

Zjevení 18: hlasitý výkřik — 2018–2030

*„Padla, padla, Velký Babylóne! »
"Vyjděte z jejího středu, můj lide..."*

Samuel představuje

Vysvětlete mi Daniel a Zjevení

Prorocké důkazy, že Bůh má
svá konečná zjevení pro své
vyvolené

**V tomto díle: Jeho projekt – jeho
soud**

Verze: 23-09-2023 (7-7th⁻⁵⁹⁹⁴)

*“ A slyšel jsem hlas muže uprostřed Ulai;
zvolal a řekl: Gabrieli, vysvětli mu to vidění. ” Daniel 8:16.*

Vysvětlivka k obálce

Shora dolů: Poselství od tří andělů ze Zjevení 14.

Toto jsou tři pravdy z knihy Daniel zjevené svatým po soudu na jaře 1843 a po soudu z 22. října 1844. Ignorující úlohu sabatu, první adventisté nemohli pochopit pravý význam těchto poselství. Adventisté, kteří očekávali návrat Krista, spojili svou zkušenost s „**půlnočním pláčem**“ nebo „*uprostřed noci*“ citovaným v podobenství o „*deseti pannách*“ z Mt 25:1 až 13, kde bylo oznámeno „*návrat*“ ženicha“.

- 1- **Téma soudu** se rozvinulo v Dan 8:13-14 a předmět poselství prvního anděla ve Zj 14:7: „*Bojte se Boha a vzdejte mu slávu, protože přišla hodina jeho soudu a klanějte se tomu, kdo to udělal země, nebesa a prameny vod!* »: návrat do soboty, jediného skutečného sedmého dne božského řádu, židovského sabatu a týdenního dne odpočinku, vyžaduje Bůh ve čtvrtém ze svých deseti přikázání.
- 2- **Odsouzení papežského Říma** „*malého rohu*“ a „*jiného krále*“ z Daniela 7:8-24 a 8:10-23 až 25, který dostává jméno „*Babylon velký*“ v poselství druhého anděla Apo. 14:8: „*Padl Velký Babylón, padl!*“: hlavně kvůli neděli, dřívějšímu "dnem slunce" zděděným po císaři Konstantinovi I.,^{kteřý} jej ustanovil 7. března 321. Ale tento výraz "padl" je odůvodněn tím, že Bůh zjevil jeho prokletou povahu představil ji svým adventistickým služebníkům po roce 1843, v roce 1844, obnovením praxe opuštěného sabatu. „*Padla*“ znamená: „je vzata a poražena“. Bůh pravdy tak oznamuje své vítězství nad táborem náboženských lží.
- 3- **Téma posledního soudu**, kde „*oheň druhé smrti*“ zasáhne křesťanské rebely. Toto je obraz uvedený v Dan 7:9-10, téma je rozvinuto ve Zj 20:10-15 a je předmětem poselství třetího anděla ve Zj 14:9-10: „*A další, třetí anděl šel za nimi a volal mocným hlasem: Jestliže se někdo klaní šelmě a jejímu obrazu a přijme znamení na své čelo nebo na ruku, také bude pít víno Božího hněvu, vylévané zvenčí. přimíchej do kalicha jeho hněvu a bude mučen ohněm a sírou před svatými anděly a před Beránkem*“: Zde je neděle ztotožňována se „*znaméním šelmy*“.

Všimněte si stejné shody čísel cílových veršů v Danielovi 7: 9-10 a Zjevení 14: 9-10.

Čtvrtý anděl : objevuje se pouze v Apo.18, kde zobrazuje závěrečné zvěstování tří předchozích adventistických poselství, která těží ze všeho božského světla, které je přišlo osvětlovat od roku 1994 a až do konce světa, tj. jaro 2030 Toto je role, kterou tato práce musí hrát. Světlo, které ji přišlo osvětlit, odhaluje následné viny: katolického náboženství od roku 538; protestantského náboženství, od r. 1843; a oficiální adventistickou institucí od roku 1994. Všechny tyto duchovní pády měly ve své době příčinu: odmítnutí světla nabízeného Duchem svatým Božím v Ježíši Kristu. „*V době konce*“ zmíněné v Dan.11:40, katolická církev ve své kletbě sdružuje všechny

náboženské skupiny, křesťanské i nekřesťanské, které uznávají její službu a její autoritu; a to pod záštitou své takzvané „ekumenické“ aliance, ke které se po protestantismu v roce 1995 připojil oficiální adventismus.

2. Korint'anům 4:3-4

“ ...Je-li naše evangelium stále zahaleno, je zahaleno těm, kdo hynou; pro nevěřící, jejichž inteligenci Bůh tohoto věku oslepil, aby neviděli nádheru evangelia o slávě Krista, který je obrazem Božím .

»

"A pokud prorocké slovo zůstane nepochopeno, zůstane to jen pro ty, kteří musí být ztraceni"

V souhrnu zjevení prezentovaných v tomto dokumentu také vězte, že k „*ospravedlnění svatosti*“

od jara 1843 ustanoveno dekretem stvořitele a zákonodárce Boha Daniela 8:14, podle jeho „*věčného evangelia*“,

po celé zemi, každý muž a každá žena,

musí být pokřtěni ve jménu Ježíše Krista úplným ponořením, aby získali Boží milost,

musí dodržovat sobotu, sabatní odpočinek sedmého dne, posvěcený Bohem v Genesis 2, a 4. z jeho 10 přikázání citovaných v Exodus 20; aby si zachoval svou milost,

musí ctít božské morální zákony a stravovací zákony předepsané v Bibli svaté, v Genesis 1:29 a Leviticus 11, (svatost těla)

a nesmí „pohrdat jeho prorockým slovem“, aby „neuhasil Ducha Božího“ (1. Tes. 5:20).

Každý, kdo nesplňuje tato kritéria, je Bohem odsouzen k tomu, aby podstoupil „*druhou smrt*“ popsanou ve Zjevení 20.

Samueli

VYSVĚTLIT – JÁ DANIEL A APOKALYPSA
Stránkování probraných témat

První část: Přípravné poznámky

Využívá automatické vyhledávání čísel stránek použitého softwaru

Titulní strana

07	Prezentace
12	Bůh a jeho stvoření
13	Biblické základy pravdy
16	Základní poznámka : 7. březen 321, prokletý den hříchu
26	Svědectví Boží dané na zemi
28	Poznámka : Nezaměňujte mučednickou smrt s trestem
29	Genesis: zásadní prorocké shrnutí
30	Víra a nevěra
33	Jídlo pro vhodné počasí
37	Odhalená historie pravé víry
39	Přípravné poznámky ke knize Daniel
41	Vše začíná v Danielovi – KNIZE DANIELOVA
42	Daniel 1 - Příjezd Daniela do Babylonu
45	Daniel 2 - <i>Socha</i> vidění krále Nabuchodonozora
56	Daniel 3 – Tři společníci v <i>peci</i>
62	Daniel 4 - král ponížený a obrácený
69	Daniel 5 - Soud krále Balsazara
74	Daniel 6 - Daniel v <i>jámě lvové</i>
79	Daniel 7 - <i>The čtyři zvířata</i> a <i>malý</i> papežský roh
90	Daniel 8 - Papežská identita potvrzena – boží dekret Dan.8:14.
103	Daniel 9 - Oznámení o době pozemské služby Ježíše Krista.
121	Daniel 10 - Oznámení o <i>velké pohromě</i> - Vize pohromy
127	Daniel 11 - Sedm syrských válek.
146	Daniel 12 - Ilustrovaná a datovaná adventistická univerzální mise.
155	Úvod do prorocké symboliky
158	Adventismus
163	První pohled na Apokalypsu
167	Symboly Říma v proroctví
173	Světlo o sabatu
176	Boží nařízení z Daniela 8:14
179	Příprava na apokalypsu
183	Apokalypsa v souhrnu
188	Druhá část: podrobná studie Apokalypsy
188	Zjevení 1 : Prolog – Návrat Krista – Adventistické téma
199	Zjevení 2 : Shromáždění Krista od svého vzniku do roku 1843
199	1. období: <i>Efesos</i> - 2. období : <i>Smyrna</i> - 3. období : <i>Pergamum</i> - 4. ^{éra} : <i>Thyatira</i>
216	Zjevení 3 : Shromáždění Kristovo od roku 1843 – obnovena apoštolská křesťanská víra
216	5. třetina : <i>Sardy</i> - 6. ^{třetina} : <i>Philadelphia</i> -
223	Osud adventismu odhalený v První vizi Ellen G. Whiteové

225	7. éra : Laodicea
229	Zjevení 4 : nebeský soud
232	Poznámka : BOŽSKÝ ZÁKON prorokuje
239	Zjevení 5 : Syn člověka
244	Zjevení 6 : Aktéři, boží tresty a znamení doby křesťanské éry - Prvních 6 pečetí
251	Zjevení 7 : Adventismus sedmého dne zapečetěný „pečetí Boží“: sabat a tajná „ <i>sedmá pečeť</i> “.
259	Zjevení 8 : První čtyři „ <i>trubky</i> “
268	Zjevení 9 : 5. a 6. „ <i>trubka</i> “
268	pátá „ <i>trubka</i> “
276	šestá „ <i>trubka</i> “
286	Zjevení 10 : „ <i>malá otevřená kniha</i> “
291	Konec první části Zjevení
	<u>Druhá část: rozpracovaná témata</u>
292	Zjevení 11 : papežská vláda – národní ateismus – 7. „ <i>trubka</i> “
305	Zjevení 12 : Velký ústřední plán
313	Zjevení 13 : falešní bratři křesťanského náboženství
322	Zjevení 14 : Doba adventismu sedmého dne
333	Zjevení 15 : Konec zkušební doby
336	Zjevení 16 : <i>Sedm posledních ran Božího hněvu</i>
345	Zjevení 17 : prostitutka je odhalena a identifikována
356	Zjevení 18 : prostitutka dostává svůj trest
368	Zjevení 19 : <i>Armagedonská bitva Ježíše Krista</i>
375	Zjevení 20 : <i>Tisíc let</i> 7. tisíciletí a poslední soud
381	Zjevení 21 : symbolizoval oslavený <i>Nový Jeruzalém</i>
392	Zjevení 22 : Nekonečný den věčnosti
405	Litera zabíjí, ale Duch oživuje
408	Pozemský čas Ježíše Krista
410	Svatost a posvěcení
424	Oddělení Genesis – od Genesis 1 do 22 –
525	Naplnění zaslíbení daných Abrahamovi: Genesis 23, aby...
528	Exodus a věrný Mojžíš – Z Bible obecně – Hodina poslední volby – Adventismus sedmého dne: Odloučení, jméno, historie – Hlavní Boží soudy – Božské od A do Z – Zkreslení biblických textů – Duch obnovuje pravdu.
547	Poslední věnování
548	Poslední hovor

Poznámka: překlady do cizích jazyků jsou prováděny pomocí softwaru pro automatický překlad, autor je odpovědný pouze za texty ve francouzštině, v jazyce původní verze dokumentů.

Vysvětlete mi Daniel a Zjevení

Prezentace

Narodil jsem se a žiji v této velmi ohavné zemi, protože Bůh symbolicky jmenuje její hlavní město „*Sodoma a Egypt*“ ve Zj 11:8. Její model společnosti, republikánský, záviděl, byl napodobován, šířen a přijímán mnoha národy po celém světě; touto zemí je Francie, dominující monarchická a revoluční země, experimentátorka pěti republik s veřejnoprávními režimy odsouzenými Bohem. Hrdě hlásá a vystavuje své tabulky lidských práv, v nehorázném rozporu s tabulkami lidských povinností sepsanými ve formě „desatera přikázání“, samotným stvořitelem Bohem. Od svého vzniku a své první monarchie se chopilo obrany svého nepřítele, římskokatolického náboženství, jehož učení nikdy nepřestalo nazývat „zlem“ to, co Bůh nazývá „dobrem“, a „dobrým“ nazývat to, co nazývá „zlem“. Jeho revoluce pokračovala v neúprosném pádu a vedla je k přijetí ateismu. A tak, jako stvoření, hrncem země, se Francie nachází v patové situaci, která ji staví proti všemocnému Bohu, autentickému hrnci železa; výsledek byl předvídatelný a prorokovaný jím; zažije před ní osud „*Sodomy*“, která se provinila stejnými hříchy. Světové dějiny za posledních zhruba 1700 let byly utvářeny jeho zlým vlivem, zejména podporou autority římskokatolického papežského režimu ze strany jeho prvního panovníka Clovise I., prvního krále Franků. Byl pokřtěn v Remeši 25. prosince roku 498. Toto datum se nese ve znamení vánočních oslav spojených Římem, nespravedlivě a pobuřujícím způsobem, s falešným datem narození Ježíše Krista, vtěleného Boha, stvořitele světa a vše, co žije nebo existuje; který si právem nárokuje titul „*Bůh pravdy*“, protože se mu hnuší „*lež, která má za otce ďábla*“, jak prohlásil Ježíš.

Chcete nepopíratelný důkaz, že žádný římský papež není legitimní tvrdit, že je služebníkem Ježíše Krista? Zde je to přesné a biblické: Ježíš řekl v Mt 23:9: „*A nikoho nenazývejte svým otcem na zemi; neboť jeden je tvůj otec, který je v nebesích.*»

Jak se nazývá papež na zemi? Každý to může vidět, „svatý *otec*“, nebo dokonce „velmi svatý *otec*“. Katolickým kněžím se také říká „*otcové*“. Tento vzpurný postoj způsobuje, že se zástupy kněží staví jako údajně nepostradatelné prostředníky mezi Bohem a hříšníkem, zatímco Bible ho učí svobodnému přístupu k Bohu legitimovanému Ježíšem Kristem. Tímto způsobem katolická víra infantilizuje lidské bytosti, aby se jevily jako nepostradatelné a nezbytné. Toto odklonění od přímé přímluvy Ježíše Krista bude odsouzeno Bohem v proroctví v Dan.8:11-12. Otázka-odpověď: Kdo může věřit, že mocný stvořitel Bůh si mohl vzít za své služebníky lidské bytosti, které ho neposlouchají s takovou nehoráznou „*arogancí*“ *odsuzovanou v Dan.7:8 a 8:25?* Biblická odpověď na tuto infantilizaci lidských myslí je v tomto verši z Jer.17:5: „*Toto praví Jahve: Proklet je muž, který důvěřuje člověku, kdo si bere tělo za svou oporu a odvrací své srdce od Jahveho.*!»

Protože to byla Francie, která výrazně utvářela náboženské dějiny velké části křesťanské éry, dal Bůh Francouzovi úkol odhalit jeho prokletou roli; tím, že

osvětlil skrytý význam jeho prorockých zjevení zašifrovaných v přísně biblickém kódu.

V roce 1975 jsem obdržel oznámení o svém prorockém poslání prostřednictvím vidění, jehož pravý význam jsem pochopil až v roce 1980, po mém křtu. Pokřtěn do křesťanské víry adventistů sedmého dne jsem od roku 2018 věděl, že jsem byl uveden do služby na dobu jubilea (7 krát 7 let), které skončí na jaře 2030 návratem ve slávě Pán Bůh všemohoucí, Ježíš Kristus.

Uznání existence Boha nebo Ježíše Krista nestačí k získání věčné spásy

Připomínám si zde, že Ježíš před svým návratem do nebe adresoval svým učedníkům slova těchto veršů od Mt 28:18 až 20: „Ježíš přistoupil a promluvil k nim takto: *Je mi dána veškerá moc v nebi a na Zemi. **Jděte tedy a získávejte za učedníky všechny národy**, křtěte je **ve jméno Otce i Syna i Duchu svatého a učte je zachovávat vše, co jsem vám přikázal**. A hle, já jsem s vámi po všechny dny až do skonání světa .” Jeho božský Duch inspiroval v apoštolu Petrovi toto další formální a slavnostní prohlášení ze Skutků 4:12: „**V žádném jiném není spasení; neboť není pod nebem žádného jiného jména daného lidem, v němž bychom měli být spaseni**.”*

V důsledku toho, pochopte, náboženství, které nás smiřuje s Bohem, není založeno na náboženském dědictví způsobeném lidskými tradicemi. Víra ve smírnou dobrovolnou oběť nabízenou Bohem skrze Jeho lidskou smrt v Ježíši Kristu je **jediným způsobem**, jak dosáhnout našeho smíření s dokonalou spravedlností Jeho božské svatosti. Také, ať jste kdokoli, bez ohledu na váš původ, vaše zděděné náboženství, váš lid, vaši rasu, vaši barvu nebo váš jazyk, nebo dokonce vaše postavení mezi lidmi, vaše smíření s Bohem přichází pouze skrze Ježíše Krista a věrnost jeho učení, které oslovuje. svým učedníkům až do konce světa; jak dokládá tento dokument.

Výraz „**Otec, Syn a Duch svatý**“ označuje tři po sobě jdoucí role, které hraje jeden Bůh ve svém plánu spásy, který nabízí hříšnému člověku, odsouzenému k „*druhé smrti*“. Tato „trojice“ není shromážděním tří bohů, jak věří muslimové, což ospravedlňuje jejich odmítnutí tohoto křesťanského dogmatu a jeho náboženství. Jako „**Otec**“ je Bůh naším stvořitelem pro všechny; jako „**Syn**“ si dal tělo z masa, aby místo nich usmířil hříchy svých vyvolených; v „**Duchu Svatém**“ přichází Bůh, Duch vzkříšeného Krista, aby pomohl svým vyvoleným uspět v jejich obrácení tím, že získá „**posvěcení, bez něhož nikdo neuvidí Pána**“, podle toho, co učí apoštol Pavel v Židům 12. : 14; „**posvěcení**“ znamená být **oddělen** pro Boha a Bohem. Potvrzuje jeho přijetí vyvoleného a objevuje se v dílech jeho víry, v jeho lásce k Bohu a jeho inspirované a zjevené biblické pravdě.

Přečtení tohoto dokumentu je nezbytné pro pochopení **velmi vysoké úrovně prokletí**, které tíží národy země, jejich náboženské instituce a ty v západním křesťanském světě, zejména kvůli jejich křesťanskému původu; protože cesta, kterou vytyčil Ježíš Kristus, představuje **jedinečnou a výlučnou cestu spásy** Božího projektu; v důsledku toho zůstává křesťanská víra hlavním cílem útoků ďábla a démonů.

Záchranný projekt navržený Bohem stvořitelem je v zásadě jednoduchý a logický. Náboženství však nabývá složitého charakteru, protože ti, kdo ho vyučují, myslí pouze na ospravedlnění svého náboženského pojetí a praktikující hřích, často z nevědomosti, toto pojetí již není v souladu s požadavky Boha. V důsledku toho je zasáhne svou kletbou, kterou si vykládají ve svůj prospěch a neslyší božskou výčitku.

Toto dílo není určeno k získání literární ceny; pro Boha stvořitele je jeho jedinou úlohou podrobit své vyvolené zkoušce víry, která jim umožní získat věčný život vyhraný Ježíšem Kristem. Najdete tam opakování, ale toto je styl, který Bůh používá tím, že vytlouká stejná učení, která zjevuje prostřednictvím různých obrazů a symbolů. Tato četná opakování představují nejlepší důkaz jejich autenticity a svědčí o důležitosti, kterou přikládal dotčeným ilustrovaným pravdám. Ježíšova podobenství potvrzují tento důraz a opakování.

V tomto díle naleznete zjevení od velkého stvořitele Boha, který nás navštívil pod lidským jménem Ježíš Nazaretský, který přišel pod titulem „pomazaný“ nebo „mesiáš“, podle hebrejského „mashiah“ citovaného v Dan .9:25, neboli „kristus“, z řeckého „christos“ ze spisů nové smlouvy. V něm Bůh přišel nabídnout svůj dokonale čistý život jako dobrovolnou oběť, aby potvrdil obřady zvířecích obětí, které předcházely jeho příchodu od prvotního hříchu spáchaného Evou a Adamem. Výraz „*pomazaný*“ označuje toho, kdo přijímá pomazání Ducha svatého symbolizované olejem z olivovníků. Prorocké zjevení dané Bohem jediným jménem Ježíše Krista a jeho smířčí dílo vede jeho vyvolené na cestu, která vede k věčnému životu. Protože spasení z milosti samo o sobě nezabrání tomu, aby vyvolení upadli do pastí, o kterých neví. Má tedy dokončit svou nabídku milosti, že Bůh ve jménu Ježíše Krista přichází odhalit existenci hlavních pastí, které umožňují jeho posledním služebníkům času konce analyzovat, soudit a jasně **pochopit** zmatené situace univerzálního křesťanského náboženství, která převládá v této poslední epoše pozemské spásy.

Před výsevem je ale vhodné vykořenit; protože povaha Boha stvořitele je zkruslena učením velkých monoteistických náboženství převládajících na zemi. Všichni mají společné to, že donucují jediného Boha, a tak svědčí o jejich odloučení a od jakéhokoli vztahu s Ním. Zdánlivá svoboda spojená s křesťanskou vírou je dána pouze aktuálními okolnostmi doby, ale jakmile Bůh dovolí démonům svobodně jednat, tato nesnášenlivost vůči těm, kteří je nenásledují, se znovu objeví. Kdyby Bůh chtěl jednat z donucení, stačilo by mu jednoduše zviditelnit se jejich očím a získat od svých tvorů, aby poslouchali všechny jeho vůle. Pokud takto nejednal, je to proto, že jeho výběr volených úředníků spočívá **výhradně** na svobodné volbě, zda ho milovat nebo odmítnout; svobodnou volbu, kterou dává všem svým tvorům. A pokud existuje omezení, je to pouze omezení přirozené povahy vyvolených, kteří jsou svou individuální svobodnou povahou tlačeni a přitahováni Bohem lásky. A toto jméno láska se jí dobře hodí, protože ji sublimuje tím, že svým tvorům nabízí ukázkou uvedenou do činnosti, která ji činí nespornou; tím, že obětuje svůj život, aby v osobě Ježíše Krista odčinil hříchy, které zdědili a spáchali **pouze jeho vyvolení** v době své nevědomosti a slabosti. Pozornost ! Na zemi má toto slovo láska pouze podobu citu a jeho slabosti. To Boží je silné a dokonale spravedlivé; což je ten rozdíl, protože má podobu

principu, kde je pocit zcela pod kontrolou. Právě náboženství schválené Bohem tedy spočívá na svobodném lpění na jeho osobě, jeho myšlenkách a jeho zásadách stanovených v zákonech. Veškerý pozemský život je postaven na jeho fyzikálních, chemických, morálních, psychických a duchovních zákonech. Stejně jako myšlenka uniknout zákonu pozemské přitažlivosti a nechat jej zmizet by nevstoupila do lidské mysli, jeho duch může vzkvétat pouze harmonicky v úctě a poslušnosti zákonům a zásadám ustanoveným Bohem stvořitelem. A tato slova apoštola Pavla z 1. Kor. 10:31 jsou tedy dokonale oprávněná: „ **At' jíte, pijete nebo děláte cokoli jiného, vše číňte k Boží slávě** “. Uplatnění tohoto bezplatného pozvání je umožněno skutečností, že v Bibli a pouze v ní Bůh vydal a zjevil své božské názory. A je důležité vzít v úvahu jeho názor při plnění díla „ **posvěcení, bez něhož** “ podle Židům 12:14 „ **nikdo neuvidí Pána** “. Někdy má jeho názor formu předpisu, ale není o nic diskutabilnější než ten, který poskytuje odborný lékař, kterému člověk spěchá poslechnout v domnění, že jedná ve svém nejlepší zájmu pro své zdraví. fyzické nebo duševní (dokonce i pokud se mýlí). Bůh stvořitel je především jediným a pravým lékařem duší, které zná do nejmenších detailů. Bolí to, ale uzdravuje se, kdykoli je situace příznivá. Ale nakonec zničí a vyhladí veškerý nebeský a pozemský život, který se ukázal jako neschopný ho milovat, a tudíž ho poslouchat.

Náboženská nesnášenlivost je tedy zjevujícím ovocem falešného monoteistického náboženství. Představuje velmi vážnou chybu a hřích, protože deformuje Boží charakter, a tím, že na něj útočíme, neriskuje získání jeho požehnání, jeho milosti a jeho spásy. Bůh jej však používá jako metlu, aby potrestal a zasáhl nevěřící nebo nevěrné lidstvo. Spoléhám se zde na biblické a historické svědectví. Spisy staré smlouvy nás skutečně učí, že k potrestání nevěry svého lidu, národa zvaného Izrael, Bůh použil „filištínský“ lid, svého nejbližšího souseda. V naší době tento lid pokračuje v této akci pod názvem „Palestinec“. Později, když chtěl odhalit svůj úsudek a své konečné odsouzení tohoto pozemského tělesného Izraele, přivolal služby chaldejského krále Nabuchodonozora; toto třikrát. Ve třetím, v roce – 586, byl národ zničen a přeživší lidé byli odvezeni do deportace do Babylóna na dobu „70 let“, jak je prorokováno v Jer.25:11. Později byl národ kvůli tomu, že odmítl uznat Ježíše Krista za svého mesiáše, znovu zničen římskými vojsky vedenými Titem, dědicem císaře Vespasiana. Během křesťanské éry, která oficiálně upadla do hříchu v roce 321, byla křesťanská víra vydána netoleranci papežů od roku 538. A tato dominantní katolická víra usilovala o spory s národy Blízkého východu, které se staly nábožensky muslimskými ve stejném 6. století. Nevěřící křesťanství tam našlo věčného impozantního protivníka. Protože náboženská opozice dvou táborů je jako póly, zcela protichůdné až do konce světa. Nevěřící je také hrdý a hledá slávu výlučnosti; když to nezíská od Boha, připisuje si to sám sobě a nepřijímá výzvy. Tento popis jednotlivce také společně charakterizuje členy, kteří patří do různých shromáždění a seskupují se v různých falešných náboženstvích. Odsouzení netolerance neznamená, že Bůh je tolerantní. Intolerance je lidská praxe inspirovaná démonickým táborem. Slovo tolerantní implikuje myšlenku netolerance a slovo pravé víry je souhlas nebo nesouhlas podle biblického principu „ano, nebo ne“. Ze své strany Bůh podporuje existenci zla, aniž by ho

toleroval; podporuje ji po dobu svobody plánované v jeho projektu výběru svých volených úředníků. Slovo tolerance se tedy vztahuje pouze na lidstvo a tento termín se objevil v nantském ediktu Jindřicha IV. z 13. dubna 1598. Ale po skončení doby milosti bude zlo a ti, kteří tak činí, zničeni. Tolerance nahradila náboženskou svobodu, kterou člověku dal Bůh od počátku.

Vyhlašuje se jídelní lístek tohoto díla; důkazy budou prezentovány a demonstrovány na všech stránkách.

Bůh a jeho výtvoř

Duchovní lexikon používaný muži v latinské Evropě skrývá zásadní poselství předaná Bohem. Tak je to především se slovem Apokalypsa, které v tomto ohledu evokuje velkou katastrofu, které se lidé bojí. Přesto se za tímto děsivým termínem skrývá překlad „Zjevení“, který zjevuje svým služebníkům v Kristu nepostradatelné věci nutné pro jejich spasení. Podle principu, který diktuje, že štěstí jedněch způsobuje neštěstí druhých, těch z opačného tábora, jsou poselství v absolutních protikladech velmi bohatá na učení a velmi často naznačená ve velmi svatém „Zjevení“ daném apoštolu Janovi.

Další termín, slovo „anděl“, skrývá důležité ponaučení. Toto francouzské slovo pochází z latinského „angelus“ samotného převzatého z řeckého „aggelos“,

což znamená: posel. Tento překlad nám odhaluje hodnotu, kterou Bůh dává svým stvořením, svým protějškům, které stvořil svobodné a relativně nezávislé. Jelikož je život dán Bohem, tato nezávislost si zachovává logická omezení. Ale tento výraz „posel“ nám odhaluje, že Bůh vidí své volné protějšky jako živé poselství. Každý tvor tak představuje poselství složené ze životní zkušenosti poznamenané osobními volbami a pozicemi, které tvoří to, co Bible nazývá „duší“. Každý tvor je jedinečný jako živá duše. Protože to, co první nebeské protějšky stvořil Bůh, ti, kterým tradičně říkáme „andělé“, nevěděli, že ten, kdo jim dal život a právo na život, je může vzít zpět. Byli stvořeni, aby žili věčně a ani neznali význam slova smrt. Má jim odhalit, co znamená slovo smrt, že Bůh stvořil naši pozemskou dimenzi, v níž by lidský druh neboli Adam sehrál roli smrtelníka po hříchu rajské zahrady. Poselství, které představujeme, se Bohu líbí **pouze** tehdy, pokud odpovídá Jeho měřítkům dobra a zla. Pokud toto poselství splňuje svůj standard zla a zla, ten, kdo ho nese, je vzpurného typu, kterého odsuzuje k věčné smrti, ke konečnému zničení a zničení celé jeho duše.

Biblické základy pravdy

Bůh viděl, že je dobré a správné odhalit za prvé počátky našeho zemského systému Mojžíšovi, aby o něm věděla každá lidská bytost. Uvádí tam prioritu duchovního učení. V této akci nám předkládá **základy své pravdy**, které začínají regulací řádu času. Neboť Bůh je Bohem řádu a ušlechtilé důslednosti. Ve srovnání s jeho měřítky objevíme hloupý a nekoherentní aspekt našeho současného řádu, který zavedl člověk hříchu. Protože je to skutečně hřích a již prvotní hřích, který vše mění.

Ale je nezbytné si především uvědomit, že „*počátek*“, který Bůh cituje v Bibli, a první slovo knihy zvané „Genesis“ je „původ“, se netýká „počátku“ života, ale pouze o jeho stvoření celé naší pozemské dimenze, která zahrnuje hvězdy nebeského kosmu, všechny stvořené čtvrtý den po Zemi samotné. S touto myšlenkou na mysli můžeme pochopit, že tento specifický pozemský systém, ve kterém budou noci a dny následovat po sobě, je stvořen, aby se stal prostředím,

kde se Bůh a jeho věrní vyvolení a ďáblův nepřátelský tábor střetnou. Tento boj božského dobra proti zlu ďábla, prvního hříšníka v dějinách života, je jeho důvodem bytí a základem celého odhalení jeho univerzálního a mnohostranného spásného projektu. Během této práce objevíte význam určitých záhadných slov, která pronesl Ježíš Kristus během své pozemské služby. Uvidíte tak, jaký význam mají ve velkém projektu, který uvedl do pohybu jediný velký Bůh, stvořitel všech forem života a hmoty. Zde uzavírám tuto důležitou závorku a vracím se k tématu řádu času stanoveného tímto Nejvyšším suverénem existence.

Před hříchem měli Adam a Eva své životy strukturované kolem posloupnosti sedmidenních týdnů. V souladu se vzorem čtvrtého z deseti přikázání (neboli Desatero), které to **připomíná**, je sedmý den dnem posvěceným k odpočinku Bohem i člověkem, a když dnes víme, co tento čin prorokuje, můžeme pochopit, proč se Bůh drží respektovat tuto praxi. Ve svém celkovém projektu, který vysvětluje důvody tohoto specifického pozemského stvoření, týden, navrhovaná jednotka času, prorokuje sedm tisíc let, během kterých bude uskutečněn velký projekt univerzální (a multiverzální) demonstrace jeho lásky a spravedlnosti. V tomto programu, analogicky k prvním šesti dnům v týdnu, bude prvních šest tisíciletí umístěno pod projev jeho lásky a trpělivosti. A jako sedmý den bude sedmé tisíciletí věnováno nastolení jeho dokonalé spravedlnosti. Tento program mohu shrnout takto: šest dní (z tisíce let = šest tisíc let) na záchranu a sedmý (= tisíc let) na rozsouzení a vyhlazení pozemských a nebeských rebelů. Tento spásný projekt bude zcela spočívat na dobrovolné smírné oběti, kterou vykonal Bůh stvořitel, v pozemském božském aspektu jmenované osoby, z jeho božské vůle, Ježíš Kristus v řecké verzi nebo podle hebrejštiny Ježíš Mesiáš.

Před hříchem, v původním dokonalém božském řádu, se celý den skládá ze dvou po sobě následujících stejných částí; Po 12 hodinách lunární noci následuje 12 hodin slunečního záření a cyklus se neustále opakuje. V našem současném stavu se tato situace objevuje pouze dva dny v roce, v době jarní a podzimní rovnodennosti. Víme, že současná roční období jsou způsobena nakloněním zemské osy, a můžeme tedy pochopit, že tento sklon se objevil jako důsledek prvotního hříchu spáchaného prvním párem, Adamem a Evou. Před hříchem, bez tohoto sklonu, byla pravidelnost božského řádu dokonalá.

Úplný obrat Země kolem Slunce označuje jednotku roku. Mojžíš ve svém svědectví vypráví příběh o exodu Hebrejů vysvobozených Bohem z egyptského otroctví. A právě v den tohoto odchodu řekl Bůh Mojžíšovi v Exo.12:2: „ *Tento měsíc pro tebe bude prvním měsícem v roce; bude to pro tebe první měsíc .*“ Takové naléhání svědčí o důležitosti, kterou Bůh věci přikládá. Hebrejský kalendář dvanácti lunárních měsíců kolísal s časem a za solárním řádem bylo nutné přidat další třináctý měsíc, aby se po několika letech nahromadění tohoto zpoždění znovu získala konkordance. Hebrejci vyšli z Egypta „ *14. den prvního měsíce roku*“, který logicky začínal jarní rovnodenností; jméno, které přesně znamená „poprvé“.

Toto Boží nařízení, „ *tento měsíc pro vás bude prvním měsícem v roce*“, není triviální, protože je určeno všem lidem, kteří si budou nárokovat jeho spasení až do konce světa; Hebrejský Izrael, příjemce božského zjevení, je pouze

předvojem velkého univerzálního záchranného projektu svého božského programu. Jeho lunární čas bude následovat sluneční čas Krista, skrze který se Boží spásný projekt zjevuje v celém svém světě.

Dokonalé obnovení těchto božských měřítek nebude nikdy dosaženo na zemi obývané vzpurnými a zlými lidskými bytostmi. Je však možné, v individuálním vztahu, který máme s Bohem, tímto mocným neviditelným tvořivým Duchem, který zvelebuje lásku stejně jako spravedlnost. A každý vztah s ním musí začínat hledáním **jeho** hodnot a zaprvé hodnot **jeho** časového řádu. To je akt víry, docela jednoduchý a bez zvláštních zásluh; z naší lidské stránky můžeme nabídnout minimum. A když je náš přístup k Němu příjemný, láskyplný vztah stvoření a jeho Stvořitele se stává možným. Nebe se nezískává činy nebo zázraky, ale známkami vzájemné pozornosti, které vyjadřují pravou lásku. To je to, co může každý objevit v díle Ježíše Krista, který dal svůj život dobrovolně, na znamení výzvy, aby zachránil pouze svou vyvolenou milovanou.

Po tomto obdivuhodném obrazu božského řádu se podívejme na žalostný aspekt našeho lidského řádu. Toto srovnání je o to potřebnější, že nám umožní porozumět výčítkám, které Bůh prorokoval prostřednictvím svého proroka Daniela, kterého Ježíš ve své hodině jako takového potvrdil. Mezi těmito výčítkami čteme v Dan. 7:25: „*Chce změnit časy a zákon*.“ Bůh zná pouze jeden standard těchto věcí; ty, které on sám ustanovil od stvoření světa a poté je zjevil Mojžíšovi. Kdo se opovážil spáchat takovou nehoráznost? Dominantní režim, kterému připisuje „*aroganci*“ a „*úspěch jeho triků*“. Syntéza těchto kritérií také označovaná jako „*jíný král*“ *naznačuje náboženskou moc*. Navíc, obviněný z „*pronásledování svatých*“, možnosti výkladu zužují a uzavírají římský papežský režim, který zavedl **teprve** od roku 538 dekretem císaře Justiniána¹. Ale Zjevení zvané Apokalypsa odhalí skutečnost, že toto datum 538 je pouze důsledkem a rozšířením zla, které proti „*časům a božskému zákonu*“ přinesl od 7. března 321 římský císař Konstantin¹. Jeho zločin bude v této studii často připomínán, protože toto zlé datum vnáší prokletí do čisté a dokonalé křesťanské víry založené v době apoštolů. Toto sdílení viny pohanského císařského Říma a římskokatolického papežského Říma je hlavním klíčem k prorockému zjevení vytvořenému ve svědectvích napsaných Danielem. Pro pohanského císaře stanovil první den odpočinku, ale to je křesťanský papežský režim který jej nábožensky vnutil v jeho „*změněné*“, zvláštní a lidské podobě deseti Božích přikázání.

Základní poznámka: 7. březen 321, prokletý den hříchu

A mocně prokletý, protože 7. března 321 byl zbytek svatého sedmého dne sabatu na příkaz datovaného císařského výnosu oficiálně nahrazen prvním dnem. V té době byl tento první den zasvěcen pohany uctívání Boha Slunce, SOL INVICTVS, to jest pobuřujícího NEPORAŽENÉ SLUNCE, již v době exodu Egyptanů byl předmětem adorace. Hebrejci, ale také v Americe Inkové a Aztékové a dodnes Japonci (země „vycházejícího slunce“). Dábel vždy používá stejné recepty, aby přivedl lidi ke svému pádu a odsouzení Bohem. Využívá jejich povrchnosti a tělesné mysli, což je vede k pohrdání duchovním životem a lekcemi z historické minulosti. Dnes, 8. března 2021, kdy píšu tuto poznámku, tato zpráva svědčí o důležitosti tohoto pohoršení, skutečné božské urážky majestátu, a božský čas znovu nabývá svého plného významu. Pro Boha začíná čas roku na jaře a končí na konci zimy, tedy v našem současném římském kalendáři od 20. března do následujícího 20. března. Zdá se tedy, že 7. březen 321 byl pro Boha 7. březnem 320, tedy 13 dní před jarem 321. V důsledku toho to byl pro Boha rok 320, který byl na konci označen ohavným činem proti jeho spravedlivým a svatý božský zákon. Rok 2020 představuje podle Božího času 17. ^{výročí} (17: počet soudu) v počtu století od roku 320. Není proto divu, že od začátku roku 2020 vstoupila božská kletba do agresivní fáze ve formě nakažlivého viru, který na Západě způsobil paniku, společnost lidí, jejichž důvěra a víra byla plně vložena do vědy a jejího pokroku. Panika je důsledkem neschopnosti prezentovat účinný lék nebo vakcínu navzdory vysokým technickým dovednostem současných vědců. Tím, že těmto 17 stoletím dávám prorockou hodnotu, si nic nevymýšlím, protože pro Boha mají čísla duchovní význam, který zjevuje a používá při konstrukci svých prorocství, a právě ve Zjevení je kapitola 17 věnována tématu „ soud *nevěstky, která sedí na mnoha vodách* „ „ *Velký Babylon* “ je jeho jméno a „ *velké vody* “ v

něm obsažené naznačují „ řeku Eufrat “, na kterou se Bůh zaměřuje v poselství „ šesté trubky “ ve Zj. 9:13, symbolu nadcházející třetí světové války. Za těmito symboly je papežský katolicismus a nevěrně křesťanská Evropa, zdroje a cíle jeho hněvu. Boj mezi Bohem a lidmi právě začal; železný hrnec proti hliněnému hrnci, výsledek boje je předvídatelný; lépe je to prorokováno a naprogramováno. Jak chtěl Bůh oslavit 17. sté ^{výročí} 7. března 320 (320 pro něj a jeho vyvolené; 321 pro falešně náboženský nebo profánní svět)? Dlouho jsem věřil, že to bude vstupem do světové války, ale světovou válkou, která skončí v atomové formě, protože to Bůh prorokoval třikrát, v Dan. 11:40 až 45, Ezechiel 38 a 39 a nakonec , ve Zj. 9:13 až 21. Boj zahájený Bohem proti vzpurnému lidstvu od jara 2020 je stejného typu jako ten, který vedl proti egyptskému faraonovi v době Mojžíše; a konečný výsledek bude stejný; Boží nepřítel tam přijde o život, jako faraon, který svého času viděl zemřít svého prvorozeného syna a ztratil svého vlastního. Dne 8. března 2021 poznamenávám, že tento výklad se nenaplnil, ale byl jsem na to připravován asi měsíc, když jsem si božskou inspirací uvědomil, že 321 je pro Boha 320 a že v důsledku toho plánoval proklínat, nejen den 7. března 2020, ale celý rok, k němuž se tento prokletý den váže, takže pro tento trest platí zásada citovaná v Nom. 14:34: „Stejně jako jste strávili čtyřicet dní prozkoumáváním země , *ponese trest za vaše nepravosti čtyřicet let, **rok za každý den** “.*

K tomuto postřehu se ale přidává jedna věc. Náš falešný kalendář se mýlí nejen o začátku roku, ale také v datu narození Ježíše Krista. V 5. ^{století} jej mnich Dionysius Malý nesprávně umístil na smrt krále Heroda, která se skutečně odehrála ve 4. roce jeho kalendáře. K těmto 4 letům musíme přidat „ dva roky “, které Herodes odhadl jako věk Mesiáše, kterého chtěl podle Mat. 2:16 usmrtit: „ *Potom Herodes, když viděl, že byl oklamán mudrci se velmi rozhněvali a poslal zabít všechny děti od dvou let , které byly v Betlémě a na celém jeho území, **podle data , na které se pečlivě zeptal mudrců** .* Když tedy počítá roky, Bůh k našemu obvyklému falešnému a zavádějícímu datu přidá 6 let a narození Ježíše se odehrálo na jaře toho roku – 6. V důsledku toho pro něj byl rok 320: 326 a 17. ^{světské} výročí našeho roku 2020 byl pro něj rokem 2026 od skutečného okamžiku narození Ježíše Krista. Toto číslo 26 je číslem tetragramu „YHWH“, v hebrejštině „Yod, Hé, Wav, Hé“, kterým se Bůh pojmenoval po Mojžíšově otázce: „Jak se jmenuješ ? » ; to podle Exodus 3:14. Velký Bůh stvořitel měl tedy o důvod víc, aby označil svou osobní královskou pečetí tento den poznamenaný jeho všemocnou božskou kletbou; a to až do konce světa. Pohroma nakažlivé nemoci, která se objevila v tomto roce 2026 božského času, právě potvrdila kontinuitu této kletby, která bude mít různé podoby během posledních let života na planetě Zemi. Třetí jaderná světová válka bude znamenat „ konec “ „ časů národů “, ohlášených Ježíšem Kristem v Mat.24:14: „ *Tato dobrá zpráva o království bude kázána po celém světě jako svědectví všem národům . Pak přijde **konec** .*” Tento „ konec “ začne koncem období odkladu; nabídka spásy skončí. Zkouška víry založená na úctě k jeho svatému Sabatu definitivně oddělí tábor „ovcí “ od tábora „ kozlů “ v Mat.25:32-33: „ *Všechny národy budou před ním shromážděny. Oddělí jedno od druhého, jako pastýř odděluje ovce od koz; a ovce si dá po pravici a kozly po levici .*” Dekret zákona, který stanoví povinnost Římské neděle, nakonec povede k odsouzení skutečných vyvolených svatých Ježíše Krista k smrti. Tato situace

naplní tato slova Dana 12:7: „*A slyšel jsem muže oděného plátnem, jak stojí nad vodami řeky; pozdvihl svou pravici a levou ruku k nebi a přísahal při tom, kdo žije navěky, že to bude v čase a časech a v polovičním čase a že všechny tyto věci skončí, až síla lidu svatý bude zcela zlomen.*” Z lidské perspektivy bude jejich situace zoufalá a jejich smrt se blíží. Tehdy vycházejí najevo tato slova Ježíše Krista citovaná v Mt 24:22: „*A kdyby tyto dny nebyly zkráceny, nikdo by nebyl spasen; ale kvůli vyvoleným budou tyto dny zkráceny.*” Rok 6000 skončí před 3. dubnem 2036 božského času, tedy 3. dubnem 2030 našeho falešného kalendáře, který přichází 2000 let po dni ukřižování Ježíše Krista uskutečněného 14. dne po začátku ^{jara}. 30. A tyto „*dny*“ musí být „*zkráceny*“ nebo zkráceny. To znamená, že datum aplikace úmrtního rozhodnutí bude předcházet tomuto datu. Neboť je to nouzová situace, která vyžaduje, aby Kristus přímo zasáhl, aby zachránil své vyvolené. Potom musíme vzít v úvahu Boží prioritu oslavovat měřítko „*času*“, které dal svému pozemskému stvoření. Je to on, kdo inspiruje rebely posledních dnů, aby si vybrali datum, které o pár dní překročí první jarní den roku 2030, za kterým se uzavírá 6000 let pozemské historie. Nabízejí se tedy dvě možnosti: datum, které zůstane až do konce neznámé, nebo 3. duben 2030, který představuje maximální možnou a duchovně smysluplnou hranici. Uvědomte si, že navzdory svému mimořádnému významu není 14. ^{den} roku ukřižování Ježíše Krista vhodný k tomu, aby znamenal konec 6000 let světových dějin, tím méně začátek 7. ^{tisíciletí}. Proto dávám přednost a svou víru jarnímu datu 21. března 2030, datu „*zkráceného*“ prorockého času 3. dubna nebo přechodnému datu. Jaro, poznamenané přírodou stvořenou Bohem, je rozhodující, když chceme počítat 6000 let lidských dějin; což je možné od okamžiku, kdy Adam a Eva zhřešili. V biblické zprávě Genesis byly dny, které vedly k tomuto prvnímu jaru, věčnými dny. Bůh počítá čas země hříchu a 6000 let, o kterých týden prorokuje, že začíná začátkem prvního jara a skončí koncem poslední zimy. Jednoho jara začalo odpočítávání do 6000 let. Kvůli hříchu se Země naklonila o 23° 26' a posloupnost ročních období mohla začít. V židovských svátcích staré smlouvy dominují dva svátky: týdenní sabat a pesach. Tyto dva svátky jsou umístěny pod symbolikou čísel „7, 14 a 21“ dnů „7. · 14. ^a 21.“, které představují tři fáze plánu božské spásy: Týdenní téma sabatu ve Zj. 7, které prorokuje odměna vyvolených svatých za „7“; vykupitelské dílo Ježíše Krista, které představuje prostředek nabízení této odměny za „14“. Všimněte si, že ve svátku Pesach, který trvá 7 dní, jsou 15. ^a 21. ^{den} dva sabaty profánní nečinnosti. A trojitě „7“ nebo „21“ označuje konec prvních 7000 let a vstup do věčnosti nového božského stvoření na zemi obnoveného podle Zjevení 21; toto číslo 21 symbolizuje dokonalost (3) plnosti (7) životního projektu, který byl Bohem vytoužený cíl. Ve Zjevení 3 označují verše 7 a 14 začátek a konec instituce adventistů sedmého ^{dne}; zde opět dvě fáze téhož posvěceného předmětu. Podobně se Zj 7 zabývá tématem pečetení vyvolených adventistů a Zj 14 představuje poselství tří andělů, která shrnují jejich univerzální poslání. V roce 30 byl tedy na jaře dovršen konec 4000 let a Ježíš byl ukřižován pouze ze symbolických důvodů 14 dní po 21. březnu letošního jara 30, tedy 36. pro Boha. Prostřednictvím těchto příkladů Bůh potvrzuje, že „7“ sabatu a „14“ vykoupení hříchů vyvolených Ježíšem Kristem jsou neoddělitelné. Když je tedy na konci napadeno „7“ sabatu, Kristus Vykupitel z „14“ mu letí na pomoc, aby

mu vzdal slávu, maximálních 14 „dní“, které oddělují tato dvě data, bude „zkráceno“ *nebo* potlačena, aby zachránila své poslední zvolené věřící.

Když jsem si znovu přečetl Mt 24, ukázalo se mi, že Kristovo poselství je určeno zejména jeho učedníkům na konci světa, nám, kteří žijeme v těchto posledních letech. Verše 1-14 pokrývají čas do času „*konce*“. Ježíš prorokuje řadu válek, zjevení falešných proroků a konečné duchovní ochlazení. Potom se verše 15 až 20 ve dvojí aplikaci týkají jak zničení Jeruzaléma, kterého dosáhli Římané v roce 70 n. l., tak konečného útoku národů proti židovství vyvolených, kteří zachovávají Boží svatý Sabat. Poté verš 21 prorokuje jejich poslední „*velké soužení*“: „*Neboť tehdy bude tak velké soužení, jaké nebylo od počátku světa až doted, a nikdy nebude*“; Všimněte si, že toto objasnění „*a nikdy nebude*“ zakazuje aplikaci pro dobu apoštolů, protože by to bylo v rozporu s učením Dan. 12:1. To znamená, že oba citáty se týkají stejného úspěchu v závěrečné pozemské zkoušce víry. V Dan 12:1 je výraz totožný: „*V té době povstane Michael, velký princ, ochránce dětí tvého lidu; a bude to doba soužení, jaká nebyla od doby, kdy národy existovaly až do té doby. V té době ti z vašich lidí, kteří budou nalezeni zapsaní v knize, budou spaseni*“ . „*Těseň*“ bude tak velká, že „*dny*“ budou muset být „*zkráceny*“ podle verše 22. Verš 23 naznačuje měřítko pravé víry, která neroste ve spontánních zjevech Krista na zemi: „*Pokud tedy řekl: Aj, jest na poušti, nechod' tam; hle, je v komnatách, tomu nevěřte*“ . V téže konečné éře spiritualismus znásobí své „*zázračné bytosti*“ a své klamně a **svůdné zjevy** falešného Krista, které si podmaňují špatně učené duše: „*Neboť povstanou falešní Kristové a falešní proroci; budou konat velké divy a zázraky, až oklamou, kdyby to bylo možné, i vyvolené*“; což potvrzuje Zj 13:14: „*A svedla obyvatele země znameními, která jí bylo dáno, aby pracovala před šelmou, a řekla obyvatelům země, aby udělali obraz šelmě, který měl ránu od meče a který žil*“ . Verš 27 evokuje mocné a vítězné zjevení božského Krista a verš 28 prorokuje „*svátek*“ nabízený dravcům po jeho zásahu. Neboť rebelové, kteří přežijí až do jeho příchodu, budou vyhlazeni a vydáni na pastvu „*nebeským ptákům*“, jak učí Zj 19:17-18 a 21.

Zde shrnuji celé toto nové chápání božského stvoření. Ustanovením prvního týdne Bůh upevňuje jednotu dne, který se skládá z temné noci a světlého dne, slunce jej bude osvětlovat až od 4. ^{dne} . Noc prorokuje nastolení hříchu na zemi kvůli budoucí neposlušnosti Evy a Adama. Až do tohoto činu hříchu vykazuje pozemské stvoření **věčné** vlastnosti . Hřích spáchaný, věci se mění a odpočítávání 6000 let může začít, protože Země se naklání na své ose a začíná princip ročních období. Bohem prokleté pozemské stvoření pak na sebe bere svou **trvalou charakteristiku** , kterou známe. 6000 let, které začaly prvním jarem poznamenaným hříchem, skončí na jaře 6001 návratem v božské slávě Ježíše Krista. **Jeho poslední příchod bude uskutečněn „prvního dne prvního měsíce“ prvního roku 7. tisíciletí** .

To znamená, že 7. březen 2021 našeho falešného lidského kalendáře byl právě nábožensky poznamenaný návštěvou papeže Františka u východních křesťanů pronásledovaných v Iráku muslimskými extremisty. Na tomto setkání muslimům připomněl, že mají stejného Boha, toho Abrahamova, a považoval je za své „bratry“. Tato slova, která těší západní nevěřící, nejsou o nic menším

pobouřením pro Ježíše Krista, který dal svůj život jako oběť za odpuštění hříchů svým vyvoleným. A tento průnik vůdce „ex-křižáků“ katolických „křesťanů“ na jejich území může jen zesílit hněv islamistů. Tato mírová akce papeže proto přinese dramatické důsledky prorokované v Dan.11:40, zesílení „střetu“ muslimského „krále jihu“ proti papežské Itálii a jejím evropským spojencům. A v této perspektivě ekonomický kolaps Francie a všech západních zemí křesťanského původu způsobený jejich vůdci kvůli viru Covid-19 změni rovnováhu sil a nakonec umožní dokončení „třetí světové války“, kterou tlačili. zpět na konec posledních 9 let, které jsou stále před námi. Na závěr si připomeňme, že tím, že Bůh způsobil epidemii způsobenou Covid-19 a jeho vývojem, otevřel cestu prokletí, které mělo charakterizovat posledních deset let lidských dějin na Zemi.

7. březen 2021 byl však poznamenán násilnými činy mládeže mezi nepřátelými gangy a proti policejním orgánům v několika městech ve Francii. To potvrzuje cestu ke všeobecné konfrontaci; pozice každého z nich jsou neslučitelné, protože jsou neslučitelné. Jde o důsledek střetu dvou diametrálně odlišných kultur: západní sekulární svobody proti společnosti bossů a capos jižních zemí, navíc tradičně a národnostně muslimských. Chystá se tragédie jako Covid-19, bez léčby.

Abychom dokončili pozorování ohavného řádu legitimizovaného lidstvem, musíme poznamenat: změnu roku po 12. ^{měsíci}, který nese název 10. ^{měsíce} (prosinec), na začátku zimy; změna dne uprostřed noci (půlnoc); pozitivní zůstává pouze přesné a pravidelné počítání hodin. Tak krásný božský řád zmizel kvůli hříchu a nahradil ho hříšný řád, který zase zmizí, když se objeví slavný Bůh stvořitel, aby vyrovnal účty, to znamená na konci prvních šesti tisíc let, na jaře 2030, pro oklamané lidi, nebo na jaře 2036 skutečného narození našeho Pána a Spasitele Ježíše Krista, pro jeho vyvolené.

Nastolený a pozorovaný nepořádek svědčí o božské kletbě, která tíží lidstvo. Protože od naklonění Země ztratilo počítání času svou stabilitu a pravidelnost, hodiny noci a dne se neustále zvyšují a snižují.

Pořadí, ve kterém Bůh stvořitel organizuje svůj plán spásy, nám dále odhaluje duchovní priority, které člověku navrhuje. Rozhodl se projevit svou vznešenou lásku tím, že dal svůj život v Ježíši Kristu jako výkupné po 4000 letech lidských pozemských zkušeností. Tím nám Bůh říká: „Nejprve mi ukaž svou poslušnost a já ti ukážu svou lásku.“

Na zemi se muži po sobě střídají a reprodukuje ovoce stejného charakteru, avšak generace poslední doby, do níž jsme vstoupili v roce 2020, představuje zvláštnost; po 75 letech míru v Evropě a neuvěřitelném nedávném vývoji genetické vědy, velmi logicky, Evropané a jejich potomci z USA, Austrálie a Izraele věřili, že mohou reagovat na všechny zdravotní problémy a jejich společnosti jsou stále více sanovány. Nový není útok nakažlivého viru, nové je chování vůdců vyspělých společností. Příčinou tohoto chování strachu je jejich vystavení národům Země prostřednictvím bombardování médií a mezi těmito médii nová média nebo sociální síť, které se objevují na pavoučí síti, která představuje bezplatnou internetovou komunikaci, na které jsme najít více či méně čiré difuzory. Lidstvo je tak uvězněno svými excesy svobody, které na něj padají

jako kletba. V USA a Evropě násilí staví etnické komunity proti sobě; tam se obnovuje prokletí „*Bábelské*“ *zkušenosti*; další nepopiratelná božská lekce, která se nenaučila, protože je to potomek jediného páru, který nutně mluví stejným jazykem, až do této provinilé zkušenosti, kterou vidíme dodnes, je lidstvo odděleno mnoha jazyky a dialekty stvořenými Bohem a rozptýleným po celém světě. Země. A ano, Bůh nepřestal tvořit po prvních sedmi dnech stvoření; stále stvořil mnoho, aby proklínal a někdy požehnal svým vyvoleným, příkladem je manna nabízená na poušti synům Izraele.

však **svoboda**, úžasný dar od našeho Stvořitele. Právě na něm spočívá naše **svobodná** oddanost jeho věci. A tam, nutno přiznat, tato integrální svoboda implikuje existenci náhody, protože Bůh nijak nezasahuje; slovo, kterému mnoho věřících vůbec nevěří. A mýlí se, protože Bůh ve svém stvoření ponechává velkou část náhodě a především roli, aby mezi vyvolenými vzbudil uznání jeho zjevených nebeských norem. Jakmile Stvořitel identifikuje své vyvolené, ujmeme se jich, aby je vedl a učil je svým pravdám, které je připravují na věčný nebeský život. Malformace a zrůdnosti pozorované při zrození lidských tvorů dokazují akci náhody, která produkuje genetické chyby v procesu rozmnožování druhu s více či méně závažnými následky. Šíření druhů je založeno na hybnosti reprodukčních řetězců, které čas od času vytvářejí chyby ve shodě; to včetně principu dědičnosti nebo nezávisle na šanci na život. Stručně řečeno, vděčím-li za svou víru šanci na svobodný život, vděčím naopak za odměnu a výživu této víry, lásce k Bohu a iniciativám, které již podnikl a ve kterých pokračuje, aby mě zachránil. .

V příběhu o jeho pozemském stvoření je den, který bude Bohem proklet, na prvním místě v týdnu; jeho osud je napsán: jeho cílem bude „*oddělit světlo od temnoty*“. Tento první den, vybraný falešnými křesťany, aby odporoval Boží volbě, která posvěcuje sedmý den, plně splní svou roli „znaku“ tábora neposlušných rebelů ve Zjevení 13:15. Stejně jako je první neděle Bohem prokletá, sedmý den sabat je Bohem požehnaný a posvěcen. A abychom pochopili tento odpor, musíme přijmout myšlenku Boha, která je znamením posvěcení Bohem a pro něj. Sobota se týká sedmého dne a toto číslo *sedm*, „7“, je symbolem plnosti. Pod tento termín plnost klade Bůh myšlenku účelu, pro který stvořil naši pozemskou dimenzi, totiž regulaci hříchu, jeho odsouzení, jeho smrt a jeho zmizení. A v tomto plánu se tyto věci plně naplní během 7. ^{tisíciletí}, které prorokuje týdenní Sabat. Proto **je tento cíl pro Boha důležitější než prostředek** vykoupení, jímž vykoupí životy pozemských vyvolených a kterého uskuteční osobně, v Ježíši Kristu, za cenu krutého utrpení.

Zde je další důvod, proč Bůh říká v Kaz.7:8: „*Konec věci je lepší než její začátek*“. V Genesis posloupnost v pořadí „noc-den“ nebo „večer-ráno“ potvrzuje tuto božskou myšlenku. V Iz 14:12 řekl Bůh pod rouškou babylonského krále d'áblu: „*Tady jsi spadl z nebe, jitrěnka, synu úsvitu! Jsi svržen na zem, ty, dobyvatel národů!*» Výraz, kterým ho Bůh označuje, „*jitrěnka*“ naznačuje, že ho přirovnává ke „slunci“ našeho pozemského systému. Byl jeho prvním stvořením a pod krytím tyrského krále Ezé. 28:12 vypráví o jeho původní slávě: „*Synu člověka, naříkej nad králem Tyru! Řekneš mu: Toto praví Panovník Hospodin: Pečeť jsi dal k dokonalosti, byl jsi plný moudrosti, dokonalý v kráse.*» Tato dokonalost musela zmizet a nahradilo ji vzpurné chování, které z něj

udělalo nepřítele, ďábla a protivníka, Satana odsouzeného Bohem, protože verš 15 prohlašuje: „Byli jste dokonalí na svých cestách ode dne, kdy jste *byli stvořeni, dokud se mezi vámi nenašla nepravost* .“ Ten, kdo byl považován za „**jitřenku**“, přiměl nevěrné lidi, aby jako božstvo uctívali „**jitřenku**“ božského stvoření: „Nepřemožené slunce“ zbožštěné z římského kultu, ke kterému pohansky uctívá téměř celé světové západní křesťanství. Bůh věděl, ještě před jeho stvořením, že tento první anděl se proti němu vzbouří, a přesto ho stvořil. Stejně tak den před svou smrtí Ježíš oznámil, že ho jeden z 12 apoštolů zradí, a dokonce řekl přímo Jidášovi: „*Cokoli musíš udělat, udělej to rychle!*“. To nám umožňuje pochopit, že Bůh se nesnaží bránit svým tvorům, aby vyjádřili svá rozhodnutí, i když jsou v rozporu s jeho vlastními. Ježíš také vyzval své apoštoly, aby ho opustili, pokud si to přáli. Právě tím, že ponechává svým stvořením úplnou svobodu vyjadřovat se a odhalovat svou povahu, si může vybrat své vyvolené pro jejich projevenou věrnost a nakonec zničit všechny své nebeské i pozemské nepřátele, nehodné a lhostejné.

Prvotní hřích

Zbytek prvního dne nabývá v naší křesťanské éře obrovského významu, protože představuje „hřích“ obnovený od 7. března 321 a stává se znakem tábora, který vstoupil do vzpoury proti posvěcenému táboru Božímu. Ale tento „**hřích**“ nás nesmí nechat zapomenout na prvotní „**hřích**“, který odsuzuje lidstvo k smrti dědictvím od Adama a Evy. Toto téma, osvícené Duchem, mě přivedlo k objevu důležitých lekcí skrytých v knize Genesis. Na úrovni pozorování nám kniha odhaluje původ stvoření v kapitolách 1, 2, 3. Symbolický význam těchto čísel je stále dokonale opodstatněný: 1 = jednotka; 2 = nedokonalost; 3 = dokonalost. Tohle si zaslouží vysvětlení. Gen.1 se týká stvoření prvních 6 dnů. Jejich definice „*večerní ráno*“ nabude významu až po hříchu a prokletí země, která se stane doménou ovládanou ďáblem, což bude téma Gen.3, bez něhož by výraz „večerní ráno“ neměl žádný význam . na pozemské úrovni. Tím, že kapitola 3 podává vysvětlení, vkládá pečeť dokonalosti tomuto božskému zjevení. Podobně v Gn 2 téma sedmého dne sabatu, přesněji řečeno odpočinku Boha a člověka sedmého dne, také nabývá svého významu až po „prvotním hříchu“, který spáchali Eva a Adam. v Gen.3, což mu dává důvod bytí. Paradoxně si tedy posvěcený Sabat bez svého zdůvodnění uvedeného v Gn 3 zaslouží svůj symbol nedokonalosti „2“. Z toho všeho vyplývá, že zemi stvořil Bůh, aby byla obětována ďáblu a jeho démonům, aby se zlé plody jejich duší mohly zhmotnit a objevit v očích všech, Boha, andělů i lidí, a aby andělé a muži volí svou stranu.

Tato analýza mě vede k tomu, abych poukázal na to, že ustanovení sedmého dne posvěceného v klidu prorokuje kletbu pozemského „hříchu“ zavedenou v Gen.3, protože samotná země je prokleta Bohem, a proto je teprve od okamžiku smrti a jeho proces ho zasáhne, jeho doba šesti tisíc let a tisíc let sedmého tisíciletí nabývají smyslu, vysvětlení, ospravedlnění. Je vhodné poznamenat: před pozemským stvořením, v nebi, konflikt již staví tábor ďáblů proti táboru Božímu, ale teprve smrt Ježíše Krista udělá jednotlivá rozhodnutí

definitivními; která se zviditelní vyhnáním z nebes rebelů odsouzených od té doby k smrti v pozemském stvoření. Nyní, v nebi, Bůh neorganizoval životy andělů na „ *večerní ráno* “ střídání , protože nebe představuje jeho věčnou normu; to, co zvítězí a bude pokračovat pro své vyvolené navěky. Tváří v tvář těmto údajům: co země před hříchem? Kromě střídání „ *večer-ráno* “ je jeho normou také nebe, život se zjevně odvíjí ve věčné normě; veganská zvířata, veganští lidé a bez smrti, která bude odplatou za hřích, dny následují dny a mohlo by to trvat navždy.

Ale v Gn 2 nám Bůh zjevuje svůj řád času v týdnu, který končí sedmého dne odpočinkem pro Boha a pro lidi. Toto slovo odpočinek pochází ze slovesa „přestat“ a vztahuje se na dílo vykonávané Bohem i na díla konaná lidmi. Můžete pochopit, že před hříchem se ani Bůh, ani lidské bytosti nemohli cítit unavení. Adamovo tělo netrpělo žádnou nemocí, únavou nebo bolestí jakéhokoli druhu. Sedmidenní týdny následovaly jeden po druhém a reprodukovaly se jako věčný cyklus, kromě toho, že posloupnosti „ *večerního rána* “ znamenaly rozdíl oproti nebeské normě království Božího. Tento rozdíl měl tedy prorocky odhalit program navržený velkým stvořitelem Bohem. Stejně jako byl mezi Hebrejci každoročně obnovován svátek „Jom Kippur“ nebo „Den smíření“ a prorokoval konec hříchu skrze jeho usmíření, uskutečněné smrtí Ježíše Krista, tak týdenní sabat prorokuje příchod sedmého tisíciletí, kdy Bůh a jeho vyvolení vstoupí do skutečného odpočinku, protože rebelové zemřou a zlo bude poraženo. Vyvolení se však stále zabývají „ *hříchem* “, protože s Kristem musí soudit „ *hříchy* “ a hříšníky, kteří v té době budou spát smrtelným spánkem. To je důvod, proč, stejně jako předchozích šest dní, i sedmý je umístěn pod znamením „ *hříchu* “, které pokrývá a týká se sedmi dnů celého týdne. A teprve na začátku osmého tisíciletí, poté, co byli hříšníci pohlčeni „ *ohněm druhé smrti* “, začne na obnovené zemi věčnost bez „ *hříchu* “. Jestliže je těch sedm dní ve znamení hříchu a prorokují 7000 let, počítání těchto 7000 let může začít teprve ustavením hříchu zjeveného v Gen.3. Pozemské dny bez hříchu tedy nejsou v normě a logice posloupnosti „ *večer ráno* “ nebo „ *světlo temnoty* “, a protože tento čas je bez „ *hříchu* “, nemůže vstoupit do 7000 let naprogramovaných a prorokovaných . “ do sedmidenního týdne.

Toto učení zdůrazňuje důležitost tohoto jednání, které Bůh připisuje římskému papežství v Dan. 7:25: „ *on vytvoří plán na změnu doby a zákona* “. " *Změna časů* " stanovených Bohem má za následek nemožnost objevit prorocký charakter týdenní sabatu Božího " *zákona* ". A to je to, co Řím udělal od Konstantina I. od 7. března 321, když nařídil týdenní odpočinek první den místo sedmého. Následováním římského řádu není hříšník vysvobozen z původního „ *hříchu* “ zděděného po Adamovi a Evě, ale navíc na sebe bere další „ *hřích* “, tentokrát **dobrovolný**, což zvyšuje jeho vinu vůči Bohu.

Časový řád „ *večer ráno* “ nebo „ *světlo temnoty* “ je pojem, který si vybral Bůh, a uposlechnutí této volby upřednostňuje a opravňuje přístup k prorockému tajemství Bible. Nic nenutí člověka přijmout tuto volbu a důkazem je, že lidstvo si zvolilo změnu dne o půlnoci, tedy 6 hodin po jarním západu slunce; který prorokuje tábor těch, kteří se probouzejí příliš pozdě na slavný návrat Krista, Ženicha v podobenství o deseti pannách. Jemná poselství daná Bohem jsou tak mimo jeho intelektuální dosah. Ale pro jeho vyvolené řád božského času osvětluje

všechna jeho proroctví a zvláště proroctví Zjevení, na jehož počátku se Ježíš představuje jako „*alfa a omega*“, „*počátek nebo začátek a konec*“. Každý den, který uplyne v našem životě, prorokuje Boží plán, který shrnuje v Gen.1, 2 a 3, protože „*noc*“ nebo „*tma*“ představuje šest profánních dnů uvedených v Gen.1, zatímco Boží odpočinek stanovený v Gen.2 oznamuje čas „*světla*“. Právě na tomto principu je podle Dan. 8:14 doba křesťanské éry rozdělena na dvě části: doba duchovní „*temnoty*“ mezi rokem 321, kdy je ustanoven „*hřích*“ proti sabatu, a rokem 1843, kdy čas „*světla*“ začíná pro vyvolené od tohoto data až do návratu Ježíše Krista na jaře 2030, kde, stejně jako v Gen.3, ve Všemohoucím Bohu stvořiteli přichází soudit mezi vyvolené a vzbouřence, „*ovce a kozy*“ . „*„ jak soudil mezi „hadem, ženou a Adamem*“. Podobně ve Zjevení témata „*Dopisů sedmi církvím, sedmi pečetím a sedmi trubkám*“ prorokují „*tmu*“ pro prvních šest a božské „*světlo*“ pro sedmý a poslední stupeň každého z těchto témat. .. Je tak pravda, že v roce 1991 oficiální odmítnutí tohoto posledního „světla“ institucionálním adventismem, světla, které mi Ježíš dával od roku 1982, ho vedlo k tomu, že v dopise adresovaném „Laodicei“ ve Zjevení 3:17 řekl : „*Protože říkáš: Jsem bohatý, jsem bohatý a nic nepotřebuji, a protože nevíš, že jsi ubohý, mizerný, chudý, slepý a nahý ...*“. Oficiální adventisté zapomněli na tento citát uvedený v 1. Petrově 4:17: „*Neboť toto je čas, kdy začne soud nad domem Božím* . Nyní, když to začne u nás, jaký bude konec těch, kteří neposlouchají evangelium Boží? » Instituce existuje od roku 1863 a Ježíš požehnal jejímu založení v éře „*Filadelphie*“ v roce 1873. Podle božského principu „*večerní ráno*“ nebo „*světla tma*“, poslední a sedmá éra symbolizovaná jménem „*Laodicea*“ měla být dobou velkého božského „*světla*“ a toto dílo je toho důkazem, velké „*světlo*“ skutečně přišlo, aby osvětlilo prorokovaná tajemství, v této konečné éře, na náklady oficiální světové adventistické instituce. Jméno „*Laodicea*“ je dobře odůvodněné, protože znamená „*souzený lid nebo lid soudu*“. Ti, kteří nepatří nebo již nepatří Pánu, jsou odsouzeni připojit se k zastáncům „*dne prokletého Bohem*“. Sobota jim již nebude připadat tak důležitá jako v požehnaném čase jejich křtu, protože se ukázali neschopni sdílet s Bohem jeho spravedlivé odsouzení římské „*neděle*“. Poselství, které dal Ježíš Kristus své služebnici Ellen G. Whiteové ve své knize „*Early Writings*“ a ve svém prvním vidění, tuto situaci přeložilo takto: „*Ztratili zrak a cíl a Ježíše... Potopili se do zlého světa a už je nikdy neuvidíme.*“

Genesis 2 prorokuje čas „*světla*“ a tato kapitola Genesis začíná posvěcením „*sedmého dne*“. Končí tímto veršem 25: „*Muž i jeho žena byli nazi a nestyděli se* . Spojení mezi těmito dvěma tématy ukazuje, že odhalení jejich fyzické nahoty bude důsledkem přičtení „*hříchu*“ , kterého se dopustí a který se vypráví v Gen.3, se tak jeví jako příčina smrtelné duchovní nahoty. Srovnáme-li toto učení s učením „*Laodicea*“, najdeme sobotu spojenou s „*hříchem*“, který činí člověka „*nahým*“. V tomto konečném kontextu proto praxe sabatu již nepostačuje k zachování Kristovy milosti, protože tím, že v letech 1982 až 1991 nabídl své plné proročké světlo oficiálním adventistickým autoritám, požadavek Ježíše Krista se zvýšil a on to chce éra, kdy vyvolení hodní jeho milosti praktikováním svého svatého Sabatu věnuje svůj zájem, svůj čas, svůj život a

celou svou duši pro svá zjevení prorokovaná v Danielovi a Zjevení; ale také v celé zjevené Bibli, která tvoří její „*dva svědky*“ podle Zj. 11:3.

Svědectví o Bohu dané na zemi

Jakkoli je to důležité, Boží návštěva lidstva v podobě Ježíše Krista by nás neměla přimět zapomenout na Jeho předchozí návštěvu v době Mojžíše. Protože právě v tomto vzdáleném kontextu mu Bůh zjevil původ pozemské dimenze. A jako zjevení dané Bohem je zpráva o Genesis stejně důležitá jako zpráva o Zjevení zjeveném apoštolu Janovi. Forma, kterou si Bůh vybral k uspořádání pozemského života, prorokuje jeho plán lásky ke stvořením, kterým dává úplnou svobodu, aby mohli odpovédět na jeho lásku a žít s ním věčně nebo ji odmítnout a zmizet v nicotě smrti, v souladu s podmínky jeho výhodné nabídky.

Pokud je Adam stvořen sám, je to zaprvé proto, že je prezentován jako „*obraz Boží*“ (Gn 1,26-27)“ při hledání lásky od volného protějšku k jeho obrazu, protože po celou dobu jeho minulé věčnosti byl jedním z absolutní samoty. To se pro něj stalo nesnesitelným do té míry, že byl připraven nést následky svobody, kterou se chystal dát svým živým tvorům. Stvoření Evy z jednoho Adamova žebra, když je ponořen do smrtelného spánku, prorokuje stvoření jeho Církve, Vyvoleného složeného z jeho věrných vyvolených, ovoce sklizeného jeho smrtí usmíření v Ježíši Kristu; to ospravedlňuje roli „*pomocnice*“, kterou Bůh přisuzuje ženě, která od něho vzešla a jejíž jméno Eva znamená „*život*“. Vyvolená bude „*žít*“ věčně a na zemi má povolání nabídnout Bohu svou „*pomoc*“ k lidské spolupráci na uskutečnění jejího projektu, jehož cílem je nastolit dokonalou sdílenou a nerušenou lásku ve svých věčných vesmírech.

Hřích neposlušnosti vstupuje do lidstva prostřednictvím Evy nebo prostřednictvím symbolu „*ženy*“ jejích vyvolených, kteří zdědí tento prvotní hřích. Stejně jako Adam se také Bůh z lásky k Evě v Ježíši Kristu stává člověkem, aby sdílel a nesl místo své Vyvolené smrtelný trest, který si její hříchy zaslouží. Příběh Genesis je tedy jak historickým svědectvím, které odhaluje náš původ a jeho okolnosti, tak i prorockým svědectvím, které odhaluje spásný princip velkého láskyplného projektu všemohoucího Boha stvořitele.

Po prvních šesti dnech stvoření zmíněných v Genesis 1, šesti dnech, které prorokovaly šest tisíc let vyhrazených Bohem pro jeho výběr pozemských vyvolených, v Genesis 2, pod obrazem věčného Sabatu, se otevře neomezený sedmý den k přijetí osvědčené a vybrané vyvolené.

Bůh zná od začátku výsledek jeho projektu, jména jeho vyvolených, kteří se objeví v průběhu šesti tisíc let. Měl veškerou moc a pravomoc soudit a ničit vzpurné anděly, aniž by musel vytvářet naši pozemskou dimenzi. Ale právě proto, že si váží svých tvorů, kteří ho milují a které miluje on, pořádá na zemi k tomuto účelu vytvořenou univerzální demonstraci.

Bůh povyšuje především princip pravdy. Jak je oznámeno v Ža 51:6, Ježíš definuje své vyvolené jako „*znovuzrozené*“ nebo „*zrozené z pravdy*“, aby mohli být přizpůsobeni standardu božské pravdy. Podle Jana 18:37 sám přišel „*vydat*

svědectví pravdě“ a ve Zj 3:14 se představuje pod jménem „*Pravdivý*“. Toto vyvyšování a oslavování principu pravdy je v **absolutním protikladu** k principu lži a tyto dva principy mají mnoho podob. Princip lhaní neustále svádí obyvatele země během celé její historie. V moderní době se lhaní stalo normou existence. V obchodní mysli je přijat pod pojmem „bluff“, ale přesto je to ovoce d'ábla, „*otce lži*“ podle Jana 8:44. Na náboženské úrovni se lži objevují ve formě mnoha různých náboženských padělků v závislosti na národech a místech na zemi, kterých se to týká. A křesťanská víra se sama stala dokonalým obrazem „zmatku“ (= Bábel), protože její temné padělky jsou tak četné.

Lhaní se učí vědecky. Protože na rozdíl od svého autoritářského přístupu není vědecké myšlení schopno poskytnout skutečný důkaz svých evolučních teorií druhů a milionů a miliard let, které jeho vědci připisují existenci Země. V rozporu s touto vědeckou myšlenkou nabízí svědectví Boha stvořitele mnoho důkazů o jeho realitě, protože pozemská historie podává svědectví o jeho činech, jejichž prvním příkladem je záplava vod, o čemž svědčí přítomnost mořských fosilií v pláních a i na vrcholcích nejvyšších hor světa. K tomuto přirozenému svědectví se připojuje svědectví zanechané lidskou historií, život Noema, život Abrahama, osvobození Hebrejů z egyptského otroctví a zrození židovského národa, žijících očitých svědků jeho dějin až do doby konec světa; existuje také očitě svědectví apoštolů Ježíše Krista, kteří byli svědky jeho zázraků, jeho ukřižování a jeho vzkříšení; to do té míry, že je opustil strach ze smrti a následovali cestu mučednictví, svého Mistra a svého vzoru Ježíše Nazaretského.

Evokováním tohoto slova „mučednictví“ zde musím otevřít vysvětlení.

Poznámka: neplet'te si mučednictví s trestem

Tyto dvě věci mají stejný vnější vzhled a lze je proto snadno zaměnit. Tento zmatek má však vážné důsledky, protože represivní opatření riskuje, že bude připsáno skutečně vyvolenému Božímu, a naopak dítě d'ábla může být připsáno mučednictví pro velmi klamného Boha. Abychom tedy jasně viděli, musíme vzít v úvahu následující analýzu, která vychází z tohoto principu; Nejprve si položme otázku: co je mučednictví? Toto slovo pochází z řeckého „martus“,

což znamená: svědek. Co je to svědek? Je to ten, kdo věrně nebo nevěrně podává zprávu o tom, co viděl, slyšel nebo co na nějakém předmětu pochopil. Téma, které nás zde zajímá, je náboženství a mezi těmi, kdo svědčí pro Boha, jsou pravdiví i falešní svědci. Jisté je, že rozdíl mezi těmito dvěma dělá Bůh. Pravda je mu známa a on jí žehná, protože z jeho strany se tento pravý svědek snaží ukázat svou věrnost tím, že v „*skutcích*“ praktikuje veškerou svou zjevenou pravdu a na této cestě vytrvá až do přijetí pravdy. A tato smrt je autentickým mučednictvím, protože život obětovaný smrti odpovídal standardu svatosti, který Bůh pro svou dobu vyžadoval. Pokud nabízený život není v této shodě, pak to není mučednictví, je to trest, který postihne živou bytost vydanou ďáblu za její zničení, protože nemá prospěch z ochrany a Božího požehnání. V závislosti na souladu se standardem pravdy požadovaným Bohem pro každý věk bude identifikace „mučednictví“ spočívat na naší znalosti Božího soudu zjeveného v jeho prorocích, která se zaměřují na čas konce; což je cílem a předmětem této práce.

Je důležité pochopit, že pravda nemá schopnost obrátit vzpurnou mysl; dokazuje to zkušenost prvního stvořeného anděla, kterého Bůh pojmenoval Satan, od jeho vzpoury. Pravda je princip, ke kterému budou přirozeně přitahováni vyvolení, ti, kteří ji milují a jsou připraveni bojovat po boku Boha v Ježíši Kristu, lži, která mu ubližuje.

Závěrem lze říci, že Božské zjevení je budováno postupně během šesti tisíc let zkušeností a svědectví prožitých v těch nejlepších a nejhorších podmínkách. Doba šesti tisíc let se může zdát krátká, ale pro člověka, který se skutečně zajímá pouze o roky svého vlastního života, je to ve skutečnosti dostatečně dlouhá doba, která Bohu umožňuje prodloužit se na staletí, přesněji na šest tisíc let. , různé fáze realizace jeho globálního projektu. Výlučně v Ježíši Kristu dává Bůh svým vyvoleným v čase konce, pokud jde o jeho tajemství a díla, jasné porozumění vyhrazené pro tento konečný čas.

Genesis: zásadní prorocké shrnutí

V tomto porozumění poskytuje zpráva Genesis základní klíče k biblickým prorocím Daniel a Zjevení; a bez těchto klíčů je toto porozumění nemožné. Tyto věci budou připomenuty, když to bude nutné, během prorockého studia, ale od nynějška musíme vědět, že slova „*hlubina, moře, země, žena*“ poneseu specifickou myšlenku božského myšlení ve svém zjevení „Apokalypsa“. Jsou spojeny se třemi po sobě jdoucími fázemi pozemského stvoření. „*Propast*“ označuje planetu Zemi zcela pokrytou vodou bez života. Druhý den pak bude 5.^{den}, kdy se oddělují živly, „*moře*“, jako synonymum a symbol smrti, osídlit pouze mořskými živočichy; jeho prostředí je nepřátelské pro lidské bytosti

stvořené k dýchání vzduchu. „*Země*“ vychází z „*moře*“ a bude také osídlena pátý den zvířaty a konečně šestého dne „*muž stvořený k obrazu Božímu*“ a „*žena*“, kteří budou stvořeni. na lidské žebro. Muž a žena spolu počijí dvě děti. První „*Ábel*“, typ duchovního vyvoleného (*Ábel* = Otec je Bůh), bude ze žárlivosti zabit svým starším „*Kainem*“, typem tělesného, materialistického člověka (= nabytí), čímž prorokuje osud typického vyvolený, Ježíš Kristus a jeho vyvolení, kteří budou trpět a zemřít jako mučedníci kvůli „*Kainům*“, Židům, katolíkům a protestantům, všem „*obchodníkům chrámu*“, jejichž postupná a agresivní žárlivost se projevila a dosáhla během pozemské historie . Poučení od Ducha Božího je tedy následující: z „*propasti*“ se **postupně vynořují** „*moře a země*“ symboly falešných křesťanských náboženství, které vedou k záhubě duší . K označení svého voleného shromáždění jí dává slovo „*žena*“, která je, pokud je věrná svému Bohu, „*Manželkou*“, obrazovým symbolem „*beránka*“ samotného Krista, prorokovaného slovem „*muž*“ (*Adam*). Pokud je nevěrná, zůstává „*ženou*“, ale bere na sebe image „*prostitutky*“. Všechny tyto skutečnosti potvrdí podrobná studie prezentovaná v této práci a ukáže se jejich zásadní význam. Snadno pochopíte, že v roce 2020 se události prorokované v prococtvích Daniel a Zjevení z větší části již v historii naplnily a lidé je znají. Nebyli však identifikováni pro duchovní roli, kterou jim Bůh dal. Historici zaznamenávají historická fakta, ale interpretovat je mohou pouze Boží proroci.

Víra a nevěra

Od přírody jsou lidské bytosti od svého původu věřícího typu. Ale víra není víra. Člověk odjakživa věřil v existenci Boha nebo božstev, vyšších duchů, kterým musel sloužit a kterým se musel líbit, aby neutrpěl škodu způsobenou svým hněvem. Tato přirozená víra se rozšířila ze staletí na staletí a tisíciletí na tisíciletí až do moderní doby, kdy se vědecké objevy zmocnily mozku západního člověka, který se od té doby stal nedůvěřivým a nevěřícím. Všimněte si, že tato změna charakterizuje především lidi křesťanského původu. Protože zároveň na východě, na Dálném východě a v Africe zůstala víra v neviditelné duchy. To je vysvětleno nadpřirozenými projevy, kterých byli svědky lidé, kteří tyto náboženské obřady praktikují. V Africe jasné důkazy o existenci neviditelných duchů zakazují nevěru. Tito lidé však nevědí, že duchové, kteří se mezi nimi mocně projevují, jsou ve skutečnosti démoničtí duchové, které Bůh stvořitel všeho života zavrhl a byli odsouzeni k smrti na zkoušku. Tito lidé nejsou nevěřící, ani

nevěřící jako lidé ze Západu, ale výsledek je stejný, protože slouží démonům, kteří je svádějí a drží je pod svou tyranskou nadvládou. Jejich religiozita je modlářského pohanského typu, který charakterizuje lidstvo od jeho počátků; Eva byla jeho první obětí.

Na Západě je nevíra skutečně výsledkem volby, protože jen málo lidí si není vědomo svého křesťanského původu; a mezi obránci republikánské svobody jsou lidé, kteří citují slova z Bible svaté, čímž dosvědčují, že o její existenci nevědí. Nejsou neznalí slavných skutečností, o nichž svědčí pro Boha, a přesto se rozhodli je nebrat v úvahu. Právě tento typ nevíry nazývá Duch nevěrou a který je absolutním vzpurným protikladem k pravé víře. Protože vezme-li v úvahu důkazy, které mu život dává po celé zemi a zejména v nadpřirozených projevech afrických národů, nemá člověk možnost svou nevěru ospravedlnit. Nadpřirozené činy prováděné demony proto odsuzují západní nevíru. Stvořitel Bůh také dává důkaz o své existenci, jedná mocně prostřednictvím jevů vytvořených přírodou, která je mu podřízena; zemětřesení, sopečné erupce, ničivé přílivové vlny, smrtící epidemie, ale všechny tyto věci nyní dostávají vědecká vysvětlení, která maskují a ničí božský původ. Oku, tomuto velkému nepříteli víry, je přidáno vědecké vysvětlení, které přesvědčuje lidský mozek a obojí ho povzbuzuje v jeho volbách, které ho vedou do jeho záhuby.

Co Bůh očekává od svých tvorů? Vybere z nich ty, kteří schvalují **jeho** pojetí života, to znamená, kteří přijímají jeho myšlenky. Víra bude prostředkem, ale ne cílem. To je důvod, proč se o „*víře bez skutků*“, kterou musí nést, v Jakubovi 2:17 říká, že je „*mrtvá*“. Protože existuje-li pravá víra, existuje i víra falešná. Správné a špatné dělají všechny rozdíly a Bůh nemá problém identifikovat poslušnost, aby ji odlišil od neposlušnosti. V každém případě zůstává jediným soudcem, jehož názor rozhodne o věčné budoucnosti každého z jeho tvorů, protože účel jeho výběru je jedinečný a jeho nabídka věčného života je získána výhradně prostřednictvím Ježíše Krista. Průchod na zemi je oprávněný pouze nabídnout možnost tohoto výběru věčných vyvolených. Víra není plodem impozantního úsilí a obětí, ale přirozeným stavem, který tvor získal nebo nezískal od svého narození. Ale když existuje, musí být živen Bohem, jinak umírá a mizí.

Pravá víra je vzácná věc. Protože v rozporu s klamným aspektem oficiálního křesťanského náboženství nestačí postavit nad hrob stvoření kříž, aby se mu otevřely nebeské dveře. A poukazují na to, protože se to zdá být přehlíženo, řekl Ježíš v Mt 7:13-14: „*Vstupte těsnou branou. Neboť široká je brána a široká cesta, která vede do záhuby, a mnoho je těch, kteří přes ni vcházejí. Ale úzká je brána a úzká cesta, která vede k životu, a málo je těch, kdo ji nalézají.*» Toto učení je dále potvrzeno v Bibli na příkladu deportace Židů do Babylonu, protože Bůh shledává hodnými svého vyvolení pouze Daniela a jeho tři společníky a pět mocných králů; a Ezechiel, který žije v této době. Potom čteme v Ezechovi 14:13-20: „*Synu člověčí, zhřeší-li proti mně země nevěrností, a vztáhnu na ni ruku, lám-li za ni hůl chleba, seslal-li na ni hlad. kdybych z ní vyhladil člověka i zvíře a byli mezi nimi tito tři muži, Noe, Daniel a Job, zachránili by si duše svou spravedlností, praví Panovník Hospodin. Kdybych způsobil, že se po zemi potulovala divoká zvěř, která by ji vylidnila, kdyby se z ní stala poušť, kudy by kvůli těmto šelmám nikdo neprošel, a uprostřed ní byli tito tři muži, byl bych*

naživu! praví Panovník Hospodin, že by nezachránili syny ani dcery, ale oni sami by byli zachráněni a země by se stala pouští. Nebo kdybych přivedl meč proti této zemi, kdybych řekl: Ať meč prochází zemí! Kdybych vyhladil lidi a zvířata a byli by mezi nimi tito tři muži, byl bych naživu! praví Panovník Hospodin, nezachránili by syny ani dcery, ale byli by spaseni pouze oni . Nebo kdybych poslal mor do této země, kdybych proti ní vylil svou zuřivost skrze smrtelnost, abych z ní vyhladil lidi a zvířata, a byli mezi ní Noe, Daniel a Job, jsem naživu! praví Panovník Hospodin, že nebudou spasit synů ani dcer, ale svou spravedlností zachrání své vlastní duše. » Dozvídáme se tak, že v době záplavy vod byl mezi osmi lidmi chráněnými archou shledán hodný spasení pouze Noe.

Ježíš dále řekl v Mt 22:14: „ *Neboť mnoho je povolaných, ale málo vyvolených.* » Důvod je jednoduše vysvětlen vysokým standardem svatosti požadovaným Bohem, který chce zaujmout první místo v našem srdci nebo nic. Důsledek tohoto požadavku je v rozporu s humanistickým myšlením o světě, které člověka staví nade vše. Apoštol Jakub nás před tímto odporem varoval a řekl nám: „ *Vy cizoložníci! Copak nevíš, že láska světa je nepřátelstvím vůči Bohu ? Kdo tedy chce být přítelem světa, stává se nepřitelem Boha.* » Ježíš nám znovu říká v Mt 10:37: „ *Ten, kdo miluje jeho otec nebo jeho matka více než já není hoden mne a toho, kdo miluje jeho syn nebo dcera více než já není mě hoden.* ” Také, pokud jako já pozvete přítele, aby odpověděl na toto náboženské kritérium požadované Ježíšem Kristem, nebuďte překvapeni, když vás nazve fanatikem; To je to, co se mi stalo, a pak jsem pochopil, že mám za pravého přítele pouze Ježíše; on, „ *Ten pravý* “ ze Zjevení 3:7. Budeme tě také nazývat fundamentalistou, protože se projevuješ jako upřímný k Bohu, legalistou, protože svou poslušností miluješ a ctíš jeho nejsvětější zákon. To bude zčásti lidská cena, kterou zaplatíme, abychom se líbili Pánu Ježíši, který je tak hodný našeho sebeobětování a naší naprosté oddanosti, kterou požaduje.

Víra nám umožňuje přijímat od Boha jeho tajné myšlenky, dokud neobjevíme velikost jeho úžasného projektu. A aby vyvolený pochopil svůj celkový projekt, musí vzít v úvahu nebeský život andělů, který předcházel pozemské zkušenosti. Protože v této nebeské společnosti nebylo rozdělení tvorů a výběr dobrých andělů věrných Bohu prováděno na základě víry v Krista ukřižovaného nebo na základě jeho odmítnutí, jak tomu bude na zemi. To potvrzuje, že na univerzální úrovni je ukřižování Krista, který zůstal bez hříchu, pro Boha **prostředkem** k odsouzení ďábla a jeho následovníků a že na zemi víra v Ježíše Krista představuje **prostředek**, který si Bůh vybral, aby získal lásku, kterou cítí k jeho vyvolené, kteří ho milují a oceňují. **Účelem** této demonstrace jeho naprostého sebeobětování bylo, aby mohl legálně odsoudit k smrti vzpurné nebeské i pozemské tvory, kteří nesdílejí jeho smysl existence. A ze svých pozemských tvorů si vybírá ty, kteří přijímají jeho myšlenky, schvalují jeho činy a jeho soudy, protože jsou způsobilí sdílet jeho věčnost. Nakonec vyřeší problém vytvořený svobodou danou všem jeho nebeským a pozemským tvorům, protože bez této svobody by láska jeho vybraných tvorů byla bezcenná a dokonce by byla znemožněna. Bez svobody není stvoření nic jiného než robot s automatizovaným chováním. Ale cenou za svobodu bude nakonec vyhubení vzbouřených tvorů nebe a země.

Je tak dán důkaz, že víra nespočívá na prostém: „ *Věř v Pána Ježíše a budeš spasen* “. Tato biblická slova jsou založena na tom, co znamená sloveso „věřit“, totiž na poslušnosti božským zákonům, které charakterizují pravou víru. Pro Boha je cílem najít tvory, kteří Ho poslouchají z lásky. Některé našel mezi nebeskými anděly a mezi svými pozemskými lidskými tvory, některé vybral a bude vybírat až do konce času milosti.

Jídlo pro správné počasí

Stejně jako lidské tělo potřebuje výživu, aby si prodloužilo svůj život, potřebuje víra vytvořená v jeho duchu také svou duchovní výživu. Každá lidská bytost citlivá na projev lásky dané Bohem v Ježíši Kristu pociťuje touhu pro ni na oplátku něco udělat. Ale jak můžeme udělat něco, co ho těší, když nevíme, co od nás očekává? Právě odpověď na tuto otázku bude představovat výživu naší víry. Protože „ *bez víry není možné líbit se Bohu* “ podle Žid 11:6. Ale tato víra pro něj musí být stále živá a příjemná tím, že odpovídá jeho očekáváním. Neboť Pán Bůh všemohoucí jest jeho dokonavatel a jeho soudce. Mnoho křesťanských věřících touží mít dobrý vztah s Bohem nebes, ale tento vztah zůstává nemožný, protože jejich víra nebyla náležitě živena. Odpověď na problém nám dává Mt 24 a 25. Ježíš zaměřuje své učení na naše poslední dny, které krátce předcházejí době jeho druhého zjevení, tentokrát ve slávě jeho božství. Popisuje to rozmnožováním obrazů v podobenstvích: podobenství o fíkovníku v Mt 24:32 až 34; podobenství o nočním zloději, v Mat.24:43 až 51; podobenství o deseti pannách, v Mt 25:1 až 12; podobenství o talentech, v Mt 25:13 až 30; podobenství o ovcích a kozlech, v Mt 25:31 až 46. Mezi těmito podobenstvími se zmínka o „ *jídle* “ objevuje dvakrát: v podobenství o nočním zloději a v podobenství o ovcích a kozlech, protože Když Ježíš říká: „ *Měl jsem hlad a dali jste mi něco k jídlu* “, mluví k nám o duchovním pokrmu, bez něhož víra člověka umírá. „ *Neboť nejen chlebem bude člověk živ, ale každým slovem, které vychází z úst Božích* . Mat.4:4”. Účelem pokrmu víry je chránit ho před „ *druhou smrtí* “ ze Zj. 20, která způsobuje, že člověk ztrácí právo žít věčně.

V rámci této úvahy nasměrujte svůj pohled a pozornost na toto podobenství o nočním zloději:

V.42: " *Bděte tedy, protože nevíte, v který den váš Pán přijde* ."

Téma návratu Ježíše Krista je definováno a jeho „čekání“ vyvolá duchovní probuzení ve Spojených státech Severní Ameriky v letech 1831 až 1844. Říká se tomu „adventismus“, členové tohoto hnutí jsou jimi sami označeni svými současníky termínem „adventisté“; slovo převzato z latinského „adventus“, což znamená: příchod.

V.43: " *To dobře vězte, kdyby pán domu věděl, v kterou noční hlídku musí přijít zloděj, hlídal by a nedovolil, aby se do jeho domu vloupali .* "

V tomto verši je „ pán domu “ učedník, který čeká na Ježíšův návrat, a „ zloděj “ odkazuje na samotného Ježíše. Prostřednictvím tohoto srovnání nám Ježíš ukazuje výhodu znalosti data jeho návratu. Povzbuzuje nás proto, abychom to objevili, a naše naslouchání jeho radám podmíní náš vztah k němu.

V.44: " *Proto i vy buďte připraveni, neboť Syn člověka přichází v hodinu, kdy nemyslíte .* "

V tomto verši jsem opravil budoucí čas sloves, protože v původní řečtině jsou tato slovesa v přítomném čase. Tato slova Ježíš říká svým současným učedníkům, kteří se ho na toto téma ptají. Pán v čase konce použije toto „adventistické“ téma k prosévání křesťanů tím, že je podrobí zkoušce prorocké víry; za tímto účelem postupně zorganizuje v průběhu času čtyři „adventistická“ očekávání; pokaždé ospravedlněno novým osvětlením daným Duchem, první tři se týkají prorockých textů Daniela a Zjevení.

V.45: „ *Kdo je tedy ten věrný a rozvážný služebník, kterého jeho pán ustanovil nad svým lidem, aby jim dával jídlo v pravý čas? »*

Dávejte pozor, abyste se ve svém úsudku nezmýlili, protože „ jídlo “, o kterém se mluví v tomto verši, je právě před vašimi očima. Ano, je to tento dokument, kterému jsem dal jméno „Vysvětlete Danielovi a Zjevení“, který tvoří tento duchovní „ pokrm “ nezbytný pro výživu vaší víry, protože poskytuje od Ježíše Krista všechny odpovědi na otázky, které si můžete legitimně klást. a kromě těchto odpovědí i nečekaná odhalení, jako je skutečné datum návratu Ježíše Krista, které nás zavazuje až do jara 2030 ve čtvrtém a posledním „adventistickém“ „čekání“.

Jelikož mě tento verš osobně zajímá, předkládám tento dokument, ovoce mé věrnosti Bohu pravdy a mé opatrnosti, protože nechci být překvapen návratem Ježíše Krista. Ježíš zde zjevuje svůj plán konce času. Pro tuto dobu naplánoval „ jídlo “, které je vhodné k tomu, aby živilo víru svých vyvolených, kteří věrně očekávají jeho slavný návrat. A toto „ jídlo “ je prorocké.

V.46: „ *Blahoslavený služebník, kterého jeho pán, **až přijde**, nalezne dělat to!* »

Kontext jeho slavného návratu je zde potvrzen, je to kontext čtvrtého „adventistického“ očekávání. Služebník, kterého se to týká, je skutečně velmi šťastný, že zná zjevenou myšlenku Boha, jeho úsudek o víře lidí. Ale tato blaženost se rozšíří a bude se týkat všech, kdo obdrží toto poslední božské světlo, budou je zase šířit a sdílet s vyvolenými rozptýlenými po celé zemi až do skutečného návratu Ježíše Krista.

V.47: „ *Říkám vám pravdu, ustanoví to nade vším svým majetkem. »*

Pánovo zboží se bude až do jeho návratu týkat duchovních hodnot. A služebník se stává pro Ježíše strážcem jeho duchovního pokladu; výhradním

depozitářem jeho věstců a jeho zjeveného světla. Po přečtení celého tohoto dokumentu budete moci vidět, že nepřeháním, když dávám jeho biblickému prorockému zjevení jméno „poklad“. Jak jiné jméno bych mohl dát zjevení, které chrání před „*druhou smrtí*“ a otevírá cestu k věčnému životu? Protože rozptyluje a nechává mizet možnost pochybností, které jsou pro víru a spásu osudné.

V.48: „*Je-li to však zlý služebník, který v sobě říká: Můj pán otálí s příchodem,*“

Život stvořený Bohem je binárního typu. Všechno má svůj absolutní opak. A Bůh představil lidem dvě cesty, dvě cesty, kterými vedou jejich volby: *život a dobro, smrt a zlo; pšenice a plevy; ovce a koza, světlo a tma*. V tomto verši se Duch zaměřuje na zlého služebníka, ale přesto na služebníka, což označuje falešnou víru neživenou Bohem a především falešnou křesťanskou víru, která nakonec v naší době konce dosáhne a týká se samotné adventistické víry. Tento adventismus, který již nepřijímal světlo od Ježíše Krista, protože odmítl to, co mu bylo předloženo v letech 1982 až 1991 a které ohlašovalo jeho příchod na rok 1994, přineslo ovoce zla, jehož výsledkem bylo vyzářování posla Božího v listopadu 1991. Všimněte si, že Ježíš zjevuje skryté myšlenky srdce: „*kdo v sobě říká*“. Protože vnější náboženské chování je krajně klamné; náboženský formalismus nahrazuje pravou živou víru plnou zápalu pro pravdu.

V.49: „... *když začne bít své spolčníky, bude-li jíst a pít s opilci,*“

Obraz je dnes trochu očekávaný, ale záření jasně vyjadřuje v dobách míru opozici a boj, které vyjadřují a předcházejí skutečnému pronásledování, které přijde; je to jen otázka času. Od roku 1995 institucionální adventismus „*jí a pije s opilci*“ do té míry, že uzavřel spojenectví s protestanty a katolíky tím, že vstoupil do ekumenické aliance. Neboť ve Zjevení 17:2, zaměřeném na katolickou víru zvanou „*Veliký Babylón*“ a protestantskou víru zvanou „*země*“, Duch říká: „*S ní se králové země vydali smilstvu. a z vína jeho smilstva jsou obyvatelé země opil se.*“

V.50: „...*pán tohoto služebníka přijde v den, kdy to nečeká, a v hodinu, kterou nezná,*“

Důsledek odmítnutí světla týkajícího se třetího adventistického očekávání a data 1994 se nakonec objevuje v podobě neznalosti času skutečného návratu Ježíše Krista, tedy čtvrtého adventistického očekávání božského projektu. Tato nevědomost je důsledkem přetržení vztahu s Ježíšem Kristem, takže můžeme vyvodit následující: adventisté, kteří se ocitli v této tragické situaci, již nejsou v očích Boha nebo podle jeho soudu „*adventisté*“.

V.51: „...*roztrhá ho na kusy a dá mu jeho podíl s pokrytci : bude pláč a skřípění zubů.*»

Obraz vyjadřuje hněv, který Bůh uvalí na falešné služebníky, kteří ho zradili. V tomto verši zaznamenávám výraz „*pokrytci*“, kterým Duch označuje falešné křesťany v Dan 11:34, ale k pochopení kontextu doby, na kterou se prorocství zaměřuje, je zapotřebí širší čtení, které zahrnuje verše 33 a 35: „*a nejmoudřejší z nich poučí mnohé. Jsou někteří, kteří na čas podlehnou meči a plameni, zajetí a plenění. V době, kdy podlehnou, se jim pomůže trochu a mnoho se k nim z pokrytectví připojí. Někteří z moudrých mužů padnou, aby byli očištěni, očištěni a vyběleni až do času konce , protože ten nepřijde až do*

stanoveného času. » „Zlý služebník“ je tedy skutečně tím, kdo zrazuje očekávání Boha, svého Mistra, a připojuje se „až do času konce“ k táboru „pokrytců“. Od té chvíle s nimi sdílí Boží hněv, který je zasáhne až do posledního soudu, kde budou zničeni, pohlceni v „ohnivém jezeře“, které dává definitivně „druhou smrt“, podle Zjevení 20: 15: " Kdo nebyl nalezen zapsán v knize života, byl uvržen do ohnivého jezera ."

Odhalená historie pravé víry

Pravá víra

O pravé víře lze říci mnoho věcí, ale já již navrhuji tento aspekt, který se mi zdá být prioritou. Každý, kdo chce navázat vztah s Bohem, musí vědět, že jeho pojetí života na zemi a v nebi je extrémním opakem našeho systému založeného na zemi, který je postaven na pyšných a zlých myšlenkách inspirovaných Bohem. Jeho nepřítel a jeho pravých vyvolených. Ježíš nám dal způsob, jak poznat pravou víru: „ **Po ovoci poznáte je** . *Sbíráme hrozny z trní, nebo fíky z bodláků?* (Mt 7:16). Na základě tohoto prohlášení buďte ujištěni, že všichni, kdo se hlásí k jeho jménu a neprezentují, jeho jemnost, vstřícnost, sebeobětování, jeho obětavý duch, jeho láska k pravdě a jeho horlivost pro poslušnost přikázání Bůh nikdy nebyl a nikdy nebude jeho služebníky; to nás učí 1. Kor. 13 tím, že definuje charisma pravé svatosti; to, co vyžaduje spravedlivý Boží soud: verš 6: „ *Neraduje se z nespravedlnosti, ale raduje se z pravdy* ”.

Jak můžeme věřit, že pronásledovaný a pronásledovatel jsou posuzováni Bohem stejně? Jaká je podobnost mezi Ježíšem Kristem, dobrovolně ukřižovaným, a římskou papežskou inkvizicí nebo Janem Kalvínem, který podroboval muže a ženy mučení až do jejich smrti? Abychom neviděli rozdíl, musíme ignorovat slova inspirovaná biblickými spisy. Bylo tomu tak dříve, než byla Bible rozšířena po celém světě, ale od té doby byla dostupná všude na zemi; jaké výmluvy mohou ospravedlnit chyby v úsudku lidských bytostí? Tam nejsou žádné. Proto bude nadcházející Boží hněv velmi velký a neovladatelný.

Tři a půl roku, během kterého Ježíš pracoval ve své pozemské službě, se nám zjevují v evangeliích, abychom mohli poznat měřítko pravé víry v Boží mínění; jediné, na čem záleží. Jeho život se nám nabízí jako vzor; model, který musíme napodobovat, aby nás poznal jako jeho učedníky. Toto přijetí znamená, že sdílíme jeho koncepci věčného života, kterou navrhuje. Je tam zažehnáno sobectví, stejně jako zničující a destruktivní pýcha. Ve věčném životě nabízeném pouze vyvoleným uznaným samotným Ježíšem Kristem není místo pro brutalitu a špatnost. Jeho chování bylo mírumilovně revoluční, protože on, Mistr a Pán, se stal služebníkem všech, sklonil se až k mytí nohou svým učedníkům, aby dal konkrétní smysl svému odsouzení hrdých hodnot projevovaných vůdci, židovské náboženské osobnosti své doby; věci, které dodnes charakterizují židovské a křesťanské náboženské lidi. V absolutní opozici je měřítko zjevené v Ježíši Kristu měřítkem věčného života.

Tím, že Ježíš Kristus svým služebníkům ukázal, jak identifikovat sebe, své nepřátele, falešné Boží služebníky, zachránil jejich duše. A jeho slib, že bude až do konce světa „ *uprostřed* “ svých vyvolených, je dodržen a spočívá v jejich osvětlení a ochraně po celý jejich pozemský život. Absolutním standardem pravé víry je, že Bůh zůstává se svými vyvolenými. Nikdy nejsou zbaveni jeho světla a jeho Ducha svatého. A pokud se Bůh stáhne, je to proto, že vyvolený už není jeden; jeho duchovní stav se změnil spravedlivým Božím soudem. Protože jeho

úsuděk se přizpůsobuje lidskému chování. Na individuální úrovni zůstávají možné změny v obou směrech; od dobra ke zlu nebo od zla k dobru. Ale není tomu tak na kolektivní úrovni náboženských skupin a institucí, které se od dobra ve zlo mění pouze tehdy, když se nepřizpůsobí změnám stanoveným Bohem. Ježíš nám ve svém učení říká: „ *Dobrý strom nemůže nést špatné ovoce, stejně jako špatný strom nemůže nést dobré ovoce* (Mt 7:18). Dal nám tak pochopit, že katolické náboženství je pro své ohavné ovoce „ *špatným stromem* “ a že jím díky své falešné doktríně zůstane, i když zbaveno monarchistické podpory přestane pronásledovat lidi. A stejné je to s anglikánským náboženstvím, které vytvořil Jindřich VIII., aby ospravedlnil jeho cizoložství a své zločiny; jakou hodnotu může Bůh dát svým potomkům a následným panovníkům? To je také případ protestantského kalvínského náboženství, protože tohoto zakladatele Jana Kalvína se obávali kvůli pověsti své tvrdosti charakteru a četným popravám k smrti, které legitimizoval ve svém městě Ženevě, velmi podobné katolické praktiky své doby až do té míry, že je překračuje. Tento protestantismus se pravděpodobně nelíbil sladkému Pánu Ježíši Kristu a nelze jej v žádném případě brát jako vzor pravé víry. Je tak pravda, že Bůh ve svém zjevení daném Danielovi ignoruje protestantskou reformaci, která se zaměřuje pouze na papežský režim 1260 let a na dobu ustavení poselství adventismu sedmého dne, nositele zjevených božských pravd, od roku 1844. až do konce světa, který přijde, v roce 2030.

Všechny historické zlé náboženské padělky mají aspekty Bohem schváleného modelu, ale nikdy se mu nevyrovnají. Pravá víra je neustále živena Kristovým Duchem, falešná víra nikoli. Pravá víra může vysvětlit tajemství Božích biblických prorocství, falešná víra nikoli. Světem koluje množství výkladů prorocství, z nichž každý je fantazijnější než ten předchozí. Na rozdíl od nich jsou mé výklady získávány výhradně z citací z Bible; poselství je tedy přesné, stabilní, koherentní a v souladu s myšlenkou Boha, od kterého se nikdy nevzdaluje; a Všemohoucí na to dohlíží.

Přípravné poznámky ke Knize Daniel

Jméno Daniel znamená Bůh je můj soudce. Poznání Božího soudu je základním základem víry, protože vede tvora k poslušnosti jeho zjevené a

pochopené vůli, což je jediná podmínka pro to, aby jím byl vždy požehnán. Bůh hledá lásku svých tvorů, kteří ji konkretizují a projevují svou poslušnou vírou. Boží soud je tedy zjeven skrze jeho proroctví, která používají symboly jako v podobenstvích Ježíše Krista. Boží soud je poprvé zjeven v knize Daniel, ale pouze pokládá hlavní základ pro jeho soud nad křesťanskou náboženskou historií, která bude podrobně odhalena v knize Zjevení.

V Danielovi Bůh zjevuje málo, ale toto kvantitativní málo má velký kvalitativní význam, protože tvoří základ celkového prorockého Zjevení. Stavební architekti vědí, jak rozhodující a určující je příprava staveníště. V proroctví je tato role dána zjevením přijatým prorokem Danielem. Když jsou jejich významy jasně pochopeny, Bůh skutečně dosahuje dvojího cíle, a to **dokázat svou existenci** a dát svým vyvoleným **klíče k pochopení** poselství předávaného Duchem. V těchto „několika věcech“ najdeme totéž: oznámení posloupnosti čtyř univerzálních vládnoucích říší od dob Danielových (Dan 2, 7 a 8); oficiální datování pozemské služby Ježíše Krista (Dan.9); vyhlášení křesťanské apostaze v roce 321 (Dan.8), papežská vláda 1260 let mezi 538 a 1798 (Dan.7 a 8); a „adventistická“ aliance (8. a 12. dan) od roku 1843 (do roku 2030). K tomu dodávám, Dan.11, který, jak uvidíme, odhaluje podobu a vývoj konečné pozemské jaderné světové války, která stále zbývá dokončit před slavným návratem Boha Spasitele.

Pán Ježíš Kristus nenápadně vyvolal jméno Daniel, aby připomněl jeho důležitost pro novou smlouvu. „ *Když tedy uvidíte ohavnost zpustošení, o níž mluvil prorok Daniel , usazenou na svatém místě, ať si ten, kdo ji čte, dá pozor!* (Mat.24:15) »

Jestliže Ježíš svědčil ve prospěch Daniela, je to proto, že Daniel od něj přijal učení o svém prvním příchodu a slavném návratu, více než kdokoli jiný před ním. Aby byla má slova dobře pochopena, musíte vědět, že Kristus, který přišel z nebe, se dříve Danielovi představil pod jménem „ **Michael** “ v Dan. 10:13-21, 12:3 a toto jméno převzal Ježíš -Kristus ve Zjevení 12:7. Toto jméno „ **Micaël** “ je známější ve své latinsko-katolické podobě Michel, což je jméno pro slavný Mont Saint-Michel v Bretonsku ve Francii. Kniha Daniel přidává číselné podrobnosti, které nám umožňují znát rok jeho prvního příchodu. Rád bych také zdůraznil, že jméno „ **Micaël** “ znamená: Kdo je jako Bůh; a jméno „ **Ježíš** “ se překládá jako: YaHWéH zachraňuje. Obě jména se týkají velkého stvořitele Boha, první s nebeským titulem, druhé s pozemským titulem.

The Revelation of the Future je nám představena jako vícepříběhová budovatelská hra. Na počátku kinematografie používali filmaři k vytváření reliéfních efektů v karikaturách skleněné desky, jejichž různé malované vzory, po překrytí, poskytly obraz na několika úrovních. Tak je to s proroctvím navrženým Bohem.

Všechno to začíná v Danielovi

KNIHA DANIELA

Vy, kteří čtete toto dílo, vězte, že neomezený všemohoucí Bůh je naživu, i když je skrytý. Toto svědectví „*proroka Daniela*“ bylo napsáno, aby vás o tom přesvědčilo. Nese pečeť svědectví staré a nové smlouvy, protože ji Ježíš vyvolal

ve slovech adresovaných svým učedníkům. Jeho zkušenost odhaluje působení tohoto dobrého a spravedlivého Boha. A tato kniha nám umožňuje objevit soud, který Bůh provádí nad náboženskou historií svého monoteismu, židovského v první alianci, poté křesťanské ve své nové alianci, postavené na krvi prolité Ježíšem Kristem, 30. dubna svého éra. Kdo jiný než „**Daniel**“ může odhalit Boží soud? Jeho jméno znamená „Bůh je můj soudce“. Tyto prožité zkušenosti nejsou bajky, ale svědectvím o božském požehnání jeho modelu věrnosti. Bůh ho uvádí mezi tři lidi, které by zachránil v neštěstí v Ezechovi.14:14-20. Tyto tři typy vyvolených jsou „**Noe, Daniel a Job**“. Boží poselství nám jasně říká, že i v Ježíši Kristu, pokud se nebudeme podobat těmto vzorům, zůstanou pro nás dveře ke spáse zavřené. Toto poselství potvrzuje úzkou cestu, úzkou cestu nebo úzkou bránu, kterou musí vyvolení projít, aby vstoupili do nebe, podle učení Ježíše Krista. Příběh „**Daniela**“ a jeho tři společníků je nám představen jako vzor věrnosti, kterou Bůh zachraňuje ve dnech soužení.

Ale v tomto příběhu o Danielově životě je také obrácení tří mocných králů, které se Bohu podařilo vyrvat ďáblu, jehož uctívali v naprosté nevědomosti. Bůh učinil z těchto císařů nejmocnější mluvčí své věci v dějinách lidstva, první, ale také poslední, protože tito vzorní muži zmizí a náboženství, hodnoty a morálka budou neustále upadat. Pro Boha je uchvácení duše dlouhý boj a případ krále „**Nabuchodonozora**“ je mimořádně odhalujícím modelem svého druhu. Potvrzuje podobenství o Ježíši Kristu, tomto „**Dobřím pastýři**“, který opouští své stádo, aby hledal ztracené ovce.

Daniel 1

Dan 1:1 *Ve třetím roce vlády judského krále Jojakima vytáhl babylónský král Nabuchodonozor proti Jeruzalému a oblehl ho.*

1a- *Třetí rok vlády judského krále Jójakima*

Vláda Joakima 11 let od – 608 do – 597. 3. rok v – 605.

1b- *Nabuchodonozor*

Toto je babylonský překlad jména krále Nabuchodonozora: „Nabu chrání mého nejstaršího syna“. Nabu je mezopotámský bůh vědění a psaní. Již chápeme, že Bůh má v úmyslu, aby mu byla tato moc nad poznáním a písmem obnovena.

Dan 1:2 *Hospodin mu vydal do rukou judského krále Jójakíma a část nádob Božího domu. Nabuchodonozor odvezl náčiní do země Šineár, do domu svého boha, a uložil je do pokladnice svého boha.*

2a- *Hospodin mu vydal do rukou judského krále Jójakíma*

Boží opuštění židovského krále je oprávněné. 2Pa 36:5: *Joakimovi bylo dvacet pět let, když se stal králem, a kraloval jedenáct let v Jeruzalémě. Dělal to, co je zlé v očích Hospodina, jeho Boha .*

2b- *Nabuchodonozor odvezl náčiní do země Šineár, do domu svého boha, uložil je do pokladnice svého boha.*

Tento král je pohan, nezná pravého Boha, kterému Izrael slouží, ale dbá na to, aby ctil svého boha: Bela. Po svém budoucím obrácení bude sloužit pravému Bohu Daniela se stejnou věrností.

Dan 1:3 *Král nařídil Ašpenazovi, náčelníkovi svých eunuchů, aby přivedl některé z izraelských dětí královského původu nebo šlechtického rodu,*

Dan 1:4 *mladí chlapci bez vady na těle, hezkého vzhledu, obdaření moudrostí, porozuměním a poučením, schopní sloužit v královském paláci a kteří se budou učit písmenům a jazyku Chaldejců.*

4a- Král Nabukadnezar se jeví jako přátelský a inteligentní, snaží se pouze pomoci židovským dětem úspěšně se začlenit do jeho společnosti a jejich hodnot.

Dan 1:5 *Král jim na každý den přidělil část jídla ze svého stolu a víno, které pil, s úmyslem vychovávat je tři roky, na jejichž konci budou sloužit král.*

5a- Královny dobré pocity jsou zřejmé. Sdílí s mladými lidmi to, co sám nabízí, od svých bohů až po jídlo.

Dan 1:6 *Byli mezi nimi Daniel, Chananjáš, Mišael a Azarjáš z judských synů.*

6a- Ze všech mladých Židů odvezených do Babylonu pouze čtyři z nich projeví vzorovou věrnost. Fakta, která následují, organizuje Bůh, aby ukázal rozdíl v ovoci, které nesou ti, kteří mu slouží a kterým on žehná, a ti, kteří mu neslouží a které on ignoruje.

Dan 1:7 *Náčelník eunuchů jim dal jména: Daniel Beltešazar, Chananjáš Šadrach, Mišael Mešach a Azarjáš Abednego.*

7a- Inteligenci sdílejí tito mladí Židé, kteří souhlasí s tím, že budou nosit pohanská jména vnucená vítězem. Pojmenování je znakem nadřazenosti a zásadou, kterou učí pravý Bůh. Gn 2,19: *A Hospodin Bůh, který stvořil ze země každou polní zvěř a každé nebeské ptactvo, je přivedl k člověku, aby viděl, jak je nazve, a aby každé živé stvoření bylo pojmenováno jako člověk. by mu dal.*

7b- Daniel „Bůh je můj soudce“ je přejmenován na Belteshazzar: „Bel bude chránit“. Bel označuje ďábla, kterému v naprosté nevědomosti tyto pohanské národy sloužily a ctily je, oběti démonických duchů.

Hananiah „Milost nebo dar od YaHWéH“ se stává „Shadrachem „inspirovaným Aku“. Aku byl bůh měsíce v Babylonu.

Mishaël „Kdo je Boží spravedlnost“ se stává Meschacem „který patří Aku“.

Azariah „The Help or Help is YaHWéH“ se stává „Abed-Nego“ „Servantem of Nego“ a již tam je sluneční bůh Chaldejců.

Dan 1:8 *Daniel se rozhodl, že se nebude poskvřňovat královským jídlem a vínem, které král pil, a prosil hlavního eunucha, aby ho nenutil, aby se poskvřnil.*

8a- **Mít** pohanské jméno nepředstavuje problém, když jste poraženi, ale poskvnit se do té míry, že uvrhnete hanbu na Boha, je příliš mnoho na to, abyste se zeptali. Lojalita mladých mužů je vedla k tomu, že se zdrželi *královského vína a masa*, protože tyto věci byly tradičně předkládány pohanským božstvům uctívaným v Babylóně. Jejich mládí postrádá zralost a ještě neuvažují jako Pavel, věrný svědek Kristův, který považuje falešná božstva za vítr (Řím 14; 1Kor 8). Ale ze strachu, aby šokoval ty, kteří jsou slabí ve víře, jedná jako oni. Pokud jedná opačně, nedopouští se hříchu, protože jeho úvaha je správná. Bůh odsuzuje poskvnění spáchané dobrovolně se vším vědomím a svědomím; v tomto příkladu záměrná volba ctít pohanské bohy.

Dan 1:9 *Bůh dal Danielovi přízeň a milost před hlavním eunuchem.*

9a- Víra mladých lidí se projevuje jejich strachem z toho, že se Bohu nelíbí; Může jim žehnat.

Dan 1:10 *Předseda eunuchů řekl Danielovi: "Bojím se svého pána krále, který ti určil, co máš jíst a pít." protože proč by měl vidět vaši tvář sklíčenější než tvář mladých lidí vašeho věku? Vystavil bys mou hlavu králi.*

Dan 1:11 *Daniel řekl správci, jemuž hlavní eunuch svěřil dohled nad Danielem, Chananiášem, Mišaelem a Azariášem:*

Dan 1:12 *Zkoušejte své služebníky deset dní a dejte nám jíst zeleninu a pít vodu;*

Dan 1:13 *Pak pohlédni na naši tvář a na tvář mládenců, kteří jedí královský pokrm, a nalož se svými služebníky podle toho, co jsi viděl.*

Dan 1:14 *On jim splnil, oč žádali, a deset dní je zkoušel.*

Dan 1:15 *Na konci deseti dnů vypadali lépe a byli buclatější než všichni mládenci, kteří jedli královské jídlo.*

15a- Můžeme vytvořit duchovní srovnání mezi „deseti dny“ zkušenosti Daniela a jeho tří společníků s „deseti dny“ prorockých let pronásledování poselství „smyrnské“ éry Apo. 2:10. V obou zkušenostech Bůh zjevuje skryté ovoce těch, kteří tvrdí, že jsou od něj.

Dan 1:16 *Správce jim vzal jídlo a víno, které jim bylo určeno, a dal jim zeleninu.*

16a- Tato zkušenost ukazuje, jak může Bůh působit na mysl lidí tak, aby upřednostňovali jeho služebníky podle jeho svaté vůle. Protože riziko, které podstoupil králův správce, bylo velké a Bůh musel zasáhnout, aby přijal Danielovy návrhy. Zkušenost s vírou je úspěchem.

Dan 1:17 *Bůh dal těmto čtyřem mládencům poznání, rozum ve všech literách a moudrost; a Daniel vysvětlil všechna vidění a sny.*

17a- *Bůh dal těmto čtyřem mladým mužům poznání, inteligenci ve všech písmenech a moudrost*

Všechno je dar od Pána. Ti, kteří ho neznají, nevědí, jak moc na něm závisí, zda jsou inteligentní a moudří, nebo nevědomí a pošetilí.

17 b- *a Daniel vysvětlil všechna vidění a všechny sny.*

Daniel nejprve projeví svou věrnost, je poctěn Bohem, který mu dává dar prorocství. Toto bylo svědectví, které ve své době vydal věrnému Josefovi, zajatci Egyptanů. Mezi Božími nabídkami si Šalomoun vybral také moudrost; a za tuto volbu mu Bůh dal všechno ostatní, slávu a bohatství. Daniel na oplátku zažije toto povýšení, které vybudoval jeho věrný Bůh.

Dan 1:18 *V čase určeném králem, aby je k němu přivedli, je náčelník eunuchů představil Nabuchodonozorovi.*

Dan 1:19 *Král s nimi mluvil; a mezi všemi těmi mladíky nebyl nikdo jako Daniel, Chananiáš, Mišael a Azariáš. Byli proto přijati do králových služeb.*

Dan 1:20 *Co se týče všech věcí, které vyžadovaly moudrost a rozum, a na co se jich král ptal, shledal je desetkrát lepší než všichni mágové a astrologové, kteří byli v celém jeho království.*

20a- Bůh tak ukazuje „rozdíl mezi těmi, kdo mu slouží, a těmi, kdo mu neslouží“, což je psáno v Mal 3:18. Jména Daniela a jména jeho společníků vstoupí do svědectví Bible svaté, protože jejich projevy věrnosti budou sloužit jako vzory k povzbuzení vyvolených až do konce světa.

Dan 1:21 *Tak byl Daniel až do prvního roku krále Kýra.*

Daniel 2

Dan 2:1 *Ve druhém roce Nabuchodonozorovy vlády měl Nabuchodonozor sny. Jeho mysl byla neklidná a nemohl spát.*

1a- Tedy v – 604. Bůh se projevuje v duchu krále.

Dan 2:2 *Král povolal mágy, astrology, čaroděje a Chaldejce, aby mu řekli jeho sny. Přišli a představili se před králem.*

2a- Pohanský král se pak obrátí na lidi, kterým do té doby důvěřoval, přičemž každý byl specialistou ve svém oboru.

Dan 2:3 *Král jim řekl: "Zdál se mi sen." má mysl je rozrušená a rád bych znal tento sen.*

3a- Král dobře řekl: *Chci znát tento sen ; nemluví o jeho významu.*

Dan 2:4 *Chaldejci odpověděli králi aramejsky: Králi, žij navěky! Řekněte o tom svým služebníkům a my vám to vysvětlíme.*

Dan 2:5 *Král opět odpověděl a řekl Chaldejům: "Ta věc mi utekla." Pokud mi sen a jeho vysvětlení neuvědomíte, budete roztrháni na kusy a vaše domy se promění v hromadu smetí.*

5a- Neústupnost krále a extrémní opatření, které přijímá, jsou výjimečné a inspirované Bohem, který vytváří prostředky ke zmatení pohanského šarlatánství a k odhalení jeho slávy prostřednictvím svých věrných služebníků.

Dan 2:6 *Vyprávíš-li mi však sen a jeho vysvětlení, obdržíš ode mne dary a dary a velkou poctu. Proto mi řekni sen a jeho vysvětlení.*

6a- Tyto dary, dary a velké pocty Bůh připravuje pro své věrné vyvolené.

Dan 2:7 Podruhé odpověděli: "Ať král vypraví sen svým služebníkům, a my jej vysvětlíme."

Dan 2:8 Král odpověděl: "Vpravdě chápu, že se snažíš získat čas, protože vidíš, že mi ta věc unikla."

8a- Král se ptá svých mudrců na něco, co se mu nikdy neptalo, a on toho nedosáhne.

Dan 2:9 Jestliže mi tedy neoznámíte sen, stejná věta vás všechny pokryje; chcete se připravit na to, že mi budete říkat lži a nepravdy, zatímco čekáte, až se časy změni. Proto mi řekni ten sen a já budu vědět, jestli jsi schopen mi to vysvětlit.

9a- chcete se připravit na to, že mi budete říkat lži a nepravdy, zatímco čekáte, až se časy změni

Na tomto principu až do konce světa bohatnou všichni falešní věštcí a věštcí.

9b- Řekni mi tedy ten sen a já poznám, jestli mi to budeš moci vysvětlit

Poprvé se tato logická úvaha projevuje v myšlení člověka. Šarlatáni se skvěle baví tím, že mohou svým naivním a přehnaně důvěřivým zákazníkům cokoliv říct. Králova žádost odhalí jejich limit.

Dan 2:10 Chaldejci králi odpověděli: "Na zemi není nikdo, kdo by řekl, co král žádá." žádný král, jakkoli velký a mocný mohl být, nikdy nic takového od žádného mága, astrologa nebo Chaldejce nepožadoval.

10a- Jejich slova jsou pravdivá, protože do té doby Bůh nezasáhl, aby je demaskoval, aby pochopili, že on je jediný Bůh a že jejich pohanská božstva nejsou nic jiného než nic a modly vytvořené rukama a duchy lidí danými. k démonickým duchům.

Dan 2:11 Těžko žádá král; není nikdo, kdo by to mohl říci králi, kromě bohů, jejichž příbytek není mezi lidmi.

11a- Moudří zde vyjadřují nepopíratelnou pravdu. Ale těmito poznámkami přiznávají, že nemají žádný vztah s *bohy*, a přitom je neustále konzultují podvedení lidé, kteří si myslí, že jejich prostřednictvím získají odpovědi od skrytých božstev. Výzva zahájená králem je demaskuje. A aby toho dosáhl, vyžadovala nepředvídatelnou a nekonečnou moudrost pravého Boha, již vznešeně zjevenou v Šalomounovi, tomto mistru božské moudrosti.

Dan 2:12 Na to se král rozhněval a velmi se rozhněval. Nařídil usmrtit všechny babylonské mudrce.

Dan 2:13 Rozsudek byl zveřejněn, mudrci byli usmrceni a hledali Daniela a jeho společníky, aby je zničili.

13a- Postavením svých služebníků před smrtí je Bůh vzkřísí ve slávě s králem Nabuchodonozorem. Tato strategie prorokuje poslední zkušenost adventistické víry, kdy vyvolení budou čekat na smrt nařízenou rebely v určený den. Ale i zde se situace obrátí, protože mrtvými budou ti rebelové, kteří se navzájem zabijí, až se mocný a vítězný Kristus objeví v nebi, aby je soudil a odsoudil.

Dan 2:14 Daniel moudře a moudře promluvil k Arjochovi, veliteli královské gardy, který vyšel zabít babylonské mudrce.

Dan 2:15 On odpověděl a řekl královskému veliteli Arjochovi: "Proč je králův rozsudek tak přísný?" Arjoc vysvětlil záležitost Danielovi.

Dan 2:16 Daniel šel ke králi a prosil ho, aby mu dal čas, aby to králi vysvětlil.

16a- Daniel jedná podle své povahy a své náboženské zkušenosti. Ví, že jeho prorocké dary mu dává Bůh, do něhož je zvyklý vkládat veškerou svou důvěru. Když se dozvěděl, na co se král ptá, ví, že Bůh má odpovědi, ale je jeho vůlí dát mu je poznat?

Dan 2:17 *Daniel pak odešel do svého domu a řekl o této věci Chananiášovi, Mišaelovi a Azarjášovi, jeho společníkům,*

17a- Čtyři mladí muži bydlí v Danielově domě. „*Ti podobní se shlukují*“ a představují shromáždění Boží. Již před Ježíšem Kristem, „*kde se dva nebo tři shromáždili ve jménu mém, já jsem uprostřed nich*“, říká Pán. Bratrská láska spojuje tyto mladé lidi, kteří projevují krásného ducha solidarity.

Dan 2:18 *vybízeli je, aby úpěnlivě prosili Boha nebes o milosrdenství, aby Daniel a jeho druhové nebyli zničeni s ostatními babylonskými mudrci.*

18a- Tváří v tvář tak silné hrozbě jejich životů jsou vroucí modlitby a upřímný půst jedinými zbraněmi vyvolených. Vědí to a budou čekat na odpověď od svého Boha, který jim již dal tolik důkazů, že je miluje. Na konci světa budou stejně jednat poslední vyvolení, na které se zaměřuje dekret smrti.

Dan 2:19 *To tajemství bylo Danielovi zjeveno ve vidění v noci. A Daniel dobrořečil Bohu nebes.*

19a- Na žádost svých vyvolených je tam věrný Bůh, protože zorganizoval zkoušku, aby dosvědčil svou věrnost Danielovi a jeho třem druhům; aby je povýšil na nejvyšší místa v králově vládě. Zkušenost za zkušeností je učiní nepostradatelnými pro tohoto krále, kterého povede a nakonec konvertuje. Toto obrácení bude plodem věrného a bezúhonného chování čtyř mladých Židů posvěcených Bohem pro výjimečné poslání.

Dan 2:20 *Daniel odpověděl a řekl: Požehnáno buď jméno Boží od věků až na věky. Jemu patří moudrost a síla.*

20a- Dobře oprávněná chvála, protože důkaz jeho *moudrosti* je v této zkušenosti nepopíratelně prokázán. Její *síla* přivedla Joakima k Nabuchodonozorovi a ona vnutila své myšlenky do myslí mužů, kteří měli podpořit její projekt.

Dan 2:21 *On mění časy a poměry, svrhává a ustavuje krále, dává moudrost moudrým a poznání rozumným.*

21a- Tento verš jasně vyjadřuje všechny důvody, proč věřit v Boha a v Boha. Nabuchodonozor nakonec konvertuje, až si tyto věci plně uvědomí.

Dan 2:22 *Odhaluje, co je hluboké a skryté, ví, co je ve tmě, a světlo zůstává s ním.*

22a- Dábel může také odhalit, co je hluboké a skryté, ale světlo v něm není. Dělá to proto, aby svedl a odvrátil lidi od pravého Boha, který, když tak učiní, jedná, aby zachránil své vyvolené tím, že jim odhalí smrtící pasti nastražené demony odsouzenými k pozemské temnotě od vítězství Ježíše Krista nad hříchem. a smrt.

Dan 2:23 *Bože mých otců, oslavuji tě a chválím, že jsi mi dal moudrost a sílu a že jsi mi oznámil, oč jsme tě žádali, že jsi nám odhalil královo tajemství.*

23a- V Danielově modlitbě byla moudrost a síla v Bohu a Bůh mu je dal. V této zkušenosti vidíme, jak se naplňuje zásada, kterou učil Ježíš: „*Proste a bude vám dáno*“. Je však jasné, že k získání tohoto výsledku musí loajalita žadatele obstat ve všech testech. Síla, kterou Daniel obdrží, bude mít podobu působící na

myšlenky krále, který bude vystaven nepopíratelnému zjevnému důkazu, který ho donutí připustit existenci Boha Daniela, který jemu a jeho lidu do té doby neznámý .

Dan 2:24 *Potom se Daniel vydal k Arjochovi, kterému král přikázal zničit babylónské mudrce. a on šel a mluvil k němu takto: Nenič babylonské mudrce! Vezmi mě před krále a já to králi vysvětlím.*

24a- Božská láska je čtena v Danielovi, který myslí na získání života pro moudré pohany. Toto je opět chování, které svědčí Bohu o jeho dobrotě a soucitu, ve stavu myslí dokonalé pokory. Bůh může být spokojen, jeho služebník ho oslavuje skutky své víry.

Dan 2:25 *Arjoch přivedl Daniela rychle před krále a promluvil k němu takto: Našel jsem mezi judskými zajatci muže, který králi podá vysvětlení.*

25a- Bůh drží krále ve velké úzkosti a pouhá vyhlídka na získání odpovědi, po které tak toužil, jeho hněv okamžitě opadne.

Dan 2:26 *Král odpověděl a řekl Danielovi, který se jmenoval Baltazar: Můžeš mi ukázat sen, který se mi zdál, a jeho vysvětlení?*

26a- Pohanské jméno, které dostal, nic nemění. Očekávanou odpověď mu dá Daniel a ne Belteshazzar.

Dan 2:27 *Daniel odpověděl před králem a řekl: "To, na co se král ptá, je tajemství, které mudrci, astrologové, mágové a věštcí nemohou králi prozradit."*

27a- Daniel se přimlouvá za moudré. To, co po nich král žádal, bylo mimo jejich dosah.

Dan 2:28 *Ale na nebi je Bůh, který odhaluje tajemství a oznámil králi Nabuchodonozorovi, co se stane na konci časů. To je tvůj sen a vize, které jsi měl ve své posteli.*

28a- Tento začátek výkladu učiní Nabuchodonozora pozorným, protože téma budoucnosti lidí vždy trápilo a sužovalo, a vyhlídka na získání odpovědi na toto téma je vzrušující a uklidňující. Daniel směřuje královi pozornost k neviditelnému živému Bohu, což je pro krále, který uctíval zhmotněná božstva, překvapivé.

Dan 2:29 *Na tvém lůžku, králi, přišly k tobě myšlenky o tom, co bude po této době; a ten, kdo odhaluje tajemství, vám oznámil, co se stane.*

Dan 2:30 *Jestliže mi bylo toto tajemství odhaleno, není to proto, že by ve mně byla moudrost větší než moudrost všech živých; ale jde o to, aby vysvětlení bylo podáno králi a abyste poznali myšlenky svého srdce.*

30a- *není to tak, že by ve mně byla moudrost vyšší než u všech živých lidí; ale je to tak, že vysvětlení se podává králi*

Dokonalá pokora v akci. Daniel ustoupí a řekne králi, že tento neviditelný Bůh se o něj zajímá; tento Bůh je mocnější a účinnější než ti, kterým do té doby sloužil. Představte si účinek těchto slov na jeho mysl a srdce.

30b- *a znát myšlenky svého srdce*

V pohanském náboženství jsou normy dobra a zla pravého Boha ignorovány. Králi nejsou nikdy zpochybnováni, protože se jich bojí a děsí, protože jejich moc je velká. Objev pravého Boha umožní Nabuchodonozorovi postupně objevit jeho charakterové vady; k čemu by mezi jeho lidmi nikdo neměl tu drzost.

Poučení je určeno i nám: *myšlenky svého srdce* můžeme poznat pouze tehdy, když Bůh jedná v našem svědomí.

Dan 2:31 *Ó králi, podíval ses a viděl jsi veliký obraz; tato socha byla obrovská a neobyčejné nádhery; stála před tebou a její vzhled byl hrozný.*

31a- *viděl jsi velkou sochu; tato socha byla obrovská a neobyčejné nádhery*

Socha bude ilustrovat poslušnosti velkých pozemských říší, které budou následovat jedna po druhé až do návratu ve slávě Ježíše Krista, odtud její *nesmírný vzhled*. Jeho *nádhera* je nádherou po sobě jdoucích vládců pokrytých bohatstvím, slávou a počtami, které prokazují lidé.

31b- *stála před tebou a její vzhled byl hrozný.*

Budoucnost, kterou socha prorokuje, leží *před* králem a ne za ním. Jeho hrozný aspekt prorokuje množství lidských úmrtí, které způsobí, války a pronásledování, které budou charakterizovat lidské dějiny až do konce světa; vládci chodí přes mrtvoly.

Dan 2:32 *Hlava tohoto obrazu byla z čistého zlata; jeho hrud' a paže byly stříbrné; jeho břicho a stehna byly z mosazi;*

32a- *Hlava této sochy byla z čistého zlata*

Daniel to potvrdí ve verši 38, *hlavou zlata* je sám král Nabuchodonozor. Tento symbol ho charakterizuje, protože nejprve se obrátí a bude s vírou sloužit pravému stvořiteli Bohu. Zlato je **symbolem** očištěné víry v 1 Petr 1:7. Jeho dlouhá vláda poznamená náboženské dějiny a ospravedlní jeho zmínku v Bibli. Kromě toho představuje **hlavu** konstrukce poslušností pozemských vládců. Proroctví začíná v prvním roce jeho vlády – 605.

32b- *jeho hrud' a paže byly ze stříbra*

Stříbro má nižší hodnotu než zlato. Mění se, zlato zůstává neměnné. Jsme svědky degradace lidských hodnot, která následuje po popisu sochy odshora dolů. Od – 539 nahradí Chaldejská říše říše Médů a Peršanů.

32c- *břicho a stehna měl z mosazi*

Mosaz má také menší hodnotu než stříbro. Jedná se o slitinu kovů na bázi mědi. Strašně se kazí a časem mění vzhled. Je také tvrdší než stříbro, samo tvrdší než zlato, které samo zůstává velmi tvárné. Sexualita je středem obrazu zvoleného Bohem, ale je také obrazem lidské reprodukce. Řecká říše, protože jí skutečně je, se skutečně ukáže jako velmi plodná a dá lidstvu jeho pohanskou kulturu, která bude pokračovat až do konce světa. Řecké sochy z roztavené a lité mosazi budou lidé obdivovat až do konce. Nahota těla je odhalena a jeho zkažená morálka je neomezená; tyto věci dělají z řecké říše typický symbol hříchu, který přetrvá staletí a tisíciletí až do návratu Krista. V Dan.11:21 až 31 bude řecký král Antiochos 4 známý jako Epifanes, pronásledovatel židovského národa „7 let“ mezi – 175 a – 168, představen jako typ papežského pronásledovatele, kterého předchází v prorocký popis této kapitoly. Tento verš 32 postupně seskupoval a evokoval říše, které vedly k římské říši.

Dan 2:33 *jeho nohy železné; jeho nohy, zčásti ze železa a zčásti z hlíny.*

33a- *jeho nohy ze železa*

Římská říše se jako čtvrtá prorokovaná říše vyznačuje maximálním vytvrzením reprezentovaným železem. Je to také nejběžnější kov, který oxiduje, rezaví a ničí se. Zde se opět potvrzuje zhoršování a narůstá. Římané jsou

polyteisté; adoptují bohy poražených nepřátel. Tak se řecký hřích svým rozšířením rozšíří na všechny národy jeho říše.

33b- *jeho nohy zčásti železné a zčásti hliněné*

V této fázi hliněná část oslabuje tuto tvrdou nadvládu. Vysvětlení je jednoduché a historické. V roce 395 se rozpadla Římská říše a poté by *deset prstů na nohou sochy* umožnilo založení *deseti nezávislých křesťanských království*, ale všechna byla pod náboženským dohledem římského biskupa, který se stal papežem od roku 538. Těchto deset králů jsou zmíněny v Dan.7:7 a 24.

Dan 2:34 *Když jste se dívali, vypadl kámen bez rukou, porazil nohy sochy ze železa a hlíny a rozbil je na kusy.*

34a- Obraz kamene, který udeří, je inspirován praxí smrti ukamenováním. To byl standard pro popravu vinných hříšníků ve starověkém Izraeli. Tento kámen tedy přichází ke kamenování pozemských hříšníků. Poslední ranou Božího hněvu budou kroupy podle Zj 16:21. Tento obraz prorokuje Kristovo působení proti hříšníkům v době jeho slavného božského návratu. V Za 3:9 Duch dává Kristu obraz kamene, hlavního rohu, toho, kterým Bůh začíná stavbu své duchovní stavby: *Neboť vizte, jako kámen, který jsem položil před Jozue, na tomto jednom kameni je sedm očí; hle, já sám vyryji to, co tam bude vyryto, praví Hospodin zástupů; a odstraním nepravost této země v jeden den.* Potom čteme v Zak 4:7: *Kdo jsi, velká horo, před Zorobábelem? Budete vyhlazeni. Položí hlavní kámen uprostřed aklamací: Milost, milost pro ni!* Na stejném místě ve verších 42 a 47 čteme: *Řekl mi: Co vidíš? Odpověděl jsem: Dívám se, a hle, je tam svícen celý ze zlata, s vázou navrchu a se sedmi lampami, se sedmi trubkami pro lampy, které jsou na vrcholu svícnu. ... Neboť ti, kteří pohrdali dnem slabých začátků, se budou radovat, když uvidí hladinu v ruce Zerubábel. **Těchto sedm jsou oči Páně, které běží po celé zemi.*** Abychom toto poselství potvrdili, najdeme ve Zj. 5:6 tento obraz, na němž je sedm očí kamene a svícen připisáno Beránku Božímu, totiž Ježíši Kristu: *A viděl jsem uprostřed trůnů a čtyři živé bytosti a uprostřed starších beránek, který tam byl jako zabitý. Měl sedm rohů a sedm očí, což je **sedm Božích duchů seslaných po celé zemi.*** Soud nad hříšnými národy vykonává Bůh osobně, žádná lidská ruka nezasahuje.

Dan 2:35 *Potom se železo, hlína, měď, stříbro a zlato rozlámaly a staly se jako plevy, které utíkají z letního humna. vítr je odnesl a nenašla se po nich ani stopa. Ale kámen, který zasáhl sochu, se stal velikou horou a naplnil celou zemi.*

35a- *Potom se železo, hlína, mosaz, stříbro a zlato rozlámaly a staly se jako plevy, které v létě utíkají z humna; vítr je odnesl a nenašla se po nich ani stopa.*

Při návratu Krista potomci národů symbolizovaných zlatem, stříbrem, mosazí, železem a hlínou všichni zůstali ve svých hříších a hodni jeho zničení a obraz prorokuje toto zničení.

35b- *Ale kámen, který zasáhl sochu, se stal velikou horou a naplnil celou zemi*

Zjevení odhalí, že toto oznámení se zcela naplní až po tisíci letech nebeského soudu, s dosazením vyvolených na obnovenou zemi, ve Zj. 4, 20, 21 a 22.

Dan 2:36 *To je sen. Vysvětlení dáme před králem.*

36a- Král konečně slyší, o čem snil. Takovou odpověď nelze vymyslet, protože ho nebylo možné oklamat. Ten, kdo mu tyto věci popisuje, tedy sám obdržel

stejné vidění. A také odpovídá na královu žádost tím, že se ukáže, že je schopen obrázky interpretovat a dát jejich význam.

Dan 2:37 *Králi, ty jsi král králů, neboť Bůh nebes ti dal vládu, moc, sílu a slávu;*

37a- Opravdu oceňuji tento verš, kde vidíme Daniela neformálně mluvit s mocným králem, což by se v našich zvrácených a zkažených dnech žádný člověk neodvážil udělat. Neformální oslovení není urážlivé, Daniel má k chaldejskému králi respekt. Tuinality je pouze gramatický tvar používaný izolovaným subjektem, který se vyjadřuje k jediné třetí straně. A „jak velký je král, není o nic méně muž“, jak dokázal svého času říci herec Molière. A unášení neoprávněných slibů se zrodilo v jeho době s Ludvíkem 14., hrdým „králem slunce“.

37b- *Ó králi, ty jsi král králů, neboť Bůh nebes ti dal říši*

Více než respekt přináší Daniel králi nebeské uznání, kterého si nebyl vědom. Nebeský Král králů ve skutečnosti dosvědčuje, že postavil pozemského krále králů. Vláda nad králi představuje císařský titul. Symbolem říše jsou „*orlí křídla*“, což ji bude charakterizovat jako první říši v Dan.7.

37c - *výkon,*

Označuje právo vládnout nad davy a měří se v množství, tedy hmotnosti.

Dokáže otočit hlavu a naplnit mocného krále pýchou. Král někdy podlehne pýše a Bůh ho uzdraví v těžké zkoušce ponížení zjevené v Dan.4. Musí přijmout myšlenku, že svou moc nezískal vlastní silou, ale protože mu ji dal pravý Bůh. V Dan.7 tato síla pojme symbolický obraz Medvěda *Médů* a Peršanů.

Sílu získávají někdy muži pocitem prázdnoty v sobě a ve svém životě a páchají sebevraždu. Síla vás nutí snít o získání velkého štěstí, které nepřichází. „Vše nové, všechno krásné,“ říká se, ale tento pocit stěží vydrží. V moderním životě slavní, obdivovaní a obohacení umělci spáchají sebevraždu navzdory zjevnému, oslnivému a slavnému úspěchu.

37d - *pevnost*

Označuje akci, tlak pod omezením, který přiměje soupeře ohnout se v boji. Ale tento boj lze vést sám proti sobě. Pak mluvíme o síle charakteru. Síla se měří v kvalitě a účinnosti.

Má také svůj symbol: *lev* podle Soudců 14:18: „*co je silnější než lev, co je sladší než med*“. Síla lva je v jeho svalech; tlapy a drápy, ale zejména tlapy, které sevírají a dusí své oběti, než je pozře. Odvrácené odhalení této odpovědi na hádanku, kterou Pelištejcům položil Samson, se stane důsledkem akce bezpříkladné síly z jeho strany proti nim.

37.- *a sláva .*

Toto slovo mění význam ve svém pozemském a nebeském pojetí. Až do této zkušenosti získal Nabuchodonozor lidskou slávu. Potěšení ovládat a rozhodovat o osudu všech tvorů na Zemi. Zbývá mu, aby objevil nebeskou slávu, kterou Ježíš Kristus získá tím, že sám sebe, Mistra a Pána, učiní služebníkem svých služebníků. Pro svou spásu nakonec přijme tuto slávu a její nebeské podmínky.

Dan 2:38 *Vydal do tvých rukou, kdekoli přebývají, syny lidské, polní zvěř a nebeské ptačtvo a ustanovil tě panovníkem nade všemi: ty jsi ten, kdo jsi zlatou hlavu.*

38a- Tento obraz bude použit k označení Nabuchodonozora v Dan.4:9.

38b- *ty jsi hlava zlata.*

Tato slova ukazují, že Bůh předem zná rozhodnutí, která Nabuchodonozor udělá. Tento symbol, *hlava zlata*, prorokuje jeho budoucí posvěcení a jeho vyvolení k věčné spáse. Zlato je symbolem očištěné víry podle 1. Petra 1:7: *aby zkoušení vaší víry, vzácnější než zlato podléhající zkáze (které je však zkoušeno ohněm), vyústilo ve chválu, slávu a čest, až se zjeví Ježíš Kristus.* . Zlato, tento tvárný kov, je obrazem tohoto velkého krále, který se nechá proměnit dílem Boha stvořitele.

Dan 2:39 *Po tobě povstane jiné království, menší než tvoje; pak třetí království, které bude z bronzu a bude panovat nad celou zemí;*

39a- Postupem času se lidská kvalita zhorší; stříbro na hrudi a dvou pažích sochy je méně než zlato na hlavě. Stejně jako Nabukadnezar se obrátí Darius Médský, Kýros 2 Peršan také podle Esd.1:1 až 4, všichni také milující Daniela; a po nich Darius Peršan a Artaxerxes 1 ^{podle} Esd.6 a 7. Ve zkouškách se budou radovat, když uvidí, že Bůh Židů přichází na pomoc svým vlastním.

39b- *pak třetí království, které bude z bronzu a které bude vládnout nad celou zemí.*

Zde se situace řeckého impéria vážně zhoršuje. Mosaz, symbol, který ji představuje, označuje nečistotu, *hřích*. Studium Dan.10 a 11 nám umožní pochopit proč. Ale už je zpochybněna kultura lidu jako vynálezce republikánské svobody a všech jejích zvrácených a zkorumpovaných odchylek, které podle principu nemají hranice, proto Bůh říká v Pr.29:18: *Když není zjevení, lid je bez zábran; Šťastný, když dodržuje zákon!*

Dan 2:40 *Bude čtvrté království silné jako železo; jako železo láme a láme všechno, tak se rozbije a rozbije všechno, jako železo, které všechno rozbije na kusy.*

40a- Situace se zhoršuje s tímto čtvrtým královstvím, kterým je Římské království, které ovládne předchozí říše a přijme všechna jejich božstva, takže nashromáždí všechny jejich negativní vlastnosti přinášející novinku, železnou disciplínu *nesmiřitelné tvrdosti*. Díky tomu je tak efektivní, že mu žádná země nemůže odolat; natolik, že jeho říše bude sahat od Anglie na západě až po Babylon na východní straně. Železo je skutečně jeho symbolem, od jeho dvousečné meče, jeho brnění a jeho štítů, takže když útočí, armáda nabývá vzhledu krunýře naježeného hroty kopí, impozantně účinného proti neuspořádaným útokům a rozptýleného od svých nepřátel.

Dan 2:41 *A jak jsi viděl nohy a prsty, zčásti z hrncířské hlíny a zčásti ze železa, bude toto království rozděleno; ale bude v něm něco ze síly železa, protože jsi viděl železo smíšené s hlínou.*

41a- Daniel to nespécifikuje, ale obrázek mluví. *Chodidla a prsty* představují dominantní fázi, která bude následovat po pohanské římské říši představované *železem*. Rozdělená tato římská říše se stane bitevním polem pro malá království vzniklá po jejím rozpadu. Spojení *železa a hlíny* nevytváří sílu, ale rozdělení a slabost. Čteme *hrncířskou hlínu*. Hrnčír je Bůh podle Jer.18:6: *Nemohu se k tobě chovat jako tento hrncír, dome izraelský? praví Pán. Hle, jako je hlína v hrncířově ruce, tak jsi v mé ruce, dome Izraelský!* Tato hlína je mírumilovnou složkou lidstva, z níž Bůh vybírá své vyvolené a dělá z nich nádoby cti.

Dan 2:42 *A jako prsty na nohou byly zčásti ze železa a zčásti z hlíny, tak bude toto království zčásti pevné a zčásti křehké.*

42a- Poznává, že římské železo pokračovalo až do konce světa, i když Římská říše ztratila svou jednotu a svou nadvládu v roce 395. Vysvětlení spočívá v jejím obnovení nadvlády náboženským sváděním římskokatolické víry. Stalo se tak díky ozbrojené podpoře poskytnuté Chlodvíkem a byzantskými císaři římskému biskupovi kolem roku 500. Vybuovali jeho prestiž a novou papežskou moc, která z něj učinila, ale pouze v očích lidí, pozemského vůdce křesťanské církve. od roku 538.

Dan 2:43 *Viděli jste železo smíšené s hlínou, protože budou smíchány lidskými svazky; ale vzájemně se nespojí, stejně jako se železo nespojí s hlínou.*

43a- Prsty nohou, v počtu deseti, se stanou deseti rohy v Dan. 7:7 a 24. Po těle a chodidlech představují západní křesťanské národy Evropy v konečném čase, tedy naše éra. Bůh odsuzoval pokrytecká spojenectví evropských národů a před 2 600 lety odhalil křehkost dohod, které spojují obyvatele dnešní Evropy, přesně sjednocené na základě „Římských smluv“.

Dan 2:44 *Ve dnech těchto králů vzbudí Bůh nebes království, které nebude nikdy zničeno, ani nepřejde pod nadvládu jiného lidu; rozbije a zničí všechna tato království a on sám bude trvat navěky.*

44a- *V době těchto králů*

Věc je potvrzena, deset prstů na nohou je současných se slavným návratem Krista.

44b- *Bůh nebes vzbudí království, které nebude nikdy zničeno*

Výběr vyvolených se provádí pod jménem Ježíše Krista od jeho služby, během jeho prvního příchodu na zem, aby odčinil hříchy těch, které zachraňuje. Ale během dvou tisíc let, které následovaly po této službě, byl tento výběr proveden v pokoře a pronásledování z ďábelského tábora. A od roku 1843 je těch, které Ježíš zachraňuje, málo, jak potvrdí studie Dan.8 a 12.

6000 let, kdy se blíží konec doby selekce vyvolených, otevírá 7. tisíciletí Sabat věčnosti pouze vyvoleným, kteří byli od Adama a Evy vykoupeni krví Ježíše Krista. Všichni budou vybráni pro svou věrnost, protože Bůh s sebou bere věrné a poslušné lidi, vysvobozuje ďábla, jeho vzpurné anděly a neposlušné lidi k úplnému zničení jejich duší.

44c- *a které nepřejdou pod nadvládu jiného lidu*

Protože to ukončuje pozemské lidské nadvlády a následnictví.

44d- *rozbije a zničí všechna tato království a on sám bude trvat navěky*

Duch vysvětluje význam, který dává slovu konec; absolutní význam. Dojde k likvidaci celého lidstva. A Rev.20 nám odhalí, co se stane během 7. tisíciletí. Objevíme tak program plánovaný Bohem. Na pusté zemi bude ďábel vězněn bez jakékoli nebeské nebo pozemské společnosti. A v nebi budou po 1000 let vyvolení soudit zlé mrtvé. Na konci těchto 1000 let budou bezbožní vzkříšeni ke konečnému soudu. Oheň, který je zničí, očistí zemi, kterou Bůh učiní novou tím, že ji oslaví, aby přivítala svůj trůn a své vykoupené vyvolené. Obraz vize tedy shrnuje složitější akce, které Apokalypsa Ježíše Krista odhalí.

Dan 2:45 *Naznačuje to kámen, který jsi viděl padat z hory bez pomoci jakékoli ruky a který rozbil na kusy železo, měď, hlínu, stříbro a „zlato“. Velký Bůh oznámil králi, co se musí stát poté. Sen je pravdivý a jeho vysvětlení je jisté.*

45a- Nakonec, po jeho příchodu, Krista symbolizovaného kamenem, nebeský soud tisíce let a jeho vykonání posledního soudu, na nové zemi, obnovené Bohem, nabude tvar a místo *velká hora oznámená ve vidění*. pro něj. věčnost.

Dan 2:46 *Král Nabuchodonozor padl na tvář, klaněl se Danielovi a přikázal mu přinášet oběti a kadidlo.*

46a- Stále pohan, král reaguje podle své povahy. Když dostal od Daniela vše, oč žádal, poklonil se před ním a dostal svým závazkům. Daniel nic nenamítá proti modlářským činům, které vůči němu praktikuje. Na odporování a zpochybňování je ještě příliš brzy. Čas, který patří Bohu, udělá své.

Dan 2:47 *Král promluvil k Danielovi: "Vpravdě tvůj Bůh je Bůh bohů a Pán králů a odhaluje tajemství, protože jsi mohl odhalit toto tajemství."*

47a- To byl první krok krále Nabuchodonozora k obrácení. Nikdy nebude schopen zapomenout na tuto zkušenost, která ho nutí přiznat, že Daniel je ve vztahu s pravým Bohem, ve skutečnosti Bohem *bohů a Pánem králů*. Ale pohanský doprovod, který mu pomáhá, oddálí jeho obrácení. Jeho slova svědčí o účinnosti prorockého díla. Boží moc předem říci, co se stane, staví normálního člověka ke zdi přesvědčivých důkazů, kterým vyvolená ustupuje a padlý se brání.

Dan 2:48 *Král Daniela vzkřísil a dal mu mnoho bohatých darů. dal mu velení nad celou babylonskou provincií a ustanovil ho nejvyšším vládcem nad všemi babylónskými mudrci.*

48a- Nabuchodonozor jednal vůči Danielovi stejně, jako to před ním učinil faraó vůči Josefovi. Když jsou inteligentní a nejsou tvrdošíjně uzavření a blokováni, velcí vůdci vědí, jak ocenit služby sluhy s cennými vlastnostmi. Oni a jejich lidé jsou příjemci božských požehnání, která spočívají na jeho vyvolených. Moudrost pravého Boha tak prospívá každému.

Dan 2:49 *Daniel požádal krále, aby předal správu babylonské provincie Šadrachovi, Měšachovi a Abednegovi. A Daniel byl na královském dvoře.*

49a- Tito čtyři mladí lidé vyčnívali svým zvláště věrným postojem k Bohu od ostatních mladých Židů, kteří s nimi přišli do Babylóna. Po této zkoušce, která se mohla pro každého stát dramatickou, se objevuje schválení živého Boha. Vidíme tedy rozdíl, který Bůh dělá mezi těmi, kdo mu slouží, a těmi, kdo mu neslouží. Povyšuje své volené úředníky, kteří se veřejně ukázali jako hodní v očích všech lidí.

Daniel 3

Dan 3:1 *Král Nabuchodonozor udělal zlatý obraz, šedesát loket vysoký a šest loket široký. Postavil ji v údolí Dura v provincii Babylon.*

3a- Král byl přesvědčen, ale dosud neobrátil živý Danielův Bůh. A megalomanie ho stále charakterizuje. Dospělí kolem něj ho v této cestě povzbuzují jako liška v bajce s havranem, zbožňují ho a uctívají jako boha. Také král se nakonec přirovnává k bohu. Je třeba říci, že v pohanství je unášení snadné, protože ostatní falešná božstva jsou nehybná a zmrzlá v podobě soch, zatímco on, král, je již naživu nad nimi. Ale jak špatně se toto zlato používá při zvedání sochy! Je zřejmé, že předchozí vize zatím nepřinesla své ovoce. Možná i pocty, které mu Bůh bohů prokazoval, pomáhaly udržovat a dokonce i růst jeho hrdosti. Zlato, symbol víry očištěné zkouškou podle 1. Petra 1:7, pomůže odhalit přítomnost tohoto typu vznešené víry u tří Danielových společníků v nové zkušenosti popsané v této kapitole. Toto je lekce, kterou Bůh adresuje zejména svým vyvoleným v posledním adventistickém procesu, kdy jim dekret smrti prorokovaný ve Zj 13:15 připraví život.

Dan 3:2 *Král Nabuchodonozor svolal satrapy, správce a místodržitele, vrchní soudce, pokladníky, právníky, soudce a všechny správce provincií, aby přišli k posvěcení sochy, kterou vztyčil král Nabuchodonozor.*

2a- Na rozdíl od Danielova utrpení v Dan.6 tato zkušenost není způsobena spiknutími lidí kolem krále. Zde se odhaluje ovoce jeho osobnosti.

Dan 3:3 *Potom se satrapové, správci a místodržitelé, vrchní soudci, pokladníci, právníci, soudci a všichni správci provincií sešli, aby zasvětili sochu, kterou postavil král Nabuchodonozor. Stáli před sochou, kterou Nabuchodonozor postavil.*

Dan 3:4 *A hlasatel zvolal mocným hlasem: Toto vám přikazují, lidé, národy a lidé všech jazyků!*

Dan 3:5 *Až uslyšíte zvuk trubky, píšťaly, kytary, sambuque, žaltáře, dud a všech druhů hudebních nástrojů, padnete a budete se klanět zlaté soše, kterou postavil král Nabuchodonozor.*

5a- *Ve chvíli, kdy uslyšíte zvuk trubky*

Signál soudu bude dán *zvukem trubky*, stejně jako návrat Ježíše Krista je ve Zj 11:15 symbolizován *zvukem 7. trubky* a šest předchozích trestů je také symbolizováno trubkami.

5b- *padneš na zem*

Poklona je fyzická forma projevované cti. Ve Zj 13:16 to Bůh symbolizuje rukou lidí, která *obdrží znamení šelmy*, což spočívá v praktikování a ctění dne pohanského slunce, které nahradilo svatý božský Sabat .

5c- *a bude se vám to líbit*

Uctívání je mentální forma projevované cti. Ve Zj 13:16 to Bůh zobrazuje skrze *čelo* člověka, který přijímá *znamení šelmy* .

Tento verš nám umožňuje objevit klíče k těmto symbolům citovaným v Apokalypse Ježíše Krista. *Čelo a ruka* člověka shrnují jeho myšlenky a jeho díla a mezi vyvolenými tyto symboly dostávají pečeť *Boží* na rozdíl od *znamení šelmy* , ztotožňované s „nedělí“ římského katolicismu, přijaté a podporované protestanty od r. jejich vstupu do ekumenické aliance.

Celá organizace tohoto opatření zavedeného králem Nabuchodonozorem bude obnovena na konci světa ve zkoušce věrnosti pro sobotu Boha stvořitele. Každý sabat bude odmítnutí práce vyvolených svědčit o jejich odporu vůči zákonu lidí. A v neděli je jejich odmítnutí zúčastnit se vnucených společných bohoslužeb identifikuje jako rebely, kterých je třeba se zbavit. Poté bude vynesena rozsudek smrti. Proces bude proto dokonale v souladu s tím, co zažijí tři Danielovi společníci, kteří budou sami plně požehnáni Bohem za svou již projevenou věrnost.

Avšak před koncem světa byla tato lekce nabídnuta nejprve Židům ze staré aliance, kteří byli vystaveni podobné zkoušce mezi – 175 a – 168, pronásledování k smrti řeckým králem Antiochem 4 známým jako Epifanes. A Dan.11 dosvědčí, že někteří věrní Židé dali přednost zabití, než aby spáchali ohavnost před svým pravým Bohem. Protože v těch dnech Bůh nezasáhl, aby je zázračně zachránil, o nic víc, než to udělal následně pro křesťany zabitě Římem.

Dan 3:6 *Kdo se neklaní a neklaní, bude ihned vhozen do ohnivě pece.*

6a- Pro Danielovy společníky je hrozbou *ohnivá pec* . Tato výhrůžka smrti je obrazem konečného rozsudku smrti. Ale je rozdíl mezi dvěma zkušenostmi začátku a konce, protože nakonec bude ohnivá pec trestem posledního soudu agresorů, pronásledovatelů vyvolených Božích svatých.

Dan 3:7 *Když tedy všechny národy uslyšely zvuk trubky, píšťaly, kytary, sambuque, žaltáře a každého hudebního nástroje, všichni lidé, národy a lidé všech jazyků. padl a klaněl se zlaté soše, kterou postavil král Nabuchodonozor.*

7a- Toto chování téměř všeobecného a jednomyslného podřizování se mas lidským zákonům a nařízením stále prorokuje jejich chování v době poslední zkoušky pozemské víry. Poslední univerzální vláda země bude uposlechnuta se stejným strachem.

Dan 3:8 *Při této příležitosti a ve stejnou dobu přišli někteří Chaldejci a obvinili Židy.*

8a- Boží vyvolení jsou terčem hněvu d'ábla, který ovládá všechny duše, které Bůh neuznává jako své vyvolené. Na zemi se tato d'ábelská nenávist formuje ve formě žárlivosti a zároveň velké nenávisti. Jsou pak činěni odpovědnými za všechna zla, kterými lidstvo trpí, ačkoliv právě opak vysvětluje tato zla, která jsou jednoduše důsledkem absence jejich ochrany Bohem. Ti, kteří nenávidí volené představitele, vymýšlejí spiknutí, aby z nich udělali lidové pokárání, kterého je třeba se zbavit tím, že je zabijete.

Dan 3:9 *Odpověděli a řekli králi Nabuchodonozorovi: Králi, žij navěky!*

9a- Na scénu vstupují agenti d'ábla, zápletka se stává jasnější.

Dan 3:10 *Dal jsi příkázání, aby se každý, kdo slyší zvuk trubky, píšťaly, kytary, sambuque, žaltáře, dud a všech druhů nástrojů, klaněl a klaněl zlatému obrazu. ,*

10a- Připomínají králi jeho vlastní slova a řád jeho královské autority, které se vyžaduje poslušnost.

Dan 3:11 *a kdo se neklaní a neklaní, bude uvržen do ohnivé pece.*

11a- Připomíná se také výhrůžka smrti; past se zavře na vybrané světce.

Dan 3:12 *Jsou zde Židé, kterým jsi svěřil správu babylonské provincie, Šadrach, Měšach a Abednego, muži, kteří na tebe nehledí, králi. neslouží tvým bohům a neuctívají zlatou sochu, kterou jsi postavil.*

12a- Věc byla předvídatelná, vysoké posty byly svěřeny židovským cizincům, zrádná žárlivost zažehnutá měla projevit své ovoce vražedné nenávisti. A tak jsou Boží vyvolení vyčleňováni a odsuzováni lidovou pomstychtivostí.

Dan 3:13 *Nabuchodonozor, rozhněvaný a rozhněvaný, přikázal přivést Šadracha, Měšaka a Abednega. A tito muži byli přivedeni před krále.*

13a- Pamatujte, že tito tři muži získali od Nabuchodonozora nejvyšší postavení v jeho království, protože se mu zdáli moudřejší, inteligentnější než lidé jeho lidu. Proto jeho „podrážděný a zuřivý“ stav vysvětlí jeho chvilkové zapomenutí na jejich výjimečné vlastnosti.

Dan 3:14 *Nabuchodonozor jim odpověděl: "Je to schválně, Šadrachu, Měšachu a Abednego, že nesloužíte mým bohům a neklaníte se zlaté soše, kterou mám vysoko?"*

14a- Ani nečeká, až odpoví na jeho otázku: Záměrně neposloucháš mé rozkazy?

Dan 3:15 *Nyní buďte připraveni, a až uslyšíte zvuk trubky, píšťaly, kytary, sambuque, žaltáře, dud a všech druhů nástrojů, budete se klanět a uctívat obraz, který Udělal jsem; pokud ho neuctíváte, budete okamžitě uvrženi do ohnivé pece. A kdo je ten bůh, který tě vysvobodí z mé ruky?*

15a- Náhle si král uvědomil, jak jsou pro něj tito muži užiteční, a je připraven jim nabídnout novou šanci tím, že uposlechne svůj univerzální imperiální rozkaz.

Položená otázka dostane nečekanou odpověď od pravého Boha, na kterého Nabuchodonozor, jak se zdá, zapomněl, zaujatý činnostmi svého císařského života. Kromě toho neexistuje nic, co by stanovilo datum aféry.

Dan 3:16 *Šadrach, Měšach a Abednego odpověděli králi Nabuchodonozorovi: Na to vám nemusíme odpovídat.*

16a- Tato slova pronesená nejmocnějšímu králi své doby se zdají pobuřující a neuctívá, ale tito muži, kteří je řekli, nejsou vzpurní lidé. Naopak, představují vzory poslušnosti živému Bohu, jemuž se pevně rozhodli zůstat věrní.

Dan 3:17 *Hle, náš Bůh, kterému sloužíme, nás může vysvobodit z ohnivé pece a vysvobodí nás z tvé ruky, králi.*

17a- Na rozdíl od krále si věrní vyvolení ponechali důkazy, které jim dal Bůh, aby ukázali, že byl s nimi ve zkoušce vidění. Spojující tuto osobní zkušenost se slavnými vzpomínkami na svůj lid osvobozený od Egypťanů a na jejich otroctví stejným věrným Bohem, posouvají smělost až do bodu, kdy vzdorují králi. Jejich odhodlání je totální, i když to jde za cenu jejich smrti. Ale Duch je nutí prorokovat jeho zásah: *vysvobodí nás z tvé ruky, králi.*

Dan 3:18 *Jinak věz, králi, že nebudeme sloužit tvým bohům a nebudeme se klanět zlaté soše, kterou jsi postavil.*

18a- A v případě, že Boží pomoc nepřijde, je pro ně lepší zemřít jako věrní vyvolení, než přežít jako zrádci a zbabělci. Tato věrnost bude nalezena ve zkoušce uvalené řeckým pronásledovatelem v roce – 168. A poté v celé křesťanské éře mezi pravými křesťany, kteří až do konce světa nebudou zaměňovat zákon Boží se zákonem zlých lidí.

Dan 3:19 *Nabuchodonozor byl naplněn hněvem a změnil svou tvář a obrátil svou tvář proti Sidrachovi, Mezachovi a Abednegovi. Znovu promluvil a nařídil, aby se pec zahřála sedmkrát více, než by se měla zahřát.*

19a- Je třeba pochopit, že tento král nikdy během svého života neviděl ani neslyšel, že by někdo odporoval jeho rozhodnutím; což ospravedlňuje jeho zuřivost a změnu vzhledu jeho tváře . Dábel do něj vstupuje, aby ho přivedl k zabití Božích vyvolených.

Dan 3:20 *Potom přikázal některým z nejsilnějších vojáků svého vojska, aby svázali Šadracha, Měšacha a Abednega a hodili je do ohnivé pece.*

Dan 3:21 *A tito muži byli svázáni do kalhot, tuniky, pláště a jiných šatů a byli uvrženi do ohnivé pece.*

21a- Všechny tyto zmíněné materiály jsou hořlavé, stejně jako jejich masová těla.

Dan 3:22 *Protože králův příkaz byl přísný a pec byla mimořádně rozpálená, plamen zabil muže, kteří do ní uvrhli Šadracha, Měšacha a Abednega.*

22a- Smrt těchto mužů svědčí o smrtící účinnosti ohně této pece.

Dan 3:23 *Tito tři muži, Šadrach, Měšach a Abednego, padli sputáni uprostřed ohnivé pece.*

23a- Králův rozkaz je vykonán, dokonce i zabití jeho vlastních služebníků.

Dan 3:24 *Král Nabuchodonozor se bál a rychle vstal. A on odpověděl a řekl svým rádcům: Což jsme neuvrhli tři svázané muže doprostřed ohně? Odpověděli králi: Jistě, králi!*

24a- Král králů své doby nevěří svým očím. To, co vidí, přesahuje lidskou představivost. Cítí potřebu ujistit se tím, že se zeptá svého okolí, zda je vhození tří mužů do ohně pece skutečností. A ty mu to potvrzuji: *To je jisté, králi!*

Dan 3:25 *On odpověděl: "No, vidím čtyři muže bez pout, jak se procházejí uprostřed ohně a nic jim není; a postava čtvrtého se podobá postavě syna bohů.*

25a- Zdá se, že pouze král měl vizi čtvrté postavy, která ho děsila. Příkladnou víru tří mužů ctí a odpovídá Bůh. V tomto ohni může král rozlišovat muže a vidí, jak s nimi stojí postava světla a ohně. Tato nová zkušenost překonává první. Realita živého Boha je mu stále dokazována.

25b- *a postava čtvrtého se podobá postavě syna bohů*

Vzhled této čtvrté postavy je tak odlišný od vzhledu mužů, že jej král ztotožňuje se *synem bohů* . Výraz je šťastný, protože je skutečně přímým zásahem toho, kdo se pro lidi stane, **Synem Božím** a **Synem člověka** , Ježíšem Kristem.

Dan 3:26 *Nabuchodonozor se přiblížil ke vchodu do ohnivé pece a řekl: "Šadrachu, Měšachu a Abednego, služebníci Boha Nejvyššího, vyjděte a pojďte!" A Šadrach, Měšach a Abednego vyšli zprostřed ohně.*

26a- Nabuchodonozor se opět promění v beránka tváří v tvář lvímu králi, který je nesmírně silnější než on. Tato připomínka probouzí svědectví o zkušenosti předchozí vize. Bůh nebes k němu vyzývá druhou výzvu.

Dan 3:27 *Satrapové, správci, vladaři a královští rádci se shromáždili; viděli, že oheň neměl nad těly těchto mužů žádnou moc, že vlasy na jejich hlavách nebyly spálené, že jejich spodky nebyly poškozené a že pach ohně je nepostihl.*

27a- V této zkušenosti dává Bůh nám i Nabuchodonozorovi důkaz své skutečné všemohoucnosti. Vytvořil pozemské zákony, které podmiňují životy všech lidských bytostí a všech zvířat, která žijí na jeho půdě a v jeho dimenzi. Ale právě dokázal, že ani on, ani andělé těmto pozemským pravidlům nepodléhají. Stvořiteli univerzálních zákonů, Bůh je nad nimi a může podle své vůle nařídít zázračné případy, které v jeho době přinesou slávu a pověst Ježíši Kristu.

Dan 3:28 *Nabuchodonozor odpověděl a řekl: "Požehnán buď Bůh Šadrachův, Měšachův a Abednegův, který poslal svého anděla a vysvobodil své služebníky, kteří v něj doufali a kteří porušili králův příkaz a vzdali se svého těla, místo aby sloužili a uctívali." jakýkoli jiný bůh než jejich Bůh!*

28a- Králův hněv je pryč. Jakmile se jako muž vrátí na nohy, poučí se ze zkušenosti a vydá příkaz, který zabrání tomu, aby se věc opakovala. Protože ta zkušenost je hořká. Bůh ukázal Babyloňanům, že je živý, aktivní a plný síly a moci.

28b- *který poslal svého anděla a vysvobodil své služebníky, kteří v něj důvěřovali a kteří porušili králův příkaz a odevzdali svá těla, než aby sloužili a uctívali jiného boha než svého Boha!*

S vysokým stupněm přehlednosti si král uvědomuje, jak obdivuhodná je loajalita mužů, které jeho šílená pýcha chtěla zabít. Není pochyb o tom, že si uvědomuje, že díky své moci by se mohl vyhnout této hloupé zkoušce způsobené jeho pýchou, která ho nutí dělat chyby pouze na úkor nevinných lidí.

Dan 3:29 *Toto je můj příkaz: Každý člověk, z jakéhokoli národa, národa nebo jazyka, který bude mluvit ošklivě o Bohu Šadracha, Mešacha a Abednega, bude rozsekán na kusy a jeho dům bude rozsekán na kusy. hromada smetí, protože neexistuje žádný jiný bůh, který by dokázal vysvobodit jako on.*

29a- Tímto prohlášením král Nabuchodonozor poskytuje svou ochranu Božím vyvoleným.

Zároveň vyhrožuje každému, kdo *bude mluvit o Bohu Shadracha, Meshacha a Abednega*, a upřesňuje, že *bude roztrhán na kusy a jeho dům bude proměněn v hromadu odpadků, protože tam není žádný jiný bůh, který by mohl osvobodit jako on*. Tváří v tvář této hrozbě je jisté, že dokud bude vládnout král Nabuchodonozor, věrní Boží vyvolení nebudou mít potíže kvůli úkladům.

Dan 3:30 *Poté dal král Šadrachovi, Měšachovi a Abednegovi prosperitu v babylonské provincii.*

30a- „Vše je v pořádku, co dobře končí“ pro věrné vyvolené živého Boha, stvořitele všeho, co žije a existuje. Neboť jeho vyvolení vstanou poslední a budou kráčet po prachu mrtvých, svých dřívějších nepřátel, po obnovené zemi, na věky.

V posledním testu bude také dosaženo tohoto šťastného konce. Tedy první zkouška a poslední užitek z přímého zásahu živého Boha ve prospěch svého

vyvoleného, kterého přichází spasit v Ježíši Kristu, Spasiteli, protože jeho jméno Ježíš znamená „YaHWéH zachraňuje“.

Daniel 4

Dan 4:1 *Nabuchodonozor, král všem lidem, národům a jazykům, kteří přebývají na celé zemi. Ať je vám dán mír v hojnosti!*

1a- Tón a forma to dokazují, král, který mluví, je ten, kdo se obrátil k Bohu Danielovu. Jeho výrazy připomínají spisy epištol nové smlouvy. Nabízí mír, protože on sám je nyní v míru, ve svém lidském srdci, s Bohem lásky a spravedlnosti, pravým, jediným, jedinečným.

Dan 4:2 *Zdálo se mi dobré ukazovat znamení a zázraky, které se mnou Nejvyšší Bůh učinil.*

2a- Král nyní jedná tak, jak Ježíš řekl slepým a jím uzdraveným zmrzačeným: „*Jděte a ukažte se v chrámu a dejte vědět, co pro vás Bůh udělal*“. Král je oživen stejnou touhou inspirovanou Bohem. Protože konverze jsou možné každý den, ale Bůh nedává všem takový dopad, jaký zažil král králů, mocný a silný císař.

Dan 4:3 *Jak velká jsou jeho znamení! Jak mocné jsou jeho zázraky! Jeho vláda je věčná a jeho vláda trvá z generace na generaci.*

3a- Pochopení a jistota těchto věcí mu dává mír a skutečné štěstí, které jsou již dostupné zde níže. Král se vše naučil a pochopil.

Dan 4:4 *Já, Nabuchodonozor, jsem žil pokojně ve svém domě a šťastný ve svém paláci.*

4a- Tichý a šťastný? Ano, ale stále neobrácený pohan pro pravého Boha.

Dan 4:5 *Měl jsem sen, který mě vyděsil; myšlenky, kterými jsem byl pronásledován na mé posteli, a vize mé mysli mě naplňovaly hrůzou.*

5a- Tento král Nabuchodonozor je nám skutečně představen jako ztracená ovce, kterou Bůh v Kristu přichází hledat, aby jí pomohl a zachránil ji od neštěstí. Neboť po tomto klidném a šťastném pozemském čase bude budoucností krále záhuba a věčná smrt. Pro jeho věčnou spásu ho Bůh přichází znepokojovat a trýznit.

Dan 4:6 *A přikázal jsem, aby byli přede mnou přivedeni všichni babylónští mudrci, aby mi ten sen vysvětlili.*

6a- Je zřejmé, že Nabuchodonozor má vážné problémy s pamětí. Proč okamžitě nezavolá Danielovi?

Dan 4:7 *Potom přišli mágové, astrologové, Chaldejci a věštcí. Vyprávěl jsem jim sen a oni mi nedali vysvětlení.*

7a- Věci se dějí jako v prvním vidění, pohanští věštcí raději rozpoznají svou neschopnost, než aby vyprávěli bajky králi, který už ohrožoval jejich životy.

Dan 4:8 *Nakonec se přede mnou objevil Daniel, který se jmenoval Belteshazzar podle jména mého boha a který má v sobě ducha svatých bohů. Říkám mu sen:*

8a- Důvod zapomínání je uveden. Běl byl stále králův bůh. Připomínám zde, že Darius Médský, Kýros Perský, Dareios Perský · Artaxerxes 1. podle Esd.1, 6 a 7, všichni ve své době ocení vyvolené Židy a jejich jediného Boha. Včetně Kýra, o kterém Bůh prorokuje v Iz. 44:28 a říká: *Říkám o Kýrovi: On je můj pastýř a bude činit všechnu mou vůli; o Jeruzalému řekne: Nechť je znovu postaven! A o chrámu: Nechť je založen! - Prorokovaný pastýř splní prorockou vůli Boží, již uznává poslušnost. Tento další text potvrzuje jeho prorokované obrácení: Iz 45:2: Toto praví Hospodin svému pomazanému, Kýrovi , a ve verši 13: Jsem to já, kdo vzkřísil Kýra ve své spravedlnosti a napravím všechny jeho cesty ; Znovu vybuduje mé město a propustí mé zajatce na svobodu bez výkupného a úplatku, praví Hospodin zástupů. A naplnění tohoto plánu se objevuje v Esd. 6:3 až 5: V prvním roce krále Kýra dal král Kýros ohledně domu Božího v Jeruzalémě tento příkaz: Nechť je dům znovu postaven, aby byl místem obětí. jsou nabízeny a že má pevné základy. Bude šedesát loket vysoký, šedesát loket široký, tři řady tesaných kamenů a jedna řada nového dřeva. Náklady zaplatí králova domácnost . Navíc zlaté a stříbrné nádoby domu Božího, které Nabuchodonozor vzal z jeruzalémského chrámu a odnesl do Babylóna, budou vráceny, přeneseny do jeruzalémského chrámu na místo, kde byly, a umístěny v domě. Boha. Náklady zaplatí králova domácnost. Bůh mu uděluje pocty, které dal králi Šalomounovi. Nicméně pozor! Tento dekret nedovolí, aby byl výpočet navržený v Dan. 9:25 použit k získání data prvního příchodu Mesiáše; bude to král Artaxerxes Peršan. Kýros nechal chrám přestavět, ale Artaxerxés povolil rekonstrukci jeruzalémských hradeb a návrat celého židovského lidu do jejich národní země.*

Dan 4:9 *Baltesazar, přední z mágů, o kterém vím, že má v sobě ducha svatých bohů a jemuž není žádné tajemství těžké, dej mi vysvětlení vidění, která jsem viděl ve snu.*

9a- Musíme pochopit, kde je král. Ve své mysli zůstal pohanem a pouze uznával Boha Daniela jako jiného boha, kromě toho, že byl schopen vysvětlit sny. Myšlenka, že bude muset změnit bohy, ho nenapadla. Bůh Daniela byl jen dalším bohem ve srovnání s ostatními.

Dan 4:10 *Toto jsou vidění mé mysli, když ležím. Podíval jsem se, a hle, uprostřed země byl vysoký strom.*

10a- V obrazech, které bude Ježíš používat, aby dával své lekce duchovním lidem, které chce učit, bude strom obrazem člověka, od rákosu, který se ohýbá a ohýbá, až po mocný a majestátní cedr. A stejně jako člověk dokáže ocenit chutné ovoce ze stromu, Bůh si cení nebo necení ovoce, které nesou jeho stvoření, od nejpříjemnějších po nejméně příjemné, dokonce odporné a odporné.

Dan 4:11 *A tento strom se stal velkým a silným, jeho vrchol sahal až k nebesům a byl vidět z končin celé země.*

11a- Již ve vidění sochy byl chaldejský král přirovnáván ke stromu podle obrazu moci, síly a říše, kterou mu dal pravý Bůh.

Dan 4:12 *Jeho listí bylo krásné a jeho ovoce bohaté; nosil jídlo pro všechny; polní zvěř se skrývala pod jeho stínem a každý živý tvor z něj čerpal potravu.*

12a- Tento mocný král se podělil se všemi svými říšemi o bohatství a potraviny vyrobené podle jeho nařízení.

12b- *mezi jeho větvemi si udělali příbytek nebeští ptáci,*

Výraz je opakováním Dan.2:38. V doslovném smyslu tito ptáci na obloze představují mír a vyrovnanost, které vládou pod jeho vládou. V duchovním smyslu odkazují na nebeské anděly Boží, ale v této jediné zmínce z Kaz 10:20 jde o samotného Boha, protože on jediný zkoumá myšlenky každého z nich: *Neproklínejte krále, dokonce i ve své mysli, a neproklínejte bohaté v místnosti, kde spíte; neboť nebeský pták by unesl tvůj hlas, okřídlené zvíře by vydalo tvá slova.* Ve většině citátů nebeští ptáci evokují orly a dravce, dominantní mezi okřídlenými druhy. Ptáci se usazují tam, kde je jejich potrava bohatá; obraz tedy potvrzuje blahobyt a sytost jídlem.

Dan 4:13 *Ve viděních svého ducha, která jsem viděl, když jsem ležel, jsem viděl, a hle, jeden z těch, kteří bdí a jsou svatí, sestoupil z nebe.*

13a- Nebeští andělé skutečně nepotřebují spát, jsou tedy ve stálé činnosti. Ti, kdo jsou svatí a slouží Bohu, sestupují z nebe, aby nesli Jeho poselství Jeho pozemským služebníkům.

Dan 4:14 *A zvolal mocně a mluvil takto: Vytni strom a uřízni jeho větve; setřeste listí a rozházejte plody; ať uteče zvěř zpod něj a ptáci z jeho větví!*

14a- Vidění oznamuje, že král ztratí své království a nadvládu nad ním.

Dan 4:15 *Stonku však nechte tam, kde jsou kořeny v zemi, a svažte ji železnými a měděnými řetězy mezi polní trávu. Nechť je smáčen nebeskou rosou a jako zvěř ať má jako svůj podíl trávu země.*

15a- *Ale nechte kmen v zemi, kde jsou kořeny*

Král zůstane ve svém království; nebude vyloučen.

15b- *a svažte ho železnými a měděnými řetězy mezi polní trávu*

Není potřeba řetězů ze železa nebo mosazi, protože Bůh jednoduše způsobí, že jeho tvárné stvoření ztratí rozum a zdravý rozum ve všech jeho aspektech, fyzických, mentálních i morálních. Mocný král se bude považovat za polní zvíře. Velcí jeho království proto budou nuceni zbavit ho nadvlády nad královstvím.

15c- *Nechť je smáčen nebeskou rosou a ať má jako zvěř jako svůj podíl trávu země.*

Dokážeme si představit zděšení jeho dospělých, kteří ho uvidí jíst trávu ze země jako kráva nebo ovce. Odmítne krytá obydlí, raději bude žít a spát na polích.

Dan 4:16 *Jeho lidské srdce mu bude odňato a srdce šelmy mu bude dáno; a sedmkrát ho přejde.*

V této zkušenosti Bůh opět dává důkaz své skutečné všemohoucnosti. Protože je Stvořitelem životů všech svých tvorů, může člověka kdykoli ke své slávě učinit inteligentním, nebo jej naopak otupit. Protože to zůstává jejich očím neviditelné, muži tuto hrozbu, která je neustále tíží, ignorují. Ale je pravda, že málokdy zasahuje, a když už, tak z konkrétního důvodu a účelu.

Trest se měří. Na krále Nabuchodonozora bude platit sedmkrát , pouze sedm let. Není legitimní používat toto trvání na něco jiného než na samotného krále. I zde, touto volbou čísla „7“, Bůh stvořitel inicializuje svou „královskou pečeti“ akci, která má být dokončena.

Dan 4:17 *Tato věta je nařízením těch, kdo bdí, toto usnesení je příkazem svatých, aby živi poznali, že Nejvyšší vládne nad královstvím lidí a dává je, komu chce, a že vychovává tam nejhnusnějšího z mužů.*

17a- *Tato věta je nařízením těch, kteří se dívají*

Duch podtrhuje výjimečný charakter tohoto Božího zásahu, jemuž dává roli „dekretu“ kvůli *těm, kteří přihlížejí* . Člověk se musí naučit, že navzdory klamnému zdání je neustále sledován nebeskými bytostmi. Bůh chce učinit tento příklad poučením pro lidské bytosti až do konce světa. Tím, že cituje *ty, kteří sledují* , odhaluje dokonalou kolektivní jednotu andělů Božího tábora, která je sdružuje v jeho projektech a činech.

17b- *aby živi poznali, že Nejvyšší vládne nad královstvím lidí, že je dává, komu chce*

Bůh vše řídí a vše řídí. Člověk často zapomíná na tuto skrytou realitu a věří, že je pánem svého osudu a svých rozhodnutí. Myslí si, že si své vůdce vybírá, ale je to Bůh, kdo je dosazuje do úřadu podle své dobré vůle a svého úsudku o věcech a bytostech.

17c- *a že tam vychovává nejodpornějšího z lidí*

Platí přísloví: „Lidé mají vůdce, jaké si zaslouží“. Když si lidé zaslouží jako vůdce odporného muže, Bůh jim to vnucuje.

Dan 4:18 *Toto je sen, který jsem měl já, král Nabuchodonozor. Ty, Baltazare, dej vysvětlení, protože mi to nemohou dát všichni mudrci mého království. můžete, protože máte v sobě ducha svatých bohů.*

18a- Nabuchodonozor dělá pokroky, ale stále se neobrátil. Stále si pamatoval, že Daniel slouží *svatým bohům* . Monoteismus mu ještě nerozumí.

Dan 4:19 *Daniel, který se jmenoval Balthazar, byl na okamžik omráčen a jeho myšlenky ho znepokojovaly. Odpověděl král a řekl: Baltazare, ať tě ten sen a vysvětlení netrápí; A Baltazar odpověděl: Můj pane, nechť je sen tvým nepřátelům a jeho vysvětlení tvým protivníkům!*

19a- Daniel snu rozumí a to, co se stane, je pro krále tak strašné, že by Daniel nejraději viděl, jak se to povedlo na jeho nepřátelích.

Dan 4:20 *Strom, který jsi viděl, který se rozrostl a zesílil, jehož vrcholek sahal až k nebesům a který byl vidět ve všech částech země;*

Dan 4:21 *Tento strom, jehož listí bylo krásné a jeho ovoce bohaté, který nesl potravu pro všechny, pod nímž se skrývala polní zvěř a mezi jehož větvemi se usadili nebeští ptáci,*

21a- *listí bylo krásné*

Fyzický vzhled a oblečení.

21b- *a hojné ovoce*

Hojnost blahobytu.

21c- *který nosil jídlo pro všechny*

Který zajistil výživu všech svých lidí.

21d- *pod kterým se ukrývala polní zvěř*

Král ochrání své služebníky.

21.- *a mezi jejichž větvemi si nebeské ptactvo udělalo svůj domov*

Za jeho vlády žili jeho lidé ve velkém bezpečí. Ptáci odlétají a opouštějí strom při sebemenším nebezpečí.

Dan 4:22 *Jsi to ty, králi, který se stal velkým a silným, jehož velikost se zvětšila a vyvýšila až k nebesům a jehož panství sahá až do končin země.*

Dan 4:23 *Král viděl, jak jeden ze svatých hlídačů sestupuje z nebe a říká: "Vytni strom a znič ho!" ale kmen nech v zemi, kde jsou kořeny, a svaž ho řetězy železnými a měděnými mezi polní trávou; ať je smáčen nebeskou rosou a jeho díl ať je s polní zvěří, dokud na něj nepadne sedm časů.*

Dan 4:24 *Toto je vysvětlení, králi, toto je nařízení Nejvyššího, které se splní na mém pánu, králi.*

Dan 4:25 *Vyženou tě z lidí, budeš bydlet s polní zvěří a trávu ti budou dávat žrát jako voly; budeš skrápěn nebeskou rosou a sedmkrát tě přejde, dokud nepoznáš, že Nejvyšší vládne nad královstvím lidí a dává je, komu se mu líbí.*

25a- *dokud nepoznáte, že Nejvyšší vládne královstvím lidí a dává je, komu chce.*

Daniel zmiňuje Boha jako „Nejvyššího“. Usměňuje tak královny myšlenky na existenci jediného Boha; myšlenku, kterou král velmi obtížně chápe, kvůli těmto polyteistickým původům zděděným z otce na syna.

Dan 4:26 *Příkaz opustit kmen, kde jsou kořeny stromu, znamená, že tvé království zůstane s tebou, když poznáš, že ten, kdo vládne, je v nebi.*

26a- *Když pozná, že ten, kdo vládne, je v nebi, zkušenost ponížení přestane, protože král bude přesvědčen a obrácen.*

Dan 4:27 *Nechť se ti tedy má rada líbí, králi. Skoncujte se svými hříchy vykonáváním spravedlnosti a se svými nepravostmi tím, že projevíte soucit nešťastníkům, a vaše štěstí může pokračovat.*

27a- *Když král uvede do praxe věci, které Daniel vyjmenovává v tomto verši, bude skutečně obrácen. Ale tato postava je vydána pýše, jeho nesporná moc z něj udělala vrtošivé a často nespravedlivé, jak nás naučily předchozí odhalené zkušenosti.*

Dan 4:28 *Všechny tyto věci byly vykonány na králi Nabuchodonozorovi.*

28a- *Toto Danielovo prohlášení zakazuje jakoukoli jinou interpretaci tohoto proroctví, které odsuzuje k neplatnosti proročké základy vyučované svědky Jehovovými a jakoukoli jinou náboženskou skupinou, která je v rozporu s pravidlem definovaným Danielem. Důkazem toho je navíc obsah celé kapitoly. Protože příběh nás naučí, proč je král v proroctví o stromu zasažen kletbou.*

Dan 4:29 *Na konci dvanácti měsíců, když se procházel v královském paláci v Babylóně,*

Mezi vizí a jejím uskutečněním uplyne 29a- 12 měsíců nebo rok nebo „čas“.

Dan 4:30 *Král odpověděl a řekl: "Není to ten velký Babylón, který jsem silou své síly vystavěl pro královské sídlo a pro slávu své vznešenosti?"*

30a- *Toto je ten osudný okamžik, kdy by král udělal lépe, kdyby mlčel. Ale můžeme to pochopit, protože jeho Babylon byl skutečně čistým zázrakem, který byl stále uváděn jako jeden ze „sedmi divů světa“. Visuté zahrady plné zeleně, jezírka, prostorná náměstí a valy na čtverci 40 km na každé straně. Valy, na*

jejichž vrcholu se mohly míjet dva tanky po celé délce valů; tehdejší dálnice. Jedna z jeho bran, rekonstruovaná v Berlíně, je uprostřed dvou zdí tvořených modře smaltovanými kameny, na kterých je vyryt králův znak: lev s orlími křídly, o kterém se zmiňuje Dan.7:4. Měl být na co hrdý. Bůh ale ve svých slovech nevidí pýchu, vidí pýchu, ale především zapomnění a pohrdání svými předchozími zkušenostmi. Tento král jistě není jedinou hrdou bytostí na zemi, ale Bůh si na něj upřel zrak, chce ho ve svém nebi a bude ho mít. To si zaslouží vysvětlení: Bůh soudí svá stvoření mimo zdání. Zkoumá jejich srdce a mysl a pozná, aniž by se kdy mýlil, ovce hodné spasení. To ho vede k tomu, že trvá na tom a někdy dělá zázraky, ale metoda je odůvodněna kvalitou konečného získaného výsledku.

Dan 4:31 *Ještě když bylo slovo v králových ústech, sestoupil z nebe hlas: Slyš, králi Nabuchodonozore, že ti bude odňato království.*

31a- Nabuchodonozor je obětí lásky Boží, která na něj připravila past a varovala ho před ní ve svém prorockém snu. Větu z nebe lze slyšet, ale radujme se, protože zlo, které mu Bůh způsobí, zachrání jeho život a učiní jej věčným.

Dan 4:32 *Vyženu tě z lidí, budeš bydlet s polní zvěří a trávu ti budou dávat žrát jako voly; a sedmkrát tě přejde, dokud nepoznáš, že Nejvyšší vládne nad královstvím lidí a dává je, komu se mu líbí.*

32a- Na sedm let, *sedmkrát*, král ztrácí jasnozřivost a jeho mysl ho přesvědčuje, že je jen zvíře.

Dan 4:33 *V tu chvíli se na Nabuchodonozorovi splnilo slovo. Byl vyhnán z lidí, žral trávu jako volí, jeho tělo bylo smáčené nebeskou rosou; dokud jí nerostly vlasy jako orlí peří a nehty jako ptačí.*

33a- Král dosvědčuje, že vše, co bylo oznámeno vize byla na něm dobře provedena. Obrácený král při psaní svého svědectví vyvolává tento ponižující zážitek, když o sobě mluví ve třetí osobě. Hanba ho stále nutí ustoupit. Možné je i jiné vysvětlení, a to, že toto svědectví napsali společně král a Daniel, jeho nový bratr v pravém Bohu.

Dan 4:34 *Po stanoveném čase jsem já, Nabuchodonozor, pozdvihl oči k nebi a rozum se ke mně vrátil. Dobrořečil jsem Nejvyššímu, chválil jsem a oslavoval toho, který žije navěky, jehož vláda je věčnou vládou a jehož království přetrvává z generace na generaci.*

34a- Moudrý a všemohoucí Bůh získává lásku ztracené ovce. Připojila se k jeho stádu a rozmnožuje svou chválu pro jeho slávu.

34b- *ten, jehož vláda je věčná a jehož vláda trvá z generace na generaci*

Formule se týká 5. ^{království}, tentokrát věčného, vidění Syna člověka z Dan. 7:14: *Jemu byla dána vláda, sláva a království; a sloužili mu všichni lidé, národy a lidé všech jazyků. Jeho panství je věčné panství, které nepomine a jeho království nebude nikdy zničeno. A také ve vidění obrazu v Dan.2:44: Ve dnech těchto králů vzbudí Bůh nebes království, které nebude nikdy zničeno, ani nepřejde pod nadvládu jiného lidu; rozbije a zničí všechna tato království a on sám bude trvat navěky.*

Dan 4:35 *Všichni, kdo přebývají na zemi, nejsou v jeho očích ničím; dělá si, co se mu líbí, s nebeským vojskem a s těmi, kdo přebývají na zemi, a není nikoho, kdo by odolal jeho ruce. on: Co to děláš?*

35a- Sláva Bohu živému! Protože tentokrát král vše pochopil a obrátil se.

Dan 4:36 *V ten čas se ke mně vrátil zdravý rozum; byla mi navrácena sláva mého království, má vznešenost a má nádhera; znovu se mě zeptali moji rádci a moji starší; Byl jsem navrácen do svého království a moje moc jen vzrostla.*

36a- Stejně jako spravedlivý a přímý Job, jemuž Bůh dal syny, dcery a potomstvo na konci svého utrpení, král znovu získává důvěru svých velkých a pokračuje ve své nyní moudré vládě mezi pravými mudrci osvěcenými živým Bohem. Tato zkušenost dokazuje, že Bůh dává království, komu chce. Byl to on, kdo inspiroval velké Chaldejce, aby znovu požádali o svého krále.

Dan 4:37 *Já, Nabuchodonozor, chválím, vyvyšuji a oslavuji krále nebes, jehož všechny skutky jsou pravdivé a jeho cesty jsou spravedlivé a který je schopen pokořit ty, kdo chodí v pýše.*

37a- Může to říct, protože zaplatil, aby to mohl říct.

Aby nedošlo k nejhoršímu, může vytržení zubu hodně bolet; ale sázky mohou ospravedlnit utrpení. K získání věčnosti může být nutné projít těžkými nebo velmi těžkými zkouškami; vykořenění pýchy je ospravedlní, když to bude možné. Ježíš Kristus, který znal jeho potenciál, oslepil Pavla na cestě do Damašku, aby se duchovně slepý „pronásledovatel svých bratří“ stal jeho věrným a horlivým svědkem poté, co znovu získal zrak jeho očí, ale především zrak jeho duch.

Daniel 5

Dan 5:1 *Král Balsazar uspořádal tisícům svých šlechticů velkou hostinu a před nimi pil víno.*

1a- Král Nabuchodonozor usnul v Božím pokoji, když byl docela starý, a na jeho místo nastoupil jeho syn Nabonidus, který se zdráhal vládnout, a tak nechal kralovat svého syna Balsazara. Nezaměňujte toto jméno, které znamená „Bel chrání krále“, výzvu, kterou Bůh zamýšlí přijmout, s tou, kterou dal Nabuchodonozor Danielovi: Belteshazzar, což znamená „Bel bude chránit“. Na počátku těchto jmen je uctívání Bela nebo Béliala, za kterým stojí jediný organizátor polyteismu: Satan, ďábel. Jak uvidíme, následníci obráceného krále na této cestě nenásledovali.

Dan 5:2 *Balsazar, když ochutnal víno, přinesl zlaté a stříbrné nádoby, které jeho otec Nabuchodonozor odnesl z jeruzalémského chrámu, aby je použil král a jeho šlechtici, jeho ženy a jeho konkubíny. pítí.*

2a- Pro tohoto pohanského krále jsou tyto zlaté a stříbrné nádoby pouze kořisti od Židů. Když se rozhodl ignorovat pravého Boha, ke kterému se Nabuchodonozor obrátil, ignoruje skutečnost, že tento živý Bůh soudí všechny jeho činy. Tím, že tyto věci zasvěcené a posvěcené ve službě Bohu stvořiteli používá k základnímu a profánnímu použití, dopouští se poslední chyby svého krátkého života. Ve své době Nabuchodonozor věděl, jak vzít v úvahu aktivní moc Boha Židů, protože chápal, že jeho národní bohové ve skutečnosti neexistují. Všechny národy podřízené babylonskému králi slyšely jeho mocné svědectví ve prospěch nebeského krále, zvláště jeho nejbližší rodina. Bůh má proto všechny důvody, aby se nyní ukázal jako spravedlivý a nemilosrdný.

Dan 5:3 *Potom přinesli zlaté nádoby, které byly vyneseny z chrámu, z domu Božího v Jeruzalémě; a král a jeho šlechtici, jeho ženy a jeho konkubíny ho používali k pití.*

3a- Daniel trvá na původu těchto nádob, které byly odstraněny z chrámu, z domu Božího v Jeruzalémě. Už když mladý král viděl, že židovský Bůh dovolil, aby byly tyto věci odstraněny ze svého chrámu, měl pochopit, že pravý Bůh trestá a tvrdě trestá ty, kdo mu špatně slouží. Pohanští bohové takové věci nedělají a jejich úředníci se pouze snaží potěšit muže, jejichž důvěřivosti využívají.

Dan 5:4 *Pili víno a chválili bohy ze zlata, stříbra, mědi, železa, dřeva a kamene.*

4a- Profánní použití je zastaralé, je to modlářské použití, vrchol ohavnosti pro Boha. Důležitý detail, ve velkém projevu nedbalosti, král hoduje se svými přáteli, zatímco jeho město ohrožují Médové a Peršané, kteří ho obléhají.

Dan 5:5 *V tu chvíli se objevily prsty lidské ruky a psaly naproti svícnu na vápencové zdi královského paláce. Král viděl tento konec ruky, která psala.*

5a- Zázraky doby Nabuchodonozorovy byly opovrhovány a tento nový zázrak nemá za cíl obrátit se, ale zničit životy viníků, jak uvidíme. Před zlými žalobci, kteří chtěli smrt hříšníka, napíše Ježíš Kristus prstem do písku také hříchy, kterých se tajně dopouštějí.

Dan 5:6 *Král změnil barvu a jeho myšlenky ho znepokojily. klouby na zádech se uvolnily a kolena se mu klepala o sebe.*

6a- Zázrak okamžitě vyvolává své účinky. Navzdory opojení jeho mysl reaguje, je vyděšený.

Dan 5:7 *Král hlasitě volal po astrologech, Chaldejcích a věstcích. a král odpověděl a řekl babylonským mudrcům: Kdokoli bude číst toto písmo a podá mi jeho vysvětlení, bude oděn purpurem a na krku bude mít zlatý náhrdelník a bude mít třetí místo v vlada království.*

7a- Opět je Daniel ignorován; jeho svědectví byla opovrhována královskou poslušností. A opět v krajní úzkosti slibuje mladý král nejvyšší pocty tomu, kdo prokáže, že je schopen nadpřirozeným způsobem rozluštit zprávu napsanou na zdi. Kdo to udělá, získá třetí místo v království, protože Nabonidus a Belšazar zaujmají první a druhé místo.

Dan 5:8 *Přišli všichni královští mudrci; ale nemohli přečíst písmo a dát králi vysvětlení.*

8a- Stejně jako za Nabuchodonozora to zůstává pro pohanské moudré muže nemožné.

Dan 5:9 *Král Balsazar se velmi bál a změnil svou barvu a jeho šlechtici se zděsili.*

Dan 5:10 *Královna pro slova krále a jeho šlechticů vešla do hodovní síně a řekla: "Králi, žij navěky." Ať vás netrápí vaše myšlenky a ať váš obličej nezmění barvu!*

Dan 5:11 *Ve tvém království je muž, který má v sobě ducha svatých bohů; a za dnů tvého otce byla v něm nalezena světla, rozumnost a moudrost jako moudrost bohů. Také král Nabuchodonozor, tvůj otec, král, tvůj otec, ho učinil vůdcem kouzelníků, astrologů, Chaldejců, věstců,*

Dan 5:12 *protože v něm Daniel, pojmenovaný králem Baltašazarem, našel vyššího ducha, poznání a porozumění, schopnost vykládat sny, vysvětlovat hádanky a řešit obtížné otázky. Nechte tedy zavolat Daniela a on podá vysvětlení.*

12a- Toto svědectví královny je matoucí a odsuzuje celou královskou rodinu: věděli jsme to... ale rozhodli jsme se to nebrat v úvahu.

Dan 5:13 *Daniel byl předveden před krále. Odpověděl král a řekl Danielovi: Jsi tento Daniel, jeden z judských zajatců, kterého můj otec král vyvedl z Judy?*

Dan 5:14 *Slyšel jsem o tobě, že máš v sobě ducha bohů a že je v tobě světlo, rozum a neobyčejná moudrost.*

Dan 5:15 *Právě přivedli přede mne mudrce a astrology, aby si přečetli tento spis a podali mi vysvětlení. ale nemohli podat vysvětlení těch slov.*

Dan 5:16 *Naučil jsem se, že umíš vysvětlit a vyřešit obtížné otázky; nyní, pokud si dokážete přečíst toto písmo a podat mi vysvětlení, budete oblečeni do purpuru, budete nosit zlatý náhrdelník na krku a budete mít třetí místo ve vládě království.*

16a- Třetí místo po Nabonidovi, jeho otci a sobě.

Dan 5:17 *Daniel před králem odpověděl: "Zachovejte své dary a dejte své dary jinému." nicméně přečtu králi písmo a podám mu vysvětlení.*

17a- Daniel je starý a nepřikládá důležitost počtům ani statkům a hodnotám stříbra a zlata, ale příležitost připomenout tomuto mladému králi jeho chyby, jeho hříchy, které bude muset zaplatit za svůj život, nehraje roli. odmítnout a je služebníkem Božím pro tento typ jednání.

Dan 5:18 *Ó králi, nejvyšší Bůh dal Nabuchodonozorovi, tvému otci, panství, velikost, slávu a vznešenost;*

18a- Vláda Nabuchodonozora byla dílem a darem pravého Boha, stejně jako jeho *velkolepost*, kterou neprávem připisoval své *vlastní síle*, z pýchy, než byl Bohem sedm let hloupý.

Dan 5:19 *a pro velikost, kterou mu dal, se před ním báli a třásli všichni lidé, pronárody, muži všech jazyků. Král zabil ty, které chtěl, a těm, které chtěl, dovolil žít; zvedl ty, které chtěl, a snížil ty, které chtěl.*

19a- *Král usmrtil ty, které chtěl*

Zejména tato moc daná Bohem ho vedla k potrestání vzpurného židovského lidu a k smrti mnoha jeho zástupců.

19b- *a opustil životy těch, které chtěl*

Daniel a zajatí Židé z toho měli užitek.

19c- *vychoval ty, které chtěl*

Daniel a jeho tři věrní společníci byli povýšeni nad Chaldejce králem Nabuchodonozorem.

19d- *a snížil ty, které chtěl*

Velikáni jeho království museli souhlasit s tím, aby jim vládli mladí cizinci z židovského zajetí. Jeho mocnou rukou byla pokořena a zničena židovská národní hrdost.

Dan 5:20 *Když se však jeho srdce pozdvihlo a jeho duch zatvrdil v domýšlivost, byl svržen z královského trůnu a zbaven slávy;*

20a- Zkušenost krále Nabuchodonozora nám umožňuje pochopit *aroganci* připisovanou papežskému králi Dan.7:8. Daniel ukazuje králi, že absolutní moc je dána Bohem, komu se zlíbí, podle jeho programu. Když však připomíná ponížení krále Nabuchodonozora, připomíná mu, že jakkoli mocný může být, pozemský král závisí na neomezené moci nebeského krále.

Dan 5:21 *Vyhnán byl z prostředku lidských synů a jeho srdce se stalo jako srdce zvířat a jeho příbytek byl s divokými osly. dostal k sežrání trávu jako voli a jeho tělo bylo smáčeno nebeskou rosou, dokud nerozpoznal, že nejvyšší Bůh vládne nad královstvím lidí a dává je, komu se zlíbí.*

21a- Všiml jsem si, že pouze v tomto verši je zmínka o „divokých oslech“. Osel je typickým symbolem tvrdohlavosti: „tvrdohlavý jako osel“, zvláště pokud je „divoký“ a není domestikovaný. Je to symbol, který představuje ducha člověka, který odmítá naslouchat Božím lekcím ze zkušeností svého života a skrze svá biblická zjevení.

Dan 5:22 *A ty, jeho synu Balsazare, jsi nepokořil své srdce, ačkoli jsi to všechno věděl.*

22a- Ve skutečnosti to byl Belšazar, kdo se choval jako „divoký osel“, když nebral v úvahu zkušenost, kterou prožil jeho „otec“ (jeho děd).

Dan 5:23 *Povýšil jsi se proti Pánu nebes; Nádoby jeho domu byly přineseny před tebe a ty jsi je použil k pití vína, ty i tvoji starší, tvé ženy a tvé konkubíny; chválil jsi bohy ze stříbra, zlata, mědi, železa, dřeva a kamene, kteří nevidí, neslyší a nic nevědí, a neoslavovali jsi Boha, který má v rukou tvůj dech a všechny tvé cesty.*

23a- Balsazar znesvětil zlaté nádoby, které byly posvěceny pro Boha stvořitele pro náboženskou službu jeho chrámu. Ale tím, že je použil ke chvále falešných pohanských bohů, dosáhl vrcholu **ohavnosti**. Tento obraz připravuje obraz Zjevení 17:4: *Tato žena byla oděna purpurem a šarlatem a ozdobena zlatem, drahými kameny a perlami. V ruce držela zlatý pohár plný ohavností a nečistot její prostitute*. Ve verši 5 dostává jméno „*Babylon velký*“.

Dan 5:24 *Proto poslal tento konec ruky, která obkreslila toto písmo.*

24a- Na druhé straně Belšazar příliš pozdě objevuje existenci pravého živého Boha, který jedná a reaguje zázračným způsobem na chování lidí.

Dan 5:25 *Toto je napsáno: střevle, střevle, tekel, oufarsin.*

25a- Překlad: počítáno, počítáno, váženo a děleno

Dan 5:26 *A toto je vysvětlení těchto slov. Sečteno: Bůh sečetl tvé království a skoncoval s ním.*

26a- První „*počítaný*“ cílí na začátek vlády a druhý „*počítaný*“ na konec této vlády.

Dan 5:27 *Zváženo: Byli jste zváženi na váze a zjistili jste, že vám chybí.*

27a- *Váha je* zde symbolem božího soudu. Muži jej přijali k označení služeb spravedlnosti; velmi nedokonalá spravedlnost. Ale Boží je dokonalý a na základě obrazu dvojího měřítka zvažuje činy dobra a zla, které souzená bytost vykonala. Pokud je plošina dobra lehčí než plošina zla, je Boží odsouzení oprávněné. A to je případ krále Balsazara.

Dan 5:28 *Rozděleno: Tvé království bude rozděleno a dáno Médům a Peršanům.*

28a- Zatímco se ve svém královském paláci oddával ohavným pitkám, vedeným králem Dareiem, Médové vstoupili do Babylonu korytem řeky, dočasně odklonění a vysušení.

Dan 5:29 *Balsazar ihned vydal rozkaz, oblékli Daniela do purpuru a na krk mu dali zlatý náhrdelník a bylo oznámeno, že bude třetí ve vládě království.*

Dan 5:30 *Téže noci byl zabit chaldejský král Belšazar.*

Dan 5:31 *Království se zmocnil Dárius Médský ve věku dvašedesáti let.*

31a- Toto přesné svědectví očitého svědka o Danielovi není uznáváno historiky, kteří tento čin připisují perskému králi Kýrovi 2 Velikému v roce – 539.

Daniel 6

Učení této kapitoly 6 je totožné s učením Daniela 3. Představuje nám tentokrát Daniela ve zkoušce vzorové věrnosti , abychom napodobovali a reprodukovali pro všechny vyvolené, které Bůh povolal v Ježíši Kristu. Komentáře jsou užitečné, ale stačí si přečíst a poučit se. Král *Dareios* se ve své

době chová jako Nabuchodonozor a ve věku 62 let bude vyznávat slávu živého Boha Danielova; obrácení získané Danielovým svědectvím o věrnosti, když ho Bůh chránil před lvy . Od začátku jejich vztahu chová náklonnost a zájem o Daniela, který mu věrně a poctivě slouží a v němž *rozezná nadřazená mysl* .

Dan 6:1 *Dareiovi bylo dobré ustanovit nad královstvím sto dvacet satrapů, kteří měli být po celém království.*

1a- Král Dareios odhaluje svou moudrost tím, že svěřuje vládu nad královstvím 120 guvernérům založeným ve více než 120 provinciích.

Dan 6:2 *A ustanovil nad nimi tři náčelníky, mezi nimiž byl i Daniel, aby jim tito satrapové skládali účty a král neutrpěl žádnou škodu.*

2a- Daniel stále patří mezi hlavní vůdce, kteří dohlížíjí na satrapy.

Dan 6:3 *Daniel převyšoval knížata a satrapy, protože v něm byl vyšší duch; a král uvažoval o jejím založení po celém království.*

3a- Darius si zase všimne Danielovy nadřazenosti z hlediska jeho inteligentní a moudré mysli. A jeho plán prosadit ho především vzbudí žárlivost a nenávisť vůči Danielovi.

Dan 6:4 *Vládci a satrapové hledali příležitost obvinít Daniela ze záležitosti království. Ale nemohli najít žádnou příležitost ani nic, co by mohli pokárat, protože byl věrný a nebylo na něm vidět ani vinu, ani nic špatného.*

4a- Daniel slouží Bohu tam, kde ho umístí, aby sloužil králi se stejnou obětavostí a věrností. Zdá se tedy *nevyzpytatelné* ; kritérium nalezené mezi „Adventisty posledních dnů“ Svatými podle Zjevení 14:5.

Dan 6:5 *Ti muži řekli: "Nenajdeme proti tomuto Danielovi žádnou příležitost, ledaže bychom ji našli v zákoně jeho Boha."*

5a- Tyto úvahy odhalují myšlení ďábelského tábora poslední pozemské zkoušky víry, v níž sabatický odpočinek sedmého dne zákona Božího dovolí zabít své věrné služebníky, protože nebudou souhlasit s tím, aby ctili zbytek prvního dne povinný, neděle podle římského náboženského práva.

Dan 6:6 *Tito knížata a tito satrapové přišli v bouři ke králi a promluvili k němu takto: Králi Darei, žij navěky!*

6a- Tento bouřlivý záznam si klade za cíl připomenout králi sílu čísel, jejich schopnost vyvolávat nepokoje, a tedy potřebu, aby upevnil svou nadvládu.

Dan 6:7 *Všichni knížata království, správci, satrapové, rádci a místodržitelé jsou toho názoru, že by měl být vydán královský edikt s přísným zákazem, aby každý, kdo se do třiceti dnů pomodlí bohu nebo komukoli, kromě tebe, králi, budeš uvržen do jámy lvové.*

7a- Do té doby se král Dareios nesnažil přinutit muže svého království, aby sloužili spíše jednomu bohu než druhému. V polyteismu je náboženská svoboda úplná. A aby ho přesvědčili, spiklenci mu lichotí a ctí ho, krále Daria, jako boha. Opět zde, jako u všech velkých vládců, probouzí pýcha a schvaluje tento řád, který však nevyšel z jeho mysli.

Dan 6:8 *Nyní, králi, potvrď zákaz a sepiš nařízení, aby bylo neodvolatelné podle zákona Médů a Peršanů, který je neměnný.*

8a- Toto nařízení obdivuhodně prorokuje toho, kdo učiní římskou neděli povinnou na konci dnů. Všimněme si však, že tento neměnný charakter zákona

Médů a Peršanů, který zavedli omylní a hříšní lidé, je zcela neopodstatněný. Neměnnost patří pravému a živému Bohu, Stvořiteli.

Dan 6:9 *Nato král Dareios sepsal dekret a dekret.*

9a- Tento krok je nezbytný, protože poté, co sám napsal *dekret a obhajobu*, bude nutné respektovat *neměnný* zákon Médů a Peršanů .

Dan 6:10 *Když Daniel poznal, že nařízení bylo napsáno, odebral se do svého domu, kde byla okna horní místnosti otevřena směrem k Jeruzalému. a třikrát denně klečel, modlil se a chválil svého Boha, jako dříve.*

10a- Daniel nemění své chování a nenechá se ovlivnit tímto lidským opatřením. Otevřením okna dává najevo, že chce, aby jeho věrnost všemohoucímu Bohu byla známa všem. V této době se Daniel otáčí směrem k Jeruzalému, kde se nachází i zničený chrám Boží. Neboť Duch se Bůh projevoval po dlouhou dobu v tomto svatém chrámu, který si udělal za svůj domov, své pozemské obydlí.

Dan 6:11 *Tito muži vstoupili bouřlivě a našli Daniela, jak se modlí a volá svého Boha.*

11a- Spiklenci číhali a sledovali ho, aby ho přistihli při činu neuposlechnutí královského výnosu ; v současnosti „flagrant delicto“.

Dan 6:12 *Stáli před králem a řekli mu ohledně královské obrany: "Nenapsal jsi obhajobu, že každý, kdo by se do třiceti dnů pomodlil k jakémukoli bohu nebo ke komukoli, by byl kdokoli kromě tebe, králi?" hosen do jámy lvové? Král odpověděl: Věc je jistá, podle zákona Médů a Peršanů, který je neměnný.*

12a- Král může pouze potvrdit dekret, který sám napsal a podepsal.

Dan 6:13 *Znovu promluvili a řekli králi: "Daniel, jeden z judských zajatců, tě neposlouchal, králi, ani obranu, kterou jsi napsal, modlitbu třikrát denně."*

13a- Daniel je přistižen při činu, v akci své modlitby. Král oceňuje Daniela za jeho věrné a čestné chování. Okamžitě vytvoří spojení mezi sebou a tímto Bohem, kterému slouží s takovou horlivostí a věrností, protože se k němu pravidelně *třikrát denně modlí* . To vysvětluje bolest a utrpení, které Danielovo odsouzení způsobí, a počátek jeho nadcházejícího obrácení.

Dan 6:14 *Když to král uslyšel, velmi se zarmoutil; vzal si k srdci, aby vysvobodil Daniela, a až do západu slunce se ho snažil zachránit.*

14a- Král si pak uvědomí, že byl zmanipulován a vynaloží velké úsilí, aby zachránil Daniela, kterého si velmi váží. Jeho úsilí však vyjde naprázdno a král před tím vším smutně zjišťuje: *Pismo zabijí, ale duch dává život* . Tím, že Bůh později dal lidem tento výraz, ukazuje hranici respektu k zákonům. Život nemůže být regulován literami textů zákonů. Bůh při svém božském soudu bere v úvahu detaily, které mrtvá litera jeho psaného zákona ignoruje, a lidé bez Boha nemají moudrost, aby udělali totéž.

Dan 6:15 *Ale tyto muži naléhali na krále a řekli mu: "Věz, králi, že zákon Médů a Peršanů vyžaduje, aby každý zákaz nebo nařízení potvrzené králem byly neodvolatelné."*

15a- Spiklenci připomínají neodvolatelnou (neoprávněnou) povahu rozhodnutí, která učinil král Médů a Peršanů. Sám je uvězněn svou zděděnou kulturou. Ale chápe, že se stal obětí spiknutí proti Danielovi.

Dan 6:16 *Král nařídil, aby Daniela přivedli a vhodili do jámy lvové. Král odpověděl a řekl Danielovi: Kéž tě vysvobodí tvůj Bůh, jemuž trpělivě sloužíš!*

16a- Král je nucen nechat Daniela uvrhnout do jámy lvové, ale z celého srdce si přeje, aby Bůh, kterému tak věrně slouží, zasáhl, aby ho zachránil.

Dan 6:17 Přinesli kámen a položili jej na otvor jámy; král to zpečetil svým prstenem a prstenem svých šlechticů, aby se na Danielovi nic nezměnilo.

17a- Zde Danielova zkušenost představuje podobnosti s pohřbem Krista, jehož kruhové kamenné dveře byly také zapečetěny, aby se zabránilo lidskému zásahu.

Dan 6:18 Král pak odešel do svého paláce; strávil noc pústem, nepřivedl si k sobě konkubínu a nemohl usnout.

18a- Toto chování krále svědčí o jeho upřímnosti. Tím, že dělá tyto věci, dává najevo, že se chce líbit Bohu Danielovu a získat od něj spásu. To je začátek jeho obrácení k jedinému Bohu.

Dan 6:19 Král za svítání vstal a spěchal do jámy lvové.

19a- Příprava čistoty následovaná bezesnou nocí kvůli jeho myslí zmítané myšlenkou na Danielovu smrt a tento úprk do jámy lvové za úsvitu nejsou činy pohanského krále, ale činy bratra, který miluje svého bratra. v Boha.

Dan 6:20 Když se přiblížil k jámě, zavolal na Daniela smutným hlasem. Král odpověděl a řekl Danielovi: Mohl by tě Daniel, služebník Boha živého, Boha tvého, kterému trpělivě sloužíš, vysvobodit od lvů?

20a- Když se přiblížil k jámě, zavolal na Daniela smutným hlasem

Král doufá, ale bojí se a bojí se toho nejhoršího pro Daniela. Jeho naději však dokládá skutečnost, že jí zavolá a položí jí otázku.

20b- Dokázal tě Daniel, služebník živého Boha, tvůj Bůh, kterému trpělivě sloužíš, vysvobodit od lvů?

Tím, že ho Darius označil za „ živého Boha “, svědčí o začátku svého obrácení. Nicméně jeho otázka „ dokázal tě vysvobodit od lvů? » nám ukazuje, že ho ještě nezná. Jinak by řekl: " Chtěl tě vysvobodit od lvů? " » .

Dan 6:21 Daniel řekl králi: "Králi, živ na věky!"

21a- V ústech spiklenců ve verši 6 měl tento výraz malý význam, ale v Danielově slově prorokoval přístup k věčnému životu vyhrazenému pro Boží vyvolené.

Dan 6:22 Můj Bůh poslal svého anděla a zacpal ústa lvům, kteří mi neublížili, protože jsem byl před ním shledán nevinným. a před tebou, králi, jsem nic zlého neudělal.

22a- Při této zkušenosti si král Dareios uvědomuje, jak hloupý, neopodstatněný a nesouhlasný s neměnným pojetím lidských královských nařízení pravým živým Bohem, kterému Daniel slouží, aniž by se skrýval.

Dan 6:23 Král se velmi zaradoval a přikázal, aby Daniela vyvedli z jámy. Daniel byl vyveden z jámy a nebyla na něm nalezena žádná rána, protože důvěřoval svému Bohu.

23a- Tehdy se král velmi radoval

Tato reakce přirozené a spontánní radosti odhaluje budoucnost vyvolenou Bohem, protože král má nyní jistotu své existence a své moci.

23b- Daniel byl vyveden z jámy a nebyla na něm nalezena žádná rána

Stejně jako nebylo spáleno oblečení tří Danielových společníků vhozených do přehřáté pece.

23c- protože důvěřoval svému Bohu

Tato důvěra se projevila v jeho rozhodnutí neuposlechnout královského nařízení, které by připravilo Boha o jeho modlitby; nemožná a nepředstavitelná volba pro tento čistě lidský model víry.

Dan 6:24 *Král nařídil, aby ti muži, kteří obvinili Daniela, byli přivedeni a uvrženi do jámy lvové, oni i jejich děti a jejich ženy; a než se dostali na dno jámy, lvi se jich zmocnili a polámali jim všechny kosti.*

24a- Bůh obrátil situaci proti bezbožným, kteří plánovali zlo. V době perských králů, kteří přijdou, se tato zkušenost obnoví pro Žida Mordechaje, kterého bude chtít vůdce Haman spolu se svým lidem zabít v době královny Ester. I tam bude Haman pověšen na šibenici připravené pro Mordecaie.

Dan 6:25 *Potom král Dareios napsal všem lidem a všem národům a všem jazykům, kteří přebývají na celé zemi: Pokoj vám ať je hojný.*

25a- Toto nové královské písmo je psaní muže přemoženého živým Bohem. Nyní má ve svém srdci dokonalý pokoj a své dominantní postavení využívá k tomu, aby mluvil ke všem lidem svého království, svědectví o svém pokoji, které obdržel od pravého Boha.

Dan 6:26 *Přikazuji, aby v celém mém království byla bázeň a bázeň před Bohem Danielovým. Neboť on je Bůh živý a trvá na věky; jeho království nebude nikdy zničeno a jeho nadvláda bude trvat až do konce.*

26a- *Přikazuji to v celém rozsahu svého království*

Král nařizuje, ale nikoho nenutí.

26b- *strach a bázeň před Bohem Danielovým*

Ale obohacený touto zkušeností vnucuje strach a strach z Danielova Boha, aby odradil autory nového spiknutí podněcovaného proti Danielovi.

26c- *Neboť on je živý Bůh a trvá navěky*

Doufá, že toto svědectví bude přijato v srdcích lidu království, a proto je chválí a vyvyšuje.

26d- *jeho království nebude nikdy zničeno a jeho nadvláda bude trvat až do konce*

Věčný charakter 5. ^{království} sochy je opět vyhlášen.

Dan 6:27 *Je to ten, kdo vysvobozuje a zachraňuje, kdo činí znamení a zázraky na nebi i na zemi. Byl to on, kdo vysvobodil Daniela z moci lvů.*

27a- *Je to on, kdo zachraňuje a zachraňuje*

Král svědčí o tom, co pozoroval, ale toto vysvobození a toto spasení se týká pouze fyzického těla, Danielova života. Budeme muset počkat na příchod Ježíše Krista, abychom pochopili Boží touhu osvobodit a zachránit od hříchu. Ale podotkněme, že král přirozeně cítil potřebu očistit se, aby se zalíbil živému Bohu.

27b- *který činí znamení a zázraky na nebi i na zemi*

Knihy Daniel svědčí o těchto znameních a zázracích, nadpřirozených činech, které Bůh vykonal, ale pozor, ďábel a jeho démoni mohou také padělat určité božské zázraky. K identifikaci mezi dvěma možnými původy stačí pochopit, kdo má z doručené zprávy prospěch. Vede to k poslušnosti vůči Bohu stvořiteli, nebo k jeho neposlušnosti?

Dan 6:28 *Danielovi se dařilo za vlády Daria a za vlády Kýra Perského.*

28a- Chápeme, že se Daniel nevrátí do své národní rodné země, ale lekce, které ho Bůh naučil v Dan.9, ho přiměly přijmout bez utrpení tento osud, o kterém rozhodl jeho Bůh.

Daniel 7

Dan 7:1 : *V prvním roce babylonského krále Belšazara se Danielovi zdálo a viděl vidění, když ležel. Potom sen zapsal a vylíčil hlavní věci.*

1a- *První rok Belšazara, babylonského krále*

Tedy v – 605. Od víze Dan.2 uplynulo 50 let. Smrt, velký král Nabuchodonozor je nahrazen jeho vnukem Belšazarem.

Dan 7:2 : *Daniel začal a řekl: Viděl jsem ve svém nočním vidění a hle, čtyři nebeské větry se rozdmýchaly nad velkým mořem.*

2a- *vtrhly čtyři nebeské větry*

Toto jsou univerzální války, které vedou vládce k rozšíření své moci ve směru čtyř světových stran , směrem na sever, jih, východ a západ.

2b- *na velkém moři*

Obraz není pro lidstvo lichotivý, protože moře, i velké, je symbolem smrti. Není to, v Božím projektu, prostředí připravené pro člověka k jeho obrazu, podle Gen.1. Jeho prostředím je Země. Ale lidstvo od prvotního hříchu svou neposlušností ztratilo svůj božský obraz a ve svých čistých a svatých očích už není než nečistá a nenasytná mořská zvířata, která se navzájem požívají pod vnuknutím ďábla a démonů. V této vizi moře symbolizuje anonymní masu lidských bytostí.

Kromě toho se oblast pokrytá proroctvím týká národů spojených svými pobřežními aspekty hraničícími se Středozezemním mořem. Moře proto hraje velkou roli ve válečných akcích dobývání dominátorů.

Dan 7:3 *A z moře vystoupila čtyři velká zvířata, různá od sebe navzájem.*

3a- *A z moře vystoupila čtyři velká zvířata*

V nové vizi nacházíme učení dané v Danielovi 2, ale tam části těla sochy nahrazují zvířata .

3b- *různé l e s od sebe navzájem*

Stejně jako materiály sochy Dan.2.

Dan 7:4 *První byl jako lev a měl orlí křídla; Díval jsem se, dokud se mu neutrhla křídla; byl vzat ze země a postaven na nohy jako člověk a bylo mu dáno lidské srdce.*

4a- *The první byl jako lev a měl orlí křídla*
Zde se zlatá hlava chaldejského krále Dan.2 stává lvem s orlími křídly ; znak vyrytý na modrých kamenech Babylonu, pýcha krále Nabuchodonozora v Dan.4.

4b- *Díval jsem se, dokud mu neutrhla křídla*
Proroctví se vztahuje k sedmi letům nebo sedmi časům, během kterých byl král Nabuchodonozor učiněn hloupým Bohem. Během těchto 7 let (*sedmkrát*) ponížení prorokovaného v Dan.4:16 *bylo jeho lidské srdce odstraněno a nahrazeno srdcem šelmy.*

4c- *byl vzat ze země a postaven na nohy jako člověk a bylo mu dáno lidské srdce.*

Jeho obrácení k Bohu stvořiteli je zde potvrzeno. Jeho zkušenost nám umožňuje pochopit, že pro Boha je člověk člověkem pouze tehdy, když jeho srdce nese obraz Boží. Zjeví to ve své inkarnaci v Ježíši Kristu dokonalý božský vzor lásky a poslušnosti.

Dan 7:5 *A hle, druhá šelma byla jako medvěd a stála na jedné straně; mezi zuby měl v puse tři žebra a řekli mu: Vstávej, jez hodně masa.*

5a- *A hle, druhá šelma byla jako medvěd a stála na jedné straně*
Po chaldejském králi se stříbrná truhla a paže Médů a Peršanů stávají medvědem . Přesnost „ která stála na jedné straně “ ilustruje perskou nadvládu, která se objevila jako druhá po médské nadvládě, ale její výboje získané králem Kýrem 2 Peršanem jí daly mnohem větší moc než Médů.

5b- *mezi zuby měl v ústech tři žebra a řekli mu: Vstaň, jez hodně masa*
Peršané ovládnou Médy a podmaní si tři země: Lydii bohatého krále Kroisa v roce – 546, Babylonii v roce – 539 a Egypt v roce – 525.

Dan 7:6 *Potom jsem viděl, a hle, jiný byl jako leopard a měl na zádech čtyři křídla jako pták; toto zvíře mělo čtyři hlavy a byla mu dána nadvláda.*

6a- *Potom jsem se podíval a hle, jiný byl jako leopard*
Tamtéž, *drzé břicho a stehna* řeckých vládců se stávají leopardem se čtyřmi ptačími křídly ; Skvrny řeckého leoparda z něj dělají symbol hříchu .

6b- *a měl čtyři křídla na zádech jako pták*
Čtyři ptačí křídla spojená s leopardem ilustrují a potvrzují extrémní rychlost dobývání jeho mladého krále Alexandra Velikého (mezi -336 a -323).

6c- *toto zvíře mělo čtyři hlavy a byla mu dána nadvláda*
Zde „ čtyři hlavy “, ale v Dan.8 to budou „ čtyři velké rohy “, které označují řecké vládce, nástupce Alexandra Velikého: Seleuka, Ptolemaia, Lysimacha a Kassandra.

Dan 7:7 *Potom jsem viděl ve svých nočních viděních a hle, bylo tam čtvrté zvíře, hrozná , hrozná a nesmírně silná; měl velké železné zuby, jedl, lámal a šlapal pod nohama, co zbylo; byla jiná než všechna předchozí zvířata a měla deset rohů.*

7a- *Potom jsem se podíval do svých nočních vidění a hle, bylo tam čtvrté zvíře, hrozná , hrozná a neobyčejně silná.*

I zde se železné nohy římské říše stávají netvorem se železnými zuby a deseti rohy . Protože podle Zj. 13:2 pouze ona nese kritéria 3 předchozích říší: Síla lva , potvrzená v tomto verši, kde je specifikováno: *mimořádně silná* ; síla

medvěda a rychlost leoparda s dědictvím jeho hříchu symbolizovaným jeho skvrnami.

7b- *měl velké železné zuby, jedl, lámal a šlapal pod nohama, co zbylo;*

Tyto detaily mu připisují masakry a masakry provedené symbolem římského **železa**, které budou pokračovat až do konce světa, jeho papežskou nadvládou.

7c- *byla jiná než všechna předchozí zvířata a měla deset rohů.*

Deset rohů představuje Franky, Langobardy, Alemanny, Anglosasy, Vizigóty, Burgundy, Suevi, Heruli, Vandaly a Ostrogóty. Toto je **deset** křesťanských království, která budou vytvořena po rozpadu Římské říše od roku 395, podle vysvětlení, které anděl dal Danielovi ve verši 24.

Dan 7:8 *Pohlédl jsem na rohy, a hle, z jejich středu vyšel další malý roh a před tím rohem byly vytrženy tři z prvních rohů. a hle, měla oči jako oči muže a ústa, která mluvila povýšeně.*

8a- *Podíval jsem se na rohy a hle, z jejich středu vyšel další malý roh*

Malý roh vychází z jednoho z deseti rohů, který označuje Itálii Ostrogótů, kde se nachází město Řím a takzvaný papežský „svatý stolec“, v Lateránském paláci na hoře Caelius; Latinský název znamená: nebe.

8b- *a před tímto rohem byly utrženy tři z prvních rohů*

Utržené rohy jsou chronologicky: tři králové sniženi od verše 24, jmenovitě Heruli mezi 493 a 510, pak postupně Vandalové v 533 a Ostrogóti v 538, kteří byli vyhnáni z Říma generálem Belisariem na příkaz Justiniána I. a definitivně poraženi v Ravenně v ⁵⁴⁰. Protože musíme poznamenat důsledek výrazu *před tímto rohem*. To znamená, že Roh nemá žádnou osobní vojenskou sílu a těžší z ozbrojené síly panovníků, kteří se ho a jeho náboženské moci bojí, a proto jej raději podporují a poslouchají. Tato úvaha bude potvrzena v Dan. 8:24, kde budeme číst: *jeho moc poroste, ale ne jeho vlastní silou* a verš 25 bude specifikovat: *kvůli své prosperitě a úspěchu svých triků bude mít aroganci v srdce*. **Je tak ukázáno, že pravda dostává potvrzení pouze seskupením podobných poselství rozptýlených v různých kapitolách knihy Daniel a v širším měřítku v celé Bibli.** Oddělené kapitoly knihy „zapečetí“ proroctví a jeho poselství, ty nejjemnější a nejdůležitější zůstávají nepřístupné.

8c- *a hle, měla oči jako oči muže*

Ve Zjevení 9 předchází Duch svým popisům výraz *jako*. Tímto způsobem naznačuje podobnost vzhledu, která není realitou. Zde si rovněž musíme všimnout podobnosti s *člověkem* vtěleným ve své dokonalosti v Ježíši Kristu, ale má to pouze předsevzetí. Ale je toho víc, protože „*oči*“ jsou symbolem jasnozřivosti proroků, jejichž dokonalým vzorem je také Ježíš. A Duch se zmiňuje o prorockém předsevzetí papežství, které nakonec zřídí své oficiální sídlo ve městě Vatikán, slovo, které znamená: prorokovat, z latinského „*vaticinare*“. Věc bude potvrzena ve Zj. 2:20, kdy Duch přirovnává tuto římskokatolickou církev k Jezábel, která nechala zabít proroky YaHWÉH, cizí ženě uctívající Baaly, provdané králem Achabem. Srovnání je oprávněné, protože papežství způsobuje, že praví Boží proroci v Kristu umírají v sázkách inkvizice.

8d- *a ústa, která mluvila s arogancí.*

V této kapitole 7 božský filmař a režisér představuje v „zoomu“ křesťanskou éru, která se ho zvláště týká, období mezi koncem Římské říše a slavným návratem Krista v Michaelovi, jeho nebeském jménu s anděly. Oznamuje příchod *arogantního krále, pronásledovatele svatých Nejvyššího* , který útočí na božské náboženské normy ve snaze *změnit časy a zákon* , na deset přikázání, ale také na další božské obřady. Duch oznamuje svůj poslední trest; bude „ *pohlcen ohněm kvůli jeho arogantním slovům* .“ Po zmínce o *jeho arogantních slovech* se tedy okamžitě objeví scéna nebeského soudu sedmého tisíciletí . Před ní král Nabuchodonozor také projevil *aroganci* , ale pokorně přijal lekci ponížení, kterou mu Bůh dal.

Nebeský soud

Dan 7:9 *Díval jsem se, když se stavěly trůny. A Prastarý dnů se posadil. Jeho oděv byl bílý jako sníh a vlasy na hlavě byly jako čistá vlna; jeho trůn byl jako plameny ohně a kola jako plápolající oheň.*

9a- *Díval jsem se, když byly umístěny trůny*

Tato scéna představuje čas soudu, který vykonají vykoupení svatí Ježíše Krista v jeho přítomnosti, *sedící na trůnech* , **v nebi** podle Zj. 4, během *tisíce let* uvedených ve Zj. 20. Tento rozsudek připravuje podmínky pro **konečný rozsudek** , jehož provedení je znázorněno ve verši 11.

9b- *A starci dnů se posadili.*

Je to zbožštěný Kristus, jediný Bůh stvořitel. Působení slovesa *sit* ukazuje na zastavení činnosti vestoje, je to obraz odpočinku. Obloha je v naprostém klidu. Na zemi byli bezbožní zničeni při návratu Krista.

9c- *Jeho oděv byl bílý jako sníh a vlasy na jeho hlavě byly jako čistá vlna*

Bílá je symbolem dokonalé čistoty Boha, která se týká celé jeho přirozenosti na úrovni jeho šatů , symbolů jeho děl a vlasů jeho hlavy, které jsou korunou čisté a dokonalé moudrosti osvobozené od všeho *hříchu* .

Tento verš naznačuje Iz.1:18: *Pojďte a prosme! říká YaHWéH. Jsou-li vaše hříchy jako šarlat, budou bílé jako sníh; jsou-li červené jako purpur, budou jako vlna.*

9d- *jeho trůn byl jako plameny ohně,*

Trůn označuje místo velkého Soudce , soud myslí Boží. Je umístěn pod obrazem plamenů *ohně* , které budou *očima* Krista spravedlnosti ve Zjevení 1:14, kde najdeme popisy tohoto verše. Oheň ničí, což dává tomuto soudu účel zničit nepřátele Boha a jeho vyvolené . Protože jsou již mrtví, týká se tento rozsudek *druhé smrti* , která odsouzenec definitivně zasáhne.

9.- *a kola jako plápolající oheň.*

Trůn má kola ve srovnání s *planoucím ohněm* , který se zapálí na zemi: Zjevení 20:14-15: *druhá smrt je ohnivě jezero* . Kola tedy naznačují pohyb soudců z nebe na zem pro výkon *vynesených* rozsudků. Živý Bůh, velký Soudce, se pohybuje, a až bude země obnovena a očištěna, znovu se pohne, aby tam dosadil svůj královský trůn podle Zj 21:2-3.

Dan 7:10 *Ohnivá řeka tekla a vycházela před ním. Tisíc tisíc mu sloužilo a deset tisíc milionů stálo v jeho přítomnosti. Soudci se posadili a knihy byly otevřeny.*

10a- *Ohnivá řeka tekla a vycházela před ním*

Očistný *oheň* , který sestoupí z nebe, aby pohltil duše padlých mrtvých a potom vzkříšených, podle Zj. 20:9: *A vystoupili na tvář země a obklíčili tábor svatých a milované město . Ale oheň sestoupil z nebe a pohltil je .*

10b- *Sloužilo mu tisíc tisíc*

Tedy milion duší vyvolených **vykoupených** ze země.

10c- *a deset tisíc milionů stálo **v jeho přítomnosti***

Deset miliard pozemských duší **povolaných** Bohem je vzkříšeno a předvoláno před něj a jeho soudce, aby podstoupili spravedlivý boží rozsudek druhé *smrti* , což je potvrzeno v Lukáši 19:27: *A ostatní sem přiveďte **mé nepřátele** , kteří nechtěli, abych kraluj nad nimi a zabij je **v mé přítomnosti** .* Tímto způsobem Duch potvrzuje slova, která pronesl skrze Ježíše v Mt 22:14: **Neboť mnoho je povolaných, ale málo vyvolených** . To bude zvláště případ posledních dnů podle Lukáše 18:8: ... *Ale až přijde Syn člověka, nalezne víru na zemi?*

10d- *Soudci se posadili a knihy byly otevřeny*

Nejvyšší soud bude soudit na základě svědectví, která umožnila rozsudek, a obžaloby přizpůsobené individuálně pro každou odsouzenou duši. Jeho *knihy* obsahují život tvora, uchovávaného v paměti Bohem, s věrnými anděly jako svědky, v současnosti neviditelnými pro pozemšťany.

Dan 7:11 *Potom jsem se podíval, pro ta domýšlivá slova, která mluvil roh; a jak jsem se podíval, zvíře bylo zabito.*

11a- *Pak jsem se podíval, kvůli arogantním slovům, která roh pronesl*

Stejně jako slova „ *kvůli arogantní slova* „naznačují, že tento verš nám chce ukázat vztah příčiny a následku, který definuje Boží soud. Nesoudí bez příčiny.

11b- *a zatímco jsem se díval, zvíře bylo zabito*

Pokud je *čtvrté zvíře* představující následnictví, císařský Řím – deset evropských království – papežský Řím, zničeno ohněm, je to **kvůli** arogantní ústní aktivitě papežského Říma; činnost, která bude pokračovat až do návratu Krista.

11c- *a jeho tělo bylo **zničeno** , odevzdáno do ohně ke spálení*

Soud udeří současně na *malý roh* a *deset občanských rohů* , které ho podporovaly a podílely se na jeho hříších podle Zj 18:4. *Ohnivě jezero druhé smrti je pohltí a **zničí** .*

Dan 7:12 *Ostatní zvířata byla zbavena své síly, ale byla jim dána prodloužení života do určité doby.*

12a- *Ostatní zvířata byla zbavena své síly*

Zde, stejně jako ve Zj. 19:20 a 21, Duch zjevuje, že pro obyčejné hříšníky pohanství, kteří jsou dědici prvotního hříchu předávaného z Adama na lidské masu v průběhu pozemských dějin, čeká jiný osud.

12b- *ale bylo jim uděleno prodloužení života do určité doby*

Tato přesnost znamená výhodu předchozích říší v tom, že nezažily konec své nadvlády na konci světa, jako je tomu v případě 4. ^{římského} zvířete pod jeho poslední formou křesťanské univerzální vlády v době návratu Ježíše Krista. Konec 4. ^{je} poznamenán jeho úplným zničením. Poté zůstane země *bez tvaru a prázdná* podle obrazu *propasti* Gn 1:2.

Ježíš Kristus, syn člověka

Dan 7:13 *Díval jsem se v nočních viděních, a aj, v oblacích nebeských přicházel jako Syn člověka; přišel k Prastarému dnů a přivedli ho k němu.*

13a- *Díval jsem se ve svých nočních viděních a hle, na nebeských oblacích přišel někdo jako syn člověka*

Toto zjevení syna člověka vrhá světlo na význam, který je připisován právě zmíněnému soudu. Soud patří Kristu. Ale v Danielově době Ježíš ještě nepřišel, a tak si Bůh představuje, co vykoná svou pozemskou službou během svého prvního příchodu na zem lidí.

13b- *přišel k dávným dnům a přivedli ho k němu.*

Po své smrti vzkřísí sám sebe, aby předložil svou dokonalou spravedlnost, která byla obětována jako oběť uraženému Bohu, aby získal odpuštění svých věrných vyvolených, které sám roztřídil a vybral. Předložený obrázek učí principu spasení získaného vírou v dobrovolnou Boží oběť v Kristu. A potvrzuje svou platnost u Boha.

Dan 7:14 *A dali jemu vládu, slávu a království; a sloužili mu všichni lidé, národy a lidé všech jazyků. Jeho panství je věčné panství, které nepomine a jeho království nebude nikdy zničeno.*

14a- *Byla mu dána nadvláda, sláva a království*

Údaje tohoto verše jsou shrnuty v těchto verších Mt 28:18 až 20, které potvrzují, že soud skutečně patří Ježíši Kristu: *Ježíš se přiblížil a promluvil k nim takto: **Je mi dána veškerá moc na nebi i na zemi.** . Jděte tedy a získávejte za učedníky všechny národy, křtěte je ve jméno Otce i Syna i Ducha svatého a učte je zachovávat vše, co jsem vám přikázal. A hle, já jsem s vámi po všechny dny až do skonání světa .*

14b- a **sloužili mu** *všichni lidé, národy a lidé všech jazyků*

V absolutních číslech to bude na nové zemi, staré obnovené a oslavené po sedmém tisíciletí. Ale vykoupení budou vybráni ze všech lidí, národů a jazyků jedinou spásou, kterou získal Ježíš Kristus, protože mu **sloužili** během svého života. Ve Zj 10:11 a 17:15 se tento výraz vztahuje na pokřesťanštěnou Evropu a západní svět. V této skupině najdeme *milión* spasených vyvolených, kteří slouží Bohu ve verši 10.

14c- *a jeho vláda nebude nikdy zničena*

Podrobnosti o něm citované v Dan 2:44 jsou zde potvrzeny: *jeho vláda nebude nikdy zničena.*

Dan 7:15 *Co se mě týče, Danieli, můj duch byl ve mně rozrušený a vidění mé hlavy mě děsilo.*

15a- *Já, Daniel, jsem měl v sobě neklidného ducha*

Danielovo trápení je oprávněné, vidění hlásá nebezpečí pro svaté Boží.

15b- *a vize v mé hlavě mě vyděsily.*

Brzy na něj jeho vidění Michaela bude mít stejný účinek, podle Dan. 10:8: *Zůstal jsem sám a viděl jsem toto skvělé vidění; moje síla mi selhala, můj obličej změnil barvu a rozložil se a ztratil jsem veškerou sílu.* Vysvětlení: *Syn člověka a Michael* jsou jedna a tatáž božská osoba . *Strach* bude charakterizovat vládu Říma, protože v těchto dvou po sobě jdoucích nadvládách nedá lidu svatých vládců jako Nabuchodonozor, Dáreios Médský a Kýros 2 Peršan.

Dan 7:16 Přistoupil jsem k jednomu z těch, kteří tam stáli, a zeptal jsem se ho na pravdu o všech těch věcech. Řekl mi a dal mi vysvětlení:

16a- **Zde začínají další vysvětlení podaná andělem**

Dan 7:17 Tato čtyři velká zvířata, to jsou čtyři králové, kteří povstanou ze země;

17a- Všimněte si, že tato definice platí stejně pro posloupnosti odhalené v Dan.2 obrazem sochy jako zde v Dan.7, obrazem zvířat .

Dan 7:18 Ale svatí Nejvyššího obdrží království a budou vlastnit království navěky, od věků až na věky.

18a- Stejný komentář jako pro čtyři nástupnictví. Pátá se opět týká věčného království vyvolených, které Kristus staví na svém vítězství **nad hříchem** a smrtí.

Dan 7:19 Tehdy jsem chtěl znát pravdu o čtvrté šelmě, která se lišila ode všech ostatních, byla nesmírně hrozná, měla zuby železné a bronzové nehty, která žrala, lámala a šlapala, co zbylo.

19a- kteří měli železné zuby

Najdeme zde v zubech železo již symbol tvrdosti Římské říše označený nohama sochy Dana.2.

19b- a hřebíky z **mosazi** .

V této dodatečné informaci anděl specifikuje: *a hřebíky z mosazi* . **Dědictví řeckého hříchu** je tedy potvrzeno tímto nečistým materiálem, slitinou, která symbolizovala řeckou říši v *břiše a stehnech* sochy Dana.2.

19c- *kdo jedl, lámal a šlapal, co zbylo*

Jíst nebo využívat dobyté věci, díky čemu rostou – *lámání* , vnucování a ničení – *pošlapávání* , pohrdání a pronásledování – To jsou činy, které budou dva po sobě jdoucí „Římové“ a jejich občanství a náboženství příznivci praktikovat až do návratu. Krista. Ve Zjevení 12:17: Duch označuje poslední „adventisty“ slovem „*ostatek*“ .

Dan 7:20 A z deseti rohů, které měl na hlavě, a z toho druhého, který vyšel a před nímž tři padly, na ten roh, který měl oči a ústa mluvící povýšeně, a **lepší vzhled než ostatní** .

20a- Tento verš přináší protichůdný detail do verše 8. Jak se tady ujme „*malý roh*“ . **lepší vzhled než ostatní?** To je celý jeho rozdíl od ostatních *králů deseti rohů* . Je velmi slabá a křehká, a přesto je, až na vzácné výjimky, díky důvěřivosti a strachu z Boha, o nichž tvrdí, že je na zemi reprezentuje, a manipuluje s nimi, jak se jí zlíbí.

Dan 7:21 A viděl jsem tento roh, jak bojuje proti svatým a vítězí nad nimi,

21a- Paradox pokračuje. Tvrdí, že ztělesňuje nejvyšší svatost a Bůh ji obviňuje z pronásledování jeho svatých. Pak jen jedno vysvětlení: *lže*, jako by dýchala. Jeho úspěch je úspěchem nesmírně klamně a zničující lži , která velmi ničí cestu, kterou vystopoval Ježíš Kristus.

Dan 7:22 dokud nepřišel Prastarý dnu a dal právo svatým Nejvyššího, a nepřišel čas, kdy svatí ovládli království.

22a- Naštěstí se potvrdily dobré zprávy. Po temných akcích papežského Říma a jeho občanských a náboženských zastánců přijde konečné vítězství Krista a jeho vyvolených.

Verše 23 a 24 určují pořadí následnictví

Dan 7:23 *Takto ke mně promluvil: Čtvrtá šelma je čtvrté království, které bude na zemi, odlišné od všech království a které pohltí celou zemi, pošlape ji a rozbije na kusy.*

23a- Pohanská římská říše ve své císařské podobě mezi - 27 a 395.

Dan 7:24 *Deset rohů je deset králů, kteří povstanou z tohoto království. Po nich povstane další, odlišný od prvního, a svrhne tři krále.*

24a- Díky této přesnosti můžeme ztotožnit těchto deset rohů s **deseti** křesťanskými královstvími vzniklými na západním území zhroutené a rozbité Římské říše. Toto území je území naší současné Evropy: EU (nebo EU).

Dan 7:25 *Bude mluvit slova proti Nejvyššímu a bude utiskovat svaté Nejvyššího a bude doufat, že změní časy a zákon; a svatí budou vydáni do jeho rukou na čas a časy a na polovinu času.*

25a- *Bude mluvit slova proti Nejvyššímu*

Bůh v tomto verši soustředí své odsuzování hříchů, které připisuje římskému papežskému režimu a jeho předchůdcům římským biskupům, jimiž bylo páchané zlo popularizováno, ospravedlněno a učeno nevědomým zástupům. Duch uvádí výčet obvinění počínaje tím nejzávažnějším: *slovy proti samotnému Nejvyššímu*. Papežové paradoxně tvrdí, že slouží Bohu a zastupují ho na zemi. Ale je to právě toto předstírání, které představuje chybu, protože Bůh v žádném případě neschvaluje toto papežské předstírání. A v důsledku toho všechno, co Řím falešně učí o Bohu, se ho osobně dotýká.

25b- *bude utlačovat svaté Nejvyššího*

Nespravedlivé pronásledování *svatých* ve verši 21 je zde připomenuto a potvrzeno. Rozsudky vynášejí náboženské tribunály nesoucí název „Svatá inkvizice“. Mučení se používá k přinucení nevinných lidí přiznat svou vinu.

25c- *a bude doufat, že změní dobu a zákon*

Toto obvinění dává čtenáři příležitost znovu nastolit základní pravdy uctívání dané pravému, živému a jedinému Bohu.

Krásný řád ustanovený Bohem změnili římské mniši. Podle Exodus 12:2 řekl Bůh Hebrejům při exodu z Egypta: ***Tento měsíc pro vás bude prvním měsícem; bude to pro vás první měsíc v roce***. Toto je objednávka, nikoli jednoduchý návrh. A protože spása pochází od Židů podle Ježíše Krista, od Exodu, každá bytost, která vstupuje do spásy, vstupuje také do Boží rodiny, kde musí vládnout a být respektován jeho řád. Toto je pravá doktrína spasení a je tomu tak již od dob apoštolů. V Kristu přijal Boží Izrael duchovní aspekt, není to o nic méně jeho Izrael, pro který ustanovil svůj řád a své doktríny. Podle Ř 11:24 je pohanský obrácený naroubován do hebrejského kořene a kmene Abrahamova, nikoli naopak. Je varován Pavlem před nevírou, která se stala osudnou pro vzpurné Židy staré smlouvy a bude stejně osudná pro vzpurné křesťany nové; která se přímo týká římskokatolické víry a studium Dan.8 to potvrdí, od roku 1843 protestantští křesťané.

Jsmo teprve na začátku dlouhého prorockého zjevení, kde je boží obvinění vznesené v tomto verši všudypřítomné, protože následky jsou hrozné a dramatické. Časy, které změnil koncern Řím:

1 – sabatní odpočinek 4. Božího ^{příkázání}. Sedmý den byl od 7. března 321 nahrazen dnem prvním, který Bůh koná jako světský den a začátek týdne. Tento první den navíc nařídil římský císař Konstantin I., ^{když} byl zasvěcen adoraci „ctihodného nepokořeného slunce“, slunce zbožštěného pohany, již v Egyptě, biblického symbolu hříchu. Daniel 5 nám ukázal, jak Bůh trestá urážky, které se mu staly, člověk je tak varován a ví, co ho čeká, když ho Bůh soudí, když soudil a zabil krále Balsazara. Sobota posvěcená Bohem od založení světa má dvojí charakteristiku: je o **čase a** božském zákonu, jak se zmiňuje náš verš.

2 – Začátek roku, který se původně odehrával na jaře, slovo, které znamená poprvé, bylo změněno na začátek zimy.

3 – Změna dne nastává podle Boha při západu slunce, v pořadí noc den, nikoli o půlnoci, protože je rytmická a poznamenaná hvězdami, které s tímto záměrem stvořil.

Změna zákona jde mnohem hlouběji než téma sabatu. Řím neznesvětil zlaté nádoby chrámu, povolil si změnit původní text slov napsaných Bohem prstem na kamenných deskách, které dal Mojžíšovi. Věci tak svaté, že dotknout se archy, ve které byly nalezeny, bylo zasaženo Bohem okamžitou smrtí.

25c- *a svatí budou vydáni do jeho rukou na čas, časy a půl času*

Co znamená *čas* ? Zkušenost krále Nabuchodonozora nám dává odpověď v Dan 4:23: *Vyženou tě z lidí, budeš bydlet s polní zvěří, trávu ti budou dávat žrát jako voly; **a sedmkrát tě přejde**, dokud nepoznáš, že Nejvyšší vládne nad královstvím lidí a dává je, komu se mu zlíbí.* Po této těžké zkušenosti král řekl ve verši 34: ***Po stanoveném čase jsem já, Nabuchodonozor, pozdvihl oči k nebi a vrátil se ke mně rozum . Dobrořečil jsem Nejvyššímu, chválil jsem a oslavoval toho, který žije navěky, jehož vláda je věčnou vládou a jehož království přetrvává z generace na generaci .*** Můžeme odvodit, že těchto *sedm časů* představuje sedm let od začátku a konce trvání v průběhu jeho života. To, co Bůh nazývá *časem*, je tedy čas, který Zemi potřebuje k dokončení jedné úplné revoluce slunce. Odtud vychází mnoho zpráv. Bůh je symbolizován sluncem, a když stvoření povstane v pýše, aby ho postavil na své místo, Bůh mu říká: „Kruhuje kolem mého božství a zjistíte, kdo jsem“. Pro Nabuchodonozora je sedm obrátů nezbytných, ale účinných. Další lekce se bude týkat trvání papežské vlády, kterou také prorokuje termín „*čas*“ v tomto verši. Ve srovnání se zkušeností Nabuchodonozora Bůh trestá křesťanskou pýchu tím, že ji přivádí k **hlouposti na čas, časy a půl času** prorockých let. Od 7. března 321 pýcha a neznalost hlouposti přiměly lidi souhlasit s respektováním řádu, který změnil příkázání Boží; čeho pokorný otrok Kristův nemůže poslouchat, jinak by se odřízl od svého spasitele Boha.

Tento verš nás vede k hledání skutečné hodnoty a dat začátku a konce tohoto prorokovaného trvání. Zjistíme, že představuje 3 roky a šest měsíců. Ve skutečnosti se tento vzorec znovu objeví ve Zjevení 12:14, kde je paralelní s vzorcem *1260 dní* z verše 6. Použití kódu z Ez.4:5-6, *jeden den za rok*, umožní pochopit, že je to opravdu 1260 dlouhých a strašných let utrpení a smrti.

Dan 7:26 *Tehdy přijde soud a jeho panství mu bude odňato a bude zničeno a zničeno navěky.*

2a- Zdůrazňuje zajímavost této přesnosti: soud a konec nadvlády papežů nastávají ve stejnou dobu. To dokazuje, že zmíněný soud nezačne před Kristovým

návratem. V roce 2021 jsou papežové stále aktivní, takže rozsudek citovaný v Danielovi nezačal v roce 1844, bratři adventisté.

Dan 7:27 *Království, moc a velikost všech království pod nebem bude dána lidu svatých Nejvyššího. Jeho vláda je věčná a všichni vládci mu budou sloužit a poslouchat ho.*

27a- Soud je tedy dobře proveden po návratu ve slávě Kristově a vytržení jeho vyvolených do nebe.

27b- *a všechna knížata mu budou sloužit a poslouchat ho*

Jako příklady nám Bůh ukazuje tři *vládce* představené v této knize: chaldejského krále Nabuchodonozora, médského krále Dareia a perského krále Kýra 2.

Dan 7:28 *Zde slova skončila. Já, Daniel, jsem byl svými myšlenkami nesmírně znepokojen, změnil jsem barvu a tato slova jsem si uchovával v srdci.*

28a- Danielův problém je stále oprávněný, protože na této úrovni důkazy o totožnosti papežského Říma stále postrádají sílu; jeho identita stále zůstává již velmi přesvědčivou „hypotézou“, ale přesto „hypotézou“. Ale Daniel 7 představuje pouze druhou ze sedmi prorockých desek uvedených v této knize Daniel. A již jsme byli schopni vidět, že zprávy doručené v Dan.2 a Dan.7 jsou totožné a doplňují se. Každá nová stránka nám přinese další prvky, které se budou překrývat s již provedenými studiemi, budou posilovat a posilovat Boží poselství, které se tak bude stávat stále jasnějším.

Zbývá potvrdit hypotézu, že „*malým rohem*“ této kapitoly 7 je papežský Řím. Věc bude hotová. Ale připomeňme si již tuto historickou posloupnost, která se týká Říma, „*4. monstrózního zvířete se železnými zuby*“. Označuje Římskou říši, po níž následuje „*deset rohů*“ svobodných a nezávislých evropských království, po kterých v roce 538 nastoupil „*malý roh*“, domnělý papež, tento „*jiný král*“, před nímž „*tři rohy nebo tři králové*“, Herulové, Vandalové a Ostrogóti jsou znehodnoceni mezi 493 a 538 ve verších 8 a 24.

Daniel 8

Dan 8:1 *Ve třetím roce vlády krále Baltašazara jsem já Daniel viděl vidění kromě toho, které jsem viděl předtím.*

1a- Čas uplynul: 3 roky. Daniel dostává novou vizi. V tomto jsou pouze dvě zvířata, která jsou ve verších 20 a 21 jasně identifikována s Médy a Peršany a Řeky, kteří byli v předchozích viděních 2. a 3. říší prorokovaných posloupností. Postupem času se ve viděních zvířata stále jasněji přizpůsobují obřadům Hebrejů. Dan.8 představuje *berana a kozu*; zvířata obětovaná při oběti Dne smíření židovského obřadu. Můžeme si tak všimnout symbolu hříchu v superpozici řeckého impéria: *mosazné břicho a stehna* Dan.2, *leopard* Dan.7 a *koza* Dan.8.

Dan 8:2 *Když jsem viděl toto vidění, zdálo se mi, že jsem v Šušanu, hlavním městě v provincii Elam. a během svého vidění jsem byl blízko řeky Ulai.*

2a- Daniel je v Persii poblíž řeky Karoun, která v jeho době byla Ulai. Perské hlavní město a říční symbol lidu označují geografické referenční místo pro vizi, kterou jim Bůh dá. Prorocká poselství proto v této kapitole poskytují cenná geografická data, která v kapitolách 2 a 7 chyběla.

Dan 8:3 *A pozdvihl jsem oči svých, a hle, hle, beran stál před řekou a měl rohy; tyto rohy byly vysoké, ale jeden byl vyšší než druhý a zvedl se jako poslední.*

3a- Tento verš shrnuje historii Persie ilustrovanou tímto *beranem*, jehož *roh nejvyšší* ji představuje, protože ji zpočátku ovládal její spojenec Médé, ale nad ní se jako poslední povznesl příchodem perského krále Kýra 2 v roce 539, posledního současníka Daniela podle Dan. 10:1. Zde však poukazují na problém skutečného data, protože historici zcela ignorují svědectví očitého svědka Daniela, který v Dan 5:31 připisuje dobytí Babylonu medskému králi Dareiovi, který podle Dana uspořádal Babylon do 120 satrapií. 6:1. Kýros se dostal k moci po Dariově smrti, tedy ne v roce 539, ale o něco později, nebo naopak k dobytí Dariem mohlo dojít o něco dříve – 539.

3b- V tomto verši se objevuje božská jemnost ve formě používané k označení malého a velkého rohu. To potvrzuje, že výraz „*malý roh*“, kterému se pečlivě vyhýbáme, je specificky a výlučně spojen s identitou Říma.

Dan 8:4 *Viděl jsem, jak beran bije svými rohy na západ, na sever a na jih; žádné zvíře mu nemohlo odolat a nebyl nikdo, kdo by jeho oběti vysvobodil; dělal, co chtěl, a stal se mocným.*

4a- Obrázek tohoto verše ilustruje po sobě jdoucí fáze perských výbojů, které je vedou k říši, nadvládě krále králů.

Na *západě*: Cyrus 2 uzavřel spojení s Chaldejci a Egyptany v letech – 549 až –539.

Na *severu*: Lydia krále Kroisa je dobytá v roce – 546

V *poledne*: Kýros dobývá Babylonii nástupcem médkého krále Dareia po – 539 a později perský král Kambýses 2 dobyje Egypt v – 525.

4b- *a stal se mocným*

Dosáhl císařské *moci*, která udělala z Persie první říši prorokovanou v této kapitole 8. Byla to 2. ^{říše} ve vizích Dan.2 a Dan.7. V této síle se Perská říše rozšířila až ke Středozemnímu moři a zaútočila na Řecko, které ji zastavilo u Marathonu v roce – 490. Války byly obnoveny.

Dan 8:5 *Když jsem se pozorně podíval, hle, kozel přišel od západu a přeběhl po celé zemi, aniž by se jí dotkl. tato koza měla mezi očima velký roh.*

5a- Verš 21 jasně identifikuje kozla: *Kozel je král Jáván, velký roh mezi jeho očima je první král.* *Javan*, je starověké jméno Řecka. Duch ignoruje slabé řecké krále a staví své zjevení na velkém řeckém dobyvateli Alexandru Velikém.

5b- *hle, koza přišla od západu*

Zeměpisná označení jsou stále uvedena. Koza pochází ze Západu ve vztahu k Perské říši brané jako geografické referenční místo.

5c- *a cestoval po celé zemi na jejím povrchu, aniž by se jí dotkl*

Zpráva je analogická čtyřem ptačím křídům leoparda z Dan.7:6. Podtrhuje extrémní rychlost výbojů tohoto mladého makedonského krále, který za deset let rozšíří svou nadvládu až k řece Indus.

5d- *tato koza měla mezi očima velký roh*

Totožnost je uvedena ve verši 21: *Velký roh mezi jeho očima je prvním králem. Tímto králem je Alexandr Veliký (– 543 – 523).* Duch mu dává podobu Jednorozce, pohádkového mýtického zvířete. Odsuzuje tak nevyčerpatelnou plodnou představivost řecké společnosti, která vymýšlela báje vztahující se k náboženství a jejíž duch překročil staletí až do naší doby na klamně křesťanském Západě. Je to aspekt *hříchu*, který je potvrzen obrazem kozy, zvířete, které hrálo roli *hříchu* v posvátném výročním obřadu „dne smíření“. Ukřižování Mesiáše Ježíše vykonalo ve své božské dokonalosti tento obřad musel po něm ukončit... násilím, zničením chrámu a židovského národa Římany v roce 70.

Dan 8:6 *Přišel k beranovi s rohy, kterého jsem viděl stát před řekou, a rozběhl se na něj v celém svém hněvu.*

6a- Alexandr Veliký zahajuje svůj útok proti Peršanům, jejichž králem je Dareios 3. Ten je poražen u Issu, prchá a zanechává za sebou svůj luk, štít a plášť, stejně jako svou manželku a dědice, v – 333 Později ho zabijí dva jeho velikáni.

6b- *a rozběhl se na něj v celé své zuřivosti*

Tato **zuřivost** je historicky oprávněná. Předcházela tomu tato výměna názorů mezi Dariem a Alexandrem: „Předtím, než se Alexandr setkal s Dariem, poslal mu perský král dary, které měly podtrhnout jejich postavení krále a dítěte – Alexandr byl v té době ještě mladý muž. války (větev I, vodítka 89). Darius mu posle kulku, bič, koňskou brzdu a stříbrnou krabici plnou zlata. Dopis doprovázející poklad glosuje prvky: míč je tak, aby si i nadále hrál jako dítě, kterým je, brzda, která ho učí ovládat se, bič, který ho opravuje, a zlato představuje poctu, kterou musí Makedonci zaplatit. perský císař.

Alexander nejeví žádné známky hněvu, navzdory strachu z poslů. Naopak je požádá, aby Dariovi pogratalovali k jeho šikovnosti. Darius, říká, zná budoucnost, protože dal Alexandrovi míč, který představuje jeho budoucí dobytí světa, brzda znamená, že se mu všichni podřídí, bič bude trestat ty, kteří se odváží postavit se proti němu a proti zlato naznačuje poctu, kterou obdrží od všech svých poddaných.“ Prorocký detail, Alexander měl koně, kterému dal jméno

„Bucephalus“, což znamená, s augmentativní předponou, „hlava“. Ve všech svých bitvách bude „v čele“ své armády se zbrání v ruce. A stane se na „deset let“ vládnoucí „hlavou“ světa, na který se vztahuje proroctví. Jeho proslulost bude podporovat řeckou kulturu a **hřích**, který ji stigmatizuje.

Dan 8:7 *Viděl jsem ho, jak přistupuje k beranovi a hněvá se na něj; udeřil berana a zlomil mu dva rohy, aniž by měl beran sílu se mu postavit na odpor; shodil ho na zem a zadupal, a nebyl nikdo, kdo by berana zachránil.*

7a- Válka zahájená Alexandrem Velikým: v roce – 333 byl u Issu perský tábor poražen.

Dan 8:8 *Kozel velmi zesílil; ale když byl silný, zlomil se mu velký roh. Čtyři velké rohy se zvedly, aby jej nahradily, ke čtyřem nebeským větrům.*

8a- *jeho velký roh se zlomil*

V roce 323 zemřel mladý král (– 356 – 323) bez dědice ve věku 32 let v Babylóně.

8b- *Čtyři velké rohy se zvedly, aby jej nahradily, ve čtyřech nebeských větrech.*

Nástupci mrtvého krále byli jeho generálové: diadochové. Když Alexandr zemřel, bylo jich deset a 20 let mezi sebou bojovali do té míry, že na konci 20 let zůstali jen čtyři přeživší. Každý z nich založil královskou dynastii v zemi, nad kterou dominoval. Největším je Seleukos známý jako Nicator, založil dynastii „Seleukovců“, která vládla syrskému království. Druhým je Ptolemaios Lagos, který založil dynastii „Lagid“, která vládla Egyptu. Třetí je Cassandros, který vládne Řecku, a čtvrtý je Lysimachus (latinské jméno), který vládne Thrákii.

Prorocké poselství založené na geografii pokračuje. Čtyři světové strany čtyř nebeských větrů potvrzují totožnost zemí dotčených bojovníků.

Návrat Říma, malý roh

Dan 8:9 *Z jednoho z nich vyšel malý roh, který se velmi rozrostl na jih, na východ a do té nejkrásnější země.*

9a- Aspekt tohoto verše popisuje rozšíření království, které se zase stane dominantní říší. V předchozích lekcích a v dějinách světa je však nástupnickým královstvím Řecka Řím. Tato identifikace je dále odůvodněna výrazem „malý roh“, který je tentokrát, na rozdíl od toho, co bylo provedeno pro kratší střední roh, jasně citován. To nám umožňuje říci, že tento „malý roh“ symbolizuje v tomto kontextu rostoucí republikánský Řím. Protože zasahuje směrem na východ jako světoví policisté, často proto, že je povolána řešit lokální konflikt mezi protivníky. A to je přesný důvod, který ospravedlňuje následující obrázek.

9b- *Z jednoho z nich vyšel malý roh*

Předchozím vládcem bylo Řecko a právě z Řecka přichází Řím dominovat v této východní zóně, kde se nachází Izrael; Řecko, jeden ze čtyř rohů.

9c- *který se značně rozšiřuje na jih, na východ a do nejkrásnějších zemí.*

Růst Říma začíná nejprve od jeho geografické polohy **směrem na jih**. Historie to potvrzuje, Řím vstoupil do punských válek proti Kartágu, dnešní Tunis, kolem - 250.

Následující fáze rozšiřování probíhá **směrem na východ** zásahem do **jednoho ze čtyř rohů**: Řecko, kolem – 200. Bylo tam povoláno Aetolskou řeckou ligou, aby ji podpořila proti Achájské lize (Aetolia proti Achaii). Po příchodu na

řeckou půdu ji římská armáda nikdy neopustí a celé Řecko se stane římskou kolonií od – 160.

Z Řecka bude Řím pokračovat ve své expanzi vkročením do Palestiny a Judeje, která se stane v – 63 římskou provincií dobytou armádami generála Pompeia. Je to toto Judea, kterou Duch označuje tímto krásným výrazem: *Nejkrásnější ze zemí*, výraz citovaný v Dan 11:16 a 42 a Ez 20:6 a 15.

Hypotéza je potvrzena, „malým rohem“ je Řím

Tentokrát již není dovoleno pochybovat, papežský režim Dan.7 je demaskován, a tak nás Duch přeskočí zbytečná staletí a vede nás do tragické hodiny, kdy Řím, opuštěný císaři, obnoví svou nadvládu pod náboženskou formou. Křesťanský vzhled, kterému připisuje činy odhalené symboly verše 10, který následuje. Toto jsou činy „jiného“ krále Dan.7.

Císařský Řím pak papežský Řím pronásledoval svaté

Dvě po sobě jdoucí čtení tohoto jediného verše

Dan 8:10 *Vstala k nebeskému vojsku, část tohoto vojska a některé hvězdy svrhla na zem a pošlapala je.*

10a- *Vstala do nebeské armády*

Tím, že Duch říká „ona“, zachovává si jako cíl identitu Říma, v chronologickém sledu jeho rozšíření, po různých formách vlády, na které odkazuje ve Zj. 17:10, dosáhl Řím říše za vlády Římský císař Octavianus známý jako Augustus. A bylo to během jeho času, kdy se Ježíš Kristus narodil z Ducha, v ještě panenském těle Marie, mladé manželky Josefa; oba byli vybráni z jediného důvodu, že patřili k rodu krále Davida. Po své smrti, po svém vzkříšení, jak oznámil, svěřil Ježíš svým apoštolům a svým učedníkům poslání hlásat dobrou zprávu o spasení (evangelium), aby učinil vyvolené lidi po celém světě. V této době Řím čelil mírnosti a křesťanskému pacifismu; ona v roli řezníka, Kristovi učedníci v roli zabíjených jehňat. Za cenu velkého množství prolité mučednické krve se křesťanská víra rozšířila po celém světě a zejména v hlavním městě říše, Římě. Pronásledující císařský Řím povstává proti křesťanům. V tomto verši 10 se dvě akce Říma překrývají. První se týká císařské a druhá papežské.

V císařském režimu již můžeme připsat jemu citované činy:

Povstala k nebeské armádě : postavila se křesťanům. Za tímto symbolickým výrazem, *vyzbrojeným nebem*, se skrývá křesťanský vyvolený, podle kterého již Ježíš pojmenoval své věrné: *občany nebeského království*. Dále Dan 12:3 přirovnává pravé *svaté* ke *hvězdám*, které jsou také, *semeno* Abrahama z Gn 15:5. Odvaha umučit syny a dcery Boží již při prvním čtení představuje pro pohanský Řím arogantní jednání a nedůstojné a neoprávněné povýšení. Při druhém čtení je tvrzení římského biskupa vládnout jako papež Vyvolený Ježíše Krista z roku 538 také arogantním činem a ještě nedůstojnějším a neopodstatněnějším povýšením.

Způsobila, že část této armády a hvězdy spadly na zem, a pošlapala je : Pronásledovala je a usmrtila, aby odvrátila pozornost svého obyvatelstva ve svých arénách. Pronásledovateli jsou hlavně Nero, Domitianus a Diocletianus, poslední oficiální pronásledovatel mezi lety 303 a 313. Při prvním čtení je toto dramatické

období pokryto v Apo.2 pod symbolickými jmény „z Efezu“, což je doba, kdy Jan přijímá své božské Zjevení zvané „Apokalypsa“ a „Smyrna“. Při druhém čtení, připisovaném papežskému Římu, jsou tyto činy zařazeny do Apo.2 do období nazvaných „Pergamum“ tj. rozbité spojenectví nebo cizoložství a „Thyatira“ tj. ohavnosti a smrti. Řekl, a ona je pošlapala, že Duch přičítá oběma Římům stejný typ krvežíznivých činů. Sloveso *pošlapany* a jeho výraz *pošlapany pod nohama* jsou připisovány pohanskému Římu v Dan.7:19. Ale akce *šlapání* bude pokračovat až do konce 2300 večer-ráno verše 14 této kapitoly 8 podle výroku verše 13: Do kdy bude **pošlapána** svatost a armáda? Tato akce byla uskutečněna v době křesťanské éry a musíme ji proto připsat papežskému Římu a jeho monarchickým oporám; což historie potvrzuje. Všimněme si však důležitého rozdílu. Pohanský Řím jen doslovně přiměje svaté Ježíše Krista *padnout k zemi*, zatímco papežský Řím je prostřednictvím svých falešných náboženských pokynů nutí duchovně *padat k zemi*, než je doslova pronásleduje.

Sporadické pronásledování pokračovalo se střídáním míru až do příchodu císaře Konstantina I., ^{kteřý} ukončil pronásledování křesťanů ediktem z Milána, svého římského hlavního města, v roce 313, což představuje období „deseti let“ pronásledování, které charakterizuje éru „Smyrny“ ve Zj. 2:8. Tímto mírem křesťanská víra nic nezíská a Bůh mnoho ztratí. Protože bez bariéry pronásledování se závazky neobrácených k této nové víře hojně a mnozí po celé říši a zvláště v Římě, kde krev mučedníků tekla nejvíce.

S touto dobou tedy můžeme spojit začátek druhého čtení tohoto verše. Ta, kde se Řím stává křesťanským tím, že uposlechne rozkazy císaře Konstantina, který v roce 321 právě vydal edikt, který nařizuje změnu týdenního dne odpočinku: sedmý den sabat je nahrazen prvním dnem týdne; v té době zasvěcený pohany uctívání boha „ctihodného nepřemoženého slunce“. Tato akce je stejně vážná jako *pití zlaté nádoby chrámu*, ale tentokrát Bůh nebude reagovat, bude stačit hodina posledního soudu. S novým dnem odpočinku rozšíří Řím svou křesťanskou nauku po celé říši a svou místní autoritu, římský biskup, získá na prestiži a podpoře, až do nejvyššího povýšení, které mu papežský titul uděluje dekretem v roce 533, byzantský císař Justinián¹. Až po vyhnání nepřátelských Ostrogótů se první vládnoucí papež Vigilius ujal svého papežského sídla v Římě, v Lateránském paláci postaveném na hoře Caelius. Datum 538 a příchod prvního papeže znamenají dokončení akcí popsaných ve verši 11, který následuje. Ale je to také začátek 1260 denních let vlády papežů a všeho, co se jich týká a co bylo zjeveno v Dan.7. Pokračující vláda, během níž jsou svatí opět *šlapáni pod nohy*, ale tentokrát římskou papežskou náboženskou nadvládou a jejími občanskými podporovateli, panovníky a jejími vrcholy... ve jménu Krista.

Specifické akce papežství založené v roce 538

Dan 8:11 *Vstala k veliteli vojska, vzala mu věčnou ~~obět'~~ a ~~zbořila základ~~ jeho svatyně.*

11a- *Stoupla do čela armády*

Tímto vůdcem armády je logicky a biblicky Ježíš Kristus, podle Ef 5:23: *protože muž je hlavou ženy, jako je Kristus hlavou církve, která je jeho tělem a*

jejímž je on sám. Zachránce. Sloveso „vstala“ je dobře zvolené, protože přesně v roce 538 je Ježíš v nebi, zatímco papežství je na zemi. Nebe je mimo její dosah, ale „vznesla se“ tím, že muži uvěřili, že ho na zemi nahrazuje. Ježíš má z nebe malou šanci vyhnout se lidem z pasti, kterou na ně nachystal ďábel. Navíc, proč by to dělal, když je do této pasti a všech jejích kleteb přivádí on sám? Neboť jsme dobře četli v Dan 7:25, „*svatí budou vydáni do jeho rukou na čas, časy (2krát) a půl času*“; jsou vysvobozeni záměrně Bohem Kristem, kvůli *změněným časům a zákonu*. Zákon upravený v roce 321 Konstantinem ohledně sabatu, samozřejmě, ale především *zákon pozměněný* římským papežstvím, po roce 538, kde není zasažen a napadán pouze sabat, ale celý zákon, který je přepracován Římem verze.

11b- *odňal mu věčnou oběť*

Upozorňuji na absenci slova oběť v původním hebrejském textu. To znamená, že jeho přítomnost naznačuje kontext staré aliance, ale není tomu tak, jak jsem právě ukázal. Podle nové smlouvy *oběti a oběti* přestaly, Kristova smrt *uprostřed týdne* citovaného v Dan 9:27 učinila tyto obřady zbytečnými. Ze staré smlouvy však něco zůstalo: služba velekněze a přímluvce za hříchy lidu, který také prorokoval nebeskou službu, kterou Ježíš vykonal ve prospěch pouze svých vyvolených zakoupených jeho krví od svého zmrtvýchvstání. Kristus se vrátil do nebe, co mu zbývalo vzít? Jeho kněžskou funkcí je jeho výlučná role jako přímluvce, aby odpustil hříchy svým vyvoleným. Od roku 538, kdy byl na zemi v Římě ustanoven vůdce Církve Kristovy, učinilo nebeskou službu Ježíše marnou a zbytečnou. Modlitby už skrze něj neprocházejí a hříšníci zůstávají nositeli svých hříchů a viny vůči Bohu. Žd 7:23 potvrzuje tuto analýzu slovy: „*Ale on, protože zůstává navěky, má kněžství, které je nepřenositelné*“. Změna vládce na zemi ospravedlňuje ohavné ovoce, které nese toto křesťanství bez Krista; ovoce, které Bůh prorokoval Danielovi. Proč byli křesťané zasaženi touto hroznou kletbou? Následující verš 12 dá odpověď: *kvůli hříchu*.

Identifikace věčného, která byla právě provedena, bude sloužit jako základ pro výpočty s použitím trvání 1290 a 1335 dnů-roků, které budou navrženy v Dan.12:11 a 12; zavedeným základem je datum 538, kdy bylo *věčné kněžství* ukradeno pozemským papežským vůdcem.

11c- *a podvrhl místo-základny jeho svatyně*

Kvůli kontextu nové smlouvy jsem mezi dvěma možnými významy hebrejského slova „mecon“ přeloženého jako „místo“ zachoval jeho překlad „základ“ stejně legitimní a lépe přizpůsobený kontextu křesťanské éry, na kterou se proroctví zaměřilo.

se často mluví *o svatyni*, což je matoucí. Je však možné nenechat se oklamat v závislosti na slovesu, které označuje akci, která se provádí ve *svatyni*.

Zde v Dan 7:11: *jeho základ je svržen papežstvím*.

V Dan.11:30: je *znesvěcen* řeckým králem pronásledovatelem Židů Antiochem 4 Epiphanes v – 168.

V Dan.8:14 a Dan.9:26 to není otázka ~~svatyně~~, ale *svatosti*. Hebrejské slovo „qodesh“ je systematicky špatně překládáno ve všech překladech nejběžnějších verzí. Ale původní hebrejský text zůstává nezměněn, aby svědčil o původní pravdě.

Měli byste vědět, že výraz „*svatyně*“ se vztahuje výhradně na místo, kde stojí Bůh osobně. Od té doby, co byl Ježíš vzkříšen a vrátil se do nebe, už na zemi není žádná *svatyně*. *Převrátit základ jeho svatyně* tedy znamená podkopat doktrinální základy, které se týkají jeho nebeské služby, která ilustruje všechny podmínky spásy. Jakmile je povolán pokřtěn, musí mít možnost těžit ze schválení Ježíše Krista, který posuzuje jeho víru na základě jeho skutků a ve jménu své oběti souhlasí nebo neodpouští své hříchy. Křest znamená začátek zkušenosti prožité pod spravedlivým Božím soudem, nikoli její konec. Což znamená, že když je přerušena přímá vztah mezi pozemským vyvoleným a jeho nebeským přímluvcem, spása již není možná a svatá smlouva je porušena. Je to strašné duchovní drama ignorované oklamanými a svedenými lidskými masami od 7. března 321 a roku 538, kdy bylo papežem ve svůj prospěch odstraněno věčné kněžství Ježíše Krista. *Převrátit základ své svatyně* také znamená připsat 12 apoštolům, kteří představují základ nebo základ vyvoleného, duchovního domu, falešnou křesťanskou nauku, která ospravedlňuje a legalizuje hřích proti božskému zákonu; co by žádný apoštol neudělal.

Dan 8:12 *A vojsko bylo vydáno s věčnou obětí pro hřích; roh hodil pravdu na zem a uspěl ve svých podnicích.*

12a- *Armáda byla vysvobozena s věčnou obětí*

Ve více symbolickém jazyce má tento výraz stejný význam jako výraz Dan. 7:25: *armáda byla doručena ...* Ale zde Duch přidává *s věčným*

12b - *kvůli hříchu*

Buď se podle 1. Jana 3:4 kvůli přestoupení zákona *změnil* v Dan.7:25. Jan totiž řekl a napsal: *Kdo hřeší, přestupuje zákon, a hřích je přestupkem proti zákonu*. Toto provinění se datuje k 7. březnu 321 a týká se za prvé opuštění svatě Boží soboty; jím ***světil*** sobotu od stvoření světa v jedinečný a věčný „***sedmý den***“.

12c- *roh hodil pravdu na zem*

Pravda je stále duchovní slovo, které označuje zákon podle Ža.119:142-151: *Tvůj zákon je pravda...všechna tvá přikázání jsou pravda*.

12d- *a uspěje ve svém snažení*

Jestliže to Duch stvořitele Boha oznámil předem, pak se nedivte, že jste ignorovali tento podvod, největší duchovní podvod v celé historii lidí; ale také nejzávažnější ve svých důsledcích ztráty lidských duší pro Boha. Verš 24 potvrdí rčení: *Jeho moc poroste, ale ne jeho vlastní silou; způsobí neuvěřitelnou zkázu, uspěje ve svých podnicích*, *zničí mocné a lid svatých*.

Příprava na posvěcení

V lekcích náboženských obřadů staré smlouvy se toto téma přípravy na posvěcení objevuje neustále. Za prvé, mezi dobou otroctví a vjezdem do Kanaánu bylo nutné slavit Pesach, aby byl posvěcen lid, který se Bůh chystal vést na svou národní půdu, Izrael, zemi zaslíbenou. Ve skutečnosti to trvalo 40 let zkoušek očištění a posvěcení, než byl vstup do Kanaánu dokončen.

Podobně, co se týče sabatu označeného sedmého dne od jednoho západu slunce k druhému, byla nutná předchozí příprava. Šest dní světských aktivit vyžadovalo omytí těla a výměnu oděvu, tyto věci byly uloženy také knězi, aby

mohl bez ohrožení života vstoupit do posvátného místa chrámu, aby tam odsloužil svou rituální službu. ..

Sedmidenní, 24hodinový týden stvoření je modelován podle sedmi tisíc let Božího plánu spásy. Takže prvních 6 dní představuje prvních 6 tisíciletí, během kterých si Bůh vybírá své vyvolené. A 7. ^a poslední tisíciletí představuje velkou sobotu, během níž si Bůh a jeho vyvolení shromáždění v nebi užívají pravého a úplného odpočinku. Všichni hříšníci jsou dočasně mrtví; kromě Satana, který zůstává izolován na vylidněné zemi během tohoto období „tisíc let“ zjeveného ve Zj. 20. Před vstupem do „nebe“ musí být vyvolení očištěni a posvěceni. Očištění spočívá na víře v dobrovolnou Kristovu oběť, ale posvěcení je dosaženo jeho pomocí po křtu, protože očištění je připsáno nebo předem získáno ve jménu principu víry, ale posvěcení je ovoce získané ve skutečnosti jako celek. duše vyvolenými prostřednictvím jeho skutečné spolupráce s živým Bohem Ježíšem Kristem. Získává ho bojem, který vede proti sobě, proti své špatné povaze, aby odolal hříchu.

Daniel 9:25 nás naučí, že Ježíš Kristus přišel zemřít na kříži, aby přiměl své vyvolené, aby již nehřešili, protože přišel s **hříchem skoncovat** . Nyní jsme právě viděli ve verši 12, že vyvolený křesťan byl vydán papežskému despotismu kvůli hříchu. Očištění je proto nezbytné k získání posvěcení, *bez něhož nikdo neuvidí Boha* , jak je psáno v Židům 12:14: *Usilujte o pokoj se všemi a posvěcení, bez kterého nikdo neuvidí Pána* .

Aplikováno na 2000 let křesťanské éry od smrti Ježíše Krista do jeho návratu v roce 2030, tato doba přípravy a posvěcení bude odhalena ve verších 13 a 14, které následují. Na rozdíl od původní víry adventistů není tato éra soudem, který popisuje Daniel 7, ale obdobím posvěcení, které je nezbytné kvůli staletému dědictví hříchů legitimizovaných ohavným učením papežského Říma. Upřesňuji, že dílo reformace zahájené od 13. ^{století} nedosáhlo očištění a posvěcení, které ve vši spravedlnosti požadoval třikrát svatý a dokonale čistý Bůh spasitel.

Dan 8:13 *Slyšel jsem mluvit svatého; a jiný svatý řekl tomu, kdo mluvil: Jak dlouho se naplní vidění o věčné ~~oběti~~ – a o ničivém hříchu? Jak dlouho bude útočiště a armáda pošlapány?*

13a- *Slyšel jsem mluvit svatého; a jiný svatý řekl tomu, kdo mluvil*

Pouze praví *svatí* si uvědomují hříchy zděděné z Říma. Najdeme je opět ve scéně vidění prezentované v Dan.12.

13b- *Za jak dlouho bude víze naplněna?*

Svatí požadují datum, které bude znamenat konec římských ohavností.

13c- *o věčné ~~oběti~~*

Svatí žádají datum, které bude znamenat obnovení **věčného kněžství** Kristem.

13d- *a o ničivém hříchu ?*

Svatí žádají datum, které bude znamenat návrat sedmého dne sabatu, jehož překročení je potrestáno římským pustošením a válkami; a pro jeho provinilce bude tento trest trvat až do konce světa.

13.- *Jak dlouho bude svatyně a armáda pošlapávána?*

Svatí žádají datum, které bude znamenat konec papežského **pronásledování**, které bylo proti nim, Božím vyvoleným svatým.

Dan 8:14 *I řekl mi: Dva tisíce tři sta večerů a jitrů; pak bude svatyně očištěna.*

14a- Od roku 1991 Bůh řídil mé studium tohoto špatně přeloženého verše. Zde je jeho pravý překlad hebrejského textu.

A řekl mi: Až do večera-rána dva tisíce tři sta a ospravedlněná bude svatost.

Vidíte, termín 2300 večer-ráno je zaměřen na **posvěcení** Bohem vybraných vyvolených od data, které bude určeno pro tento termín. Věčná spravedlnost získaná do té doby křtem je zpochybněna. Požadavek trojího svatého Boha jako Otce, Syna a Ducha svatého se změnil a posílil tím, že vyvolení již více nehřeší proti sobotě nebo proti jakémukoli jinému obřadu vycházejícímu z Božích úst. Úzká *cesta* spásy, kterou učil Ježíš, je tak obnovena. A model vyvolených prezentovaný v **Noemovi, Danielovi a Jobovi** ospravedlňuje vyvolený milion za padlých deset miliard posledního soudu Dana.7:10.

Dan 8:15 *Když jsem já, Daniel, viděl toto vidění a snažil se mu porozumět, hle, stál přede mnou člověk v podobě muže.*

15a- Logicky by Daniel rád porozuměl významu vize, a to mu v Dan 10:12 přinese oprávněné schválení od Boha, ale nikdy mu nebude plně vyhověno jeho přání, jako je odpověď od Boha v Dan. 12:9 to ukazuje: *Odpověděl: Jdi, Danieli, neboť tato slova budou utajena a zapečetěna až do času konce.*

Dan 8:16 *A slyšel jsem hlas muže uprostřed Ulai; vykřikl a řekl: Gabrieli, vysvětli mu to vidění.*

16a- Obraz Ježíše Krista uprostřed Ulai předjímá lekcí danou ve vizi Dan.12. Anděl Gabriel, blízký služebník Krista, je zodpovědný za vysvětlení významu celé vize od jejího počátku. Sledujme proto pečlivě další informace, které budou odhaleny v následujících verších.

Dan 8:17 *Potom se přiblížil k místu, kde jsem byl; a když se přiblížil, lekl jsem se a padl jsem na tvář. Řekl mi: Dávej pozor, synu člověčí, neboť to vidění se týká času, který bude koncem.*

17a- Vize nebeských bytostí vždy způsobí tento účinek na člověka z masa. Ale buďme pozorní, když nás k tomu vyzývá. Příslušný čas konce začne na konci celé vize.

Dan 8:18 *Když ke mně mluvil, stál jsem jako omráčený. Dotkl se mě a donutil mě stát tam, kde jsem byl.*

18a- V této zkušenosti Bůh zdůrazňuje prokletí těla, které se nerovná čistotě nebeských těl věrných andělů.

Dan 8:19 *Potom mi řekl: Naučím tě, co se stane na konci hněvu, neboť je určený čas ke konci.*

19a- Konec Božího hněvu přijde, ale tento hněv je ospravedlněn křesťanskou neposlušností, dědictvím římské papežské doktríny. Zastavení tohoto prorokovaného Božího hněvu bude proto částečné, protože skutečně ustane až po úplném zničení lidstva při návratu ve slávě Kristově.

Dan 8:20 *Beran, kterého jsi viděl a který měl rohy, jsou králové médstí a perští.*

20a- Jde o to, aby Bůh dal svým vyvoleným referenční body, aby pochopili princip poslušnosti prezentovaných symbolů. Médové a Peršané označují historický kontext počátku zjevení. V Dan.2 a 7 byli na druhém místě.

Dan 8:21 *Kozel je jávský král, velký roh mezi jeho očima je první král.*

21a- Řecko je zase druhým nástupnictvím; třetí v Dan.2 a 7.

21b- *Velký roh mezi jeho očima je první král*

Jak jsme viděli, týká se to velkého řeckého dobyvatele Alexandra Velikého. Velký roh, obraz jeho urážlivého a agresivního charakteru, který král Darius 3 nesprávně ponížil, protože ho to stálo království a život. Umístěním tohoto rohu ne na čelo, ale mezi oči, Duch ukazuje svou neukojitelnou touhu po dobývání, kterou zastaví pouze jeho smrt. Oči jsou ale také prorockou jasnozřivostí a od narození mu byl jasnovidcem zvěstován výjimečný osud a na svůj prorokovaný osud věří po celý život.

Dan 8:22 *Čtyři rohy, které povstaly, aby nahradily tento zlomený roh, jsou čtyři království, která povstanou z tohoto národa, ale nebudou tak silná.*

22a- Najdeme čtyři řecké dynastie založené čtyřmi generály, kteří následovali Alexandra, stále naživu po 20 letech válek mezi těmi deseti, které byly na začátku.

Dan 8:23 *Na konci jejich vlády, až budou hříšníci pohlceni, povstane král drzý a lstivý.*

23a- Přeskočíme-li mezičasy, anděl evokuje křesťanskou éru nadvlády papežského Říma. Tím naznačuje hlavní účel daného zjevení. Ale toto vysvětlení přináší další učení, které se objevuje v první větě tohoto verše: *Na konci jejich nadvlády, až budou hříšníci pohlceni.* Kdo jsou tito konzumovaní hříšníci, kteří předcházejí dobu papežského režimu? To jsou vzpurní národní Židé, kteří odmítli Ježíše Krista jako Mesiáše a spasitele, osvoboditele, ano, ale pouze spáchaných hříchů a pouze ve prospěch těch, které uznává kvalitou jejich víry. Ve skutečnosti je v roce 70 *pohltila* římská vojska, oni a jejich město Jeruzalém, a to podruhé po zkáze provedené za Nabuchodonozora v roce – 586. Tímto činem dal Bůh důkaz, že starověké spojenectví skončilo od r. smrt Ježíše Krista, kde se v Jeruzalémě roztrhla opona oddělení chrámu na dvě části, odshora dolů, čímž se ukázalo, že čin přišel od samotného Boha.

23b- *povstane drzý a obratný král*

Toto je Boží popis papežství charakterizovaného podle Dan. 7:8 *svou arogancí* a zde *svou drzostí* . Dodává *a je umný* . Umělost spočívá v zahalování pravdy a přijímání zdání toho, čím nejsme. Umělost se používá k oklamání bližního, to dělají po sobě jdoucí papežové.

Dan 8:24 *Jeho síla poroste, ale ne jeho vlastní silou; způsobí neuvěřitelnou zkázu, uspěje ve svých podnicích, zničí mocné a lid svatých.*

24a- *Jeho moc poroste*

, který je v Dan 7:8 popsán jako „ *malý roh* “, mu připisuje „ *lepší vzhled než ostatní* “.

24b- *ale ne vlastní silou*

Historie zde opět potvrzuje, že bez ozbrojené podpory panovníků by papežský režim nemohl existovat. První oporou byl Chlodvík, král Franků z dynastie Merovejců a po něm král z dynastie Karolinů a nakonec z dynastie Kapetovců, podpora francouzské monarchie jen zřídka chyběla. A uvidíme, že

tato podpora má svou cenu. To bude provedeno jako příklad stětím hlavy francouzského krále Ludvíka 16, královny Marie-Antoinetty, monarchistických dvořanů a převážně odpovědného římskokatolického duchovenstva gilotinou instalovanou ve Francii v hlavních a provinčních městech francouzskými revolucionáři mezi 1793 a 1794; dvě éry „Terorů“ zapsané krvavými písmeny do paměti lidstva. Ve Zjevení 2:22 bude tento Boží trest prorokován těmito slovy: *Hle, uvrhnu ji na lůžko a pošlu velké soužení má ti, kdo s ní cizoloží , nebudou-li činit pokání ze svých skutků. její děti usmrtím ; a všechny církve poznají, že já jsem ten, kdo zkoumá mysl a srdce, a odplatím každému podle vašich skutků.*

24c- *způsobí neuvěřitelnou zkázu*

Na zemi je nikdo nemůže spočítat, ale v nebi Bůh zná jejich přesný počet a v hodině trestu posledního soudu budou všichni od nejmenších po nejstrašnější svými autory odčiněni.

24d- *ve svých závazcích uspěje*

Jak by nemohl uspět, když mu Bůh dal tuto roli, aby potrestal hřích spáchaný jeho lidem, kteří tvrdí, že spasení získal Ježíš Kristus?

24.- *zničí mocné a lid svatých*

Tím, že se vydávali za zástupce Boha na zemi a vyhrožovali jim exkomunikací, která by jim uzavřela vstup do nebe, získává papežství podřízenost velkých a panovníků západní země, a ještě více malých, bohatých nebo chudých. , ale všichni nevědomí, kvůli své nevěře a lhostejnosti k božským pravdám.

Od počátku éry reformace zahájené od Petra Valda v roce 1170 papežský režim reagoval zuřivě pobouřením proti věrným služebníkům Božím, jediným skutečným svatým, vždy mírumilovným a mírumilovným, vražedným katolickým ligám podporovaným soudy inkvizice jeho falešné svatosti. Soudci v kápi, kteří takto nařídili strašlivá mučení svatých a dalších, všichni obvinění z hereze proti Bohu a Římu, se budou muset všichni zodpovídat za své vymáhání před pravým Bohem v hodině spravedlivého prorokovaného konečného soudu. v Dan.7: 9 a Zj 20:9 až 15.

Dan 8:25 *Pro svůj blahobyť a úspěšnost svých úkladů bude mít v srdci aroganci a zničí mnoho pokojně žijících a povýší se proti náčelníkovi knížat; ale rozbije se to bez námahy jakékoli ruky.*

25a- *Kvůli jeho prosperitě a úspěchu jeho triků*

Tato prosperita naznačuje jeho obohacení, které verš spojuje s jeho triky . Ve skutečnosti musíme používat lsti , když jsme malí a slabí, abychom získali bohaté lidi, peníze a bohatství všeho druhu, které Zj 18:12 a 13 uvádí.

25b- *bude mít v srdci aroganci*

To, navzdory poučení ze zkušenosti krále Nabuchodonozora v Dan.4 a to, co je tragičtější, jeho vnuka Belsazara v Dan.5.

25c- *zničí mnoho mužů, kteří žili v míru*

Mírumilovný charakter je plodem pravého křesťanství, ale pouze do roku 1843. Neboť před tímto datem a hlavně do konce Francouzské revoluce, na konci 1260 let papežské vlády, prorokované v Dan. 7:25, byla falešná víra je charakterizována brutalitou, která útočí nebo na brutalitu reaguje. Je to pouze v těchto časech, kdy jemnost a mír dělají rozdíl. Pravidla stanovená Ježíšem se od

apoštolských dob nezměnila, vyvolená je ovce, která přijímá obětování, nikdy ne řezník.

25d- *a povstane proti náčelníkovi náčelníků*

S touto přesností již není dovoleno pochybovat. Vůdce , citovaný ve verších 11 a 12, je skutečně Ježíš Kristus, Král králů a Pán pánů, který se objevuje ve slávě svého návratu ve Zj 19:16. A právě jemu bylo římským papežstvím odebráno legitimní věčné kněžství.

Dan 8:26 *A vidění večera a jitra, o kterém se mluví, je pravdivé. Pokud jde o vás, udržujte tuto vizi v tajnosti, protože se vztahuje ke vzdáleným časům.*

26a- *A vize o večerech a ránech je pravdivá*

Anděl dosvědčuje božský původ proroctví o „2300 večer-ráno“ verše 14. Proto nakonec upozorňuje na tuto záhadu, kterou musí osvětlit a pochopit vyvolení svatí Ježíše Krista, až nastane čas. přijel, aby to udělal.

26b- *Pokud jde o vás, udržujte tuto vizi v tajnosti, protože se týká vzdálených časů*

Ve skutečnosti mezi dobou Danielovou a naší uplynulo přibližně 26 století. A tak se ocitáme v **době konce**, kde musí být toto tajemství osvětleno; věc bude hotová, ale ne před studiem Dana.9, která poskytne základní klíč k provedení navrhovaných výpočtů.

Dan 8:27 *Já, Daniel, jsem mnoho dní chřadl a nemocen; pak jsem vstal a věnoval se královým záležitostem. Byl jsem ohromen tou vizí a nikdo o ní nevěděl.*

27a- Tento detail, který se týká Danielova zdraví, není nic osobního. Překládá pro nás extrémní důležitost přijímání informací od Boha týkajících se prorokovaných 2300 večerů-rán; neboť stejně jako nemoc může vést ke smrti, neznalost záhady odsoudí poslední křesťany, kteří budou žít v **době konce**, k věčné duchovní smrti .

Daniel 9

Dan 9:1 *V prvním roce Dareia, syna Ahasverova, z rodu Médů, který se stal králem chaldejského království,*

1a- Podle svědectví očitého svědka Daniela, tedy nepopíratelné, se dozvídáme, že král Dareios z Dan.5:30 je synem Ahasvera z rodu Médů; perský král Kýros 2 ho tedy ještě nenahradil. První rok jeho vlády byl rokem, kdy dobyl Babilón a vzal jej Chaldejcům.

Dan 9:2 *v prvním roce jeho vlády jsem já, Daniel, viděl podle knih, že má uplynout sedmdesát let pro trosky Jeruzaléma, podle počtu let, o kterých Hospodin mluvil s Jeremiášem, prorokem.*

2a- Daniel odkazuje na prorocké spisy Jeremiáše, proroka. Dává nám krásný příklad víry a důvěry, která spojuje Boží služebníky pod jeho pohledem. Potvrzuje

tak tato slova z 1. Kor. 14:32: *Duchové proroků jsou podřízeni prorokům*. Daniel žil v Babylonu po většinu 70 let, o nichž se prorokovalo deportace hebrejského lidu. Zajímá ho také téma jeho návratu do Izraele, které by podle něj mělo být docela blízko. Aby od Boha získal odpovědi, obrací se s velkolepou modlitbou, kterou budeme studovat.

Vzorová modlitba víry svatého

První lekcí této kapitoly 9 Daniela je pochopit, proč Bůh chtěl, aby se to objevilo v této části knihy Daniel.

V Dan 8:23 jsme prostřednictvím prorockého oznámení o *pohlčených hříšnicích* obdrželi potvrzení, že Židé izraelského národa byli znovu odsouzeni a zničeni ohněm Římany v roce 70, protože ze všech věcí, které Daniel vyznává ve svém modlitba. Kdo byl tento Izrael představen v prvním spojenectví s živým Bohem od Abrahama až po 12 apoštolů a učedníků Ježíše Krista, který byl sám Žid? Pouze vzorek celého lidstva, protože od Adama jsou muži stejní kromě barvy pleti, která se pohybuje od velmi světlé až po velmi tmavou. Ale bez ohledu na jejich rasu, etnický původ, věci přenášené geneticky z otce a matky na syny a dcery, jejich duševní chování je totožné. Podle principu svlékání listů sedmikrásky „Miluji tě, trochu, hodně, vášnivě, šíleně, vůbec ne“, lidé reprodukuji tuto škálu pocitů k živému Bohu, stvořiteli všech věcí, když objeví její existence. Velký soudce také vidí mezi těmi, kteří tvrdí, že jsou od něj, věrné lidi, kteří ho milují a poslouchají, jiné, kteří tvrdí, že ho milují, ale neposlouchají ho, další, kteří žijí své náboženství v lhостejnosti, ještě další, kteří ho žijí s tvrdé a jízlivé srdce, které z nich dělá fanatiky a v krajním případě nesnesou rozpory a tím méně výtky a podporují zabíjení nesnesitelného protivníka. Toto chování bylo zjištěno mezi Židy, stejně jako se stále vyskytuje mezi lidmi na celé planetě Zemi a ve všech náboženstvích, která si však nejsou rovna.

Danielova modlitba se vás ptá, ve kterém z těchto chování se poznáváte? Pokud to není ten, kdo miluje Boha a poslouchá ho jako svědectví jeho věrnosti, zpochybňujte své pojetí víry; číňte pokání a dejte Bohu upřímné a skutečné ovoce pokání, jako to udělá Daniel.

Druhým důvodem pro přítomnost této modlitby v této kapitole 9 je to, že se tam řeší a rozvíjí příčina posledního zničení Izraele v roce 70 Římany: první příchod Mesiáše na lidskou zem. A když náboženští vůdci odmítli tohoto Mesiáše, jehož jedinou chybou byla dokonalost jeho skutků, která je odsuzovala, pobouřili proti němu lid pomlouvačnými obviněními, která všechna fakta rozvracela a odporovala jim. Svě poslední obvinění tedy založili na božské pravdě a obvinili jeho, člověka, z toho, že se prohlašoval za Syna Božího. Duše těchto náboženských vůdců byly černé jako uhlí hořícího krbu, který je pohltil v době spravedlivého hněvu. Ale největší chyba Židů nebyla v tom, že ho zabili, ale v tom, že ho nepoznali po jeho božském vzkříšení. Tváří v tvář zázrakům a dobrým skutkům, které vykonalo jeho dvanáct apoštolů, se zatvrdili jako faraon v jeho době a dosvědčili to tím, že zabili věrného jáhna Štěpána, kterého sami ukamenovali, aniž by se tentokrát uchýlili k Římanům.

Třetím důvodem pro tuto modlitbu je, že zaujímá roli posledního smutného pozorování na konci dlouhé zkušenosti prožité ve vztahu s Bohem ; svědectví, jakýsi testament, který židovská aliance zanechala zbytku lidstva. Neboť právě touto deportací do Babylóna končí demonstrace připravená Bohem. Je pravda, že Židé se vrátí na svou národní půdu a že Bůh bude po určitou dobu ctěn a poslouchán, ale loajalita rychle zmizí do té míry, že jejich přežití může být ospravedlněno pouze jako jejich poslední zkouška víry založená na prvním příchodu Mesiáše, protože musí být synem Izraele, Židem mezi Židy.

Čtvrtý důvod pro tuto modlitbu je založen na skutečnosti, že všechny uvedené a vyznávané chyby byly vykonány a obnoveny křesťany ve své době, od opuštění sabatu 7. března 321 až do naší doby . Poslední oficiální instituce požehnaná od roku 1873 a jednotlivě od roku 1844 neunikla prokletí času, protože ji Ježíš v roce 1994 vyzvracel. Studium posledních kapitol Daniela a knihy Zjevení objasní tato data a poslední tajemství.

Nyní pozorně poslouchejme Daniela, jak mluví k Všemohoucímu Bohu.

Dan 9:3 *Obrátil jsem svou tvář k Pánu Bohu, abych se obrátil k modlitbě a prosbě, k půstu, k braní pytloviny a popela.*

3a- Daniel je nyní starý, ale jeho víra neslábne a jeho spojení s Bohem je zachováno, živeno a udržováno. V jeho případě je jeho srdce hluboce upřímné, půst, žíně a *popel* mají skutečný význam. Tyto praktiky ukazují sílu touhy člověka být vyslyšen a udělen Bohem. Půst ukazuje nadřazenost Boží odpovědi ve srovnání s potěšením z jídla. V tomto přístupu je myšlenka říci Bohu, že už nechci žít bez vaší odpovědi, aniž bych zašel tak daleko, že bych spáchal sebevraždu.

Dan 9:4 *Modlil jsem se k Hospodinu, svému Bohu, a vyznával jsem mu: Pane, velký a hrozný Bože, který dodržuje tvou smlouvu a smiluje se nad těmi, kdo tě milují a zachovávají tvá přikázání.*

4a- *Pane, velký a úžasný Bože*

Izrael je ve vyhnanství v Babylóně a zaplatil za to, aby poznal, že Bůh je velký a úžasný.

4b- *vy, kteří dodržujete svou smlouvu a smilujete se nad těmi, kdo vás milují a dodržují tvá přikázání!*

Daniel ukazuje, že Boha zná, protože své argumenty čerpá z textu druhého z deseti Božích přikázání, které nešťastní katolíci během staletí temnoty neznají, protože suverénně převzalo papežství iniciativu a odstranilo je z jeho verze deseti přikázání, protože bylo přidáno přikázání zaměřené na tělo, aby počet zůstal na desítku; krásný příklad drzosti a podvodu odsuzovaný v předchozí kapitole.

Dan 9:5 *Hřešili jsme, páchali jsme nepravost, byli jsme zlí a vzpurní, odvrátili jsme se od tvých přikázání a tvých soudů.*

5a- Nemůžeme být pravdivější a jasnější, protože toto jsou chyby, které vedly Izrael k deportaci, kromě toho, že Daniel a tři jeho společníci nebyli vinni tímto typem chyb; to mu nebrání hájit věc svého lidu a nést s sebou břemeno své viny.

Tedy si musíme v roce 2021 uvědomit, že i my, křesťané, sloužíme stejnému Bohu, který se nemění podle svého prohlášení v Mal.3:6: *Neboť já jsem Hospodin, neměním se; a vy, synové Jákobovi, nejste pohlaceni* . Bylo by vhodné

řící „ještě nespotebováno“. Od té doby, co Malachiáš napsal tato slova, se zjevil Kristus, Jákobovi děti ho odmítly a usmrtily, a v souladu se slovem prorokovaným v Dan. 8:23 je nakonec v roce 70 pohltili Římané. A pokud se Bůh nezmění, znamená to, že nevěrní křesťané, kteří přestoupí jeho příkázání, především posvěcený sabat, budou zasaženi ještě tvrději než Hebrejci a národní Židé ve své době.

Dan 9:6 *Neposlouchali jsme tvé služebníky proroky, kteří mluvili tvým jménem k našim králům, našim knížatům, našim otcům a všemu lidu země.*

6a- Je pravda, že Hebrejci jsou vinni těmito věcmi, ale co můžeme říci o křesťanech, kteří jsou vinni i v poslední jím zřízené instituci?

Dan 9:7 *Tvoje, Hospodine, je spravedlnost a naše hanba je dnes pro judské muže, pro obyvatele Jeruzaléma a pro celý Izrael, pro blízké i vzdálené, ve všech zemích, kde jste je pronásledovali kvůli nevěrnosti, kterou se vůči vám provinili.*

7a- Trest Izraele byl hrozný, došlo k mnoha úmrtím a pouze přeživší měli šanci být deportováni do Babylóna a odtud rozptýleni po zemích Chaldejské říše a Perské říše, která ho následovala. Židovský národ byl rozpuštěn v cizích zemích a přesto Bůh podle svého slibu brzy znovu sjednotí Židy na jejich národní půdě, zemi jejich otců. Jakou moc a moc má tento živý Bůh! Daniel ve své modlitbě vyjadřuje veškeré pokání, které musí tyto lidé prokázat, než se vrátí do své svaté země, ale pouze tehdy, když je Bůh po jejich boku.

Daniel přiznává židovskou nevěru potrestanou Bohem, ale jaký trest pak mají křesťané, kteří dělají totéž? deportace, nebo smrt?

Dan 9:8 *Pane, hanba nám, našim králům, našim knížatům a našim otcům, protože jsme zhřešili proti tobě.*

8a- Je citováno hrozné slovo, slovo „hřích“. Kdo může skoncovat s hříchem, který způsobuje tak velké utrpení? Tato kapitola dá odpověď. Stojí za to se naučit a zapamatovat si lekci: Izrael trpěl následky rozhodnutí a chování králů, vůdců a otců, kteří mu vládli. Zde je příklad, kdy lze neposlušnost vůči zkorumpovaným vůdcům povzbudit, aby zůstali v Božím požehnání. Toto je volba, kterou učinil Daniel a jeho tři společníci a jsou za to požehnáni.

Dan 9:9 *U Hospodina, našeho Boha, buď milosrdenství a odpuštění, neboť jsme ho neposlouchali.*

10a- V situaci hříchu zůstává pouze jedna naděje; spoléhat na dobrého, milosrdného Boha, aby mu odpustil. Proces je věčný, Žid staré aliance a křesťan nové potřebují stejnou potřebu odpuštění. Bůh zde opět připravuje odpověď, za kterou bude muset draze zaplatit.

Dan 9:10 *Neposlouchali jsme hlas Hospodina, svého Boha, abychom se řídili jeho zákony, které nám předložil prostřednictvím svých služebníků proroků.*

10a- To je také případ křesťanů v roce 2021.

Dan 9:11 *Celý Izrael přestoupil tvůj zákon a odvrátil se od tvého hlasu. Tehdy se na nás vylily kletby a kletby, které jsou napsány v zákoně Mojžíše, služebníka Božího, protože jsme zhřešili proti Bohu.*

11a- V Mojžíšově zákoně Bůh skutečně varoval Izrael před neposlušností. Ale po něm byl prorok Ezekiel, současník Danielův, deportován 13 let po Danielovi, to znamená 5 let poté, co král Jehojakin, bratr Jehojakimova, jehož nástupcem se stal, se ocitl v zajetí u řeky Chebar ležící mezi Tigridem a Tigridem. Eufkrat. Tam

ho Bůh inspiroval a přiměl ho psát poselství, která dnes nacházíme v naší Bibli. A právě v Ezé.26 nalézáme sled trestů, jejichž model se nachází uplatněný duchovně, ale nejenom, v sedmi trubkách Apokalypsy ve Zj. 8 a 9. Tato překvapivá podobnost potvrzuje, že Bůh se ve skutečnosti nemění. Hříchy jsou v nové smlouvě trestány stejně jako ve staré.

Dan 9:12 *Naplnil slova, která mluvil proti nám a proti našim knížatům, kteří nám vládli, a přivedl na nás velké neštěstí, jaké se ještě nikdy nestalo pod celým nebem, ten, kdo přišel do Jeruzaléma.*

12a- Bůh neoslabil, se stejnou péčí plní svá prohlášení o požehnání nebo prokletí a „neštěstí“, které postihlo Danielův lid, má varovat národy, které se tyto věci učí. Ale co vidíme? Navzdory svědectví zapsanému v Bibli zůstává tato lekce ignorována i těmi, kdo ji čtou. Pamatujte na toto poselství: Bůh připravuje pro Židy a po nich pro křesťany další dvě *velké pohromy*, které budou zjeveny ve zbytku knihy Daniel.

Dan 9:13 *Jak je psáno v zákoně Mojžíšově, postihlo nás všechno toto neštěstí. a nemodlili jsme se k Hospodinu Bohu svému, aniž jsme se odvrátili od nepravostí svých, aniž jsme dbali pravdy tvé.*

13a- Pohrdání věcmi, které Bůh napsal v Bibli, je také věčné, v roce 2021 jsou touto chybou také křesťané a věří, že Bůh jim nebude odporovat. Ani se neodvracejí od svých nepravostí a nejsou pozornější k biblické pravdě, ale tak důležité pro naši dobu konce, její prorocká pravda zjevená intenzivně a srozumitelně, protože klíče k porozumění jsou v Bibli samotné.

Dan 9:14 *Hospodin bděl nad tímto neštěstím a uvedl je na nás; neboť Hospodin, náš Bůh, je spravedlivý ve všem, co činil, ale my jsme neuposlechli jeho hlasu.*

14a- Co více mohu říci? V pravdě! Ale dobře vězte, že pro dnešní lidstvo připravil Bůh mnohem větší neštěstí a to ze stejného důvodu. Přejde mezi roky 2021 a 2030 v podobě jaderné války, jejímž božským posláním je *zabít třetinu mužů* podle Zj. 9:15.

Dan 9:15 *A nyní, Hospodine, Bože náš, který jsi vyvedl svůj lid z egyptské země svou mocnou rukou a učinil jsi jméno, jaké je dnes, zhřešili jsme, dopustili jsme se nepravosti.*

15a- Daniel nám připomíná, proč je nevěra zavrženíhodná Bohem. Na zemi existence židovského národa svědčí o této mimořádné skutečnosti způsobené nadpřirozenou mocí, exodus hebrejského lidu z Egypta. Celý jejich příběh je založen na této zázračné skutečnosti. Nemáme možnost být svědky tohoto exodu, ale nikdo nemůže popřít, že potomci této zkušenosti jsou dodnes mezi námi. A aby tuto existenci lépe využil, Bůh tyto lidi během druhé světové války vydal do nacistické nenávisti. Pozornost lidstva se tak soustředila na přeživší, kteří v roce 1948 získali své přesídlení na půdu své prastaré vlasti ztracené od roku 70. Bůh pouze nechal padat na jejich hlavy slova jejich otců, kteří římskému místodržiteli Pontskému Pilátovi řekli o Ježíši, abych dosáhl jeho smrti, cituji „ať jeho krev padne na nás a na naše děti“. Bůh jim odpověděl do písmene. Ale křesťané všech denominací hanebně ignorovali tuto božskou lekci a můžeme pochopit proč, protože všichni sdílejí své prokletí. Židé Mesiáše odmítli, ale křesťané jeho zákony pohrdali. Boží odsouzení obou je tedy dokonale oprávněné.

Dan 9:16 *Pane, podle svého velikého milosrdenství ať se odvrátí tvůj hněv a tvůj hněv od tvého města Jeruzaléma, od tvé svaté hory; neboť pro naše hříchy a nepravosti našich otců jsou Jeruzalém a tvůj lid potupou pro všechny kolem nás.*

16a- Daniel zde přebírá argument, který Mojžíš předložil Bohu: co řeknou lidé, kteří jsou svědky trestu jeho lidu? Bůh si je tohoto problému vědom, protože sám prohlašuje o Židech ústy Pavla v Řím.2:24: *Neboť jméno Boží je mezi pohany rouháno kvůli vám, jak je psáno* . Naráží na text Ez.16:27: *A hle, vztáhl jsem proti tobě ruku, zmenšil jsem podíl, který jsem ti určil, vydal jsem tě do vůle tvých nepřátel, dcer Pelištejci, kteří se styděli za vaše zločinné jednání* . Ve svém soucitu se má Daniel ještě hodně co učit o Božím soudu nad jeho městem Jeruzalémem. Ale když říká: „ *Jeruzalém a tvůj lid jsou výčitkou pro všechny kolem nás* “, nemýlí se, protože kdyby trest Izraele vyvolal v pohanech spásný strach a touhu sloužit tomuto pravému Bohu, trest by měl měl skutečný zájem. ale tato smutná zkušenost přinesla malé ovoce, nikoli bezvýznamné, protože jí vděčíme za obrácení krále Nabuchodonozora a krále Dareia Médského.

Dan 9:17 *Nyní tedy, Bože náš, vyslyš modlitbu a úpěnlivé prosby svého služebníka a pro Hospodina dej tvá tvář zazářit nad tvou zpustlou svatyní.*

17a- To, co Daniel žádá, bude splněno, ale ne proto, že ho Bůh miluje, ale jednoduše proto, že tento návrat do Izraele a přestavba chrámu jsou v jeho projektu. Daniel však neví, že chrám, který bude ve skutečnosti znovu postaven, bude znovu zničen v roce 70 Římany. To je důvod, proč ho informace, které obdrží v této kapitole 9, vyléčí ze samotného židovského významu, který stále příkládá kamennému chrámu postavenému v Jeruzalémě; chrám Kristova těla brzy učiní pustým, a proto bude v roce 70 znovu zničen římskými vojsky.

Dan 9:18 *Můj Bože, naslouchej a poslouvej! Otevři oči a podívej se na naše ruiny, podívej se na město, nad kterým je vzýváno tvé jméno! Neboť ne pro naši spravedlnost ti předkládáme své prosby, ale pro tvé velké milosrdenství.*

18a- Je pravda, že Bůh si vybral Jeruzalém, aby z něj učinil místo posvěcené jeho slavnou přítomností. Ale to místo je svaté, jen když tam stojí Bůh, a od roku 586 už tomu tak nebylo. A naopak trosky Jeruzaléma a jeho chrámu svědčily o nestrannosti jeho spravedlnosti. Tato lekce byla nezbytná k tomu, aby se lidé dívali na pravého Boha jako na živou bytost, která vidí, soudí a reaguje na rozdíl od modlářských pohanských božstev, která mají vztah pouze ke zlým andělům z ďábelského tábora. Věrný člověk slouží Bohu, ale nevěrný využívá Boha k tomu, aby si dal náboženskou legitimitu vůči svému okolí. Boží soucit , na který se Daniel odvolává , je skutečný a brzy o tom podá ten nejkrásnější důkaz, v Ježíši Kristu.

Dan 9:19 *Pane, slyš! Pane, odpusť! Pane, pozor! Jednej a neodkládej, z lásky k tobě, můj Bože! Neboť tvé jméno je vzýváno nad tvým městem a tvým lidem.*

19a- Danielův pokročilý věk ospravedlňuje jeho naléhání, protože stejně jako Mojžíš je jeho nejdražší osobní touhou mít možnost zažít tento návrat do své „svaté“ země. Přeje si být svědkem přestavby svatého chrámu, který opět přinese slávu Bohu a Izraeli.

Dan 9:20 *A přece jsem mluvil a modlil se a vyznával svůj hřích a hřích svého lidu Izraele, a předkládal jsem své prosby Hospodinu, svému Bohu, za svatou horu mého Boha.*

20a- Není divu, že Bůh Daniela miluje, je to vzor pokory, který ho okouzljuje a splňuje kritérium svatosti, které požaduje. Každý člověk je omylný, pokud žije v těle z masa a Daniel není výjimkou. Vyznává své hříchy, vědom si své krajní slabosti, jak to musíme dělat my všichni. Ale jeho osobní duchovní kvalita nemůže zakrýt hřích lidu, protože je to jen člověk, sám nedokonalý. Řešení přijde od Boha v Ježíši Kristu.

Dan 9:21 *Ještě jsem mluvil v modlitbě, když ke mně v době večerní oběti přiletěl muž Gabriel, kterého jsem předtím viděl ve vidění.*

21a- Čas, který Bůh zvolil pro Gabrielovu návštěvu , je čas večerní oběti, to jest čas věčné oběti *beránka* , který prorokuje *večer a ráno* budoucí dobrovolnou obětí dokonale svatého a nevinného těla Ježíše Krista. Zemře ukřižován, aby odčinil hříchy svých jediných vyvolených, kteří tvoří jeho jediný pravý lid. Spojení se zjevením, které bude uvedeno níže, Danielovi, je tedy stanoveno.

Konec modlitby: Boží odpověď

Dan 9:22 *Učil mě a mluvil se mnou. Řekl mi: Danieli, nyní jsem přišel otevřít tvé porozumění.*

22a- Výraz „otevřete svou inteligenci“ znamená, že do té doby byla inteligence uzavřena. Anděl mluví o Božím plánu spásy, který byl až do setkání s Božím vyvoleným prorokem utajen.

Dan 9:23 *Když jste se začali modlit, slovo vyšlo a já jsem vám to přišel oznámit. neboť jsi milovaný. Věnujte pozornost slovu a pochopte vizi!*

23a- *Když jste se začali modlit, slovo vyšlo*

Bůh nebes všechno zorganizoval, okamžik setkání v hodině věčnosti a anděl Gabriel označuje Krista „Slovem“, jak to udělá Jan na začátku svého evangelia: Slovo se stalo *tělem* . Anděl přichází, aby mu oznámil „Slovo“, což znamená, že mu přichází oznámit příchod Krista prorokovaný od Mojžíše podle Dt 18:15 až 19: *Hospodin, tvůj Bůh, tě vzkřísí z tvého středu „Mezi svými bratry, prorok jako já: budeš ho poslouchat! Tak odpoví na prosbu, kterou jsi vznesl od Hospodina, svého Boha, na Orébu v den shromáždění, když jsi řekl: Ať už neslyším hlas Hospodina, svého Boha, a ať už nevidím tento velký oheň, aby neumřel. Hospodin mi řekl: To, co řekli, je dobré. vzbudím pro ně z řad jejich bratří prorok jako ty , vložím mu svá slova do úst a bude k nim mluvit, co mu přikážu . A pokud někdo neposlouchá má slova, která mluví v mém jménu, budu ho volat k odpovědnosti . Ale prorok, který má tu drzost mluvit v mém jménu slovo, které jsem mu nepřikázal, nebo který mluví ve jménu jiných bohů, ten prorok bude potrestán smrtí.*

Tento text je zásadní pro pochopení viny Židů v jejich odmítnutí Mesiáše Ježíše, protože splnil všechna kritéria prorokovaná o jeho příchodu. Ježíš, vzat mezi lidi a přenášet Boží slovo, odpovídal tomuto popisu a zázraky, které vykonal, svědčily o božském jednání.

23b- *neboť jsi milovaný*

Proč Bůh Daniela miluje? Jednoduše proto, že ho Daniel miluje. Láska je důvodem, proč Bůh před ním stvořil život pro svobodná stvoření. Je to jeho potřeba lásky, která ospravedlnila velmi vysokou cenu, kterou bude muset

zaplatit, aby ji získal od některých svých lidských pozemských tvorů. A za cenu jeho smrti, kterou bude muset zaplatit, se ti, které vybere, stanou jeho věčnými společníky.

23c- *Věnujte pozornost slovu a pochopte vidění!*

Které slovo to je, slovo anděla nebo božské „Slovo“ skryté v Kristu? Jisté je, že obojí je možné a vzájemně se doplňují, protože vize se bude týkat „Slova“, které přijde v těle v Ježíši Kristu. Porozumění sdělení je proto nanejvýš důležité.

Proroctví 70 týdnů

Dan 9:24 *Tvému lidu a tvému svatému městu je určeno sedmdesát týdnů k zastavení nepravostí a skoncování s hříchy, k odčinění nepravostí a k dosažení věčné spravedlnosti, k zpečetění vidění a proroka a k pomazání. svatyně svatých.*

24a- *Sedmdesát týdnů bylo odříznuto od vašeho lidu a od vašeho svatého města*

Hebrejské sloveso „hatac“ znamená v prvním smyslu krájet nebo krájet ; a pouze obrazně „určit nebo opravit“. Ponechávám si první význam, protože dává smysl tomuto jednání Abrahama, který konkretizuje své spojenectví s Bohem obětí, v Gn 15:10: *Abram vzal všechna tato zvířata, rozřezal je uprostřed a každý kousek přiložil k sobě. jiný; ale o ptáky se nepodělil* . Tento obřad ilustroval spojenectví mezi Bohem a jeho služebníkem. To je důvod, proč toto sloveso „řezat“ nabude svůj plný význam ve „spojenectví s mnoha na týden“ ve verši 27. Tito „mnozí“ jsou národní Židé, v jejichž prospěch je prospěch z víry v ukřižovaného Krista prezentovány jako první. Druhou zajímavostí tohoto slovesa cut je to, že 70 týdnů let této kapitoly 9 je vystřiženo o „2300 večer-ráno“ v Dan.8:14. A z této chronologie vyplývá poučení, které staví křesťanskou víru před víru židovskou. Tímto způsobem nás Bůh učí, že v Ježíši Kristu dává svůj život, aby jej nabídl jako vykoupení pro každého věřícího, který je hodný jeho spasení v celém lidstvu. Stará smlouva musela zmizet, když Ježíš prolil svou krev, aby porušil svou novou smlouvu s vyvolenými celé země.

Knihy Daniel si klade za cíl učít tuto univerzální spásu tím, že nám představuje obrácení současných Danielových králů; Nabuchodonozor, Dáreios Médský a Kýros Perský.

Poselství je vážným varováním, které ohrožuje židovský národ a jeho svaté město Jeruzalém, kterému je dána lhůta 70 týdnů. Zde opět kód z Ezé.4:5-6 udává jeden den na jeden rok, trvání představuje ve všech 490 letech. Daniel musí mít potíže s pochopením významu hrozby proti jeho městu, které je již v troskách.

24b- *zastavit přestoupení a skoncovat s hříchy*

Představte si, co se Danielovi honilo hlavou, když slyšel tyto věci, když právě volal k Bohu v modlitbě za odpuštění svých hříchů a hříchů svého lidu. Rychle pochopí, co to je. Ale my sami dobře rozumíme vyjádřenému božskému požadavku. Bůh chce od svých vyvolených získat, aby zachraňoval, aby již nehřešili, aby skoncovali se svými přestupky vůči jeho zákonům, a tak učinili konec hříchům v souladu s tím, co napíše apoštol Jan v 1. Janově 3: 4: *Kdo hřeší, přestupuje zákon, a hřích je přestoupení zákona* . Tento cíl je určen lidem, kteří musí bojovat se svou zlou přirozeností, aby již nehřešili.

24c- *odčinit nepravost a přinést věčnou spravedlnost*

Pro Žida Daniela toto poselství evokuje obřad „dne smíření“, což je každoroční festival, kdy oslavujeme odstranění hříchů obětováním kozla. Tento typický symbol hřichu představoval Řecko v Dan.8 a jeho přítomnost umístila prorocství do duchovní atmosféry tohoto „dne smíření“. Ale jak může smrt kozy odstranit hřích, když se je nepodařilo odstranit smrtí jiných zvířat obětovaných během roku? Odpověď na toto dilema je dána v Židům 10:3 až 7: *Ale památka na hřích se každým rokem obnovuje těmito oběťmi; neboť je nemožné, aby krev býků a kozlů sňala hřích*. Proto Kristus, když vstoupil do světa, řekl: *Oběti a dary nechceš, ale tělo jsi mi stvořil*; *Nepřijali jste zápalné oběti ani oběti za hřích. Tehdy jsem řekl: Hle, přicházím (ve svitku knihy se o mně mluví), abych udělal, Bože, tvá vůle*. Vysvětlení, která podává apoštol Pavel, jsou velmi jasná a logická. Z toho vyplývá, že Bůh si pro sebe v Ježíši Kristu ponechal dílo smíření za hřích, které anděl Gabriel oznámil Danielovi. Ale kde byl Ježíš Kristus v tomto obřadu „dne smíření“? Jeho dokonalá osobní nevinnost, která z něj symbolicky udělala velikonočního beránka Božího, který snímá hřích světa, se ujal hříchů jeho vyvolených symbolizovaných kozlem obřadu smíření. Jehně bylo ukryto u kozla, takže jehně zemřelo za kozu, o kterou se staral. Tím, že Bůh přijal jeho smrt na kříži, aby odčinil hřích svých vyvolených, hřích, za které byl odpovědný, dal jim v Kristu ten nejkrásnější důkaz své lásky k nim.

24d- *a přines věčnou spravedlnost*

To je šťastný důsledek smrti spasitele Mesiáše. Tato spravedlnost, kterou člověk od Adama nedokázal vytvořit, se přičítá vyvoleným, aby jim skrze jejich víru v tento projev božské lásky, čistou milostí, mohla být zpočátku přičtena dokonalá spravedlnost Ježíše Krista ... víra vítězí nad hříchem. A když toto zcela zmizí, říká se, že Kristova spravedlnost je předána. Student se stává jako jeho Mistr. Právě na těchto doktrinálních základech byla postavena víra Ježíšových apoštolů. Než je čas a temné síly promění, a tak rozšíří úzkou cestu, kterou učil Ježíš Kristus. Tato *spravedlnost* bude *věčná* pouze pro věrné vyvolené, ty, kteří slyší a reagují v poslušnosti na Boží spravedlivé požadavky.

24.- *zapečetit vidění a proroka*

Nebo, aby se vize naplnila zjevením ohlášeného proroka. Sloveso pečtit odkazuje na Boží pečeť, která tak dává prorocství a prorokovi, který se bude prezentovat úplnou a nespornou božskou autoritou a legitimitou. Dílo, které má být dokončeno, je zpečetěno svou božskou královskou pečetí. Symbolické číslo této pečeti je „sedm: 7“. Označuje také plnost, která charakterizuje povahu Boha stvořitele a povahu jeho Ducha. Základem této volby je stavba jeho projektu po dobu sedmi tisíc let, proto rozdělil čas na týdny po sedmi dnech jako sedm tisíc let. Prorocství o 70 týdnech tak dává roli číslu (7), pečeti živého Boha ve Zj. Verše, které následují, potvrdí důležitost tohoto čísla „7“.

24f- *a pomazat Nejsvětější*

Toto je pomazání Ducha svatého, které Ježíš obdrží v době svého křtu. Ale nenechme se mýlit, holubice, která na něj přistála z nebe, měla jediný cíl, přesvědčit Jana, že Ježíš je skutečně ohlášený Mesiáš; nebe o něm svědčí. Na zemi byl Ježíš vždy Kristem a formou vybraných otázek kladených kněžím je toho důkazem jeho učení v synagoze ve věku 12 let. Pro svůj lid, mezi nímž se narodil a vyrostl, bylo jeho oficiálním posláním začít jeho křtem na podzim roku

26 a vzdát se života na jaře roku 30. Titul Svatý svatých označuje důstojně, protože v podobě těla ztělesňuje živého Boha, který děsil Hebrejce v době Mojžíše. Ale živá svatyně svatých měla na zemi hmotný symbol; nejposvátnější místo neboli svatyně jeruzalémského chrámu. Byl to symbol nebe, této dimenze nepřístupné lidstvu, kde stojí Bůh a jeho andělé. Bůh jako soudce, sídlo božího soudu a místo svého trůnu, očekával krev Kristovu, aby potvrdil odpuštění hříchů vyvolených vybraných během 6 tisíciletí stanovených pro tento výběr. Ježíšovou smrtí se tak naplnil konečný „svátek smíření“. Bylo dosaženo odpuštění a všechny starověké oběti schválené Bohem byly potvrzeny. Pomazání Nejsvětějších svatých bylo provedeno v Den smíření pokropením krve zabitého kozla na slitovnici, oltáři umístěném nad archou obsahující přestoupená Boží přikázání. Pro tuto akci byl velekněz jednou ročně oprávněn proniknout za závoj oddělení, do nejsvětějšího místa. Ježíš tedy po svém vzkříšení přinesl do nebe usmíření své krve, aby získal nadvládu, legitimitu zachránit své vyvolené přičtením jeho spravedlnosti a právo odsoudit nekající hříšníky, včetně zlých andělů a jejich vůdce Satana, ďábla. Svatý svatých, také označující nebe, krev prolitou Ježíšem na zemi, mu v Michaelovi umožní vyhnat ďábla a jeho demony z nebe, což je zjeveno ve Zj 12:9. Chybou židovského náboženského lidu tedy bylo, že nepochopili prorocký charakter každoročního „dne smíření“. Mylně věřili, že zvířecí krev nabízená při této oslavě může potvrdit význam jiného zvířete prolitého během roku. Člověk stvořený k obrazu Božímu; zvíře produkované pozemským životem, jak můžeme ospravedlnit rovnost hodnoty pro dva druhy? Ježíš Kristus, jakožto Bůh, byl sám olejem pomazání jako Duch svatý, a když vystoupil do nebe, přináší s sebou pomazání své legitimacy získané na zemi.

Klíč k výpočtům

Dan 9:25 *Poznej tedy a rozuměj! Od doby, kdy slovo prohlásilo, že Jeruzalém bude přestavěn na Pomazaného, na Vůdce, před sedmi týdny a šedesáti a dvěma týdny, budou místa a příkopy obnoveny, ale v těžkých časech.*

25a- *To tedy vezte a pochopte!*

Anděl má právo zvát Daniela do pozornosti, protože se zabývá údaji, které vyžadují velkou duchovní a intelektuální koncentraci; protože bude třeba provést výpočty.

25b- *Od doby , kdy slovo oznámilo, že Jeruzalém bude znovu postaven pro Pomazaného, po Vůdce*

Samotná tato část verše je nanejvýš důležitá, protože shrnuje účel vize. **Bůh dává svému lidu, který čeká na svého Mesiáše, prostředek, aby věděl, ve kterém roce se jim představí**. A tento okamžik, kdy bylo oznámeno, že Jeruzalém bude znovu postaven, musí být určen podle trvání prorokovaných 490 let. Pro toto nařízení o rekonstrukci v knize Ezdráš najdeme tři možná nařízení, která postupně objednali tři perští králové: Kýros, Darius a Artaxerxes. Ukazuje se, že dekret zřízený posledním rokem – 458, umožňuje vyvrcholení 490 let v roce 26 našeho letopočtu. Bude to tedy tento Artaxerxův výnos, který by měl být zachován s ohledem na období, ve kterém byl napsán: jaro podle Esd. 7:9: *opustil Babylón prvního dne prvního měsíce a dorazil do Jeruzaléma dne prvního dne pátého měsíce, dobrá ruka jeho Boha je nad ním* . Rok krále rozhodnutí je

uveden v Ezdrášovi. 7:7: *Mnoho synů Izraele, kněží a levité, zpěváci, vrátní a Netinejci přišli také do Jeruzaléma v sedmém roce krále Artaxerxa .*

Odchod dekretu je pramen, Duch se zaměřuje na své prorocství, Velikonoce jara, kde Ježíš Kristus zemřel ukřižován. K tomuto cíli nás dovedou výpočty.

25c – *před sedmi týdny a dvašedesáti týdny budou místa a příkopy obnoveny, ale v těžkých časech.*

Na začátku máme 70 týdnů. Anděl evokuje 69 týdnů; 7 + 62. Prvních 7 týdnů vyvrcholí dobou obnovy Jeruzaléma a chrámu, v nešťastných dobách, protože Židé pracují pod neustálou nepřízní Arabů, kteří se přišli usadit v oblasti, která byla uvolněna jejich deportací. Situaci dobře popisuje tento verš z Neh 4:17: *Ti, kdo stavěli zeď, a ti, kdo nesli nebo nakládali břemena, pracovali jednou rukou a v druhé drželi zbraň .* Jedná se o detail, který je upřesněn, ale ten hlavní se nachází v 70. počítaném ^{týdnu} .

^{70.} týden _

Dan 9:26 *A po šedesáti dvou týdnech bude Pomazaný vyhlazený a nebude mít nástupce, nic pro něj. Lid vládce, který přijde, zničí město a svatou svatyni a jejich konec přijde jako potopa; Je rozhodnuto, že devastace potrvá až do konce války.*

26a- *Po šedesáti dvou týdnech bude Pomazaný odříznut*

Těmto 62 týdnům předchází 7 týdnů , což znamená, že skutečným poselstvím je „po 69 týdnech“ *bude pomazaný odříznut* , ale ne ledajaký, ten, kdo je takto ohlášen, sám ztělesňuje božské pomazání. Pomocí vzorce „ *a pomazaný* “, Bůh připravuje židovský národ na setkání s obyčejně vypadajícím mužem, který je daleko od božských omezení. V souladu se svým podobenstvím o vinařích se Syn člověka, syn Mistra vinice, představuje vinařům poté, co vyslal své posly, kteří ho předcházeli a se kterými špatně zacházeli. Z lidské perspektivy je Ježíš pouze *pomazaným* , který se představuje po jiných pomazaných.

Anděl řekl „ *po* “ celkové době trvání 69 týdnů, čímž označil ^{70. týden} . Krok za krokem nás tedy andělské údaje nasměrují k jarnímu Pesachu roku 30, který se bude nacházet uprostřed tohoto 70. ^{týdne} dnů-roků.

26b- *a nebude mít za něj nástupce*

Tento překlad je o to více nelegitimní, že jeho autor L. Segond na okraj uvádí, že doslovný překlad je: *nikdo pro něj* . A mně ten doslovný překlad naprosto vyhovuje, protože říká, co se skutečně stalo v hodinu jeho ukřižování. Bible svědčí o tom, že sami apoštolové přestali věřit, že Ježíš byl očekávaným Mesiášem, protože stejně jako zbytek židovského lidu čekali na mesiáše válečníka, který Římany vyžene ze země.

26c- *Lidé vůdce, který přijde, zničí město a svatost svatyně*

To představuje Boží odpověď na pozorovanou židovskou národní nevíru: *nikdo pro něj* . Pohoršení proti Bohu bude definitivně zapláceno zničením Jeruzaléma a jeho falešnou *svatostí* ; protože od 30. roku již na židovské půdě není *svatosti* ; *svatyně* již není jedna. K tomuto činu si Bůh použil Římany, ty, jejichž prostřednictvím židovští náboženští vůdci nechali Mesiáše ukřižovat, aniž se odvážili a nebyli schopni to udělat sami, zatímco věděli, že bez nich ukamenovali jáhna Štěpána „tři roky a šest měsíců“ později.

26d- *a jeho konec přijde jako potopa*

Bylo to tedy v roce 70, kdy po několika letech římského obléhání padl Jeruzalém do jejich rukou a naplnění ničivou nenávistí, oživovanou božským zápallem, zběsile zničili, jak bylo oznámeno, město a svatost, která již nebyla již nezůstal *kámen na kameni*, jak Ježíš před svou smrtí oznámil v Mt 24:2: *Ale on jim řekl: Vidíte to všechno? Vpravdě vám říkám, že zde nezůstane kámen na kameni, který by nebyl stržen.*

26. - *je rozhodnuto, že devastace potvrjí až do konce války*

V Mt 24:6 Ježíš řekl: *Uslyšíte o válkách a pověstech o válkách: dávejte pozor, abyste se netrápili, neboť tyto věci se musí stát. To ale ještě nebude konec.* Po Římanech pokračovaly války po dva tisíce let křesťanské éry a dlouhá doba míru, kterou jsme si užívali od konce druhé světové války, je výjimečná, ale Bohem naprogramovaná. Lidstvo tak může produkovat plody své perverze až do konce svých fantazií, než smrtelně zaplatí cenu.

Nesmíme však zapomínat, když mluvíme o Římanech, že jejich papežská poslušnost prodlouží skutky pohanského „ničitele nebo zpusťšitele“ a tam také až do konce války vedené proti vyvoleným Krista Boha.

Dan 9:27 Na týden uzavře s mnohými pevnou smlouvu a na polovinu týdne způsobí zastavení obětí a obilných obětí; A [budou] na křídle ohavnosti zpusťšeni a dokonce k vyhlazení (nebo úplnému zničení) a bude rozbito, [podle] toho, co bylo nařizeno, na pusté [zemi].

27a- *Uzavře silné spojení s mnoha na týden*

Duch prorokuje ustanovení nové smlouvy; je pevná, protože se stává základem nabízené spásy až do konce světa. Pod pojmem mnoho se Bůh zaměřuje na židovské národy, jeho apoštoly a jeho první židovské učedníky, kteří vstoupí do jeho smlouvy během posledních **sedmi let** lhůty dané židovskému národu oficiálně přijmout nebo odmítnout ukřižovaného Mesiáše. Je to tato smlouva, která je „*přestřižena*“ ve verši 24 mezi Bohem a kajícími židovskými hříšníky. Na podzim roku 33 bude konec tohoto minulého týdne ve znamení tohoto dalšího nespravedlivého a odporného činu představovaného ukamenováním nového jáhna Štěpána. Jeho jedinou chybou bylo říkat Židům pravdy, které nesnesli slyšet, zatímco mu Ježíš vkládal jeho slova do úst. Když Ježíš viděl zabitého stoupence jeho věci, zaznamenal oficiální národní odmítnutí jeho přímluvy. Od podzimu roku 33 židovští rebelové živili římský hněv, který byl v roce 70 vyprázdňen z bloku na Jeruzalémě.

27b- *a na polovinu týdne způsobí zastavení obětí a obětí*

Tento okamžik uprostřed nebo *poloviny týdne* je jaro 30, na které se zaměřuje prorocství o 70 týdnech. Toto je okamžik, kdy jsou dokončeny všechny činy zmíněné ve verši 24: **konec hříchu, jeho usmíření, příchod proroka, který naplňuje vizi tím, že ustanoví svou věčnou spravedlnost, a pomazání vzkříšeného Krista, který vystupuje do nebe Vítězný a Všemohoucí.** Usmířující smrt Mesiáše je zde zmíněna pod aspektem následku, který s sebou nese: definitivní zastavení zvířecích *obětí a obětí*, které se večer a ráno konaly v židovském chrámu, ale také od rána do večera za hříchy lidu. Smrtí Ježíše Krista se stávají zastaralé zvířecí symboly, které ho předobrazovaly ve staré smlouvě, a to je zásadní změna, kterou přinesla jeho oběť. Roztržení chrámové opony, které

Bůh provede ve chvíli, kdy Ježíš vyprší, potvrzuje definitivní ukončení pozemských náboženských obřadů a zničení chrámu v roce 70 toto potvrzení posiluje. Na druhé straně musely zmizet každoroční židovské svátky, všechny prorocké o jeho příchodu; ale v žádném případě praxe týdenního sabatu, který dostává v této smrti svůj pravý význam: prorokuje nebeský odpočinek sedmého tisíciletí, který Ježíš Kristus svým vítězstvím získává pro Boha a své pravé vyvolené, kterým přičítá své dokonalé věčná spravedlnost citovaná ve verši 24.

Začátek tohoto „*týdne*“ dnů-roků nastává na podzim roku 26 křtem Ježíše, který byl pokřtěn Janem Křtitelem.

27c- *A [budou] na křídle ohavnosti zpusťování*

Promiňte, ale tato část verše je ve verzi L.Segond špatně přeložena, protože byla špatně interpretována. S přihlédnutím ke zjevením poskytnutým v Janově Apokalypse předkládám svůj překlad hebrejského textu, který ostatní překlady potvrzují. Fráze „*na křídle*“, symbol nebeského charakteru a nadvlády, naznačuje náboženskou odpovědnost, která se přímo zaměřuje na papežský Řím, který „*povstává*“ v Dan.8:10-11, a jeho náboženské spojence posledních dnů. *Orlí křídla* symbolizují nejvyšší povýšení císařského titulu, například *lev s orlími křídly*, který se týká krále Nabuchodonozora, nebo samotného Boha, který nesl na *orlích křídlech* svůj hebrejský lid, který vysvobodil z egyptského otroctví. Všechny říše přijaly tento symbol orla *včetně*, v roce 1806 Napoleona 1. což bude potvrzeno Apo.8:13, poté pruského a německého císaře, posledním je diktátor A.Hitler. Ale od té doby mají USA také tohoto císařského orla na dolaru své národní měny: dolar.

Po opuštění předchozího tématu se Duch vrací, aby zaměřil svého oblíbeného nepřítele: Řím. Po pozemském poslání Ježíše Krista je cílovým aktérem ohavností, *kteří způsobují* konečné zpusťování země, skutečně Řím, jehož pohanská imperiální fáze právě zničila Jeruzalém v roce 70 ve verši 26. pokračovat v čase až do konce světa. Ohavnosti v množném čísle lze tedy připsat především císařskému Římu, který bude pronásledovat zvolené věřící tím, že je ve velkolepých „*pódiích*“ pobaví krvežíznivý římský lid, což skončí v roce 313. následuje ohavnost, která spočívá v ukončení praktikování sabatu sedmého dne, 7. března 321; tato akce je stále připisována Římské říši a jejímu císařskému vůdci Konstantinovi¹ S ním se římská říše dostala pod nadvládu byzantských císařů. V roce 538 se zase císař Justinián 1. ^{dopustil} další *ohavnosti* tím, že na svém římském sídle ustanovil papežský režim Vigilia 1. ^a toto prodloužení ohavností *až* do konce světa je pak třeba připsat této fázi papežskému zákonu, který má Bůh. odsouzen od Dan.7. Pamatujeme si, že název „*malý roh*“ označuje dvě dominantní fáze Říma v Dan.7 a Dan.8. Bůh vidí v těchto dvou po sobě jdoucích fázích pouze kontinuitu téhož ohavného díla.

Studium předchozích kapitol nám umožnilo identifikovat různé druhy ohavností, které mu tento verš připisuje.

27d- *a až do vyhlazení (nebo úplného zničení) a bude rozbito*, [podle] *toho, co bylo nařízeno, v pusté [země]*.

„*Bude zlomená* [podle] *toho, co bylo nařízeno*“ a zjeveno v Dan. 7:9-10 a Dan. 8:25: *Kvůli svému blahobytu a úspěchu svých úskoků bude mít v srdci*

aroganci, udělá mnoho muži, kteří žili v míru, zahynou a on povstane proti náčelníkovi náčelníků; ale rozbije se to bez námahy jakékoli ruky.

Hebrejský text nabízí tuto božskou myšlenku odlišnou od současných překladů.

Tato nuance je založena na Božím projektu svalit vinu na lidi na planetu Zemi, na které žijí; co nás učí Rev. 20. Všimněme si skutečnosti, že falešná křesťanská víra ignoruje tento božský projekt, který bude spočívat ve vyhlazení lidí z povrchu země při slavném návratu Krista. Ignorují-li zjevení uvedená ve Zjevení 20, marně čekají na zřízení Kristova království na zemi. Zde a v Rev.20 je však plánováno úplné zničení jeho povrchu. Návrat ve slávě vítězného Krista v celém jeho božství vrátí zemi její chaotický vzhled z počátku její historie popsané v Genesis 1. Gigantická zemětřesení jí otřese a pod názvem propast se vrátí do svého chaotického stavu „*beztvarého a prázdné*“, „tohu wa bohu“, iničiála. Nezůstane na ní žádný živý muž, ale bude vězením *d'ábla* izolovaným na ní po *tisíc let* až do hodiny jeho smrti.

V této fázi studie musím poskytnout doplňující informace týkající se nejprve „70. týdne“, který byl právě studován. Jeho naplnění v prorockých dnech-letech je spojeno s doslovným naplněním. Protože díky svědectví židovského kalendáře známe konfiguraci velikonočního týdne roku 30. Jeho středem byl středeční předvečer občasného sabatu ospravedlňovaného židovským Pesachem, který toho roku připadl na čtvrtek. Můžeme tak zcela rekonstruovat průběh tohoto Pesachu, ve kterém Ježíš zemřel. Zatčen v úterý večer, souzen v noci, Ježíš byl ukřižován ve středu ráno v 9 hodin. Vyprší v 15 hodin. Před 18. hodinou uložil Josef z Arimatie jeho tělo do hrobky a odvalil kámen, který ji uzavíral. Velikonoční sobota ve čtvrtek přechází. V pátek ráno kupují zbožné ženy koření, které si během dne připravují na balzamování Ježíšova těla. V pátek večer v 18 hodin začíná týdenní sabat, jedné noci uplyne den v odpočinku posvěcený Bohem. A v sobotu večer v 18 hodin začíná první den sekulárního týdne. Noc pomine a za prvního úsvitu jdou ženy do hrobky v naději, že najdou někoho, kdo by kámen odvalil. Najdou kámen odvalený a hrob otevřený. Marie Magdalena a Marie, Ježíšova matka, vcházejí do hrobu a vidí sedícího anděla, který jim říká, že Ježíš je vzkříšen, anděl jim říká, aby šli a varovali jeho bratry, jeho apoštoly. Když se Marie Magdalena zdržuje v zahradě, spatří muže v bílém, kterého považuje za zahradníka, a při výměně poznává Ježíše. A zde, velmi důležitý detail, který ničí velmi rozšířenou víru, Ježíš říká Marii: „*Ještě jsem se nevrátil ke svému Otci*“. Zloděj, který byl na kříži, a sám Ježíš nevstoupili do ráje, království Božího, ve stejný den svého ukřižování, protože o 3 celé dny později se Ježíš ještě nevrátil do nebe. Mohu tedy říci ve jménu Páně, ať ti, kdo od Něho nemají co říci, mlčí! Aby jednou nemusel trpět posměchem nebo hanbou.

Druhá věc je využít data – 458, které jako první označuje začátek 70 týdnů dnů-roků určených pro židovský národ, kterému Bůh dal dva hlavní znaky identity: sobotu a obřízku těla.

Podle Ř 11 jsou pohanští konvertité, kteří vstoupili do nové smlouvy, naroubování do hebrejského a židovského kořene a kmene. Ale základy nové smlouvy jsou

čistě židovské a Ježíš to chtěl připomenout v Janovi 4:22: *Uctíváte, co neznáte; uctíváme to, co známe, protože spása pochází od Židů.* Dnes toto poselství nabývá na živém významu, protože ho Ježíš adresuje falešně obráceným pohanům všech dob. Aby je ďábel lépe zničil, přinutil je nenávidět Židy a jejich společenství; který je odvrátil od Božích přikázání a jeho svaté soboty. Musíme proto tuto chybu napravit a **podívat se na novou smlouvu s židovskou identitou**. Apoštolové a nově obrácení židovští učedníci jsou tito „ *mnozí* “, kteří uzavřeli *pevné společenství s Ježíšem* , v Dan.9:27, ale jejich základna zůstává židovská, jsou také znepokojeni začátkem období „ *70 týdnů* “ dal Bůh židovskému národu, aby přijal nebo odmítl standard nové smlouvy založené na lidské krvi dobrovolně prolité Ježíšem Kristem. Dedukcí z těchto úvah se datum – 458 stává začátkem „2300 večer-ráno“ Dan.8:14.

Na konci tohoto dlouhého prorockého trvání, 2300 let, musely podle Dan.8:13 tři věci přestat.

- 1- věčné kněžství
- 2- zničující hřích
- 3- pronásledování svatosti a armády.

Jsou identifikovány tři věci:

- 1- věčné pozemské kněžství papeže
- 2- zbytek prvního dne přejmenován: neděle.
- 3- Pronásledování křesťanské svatosti a svatých, občanů nebeského království.

Tyto změny měly za cíl:

- 1- Obnovte Ježíši Kristu jeho svaté věčné nebeské kněžství.
- 2- Obnovte celý božský zákon včetně 7. dne sabatického ^{odpočinku} .
- 3- Viz konec pronásledování křesťanské svatosti a svatých.

Výpočet navržený pro „2300 večer-ráno“ počínaje datem – 458, konec tohoto trvání končí na jaře 1843: $2300 - 458 = 1842 + 1$. V tomto výpočtu máme 1842 celých let, ke kterým musíme přičíst +1, abychom označili jaro na začátku roku 1843, kde končí prorokované „2300 večer-ráno“. Toto datum znamená začátek návratu zásahu Boha, který tak chce osvobodit své pravé světce od náboženských lží zděděných od římského papežského katolicismu po 1260 let. Duch tedy převzal iniciativu k vytvoření duchovního probuzení v USA, kde našli útočiště protestanti, inspiruje ve Williamu Millerovi zájem o proctví Daniela 8:14 a dvě po sobě jdoucí navrhovaná data oznamují návrat Ježíše Krista, první pro jaro 1843, druhé na podzim 1844. Očištění svatyně pro něj znamená, že se Ježíš vrací, aby očistil zemi. Po dvou zklamáních z plánovaných termínů dává Duch znamení těm nejvytrvalejším, kteří se zúčastnili dvou zkoušek víry. Nebeské vidění bylo ráno 23. října 1844 přijato jedním ze světců, který přecházel pole. Nebe se otevřelo scéně ukazující Ježíše Krista jako velekněze sloužícího v nebeské svatyni. Ve vidění přešel ze svatyně do nejsvětějšího místa. Po 1260 letech temnoty se tedy Ježíš Kristus znovu spojil se svými věrnými, kteří byli rozděleni podle dvou po sobě jdoucích zkoušek.

- 1- **Obnovení věčného** . Je to tedy prostřednictvím této vize, že Bůh 23. října 1844 oficiálně převzal kontrolu nad svým věčným nebeským kněžstvím.

- 2- **Návrat sabatu** . Ve stejném měsíci začal další ze Svatých dodržovat sedmý den Sabatu po návštěvě paní Rachel Oaksové, která mu dala brožuru ze své církve: "Křtitelé sedmého dne." Jeden po druhém, postupem času, svatí vybraní dvěma testy také přijali sedmý den sabatu. Takto Bůh skoncoval s ničivým hříchem zavedeným pohanským Římem, ale legalizovaným papežským Římem pod názvem „Neděle“.
- 3- **Zastavení pronásledování** . Třetí téma se týkalo svatosti a křesťanů pronásledovaných 1260 let. A tam znovu, v letech 1843 a 1844, všude v západním světě, kterého se proroctví týkalo, vládl náboženský mír. Je to proto, že revoluční Francie umlčela svou gilotinou ty, kdo jsou zodpovědní za spáchané náboženské zločiny. Tak po posledních krvavých letech trestání náboženských *cizoložníků* podle Apo.2:22-23, na konci 1260 let počínaje rokem 538, datem spojeným s odstraněním věčného *nastolením* papežského režimu, t. j. r. 1798 panuje mír náboženský. A zavedená svoboda svědomí umožňuje svatým sloužit Bohu podle jejich volby a jejich vědomí, že Bůh vzroste. V *roce* 1843, *svatost a armáda svatých* , tito občané nebeského království vybraní Ježíšem Kristem, již nejsou pronásledováni, jak oznámilo proroctví Daniela 8:13-14.

Všechny tyto zkušenosti organizoval a vedl Všemohoucí Bůh, který v naprosté neviditelnosti vede mysl lidí tak, aby uskutečnili jeho plány, celý jeho program až do konce světa, kdy skončí jeho výběr vyvolených. Z toho všeho vyplývá, že člověk se nerozhodne ctít sobotu a její světlo, je to Bůh, kdo mu dává tyto věci, které mu patří, na znamení jeho schválení a jeho skutečné lásky k němu, jak učí Ezé. 20:12 -20: *Dal jsem jim také své soboty jako znamení mezi mnou a nimi, aby poznali, že já jsem Hospodin, který je posvěcují...Světlo mé soboty, aby byly mezi mnou a vámi jediným znamením, kterým je známo, že já jsem Hospodin, váš Bůh* . Protože je to právě on, kdo hledá svou ztracenou ovečku, buďme si jisti, že hovor nemine žádný vyvolený.

V Dan 8, v jedinečné odpovědi, kterou Bůh dává ve verši 14 na otázku ve verši 13, slovo „*svatost*“ dokonale zapadá, protože svatost se obecně týká všeho, co je Božím majetkem a co se ho zvláště dotýká. To byl případ jeho *věčného* nebeského kněžství, jeho *posvěceného sabatu* od založení světa den po stvoření Adama a *jeho svatých* , jeho věrných vyvolených.

Zkušenosti prorokované v Danielovi 8:13-14 se naplnily mezi rokem 1843, kdy Boží dekret vstoupil v platnost, a podzimem roku 1844, oba na základě očekávání návratu Ježíše Krista v těchto dnech, takže se spoléhali na myšlenku příchodu Ježíše Krista dali současníci této zkušenosti účastníkům, kteří byli stoupenci těchto očekávání, jméno „adventista“, z latinského „adventus“, což přesně znamená „advent“. Tuto „adventistickou“ zkušenost najdeme v kapitole 12 této knihy Daniel, kde Duch podtrhne důležitost této poslední formalizované „smlouvy“.

Daniel 10

Dan 10:1 *Ve třetím roce vlády perského krále Kýra bylo zjeveno slovo Danielovi, který se jmenoval Beltašazar. Toto slovo, které je pravdivé, ohlašuje velké neštěstí. Poslouchal toto slovo a rozuměl vidění.*

1a- *Ve třetím roce Kýra, perského krále, bylo Danielovi zjeveno slovo, které se jmenovalo Beltašazar.*

Kýros 2 vládl od – 539. Datum vidění je tedy – 536.

1b- *Toto slovo, které je pravdivé, ohlašuje velké neštěstí.*

Tento termín, *velká pohroma*, ohlašuje masakr ve velkém měřítku.

1c- *Poslouchal toto slovo a rozuměl vidění.*

Pokud Daniel pochopil význam, pochopíme ho také.

Dan 10:2 *V té době jsem já, Daniel, tři týdny truchlil.*

Tento osobní *smutek* , který postihne Daniela, potvrzuje pohřební povahu masakru, který bude proveden, až dojde k ohlášené velké pohromě.

Dan 10:3 *Nejedl jsem žádnou pochoutku, maso ani víno mi nevstoupilo do úst, ani jsem se nemazal, dokud neuplynuly tři týdny.*

Tato příprava Daniela, který hledá větší svatost, prorokuje dramatickou situaci, kterou bude anděl prorokovat v Dan.11:30.

Dan 10:4 *Dvacátého čtvrtého dne prvního měsíce jsem byl u velké řeky Hiddekel.*

Hiddékel má ve francouzštině jméno Tiger. To je *řeka* , která zavlažovala Mezopotámii a Eufrat, která překročila a napojila chaldejské město *Babylon* kvůli potrestané pýše krále Nabuchodonozora. Daniel tomu nerozuměl, ale toto vysvětlení bylo určeno mně. Protože teprve v roce 1991 jsem uvedl pravdivá vysvětlení Daniela 12, kde bude řeka **Tigris** hrát roli „**tygra**“ požírajícího lidské duše. Zkoušku víry ilustruje její nebezpečné překročení. Pouze vyvolení ji mohou překročit a pokračovat ve své cestě s Ježíšem Kristem. Je to opět obraz zkopírovaný z přechodu Rudého moře Hebrejci, nemožný a osudný přechod pro egyptské hříšníky. Ale ten, který evokuje Daniel 12, vybírá poslední zvolené „adventisty“, jejichž poslání bude pokračovat až do návratu Krista. Poslední z nich zažije poslední **velkou pohromu** , její extrémní podobu, která si vyžádá zásah Krista do mocného a slavného spasitelného a pomstychtivého návratu.

První neštěstí oznámené Danielovi je zmíněno v Dan.11:30. Týká se to židovského národa starověku, ale další podobná *pohroma* bude oznámena analogickým obrazem v Rev.1. Toho bude dosaženo po třetí světové válce, ve které *bude zabita třetina mužů* . A tento konflikt je ve Zj 9:13 až 21 představen pomocí symbolů, ale v této knize Daniel je rozvinut srozumitelným jazykem na konci 11. kapitoly ve verších 40 až 45. Abychom v této kapitole postupně našli 11, velké neštěstí Židů, pak v Dan.12:1, velké neštěstí, které se zaměří na vyvolené křesťanství a věrné Židy posledního času, kteří se obrátí ke Kristu. Tato pohroma je tam zmíněna pod termíny potíží“ a hlavním cílem bude praktikování Bohem posvěceného sabatu.

Srovnání dvou vizí předpovídaných pohrom

1- Dětem Danielova lidu staré smlouvy: Dan.10:5-6.

2- Dětem Danielova lidu nové smlouvy: Zj 1:13-14.

Abychom plně ocenili zájem, který musíme věnovat těmto dvěma pohromám, musíme pochopit, že ačkoliv následují jedna po druhé v čase, první je předobrazem, který prorokuje druhé, které bude zaměřeno na návrat Ježíše Krista, posledního věrného. děti Boží typu Daniela a jeho tří společníků. Po desetiletích míru, po kterém bude následovat strašlivá a strašlivě ničivá atomová válka, bude univerzální vládou organizovanou těmi, kdo katastrofu přežili, nařizen den odpočinku Římské neděle. Pak opět přijde smrt, která ohrozí životy věrných vyvolených, jako za dnů Daniela, Chananiáše, Mišaela a Azariáše; a jako v době „Makabejců“ v roce –168, na které se neštěstí ohlásilo v této kapitole Daniela; a nakonec poslední adventisté zůstávají věrní sedmému dni sabatu v roce 2029.

Ale před touto poslední zkouškou již dlouhá papežská vláda 1260 let způsobí, že ve jménu Boha zemře množství tvorů.

Stručně řečeno, pochopení poselství předávaného tímto viděním daným Danielovi nám umožní porozumět významu toho, které dává Janovi ve Zj 1:13 až 16.

Dan 10:5 *Zvedl jsem oči a viděl jsem, že je tam muž oděný plátnem a na bedrech má zlatý pás z Uphazu.*

5a- *byl muž oblečený v plátně*

Dílo spravedlnosti symbolizované plátnem vykoná Bůh prostřednictvím člověka. V popsaném obrazu má Bůh podobu řeckého krále Antiocha 4 známého jako Epifanes. Bude pronásledovatelem Židů mezi – 175 a – 164, po dobu své vlády.

5b- *mající na bedrech zlatý pás z Uphaza*

Pás umístěný na ledvinách označuje vynucenou pravdu. Kromě toho zlato, ze kterého je vyroben, pochází z Uphazu, který se v Jer.10:9 zaměřuje na jeho pohanské modlářské použití.

Dan 10:6 *Jeho tělo bylo jako chryzolit, jeho tvář zářila jako blesk, jeho oči byly jako plameny ohně, jeho paže a nohy byly jako leštěná mosaz a zvuk jeho hlasu byl jako zvuk davu.*

6a- *Jeho tělo bylo jako chryzolit*

Bůh je autorem vize, ale oznamuje příchod pohanského boha, a proto tento nádherný nadpřirozený aspekt.

6b- *jeho tvář zářila jako blesk*

Řecká identita tohoto Boha je potvrzena. Toto je Zeus, řecký bůh krále Antiocha 4. Blesk je symbolem olympského boha Dia; bůh olympských bohů řecké mytologie

6c- *jeho oči byly jako plameny ohně*

Zničí to, na co se dívá a co neschvaluje; jeho oči budou upřeny na Židy podle Dan. 11:30: ... *bude hledět na ty, kteří opustili svatou smlouvu.* Neštěstí nepřichází bez důvodu, odpadlictví poskvří lid.

6d- *jeho ruce a nohy vypadaly jako leštěná mosaz*

Kat, kterého Bůh pošle, bude stejně hříšný jako jeho oběti. Jeho destruktivní činy symbolizované jeho mosaznými pažemi a nohama jsou symbolem řeckého hříchu v soše Dana.2.

6. *a zvuk jeho hlasu byl jako hluk zástupu*

Řecký král nebude jednat sám. Bude mít za sebou a před sebou množství vojáků stejně pohanských jako on sám, aby poslouchali jeho rozkazy.

Vyvrcholení a vyvrcholení tohoto prorockého oznámení bude dosaženo v hodině Danova splnění 11:31: *Na jeho příkaz se objeví jednotky; znesvěcují svatyni, pevnost, ukončí věčné oběti—a nastolí ohavnost ničitele.* Pro biblickou poctivost jsem přeškrtnul slovo oběť, které není napsáno v hebrejském textu, protože Bůh zajistil „ věčné “ dvě různé po sobě jdoucí role ve staré smlouvě a v nové smlouvě. Ve starověku to spočívá v obětování beránka večer a ráno jako zápalné oběti. V povídce označuje nebeskou přímlovu Ježíše Krista, která připomíná jeho oběť na přímlovu za modlitby vyvolených. V tomto kontextu Dan 11:31, v

kontextu staré smlouvy, řecký král ukončí věčné oběti *Mojžíšova* zákona. Výklad služby věčné přimluvy pozemského kněze nebo nebeského velekněze: Ježíše Krista tedy určuje pouze kontext doby, v níž je evokován. Věčné je tedy spojeno s lidskou službou nebo sekundárně a definitivně s božskou nebeskou **službou** Ježíše Krista.

Dan 10:7 *Já, Daniel, jsem to vidění viděl sám, a muži, kteří byli se mnou, ho neviděli, ale velmi se báli, utekli a skryli se.*

7- Tento kolektivní strach je pouze slabým obrazem naplnění vize. Neboť v den předpověděného masakru by spravedliví udělali dobře, kdyby utekli a skryli se, i kdyby to bylo v nitru země.

Dan 10:8 *Zůstal jsem sám a viděl jsem toto veliké vidění; moje síla mi selhala, můj obličej změnil barvu a rozložil se a ztratil jsem veškerou sílu.*

8a- Prostřednictvím svých pocitů Daniel pokračuje v prorokování následků neštěstí, které přijde.

Dan 10:9 *Slyšel jsem zvuk jeho slov; a když jsem slyšel zvuk jeho slov, padl jsem omráčen tváří k zemi.*

9a- V den neštěstí způsobí hlas pronásledujícího krále stejné děsivé účinky; kolena se srazí a nohy se pokrčí a nebudou schopny unést těla, která spadnou na zem.

Dan 10:10 *A hle, dotkla se mě ruka a roztrásla mi kolena a ruce.*

10a- Naštěstí pro něj je Daniel pouze prorok zodpovědný za zvěstování příchodu této **velké pohromy** svému lidu a on sám není terčem spravedlivého Božího hněvu.

Dan 10:11 *Řekl mi: Danieli, milovaný muži, dej pozor na slova, která k tobě budu mluvit, a stůj, kde jsi; neboť nyní jsem poslán k tobě. Když ke mně takto promluvil, stál jsem a třásl se.*

11a- *Danieli, milovaný muži, dej pozor na slova, která k tobě budu mluvit, a stůj, kde jsi*

Milovaný Bůh nemá důvod se bát jeho nebeských zásahů. Boží hněv je proti zlým a krutým agresivním vzpurným hříšníkům. Daniel je opakem těchto lidí, musí zůstat stát, protože to je samotné znamení rozdílu v osudu, který nakonec připadne vyvoleným. I když leží v prachu pozemské smrti, budou probuzeni a postaveni zpět na nohy. Bezbožní si lehnou a bezbožní budou probuzeni, aby konečný soud byl navždy zničen. Anděl specifikuje „na místě, kde jsi“. a kde je? V přírodě na březích řeky „Hiddekel“, ve francouzštině Eufkrat, který bude ve Zjevení označovat křesťanskou Evropu nové aliance. První lekcí je, že člověk se může setkat s Bohem kdekoli a tam od Něj být požehnán. Tato lekce boří modlářské předsudky, že pro mnoho lidí se s Bohem můžeme setkat pouze v kostelech, posvátných budovách, chrámech, oltářích, ale zde nic z toho není. Ve své době Ježíš tuto lekci obnoví slovy v Janovi 4:21 až 24: *Ženo, Ježíš jí řekl, věř mi, přichází hodina, kdy nebudeš uctívat Otce ani na této hoře, ani v Jeruzalémě. Zbožňuješ to, co neznáš; uctíváme to, co známe, protože spása pochází od Židů. Ale přichází a již přišla hodina, kdy praví ctitelé budou uctívat Otce v duchu a v pravdě; neboť to jsou ctitelé, které Otec vyžaduje. Bůh je Duch a ti, kdo ho uctívají, ho musí uctívat v duchu a v pravdě.*

Druhá lekce je jemnější, je založena na řece Hiddekel, protože Duch plánoval otevřít porozumění své knize pouze svým posledním věrným služebníkům, jejichž zkušenost a zkoušku, kterou se provádí jejich výběr, ilustruje obrázek nebezpečný přechod přes řeku Hiddékel ve francouzštině, tygr, jako zvíře tohoto jména, také ve zkoušce víry, požírač lidských duší.

11b- *neboť nyní jsem poslán k tobě. Když ke mně takto promluvil, stál jsem a třásl se.*

Setkání již není vizí, je proměněno v dialog, výměnu mezi dvěma Božími stvořeními, z nichž jedno přichází z nebe a druhé je stále ze země.

Dan 10:12 *Řekl mi: Danieli, neboj se; neboť od prvního dne, kdy jsi nastavil své srdce, abys rozuměl a pokořil se před svým Bohem, byla tvá slova vyslyšena a já přicházím pro tvá slova.*

K celému tomuto verši chci říci jen jednu věc. Pokud byste ztratili paměť, vzpomeňte si alespoň na tento verš, který nám říká, jak potěšit našeho Boha stvořitele.

Verš je příkladem svého druhu; logická posloupnost založená na skutečnosti, že každá příčina má svůj účinek u Boha: je vyslyšena a naplněna žízeň po porozumění doprovázená pravou pokorou.

Zde začíná dlouhé zjevení, které neskončí dříve, než skončí kniha Daniel, kapitola 12 .

Dan 10:13 *A vládce království Perského proti mně stál dvacet jedna dní; ale hle, Michael, jeden z hlavních vůdců, mi přišel na pomoc a zůstal jsem tam s perskými králi.*

13a- *a Vůdce perského království mi vzdoroval dvacet jedna dní*

Anděl Gabriel asistuje Kýrovi 2 perskému králi a jeho poslání pro Boha spočívá v ovlivňování jeho rozhodnutí, aby podniknuté činy nebyly v rozporu s jeho velkým projektem. Příklad tohoto selhání anděla dokazuje, že Boží stvoření jsou skutečně ponechána svobodná a nezávislá, a tudíž odpovědná za všechna svá rozhodnutí a skutky.

13b- *ale hle, Michael, jeden z hlavních vůdců, mi přišel na pomoc*

Odhalený příklad nás také učí, že v případě skutečné nutnosti může „jeden z hlavních vůdců, Michael“ zasáhnout a vynutit si rozhodnutí. Tato nadřazená pomoc je božskou pomocí, protože Michael znamená: „Kdo je jako Bůh“. Je to on, kdo přijde na zem, aby se inkarnoval v Ježíši Kristu. V nebi byl pro anděly zastoupením Ducha Božího s nimi. V tomto případě nás výraz „jeden z hlavních vůdců“ může oprávněně překvapit. Není se čemu divit, protože pokora, mírnost, sdílení a láska, kterou Ježíš projeví na zemi, byly již v jeho nebeském životě s jeho věrnými anděly uvedeny do praxe. Nebeské zákony jsou zákony, které prokázal během své pozemské služby. Na zemi se stal služebníkem svých služebníků. A dozvídáme se, že v nebi se vyrovnal ostatním hlavním andělům.

13c- *a zůstal jsem tam s perskými králi*

Nadvláda dynastie perských králů bude tedy nějakou dobu pokračovat až do řecké nadvlády.

Dan 10:14 *Nyní přicházím, abych vám ukázal, co se v budoucnu stane s vaším lidem; neboť vize se stále týká těch časů.*

14a- Až do konce světa bude lid Daniela znepokojovat, ve staré i v nové smlouvě, protože jeho lidem je Izrael, kterého Bůh zachraňuje od egyptského hříchu, od hříchu Adama skrze Ježíše Krista a od hříchu založeno Římem v křesťanství očištěné Ježíšovou krví.

Účelem zjevení, které anděl přinesl Danielovi, je varovat jeho lid před tragédiemi, které přijdou. Daniel již chápe, že to, co je mu zjeveno, se ho již osobně netýká, ale je si také jistý, že tato učení budou v budoucnu užitečná pro služebníky svého lidu, a tedy pro všechny, ke kterým je Bůh oslovuje a kterým je prostřednictvím mu.

Dan 10:15 *Zatímco ke mně mluvil tato slova, pohlédl jsem k zemi a mlčel.*

15a- Jan má stále v mysli strašnou vizi neštěstí a snaží se soustředit na to, aby slyšel, co slyší, už se neodvažuje zvednout hlavu, aby se podíval na toho, kdo k němu mluví.

Dan 10:16 *A hle, dotkl se mých rtů někdo v podobě lidských synů. Otevřel jsem ústa, promluvil jsem a řekl tomu, kdo stál přede mnou: Můj pane, to vidění mě naplnilo strachem a ztratil jsem veškerou sílu.*

1a- *A hle, ten, kdo měl podobu synů člověka, se dotkl mých rtů*

Zatímco strašlivá vize byla neskutečným fiktivním obrazem vytvořeným v Danielově mysli, anděl se naopak představuje v lidské podobě identické s pozemským člověkem. Za prvé, i on byl stvořen k obrazu Božímu, ale v nebeském tělese osvobozeném od pozemských zákonů. Jeho nebeská povaha mu umožňuje přístup do obou dimenzí tím, že v každé má aktivní kapacitu. Dotkne se Danielových rtů, které tento dotek ucítí.

Dan 10:17 *Jak může služebník mého pána mluvit s mým pánem? Teď mi docházejí síly a už nemám dech.*

17a- Pro čistě pozemskou lidskou bytost je situace velmi odlišná, jsou vnuceny pozemské zákony a strachem ztrácí sílu a dech.

Dan 10:18 *Ten, který vypadal jako muž, se mě znovu dotkl a posílil mě.*

18a- S jemným naléháním se andělovi podaří vrátit Danielovi sílu tím, že ho uklidní.

Dan 10:19 *Řekl mi: "Neboj se, milovaný člověče, pokoj s tebou." odvahu odvahu! A když ke mně mluvil, nabyl jsem síly a řekl: Necht' promluví můj pán, neboť jsi mě posílil.*

19a- Poselství míru! Totožné s tou, kterou Ježíš osloví své učedníky! Nic jako uklidnění vyděšené mysli. Slova odvaha, odvaha, mu pomáhají popadnout dech a znovu nabrat sílu.

Dan 10:20 *Řekl mi: "Víš, proč jsem k tobě přišel?" Nyní se vracím bojovat s vládcem Persie; a když odejdu, hle, přijde vládce Jávau.*

20a- *Nyní se vracím bojovat s vůdcem Persie*

Tímto vůdcem Persie je Kýros 2 Veliký, kterého Bůh považuje za svého pomazaného; což mu nebrání v tom, aby proti němu musel bojovat, aby směřoval svá rozhodnutí jeho směrem.

20b- *a když odejdu, hle, přijde vládce Jávau*

Když anděl opustí Cyrus 2, útok řeckého vůdce té doby otevře rostoucí nepřátelství mezi dvěma perskými a řeckými nadvládami.

Dan 10:21 *Ale oznámím vám, co je psáno v knize pravdy. Nikdo mi proti tomu nepomůže, kromě Michaela, vašeho vůdce.*

21a- Toto zjevení, které Daniel obdrží, se nazývá kniha pravdy. Dnes, v roce 2021, mohu potvrdit splnění všeho, co je v něm zjeveno, protože jeho pochopení bylo plně dáno nesmrtelným Duchem Michaela, našeho vůdce, pro Daniela ve staré smlouvě a pro mě v nové smlouvě, od Ježíše Krista nárokuje toto jméno, aby soudil demony stále aktivní až do svého slavného návratu.

Daniel 11

Pozornost ! Navzdory změně kapitoly pokračuje diskuse mezi andělem a Danielem v návaznosti na poslední verš 10. kapitoly .

Dan 11:1 *A já jsem byl v prvním roce Dareia Médského s ním, abych mu pomáhal a podporoval ho.*

1a- Stvoření Bohem k věčnému životu, anděl, který mluví k Danielovi, mu říká, že pomáhal a podporoval Dareia, mediánského krále, který dobyl Babylón ve věku 62 let a který stále vládl v Dan.6. Tento král miloval Daniela a jeho Boha, ale když byl uvězněn, vystavil svůj život nebezpečí tím, že ho vydal lvům. Byl to tedy on, kdo zasáhl, aby zavřel lvům tlamu a zachránil mu život. Byl to tedy také on, kdo pomohl tomuto králi Dareiovi pochopit, že Bůh Danielův je jediný pravý Bůh, stvořitel všeho, co je, který žije a že není nikdo jiný jako on.

Dan 11:2 *Nyní vám dám poznat pravdu. Hle, v Persii budou stále tři králové. Čtvrtý shromáždí více bohatství než všichni ostatní; a až bude mocný ve svém bohatství, vzbudí všechny proti jávskému království.*

2a- *Nyní vám dám poznat pravdu*

Pravdu zná pouze Pravý Bůh a je to jméno, které si Bůh dává ve vztahu ke svým posledním vyvoleným v Kristu podle Zj 3:14. Pravda není jen Boží zákon, jeho obřady a jeho přikázání. Zahrnuje také vše, co Bůh úzkostlivě plánuje a způsobí, aby se ve svém čase uskutečnilo. Pouze objevujeme každý den našeho života, součást tohoto skvělého programu, ve kterém postupujeme až do konce našeho života a kolektivně, až do konce závěrečného záchranářského projektu, který umožní vyvoleným přístup k věčnosti.

2b- *Hle, v Persii budou ještě tři králové*

1. král po Kýrovi 2: Kambýses 2 (– 528 – 521) poráží svého syna Bardiju , kterému Řekové přezdívali ^{Smerdis} .

2. král: falešný Smerdis, mág Gaumâta uzurpátor jména Smerdis kraluje jen ^{krátce} .

3. král: Dareios 1. ^{perský} (– 521 – 486) syn Hystape .

2c- Čtvrtý shromáždí více bohatství než všichni ostatní
4. král: Xerxes I. (- 486 – 465). Hned po něm bude vládnout Artaxerxes I. a osvobodí všechny židovské zajatce v **sedmém roce** jeho vlády, na jaře – 458 podle Esd.7:7-9.

2d- a až bude mocný svým bohatstvím, pozdvihne vše proti jávskému království Xerxes I. ^{potlačil} a uklidnil vzbouřený Egypt, poté vedl válku proti Řecku, napadl Attiku a zničil Athény. Ale byl poražen u Salamíny v roce – 480. Řecko si zachová nadvládu nad svým územím. A perský král zůstal v Asii, přesto podnikal útoky, které prokázaly jeho touhu dobýt Řecko.

Dan 11:3 Ale povstane mocný král, který bude vládnout velikou mocí a bude činit, co se mu zlíbí.

3a- Poražený na svém území, pronásledovaný perský král Xerxes I. nakonec ^{zemře}, zavražděn dvěma jeho velkými muži. Byl poražen mladým mužem, kterému se podvodně vysmíval. Řecko si zvolilo za svého krále Alexandra Velikého, mladého Makedonce ve věku 20 let (nar. – 356, vládl – 336, – zemřel v – 323). Proroctví ho zmiňuje jako zakladatele 3. ^{říše} sochy Dan.2, třetí zvíře Dan.7 a druhé zvíře Dan.8.

Dan 11:4 *A až bude vyvýšen, jeho království bude rozbito a rozděleno na čtyři nebeské větry; nebude patřit jeho potomkům ani nebude tak mocná, jak byla, neboť bude roztrhána a přejde na jiné než na ně.*

4a- Najdeme tam přesnou definici uvedenou na velkém zlomeném rohu řeckého kozla z Dan.8:8 a její vysvětlení ve verši 22: *Čtyři rohy, které povstaly, aby nahradily tento zlomený roh, to jsou čtyři království, která povstanou. z tohoto národa, ale kdo nebude mít tolik síly .*

Vzpomínám si, co představují „ čtyři velké rohy “.

1. ^{roh} : Řecká dynastie Seleukovců založená v Sýrii Seleukem 1. ^{Nicatorem} .

2. roh: řecká dynastie Lagidů založená v Egyptě Ptolemaiem ^{I. Lagosem} .

3. roh: řecká dynastie založená v Trace Lysimachem .

4. ^{roh} : řecká dynastie založená v Makedonii Cassandrou

Dan 11:5 *Král jihu zesílí. Ale jeden z jeho vůdců bude silnější než on a bude dominovat; jeho panství bude mocné.*

5a- *Král jihu zesílí*

Ptolemaios I. Soter Lagos –383 –285 král Egypta nebo „ král jihu “.

5b- *Ale jeden z jeho vůdců bude silnější než on a bude vládnout; jeho panství bude mocné.*

Seleucus 1. Nicator –312–281 král Sýrie nebo „ král severu “.

Dan 11:6 *Po několika letech utvoří spojenectví a dcera krále jihu přijde ke králi severu, aby obnovila svornost. Ale ona si neudrží sílu své paže a on neodolá, ani on, ani její paže; bude vysvobozena s těmi, kteří ji přivedli, s otcem a s tím, kdo jí byl v té době oporou.*

6a- Proroctví vynechává vládu Antiocha 1. (-281–261), druhého „ krále severu “, který zahájil první „syrskou válku“ (-274–271) proti „ králi jihu “ Ptolemaiovi 2 Filadelfovi (– 282 –286). Pak přichází 2. "Syrská válka" (- 260 - 253) , která se postavila Egyptanům proti novému " králi severu " Antiochos 2 Theos (- 261 - 246).

6b- *Po několika letech se spojí a dcera krále jihu přijde ke králi severu, aby obnovila harmonii.*

Začíná strupovité chování. Aby se Antiochos 2 oženil s Berenikou, rozvádí se se svou legitimní manželkou jménem Laodice. Otec doprovází svou dceru a zůstává s ní v domě svého zetě.

6c- *Ale ona si neudrží sílu své paže a on neodolá, ani on, ani její paže; bude vysvobozena s těmi, kteří ji přivedli, s otcem a s tím, kdo jí byl v té době oporou.*

Ale těsně před svou smrtí Antiochos 2 vydědí Bérénici. Laodicea se pomstí a nechá ji zabít se svým otcem a její malou dcerkou (*paže* = dítě). Poznámka : ve Zj 3:16 se Ježíš chystá rozvést se svou oficiální adventistickou manželkou, která se symbolicky jmenuje Laodicea; tím spíše, že se Antiochos 2 nazývá „Theos“, Bůh. V Anglii se králi Jindřichu 8 dařilo lépe, rozvedl se oddělením od náboženské autority Říma, vytvořil svou anglikánskou církev a nechal svých sedm manželek umírat jedna po druhé. Pak přichází ³. „**Syrská válka**“ (-246-241).

Dan 11:7 *Místo něho povstane výhonek z jeho kořenů; přijde k armádě, vstoupí do pevností krále severu, naloží s nimi, jak se mu zlíbí, a zmocní se.*

7a- *Na jeho místě vyroste výhonek z kořenů*
Ptolemaios 3 Evergetes -246-222 bratr Bereniky.

7b- *přijde k vojsku, vstoupí do pevností krále severu*
Seleucus 2 Kallinicos -246-226

7c- *naloží s tím, jak se mu zlíbí, a učiní se mocným*

Nadvláda patří králi jihu. Tato egyptská nadvláda je pro Židy na rozdíl od seleukovských Řeků příznivá. Musíme okamžitě pochopit, že mezi dvěma znepřátelenými vládci je území Izraele, které musí dva válčící tábory překročit při svých ofenzivách nebo při svých ústupech.

Dan 11:8 *Dokonce vezme jejich bohy a jejich litiny a jejich drahocenné předměty ze stříbra a zlata a přenesse do Egypta. Pak se bude několik let držet dál od krále severu.*

8a- Jako uznání Egyptané přidají k jeho jménu Ptolemaios 3 jméno „Evergetes“ neboli dobrodinec.

Dan 11:9 *Půjde proti království krále jihu a vrátí se do své země.*

9a- Odezva Seleuka 2 selhala až do začátku 4. „**Syrské války**“ (-219-217) , která postavila Antiochos 3 proti Ptolemaiovi 4 Philopatorovi .

Dan 11:10 *Jeho synové vyjdou a shromáždí velké množství vojska; jeden z nich vystoupí vpřed, rozšíří se jako proud, přeteče a pak se vrátí; a zaženou nepřátele do pevnosti krále jihu.*

10a- Antiochos 3 Megas (-223 -187) proti Ptolemaiovi 4 Philopator (-222-205). Přidané přezdívky odhalují stav posměchu lidu Lagid, protože Philopator znamená v řečtině láska k otci; otce, kterého zabil Ptolemaios... Seleukovské útoky opět selhaly. Nadvláda zůstane v ošklivém táboře.

Dan 11:11 *Král jihu se rozhněvá a vytáhne a napadne krále severu; vzbudí velký zástup a vojsko krále severu bude vydáno do jeho rukou.*

11a- Tato drtivá seleukovská porážka je dobrá pro Židy, kteří preferují Egyptany, protože s nimi zacházejí dobře.

Dan 11:12 *A tento zástup bude pyšný a srdce krále povznese se; srazí tisíce, ale nezvítězí.*

12a- Situace se změní s 5. „Syrskou válkou“ (-202-200), která postaví **Antiochos 3 proti** ^{Ptolemaiovi} 5 Epiphanes (-205 -181).

Dan 11:13 *Král severu zase přijde a shromáždí větší množství než ten první; po nějaké době, pár letech, vyrazí s velkou armádou a velkým bohatstvím.*

13a- Bohužel pro Židy se Seleukovští Řekové vrátili na své území, aby zaútočili na Egypt.

Dan 11:14 *V ten čas povstane mnoho proti králi jihu a násilníci z vašeho lidu se vzbouří, aby naplnili vidění, a padnou.*

14a- Nový král egyptského jihu Ptolemaios 5 Epiphanes – neboli Illustrious (-205-181) ve věku pěti let je ztížen útokem Antiochos 3 podporovaným protivníky. Židé ale podporují egyptského krále bojem proti Seleukovcům. Oni jsou, nejen poraženi a zabiti, ale právě si ze syrských seleukovských Řeků udělali smrtelné nepřátele na celý život.

Židovská vzpoura odhalená v tomto verši je ospravedlněna židovskou preferencí egyptského tábora; jsou proto nepřátelští k seleukovskému táboru, který znovu získává nadvládu nad situací. Ale nevaroval Bůh svůj lid před spojenectvím s Egyptany? „Egypt, ta třtina, která probodává ruku toho, kdo se o ni opírá,“ podle Iz. 36:6: „*Hle, položil jsi ji do Egypta, vzal sis na podporu tuto zlomenou třtinu, která proniká a probodává ruku z každého, kdo se o něj opírá: to je farao, král egyptský, pro všechny, kdo v něj doufají.*“ Zdá se, že toto varování židovský národ ignoruje a jeho vztah s Bohem je na tom nejhorším; trest se blíží a udeří. Antiochos 3 je nutí draze zaplatit za jejich nepřátelství.

Vezměte prosím na vědomí : cílem této židovské revolty je „uskutečnit vizi“ v tom smyslu, že připravuje a buduje nenávist Syřanů vůči židovskému lidu. Tak je zasáhne **velká pohroma ohlášená v Dan.10:1**.

Dan 11:15 *Král severu vyjde, vystaví terasy a dobyje opevněná města. Jižní vojska a králova elita nebudou vzdorovat, bude jim chybět síla k odporu.*

15a- Nadvláda trvale změnila strany, je v táboře Seleucidů. Před ním je egyptskému králi pouhých pět let.

Dan 11:16 *Kdo jde proti němu, udělá, co chce, a nikdo mu nebude odporovat; zastaví se v nejkrásnější zemi a vyhladí vše, co mu přijde pod ruku.*

16a- Antiochos 3 stále nedokáže dobýt Egypt a jeho žízeň po dobývání ho dráždí, Židé se stávají jeho bolestí. Vylévá přebytek svého hněvu na umučený židovský národ, na nějž odkazuje výraz „*nejkrásnější ze zemí*“ jako v Dan.8:9.

Dan 11:17 *Navrhne přijít se všemi vojsky svého království a uzavřít mír s králem jihu; dá mu svou dceru za manželku s úmyslem přivodit jeho zkázu; ale to se nestane a nepodaří se to.*

17a- Protože válka neuspěje, Antiochos 3 zkouší cestu spojenectví s táborem Lagid. Tato změna strategie má příčinu: Řím se stal ochráncem Egypta. Snaží se tedy spory urovnat tím, že svou dceru Kleopatru, první jméno, provdá za Ptolemaia 5. Sňatek se uskuteční, ale manželský pár si chce zachovat nezávislost na seleukovském táboře. Plán Antiocha 3 na dobytí Egypta opět selhal.

Dan 11:18 *Zaměří se na ostrovy a mnohé z nich vezme; ale vůdce skoncuje s odporem, který chtěl přilákat, a nechá to na něj dopadnout.*

18a- Podmaní si země v Asii, ale nakonec na své cestě najde římskou armádu, zde označenou jako v Dan.9:26 výrazem „*vůdce*“; to proto, že Řím je stále republikou, která vysílá své armády do svalových pacifikačních operací pod vedením legátů reprezentujících moc senátorů a lidu, plebsu. Přejít k imperiální nadvládě tento typ vojenské organizace nezmění. Tento vůdce se jmenuje Lucius Scipio známý jako Afričan. Král Antiochos podstoupil riziko, že se mu postaví, a byl poražen v bitvě u Magnesie v roce 189 a odsouzen zaplatit Římu jako válečnou náhradu obrovský dluh 15 000 talentů. Navíc, jeho nejmladší syn, budoucí Antiochos 4 Epiphanes, pronásledovatel Židů, který ve verši 31 naplní „neštěstí“ prorokované v Dan.10:1, je zajat Římany jako rukojmí.

Dan 11:19 *Potom půjde do pevností své země; a klopýtne a padne, a nebude více nalezen.*

19a- Dobyvatelské sny skončily smrtí krále, kterého nahradil jeho nejstarší syn Seleukos 4 (-187-175).

Dan 11:20 *Kdo ho nahradí, přivede vymahače do nejkrásnější části království, ale za pár dní bude zničen, a ne hněvem nebo válkou.*

20a- Aby vyrovnal dluh vůči Římanům, posílá král svého ministra Heliodora do Jeruzaléma, aby se zmocnil chrámových pokladů, ale oběť strašlivé vize v chrámu upouští od tohoto vyděšeného projektu. Tento vymahač je Heliodorus, který poté zavraždí Seleuka 4, který ho obvinil z jeho mise do Jeruzaléma. Úmysl stojí za čin a Bůh ho nechal zaplatit za toto znesvěcení svého svatého chrámu smrtí svého vůdce, který, zavražděn, *nezemřel ani hněvem, ani válkou*.

Antiochos 4 muž zobrazený ve vidění velkého neštěstí

Dan 11:21 *Na jeho místo nastoupí opovržený muž, který nebude oděn královskou důstojností; zjeví se uprostřed pokoje a zmocní se království intrikami.*

21a- Toto je Antiochos, nejmladší syn Antiocha 3. Zajatec a rukojmí Římanů, dokážeme si představit, jaké účinky má jeho postava. Když se stal králem, musel se pomstít. Navíc jeho pobyt u Římanů umožnil s nimi určité porozumění. Jeho nástup na syrský trůn je založen na intrikách, protože před ním měl přednost jiný syn, starší Demetrius. Když viděl, že Demetrius uzavřel smlouvu s Perseem, makedonským králem, nepřítelem Římanů, ten dal přednost a dosadil na trůn svého přítele Antiocha.

Dan 11:22 *A vojska, která se vylije jako proud, budou před ním přemožena a zničena jako kníže smlouvy.*

22a- *Vojska, která se šíří jako proud, budou před ním potopena a zničena*

Nepřátelství se obnoví s 6. „syrskou válkou“ (-170-168).

Tentokrát nechali Římané Antiochos 4 obnovit válku jeho otce proti ošklivému egyptskému táboru. Nikdy si tak nezasloužila svůj symbol hříchu, řecky to v tomto kontextu platí. Raději posuzujte fakta, jako to tehdy udělal Bůh. V táboře Lagid je Ptolemaios 6 incestně ženatý se svou sestrou Kleopatrou 2. Je s nimi spojován jejich mladší bratr Ptolemaios 8 známý jako Physcon. Pak můžeme pochopit, proč Bůh nechal Antiocha rozdrtit jejich armádu.

22b- *stejně jako vůdce aliance.*

Menelaos, spolupracovník Seleukovců, touží po postavení legitimního velekněze Oniáše, nechá ho zavraždit Andronikem a zaujme jeho místo. Je to stále Boží Izrael? V tomto dramatu si Bůh začíná připomínat činy, které Řím bude v průběhu staletí provádět. Císařský Řím skutečně zabije Mesiáše a papežský Řím bude dychtit a sebere Jeho věčné kněžství, stejně jako Menelaos zabil Oniáše, aby ho nahradil.

Dan 11:23 *A když se k němu připojí, použije lsti; vyrazí a u málo lidí bude mít navrch.*

23a- Antiochus uzavírá spojení se všemi, připraven je rozbít, pokud je to v jeho zájmu. Tato postava sama o sobě je obrazem historie králů Francie a Evropy; spojení uzavírané, aliance rozbité a krvavé války prokládané krátkými obdobími míru.

Ale i tento verš pokračuje ve dvojím čtení a podává nám náčrt papežského režimu, který bude pronásledovat svaté po 120 let. Protože řecký král a papežství jsou si velmi podobní: *podvody a triky* v obou.

Dan 11:24 *V pokoji vejde do nejúrodnějších míst provincie; učiní to, co nedělali otcové jeho ani otcové jeho otců; bude rozdávat kořist, kořist a bohatství; vytvoří projekty proti pevnostem, a to po určitou dobu.*

24a- Obrovský dluh vůči Římanům musí být zaplacen. Za tímto účelem Antiochos 4 zdaňuje své provincie, a tedy židovský lid, nad nímž dominuje. Bere tam, kde nezasel, a zbavuje porobené národy, které se dostaly pod jeho nadvládu, o jejich bohatství. Neopustil svůj cíl dobýt Egypt háčkem nebo lumpárnou. A aby ho jeho vojáci ocenili a získal jejich podporu, dělí se o kořist se svými jednotkami a bohatě ctí svá řecká božstva, z nichž hlavní: olympského Dia, boha bohů řecké mytologie.

Při dvojím čtení bude římský papežský režim jednat stejně. Protože je od přírody slabý, musí svádět a obohacovat velikány království, aby je oni a jejich ozbrojené síly uznali a podpořili.

Dan 11:25 *V čele velkého vojska použije svou sílu a svůj zápal proti králi jihu. A král jihu se pustí do války s početnou a velmi silnou armádou; ale neodolá, protože proti němu budou připravovány zlé plány.*

25a- V roce – 170 dobyl Antiochos 4 Pelusium a zmocnil se celého Egypta kromě jeho hlavního města Alexandrie.

Dan 11:26 *Ti, kdo jedí z jeho stolu, ho zničí; jeho vojska se rozšíří jako proud a mrtví budou padat ve velkém množství.*

26a- Ptolemaios 6 se poté zapojí do vyjednávání se svým strýcem Antiochosem 4. Připojí se k seleukovskému táboru. Ale neschvalován Egyptany, byl v Alexandrii nahrazen svým bratrem Ptolemaiem 8, proto zrazen svou rodinou, která jedla jídlo z jeho stolu. Válka pokračuje a mrtví padají ve velkém množství.

Dan 11:27 *Oba králové budou hledat zlo ve svém srdci a u jednoho stolu budou mluvit falešně. To se ale nepodaří, protože konec přijde až ve stanovený čas.*

27a- Intriky Antiochosu 4 opět selžou. Jeho vztah s jeho synovcem Ptolemaiem 6, který se k němu přidal, je založen na podvodu.

27b- *To se ale nepodaří, protože konec přijde teprve v určený čas.*

jakém účelu tento verš mluví? Ve skutečnosti to naznačuje několik konců a za prvé konec války mezi Antiochem 3 a jeho egyptskými synovci a neteří. Tento

konec je blízko. Další *konce* se budou týkat trvání 1260 let papežské vlády v Dan. 12:6 a 7 a doby *konce* verše 40 této kapitoly, který bude svědkem naplnění třetí světové války, která připravuje kontext pro poslední *velká* univerzální katastrofa.

Ale v tomto verši tento výraz nemá přímou souvislost s „*časem konce*“ citovaným ve verši 40, jak zjistíme a ukážeme. Struktura této kapitoly je chytře klamavá.

Dan 11:28 *Navrátí se do své země s velkým bohatstvím; bude ve svém srdci nepřátelský vůči svatému spolenectví, bude jednat proti němu, pak se vrátí do své země.*

28a- *Vrátí se do své země s velkým bohatstvím*

Antiochos 4, odpovědný za bohatství odebrané Egypťanům, se vydává na cestu zpět do Antiochie a zanechává za sebou Ptolemaia 6, kterého ustanovil za krále nad polovinou dobytého Egypta. Toto poloviční vítězství ale rozčiluje nespokojeného krále.

28b- Rozzlobenost, se kterou se král setkal, způsobila, že se Židé stali terčem jeho hněvu. Také návštěvou jejich domova si na nich vybije trochu tohoto vzteku, ale nechlácholí ho.

Dan 11:29 *V určený čas půjde znovu proti jihu; ale tentokrát už se věci nebudou dít jako dřív.*

29a- Vstupujeme do roku velkého neštěstí.

V roce – 168 se Antiochos dozvěděl, že se jeho synovci proti němu opět smířili, Ptolemaios 6 uzavřel mír se svým bratrem Ptolemaiem 8. Dobyté egyptské země se vrátily do egyptského tábora. Vyráží proto znovu na tažení proti svým synovcům, odhodlaný zlomit veškerý odpor, ale...

Dan 11:30 *Lodě Chittimu připlují proti němu; zklamaný, obrátí se zpět. Pak, rozzuřený proti svatému spolenectví, nezůstane nečinný; až se vrátí, podívá se na ty, kteří opustili svatou smlouvu.*

30a- *Lodě Chittimu postoupí proti němu*

Duch tak označuje římskou flotilu založenou na současném ostrově Kypr. Odtud ovládají národy Středozemního moře a pobřežní národy Asie. Po svém otci je Antiochos 3 postaven před římské veto. Utrpí ponížení, které ho rozzuří. Římský legát Popilius Laenas mu nakreslí na zem kolem nohou kruh a nařídí mu, aby jej neopouštěl, pokud se nerozhodne s Římem bojovat nebo jej poslechnout. Antiochos, bývalý rukojmí, se poučil z toho, co dostal jeho otec, a musí se vzdát dobytí Egypta, který se zcela dostal pod římský protektorát. V tomto kontextu výbušného hněvu se dozví, že Židé, věřící mrtví, se radují a oslavují. Strašně tvrdě se naučí, že je stále velmi živý.

Dan 11:31 *Na jeho rozkaz přijdou vojska; znesvěť svatyni, pevnost, ukončí věčné oběti a postaví ohavnost ničitele (nebo ničitele).*

31a- Tento verš potvrzuje skutečnosti uvedené v apokryfní zprávě 1 Mak.1:43-44-45: *Potom král Antiochos napsal celému svému království, aby se všichni stali jedním lidem a aby každý opustil svůj zvláštní zákon. Všechny národy souhlasily s tímto příkazem krále Antiocha a mnozí v Izraeli souhlasili s tímto otroctvím, obětovali modlám a porušovali (poskvrňovali) sobotu.* V tomto popisu najdeme zkoušky, které Daniel a jeho tři společníci zažili v Babylóně. A Bůh nám v 1. Makabejském předkládá popis toho, co bude posledním velkým neštěstím,

kterému my, kteří jsme naživu v Kristu, budeme muset čelit těsně před návratem ve slávě Ježíše Krista. Mezi naší dobou a dobou makabejských Židů další velká pohroma způsobila, že svatí Ježíše Krista umírali na 120 let.

31b- ~~znesvěti svatyni, pevnost, ukončí věčné oběti a postaví ohavnost ničitele (nebo ničitele).~~

Tyto činy budou potvrzeny v tomto historickém svědectví zaznamenaném židovským a římským historikem Josephem. Důležitost věci to ospravedlňuje, a tak se podívejme na toto svědectví, ve kterém najdeme detaily shodné s nedělním zákonem posledních dnů vyhlášeným univerzálním režimem tvořeným přeživšími třetí světové války.

Zde je raná verze 1 Macc.1:41 až 64:

1Ma 1:41 Král pak přikázal, aby všichni v jeho říši byli jedním lidem :

1Ma 1:42 každý se měl vzdát svých zvyků. Všichni pohané se podřídili královým rozkazům

1Ma 1:43 i v Izraeli mnozí přijali jeho uctívání: obětovali modlám a znesvěcovali sobotu.

1Ma 1:44 Král vyslal posly do Jeruzaléma a do judských měst, aby tam plnili jeho rozkazy; od této chvíle bylo nutné dodržovat cizí zvyky v zemi,

1Ma 1:45 aby přestaly zápalné oběti chrámové, oběti a oběti nápojové. Sabaty a svátky měly být zprofanovány,

1Ma 1:46 poskvrňte svatyni a všechno, co je svaté,

1Ma 1:47 stavění oltářů, bohoslužeb a chrámů modlám, porážení vepřů a nečistých zvířat.

1Ma 1:48 Své syny měli nechat neobřezané, a tak se znechutit všemi druhy nečistot a zneuctění.

1Ma 1:49 Jedním slovem jsme měli zapomenout na Zákon a zanedbávat všechna jeho zachovávání:

1Ma 1:50 Kdo neuposlechl králova nařízení, musí zemřít.

1Ma 1:51 Tak byly rozesílány královské listy po celém jeho království; ustanovil dozorce nad veškerým lidem a přikázal všem judským městům přinášet oběti.

1Ma 1:52 Mnozí z lidu uposlechl, všichni, kdo opustili Zákon; páchali zlo v zemi,

1Ma 1:53 nutí Izrael hledat útočiště.

1Ma 1:54 Patnáctého dne měsíce Kisleu, roku 145, postavil král na oltář pro zápalné oběti Ohavnost zpusťování a v sousedních judských městech postavili oltáře.

1Ma 1:55 Ve dveřích domů a na náměstích pálili kadidlo,

1Ma 1:56 Knihy zákona byly roztrhány a vhozeny do ohně, když byly nalezeny,

1Ma 1:57 A kdyby se v někom našla kniha smlouvy nebo kdyby někdo poslouchal Boží zákon, usmrtili by ho podle rozhodnutí krále.

1Ma 1:58 Trestali Izraelce, kteří byli měsíc co měsíc přistiženi v jejich městech,

1Ma 1:59 a 25. dne každého měsíce byly obětovány oběti na hlavním oltáři místo oltáře pro zápalné oběti.

1Ma 1:60 Podle tohoto zákona usmrcojí ženy, které daly obřezat své děti,

1Ma 1:61 s nemluvňaty zavěšenými na krku; jejich příbuzní a ti, kteří provedli obřízku, byli také usmrceni.

1Ma 1:62 Navzdory tomu všemu zůstali mnozí v Izraeli věrní a byli dost odvážní, aby nejedli nečisté pokrmy.

1Ma 1:63 Raději zemřeli, než aby se znečišťovali pokrmy, které odporovaly svaté smlouvě, a ve skutečnosti byli usmrceni.

1Ma 1:64 Pro Izrael to byla velká zkouška.

V tomto příběhu si všimněme veršů 45 až 47, které potvrzují zastavení obětí věčné **přímluvy**, a verše 54, který svědčí o znesvěcení svatyně: **král postavil na oltář pro zápalné oběti Ohavnost zpusťování.**

Na počátku těchto zl je toto odpadnutí Izraele : *1Ma 1:11 V té době vznikla v Izraeli generace pomýlených lidí, kteří za sebou přivedli mnoho lidí: „Uzavřeme alianci s národy kolem nás,“ říkali, „protože od té doby, co jsme se od nich oddělili, se stalo mnoho neštěstí. k nám .”* Neštěstí byla již důsledkem jejich nevěry Bohu a svým vzpurným postojem si na sebe přivodili ještě více neštěstí.

V této krvavé tragédii řecká nadvláda dobře ospravedlnila svůj všudypřítomný symbol hříchu v *bronzu sochy Dana.2; leopard skvrnitý Dan.7; a páchnoucí koza Dana.8.* Ještě je ale potřeba upozornit na jeden detail. Osoba odpovědná za trestnou misi vyslanou Antiochem 4 do Jeruzaléma v roce – 168 se jmenuje Apollonius a toto řecké jméno, které ve francouzštině znamená „ničitel“, bude Duchem vybráno, aby v Apo.9:11 odsuzovalo destruktivní použití Bible svaté falešným protestantským křesťanstvím posledních dnů; nebo právě ti, kteří zorganizují poslední **velkou poslední pohromu**. Apolonius přišel do Jeruzaléma s 22 000 vojáky a **v sabatní den**, během velkolepého veřejného povstání, zmasakroval všechny židovské diváky. Tímto profánním zájmem poskvrnili sobotu a Bůh je nechal zabít. A jeho hněv nepolevuje, protože za tímto krvavým faktem je nařízena helenizace Židů. Athénský Gerontes, královský delegát, prosadil všem lidem helenizaci bohoslužeb a morálky v Jeruzalémě stejně jako v Samaří. Jeruzalémský chrám byl poté zasvěcen Olympskému Diovi a chrám hory Gerizim pohostinnému Diovi. Vidíme tedy, jak Bůh stahuje svou ochranu ze svého vlastního chrámu, z Jeruzaléma a z celého národa. Svaté město je plné pohoršení, každé ohavnější než to předchozí. Platila však pouze vůle Boží, tak velké bylo morální a náboženské uvolnění po varování představeným deportací do Babylóna.

Dan 11:32 Zrádce smlouvy svede lichotkami. Ale ti z lidí, kteří znají svého Boha, budou jednat neochvějně,

32a- *Svede zrádce aliance lichotkami*

Toto objasnění potvrzuje, že boží trest byl zasloužený a oprávněný. Na svatých místech se znesvěcení stalo normou.

32b- *Ale ti z lidu, kteří znají svého Boha, budou jednat pevně,*

V této tragédii se upřímní a hodní věřící vyznamenali svou věností a raději zemřeli jako mučedníci, než aby se vzdali úcty stvořiteli Bohu a jeho svatým zákonům.

Při druhém čtení se tato krvavá zkušenost 1090 skutečných dnů opět podobá podmínkám papežské vlády 1260 dnů-roků, prorokovaných postupně v různých formách v Dan 7:25, 12:7 a Zj 12:6-14; 11:2-3; 13:5.

Ohlédnutí za současným děním v kontextu antiky

Abych jasně pochopil, co se děje, vezmu si obraz kameramana, který natáčí svou kamerou scénu, kterou bedlivě sledoval. V tomto okamžiku se oddaluje a přitom nabírá výšku a pozorované pole se stále více rozšiřuje. Aby pohled Ducha při aplikaci na náboženské dějiny dohlížel na celé náboženské dějiny křesťanství, od jeho malých začátků, hodin utrpení, doby mučedníků až po jeho slavný konec poznamenaný návratem očekávaného Spasitele.

Dan 11:33 *a nejmoudřejší z nich bude poučovat mnohé. Jsou někteří, kteří na čas podlehnou meči a plameni, zajetí a plenění.*

33a- *a nejmoudřejší z nich bude poučovat zástup*

Apoštolové Ježíše Krista a také Pavel z Tarsu, kterému vděčíme za 14 listů nové smlouvy. Tato nová náboženská poučka má název „evangelium“ neboli dobrá zpráva o spáse nabízené Boží milostí vyvoleným. Tímto způsobem nás Duch posouvá vpřed v čase a novým zkoumaným cílem se stává křesťanská víra.

33b- *Jsou někteří, kteří na čas podlehnou meči a plameni, zajetí a plenění.*

Nějakou dobu říkal Duch skrze anděla a tentokrát bude prorokováno dlouhých 1260 let, ale za určitých římských císařů Caliguly, Nera, Domitiana a Diokleciána být křesťanem znamenalo zemřít jako mučedník. Ve Zj. 13:10 Duch připomíná časy římských papežských vymáhání a říká: *Pokud někdo vede do zajetí, půjde do zajetí; pokud někdo zabije mečem, musí být zabit mečem. To je vytrvalost a víra svatých .*

Dan 11:34 *V době, kdy selžou, se jim trochu pomůže a mnozí se k nim v pokrytectví přidají.*

34a- Právě v této době kruté nadvlády papežství se skutečně objevila pomoc pokrytců tohoto verše. Jejich identifikace je založena na jejich nerespektování hodnot a příkazů, které učil Ježíš Kristus, a v tomto případě pro tuto cílenou éru zákaz zabíjení mečem. Když se vrátíte do historie, můžete pochopit, že široké protestantské hnutí od 15. ^{století} až do naší doby bylo spravedlivým soudcem Ježíšem Kristem posuzováno jako pokrytecké. Jejich úplné opuštění od roku 1843 bude proto snazší pochopit a přijmout.

Dan 11:35 *Někteří z mudrců odpadnou, aby byli očištěni, očištěni a vybileni až do času konce, neboť ten nepříjde až do určeného času.*

35a- *Někteří z mudrců padnou, aby byli očištěni, očištěni a vybileni, až do času konce*

Soudě podle tohoto výroku je měřítkem křesťanského života zkouška a výběr podle schopnosti snášet a trpět pronásledování až do konce světa. Takto moderní člověk zvyklý na míru a toleranci už ničemu nerozumí. V těchto zprávách nepoznává svůj život. To je důvod, proč budou na toto téma uvedena vysvětlení ve Zj. 7 a 9:5-10. Dlouhé období náboženského míru v délce 150 skutečných let neboli „pět proročských měsíců“ bylo naprogramováno Bohem, ale od roku 1995 toto období skončilo a znovu začaly náboženské války. Islám zabíjí ve Francii a jinde po celém světě; a jeho působení má zesílit, dokud nezapálí celou zemi.

35b- *protože dorazí pouze ve stanovený čas*

Tento konec bude koncem světa a anděl nám říká, že žádná známka míru nebo války nikomu nedovoluje, aby to viděl přicházet. Závisí to na jediném faktoru: na „ *čase označeném* “ Bohem, na konci 6000 let zasvěcených jeho

výběru pozemských vyvolených. A právě proto, že jsme méně než deset let od tohoto termínu, nám Bůh dal milost, abychom znali datum: 20. březen jara, které předchází 3. dubnu 2030, tedy o 2000 let později smírnou smrt Krista. Bude vypadat mocně a vítězně, aby zachránil své vyvolené a zničil vražedné rebely, kteří je chtěli zabít.

Katolický papežský režim „křesťanského“ Říma: Velký pronásledovatel náboženských dějin západního světa.

Právě k němu by nás měl vést model Antiochos 4. Typ si připravil svůj antityp a co k tomuto srovnání říci? Jistě ve fenomenálním měřítku, řecký pronásledovatel jednal 1090 skutečných dní, ale papežství bude zuřit téměř 1260 skutečných let, čímž překoná všechny historické modely.

Dan 11:36 *Král udělá, co chce; bude se vyvyšovat, bude se chválit nade všechny bohy a bude říkat neuvěřitelné věci proti Bohu bohů; bude se mu dařit, dokud nebude dokončen hněv, neboť to, co je určeno, bude vykonáno.*

36a- Slova tohoto verše zůstávají nejednoznačná a lze je stále přizpůsobit řeckému králi a římskému papežskému králi. Odhalující struktura proroctví musí být povrchním čtenářům pečlivě skryta. Malý detail nicméně označuje papežský cíl; je to přesnost: *protože to, o čem se rozhodne, bude uskutečněno*. Tento citát je ozvěnou Dan.9:26: *Po šedesáti dvou týdnech bude Pomazaný odříznut a nebude mít nic pro sebe. Lid vládce, který přijde, zničí město a svatou svatyni a jejich konec přijde jako potopa; Je rozhodnuto, že devastace (nebo zpusťování) potrvají až do konce války.*

Dan 11:37 *Nebude si vážit bohů svých otců ani boha, který si libuje v ženách; nebude mít žádnou úctu k žádnému bohu, protože bude oslavovat především sám sebe.*

37a- *Nebude respektovat bohy svých otců*

Tady je ten malý detail, který objasňuje naši inteligenci. Máme zde formální důkaz, že králem, na kterého se jeho slova zaměřila, nemůže být Antiochos 4, který měl ohled na bohy svých otců a mezi nimi největšího, Dia, boha bohů Olympu, kterému nabídl židovský chrám v Jeruzalémě. Ziskáváme tak nepopíratelný důkaz, že cílovým králem je skutečně římský papežský režim křesťanské éry. Od nynějška se proto všechna zjevená slova budou týkat tohoto *krále odlišného od Dan.7 a drzého a mazaného od Dan.8*; Dodávám, tento *zničující nebo pustošivý král Dan.9:27*. Všechny „raketové stupně“ podporují *hlavu papežského muže, malého a arogantního* umístěného na vrcholu nadvlády.

Respektoval papežský Řím bohy svých otců? Oficiálně ne, protože její konverze ke křesťanství ji vedla k tomu, že opustila jména pohanských římských božstev. Zachovala si však formy a styl jejich uctívání: vyřezávané, vyřezávané nebo lisované obrazy, před kterými se její ctitelé sklánějí a klečí, aby se modlili. Aby zachovala toto Bohem odsuzované chování ve všech jeho zákonech, zneprístupnila Bibli běžným smrtelníkům a odstranila druhé z deseti přikázání živého Boha, protože tuto praktiku zakazuje a odhaluje trest plánovaný pro její

přestupníky. Kdo může chtít skrývat udělaný trest, když ne ďábel? Osobnost papežského režimu tedy spadá do rámce definice navržené v tomto verši.

37b- *ani božství, které těší ženy*

Duch Boží evokuje toto choulostivé téma právě myšlenkou na pohanské římské náboženství opuštěné papežstvím. Protože se otočila zády ke svému zjevně sexuálnímu dědictví, aby ukázala hodnoty svatosti. Tímto navrhovaným božstvem je Priapus, mužský falus uctíváný jako božstvo římskými pohanskými církevními otci. Bylo to stále dědictví řeckého hříchu. A aby opustila toto sexuální dědictví, přehnaně brání čistotu těla a ducha.

Dan 11:38 *On však bude ctít boha pevností na svém podstavci; tomuto bohu, kterého jeho otcové neznali, vzdá hold zlatem a stříbrem, drahými kameny a drahými předměty.*

38a- *Na svém podstavci však bude ctít boha pevností*

Rodí se nový pohanský bůh: *bůh pevností*. Jeho *podstavec* je v lidských myslích a jeho výška je stejně vysoká jako dojem.

Pohanský Řím stavěl pohanské chrámy otevřené všem větrům; kapitálky podepřené sloupy byly dostačující. Ale přistoupením ke křesťanství má Řím za cíl nahradit zničený židovský model. Židé měli uzavřený chrám mocného vzhledu, který jim dodával slávu a prestiž. Řím ho proto napodobí a postaví na oplátku románské kostely připomínající opevněné hrady, protože vládne nejistota a nejbohatší lordi opevňují své domovy. Řím dělá totéž. Stavělo své kostely ve strohém stylu až do dob katedrál a tam se vše změnilo. Zaoblené střechy se stávají šipkami směřujícími k nebi, a to výš a výš. Vnější fasády nabývají vzhledu krajky, jsou obohaceny o vitráže všech barev, které dovnitř vnášejí duhové světlo, které zapůsobí na oslavence, následovníky i návštěvníky.

38b- *tomuto bohu, kterého jeho otcové neznali, vzdá hold zlatem a stříbrem, drahými kameny a cennými předměty.*

Aby byly ještě atraktivnější, jsou vnitřní stěny ***zdobeny zlatem, stříbrem, drahými perlami a drahými předměty*** : *prostitutka Babylon, veliká* ze Zj 17:5, ví, jak se předvést, aby přilákala a přilákala své zákazníky.

Pravý Bůh se nenechá svést, protože mu tato velkolepost neprospívá. Ve svém prorocství odsuzuje tento papežský Řím, se kterým ***nikdy*** neměl sebemenší vztah. Jeho románské nebo gotické kostely jsou pro něj jen další pohanská božstva, která slouží pouze ke svádění duchovních lidí, které od něj odvrací: rodí se nový bůh: bůh pevností a svádí zástupy, kteří věří, že našli Boha vstupovat do jeho zdí. pod neúměrně vysokými stropy.

Dan 11:39 ~~*Právě s cizím bohem bude jednat proti opevněným místům*~~ *A pracoval na opevnění pevností s cizím bohem a naplní poctami ty, kteří ho uznávají, nechá je ovládnout nad mnohými, rozdělí země jim za odměnu.*

39a- *A pracoval na opevnění pevností s cizím bohem*

Pro Boha stojí před ním jen jeden aktivní bůh, to znamená, který je mu *cizí* : je to ďábel, Satan, před kterým Ježíš Kristus varoval své apoštoly a své učedníky. V hebrejském textu nejde o „jednat proti“, ale o „činit“. Stejně poselství bude čteno ve Zj. 13:3 ve tvaru: *...drak mu dal svou moc, svůj trůn a velkou autoritu*. Drak, který je ďáblem ve Zj.12:9, ale zároveň císařským Římem podle Zj.12:3.

Kromě toho římská autorita konvertováním ke křesťanskému náboženství přijala pravého Boha, který jí byl cizí, protože to byl původně Bůh Židů, hebrejských potomků Abrahama.

39b- *a naplní poctami ty, kdo ho uznávají*

Tyto pocty jsou náboženské. Papež přináší králům, kteří ho uznávají jako zástupce Boha na zemi, pečeť božské autority pro jejich vlastní autoritu. Králi se stávají skutečnými králi teprve tehdy, když je církev zasvětil v jedné ze svých zbožštěných pevností ve Francii, *Saint-Denis a Reměši*.

39c- *přiměje je ovládnout mnohé*

Popery uděluje císařský titul, který označuje vrchního krále dominujícího nad ostatními vazalskými králi. Nejznámější: Karel Veliký, Karel V., Napoleon I. Hitler.

39d- *za odměnu jim rozdělí půdu.*

Tato pozemská a nebeská světská supervelmoc se podle jeho tvrzení dobře hodila králům země. Protože vyřešil jejich neshody, zejména pokud jde o dobyté nebo objevené země. Takto byl v roce 1494 Alexander 6 Borgia, nejhorší z papežů, úřadující vrah, veden k tomu, aby stanovil poledníkovou linii, aby se mezi Španělskem a Portugalskem podělil o připsání a vlastnictví území Jižní Ameriky znovuobjevené od starověku.

Třetí světová válka aneb 6. ^{trubka} Rev.9 .

Redukuje lidstvo o třetinu své populace a ukončuje národní nezávislost, připravuje univerzální režim, který nastolí konečnou velkou pohromu oznámenou v Apo.1. Mezi agresivními aktéry je islám v muslimských zemích, proto vám nabízím biblický pohled na toto téma.

Role islámu

Islám existuje, protože ho Bůh potřebuje. Ne zachraňovat, tato role spočívá **výhradně** na milosti, kterou přinesl Ježíš Kristus, ale udeřit, zabít, masakrovat své nepřátele. Již ve staré smlouvě, aby potrestal nevěru Izraele, se Bůh uchýlil k „filištinskému“ lidu. V příběhu, aby potrestal křesťanskou nevěru, apeluje na muslimy. Původem muslimů a Arabů je Izmael, syn Abrahama a Hagar, egyptský služebník Sary, jeho manželky. A již v té době byl Ismael ve sporu s Izákem, legitimním synem. A to natolik, že s Božím souhlasem, na žádost Sary, byli Agar a Izmael vyhnáni z tábora Abrahamem. A Bůh se postaral o vyhnané lidi, jejichž potomci, nevlastní bratři, by zachovali nepřátelský postoj k potomkům Abrahamovým; první, židovský; druhý, v Ježíši Kristu, křesťan. Zde je návod, jak Bůh prorokoval o Izmaelovi a jeho arabských potomcích v Gn 16:12: „*Bude jako divoký osel; jeho ruka bude proti všem a ruka všech bude proti němu; a bude bydlet naproti všem svým bratrům .*“ Bůh chce dát najevo své myšlenky a svůj úsudek o věcech. Kristovi vyvolení musí znát a sdílet tento Boží plán, který používá národy a mocnosti země podle své nejvyšší vůle. Je třeba poznamenat, že prorok Muhammad, zakladatel islámu, se narodil na konci 6. století ^{po} založení římskokatolického papežství v roce 538. Zdálo se, že islám útočí na pohanský katolicismus a křesťany obecně, když jsou zasaženi Boží kletbou. . A je tomu tak od 7. března 321, od doby, kdy císař Konstantin I. ^{způsobil}, že sedmý den sabatního

odpočinku byl opuštěn ve prospěch svého prvního dne věnovaného „nedobytému slunci“ (Sol Invictus), naší současné neděle. Stejně jako mnoho dnešních křesťanů chtěl Konstantin neprávem označit rozchod mezi křesťany a Židy. Kritizoval křesťany své doby za to, že judaizovali tím, že ctili Boží svatý Sabat. Tento neoprávněný rozsudek od pohanského krále byl zaplacen a bude až do konce vyplácen tresty „*sedmi trubek*“ odhalených ve Zjevení 8 a 9, nepřetržitým sledem neštěstí a tragédií. Konečný trest přijde v podobě strašlivé deziluze, když se zjeví Ježíš Kristus, aby odstranil své vyvolené ze země. Ale téma, které bylo právě zpracováno, téma „třetí světové války“, je samo o sobě, šestý z těchto prorokovaných božích trestů, v nichž islám hraje důležitou roli. Neboť Bůh také prorokoval o Izmaelovi, když řekl v Gn 17:20: „*Pokud jde o Izmaela, slyšel jsem tě. Hle, požehnám mu a učiním ho plodným a velmi ho rozmnožím; zplodí dvanáct knížat a učiním z něj velký národ.*“ Uzavírám tuto závorku, abych pokračoval ve studiu v Dan.11:40.

Dan 11:40 *V čase konce proti němu udeří král jihu. A král severu se na něj vrhne jako vichřice, s vozy a s jezdcí a mnoha loděmi; půjde do země a rozšíří se jako bystřina a přepad.*

40a- *V době konce*

Tentokrát je to skutečně konec lidských dějin; konec času současných národů země. Ježíš oznámil tento čas, když řekl v Mt 24:24: *Tato dobrá zpráva o království bude kázána po celém světě jako svědectví všem národům. Pak přijde konec.*

40b- *zasáhne proti němu král jihu*

Zde musíme obdivovat nesmírnou božskou jemnost, která umožňuje jeho služebníkům pochopit, co zůstává ostatním lidským bytostem skryto. Zdá se, ale pouze zdánlivě, že konflikt mezi králi Seleuci a králi Lagid se v tomto verši obnovuje a pokračuje, což nemůže být více zavádějící. Protože ve skutečnosti jsme opustili tento kontext od veršů 34 až 36 a doba konce této nové konfrontace se týká křesťanské éry papežského katolického režimu a univerzálního protestantismu, který vstoupil do své ekumenické aliance. Tato změna kontextu vyžaduje, abychom přerozdělili role.

V roli „*jeho*“: papežská katolická Evropa a s ní spřízněná křesťanská náboženství.

V roli „*krále jihu*“: dobyvatelského islámu, který musí lidi násilně převést nebo uvrhnout do otroctví, podle akcí vedených jeho zakladatelem Mohamedem.

Všimněme si zde volby slovesa: *srazit se*; v hebrejštině „*nagah*“, což znamená udeřit rohy. Jako přídavné jméno označuje zuřivého agresora, který obvykle udeří. Toto sloveso dokonale zapadá do arabského islámu, který je od konce druhé světové války bez přerušení agresivní vůči západnímu světu. Možná slovesa „*bojovat, bojovat, srážet se*“ naznačují velmi blízkou blízkost, odtud myšlenka národního sousedství nebo sousedství měst a ulic. Obě možnosti potvrzují islám, který je v Evropě dobře zaveden kvůli náboženskému nezájmu Evropanů. Od návratu Židů do Palestiny v roce 1948 se boje zintenzivnily. Těžká situace Palestinců postavila muslimské národy proti západním křesťanským

koloniálům. A v roce 2021 narůstají islamistické útoky a vytvářejí nejistotu mezi evropskými národy, především Francií, bývalou kolonizátorkou severoafrických a afrických národů. Dojde k většímu národnímu střetu? Možná, ale ne dříve, než se vnitřní situace zhorší natolik, že vyvolá brutální skupinové střety na půdě samotné metropole. Toho dne bude Francie v situaci občanské války; ve skutečnosti autenticky náboženská válka: islám proti křesťanství nebo nevěřící bez Boha.

40c- *A král severu se na něj zřítí jako bouře s vozy a jezdci a s mnoha loděmi.*

V Ez 38:1 se tento král severu nazývá *Magog, kníže z Roše (Rusko) z Mešechu (Moskva) a Tubalu (Tobolsk)* a ve verši 9 čteme: *A přijdeš nahoru, přijdeš jako bouře, budeš jako mrak, který zakryje zemi, tebe a všechny tvé tlupy a mnoho národů s tebou.*

Přerozdělení rolí: V roli „krále severu“, pravoslavného Ruska a jeho muslimských spojeneckých národů. Zde opět volba slovesa „*tourera sur ho*“ naznačuje náhlý masivní překvapivý útok ze vzduchu. Moskva, hlavní město Ruska, je ve skutečnosti hodně daleko od Bruselu, evropského hlavního města, a Paříže, jeho vojenského vůdce. Evropská prosperita učinila její vůdce slepými až do té míry, že podcenili vojenský potenciál mocného Ruska. Odstartuje ve své agresi, letadla a tisíce tanků na pozemních cestách a množství námořních a ponorkových válečných lodí. A aby byl trest vyjádřen rázně, nepřestali tito evropští vůdci ponížovat Rusko a jeho vůdce od ohnivého Vladimira Žirinovského až po jeho nového současného „cara“ Vladimira Putina (Vladimir: princ světa v ruštině).

Poté, co byli identifikováni aktéři, tři dotčení „králové“ se proti sobě postaví v podobě 7. „syrské války“, do které se zapojí nový národní Izrael; což potvrdí následující verš. Ale v tuto chvíli je „králem“ (on) napadeným Ruskem Evropa Římské smlouvy.

40d- *postoupí do zemi, rozšíří se jako bystrina a přelije se.* Jeho drtivá vojenská převaha umožňuje Rusku napadnout Evropu a obsadit celý její územní rozsah. Tváří v tvář tomu nejsou francouzské jednotky srovnatelné; jsou rozdrceny a zničeny.

Dan 11:41 *Vejde do země nejkrásnější a mnozí padnou; ale Edom, Moáb a přední syn Ammon budou vysvobozeni z jeho ruky.*

41a- *Vstoupí do nejkrásnější země a mnozí podlehnou*

Ruská expanze probíhá směrem k jeho jihu, kde se nachází Izrael, spojenec západních zemí, který je zase napaden ruskými jednotkami; Židé budou stále umírat.

41b- *ale Edom, Moáb a náčelník synů Ammon budou z jeho ruky vysvobozeni*

Je to důsledek vojenských aliancí, které tato jména představující moderní Jordánsko umístí na ruskou stranu. V roce 2021 je již Rusko oficiálním spojencem Sýrie, kterou vyzbrojuje a chrání.

Dan 11:42 *A vztáhne ruku na různé země a egyptská země neunikne.*

42a- Teprve od roku 1979 tato politická konfigurace potvrdila proroctví. Protože toho roku v Camp Davidu v USA egyptský prezident Anwar El Sadat oficiálně uzavřel spojenectví s izraelským premiérem Menachemem Beginem. Strategickou a politickou volbou v té době bylo přijmout věc nejsilnějšího dne, protože Izrael byl silně podporován USA. V tomto smyslu mu Duch Boží přičítá

iniciativu pokusit se „*utéct*“ zmaru a katastrofě. Postupem času ale hra změní majitele a Izrael a Egypt jsou od roku 2021 téměř opuštěny USA. Rusko uvaluje své zákony na syrský region.

Dan 11:43 *Bude vlastnit poklady zlata a stříbra a všechny drahocenné věci Egypta; Libyjci a Etiopané ho budou následovat.*

43a- *Stane se pánem pokladů zlata a stříbra a všech drahocenných věcí Egypta*

Díky výnosům z mýtného za užívání Suezského průplavu se Egypt značně obohatil. Ale toto bohatství je dobré pouze v době míru, protože v době války se obchodní cesty stávají liduprázdnými. Egypt zbohatl díky cestovnímu ruchu. Ze čtyř koutů země přijíždějí lidé pozorovat jeho pyramidy, jeho muzea obohacená neustálými objevy egyptských hrodek ukrytých v podzemí již od starověku. V těchto hrodkách odhalila hrobka mladého krále Tutanchamona předměty z masivního zlata neznámé hodnoty. Rusko proto najde v Egyptě něco, čím ukojí svou touhu po válečné kořisti.

Na konci soboty 22. ledna 2022 mi Duch přinesl argument, který **bez možného sporu potvrzuje** výklad, který dávám Danielovi 11. Všimněme si ve dvou verších 42 a 43 důležitost jasné zmínky nezakódováno, od názvu „*Egypt*“, což je v tomto kontextu jiná země než ta, která se nazývá „*král jihu*“. Avšak ve verších 5 až 32 byl *líný* „*Egypt*“ Ptolemaiovců maskován, ale označen jako „*král jihu*“. **Změna historického kontextu je tak potvrzena a nevyvratitelně prokázána**. Počínaje kontextem starověku, příběh Daniela 11 končí „*časem konce*“ světa, ve kterém je cílem „*Egypt*“, *spojenec křesťanského a agnostického západního tábora od roku 1979.* „*krále jihu*“, tedy válečného islámu, a zejména nového „*krále severu*“, ruského pravoslaví.

43b- *Libyjci a Etiopané ho budou následovat*

Překladatel správně přeložil slova „*Puth and Cush*“ proroctví, která označují „*Libyi*“, muslimské země ležící severně od Sahary, pobřežní země afrického pobřeží a pro Etiopii, černou Afriku, všechny země ležící jižně od Sahara. Velký počet z nich také přijal a přijal islám; v případě Pobřeží slonoviny se spoluúčastí francouzského prezidenta Nicolase Sarkozyho, kterému také vděčíme za libyjský chaos.

A tak, zasažen Ruskem, se „*Egypt*“ stává kořistí všech predátorů a muslimští supi, jeho bratři, se na něj slétají, aby očistili jeho mrtvolu a vzali si svůj podíl na kořisti, která po ruském propíchnutí ještě zůstala.

Jasným citováním „*Libye a Etiopie*“ Duch označuje africké náboženské spojence „*krále jihu*“, kteří by měli být ztotožněni s Arábií, kde se v roce 632 objevil prorok Mohamed, aby od Mekky šířili jeho nové náboženství zvané islám. Podporuje ji mocné Turecko, které se v tomto konečném kontextu vrátilo k fundamentalistickému, dobytelskému a pomstychtivému muslimskému náboženskému závazku poté, co ponížilo své momentální podřízení se západním sekulárním hodnotám. Ale další muslimské země, které se nenacházejí na „*jihu*“, jako Írán, Pákistán, Indonésie, se mohou připojit ke „*králi jihu*“ a bojovat proti západním národům s morálními hodnotami nenáviděnými všemi muslimskými národy. Tato nenávisť je ve skutečnosti pouze nenávisť pravého Boha Ježíše Krista, kterou západní křesťané opovrhují. Prostřednictvím islámu a pravoslaví tak trestá židovskou, katolickou, ortodoxní, protestantskou a dokonce

adventistickou nevěru v západním světě; veškerá monoteistická víra vůči němu vinná.

Dan 11:44 *Přijdou zprávy z východu a ze severu a budou ho děsit a ve velkém hněvu vyjde, aby zahubil a zničil zástupy.*

44a- *Zprávy z východu a severu ho přijdou vyděsit*

Tyto dva hlavní body „*východ a sever*“ se týkají samotné ruské země, v závislosti na tom, zda je zmíněna z papežské Evropy nebo z Izraele, protože je prorocí označuje jako postupně napadené Ruskem ve verších 40 a 41. To znamená, že strach citovaný pochází z ruského území, ale co může takového dobyvatele vyděsit? Co se stalo s jeho zemí, že ho tak vyděsilo? Odpověď není v knize Daniel, ale ve Zjevení 9, které odhaluje a zaměřuje se na protestantské náboženství, jehož globální pevnost je v USA. Záhada bude jasnější, vezmeme-li v úvahu tuto existenci USA. Od roku 1917, kdy odbojné Rusko přijalo svůj socialistický a komunistický režim, je od imperialistických kapitalistických USA trvale odděluje propast. Jednotlivec se nemůže obohacovat na úkor bližního, je-li komunistou; proto jsou tyto dvě možnosti neslučitelné. Pod popelem míru doutnají ohně nenávisti a prosí o vyjádření. Pouze konkurence a jaderná hrozba dokázaly zabránit nejhoršímu. Byla to rovnováha jaderného teroru. Pouze bez použití jaderných zbraní Rusko ovládne Evropu, Izrael a Egypt. Naruší-li se rovnováha, USA se budou cítit podvedeny a ohroženy, a tak, aby snížily počet svých mrtvých, vstoupí do války a nejprve tvrdě udeří. Jaderné zničení Ruska vyvolá strach mezi ruskými armádami rozptýlenými po okupovaných územích.

44b- *a vyjde s velikou zuřivostí zničit a vyhladit zástupy.*

Do té chvíle bude Rusko v duchu dobývání a brání kořisti, ale náhle se změní jeho stav myslí, ruská armáda už nebude mít vlast, kam by se mohla vracet, a její zoufalství se promění v touhu „*zničit a vyhubit zástupy*“; což bude „*třetí ze zabitých mužů*“⁶ *trubky ze Zj.9.* Všechny národy vybavené jadernými zbraněmi tak budou fakty nuceny je použít proti svým osobním potenciálním nepřítelům.

Dan 11:45 *Stany svého paláce postaví mezi moři, k hoře slavné a svaté; pak dojde na konec, aniž by mu kdokoli pomohl.*

45a- *Stany svého paláce postaví mezi moři, směrem ke slavné a svaté hoře*

Stany *mezi moři*, protože jeho *paláce* již nejsou na zemi. Zoufalou situaci ruských jednotek jasně popisuje Duch, který je k tomuto osudu odsoudil. Pod palbou svých protivníků jsou zatlačeni zpět do izraelské země. Všichni nenáviděli, neměli žádnou podporu ani soucit a byli vyhlazeni na židovské půdě. Rusko tak bude platit těžký spor, který mu Bůh připisuje od své podpory duchovních nepřátel Izraele ve staré alianci, v době jeho deportace do Babylonu. Prodala koně lidem z Tyru, města pohanského chtíče. Ez 27:13-14 potvrzuje, Bůh říká Týru: *Jáván, Tubal (Tobolsk) a Mešech (Moskva) s tebou obchodovali; výměnou za vaše zboží dali otroky a mosazné nádoby. Ti z rodu Togarmy (Arménie) zásobovali vaše trhy koňmi, jezci a mezky.* Byl to také obchodní kámen úrazu pro Židy, kteří s ním také obchodovali: Ezek.27:17: *Juda a země Izrael s vámi obchodovali; dali pšenici z Minnithu, pečivo, med, olej a balzám výměnou za vaše zboží.* Pneumatika se proto obohatila na jejich úkor. Později, v Ez 28:12, pod názvem „*král Týru*“, Bůh mluví přímo se Satanem. Chápeme, že to byl on, kdo využil přepychu a bohatství nashromážděného ve velkých pohanských městech,

kteřá mu sloužila pod rouškou mnoha pohanských božstev, spíše nevědomě, ale vždy a všude v kultovních formách, které Bůh považuje za ohavné. Nese na srdci tíhu frustrace nashromážděné také během staletí a tisíciletí lidských dějin. Tato frustrace ospravedlňuje jeho hněv, který je částečně vyprázdněn v podobě tohoto nejnovějšího strašlivě destruktivního mezinárodního konfliktu.

Ale tento božský hněv proti obchodnímu provozu dávných časů nás zve k pochopení toho, co si Bůh může myslet o současné mezinárodní dopravě v mezinárodním kontextu zcela postaveném na tržní ekonomice. Myslím, že zničení věži Světového obchodního centra v New Yorku 11. září 2001 je odpovědí. Tím spíše, že prorocství ve Zj. 18 zdůrazňuje škodlivou roli obohacování v důsledku obchodu a mezinárodních směn, před nimiž se jakékoli pravidlo nebo božské náboženské právo tak hroutí, jako je bezbožnost.

Na konci Dan.11 je zničen dědičný protivník USA, Rusko. To jim tedy dá absolutní moc nad všemi přeživšími mezinárodního konfliktu. Běda poraženým! Musí se sklonit a podřídit se zákonu vítěze, ať je kdekoli na zemi a přežije.

Daniel 12

Dan 12:1 *V ten čas povstane Michael, velký kníže, ochránce synů tvého lidu; a bude to doba potíží, jaké nebyly od doby, kdy národy existovaly až do té doby. V té době ti z vašich lidí, kteří budou nalezeni zapsaní v knize, budou spaseni.*

1a- *V té době Michael povstane,*

Tento čas je časem konce světa, kdy se Ježíš Kristus s posledním slovem vrací ve slávě a moci svého božství, o které dlouho bojují konkurenční náboženství. Ve Zj 1,7 čteme: Hle, přichází s oblaky. A uvidí to každé oko, i ti, kdo je probodli; a všechny kmeny země budou kvůli němu truchlit. Ano. Amen! Na tuto myšlenku si musíme zvyknout, protože pro každou ze svých rolí si Bůh dal jiné jméno, a proto se v Danielovi a Zj 12:7 představuje jako **Michael**, nejvyšší hlava andělského nebeského života. autoritu nad ďáblem a demony. Jeho jméno, Ježíš Kristus, jej představuje pouze pro vyvolené země, které přišel zachránit pod tímto jménem.

1b - *velký vůdce,*

Tímto velkým vůdcem je tedy YaHWéH Michael Jesus Christ a právě jemu ve své charakterizované drzosti vzal papežský režim ve svůj prospěch, jeho poslání věčného nebeského přímluvce až do roku 1843, tedy od roku 538, se datuje od počátku papežský režim a jeho instalace ve městě Římě, v Lateránském paláci na hoře Caelius. Toto téma bylo pokryto v Danielovi 8.

1c- *ochránce dětí tvého lidu;*

Obránce zasáhne, když dojde k útoku. A to bude případ posledních hodin pozemského života vyvolených, kteří zůstali věrní, dokonce odsouzení k smrti posledními rebely. Zde najdeme všechny modely navržené v příbězích Daniela, protože se naplňují v konečné tragické situaci. V tomto posledním **velkém neštěstí** znovu prožijeme zázračné zásahy vyprávěné v Dan.3, *pec* a její čtyři živé postavy, v Dan.5, dobytí **Velkého Babylóna** Bohem, v Dan.6, *lvi byli* neškodní, ale také konec velkého **neštěstí**, které předznamenalo to, co postihlo Židy v roce – 168, 15. Kisleu, tedy 18. prosince, v den sabatu.

1d- *a bude to doba soužení, jaká nebyla od doby, kdy národy existovaly až do té doby.*

Soudě podle tohoto prohlášení, poslední velká pohroma předčí pohromu Židů, kterou zorganizovali Řekové. Ve skutečnosti Řekové bili jen Židy, které našli na ulicích nebo ve svých domovech. Na konci světa jsou věci velmi odlišné a moderní technologie umožňují absolutní kontrolu nad lidmi, kteří žijí na zemi. Pomocí technik detekce lidí tedy můžeme najít kohokoli kdekoli, na jakémkoli místě, kde se skrývá. Seznamy lidí, kteří vzdorují nařízeným rozkazům, lze tedy přesně stanovit. V tomto konečném kontextu bude lidsky možné vymýcení vyvolených. I když jsou vyvolení plni víry a naděje ve své vysvobození, zažijí bolestivé hodiny; pro ty, kteří budou stále na svobodě, zbaveni všeho, ostatní jsou v rebelských věznicích a čekají na svou popravu. V srdcích volených představitelů, se kterými je špatně zacházeno, pokud nejsou zabiti, zavládne tíseň.

1e- *V té době budou ti z vašich lidí, kteří budou nalezeni zapsaní v knize, spaseni.*

Je to kniha života, protože Bůh bez počítače také vytvořil seznam všech tvorů, které Adam a Eva a jejich potomci vytvořili. Na konci života každého člověka rozhodl o konečném osudu Bůh, který si ponechal dva seznamy: seznam vyvolených a seznam padlých, v souladu se dvěma cestami představenými lidstvu v Dt 30:19-20 : *nebe a země, aby proti vám dnes svědčili: Předložil jsem vám život a smrt, požehnání i kletbu. Vyber si život, abys žil ty i tvé potomstvo, milovat Hospodina, svého Boha, poslouchat jeho hlas a přilnout k němu, neboť na tom závisí váš život a prodloužení vašich dnů... Podle jeho volby pro zlo je osudem definitivní konec římského papežství, spálený v ohni, je nám zjeveno v Dan.7:9-10; to kvůli jeho arogantním slovům vůči Bohu bohů podle Dan.11:36.*

Ve Zjevení 20:5 je návrat Krista doprovázen vzkříšením mrtvých v Kristu, které se nazývá *první vzkříšení* : *Blahoslavení a svatí jsou ti, kteří se účastní prvního vzkříšení, neboť druhá smrt na ně nemá žádnou moc.* .

Dan 12:2 *Mnozí z těch, kdo spí v prachu země, se probudí, někteří k životu věčnému, jiní k potupě a věčné hanbě.*

2a- *Mnozí z těch, kdo spí v prachu země, se probudí, někteří do věčného života,*

Nejprve si všimněme, že za normálních okolností *mrtví* dobře spí v **prachu země** a ne v podivuhodném ráji nebo hořícím pekle, jak učí a věří falešná křesťanská nebo pohanská náboženství. Toto objasnění obnovuje skutečný stav mrtvých, jak je vyučován v Kaz.9:5-6-10: *Pro všechny, kdo žijí, je naděje; a i živý pes je lepší než mrtvý lev. Živí ve skutečnosti vědí, že zemřou; ale mrtví nic nevědí a už se za ně neplatí, protože jejich památka je zapomenuta. A jejich láska a jejich nenávisť a jejich závist již zanikly; a už nikdy nebudou mít žádnou roli v ničem, co se děje pod sluncem . . . Cokoli tvá ruka najde společného s tvou silou, udělej to; neboť v pekle, kam jdeš, není práce ani myšlení ani vědění ani moudrosti. (Příbytek mrtvých, který je **prachem země**).*

Po smrti není žádná myšlenka, protože myšlenka žije v mozku člověka, pouze když je ještě naživu a živí se krví, kterou posílá tlukot jeho srdce. A tato krev musí být sama očištěna plicním dýcháním. Bůh nikdy neřekl nic jiného, protože řekl Adamovi, který se neposlušností stal hříšником, v Gn 3,19: *V potu*

své tváře budeš jíst chléb, dokud se nevrátíš do země, z níž jsi byl vzat; **neboť prach jsi a v prach se obrátíš** . Abychom potvrdili tento stav nicoty mrtvých, čteme v Ža 30:9: *Co získáte tím, že prolijete mou krev, když mě necháte sestoupit do jámy? Chválil tě prach? Vypovídá to o vaší loajalitě?* Ne, protože nemůže podle Ža 115:17: *Nejsou to mrtví, kdo oslavují Pána, není to nikdo z těch, kdo sestupují do místa ticha.* To však nebrání Bohu v tom, aby mohl znovu dát vzniknout životu, který dříve existoval, a je to tato tvořivá síla, která z něj dělá Boha a ne anděla nebo člověka.

Tyto dvě cesty mají dva konečné výsledky a Rev. 20 nám říká, že je dělí tisíc let sedmého tisíciletí. Zatímco všechen lidský život zmizí z povrchu země na začátku těchto tisíc let , padlí budou vzkříšeni až poté, co svatí a Ježíš Kristus vynesou svůj soud v jeho nebeském království. Tímto poselstvím připojeným k ⁷. trubce , Zj 11:18 potvrzuje: *Národy se rozhněvaly; a přišel tvůj hněv a nadešel čas soudit mrtvé , odměnit své služebníky proroky, svaté a ty, kdo se bojí tvého jména, malé i velké, a zničit ty, kteří ničí zemi* . V tomto verši soud nad mrtvými vede Boha k tomu, aby nejprve vzkřísil své věrné mrtvé vyvolené, aby mohli soudit bezbožné držené ve stavu smrti.

2b- *a ostatní k potupě, k věčné hanbě.*

Věčnost bude patřit jen živým. Po jejich konečném zničení při posledním soudu zůstanou potupa a hanba padlých jen ve věčné paměti vyvolených, andělů a Boha .

Dan 12:3 *Ti, kdo rozumějí, budou zářit jako jas nebe, a ti, kdo učí spravedlnosti mnohé, budou zářit jako hvězdy na věky věků.*

3a- *Ti, kdo jsou inteligentní, budou zářit jako nádhera nebe*

Intelligence povyšuje člověka nad zvířata. Projevuje se svou schopností uvažovat, činit závěry pozorováním faktů nebo prostou dedukcí. Kdyby lidé nebyli vzpurní ve svobodě, kterou jim Bůh dává, intelligence by vedla celé lidstvo ke stejnému uznání existence Boha a jeho zákonů. Protože od Mojžíše nechal Bůh písemně zaznamenat nejvýznamnější události svého zjevení lidem. Zde je cesta uvažování, kterou je třeba sledovat. V dějinách hebrejského lidu se objevila monoteistická víra. Jeho svědectví a jeho spisy mají proto přednost před všemi ostatními spisy připisovanými stejnému jedinečnému Bohu. To, že by se mělo bojovat proti Božímu lidu, zůstává normální možností, ale že by se mělo bojovat proti svatému písmu, se stává ďábelským dílem. Víra založená Ježíšem Kristem čerpá své zdroje a odkazy z hebrejských písem staré smlouvy, což jí dodává legitimitu. Ale římskokatolická doktrína tento princip nerespektuje, a proto ani ona, ani korán islámu nemohou tvrdit, že jsou živým Bohem, stvořitelem všeho, co žije a existuje. Ježíš potvrdil princip tím, že v Janovi 4:22 připomněl, že *spasení pochází od Židů : Uctíváte, co neznáte; uctíváme to, co známe, protože spása pochází od Židů* .

V této první skupině vyvolených Bůh označuje lidi zachráněné bez zvláštního poznání kvůli jejich věrnosti, která se od Adama a Evy projevuje v ohrožení života; a to až do roku 1843. Jsou zachráněni, protože jejich skutky svědčily o jejich inteligenci a o tom, že přijali božské zákony, projevující se jejich poslušností. V této skupině nejvěrnější a **nejmírumilovnější** protestanté těžili až do jara 1843 z Boží trpělivosti, která od tohoto data pouze učinila povinné

praktikování svého svatého Sabatu. *Zjevení 2:24-25* potvrdí tuto výjimku: *Tobě a všem ostatním v Thyatiře, kteří nepřijímají toto učení a kteří nepoznali hlubiny Satana, jak je nazývají, říkám: neklást na sebe žádnou další zátěž; drž se jen toho, co máš, dokud nepřijdu.*

3b- *a ti, kdo učí spravedlnosti zástup, budou zářit jako hvězdy na věky věků*

Tato druhá skupina je vyčleněna z důvodu vysokého stupně posvěcení, který představuje na zemi od roku 1843. Vybrána pomocí zkoušky víry, založené zpočátku na naději na návrat Ježíše Krista, postupně na jaře 1843 a na podzim roku 1844 se jeho posvěcení Bohem stalo oficiálním obnovením soboty, kterou znovu praktikoval, po dlouhých staletích temnoty, zapomnění a opovržení vůči němu.

V tomto rozdělení do dvou skupin je odlišuje jejich postavení vůči Boží spravedlnosti, jejich postavení vůči jeho deseti příkázáním a jeho další zdravotní a jiné obřady. Ve svém původním textu 2. Mojžíšovy 20:5-6, druhé příkázání odstraněné Římem, jasně odhaluje důležitost, kterou Bůh přikládá poslušnosti svých příkázání, a připomíná dvě cesty a dva protichůdné konečné osudy: ... *Jsem žárlivý Bože kdo potrestejte nepravosti otců na dětech do třetího a čtvrtého pokolení na těch, kdo mě nenávidí a přestupují má příkázání, a smilujte se nad těmi, kdo mě milují a zachovávají má příkázání, po tisíc pokolení.*

V tomto verši Duch odhaluje důvod existence *hvězd* v našem pozemském stvoření. Měli důvod existovat pouze proto, aby sloužili jako symbol pozemských vyvolených vybraných Bohem; a je to Gn 1:17, co odhaluje jejich poselství: *Bůh je umístil na nebeskou oblohu, aby osvětlily zemi.* Potom je Bůh použije k tomu, aby Abrahamovi ukázal množství jeho potomků v Gn 15:5: *Spočítejte nebeské hvězdy, můžete-li je sečíst; takoví budou vaši potomci.*

Stav těchto duchovních *hvězd se však může změnit v závislosti na dílech, které vykoupěný věřící vykonal.* Tím, že padá duchovně svou neposlušností, *hvězda padá, padá z nebe.* Obraz bude vyvolán, aby zobrazil pád protestantské víry v roce 1843, oznámený skutečným nebeským znamením v roce 1833, v 6. pečeti Zj. 6:13: *a hvězdy nebeské padaly na zem, jako když 'a fíkovník otřesený prudkým větrem odhazuje své zelené fíky.* A znovu ve Zj. 12:4: *Jeho ocas odtáhl třetinu nebeských hvězd a hodil je na zem.* Toto poselství obnovuje poselství Dan. 8:10: *Povstala k nebeskému vojsku a svrhla část tohoto vojska a hvězdy na zem a pošlapala je.* Duch připisuje římskému papežskému režimu duchovní pád třetiny vykoupěných věřících; oklamání lidé, kteří budou marně věřit v Kristovu spásu a domáhat se jeho spravedlnosti.

Dan 12:4 *Ty, Danieli, zachovávej tato slova v tajnosti a zapečet' knihu až do času konce. Mnozí si to pak přečtou a znalosti přibudou.*

4a- Tento **konečný čas** zná několik po sobě jdoucích fází, ale oficiálně začal na jaře 1843, kdy vstoupil v platnost Boží výnos předem napsaný v Dan. 8:14: *Do večera-rána 2300 a svatost bude oprávněné.* V roce 1994 byla druhá éra konce poznamenána odsouzením univerzální adventistické instituce. Od roku 1843 se čte Danielova kniha, ale nikdy nebyla správně interpretována před tímto dílem, které připravují ještě v roce 2021 a toto od roku 2020. Je to tedy toto datum, které značí vrchol jeho poznání a **proto** zde pravý **konečný čas konce**, který skončí skutečným návratem Ježíše Krista, známým a očekávaným, na jaro 2030. Vidíme,

že tento rok 2020 je již dobře poznamenán Bohem, protože celé lidstvo je zasaženo smrtelností virus Covid-19, který se objevil v Číně v roce 2019, ale v papežské katolické Evropě teprve od roku 2020. V roce 2021 viry zmutují a nadále útočí na provinilé a vzpurné lidstvo.

Ilustrovaný adventistický test víry

Dan 12:5 *A já, Daniel, jsem se podíval, a hle, stáli další dva muži, jeden na této straně řeky a druhý na druhé straně řeky.*

5a- Pamatujte! Daniel je na břehu řeky „Hiddekel“, tygr, tento lidožrout. Na obou stranách řeky jsou však dva muži, což znamená, že jeden ji dokázal překročit a druhý se k tomu chystá. Již v Dan.8:13 proběhla diskuse mezi dvěma světci.

Dan 12:6 *Jeden z nich řekl muži oděnému plátnem, který stál nad vodami řeky: "Kdy bude konec těmto divům?"*

6a- V Dan.8:14 dostaly otázky svatých od Boha odpověď 2300 večer-ráno, které určilo datum 1843. Tento přístup se zde opakuje a otázka se tentokrát týká konce světa; okamžik, kdy proctví přestane být užitečné. Otázka je položena Kristu, kterého představuje tento *muž oblečený v plátně*, který stojí *nad řekou* a pozoruje její přechod lidmi. Bůh používá obraz přechodu Rudého moře, který zachránil Hebrejce, ale utopil jejich egyptské nepřátele.

Dan 12:7 *Slyšel jsem muže oděného do plátna, jak stojí nad vodami řeky; pozdvihl svou pravici a levou ruku k nebi a přísahal při tom, kdo žije navěky, že to bude v čase a časech a v polovičním čase a že všechny tyto věci skončí, až síla lidu svatý bude zcela zlomen.*

7a- *A slyšel jsem muže oděného plátnem, který stál nad vodami řeky; zvedl svou pravici a levou ruku k nebi,*

V pozici arbitra Ježíš Kristus zvedá svou žehnající pravici a trestající levou ruku k nebi, aby učinil slavnostní prohlášení.

7b- *a přísahal při tom, kdo žije navěky, že to bude v čase, čase a půl času*

Citováním prorockého trvání papežské vlády Kristus ukazuje a připomíná svůj rozsudek, který v minulosti odsoudil jeho církve, aby trpěla vymáháním papežského režimu a kletbami barbarských invazí, které mu předcházely; to kvůli opuštění sabatu od 7. března 321. Věřící v době adventistických zkoušek jsou tak varováni. Ale druhý důvod vede Boha k tomu, aby vyvolal tuto papežskou vládu; toto je datum jeho začátku, 538 našeho letopočtu. Volba je rozumná, protože toto datum 538 bude sloužit jako základ pro výpočty, které nám proctví navrhne tím, že nám ve verších 11 a 12 představí nová prorocká trvání.

7c- *a že všechny tyto věci skončí, až bude síla svatého lidu zcela zlomena*

Tato krátká věta tentokrát dobře shrnuje skutečný okamžik konce: ten, kdy se na konci poslední **velké pohromy** vyvolení ocitnou na pokraji vyhlazení, vymýcení z povrchu země; poznamenává přesnost: **zcela rozbité**.

Dan 12:8 *Slyšel jsem, ale nerozuměl; a řekl jsem: Můj pane, jaký bude výsledek těchto věcí?*

8a- Chudák Daniel! Pokud je pochopení jeho knihy pro ty, kdo žijí v roce 2021, stále záhadou, jak mimo jeho dosah a zbytečné bylo toto pochopení pro jeho vlastní spásu!

Dan 12:9 *Řekl: "Jdi, Danieli, neboť tato slova budou utajena a zapečetěna až do času konce."*

9a- Andělova odpověď nechá Daniela hladovět, ale potvrzuje pozdní naplnění proroctví vyhrazeného pro *dobu konce* křesťanské éry.

Dan 12:10 *Mnozí budou očištěni, vyběleni a očištěni; bezbožní budou páchat zlo a nikdo z bezbožných to nepochopí, ale ti, kdo mají rozum, porozumí.*

10a- *Mnozí budou očištěni, vyběleni a očištěni*

ve verši 36 papežskou identitu arogantního a despotického **krále**, který se *povyšuje nad všechny bohy* a dokonce i nad jediného pravého **Boha**.

10b- *bezbožní budou páchat zlo a nikdo z bezbožných to nepochopí,*

Anděl evokuje princip, který bude pokračovat až do konce světa, prodloužení zla je znázorněno v proroctvích Daniela prodloužením „mosazi“ řeckého hříchu a „železem“ římské síly až do návratu Krista. Bezbožným bude dvojnásob bráněno v pochopení: za prvé jejich osobní nezájem a za druhé *moc klamu* daná Bohem, která jim umožňuje *uvěřit lži* podle 2 Tes.2:11-12: *Také jim Bůh posílá moc zmatek, aby uvěřili lži, aby ti, kdo nevěřili pravdě, ale měli zalíbení v nepravosti, byli odsouzeni.*

10c- *ale kdo má rozum, pochopí.*

Tento příklad dokazuje, že duchovní *inteligence* je zvláštní dar od Boha, ale předchází mu dobré využití základní *inteligence dané všem normálním lidem*. Protože i v tomto standardu si lidé pletou vzdělání a jeho diplomy s *inteligencí*. Vzpomínám si tedy na tento rozdíl: instrukce umožňuje vkládat data do lidské paměti, ale pouze *inteligence* umožňuje jejich dobré a moudré použití.

Dan 12:11 *Od chvíle, kdy ustavičná oběť skončí a nastane ohavná pustina, uplyne tisíc dvě stě devadesát dní.*

11a- *Od doby, kdy ustane věčné obětování*

Ještě vám to musím připomenout, ale slovo „*oběť*“ se v původním hebrejském textu nevyskytuje. A tato přesnost je klíčová, protože toto *věčné období* se týká celestiálního kněžství Ježíše Krista. Tím, že papežství reprodukuje jeho přimluvu na zemi, zbavuje Ježíše Krista jeho role přimluvce za hříchy jeho vyvolených.

Tato uzurpovaná paralelní pozemská služba začíná v roce 538; datum, kdy se Vigilius I. první papež s titulem, usadil v Římě, v Lateránském paláci, na hoře Caelius (nebe).

11b- *a kde vznikne ohavná pustina*

papežská římská vláda citovaná v Dan.9:27 : *a bude na křídle ohavnosti zpustošení, až k záhubě, a bude zničeno [podle] toho, co bylo nařízeno, na pusté [zemi].*

V tomto verši, zaměřeném na datum 538, se Duch zaměřuje pouze na papežský Řím, což vysvětluje singularizaci slova „ohavnost“. Nebylo tomu tak v Dan.9:27, kde byly zapojeny obě fáze Říma, pohanská a poté papežská.

Všimněme si zájmu a důležitosti seskupení v tomto verši dvou věcí: „*vytržení věčného*“ ke Kristu v Dan 8:11 a *papežského „křídla“*, které nese „

ohavnou zkázu“ citovanou v Dan. 9:27. Spojením těchto dvou činů se stejným datem 538 a se stejnou entitou Duch potvrzuje a dokazuje, že autorem těchto přečinů je skutečně římské papežství.

V Dan 11:31 nám akce připisovaná řeckému králi Antiochovi 4 představila typický model toho, co Bůh nazývá „*ohavností zpusťování*“. Popery to reprodukuje, ale dlouhých 1260 krvavých let.

11c- *bude tisíc dvě stě devadesát dní.*

Aby byla uvedená prorocká trvání, která se týkají času konce, nefalzifikovatelná, je jednotka umístěna před číslem ve všech Danielových proroctvích: dny 1290 ; dny 1335 (další verš); Dan.8:14: *večer-ráno 2300* ; a již v Dan.9:24: týdny 70.

Musíme provést pouze velmi jednoduchý výpočet: $538 + 1290 = 1828$.

Zájmem tohoto data 1828 je dát adventistické akci univerzální charakter, protože se zaměřuje na třetí z pěti ročníků adventistických konferencí konaných v Albury Park v Londýně za přítomnosti královské rodiny Anglie.

Dan 12:12 *Blahoslavený, kdo čeká a přijde až do tisíce tři sta třiceti pěti dnů.*

12a- Je to pouze tento verš, který nám dává význam těchto dvou prorockých trvání. Tématem je čekání na návrat Krista, ale zvláštní čekání založené na číselných tvrzeních uvedených v Bibli. Je nutný nový výpočet: $538 + 1335 = 1873$. Anděl nám předkládá dvě data, která označují počátek a konec adventistické zkoušky víry, provedené mezi lety 1828 a 1873. Tímto způsobem je naše pozornost nasměrovaná na data 1843 a 1844, která byla právě příčinou dvou po sobě jdoucích očekávání slavného návratu Ježíše Krista do USA, tedy do protestantských zemí.

Na obrázku přechodu řeky „Tiger“, tygr požírající lidské duše, jsou tato data 1843-1844, díky nimž zavržený protestant přechází z duchovního života do duchovní smrti. Na druhé straně, ten, kdo prošel zkouškou, vychází z tohoto nebezpečného přechodu živý a požehnaný Bohem. Od Boha získává zvláštní blahoslavenství: „*Blaze tomu, kdo dosáhne roku 1873!*»

Dan 12:13 *A ty jdi ke svému konci; odpočineš si a budeš stát o své dědictví na konci dnů.*

13a- Daniel po prvním vzkříšení, ve kterém bude vzkříšen, objeví význam všech věcí, které nám předal. Ale pro stále žijícího adventistu bude jeho učení stále doplněno o zjevení obsažená v Janově apokalypse.

Knihy Daniel své obrovské bohatství dobře skrývá. Zaznamenali jsme tam lekce povzbuzení, které Pán adresuje svým vyvoleným v posledních dnech, protože tyto poslední dny se vrátí k normě strachu a nejistoty, která převládala v celé lidské historii na zemi. Ještě jednou, ale naposledy, budou zvolení představitelé vybráni a zodpovědní za neštěstí, která postihnou vzpurné přeživší třetí světové války oznámené v Dan.11:40-45 a Rev.9:13. Ezechiel 14 představuje standardní modely víry: Noe, Daniel a Job. Stejně jako Noe budeme muset uniknout a odolat světovému myšlenkovému proudu budováním naší archy věrnosti Bohu. Stejně jako Daniel musíme zůstat pevně odhodláni plnit svou povinnost jako volení úředníci tím, že odmítneme standard stanovený falešným náboženstvím. A stejně jako Job budeme muset přijmout utrpení fyzicky i duševně, kdykoli to Bůh dovolí,

a mít výhodu oproti Jobovi: díky jeho zkušenosti jsme poznali, proč Bůh tyto zkoušky dopouští.

Kniha Daniel nám také umožnila lépe porozumět neviditelnému nebeskému životu. To, že objevil tuto postavu jménem Gabriel, jméno, které znamená „ten, kdo vidí tvář Boha“. Je přítomen ve všech důležitých posláních plánu božské spásy. A musíme si uvědomit, že v nebeském království Božím byl on a všichni dobří andělé zbaveni přítomnosti Michaela, andělského vyjádření Boha, během doby jeho pozemské inkarnace, totiž 35 let. Ve velkém sdílení lásky sdílí Micael také svou autoritu a souhlasí s tím, že bude pouze „jedním z hlavních vůdců“. Ale Gabriel ho také představil Danielovi, vyvolenému mezi vyvolenými, jako „*Vůdce vašeho lidu*“. A Dan.9 nám velmi jasně odhaluje vše, co Ježíš přichází, aby zachránil své věrné vyvolené. Projekt boží spásy je tedy jasně oznámen a poté završen 30. dubna ukřížováním Ježíše Krista.

Kniha Daniel nám ukázala, že víra je prokazatelná pouze dospělým. A že podle Boha se dítě stává dospělým po vstupu do svého třináctého roku. Ve všech falešných náboženstvích tedy můžeme vidět pouze hořké ovoce, které nese křest nemluvnat a dědictví náboženského narození. Ježíš řekl v Markovi 16:16: *Kdo uvěří a dá se pokřtít, bude spasen; kdo neuvěří, bude odsouzen*. To tedy znamená, že před křtem musí být přítomna a prokázána víra. Po křtu ji Bůh zkoušel. Také další perla zjevená v Danielovi, tato Ježíšova slova z Mt 7:13 jsou potvrzena: *Vstupte těsnou branou. Neboť široká je brána, široká je cesta, která vede do záhuby a je mnoho těch, kteří tudy procházejí*; a také v Mt 22:14: *Neboť mnoho je povoláných, ale málo vyvolených*; podle Dan.7:9 *deset miliard volal k odpovědnosti před Bohem pouze za jeden milion z vykoupených vyvolených spasení, protože budou skutečně dobře sloužit Bohu stvořiteli, v Kristu v Duchu svatém*.

Kapitola 12 právě položila základy struktury knihy Apokalypsa tím, že připomíná data 538, 1798, 1828, 1843-1844 skrytá a navrhovaná, ale zásadní pro rozdělení času v Apokalypse, a 1873. Další datum, 1994, bude být postaven pro neštěstí jedněch a štěstí druhých.

Úvod do prorocké symboliky

Ve všech biblických podobenstvích Duch používá pozemské prvky, jejichž určitá kritéria mohou symbolizovat anonymní entity, které představují společná kritéria. Každý použitý symbol proto musí být prozkoumán ve všech jeho aspektech, abychom z něj vytěžili ponaučení skryté Bohem. Vezměte si například slovo „*moře*“. Podle Gn 1:20 ji Bůh osídlil zvířaty všeho druhu, nesčetnými a anonymními. Jeho prostředí je pro člověka, který se živí dýcháním vzduchu, osudné. Stává se tak symbolem smrti pro člověka, který se oprávněně může obávat i její slasti, která činí Zemi sterilní. Je zřejmé, že tento symbol není pro lidstvo příznivý a kvůli jeho významu smrti Bůh dá své jméno hebrejské čistící nádrži, která předznamenává vody křtu. Nyní pokřtít znamená ponořit se, zemřít utopen, abychom mohli znovu žít v Ježíši Kristu. Neospravedlněný starý muž znovu vstává a nese Kristovu spravedlnost. Vidíme tam veškeré bohatství jediného prvku božského stvoření: *moře*. Díky tomuto učení lépe pochopíme význam, který Bůh dává tomuto verši z Daniela 7:2-3: „... a hle, čtyři nebeské větry se roztrhly nad velkým mořem. A z moře vystoupila čtyři velká zvířata, která se od sebe navzájem lišila. Vězte, že „*čtyři nebeské větry*“ naznačují univerzální války, které přivádějí vítězné národy k dominantní moci. „*Velké moře*“ zde symbolizuje lidské masy pohanských národů, kteří nectí Boha, ale jsou v jeho očích rovni zvířatům „*moře*“. Ve výrazu „*čtyři nebeské větry*“, „*čtyři*“ představují 4 světové strany směrů sever, jih, východ a západ. „*Nebeské větry*“ přinášejí změny ve vzhledu oblohy, foukají mraky, způsobují bouře a přinášejí déšť; odtlačují mraky a podporují sluneční svit. Stejně tak války způsobují velké společenské politické změny, obrovské otřesy, které dávají vládu novému vítěznému lidu vyvolenému Bohem, ale bez jeho požehnání. Protože je označen jako „*zvíře*“, nemá nárok na požehnání, která mají být nabídnuta skutečným lidem; jeho věrní vyvolení, kteří chodí v božském světle od Adama a Evy, a to až do konce světa. A kdo jsou její volení představitelé? Ti, v nichž poznává svůj obraz, protože člověk byl stvořen k obrazu Božímu podle Gn 1:26. Všimněte si tohoto rozdílu: člověk je stvořen nebo stvořen Bohem ke svému obrazu, zatímco zvíře je vytvořeno svým prostředím, mořským, pozemským nebo nebeským, příkazem daným Bohem. Volba slovesa označuje rozdíl ve stavu.

Jako druhý příklad si vezměme slovo „*země*“. Podle Gn 1:9-10 je toto jméno „*země*“ dáno suché zemi, která vyšla z „*moře*“; obraz, který Bůh využije ve Zj. 13, aby symbolizoval protestantskou víru, která vzešla z katolické víry. Ale podívejme se na další aspekty „*země*“. Pro člověka je příznivé, když ho vyživuje, ale nepříznivé, když má podobu vyprahlé pouště. Záleží tedy na dobrém zalévání z nebe, aby bylo člověku požehnáním. Toto zavlažování může také pocházet z řek, které ji protékají; proto je samotné slovo Boží v Bibli přirovnáváno k „*pramenu živých vod*“. Je to přítomnost nebo nepřítomnost této „*vody*“, která určuje povahu „*země*“ a duchovně kvalitu víry člověka složenou ze 75 % z vody.

Jako třetí příklad si vezměme hvězdy na obloze. Za prvé, „*slunce*“, na pozitivní straně, svítí; podle Gn 1:16 je světlem „*dne*“, zahřívá a podporuje růst rostlin, ze kterých si člověk vyrábí potravu. Negativní je, že kvůli přebytku tepla

nebo nedostatku deště spaluje úrodu. Galileo měl pravdu, je ve středu našeho vesmíru a všechny planety v jeho systému se točí kolem něj. A především je největší, Bible o něm mluví jako o „ *největším* “ v Gn 1:16, nejžhavější a není cenově dostupný. Všechna tato kritéria z něj činí dokonalý obraz Boha, v němž se nacházejí všechny tyto vlastnosti. Nikdo nemůže vidět Boha a žít, stejně jako nemůže postavit své nohy na „ *slunce* “; jediná mužská hvězda, ostatní jsou všechny planety nebo feminizované hvězdy. Po něm „ *měsíc* “, „ *nejmenší* “: podle Gn 1:16 je to světlo noci, temnoty, které vládne. „ *Měsíc* “ má proto pro něj pouze negativní zprávu. Přestože je nám tato hvězda nejbliže, dlouho si uchovává tajemství své skryté stránky. Nezází sama o sobě, ale stejně jako všechny ostatní planety nám v progresivním cyklu posílá zpět slabé světlo, které přijímá ze „*slunce*“. Podle všech těchto kritérií je „*měsíc*“ dokonalým symbolem, který zaprvé reprezentuje judaistické náboženství a zadruhé falešné křesťanské náboženství římskokatolického papežství od roku 538 do současnosti a luteránský protestantismus, kalvínský a anglikánský, od roku 1843. Na nebi jsou také „ *hvězdy* “, které podle Gn 1:14-15-17 mají dvě role, které sdílejí se „ *sluncem a měsícem* “. Role „ *označující epochy, dny a roky* “. „ *osvětlení země* “. Většina z nich svítí pouze v době tmy, v noci. Je to ideální symbol, který představuje služebníky Boží, ty pravé, dokud jim proroctví nepřisoudí pád; což svědčí o změně jejich duchovního stavu. Toto bude poselství, které Bůh použije k vyvolání pádu křesťanské oběti římské lži v Dan 8:10 a Zj 12:4; a pád univerzálního protestantismu ve Zj. 6:13 a 8:12. Izolovaná „*hvězda*“ označuje katolické papežství ve Zj. 8:10-11, protestantskou víru ve Zj. 9:1; a shromáždili v koruně do počtu 12, vítězné vyvolené shromáždění, ve Zj. 12:1. Dan.12:3 je označuje jako symbol „ *těch, kteří učí spravedlnosti zástup* “, tedy „ *těch, kteří osvěcují zemi* “ světlem daným Bohem.

Těchto pět symbolů bude hrát důležitou roli v proroctví o apokalypse. Můžete si tedy procvičit odhalování skrytých zpráv nesoucích kritéria prezentovaných symbolů. Ale některé by bylo obtížné objevit, takže sám Bůh naznačuje klíč k tajemství ve verších Bible, jako jsou slova „*hlava a ocas*“, kterým lze porozumět pouze podle významu, který jim Bůh dává v Iz.9: 14, kde čteme: " *Smírčí nebo starší je hlava, prorok, který učí lži, je ocas* ." Ale verš 13 navrhuje paralelně, tedy nesoucí stejný význam, „ *palmová ratolest a rákos* “; „ *rákos* “, která bude představovat římské papežství ve Zj. 11:1.

Existuje také symbolický význam čísel a čísel. Jako základní pravidlo máme vzestupně:

Pro číslo „1“: jedinečnost (božská nebo digitální)

Pro číslo „2“: nedokonalost.

Pro číslo „3“: dokonalost.

Pro číslo „4“: univerzálnost (4 světové strany)

Pro číslo „5“: muž (mužská nebo ženská lidská bytost).

nebeská bytost nebo posel).

Pro číslo „7“: plnost. (Také: pečeť Boha stvořitele)

Nad tímto číslem máme kombinace sčítání prvních sedmi základních číslic; příklady: 8 = 6+2; 9 = 6+3; 10 = 7+3; 11 = 6+5 a 7+4; 12 = 7+5 a 6+6; 13 =

7+6. Tyto volby mají duchovní význam ve vztahu k tématům, kterými se zabývají tyto kapitoly Zjevení. V knize Daniel najdeme prorocká poselství týkající se mesiášské křesťanské éry v kapitolách 2, 7, 8, 9, 11 a 12.

V knize Zjevení zjevená apoštolu Janovi je symbolický kód čísel kapitol mimořádně odhalující. Křesťanská éra se dělí na dvě hlavní historické části.

První, připojená k číslu „2“, zachycuje většinovou dobu doktrinální „nedokonalosti“ křesťanské víry reprezentované od roku 538 římskokatolickou papežstvem, dědicem náboženské normy stanovené od 7. března 321 pohanským římským císařem Konstantinem. ^{já} Kapitola 2 pokrývá celou dobu mezi 94 a 1843.

Druhá část reprezentovaná číslem „3“ se od roku 1843 týká „adventistického“ času, doby, kdy Bůh požaduje apoštolskou doktrinální „dokonalost“ obnovenou v souladu s programem prorokovaným božským výnosem uvedeným v Dan 8:14. Této dokonalosti bude dosaženo postupně až do návratu Krista očekávaného na jaře 2030.

Nad číslem 7 číslo 8, 2+6, evokuje dobu nedokonalosti (2) d'ábelských děl (6). Číslo 9, 3+6, označuje dobu dokonalosti (3) a stejně d'ábelských děl (6). Číslo 10, 3+7, prorokuje pro čas dokonalosti (3), plnost (7) božského díla.

Číslo „11“ nebo především 5+6 cílí na dobu francouzského ateismu, kdy je člověk (5) spojován s d'áblem (6).

Číslo „12“, tedy 5+7, odhaluje spojení člověka (5) s Bohem stvořitelem (7 = plnost a její královská pečeť).

Číslo „13“ neboli 7+6 označuje plnost (7) křesťanského náboženství spojeného s d'áblem (6); papežské nejprve (*moře*) a protestantské (*země*) v posledních dnech.

Číslo „14“ neboli 7+7 se týká adventistického díla a jeho univerzálních poselství (*Věčné evangelium*).

Číslo „15“, tedy 5+5+5 nebo 3x5, evokuje dobu lidské (3) dokonalosti (5). Je to ta, která označuje konec času milosti. Duchovní „ *pšenice* “ je zralá ke sklizni a uskladnění v nebeských stodolách. Příprava vyvolených je dokončena, protože dosáhli úrovně požadované Bohem.

Číslo „16“ se ve Zjevení týká doby, kdy Bůh vylévá „ *posledních sedm nádob svého hněvu* “ na své náboženské nepřátele, nevěrné křesťanství v kapitole 13.

Číslo „17“ má svůj význam, stejně jako to předchozí, z tématu, které mu dává Bůh ve svém proroctví: ve Zjevení 17 symbol „soudu *velké nevěstky* “ Bohem. V Bibli se první použití tohoto symbolického čísla týká velikonočního týdne, který začíná 10. dne ^{prvního} měsíce v roce a končí 17. ^{dnem}. Velikonoce, dotažené do puntíku na úrovni dnů pro smrt „*beránka Božího*“ Ježíše Krista, je prorokováno v denních letech v 70. ^{ze} „ *70 týdnů* “ let Dan.9:24 až 27. Proroctví 70. ^{týdne} verše 27 tedy pokrývá dobu sedmi let mezi daty 26 a 33. Cílem proroctví je velikonoce nacházející se na jaře, „ *uprostřed* “ těchto sedmi let prorockého týdne. citováno v Dan.9:27.

Pro poslední skutečné „adventisty“ se číslo 17 bude týkat 17 století praktikování římské neděle, hříchu stanoveného 7. března 321. Výročí konce těchto 17 století, 7. března 2021, otevřelo „čas *konec* “ prorokoval v Dan.11:40.

Tento „čas“ je příznivý pro naplnění tohoto posledního varovného trestu, který, označující třetí světovou válku, je také prorokován Bohem „šestou trubkou“ zjevenou ve Zjevení 9:13 až 21. Ekonomická zkáza způsobená Covidem -19 virus označuje rok 2020 (20. března 2020 až 20. března 2021) jako rok začátku božích trestů.

Tématem kapitoly „18“ je trest „*Velkého Babylóna*“.

Kapitola „19“ se zaměřuje na kontext návratu ve slávě Ježíše Krista a jeho konfrontaci s lidskými rebely.

Kapitola „20“ evokuje sedmé tisíciletí, na pusté zemi, kde je vězněn ďábel, a v nebi, kde vyvolení soudí životy a skutky ničemných mrtvých rebelů, které Bůh zavrhl.

Kapitola „21“ nachází symboliku 3x7, to jest dokonalost (3) božského posvěcení (7) reprodukovanou ve vyvolení vykoupených ze země.

Vidíme tedy, že proctví si jako téma bere vyvolení adventismu ve Zj. 3, 7, 14 = 2x7 a 21 = 3x7 (růst k dokonalosti posvěcení).

Kapitola „22“ zahajuje dobu, kdy na znovuzrozené a obnovené zemi Bůh dosadí svůj trůn a vyvolení svého věčného království.

adventismus

Kdo jsou tedy tito synové a dcery Boží? Mohli bychom to rovnou říci, protože tento dokument poskytne všechny žádoucí důkazy, toto božské Zjevení je Bohem adresováno „adventistickým“ křesťanům. Ať se nám to líbí nebo ne, Boží vůle je svrchovaná a od jara 1843, kdy vstoupil v platnost výnos prorokovaný v Danielovi 8:14, je standard „Adventistů sedmého dne“ výhradním kanálem, který stále spojuje Boha. a jeho lidští služebníci. Ale pozor! Tato norma se neustále vyvíjí a odmítnutí této evoluce, chtěné Bohem, způsobilo, že její oficiální institucionální reprezentace byla od roku 1994 vyzvracena Ježíšem Kristem. Co je adventismus? Toto slovo pochází z latinského „adventus“, což znamená: advent. Očekávání Ježíše Krista, pro jeho velký konečný návrat v Otcově slávě, bylo očekáváno na jaře 1843, na podzim 1844 a na podzim 1994. Tato falešná očekávání stanovená v Božím záměru však měla vážná tragické duchovní důsledky pro ty, kteří pohrdali těmito prorockými prohlášeními a jejich očekáváními, protože je suverénně organizoval velký Bůh stvořitel. Každý, kdo v tomto dokumentu rozpozná světla navržená Ježíšem Kristem, se tedy v přímém důsledku stane „adventistou“, „sedmého dne“, pokud ne mezi lidmi, bude to tak

pro Boha; toto, jakmile opustí náboženský zbytek prvního dne, aby praktikoval zbytek sedmého dne, zvaný Sabat, posvěcený Bohem od stvoření světa. Patřit k Bohu znamená doplňující se božské požadavky; se sabatem si zvolený adventista bude muset uvědomit, že jeho fyzické tělo je také majetkem Boha, a jako takové ho bude muset živit a pečovat o něj jako o drahocenný božský majetek, tělesnou svatyni. Bůh totiž předepsal člověku v Gn 1,29 jeho ideální stravu: „ *A Bůh řekl: Hle, dávám vám každou bylinu, která nese semeno, která je na povrchu celé země, a každý strom, který v sobě má ovoce ze stromu a nesoucí semeno: to bude váš pokrm.* ”

Adventistické myšlení je neoddělitelné od křesťanského projektu zjeveného Bohem. O návratu Ježíše Krista se zmiňují četné biblické citáty: Ža 50:3: „ *Náš Bůh přichází, nezůstává v tichu; před ním je požírající oheň, kolem něj prudká bouře* “; Ža 96:13: „ *...před Hospodinem! Neboť přichází, neboť přichází soudit zemi; bude soudit svět ve spravedlnosti a lidi podle své věrnosti.* » ; Iz.35:4: „ *Řekni těm, kdo se trápí srdcem: Seberte odvahu, nebojte se; zde je tvůj Bůh, přijde pomsta, odplata Boží; On sám přijde a zachrání tě* “; Oz 6:3: „ *Poznáváme, hledejme Hospodina; jeho příchod je stejně jistý jako příchod úsvitu. Přijde si pro nás jako déšť, jako jarní déšť, který zalévá zemi* “; v písmech nové smlouvy čteme: Mt 21:40: „ *Až přijde Pán vinice, co udělá s těmito nájemníky?* » ; 24:50: „ *... pán tohoto služebníka přijde v den, kdy to neočekává, a v hodinu, kterou nezná,* “; 25:31: „ *Až přijde Syn člověka ve své slávě, se všemi anděly, usedne na trůn své slávy.* » ; Jea.7:27: „ *My však víme, odkud tento pochází; ale Kriste, až přijde, nikdo nebude vědět, odkud je.* » ; 7:31: „ *Mnozí ze zástupu v něj uvěřili a řekli: Učiní Kristus, až přijde, mocnější skutky, než učinil tento?* » ; Židům 10:37: „ *Ještě chvíli: ten, kdo má přijít, přijde a nebude se zdržovat.* ” Poslední Ježíšovo svědectví: Jan 14:3: „ *A když půjdu a připravím vám místo, zase přijdu a vezmu vás k sobě, abyste tam, kde jsem já, byli i vy. Buďte také* “; Svědectví andělů: Skut. 1:11: „ *A řekli: Muži galilejští, proč přestáváte hledět do nebe? Tento Ježíš, který byl z vašeho středu vzat do nebe, přijde stejným způsobem, jakým jste ho viděli odcházet do nebe.* ”. Adventistický projekt Mesiáše se objevuje v: Iz.61:1-2: „ *Duch Páně, YaHWéH, je nade mnou, protože YaHWéH mě pomazal, abych přinášel dobrou zprávu chudým; Poslal mě, abych uzdravil ty, kdo mají zlomené srdce, abych vyhlásil zajatcům svobodu a vězňům vysvobození; vyhlásit rok přízně YaHWéH, ...* ” Když Ježíš četl tento text v nazaretské synagoze, přestal číst a zavřel knihu, protože zbytek, týkající se „ *dne pomsta* “ měla být vykonána až o 2003 let později, za jeho slavný božský návrat: „ *a den pomsty od našeho Boha; utěšit všechny sužované;* »

Adventismus má dnes mnoho tváří a za prvé, oficiální institucionální aspekt, který v roce 1991 odmítl poslední světla, která mu Ježíš nabídl, prostřednictvím skromného lidského nástroje, kterým jsem já. Podrobnosti se v tomto dokumentu objeví tam, kde je to vhodné. Po celé zemi existují četné skupiny disidentských adventistů. Toto světlo je jim adresováno přednostně. Ona je „velkým světlem“, ke kterému chtěla naše starší duchovní sestra Ellen Whiteová vést adventistický lid. Svou práci prezentovala jako „malé světlo“, které vede k „velkému“. A ve svém posledním veřejném poselství, ohánějícím se

svatou Biblií v obou rukou, prohlásila: „Bratři, doporučuji vám tuto knihu. Jeho přání je nyní splněno; Daniel a Zjevení jsou zcela dešifrovány přísným používáním biblických kódů. Dokonalá harmonie odhaluje velkou Boží moudrost. Čtenáři, kdo jsi, vyzývám tě, abys nedělal chyby minulosti, jsi to ty, kdo se musí přizpůsobit božskému plánu, protože Všemohoucí se nepřizpůsobí tvému pohledu. Odmítnutí světla je smrtelný hřích bez jakékoli nápravy; krev prolitá Ježíšem Kristem to nezakryje. Uzavírám tuto důležitou závorku a vracím se k ohlášené „*kalamitě*“.

Než přistoupím k příběhu Apokalypsy, musím vám vysvětlit, proč jsou obecně pro nás, lidské bytosti, proroctví inspirovaná Bohem životně důležitá v největší míře, protože jejich poznání nebo opovržení bude mít za následek věčný život nebo trvalou smrt. Důvod je následující: lidské bytosti mají rády stabilitu a jako takové se obávají změny. V důsledku toho chrání tuto stabilitu a přeměňuje své náboženství v tradici, odhazuje vše, co se prezentuje v aspektu novosti. Takto ke své zkáze jako první jednali Židé ze staré božské aliance, které Ježíš neváhá odsoudit jako „*synagogu Satana*“ ve Zj. 2:8 a 3:9. Dodržováním tradice otců věřili, že tak dokážou ochránit svůj vztah s Bohem. Ale co se stane v tomto případě? Člověk už neposlouchá Boha, když k němu mluví, ale žádá Boha, aby mu naslouchal. V této situaci Bůh již nenachází svůj účet, tím spíše, že pokud je pravda, že on sám se nemění ve svém charakteru a úsudku, který zůstává věčně stejný, je také pravda, že jeho projekt neustále roste a neustále mění. K potvrzení této myšlenky stačí jeden verš: „*Cesta spravedlivých je jako zářivé světlo, jehož jas roste až do poloviny dne.*“ (Pro 4:18). „*Cesta*“ tohoto verše je ekvivalentní „*cestě*“ ztělesněné v Ježíši Kristu. To dokazuje, že i pravda víry v Krista se vyvíjí v čase, podle Boží volby, v souladu s jeho plánem. Uchazeči na věčnost by měli dát Ježíšovým slovům takový význam, jaký si zaslouží, když jim řekl: „*Tomu, kdo zachová mé skutky až do konce, dám...*“ (Zj 2,26)“. Mnoho lidí si myslí, že stačí udržet to, co jste se naučili od začátku až do konce; a to už byla chyba národních Židů a Ježíšova lekce v jeho podobenství o talentech. To však znamená zapomenout na to, že pravá víra je trvalý vztah s Duchem živého Boha, který se stará o to, aby svým dětem dával pokrm, který vychází z jeho úst vždy a ve všech dobách. Slovo Boží se neomezuje na svatá písmena Bible, po něm trvale zůstává živé „*Logos*“, Slovo, které se na chvíli vtělilo, Kristus jednající v Duchu svatém, aby pokračoval v dialogu s těmi, kdo ho mají. milovat a hledat ho celou svou duší. Mohu o těchto věcech dosvědčit, protože jsem osobně těžil z tohoto příspěvku nového světla, který sdílím s těmi, kteří ho milují stejně jako já. Novinka přijatá z nebes neustále zlepšuje naše chápání jejího zjeveného projektu a musíme vědět, jak se rozhodnout a opustit zastaralé interpretace, když se stanou zastaralými. Bible nás k tomu vyzývá: „*Vše prozkoumejte; drž se toho, co je dobré;*“ (1Tes.5:21).

Boží soud je neustále přizpůsobován tomuto progresivnímu vývoji světla inspirovaného a zjeveného zvoleným deponitářům jeho věštců. Přísná úcta k tradici tedy způsobuje ztráty, protože brání lidským bytostem přizpůsobit se

evoluci spořicího programu postupně odhalovaného až do konce světa. Existuje výraz, který nabývá své plné hodnoty v náboženské oblasti, je to: pravda současnosti nebo současná pravda . Abychom lépe porozuměli této myšlence, musíme se podívat do minulosti, kde jsme v době apoštolů měli dokonalou doktrínu víry. Později, v prorokovaných časech extrémní temnoty, byla nauka o apoštolech nahrazena učením o dvou „Římech“; císařský a papežský, dvě fáze téhož božského projektu připraveného pro ďábla. Proto dílo reformy ospravedlňuje své jméno, protože zahrnuje vykořenění falešných doktrín a znovu zasazení zničených dobrých semen apoštolské nauky. S velkou trpělivostí Bůh dal čas, spoustu času, aby Jeho světlo bylo znovu plně završeno. Na rozdíl od pohanských bohů, kteří nereagují, protože neexistují, Bůh stvořitel žije věčně a ukazuje, že existuje, svými reakcemi a svými nenapodobitelnými činy; bohužel pro člověka, pod rouškou tvrdých trestů. Ten, kdo velí přírodě, kdo řídí blesky, hromy a blesky, kdo probouzí sopky a nutí je chrlit oheň na provinilé lidstvo, kdo způsobuje zemětřesení a způsobuje ničivé přílivové vlny, je také tím, kdo přichází šeptat do myslí svých volených představitelů, pokrok svého projektu, co se chystá udělat, jak avizoval předem, dlouho předtím. „ *Neboť Panovník Hospodin nic nedělá, dokud neprozradí své tajemství svým služebníkům prorokům* „ podle Amose 3:7.

První pohled na Apokalypsu

Jan, apoštol Pána Ježíše Krista, nám ve své prezentaci popisuje obrazy, které mu Bůh dává ve vidění, a poselství, která slyší. Zdánlivě, ale pouze zdánlivě, Zjevení, překlad řeckého „apocalupsis“, nic neodhaluje, protože si zachovává svůj tajemný aspekt nepochopitelný pro zástupy věřících, kteří ho čtou. Tajemství je odrazuje a jsou omezeni na ignorování odhalených tajemství.

Bůh to nedělá bezdůvodně. Tím, že jedná tímto způsobem, nás učí, jak svatý je jeho Zjevení, a jako takové je určeno pouze jeho vyvoleným. A právě zde je na místě mít v tématu jasno, jeho vyvolenými nejsou ti, kteří se tak prohlašují, ale výhradně ti, které on sám uznává za své služebníky, protože vyčnívají, falešní věřící, svou věrností a poslušností. .

*„ Zjevení Ježíše Krista, které mu dal Bůh, aby ukázal svým služebníkům, co se musí **rychle** stát, a které dal poznat tím, že poslal svého anděla svému služebníkovi Janovi, který dosvědčil slovo Boží a svědectví Ježíše Krista , všechno, co viděl. (Zjevení 1:1-2).*

Tak ten, který prohlásil v Janovi 14:6: „ *Já jsem ta cesta, i pravda a život; nikdo nepřichází k Otci než skrze mne* “, přichází skrze svou Apokalypsu, své Zjevení, aby ukázal svým služebníkům cestu pravdy, která jim umožňuje získat věčný život nabízený a nabízený v jeho jménu. Proto jej získají pouze ti, o nichž soudí, že jsou hodni toho přijmout. Poté, co Ježíš svou pozemskou službou konkrétně ukázal, co tvoří vzor pravé víry, pozná ty, kteří jsou hodni jeho a jeho dobrovolné smírné oběti, protože se skutečně zavázali k této vzorové cestě, po které krácel před nimi. Jeho plné zasvěcení službě Bohu je navrhovaným standardem. Jestliže Mistr řekl Pilátovi: „ *...přišel jsem na svět, abych vydal svědectví pravdě...* “ (Jan 18:37), v tomtéž světě musí jeho vyvolení udělat totéž.

Každá záhada má své vysvětlení, ale k jeho získání musíte použít klíče, které otevírají a zavírají přístup k tajemstvím. Ale bohužel pro povrchně zvědavé, hlavním klíčem je Bůh sám, osobně. Ve svém volném čase a podle svého neomylného a dokonale spravedlivého úsudku otevírá nebo zavírá lidskou inteligenci. Tato první překážka činí zjevenou knihu nesrozumitelnou a svatá Bible se obecně stává, když ji čte falešní věřící, sbírkou článků náboženského

alibismu. A těchto falešných věřících je velmi mnoho, a proto na zemi Ježíš znásobil svá varování před falešnými Kristy, kteří se zjeví až do konce světa, podle Mat.24:5-11-24 a Mat. :21 až 23, kde varuje před nepravdivými tvrzeními těch, kteří po něm volají.

Apokalypsa je tedy zjevením historie pravé víry, kterou Ježíš Kristus uznal v Otci a v Duchu svatém přicházejícím od Otce, jediného Boha stvořitele. Tato pravá víra kvalifikuje své vyvolené, kteří během temných staletí procházejí časy extrémního náboženského zmatku. Tato situace ospravedlňuje symbol *hvězd*, které Bůh připisuje vyvoleným, které poznává, byť jen na okamžik, protože jako ony podle Gn 1:15 září ve tmě, „*aby osvětlily zemi*“. »

Druhý klíč ke Zjevení je ukryt v knize proroka Daniela, jedné z knih staré smlouvy, která představuje prvního ze „*dvou svědků*“ Božích citovaných ve Zj 11:3; druhým je Zjevení knihy nové smlouvy. Během své pozemské služby Ježíš upozornil své učedníky na tohoto proroka Daniela, jehož svědectví je zařazeno v historických knihách ve svaté židovské „*Tóře*“.

Božské zjevení má podobu dvou duchovních sloupců. Je tak pravda, že knihy Daniel a kniha Apokalypsa dané Janovi jsou vzájemně závislé a doplňují se, aby jako dva sloupce nesly hlavní město božského nebeského zjevení.

Zjevení je tedy příběhem pravé víry, kterou Bůh definuje v tomto verši: „*Blaze tomu, kdo čte a kdo slyší slova proroctví a zachovávají, co je v něm napsáno! Neboť čas je blízko* (Zj 1:3).

Sloveso „*číst*“ má pro Boha přesný význam, který spojuje skutečnost porozumění přečtenému poselství. Tato myšlenka je vyjádřena v Iz.29:11-12: „*Všechno zjevení je vám jako slova zapečetěného svitku, která jsou dána muži, který umí číst, se slovy: „Přečtěte si toto! A kdo odpovídá: Nemohu, protože je zapečetěno; nebo jako kniha, kterou člověk dá člověku, který neumí číst, a říká: Přečti si tohle! A kdo odpovídá: Neumím číst .“* Těmito přirovnáními Duch potvrzuje nemožnost porozumět božským poselstvím zakódovaným pro ty, kteří ho „ctí ústy a rty, ale jejich srdce jsou od Něj daleko“, podle Iz.29:13: „*Pán řekl: Když toto lidé se ke mně přibližují, ctí mě svými ústy a svými rty; ale jeho srdce je ode mě daleko a strach, který ze mě má, je pouze příkázáním lidské tradice“*.

K prvnímu se připojí třetí klíč. Nachází se také v Bohu, který si suverénně vybírá ze svých vyvolených toho, komu umožní „*přečíst*“ proroctví, aby osvětlil své bratry a sestry v Ježíši Kristu. Pavel to totiž připomněl v 1. Kor. 12:28-29: „*A Bůh ustanovil v církvi nejprve apoštoly, za druhé proroky, za třetí učitele, pak ty, kteří mají dar zázraků, potom ty, kteří mají dary uzdravování, pomáhat, vládnout, mluvit různými jazyky. Jsou všichni apoštolové? Jsou všichni proroci? Jsou to všichni lékaři? “*.

V řádu vedeném Bohem člověk neimprovizuje jako prorok z osobního lidského rozhodnutí. Vše se děje tak, jak učil Ježíš v podobenství, nesmíme spěchat, abychom obsadili první místo vpředu na jevišti, ale naopak musíme sedět vzadu v místnosti a čekat, bude-li to nutné. , že nás Bůh zve, abychom šli do první řady. Neusiloval jsem o žádnou konkrétní roli v jeho díle a měl jsem jen velkou

chut' porozumět významům těchto podivných zpráv, které jsem četl ve Zjevení. A byl to Bůh, kdo, než jsem pochopil význam, mě povolal ve vidění. Nenechte se tedy překvapit výjimečně svítivým charakterem děl, která uvádím; je plodem autentického apoštolského poslání.

Chvilková neschopnost porozumět jejím tajemstvím odhaleným v kódu je proto normální a očekávaná v řádu stanoveném Bohem. Neznalost nepředstavuje chybu, pokud není důsledkem odmítnutí daného světla. V případě odmítnutí toho, co odhaluje prostřednictvím proroků, které k tomuto úkolu pověřuje, je boží věta bezprostřední: je to narušení vztahu, ochrany a naděje. A tak misionářský prorok Jan obdržel od Boha kódovanou vizi na konci času, jiný misionářský prorok vám dnes předkládá dekódované vize Daniela a Zjevení a nabízí vám všechny záruky božského požehnání díky jejich vznešené jasnosti. Pro toto dekódování pouze jeden zdroj: Bible, nic jiného než Bible, ale celá Bible, pod osvětlením Ducha svatého. Boží pozornost a jeho láska se soustředí na ty nejjednodušší lidské tvory, jako jsou poslušné děti, které se v čase konce staly vzácnými. Pochopení božské myšlenky lze dosáhnout pouze v úzké a intenzivní spolupráci mezi Bohem a jeho služebníkem. Pravda nemůže být ukradena; ona si to zaslouží. Přijímají ho ti, kdo ho milují, jako božskou emanaci, ovoce, esenci milovaného a uctívaného Pána.

Kompletní konstrukce velkého Zjevení, kterou doplňují knihy Daniel a Zjevení, je obrovská a klamně složitá. Protože ve skutečnosti Bůh často zmiňuje stejné předměty v různých a doplňujících se aspektech a detailech. Na úrovni dnešního zvládnutí tohoto předmětu lze zjevené náboženské dějiny ve skutečnosti shrnout velmi jednoduše.

Stále zbývá čtvrtý klíč: jsme to my sami. Musíme být vyvoleni, protože naše duše a celá naše osobnost musí sdílet s Bohem všechna jeho pojetí dobra a zla. Pokud k němu někdo nepatří, je jisté, že jeho doktrínu v té či oné věci zpochybní. Slavné Zjevení se zjevuje jasně pouze v posvěcených myslích vyvolených. Pravda je taková, že se o ní nedá smlouvat, nedá se o ní vyjednávat, je třeba ji brát tak, jak je, nebo ji nechat. Jak učil Ježíš, o všem se rozhoduje „ano“ nebo „ne“. A co člověk přidá, pochází od Zlého.

Stále zde zůstává základní kritérium, které Bůh vyžaduje: naprostá pokora. Pýcha na dílo je legitimní, ale hrdost nikdy nebude: „*Bůh se pyšným brání ale dává milost pokorným* (Jak. 4:6). Pýcha je kořenem zla, které způsobilo d'áblův pád s jeho obludnými důsledky pro něj samotného a pro všechna Boží nebeská i pozemská stvoření, a proto je nemožné, aby pyšná bytost dosáhla vyvolení v Kristu.

Pokora, skutečná pokora, spočívá v uznání své lidské slabosti a víře v slova Kristova, když nám říká: „*beze mne nemůžete nic dělat* (Jan 15,5)“. V tomto „*nic*“ se nachází především možnost pochopit význam jeho kódovaných prorockých poselství. Řeknu vám proč a dám vám vysvětlení. Pán ve své moudrosti, své božské moudrosti inspiroval Daniela svými proroctvími v prvcích oddělených desetiletími. Než mě inspiroval k myšlence udělat komparativní syntézu všech těchto proroctví rozdělených do kapitol, nikdo přede mnou to neudělal. Neboť pouze touto technikou získávají obvinění předložená Bohem přesnost a jasnost. Tajemství světla je založeno na syntéze všech prorockých textů, paralelním studiu dat z jeho samostatných kapitol a především hledání duchovního významu

symbolů, se kterými se setkáváme v celé Bibli. Dokud nebyla použita tato metoda, kniha Daniel, bez níž zůstává proroctví Zjevení zcela nepochopitelné, zmíněná božská obvinění příliš neznepokojovala ty, kterých se týkala. Aby se tato situace změnila, Duch svatý Ježíše Krista mě inspiroval, abych objasnil, co bylo do té doby zatemněno. Identifikace čtyř hlavních cílů Božího hněvu je tak odhalena nesporným způsobem. Bůh neuznává žádnou jinou autoritu než autoritu svého psaného slova, a je to ta, která odsuzuje a obviňuje, pod titulem svých „*dvou svědků*“ podle Zj. 11:3, pozemské a nebeské hříšníky. Podívejme se nyní na tento zjevený prorocký příběh v souhrnu.

Část první : Historie deportace Izraele od roku – 605

Daniel přijíždí do Babylonu (-605) Dan.1

Danielovy vize následných vládců

1-Chaldejská říše: Dan.2:32-37-38; 7:4.

2-Médská a perská říše: Dan.2:32-39; 7:5; 8:20.

3-Řecká říše: Dan.2:32-39; 7:6; 8:21; 11:3-4-21.

4-Římská říše: Dan.2:33-40; 7:7; 8:9; 9:26; 11:18-30.

5-Evropská království: Dan.2:33; 7:7-20-24.

6-Papežský režim: . . . . . Dan.7:8; 8:10; 9:27; 11:36.

Část druhá : Daniel + Zjevení

Proroctví o prvním příchodu Mesiáše odmítnuté Židy: Daniel 9.

Pronásledování Židů řeckým králem Antiochem IV. Epifanem (-168):
oznámení velkého *neštěstí* : Dan.10:1. Splnění: Dan.11:31. Římská perzekuce (70): Dan.9:26.

Po Chaldejcích, Médů a Peršanech, Řekech nadvláda Říma, císařský, poté papežský, od roku 538. V Římě se křesťanská víra setkává se svým smrtelným nepřítelem ve svých dvou po sobě jdoucích císařských a papežských fázích: Dan.2 :40 až 43; 7:7-8-19 až 26; 8:9-12; 11:36-40; 12:7; Rev.2; 8:8-11; 11:2; 12:3 až 6-13 až 16; 13:1-10; 14:8.

Od roku 1170 (Pierre Valdo), dílo reformace až do návratu Krista: Apo.2:19-20-24 až 29; 3:1 až 3; 9:1-12; od 13:11 do 18.

Mezi 1789 a 1798, represivní akce francouzského revolučního ateismu: Rev.2:22; 8:12; 11:7-13.

Říše Napoleona I : Apo.8:13.

Od roku 1843 zkouška adventistické víry a její důsledky: Daniel 8:14; 12:11-12; Rev.3. Pád tradičního protestantismu: Zj 3:1 až 3; jeho trest: Zj 9:1 až 12 (⁵ *trubka*). Blahoslavení adventističtí průkopníci: Zj. 3:4-6.

Od roku 1873 oficiální požehnání univerzální instituce adventistů sedmého dne: Daniel 12:12; Zj. 3:7; pečeť *Boží* : Zj.7; jeho univerzální poslání nebo poselství od tří andělů: Zj 14:7 až 13.

Od roku 1994, podrobena zkoušce prorocké víry, institucionální adventistická víra klesla: Zj 3:14 na 19. Důsledek: připojila se k protestantskému

táboru zavrhovanému od roku 1844: Zj 9:5-10. Jeho trest: Zj 14:10 (*i on bude pít ...*).

Mezi lety 2021 a 2029, třetí světová válka: Daniel 11:40 až 45; Zj 9:13 až 19 (*6 trubka*).

V roce 2029, konec času kolektivní a individuální milosti: Apo.15.

Univerzální zkouška víry: Nedělní zákon uložený: Zj 12:17; 13:11-18; 17:12-14; sedm posledních ran: Rev.16.

Na jaře 2030 „*Armagedon*“: výnos o smrti a slavném návratu Krista: Daniel 2:34-35-44-45; 12:1; Zj 13:15; 16:16. *Sedmá trubka* : Zj 1:7; 11:15-19; 19:11 až 19. *Sedmá poslední rána* : Zj 16:17. *Sklizeň* nebo vytržení vyvolených: Zj 14:14 až 16. *Vinobraní* nebo trestání falešných náboženských učitelů: Zj 14:17 až 20; 16:19; 17; 18; 19:20-21.

let připoután na pusté zemi : Zj 20:1 až 3. V nebi vyvolení soudí padlé: Daniel 7: 9; Rev.4; 11:18; 20:4-6.

Kolem roku 3030, Poslední soud: sláva vyvolených: Apo.21. *Druhá smrt* na zemi: Daniel 7:11; 20:7 až 15. Na obnovené zemi: Zj 22; Dan.2:35-44; 7:22-27.

Symbyly Říma v proroctví

Obskurní aspekt proroctví je založen na použití různých symbolů, i když se týkají stejné entity. Stávají se tedy doplňkovými, místo aby se navzájem vylučovaly. To Bohu umožňuje zachovat tajemný aspekt textů a konstruovat v náčrtu různé aspekty cíleného tématu. Tak je to s jeho hlavním cílem: Římem.

V Dan.2, ve vizi sochy, je to čtvrtá říše se symbolem „*nohy železa*“ . „*Železo*“ odráží jeho drsný charakter a jeho latinské motto „*DVRA LEX SED LEX*“, v překladu: „*zákon je tvrdý, ale zákon je zákon*“. Kromě toho „*železné nohy*“ připomínají vzhled římských legionářů oděných do železných pancířů na

trupu, na hlavě, na ramenou, na pažích a na nohou, kteří postupovali pěšky v *dlouhých*, organizovaných a ukázněných sloupcích.

V Dan.7 je Řím ve svých dvou pohanských fázích, republikánské a císařské, stále čtvrtou říší popisovanou jako „*strašné monstrum se železnými zuby*“. Železo jejích zubů ji spojuje s Danovými *železnými nohami*.² Má také „*deset rohů*“, které představují deset nezávislých evropských království, která se zformují po pádu Římské říše. Toto je učení dané v Dan.7:24.

Dan.7:8 popisuje objevení se jedenáctého „*rohu*“, který se v proctví stane hlavním cílem veškerého Božího hněvu. Dostává jméno „*malý roh*“, ale paradoxně mu Dan.7:20 přisuzuje „*lepší vzhled než ostatní*“. Vysvětlení bude uvedeno v Dan.8:23-24, „*tento drzý a rafinovaný král... uspěje ve svých podnikcích; zničí mocné a lid svatých*.“ To je jen část činů, které Bůh připisuje této druhé římské nadvládě, která byla uskutečněna od roku 538, s nastolením papežského režimu, který vnutil římskokatolickou víru prostřednictvím císařské autority Justiniána¹. Budeme muset vzít na vědomí všechna obvinění, která Bůh v celém proctví rozptýleně předkládá proti tomuto autokratickému a despotickému, ale náboženskému režimu, který římské papežství představuje. Jestliže ho Dan 7:24 nazývá „*jiný než ten první*“, je to právě proto, že jeho moc je náboženská a že spočívá na důvěřivosti mocných, kteří se ho bojí a děsí jeho vlivu u Boha; což Dan.8:25 připisuje „*úspěchu jeho lsti*“. Někomu může připadat nenormální, že spojují krále Daniela 7 s králem Daniela 8. Musím proto prokázat oprávněnost tohoto spojení.

V Dan.8 již nenajdeme čtyři císařské posloupnosti Dan.2 a 7, ale pouze dvě z těchto říší, navíc v textu jasně identifikované: Médskou a Perskou říši, označenou „*beranem*“ a Řeckou říši, vyobrazena „*kozou*“, která předchází římskou říši. V roce 323 zemřel velký řecký dobyvatel Alexandr Veliký, „*zlomil se velký koží roh*“. Ale bez dědice je jeho impérium rozděleno mezi jeho generály. Po 20 letech války mezi nimi zůstala pouze 4 království „*čtyři rohy se zvedly ke čtyřem nebeským větrům, aby je nahradily*“. Tyto čtyři rohy jsou Egypt, Sýrie, Řecko a Thrákie. V této kapitole 8 nám Duch představuje zrození této čtvrté říše, která byla zpočátku pouze západním městem, nejprve monarchistickým, od roku 510 republikánským. Právě ve svém republikánském režimu Řím postupně získal moc transformací národů, který žádal o jeho pomoc do římských kolonií. Takto, ve verši 9, pod názvem „*malý roh*“, který již označuje římský papežský režim v Dan.7, příchod republikánského Říma do dějin Východu tam, kde je Izrael, uskutečněný jeho intervencí v Řecku, „*jeden ze čtyř rohů*“. Jak jsem právě řekl, bylo povoláno – 214, aby urovnalo spor mezi dvěma řeckými ligami, Achájskou ligou a Aetolskou ligou, a výsledkem byla pro Řecko ztráta jeho nezávislosti a koloniální zotročení Římanů v roce – 146. Verš 9 evokuje postupná dobývání, která z tohoto malého italského města učiní čtvrtou říši, kterou v předchozích proctvích představovalo „*železo*“. Geografická poloha odůvodnění je ta Itálie, kde se nachází Řím. Zrození jeho zakladatelů Romula a Rema představuje vlčici, která by je kojila. V latině je slovo Louve „*lupa*“, což znamená vlčice, ale také prostitutka. Tak bylo toto město od svého stvoření Bohem označeno za svůj dvojí prorocký osud. Najdeme ji jako vlka v Ježíšově ovčinci, který ji ve Zj 17 přirovná k prostitutce. Poté jeho rozšíření

směrem k jeho „*jihu*“ bylo dosaženo dobytím jižní Itálie (- 496 až - 272), která tehdy vítězně vyšla z válek vedených proti Kartágu, dnešnímu Tunisu, od roku 264 př. Další fází směrem k jeho „*východu*“ je jeho intervence v Řecku, jak jsme právě viděli. Právě tam je popisován jako „*vyvstávající z jednoho ze čtyř rohů*“ zničené řecké říše zděděné po Alexandru Velikém. Stále mocnější Řím v roce – 63 skončí tím, že vnutí svou přítomnost a svou koloniální moc na Judeu, kterou Duch nazývá „*nejkrásnější zemi*“, protože to bylo jeho dílem od svého vzniku po odchodu jeho lidu z Egypta. Tento výraz se opakuje v Ez 20:6-15. Historická přesnost: Řím byl opět povolán Hyrkánem, aby bojoval proti svému bratru Aristobulovi. Tři popsání římské výboje ve stejné zeměpisné podobě jako výboje medo-perského „*berana*“ ze stejné kapitoly jsou v souladu s historickým svědectvím. Cíl stanovený Bohem je tedy dosažen: výraz „*malý roh*“ v Dan.7:8 a Dan.8:9 se v obou odkazech týká římské identity. Věc je prokázána a nezpochybnitelná. S touto jistotou bude božský Duch moci dokončit své učení a svá obvinění vznesená proti tomuto papežskému náboženskému režimu, který na sebe soustředí všechny blesky nebes. Posloupnost od papežského Říma k císařskému Římu byla demonstrována v Dan.7, zde, v Dan.8, Duch přeskočí staletí, která je oddělují, a od verše 10 se opět zaměřuje na papežskou entitu, svého oblíbeného smrtelného nepřítele; a ne bez příčiny. Protože přistupuje ke křesťanskému náboženství občanů nebeského království shromážděných Ježíšem Kristem: „*povstali k nebeské armádě*“. Věc byla dokončena v roce 538 císařským výnosem Justiniána I., ^{který} nabídl Vigiliovi ^I náboženskou autoritu a papežský trůn Vatikánu. Ale vyzbrojen touto mocí jedná proti svatým Božím, které pronásleduje ve jménu křesťanského náboženství, jako to budou činit jeho historičtí nástupci po téměř 1260 let (mezi lety 538 a 1789-1793). Historická přesnost potvrzuje správnost tohoto trvání s vědomím, že dekret byl sepsán v roce 533. 1260 let tedy v tomto výpočtu skončilo v roce 1793, v roce, kdy bylo v revolučním „Teroru“ nařízeno zrušení římského kostela. " *Některé hvězdy spadly na zem a pošlapala je* ." Obraz bude převzat ve Zj. 12:4: „*Jeho ocas odtáhl třetinu nebeských hvězd a hodil je na zem*“. Klíče jsou uvedeny v Bibli. Pokud jde o *hvězdy*, jsou v Gn 1:15: „*Bůh je umístil na nebeskou rozlohu, aby daly světlo zemi*“; v Gn 15:5 jsou přirovnáni k semení Abrahamovu: „*Pohlédněte k nebi a spočítejte hvězdy, dokážete-li je spočítat; takové bude vaše potomstvo*“; v Dan.12:3: „*Ti, kdo učí spravedlnosti mnohé, budou zářit jako hvězdy na věky věků*“. Slovo „*ocas*“ nabude v Apokalypse Ježíše Krista velký význam, protože symbolizuje a označuje „*proroka, který učí lži*“, jak nám zjevuje Izajáš 9:14, čímž otevírá naše chápání zakódovaného božského poselství. Papežský režim Říma je tedy po staletí své nadvlády a od svého vzniku veden falešnými proroky podle svatého a spravedlivého soudu zjeveného Bohem.

V Dan 8:11 Bůh obviňuje papežství z povstání proti Ježíši Kristu, jedinému „*Náčelníkovi vládců*“, jak bude objasněno ve verši 25, také citovaném jako „*Král králů a Pán pánů*“, ve Zj. 17:14; 19:16. Čteme: „*Povstala ke kapitánovi armády, vzala mu věčné a převrátila základnu jeho svatyně*“. Tento překlad se liší od současných překladů, ale jeho předností je striktní respektování původního hebrejského textu. A v této podobě nabývá Boží poselství důslednosti a přesnosti. Výraz „*věčný*“ se zde netýká „obětí“, protože toto slovo není v

hebrejském textu napsáno, jeho přítomnost je nedovolená a neodůvodněná; navíc zkresluje význam proroctví. Ve skutečnosti se proroctví zaměřuje na křesťanskou éru, ve které byly podle Dan 9:26 *oběti a obětiny* zrušeny. Tento výraz „*věčný*“ se týká výlučného vlastnictví Ježíše Krista, kterým je jeho kněžství, jeho moc jako přímluvce ve prospěch pouze svých vyvolených, které sám identifikuje a vybere. Když se však papežský režim zmocní tohoto nároku, žehná prokletým a proklíná ty požehnané Bohem, které falešně obviňuje z kacířství, čímž se stává vzorem božské víry; tvrzení zcela zpochybněné Bohem ve svém prorockém zjevení, které ho v Dan. 7:25 obviňuje z „*vytvoření plánu změnit časy a zákon*“. Hereze je proto v celém díle papežského režimu, a proto není hodná vynášet nebo vynášet jakýkoli náboženský soud. Věčné je tedy v souladu s učením Židům 7:24, „*nepřenositelným kněžstvím*“ Ježíše Krista. To je důvod, proč si papežství nemůže nárokovat přenos své moci a autority od Boha v Ježíši Kristu; mohl mu ji tedy pouze nezákonně ukrást se všemi důsledky, které pro něj a pro ty, které svede, taková krádež bude mít. Tyto důsledky jsou odhaleny v Dan.7:11. Při posledním soudu utrpí „*druhou smrt, zaživa hozen do jezera ohně a síry*“, kterou odpradávná ohrožoval sebe, panovníky a všechny lidi, aby mu sloužili a báli se ho.“ *Pak jsem se podíval kvůli arogantním slovům, která roh mluvil, a jak jsem se díval, bylo zvíře zabito a jeho tělo bylo zničeno a vydáno do ohně, aby bylo spáleno.*“ Zjevení apokalypsy zase potvrdí tuto větu o spravedlivém soudu rozhořčeného a frustrovaného pravého Boha ve Zj 17:16; 18:8; 19:20. Rozhodl jsem se přeložit „*a svrhl základnu jeho svatyně*“ kvůli duchovní povaze obvinění proti papežskému režimu. Hebrejské slovo „*mecon*“ lze přeložit jako: *místo* nebo *základna*. A v případě, který nastane, je to skutečně *základ* duchovní svatyně, která je převrácena. Tento výraz „*základna*“ se podle Ef.2:20-21 týká samotného Ježíše Krista, „*hlavního kamene rohu*“, ale také celého apoštolského základu ve srovnání s duchovní stavbou, totiž „*svatyní*“ majetku. Ježíš Kristus, kterého na něm Bůh postavil. Údajnému dědictví svatého Petra proto odporuje sám Bůh. Pro Popery je jediným Petrovým dědictvím pokračování práce jeho katů, kteří ho ukřížovali po jeho božském Mistrovi. Jeho inkviziční režim věrně reprodukoval původní pohanský model. Tento netolerantní a krutý režim, jehož některé papežské hlavy byly vrahy, notoričtí zločinci, jako Alexandr VI. Borgia a jeho syn Caesar, kat a kardinál, „*změnili časy a zákony*“, které ustanovil, svědčí o integrální d'ábelské povaze římskokatolické papežské instituce. Tato náboženská autorita rozpoutala obrovské masakry mírumilovných lidí vynucenými konverzemi pod trestem smrti a náboženskými řády křížových výprav vedených proti muslimům, kteří okupovali zemi Izrael; země prokletá Bohem od roku 70, kam přišli Římané zničit „*město a svatost*“, v souladu s tím, co je oznámeno v Dan 9:26, jako výsledek odmítnutí Mesiáše Židy. „*Základ jeho svatyně*“ se týká všech doktrinálních pravd přijatých apoštoly, kteří je předali budoucím generacím prostřednictvím písem nové smlouvy; druhý z Božích „*dvou svědků*“, podle Zj.11:3. Z tohoto tichého svědectví si Popery zachovala pouze jména hrdinů biblické víry, které nutí uctívat a sloužit jim v mnoha zástupech svých následovníků. Pravda podle Říma je částečně zaznamenána v jeho „*misálu*“ (průvodci mši), který nahrazuje Boží „*dva svědky*“; spisy staré a nové smlouvy,

kteřé dohromady tvořĩ Bibli svatou, proti nĩž bojovala zabĩjenĩm svĩch věrnĩch nĩsledovnĩkũ.

Verš 12 Dan.8 nĩm odhalĩ, proã byl Bũh sĩm nucen vytvořĩt toto odporně a odporně nĩboženstvĩ. " *Armĩda byla vydĩna s věãnĩm kvũli hřĩchu .*" Tak existovaly hrozně a ohavněãiny tohoto reŹimu z BoŹĩ touhy, aby potrestal „ *hřĩch* “, kterĩ je podle 1. Jana 3:4 přestoupenĩm zĩkona. A je toãin přĩpisovanĩ jĩŹ Rĩmu, ale v jeho pohanskě imperiĩlnĩ fĩzi, protoŹe tak zĩvaŹnĩ hřĩch, kterĩ si zasluhuje takovĩ trest, se dotkl Boha ve dvou extrěmněãitlivĩch bodech: jeho slĩvě jako Boha stvořĩtele a Vĩtěze v Kristu. Ve Zj. 8:7-8 uvidĩme, Źe nastolenĩ papeŹskěho reŹimu v roce 538 představuje druhĩ trest, uvalenĩ Bohem a prorokovanĩ varovnĩm symbolem „druhěã trubky “ . Předchĩzĩ tomu dalšĩ trest, vykonanĩ barbarskĩmi invazemi do Evropy, kterĩ se stala nevěrněã křestřanskou. Tyto akce, kterě se tĩhnou mezi roky 395 a 476, přĩãina udělovanĩch trestũ se stĩle nachĩzĩ před rokem 395. Potvrzuje se tak datum 7. března 321, ve kterěm byl nabĩdnut pohanskĩ řĩmskĩ cĩsař Konstantĩn I., kterĩm byl nabĩdnut mĩr ěã křestřaněã řĩše, nařĩdil vĩnosem opušřenĩ praxe sabatu, kterou nahradil zbytkem prvnĩho dne. Tento prvnĩ den byl vėnovĩn pohanskěmu uãtívĩnĩ nepokořeněho zboŹŹtěněho slunce. Bũh nĩhle utrpěl dvojĩ pobouřenĩ: ztrĩta jeho soboty, pamĩtnĩku jeho dĩla jako stvořĩtele a jeho koneãněho vĩtězstvĩ nad všemi jeho nepřĩteli, ale takěã namĩsto toho rozšĩřenĩ pohanskěã cti prokĩzaněã prvnĩho dne, v saměm řĩady uãednĩkũ JeŹĩše Krista. Mĩlokdo pochopĩ dũleŹitost chyby, protoŹe si musĩme uvědomit, Źe Bũh nenĩ jen stvořĩtelem Źivota, je takěã stvořĩtelem a organizĩtelemããasu a jen za tĩmto uãelem stvořĩl hvězdy na obloze. Slunce se objevujeããtvrtĩ den jako znamenĩ dnũ, měsĩc jako znamenĩ noci a znovu slunce a hvězdy jako znamenĩ let. Ale tĩden nenĩ ve znamenĩ hvězd, je zaloŹen vĩhradněã na suverěnnĩm rozhodnutĩ Boha stvořĩtele. Bude tedy představovat znamenĩ jeho autority a Bũh se o to postarĩ.

Světlo o sabatu

Vnitřní organizace týdne je také výrazem jeho božské vůle a Bůh to včas připomene v textu svého čtvrtého přikázání: „ *Pamatuj na den odpočinku, aby byl svatý. Máš šest dní na to, abys vykonal všechnu svou práci, ale sedmý je den Hospodina, tvého Boha; v ten den nebudeš dělat žádnou práci ani ty, ani tvá žena, ani tvé děti, ani tvá zvířata, ani cizinec, je ve vašich branách, neboť Hospodin učinil nebe a zemi a moře a vše, co je v nich, v šesti dnech; proto požehnal sedmý den a posvětil jej* ”.

Podívejte se pozorně, v tomto citátu jde pouze o čísla „ šest a sedm “; slovo sabat není ani zmíněno. A ve své „ sedmé “ formě , pořadové číslo, zákonodárce Stvořitel trvá na tom, že tato *sedmá* rušný *den* . Proč toto naléhání? Dám vám důvod, abyste v případě potřeby změnili svůj pohled na toto přikázání. Bůh chtěl obnovit řád času, který ustanovil od založení světa. A pokud na tom tolik trvá, je to proto, že týden je konstruován k obrazu plného času jeho záchranného projektu: 7000 let nebo přesněji 6000 + 1000 let. Za to, že Mojžíš překroutil svůj plán spasení tím, že dvakrát udeřil do skály Choreb, nemohl vstoupit do pozemského Kanaánu. To byla lekce, kterou chtěl Bůh dát o své neposlušnosti. Od roku 1843-44 nese první den odpočinku stejné důsledky, ale tentokrát brání vstupu do nebeského Kanaánu, odměny za víru vyvolených, kterou nabízí smírná smrt Ježíše Krista. Tento Boží soud padá na vzbuřence, protože stejně jako Mojžíšovo jednání není ani zbytek prvního dne v souladu s plánem naprogramovaným Bohem. Jména lze bez větších následků měnit, ale charakterem čísel je jejich neměnnost. Pro Boha stvořitele, který dohlíží na jeho stvoření, se postupný vývoj času odehrává v řadě týdnů po sedmi dnech. První den zůstane neměnně prvním dnem a „ sedmý “ zůstane „ sedmým “. Každý den si navždy zachová hodnotu, kterou mu Bůh dal od počátku. A Genesis nás v kapitole 2 učí, že sedmý den je předmětem zvláštního osudu: je „ *posvěcený* “, to znamená oddělený. Až dosud

lidstvo ignorovalo pravou příčinu této zvláštní hodnoty, ale dnes v jejím jménu podávám Boží vysvětlení. V jeho světle je Boží volba objasněna a ospravedlněna: sedmý den prorokuje sedmé tisíciletí božského globálního projektu 7000 slunečních let, z nichž posledních „tisíc let“ citovaných v Apo.20 uvidí vyvolení Ježíše *Krista* . vstoupit do radosti a přítomnosti jejich milovaného Mistra. A tato odměna bude získána díky Ježíšovu vítězství nad hříchem a smrtí. Posvěcená sobota již není jen památkou na stvoření našeho pozemského vesmíru Bohem, ale také každý týden označuje postup ke vstupu do království nebeského, kde podle Jana 14:2-3 Ježíš „připraví *místo* “ pro své milované vyvolené. Zde je velmi krásný důvod, proč ho milovat a ctít ho v tento svatý sedmý den, kdy se zdá, že značí konec našich týdnů, při západu slunce, na konci šestého ^{dne} .

Od nynějška, když čtete nebo slyšíte slova tohoto čtvrtého přikázání, musíte za slovy tohoto textu slyšet, jak Bůh říká lidem: „Máte 6000 let na to, abyste tvořili skutky víry vyvolených, protože máte od této doby dosáhla konce, doba **1000 let** sedmého **tisíciletí** vám již nebude patřit; bude pokračovat pouze pro mé vyvolené, kteří vstoupili do mé nebeské věčnosti, prostřednictvím pravé víry, kterou uznal Ježíš Kristus.“

Sobota se tak jeví jako symbolické a prorocké znamení věčného života vyhrazeného pro vykoupené země. Ježíš to také ilustroval „*drahocennou perlou*“ ze svého podobenství citovaného v Mt 13:45-46: „*Nebeské království je stále jako obchodník, který hledá krásné perly. Našel perlu velké ceny ; a šel, prodal všechno, co měl, a koupil ji .*“ Tento verš může obdržet dvě inverzní vysvětlení. Výraz „*nebeské království*“ označuje Boží spásný projekt. Ježíš Kristus se ve vyobrazení svého projektu přirovnává k „*perle*“ „*obchodníkovi*“, který hledá *perlu* , tu nejkrásnější, nejdokonalejší, a tedy tu, která má nejvyšší cenu. Aby Ježíš našel tuto *vzácnou* , a proto drahocennou perlu, opustil nebe a jeho slávu a na zemi za cenu své strašné smrti koupil tyto duchovní perly zpět, aby se staly jeho majetkem na věčnost. Ale naopak, *obchodník* je vyvolený, který žízni po absolutnu, po božské dokonalosti, která bude odměnou za pravou víru. Zde opět, aby získal tuto cenu nebeského povolání, opouští marné a nespravedlivé pozemské hodnoty, aby se věnoval uctívání Boha stvořitele, který se mu líbí. V této verzi je *drahocennou perlou* věčný život, který Ježíš Kristus nabídl svým vyvoleným na jaře roku 2030.

Tato *drahocenná perla* se tedy může týkat pouze poslední éry adventismu; ten, jehož poslední zástupci budou žít až do skutečného návratu Ježíše Krista. To je důvod, proč tato *drahocenná perla* spojuje sobotu, návrat Krista a svatost posledních vyvolených. Doktrinální dokonalost nalezená v této poslední době dává svatým obraz *perly* . Jejich specifická zkušenost živého vstupu do věčnosti potvrzuje tento *perlový obraz* . A jejich připoutanost k sabatu sedmého dne, o kterém vědí, že prorokuje sedmé tisíciletí, dává sabatu a sedmému tisíciletí obraz jedinečného vzácného klenotu, kterému nelze nic přirovnat než „*velkocenné perle*“ . Tato myšlenka se objeví ve Zj 21:21: „*Dvanáct bran bylo dvanáct perel ; každé dveře byly z jednoho korálku . Náměstí bylo z čistého zlata jako průhledné sklo* . Tento verš zdůrazňuje jedinečnost standardu posvěcení vyžadovaného Bohem a zároveň jedinečnou odměnu získání věčného života tím, že vstoupí do sabatu sedmého tisíciletí prostřednictvím symbolických „brán“, které zobrazují

adventistické zkoušky víry . Poslední vykoupení nejsou o nic lepší než ti, kteří je předcházeli. Je to pouze doktrinální pravda, kterou jim Bůh dal poznat, která ospravedlňuje jejich představu *perel* , která následuje po představě broušených *drahých kamenů* . Bůh nikdy nedělá výjimku pro lidi, ale v závislosti na daném čase si vyhradil právo udělat výjimku ze standardu svatosti potřebného k získání spasení. Zkoumaná křesťanská éra se týká především doby poznamenané návratem hříchu, nábožensky formalizovaného od nastolení římského papežského režimu, tedy od roku 538. Také počátky reformace jsou pokryty jejím soucitem a milosrdenstvím a přestoupením soboty nebyla přičtena před tím, než vstoupil v platnost výnos z Dan. 8:14, od jara 1843. V jemné narážce Ježíš ve Zj. 3:18 navrhuje koupit perly: „Radím vám , **abyste kupte ode mne zlato zkoušené ohněm, abyste zbohatli, a bílé šaty, abyste byli oblečeni a neukázala se hanba vaší nahoty, a mast k pomazání vašich očí, abyste viděli** . Tyto věci, které Ježíš nabízí těm, kteří je postrádají, tvoří prvky, které dávají vyvolenému jeho symbolický aspekt „ *perly* “ v očích a soudu Pána Ježíše Krista. „ *Perla* “ musí být „ *koupena* “ od Něho, není získána zdarma. Cenou je sebezapření, základ boje za víru. V příslušném řádu Ježíš navrhuje prodat víru zkoušenou zkouškou, která dává vyvolenému jeho duchovní bohatství; jeho čistá a neposkvrněná spravedlnost, která zakrývá duchovní nahotu omilostněného hříšníka; pomoc Ducha svatého, který otevírá oči a inteligenci hříšného člověka záměru, který Bůh zjevil ve svých svatých Písmech Bible.

V době 6000 let křesťanské éry čekal Bůh až do konce tohoto pozemského cyklu, aby přiměl své poslední vyvolené objevit vznešenost jeho svatého sedmého dne neboli sabatu posvěceného pro jeho odpočinek. Zvolení představitelé, kteří chápou jeho význam, mají nyní všechny důvody ho milovat a ctít jako dar od Ježíše Krista. Pokud jde o ty, kteří to nemají rádi a bojují s tím, mají a budou mít všechny důvody to nenávidět, protože to bude znamenat konec jejich zvířecí pozemské existence.

Dekret Daniel 8:14

Dan.8:12 pokračuje a říká: " *Roh odhodil pravdu a uspěl ve svých podnicích* ." „*Pravda*“ je podle Ža 119:142 „*zákonem*“. Ale je to také absolutní opak „*lži*“, která podle Iz 9:14 charakterizuje papežského „*falešného proroka*“ pojmem „*ocas*“, který ho přímo obviňuje ve Zj 12:4. Ve skutečnosti hází pravdu na zem, aby na její místo umístila své náboženské „*lži*“. Jeho „*závazky*“ mohly jedině „*uspět*“, protože Bůh sám způsobil, že se zjevil, aby potrestal křesťanskou nevěru praktikovanou od 7. března 321.

Verše 13 a 14 budou mít zásadní význam až do konce světa. Ve verši 13 se svatí ptají, jak dlouho bude trvat vydrání „*věčného*“ a „*zničujícího hříchu*“; věci, které jsme právě identifikovali. Ale pojďme se trochu zastavit u tohoto „*zničujícího hříchu*“. Jde o devastaci lidských duší nebo životů. Nakonec celé zdecimované lidstvo opustí během „*tisíce let*“ sedmého tisíciletí planetu Zemi v její původní podobě „*beztvaré a prázdné*“, která mu bude stát za to, v Apo.9:2-11, 11: 7, 17:8 a 20:1-3, jméno „*hluboké*“ z Gn 1:2.

„*Svatí*“ se také ptají, jak dlouho bude „*křesťanská*“ „*svatost a hostie*“ „*šlapána?*“. V této scéně se tito „*svatí*“ chovají jako věrní Boží služebníci, animovaní jako Daniel, který je uveden jako příklad v Dan. 10:12, legitimní touhy „*po pochopit*“ božský projekt. Dostanou za tři uvedené předměty jedinou odpověď uvedenou ve verši 14.

Podle oprav a vylepšení, k nimž mě Bůh přivedl z původního hebrejského textu, odpověď zní: „*Do rána do večera dva tisíce tři sta a svatost bude ospravedlněna*“. Už tam není, nejasný text tradice: „*Dokud nebude očištěno dva tisíce tři sta večerů a rán a svatyně*“. Už to není otázka *svatyně*, ale *svatosti*; dále se sloveso „*očištěno*“ nahrazuje slovem „*odůvodněné*“, a třetí změna se týká výrazu „*večerní ráno*“, který je v hebrejském textu skutečně singulární. Tímto způsobem Bůh odstraňuje veškeré ospravedlnění od těch, kteří se snaží změnit celkový počet tím, že ho vydělí dvěma, a tvrdí, že oddělují večery od rán. Jeho přístup spočívá v prezentaci jednotky výpočtu „*večerního rána*“, která v Gen.1 definuje 24hodinový den. Teprve potom Duch odhalí číslo této jednotky: „*2300*“. Celkový počet citovaných prorockých dnů je tak chráněn. Sloveso „*ospravedlněný*“ má v hebrejštině kořen slova „*spravedlnost*“ „*tsedek*“. Překlad, který navrhuji, je tedy sám o sobě oprávněný. Pak chyba týkající se hebrejského slova „*qodesh*“ převádí tento výraz na „*svatyně*“, což je v hebrejštině „*miqdaš*“. Slovo „*svatyně*“ je dobře přeloženo ve verši 11 z Daniela 8, ale nemá místo ve verších 13 a 14, kde Duch používá slovo „*qodesh*“, které musí být přeloženo jako „*svatost*“.

Když víme, že „*zničující hřích*“ se konkrétně zaměřuje na opuštění sabatu, který je sám o sobě předmětem zvláštního božského **posvěcení**, **toto slovo** „*svatost*“ značně osvětluje význam prorockého poselství. Bůh oznamuje, že na konci citovaných „*2300 večerů a rán*“ bude od každého člověka, který se hlásí ke svatosti a „*věčné spravedlnosti*“, dosažené Ježíšem Kristem, vyžadovat úctu ke zbytku svého pravého „*sedmého dne*“. Konec „*zničujícího hříchu*“ zahrnuje zřeknutí se náboženského uctívání neděle, dřívějšího slunečního dne, stanoveného Konstantinem I. pohanským císařem. Bůh tak na oplátku obnovuje doktrinální normy spásy, které převládaly v době apoštolů. Tento výraz „*svatost*“ sám o sobě zahrnuje všechny doktrinální pravdy základů křesťanské víry. Křesťanská víra, která má za vzor a původ učení dané Židům, přináší pouze nové, nahrazení zvířecích obětí krví prolitou Ježíšem Kristem na slitovnici ukryté v podzemní jeskyni umístěné pod jeho nohama na Golgotě. potěšilo našeho Spasitele, že to v roce 1982 odhalil a ukázal svému služebníkovvi Ronu Wyattovi. Objevování subjektů, jichž se týká slovo „*svatost*“, je progresivní a rozprostírá se po celý život, ale od roku 2018 se tento čas počítá a omezené a dnes, v roce 2020, zbývá pouze 9 let na obnovení všech aspektů.

Daniel 8:14 je dekret zabíjející duše, protože změna Božího soudu má za následek ztrátu Kristovy nabídky spasení pro všechny praktikující římskokatolické nedělní křesťany. Duch zděděné tradice tedy způsobí věčnou smrt zástupů, které si většinou neuvědomují své odsouzení Bohem. Právě zde projev lásky k pravdě dovoluje Bohu vyznačit „*rozdíl*“ týkající se osudu, který postihuje „*ty, kteří mu slouží, a ty, kteří mu neslouží* (Mal.3:18)“.

Někteří vzpurní duchové budou chtít zpochybnit samotnou myšlenku změny, kterou lze připsat Bohu, který sám prohlašuje: „*Já se neměním*“ v Mal 3:6. Pak si musíme uvědomit, že změna dosažená v letech 1843-44 spočívá pouze v obnovení původní normy, která byla dlouho deformována a transformována. Proto má požehnání vyvolených reformace, připisované přes jejich nedokonalé skutky, výjimečný charakter, jehož doktrinální aspekt nelze prezentovat jako vzor pravé víry. Tento konkrétní soud pro rané reformátory je tak výjimečný, že jej Bůh zachytil a zjevil ve Zj. 2:24, kde před rokem 1843 řekl protestantům: „*Nekladu na vás žádné jiné břemeno, pouze to, co máte, si necháte, dokud Přijdu*”

„*Běda*“ připojené ke vstupu v platnost tohoto výnosu z Dan.8:14 je tak „*velké*“, že to Bůh signalizuje oznámením tří „*velkých bēd*“ ve Zj.8:13. A s tak závažnými důsledky je naléhavé znát datum jeho vstupu v platnost. Přesně o to se starali „*svatí*“ z Dan.8:13. Doba trvání je nyní zjevena jako prorockých „*2300 dní*“ neboli 2300 skutečných slunečních let, podle kódu daného Ezechieli, současnému Danielově prorokovi (Ezek. 4:5-6). Tato kapitola 8, jejímž tématem je skoncování s římským „*hříchem*“, najde prvky, které postrádá v Dan.9, kde také půjde o „*ukončení hříchu*“, ale tentokrát k „*prvotnímu hříchu*“, který způsobil ztrátu věčného života, protože Adam a Eva. Operace bude založena na pozemské službě Mesiáše Ježíše a na dobrovolné nabídce jeho dokonalého života, jako vykopení za hříchy jeho vyvolených, a upřesňuji, pouze jich. Čas jeho příchodu mezi lidi je stanoven proroctvím v prorockých dnech. Zpráva se týká prioritních židovských lidí, protože jsou ve spojení s Bohem. Dává

židovskému lidu, aby „skoncoval s hříchem“, období „sedmdesáti týdnů“, což představuje 490 skutečných dnů-roků. Ale také naznačuje způsob datování výchozího bodu výpočtu. „Od té doby, co slovo oznámilo, že bude postaven Jeruzalém, až do pomazaných existuje... (7 + 62 = 69 týdnů).“ Toto oprávnění udělili tři perští králové, ale pouze třetí, Artaxerxes I. je zcela splnil podle Ezdráše 7:7. Jeho královský výnos byl vyhlášen na jaře roku 458 před Kristem. Termín 69 týdnů umísťuje začátek služby Ježíše Krista do roku 26. Zvláště se zaměřuje na posledních „sedm let“ vyhrazených pro dílo Ježíše, který svou smírnou smrtí ustanovil základy nové smlouvy, tzv. Duch představuje ve verši 27 Dan.9 tento „týden“ dnů-roků „uprostřed“ kterých svou dobrovolnou smrtí „způsobuje, že oběti a obětiny ustanou“; věci obětované až do Ježíše Krista na usmíření hříchů. Jeho smrt však přichází především proto, aby „skoncovala s hříchem“. Jak máme této zprávě rozumět? Bůh nabízí projev své lásky, který chytne za srdce jeho vyvolených, kteří díky jeho lásce a uznání budou s jeho pomocí bojovat proti hříchu. 1 Jan 3:6 potvrzuje: „Kdo v něm zůstává, nehřeší; kdo hřeší, neviděl ho ani nepoznal.“ A své poselství posiluje mnoha dalšími citáty.

Na doktrinální úrovni nová aliance vybudovaná Ježíšem Kristem pouze nahrazuje tu starou. Obě smlouvy tedy spočívají na stejném prorockém základě zjeveném v Dan 9:25. Datum – 458 tedy může sloužit jako základ pro výpočet 70 týdnů stanovených pro židovský národ, ale také pro 2300 skutečných den-roků Dan.8:14, které se týkají křesťanské víry. Díky této datované přesnosti můžeme stanovit pro rok 30 smrt Mesiáše a pro rok 1843 vstup dekretu Dan.8:14 v platnost. Obě poselství „skončují s hříchem“ s věčnými smrtelnými následky pro ty, kteří je budou ignorovat, jedno jako druhé, dokud je nezasáhne smrt, nebo po skončení doby kolektivní a individuální milosti, která bude předcházet slavný návrat Ježíše Krista. Až do tohoto posledního bodu umožňuje život upřímná obrácení, která umožňují přístup ke statutu vyvolených.

Příprava na apokalypsu

Psaní knihy je zcela dílem Boha. Je to on, kdo volí slova a ve Zj. 22:18-19 varuje překladatele a písaře, kteří budou zodpovědní za přenos nebo přepis původního příběhu, z generace na generaci, že sebemenší změna ve slovech je ovlivní. bude stát za ztrátu spasení. Takže zde máme velmi konkrétní dílo velmi

vysoké svatosti. Mohu to přirovnat ke gigantickému „puzzlu“, jehož sestavení by nebylo možné dokončit, pokud by došlo k úpravě sebemenšího originálního kusu. Dílo je tedy božsky kolosální a podle své povahy je vše, co v něm Bůh říká, pravdivé, ale pravdivé pro dokončení jeho spásného projektu; protože toto proroctví adresuje svým „služebníkům“, přesněji „svým otrokům“, o konci světa. Proroctví bude možné interpretovat pouze tehdy, když se prorokované prvky brzy naplní nebo z větší části naplní.

Délku celkového času, který měl trvat projekt božské spásy, muži vždy ignorovali. Tímto způsobem mohl služebník Boží v každé době doufat, že bude svědkem konce světa, a Pavel to dosvědčuje svými slovy: „*Toto říkám, bratři, že času je málo ; aby od nynějška ti, kdo mají manželky, byli, jako by žádnou neměli, ti, kdo pláčou, jako by neplakali, ti, kteří se radovali, jako by se neradovali, ti, kdo kupují, jako nemající, a ti, kteří používají svět, jako by ho nepoužívali, pro tvar tohoto světa pomíjí* (1 Kor 7:29 až 31).

Oproti Pavlovi máme tu výhodu, že se nacházíme v této době, kdy se Bůh chystá ukončit svůj výběr věčných vyvolených. A dnes by jeho inspirovaná rada měla být realizována skutečnými vyvolenými našeho posledního věku. Svět pomine a jen věčný život vyvolených bude pokračovat. Také slova Boží v Kristu: „*Přijdu rychle*“ ve Zj 1,3 jsou pravdivá, dokonale oprávněná a přizpůsobená pro tento poslední čas, který je náš; devět let po jeho návratu, v době psaní tohoto textu.

V Dan 7:25 jsme viděli, že cílem Říma bylo „*změnit časy a Boží zákon*“. Pochopení tajemství Apokalypsy Ježíše Krista, které dostal apoštol Jan zadržený na ostrově Patmos, je v podstatě založeno na poznání pravého času stanoveného Bohem. Téma času je proto zásadní pro pochopení Apokalypsy, kterou Bůh strukturuje na tomto pojmu času. Bude tedy hrát na nepřesnost těchto údajů, aby si kniha zachovala svůj neškodný tajemný charakter, který jí umožní překročit 20 století naší éry, aniž by byla zničena obviněnými a odsuzovanými entitami. Změněné časy, a zejména kalendář, který Řím zavedl na falešné datum spojené s narozením Ježíše, nedovolily, aby byli vyvolení oklamáni, když vykládají božská proroctví; je to proto, že Bůh ve svých proroctvích předkládá trvání, jejichž počátek a konec jsou založeny na historických akcích, snadno identifikovatelných a datovaných odbornými historiky.

Ale v Apokalypse je pojem času zásadní, protože na něm spočívá celá struktura knihy. V důsledku toho jeho pochopení záviselo na správném výkladu soboty, kterou Bůh požadoval a obnovil v roce 1844. Moje služba, zahájená v roce 1980, měla za cíl odhalit důležitost prorocké úlohy sabatu, který prorokuje velký zbytek sedmé tisíciletí, Boha a jeho vyvolených, téma Zj. 20. Podle verše 2Pe.3:8 „*jeden den je jako tisíc let a tisíc let je jako jeden den*“, což je spojení mezi obrazem sedmi dnů stvoření zjeveným v Gn 1 a 2 a sedmi Tisíc let celkové doby božského projektu mi samo o sobě umožnilo pochopit sestavování struktury knihy. S tímto poznáním se proroctví stává jasnějším a odhaluje perlu po perle všechna svá tajemství.

Proroctví tedy ožívá a je účinné pouze tehdy, lze-li poselství spojit s datem v dějinách křesťanské éry. To je to, co mi inspirace Ducha svatého Božího v Ježíši

Kristu umožnila uvědomit si. Mohu také prohlásit tuto „malou knížku, otevřenou“, potvrzující uskutečnění božského plánu oznámeného ve Zj. 5:5 a 10:2.

Pokud jde o svou architekturu, vize Apokalypsy pokrývá dobu křesťanské éry mezi koncem apoštolského času, kolem roku 94 a koncem sedmého tisíciletí, které bude následovat po konečném návratu Ježíše Krista v roce 2030. Sdílí proto s Danielem kapitoly 2, 7, 8, 9, 11 a 12 přehled křesťanské éry. Pro křesťany je hlavním učením získaným studiem této knihy klíčové datum jara 1843 stanovené Danem 8:14, ale také podzim roku 1844, kdy skončila zkouška víry. Bylo to opět od podzimu 1844, kdy Bůh položil základy víry adventistů sedmého dne. Tato dvě data jsou tak důležitá, že je Bůh použije ke strukturování své vize Zjevení. Abychom plně pochopili hodnotu těchto dvou blízkých dat, musíme se vztáhnout k roku 1843, kdy byl začátek zkoušky víry pro prorocké slovo. První duchovní oběti padly v tento den pohrdavým odmítnutím prvního adventistického prohlášení Williama Millera. Ale doba soudu jim nabízí druhou šanci svým druhým oznámením o návratu Ježíše na 22. října 1844. 23. října soud končí a Boží soud tak může být formulován a zjeven. Kolektivní test je u konce, ale individuální konverze je stále možná. Navíc ve skutečnosti všichni adventisté dodržují římský nedělní odpočinek, který ještě nebyl identifikován jako hřích. A sobotu postupně přijímají adventisté individuálně, aniž by si její hlavní roli uvědomovali všichni adventisté. Tato úvaha mě přivádí k přízni pro konec falešné protestantské víry, datum jara 1843 a pro začátek adventismu požehnaného Bohem podzimní datum 23. října 1844. Již mezi Hebrejci byly jaro a podzim spojeny vznikem festivalů, které oslavovaly diametrálně odlišná doplňková témata; věčná spravedlnost zabitého „beránka“ jarní „Pesach“ na jedné straně a konec hříchu „koza“ zabitého pro „den smíření“ hříchů, podzimu, někde jinde. Tyto dva náboženské svátky našly své naplnění ve 30. velikonocích, kdy Mesiáš Ježíš položil svůj život. Jaro 1843 a 22. říjen 1844 jsou také významově spojeny, protože cílem zkoušky víry je „skoncovat s hříchem“ podle Dan.7:24; to, co představuje odpornou praxi týdenního odpočinku prvního dne, zatímco Bůh to určil pro sedmý den, který pro toto použití dokonce posvětil, od konce prvního týdne pozemského stvoření; v roce 2021, 5991 let před námi.

Můžeme se také přiklonit k datu výnosu z Daniela 8:14, který definuje datum jara 1843. Abychom ospravedlnili tuto volbu, musíme vzít v úvahu, že tento okamžik přerušuje všechny vztahy založené do té doby mezi Bohem a jeho stvořeními; Bůh, který od tohoto data provedl konečný výběr založený na dvou po sobě jdoucích adventistických oznámeních. Od jara 1843 měl být sabat, ale Bůh ho vítězům zkoušky dal až na podzim 1844 jako požehnané a posvěcené znamení, že mu patří, v souladu s biblickým učením Ez.20:12-20, jak jsme viděli dříve.

V této knize nám kapitola 5 chce připomenout, že bez vítězství tak draze zaplaceného Ježíšem Kristem, „Beránkem Božím“, by byla veškerá božská pomoc, veškeré zjevené světlo nemožné, a proto by žádná lidská duše nemohla být uložena. Jeho prorocké světlo zachraňuje jeho vyvolené stejně jako jeho dobrovolně přijaté ukřižování. Víra v jeho oběť nám přičítá jeho „věčnou spravedlnost“ podle Dan.7:24, ale jeho Zjevení osvětluje naši cestu a ukazuje

nám duchovní pasti nastražené ďáblem, abychom sdíleli jeho hrozný osud. V tomto případě má spása konkrétní podobu.

Zde je příklad těchto jemných pastí. Bible je právem vnímána a považována za psané Slovo Boží. Tato slova však napsali muži ponoření do kontextu své doby. Pokud se však Bůh nezmění, jeho nepřítel ďábel, Satan, časem změní svou strategii a chování vůči Božím vyvoleným. To je důvod, proč ďábel vystupující jako „*dračí*“ obraz své otevřené pronásledovací války, ve své době, ale pouze pro tu dobu, mohl Jan prohlásit v 1. Janově 4:1 až 3: „*Milovaní, nevěřte v celém duchu; ale zkoumejte duchy, zda jsou z Boha, neboť mnoho falešných proroků vyšlo do světa. Poznejte v tom Duchu Božího: každý duch, který vyznává Ježíše Krista, který přišel v těle, je z Boha; a každý duch, který nevyznává Ježíše, není z Boha, je to duch antikrista, o jehož příchodu jste slyšeli a který je již nyní na světě.*» Ve svých slovech Jan specifikuje „*přijít v těle*“ pouze proto, aby identifikoval Krista z jeho očitého svědectví. Ale jeho tvrzení „*každý duch, který vyznává Ježíše Krista přicházejícího v těle, je z Boha*“ ztratilo svou hodnotu, protože křesťanské náboženství upadlo od 7. března 321 do odpadlictví a hříchu tím, že opustilo praxi pravého sabatu pravého sedmého dne posvěceného. Bohem. Praxe hříchu až do roku 1843 snižovala hodnotu „*vyznání Ježíše Krista přicházejícího v těle*“ a od téhož data ho zbavila veškeré hodnoty; poslední nepřátelé Ježíše Krista tvrdí, že používají **jeho** „*jméno*“, jak oznámil v Mt 7:21 až 23: „*Ne každý, kdo mi říká: Pane, Pane, vejde do království nebeského, ale pouze ten, kdo činí vůle mého Otce, který je v nebesích. Mnozí mi v ten den řeknou: Pane, Pane, neprorokovali jsme ve tvém jménu? Nevyháněli jsme demony skrze tvé jméno? A neudělali jsme mnoho zázraků skrze tvé jméno? Pak jim otevřeně řeknu: Nikdy jsem vás neznal, odejděte ode mne, kdo pácháte nepravost.“ " **Nikdy neznámo** "! Tyto „*zázraky*“ proto vykonal ďábel a jeho démoni.*

Apokalypsa ve zkratce

V prologu k 1. kapitole, na začátku Jeho slavného Zjevení, nám Duch předkládá připravený jídelníček. Nacházíme zde téma ohlášení slavného návratu Ježíše Krista, organizovaného již v roce 1843 a 1844, aby prověřilo univerzální a hlavně americkou protestantskou víru; toto téma je všudypřítomné: verš 3, *neboť čas je blízko* ; verš 7, *hle, přichází s oblaky...* ; verš 10, *byl jsem vzat Duchem v den Páně a slyšel jsem za sebou mocný hlas jako zvuk trubky* . Přenesený Duchem se Jan ocitá v den Ježíšova slavného návratu, Den Páně , „ *velký a strašný den* “ podle Mal 4:5, a má *za sebou* historickou minulost křesťanské éry. prezentováno pod symbolem sedmi jmen vypůjčených ze *sedmi měst v Asii* (dnešní Turecko). Pak, stejně jako v Danielovi, budou tři témata *dopisů, pečetí a trubek* paralelně pokrývat celou křesťanskou éru, ale každé z nich je rozděleno do dvou kapitol. Podrobná studie odhalí, že k tomuto rozdělení došlo v klíčovém datu roku 1843 stanoveném v Dan.8:14. V rámci každého tématu poselství přizpůsobená duchovním standardům stanoveným v Danielovi pro cílené epochy označují 7 momentů pokrytého času; 7, číslo Božího **posvěcení** , které slouží jako jeho „ *pečeť* “ a které bude tématem Zj.

Vysvětlení, které přichází, nebylo nikdy účinné, protože pojem času je odhalen pouze významem názvů „sedmi církví“ citovaných v první kapitole. V

tématu dopisů ze Zj. 2 a 3 nenajdeme žádnou přesnost ve formě: „první anděl, druhý anděl... atd. » ; jako tomu bude v případě „*pečetí, trub a sedmi posledních ran Božího hněvu*“. Někteří tak mohli uvěřit, že poselství byla adresována skutečně a doslovně křesťanům žijícím v těchto městech starověké Kappadokie v dnešním Turecku. Pořadí, ve kterém prorocství uvádí tato jména měst, následuje chronologicky pořadí, ve kterém se během křesťanské éry naplňovaly náboženské historické skutečnosti. A právě podle zjevení, která již získala kniha Daniel, Bůh definuje charakter, který dává každé době, významem jména svého města. Postupně je zjevený řád přeložen takto:

1- *Efez* : význam: spuštní (to shromáždění nebo svatyně Boží).

2- *Smyrna* : význam: myrha (příjemná vůně a balzamování mrtvých pro Boha; římské pronásledování věrných vyvolených mezi 303 a 313).

3- *Pergamon* : význam: cizoložství (od opuštění sabatu 7. března 321. V roce 538 nastolený papežský režim nábožensky formalizoval zbytek prvního dne přejmenován na neděli).

4- *Thyatira* : význam: ohavnost a smrtelné utrpení (označuje dobu protestantské reformace, která otevřeně odsuzovala ďábelskou povahu katolické víry; dobu týkající se 16. století, kdy bylo díky mechanickému tisku upřednostňováno šíření Bible).

5- *Sardy* : dvojnásobný a opačný význam: křečovitý a drahý kámen. (Odhaluje soud, který Bůh provádí ve zkoušce víry v letech 1843-1844: křečovitý význam se týká odmítnuté protestantské víry: „Jsi mrtvý“ a drahý kámen označuje vyvolené vítěze zkoušky: „*budou chodit s já v bílém oblečení, protože jsou toho hodni* .“)

6- *Philadelphia* : význam: Bratrská láska (drahokamy ze *Sard* se shromáždí v instituci Adventistů sedmého dne od roku 1863; poselství je uděleno za rok 1873 definovaný Dan. 12:12. Požehnaná v této době je varoval však před rizikem, že si *někdo nechá „vzít korunu“*).

7- *Laodicea* : znamená: lidé soudili: „*ani studená, ani horká, ale vlažná*“ (to je *Philadelphia* , komu „*sebrali korunu*“: „*Jsi nešťastný, mizerný, chudý, slepý a nahý*“. Instituce si to nepředstavovala bude mezi lety 1980 a 1994 zkoušena a zkoušena zkouškou víry identickou s tou, která jejím průkopníkům z roku 1844 vynesla jejich božské požehnání: v roce 1994 instituce padla, ale poselství pokračovalo rozptýlenými adventisty, které Bůh identifikuje a vybírá jejich láska k jeho zjevenému prorockému světlu a mírná a podřízená povaha, která charakterizuje skutečné učedníky Ježíše Krista ve všech dobách).

„*V pokračování*“ pozemského času, který skončil slavným návratem Krista Boha, Apo.4 zobrazí symbolem „24 trůnů“, scénu nebeského soudu (v nebi), kde Bůh shromáždí své vyvolené, aby "Soudí ty zlé mrtvé." Souběžně se Rev. 20 tato kapitola pokrývá „tisíc let“ sedmého tisíciletí. Vysvětlení: proč 24, a ne 12 trůnů? Kvůli rozdělení křesťanské éry na dvě části v datech 1843-1844 začátku a konce zkoušky víry té doby.

Potom, jako důležitou věc, Zj 5 zdůrazní důležitost porozumění knize prorocství; které bude umožněno pouze vítězstvím dosaženým naším božským Pánem a Spasitelem Ježíšem Kristem.

Čas křesťanské éry bude znovu zkoumán ve Zj. 6 a 7 pod pohledem nového tématu; to ze „sedmi pečeti“. Prvních šest představí hlavní aktéry na

jevišti a znamení doby, která charakterizují dvě části rozdělení křesťanské éry: do roku 1844, pro Apo.6; a od roku 1844 pro Apo.7.

Pak přichází téma „*trubky*“, které symbolizují varovné tresty pro prvních šest Zjevení 8 a 9, a definitivní trest pro „*sedmou trubku*“, vždy oddělené, ve Zj 11:15 v 19.

Za Apo.9 se Apo.10 zaměřuje na čas konce světa a evokuje duchovní situaci dvou velkých nepřátel Ježíše Krista, kteří se za něj prohlašují: katolickou víru a protestantskou víru, ke kterým se připojil oficiální adventismus padlý od r. 1994. Kapitola 10 uzavírá první část odhalení knihy. Ale důležitým hlavním tématům se budeme věnovat a rozvinout v následujících kapitolách.

Apo.11 tak obnoví přehled křesťanské epochy a rozvine především důležitou roli Francouzské revoluce, jejíž zavedený národní ateismus využívá Bůh pod symbolickým názvem „*šelma, která vystupuje z hlubin*“, k zničit moc katolického režimu „*šelmy, která vystupuje z moře*“, ve Zj. 13:1. Všeobecný náboženský mír, zmíněný v Apo.7, bude tedy dosažen a zaznamenán v roce 1844. Poté, vezmeme-li tento revoluční ^{režim} jako obraz hrozící třetí světové války nebo „*6. trubku*“ Apo.9:13, která představuje skutečnou „*Druhá běda*“ prostřednictvím oznámení ve Zj. 8:13 je představeno poslední téma „*sedmé trubky*“, která je uskutečněna návratem ve slávě Ježíše Krista.

Ve Zjevení 12 nám Duch předkládá další přehled křesťanské éry. Doplnuje své informace, zejména o situaci ďábla a jeho andělských příznivců. Učí nás, že po svém vítězství na kříži, v nebeském jménu *Michaela* již citovaného v Dan. 10:13, 12:1, jménu, které nesl v nebi před svým lidským vtělením v Ježíši, náš Pán očistil nebe od jejich přítomnosti zla a že navždy ztratili přístup do nebeských dimenzí stvořených Bohem. Tady je pár dobrých zpráv! Ježíšovo vítězství mělo šťastné nebeské důsledky pro naše nebeské bratry osvobozené od pokušení a myšlenek démonů. Od tohoto vyhnání byli omezeni na naši pozemskou dimenzi, kde budou zabiti s pozemskými nepřáteli Boha v roce 2030 při slavném návratu Krista Boha. V tomto přehledu Duch zobrazuje poslušnosti „*draka*“ a „*hada*“, které označují dvě strategie boje ďábla: otevřenou válku, odsuzovaný císařský nebo papežský Řím a klamné náboženské svádění Římanů. Vatikánské papežství, odmaskované, téměř humanistické. V jemných obrazech vypůjčených ze zkušeností Hebrejů „*země otevírá ústa*“, aby pohltila papežskou agresi katolických lig. Jak jsme právě viděli, práci provedou francouzští ateističtí revolucionáři. Zahájí to ale také protestantské jednotky agresivního, válečného falešného křesťanství. Přehled zakončíme zmínkou o „*zbytku potomstva ženy*“. Duch pak dává svou definici pravých svatých poslední doby: „*Toto je vytrvalost svatých, kteří zachovávají příkázání Boží a zachovávají svědectví Ježíšovo*“. Duch těmito termíny označuje ty, kteří jako já lpí na jeho prorockém Zjevení a nenechají se nikým vytrhnout a až do konce sbírají perly darované nebesy.

Kapitola 13 představuje dva agresivní náboženské nepřátele nesoucí křesťanskou víru. Jako takové je zobrazuje pomocí dvou „*zvířat*“, z nichž druhé se vynořilo z prvního, jak naznačuje vztah slov „*moře a země*“ z příběhu Genesis, která je definují v této kapitole 13. První jednal před 1844 a druhý se objeví teprve v posledním roce pozemského času, čímž označí konec doby milosti

nabízené lidem. Tyto dvě „šelmy“ jsou pro první katolickou, mateřskou církví, a pro druhou protestantské reformované církve, které z ní vzešly, její dcery.

Rev. 14, která pokrývá pouze druhou část křesťanské éry od roku 1844, evokuje tři poselství pravd adventistů sedmého dne do věčných podmínek: Boží slávu, která vyžaduje obnovení praxe jeho svatého Sabatu, jeho odsouzení římského katolicismu a jeho odsouzení protestantismu, který ctí svou neděli, kterou označuje jako „znak“ lidské a ďábelské autority císařského i papežského Říma. Až skončí čas přípravné mise, postupně, vytržením vyvolených svatých zobrazených „sklizní“, a zničením vzpurných učitelů a všech nevěřících, akcemi zobrazenými „vinobraním“, země se opět stane „propast“ prvního dne stvoření, zbavená všech forem pozemského života. Udrží však naživu „tisíc let“, vyvoleného obyvatele, Satana, samotného ďábla, čekajícího na své zničení při posledním soudu, stejně jako všechny ostatní vzbouřence a anděly.

Rev.15 se zaměřuje na načasování konce zkušební doby.

Zjevení 16 odhaluje „sedm posledních ran Božího hněvu“, které po skončení zkušební doby postihnou poslední nevěřící vzbouřence, kteří jsou stále agresivnější, až do té míry, že nařizují smrt pozorovatelů spravedlivých. božskou sobotu před sedmou ranou.

Rev.17 je zcela věnován identifikaci „velké nevěstky“ zvané „Velký Babylon“. Právě v těchto termínech Duch označuje „velké město“ císařské a papežské, Řím. Boží soud nad ní je tak jasně zjeven. Kapitola také oznamuje její budoucí soud a zničení ohněm, protože Beránek a jeho věrní vyvolení ji přemohou.

Zjevení 18 se zaměřuje na dobu „sklizně“ nebo trestu „Velkého Babylonu“.

Zj. 19 zobrazuje slavný návrat Ježíše Krista a jeho konfrontaci s vyděšenými pozemskými povstaleckými silami.

Rev.20 se zaměřuje na dobu tisíce let sedmého tisíciletí prožívanou velmi odlišně, v nebi vyvolenými a na pusté zemi, v izolaci Satanem. Na konci tisíce let Bůh zorganizuje poslední soud: zničení nebeským a podzemním pozemským ohněm všech pozemských lidí a nebeských andělských rebelů.

Apo.21 zobrazuje slávu shromáždění vytvořeného shromážděním vyvolených vykoupených krví Ježíše Krista. Dokonalost vyvolených ilustruje srovnání s tím, co lidem nabízí země nejčennější: zlato, stříbro, perly a drahé kameny.

Apo.22 evokuje v obraze návrat do ztraceného Edenu, nalezeného a instalovaného na věčnost na zemi hříchu, regenerované a proměněné, aby se stal univerzálním trůnem jediného velkého Boha, stvořitele, zákonodárce a vykupitele, který vládne všem jeho vesmírům se svými pozemskými vykoupnými.

Zde končí tento rychlý přehled knihy Zjevení, jejíž podrobné studium potvrdí a posílí to, co bylo právě řečeno.

Přidávám toto vysoce duchovní vysvětlení, které odhaluje skryté uvažování Boží mysli. Přináší netušené zprávy prostřednictvím jemných narážek, že nás Bible osvítlí. Tím, že Bůh při konstrukci Apokalypsy následuje stejný procesy, jaké použil pro konstrukci svých zjevení daných Danielovi, potvrzuje, že se „nemění“ a že bude „věčně stejný“. V Apokalypse jsem také našel stejnou

metodu paralelizace tří témat, kterými jsou „dopisy *shromážděním*“, „*pečetě*“ a „*trubky*“. Podle Apo.5, kde je Apokalypsa zobrazena knihou uzavřenou „*sedmi pečeti*“, pouze otevření „*sedmé pečeti*“ opravňuje přístup k důkazům, které potvrdí v kapitolách 8 až 22 interpretace a podezření. vyvstalo studiem kapitol 1 až 6. Kapitola 7 je proto klíčem k pochopení odhalených tajemství. A nebudte překvapeni, protože jeho tématem je právě sabat, který od roku 1843 činí veškerý rozdíl mezi pravou a falešnou svatostí. Najdeme tedy v Apo.7 velkou pravdu, která na jaře 1843 prolezla protestantským náboženstvím. Apokalypsa toto základní učení zjevené Danielovi jen potvrdí. Ale pro adventismus, který se toho dne objevil jako vítěz, Apokalypsa odhalí rok 1994, což je zkouška, která jej postupně prosévá. Toto nové světlo opět „*znovu*“ způsobí „*rozdíl mezi těmi, kdo slouží Bohu, a těmi, kteří mu neslouží*“ nebo ještě více.

Část druhá: podrobná studie Apokalypsy

Zjevení 1: Prolog – Návrat Krista – adventistické téma

Prezentace

Verš 1: „ Zjevení Ježíše Krista, které mu dal Bůh, aby ukázal svým služebníkům, co se musí rychle stát, a které dal poznat tím, že poslal svého anděla svému služebníkovi Janovi... “

Jan, apoštol, kterého Ježíš miloval, je deponitářem tohoto božského zjevení, které dostává od Otce ve jménu Ježíše Krista. Jan, v hebrejštině „Yohan“, znamená: Bůh dal; a je to také moje křestní jméno. Neřekl Ježíš: „ Kdo má, tomu bude dáno “? Toto poselství je „ dáno “ „ Bohem “ Otcem, tedy s neomezeným obsahem. Protože Ježíš Kristus od svého zmrtvýchvstání znovu získal své božské vlastnosti a právě jako nebeský Otec může z nebe jednat ve prospěch svých služebníků nebo přesněji svých „ otroků “. Jak se říká, „předem varován je předpažen“. Bůh je tohoto názoru a dokazuje to tím, že svým služebníkům předává zjevení o budoucnosti. Výraz „ co se musí urychleně stát “ může být překvapivý, když víme, že zpráva byla vydána v roce 94 n. l. a že se nyní nacházíme v letech 2020–2021, tedy v době, kdy byl tento dokument napsán. Ale tím, že objevíme jeho poselství, pochopíme, že toto „ okamžitě “ nabývá doslovného významu, protože jejich příjemci budou současní se slavným návratem Ježíše Krista. Toto téma bude ve všudypřítomném Zjevení, protože Zjevení je určeno posledním „adventistům“ vybraným Bohem, vírou prokázanou v závěrečném testu postaveném na datech Zjevení 9:1-12, která se zabývá tématem „ pátá trubka “. V této kapitole verše 5 a 10 citují prorocké období „ pět měsíců “, které jsem si mylně vyložil. V mém studiu tohoto tématu toto trvání určilo nové datum, které mělo oznámit návrat Ježíše na rok 1994, skutečný rok 2000 skutečného narození Krista. Tato zkouška víry naposledy prověřila oficiální adventismus, který se stal vlašným a formalistickým a který se připravoval na uzavření smlouvy s těmi, které Bůh ve své Apokalypse zjevil jako své nepřátele. Od roku 2018 znám datum skutečného návratu Ježíše Krista a není založeno na žádných datech z prorocství Daniela a Zjevení, jejichž kvantifikovaná trvání byla všechna splněna tím, že plnili svou prosévací roli ve stanovených časech. Skutečný Ježíšův návrat lze pochopit ze zprávy Genesis, když věří, že sedm dní našich týdnů je postaveno na obrazu 7 000 let celého plánu navrženého Bohem, aby odstranil hřích a hříšníky a přivedl do své věčnosti jeho milované vyvolené vybrané během prvních 6000 let. Stejně jako proporce hebrejské svatyně nebo svatostánku je doba 6000 let tvořena třemi třetinami 2000 let. Začátek poslední třetiny byl poznamenán, 3. dubna, smírnou smrtí našeho Spasitele Ježíše Krista.

Toto datum potvrzuje židovský kalendář. Její návrat je tedy stanoven na jaro 2030, tedy o 2000 let později. S vědomím, že návrat Krista je před námi, tak blízko, slovo „**okamžitě**“ » Ježíšových slov je dokonale oprávněné. Přestože tedy zůstala známá a čtená po staletí, zůstala kniha Zjevení uzavřená, zamrzlá, zapečetěná, až do doby konce, která se týká naší generace.

Verš 2: „... který dosvědčil slovo Boží a svědectví Ježíše Krista, všechno, co viděl ...“

Jan svědčí o tom, že své vidění přijal od Boha. Vize, která představuje svědectví o Ježíši Kristu, které Zj 19:10 definuje jako „*ducha proroctví*“. Zpráva je založena na „*viděných*“ obrazech a slyšených slovech. Jan byl vytržen z pozemských okolností Duchem Božím, který mu v obrazech zjevil velká témata náboženské historie křesťanské éry; skončí to jeho slavným a impozantním návratem pro jeho nepřátele.

Verš 3: „*Blaze tomu, kdo čte a slyší slova proroctví a zachovává, co je v něm napsáno! Protože čas je blízko.*“

Beru si pro sebe část, která mi náleží, blaženost pro „*ten, kdo čte*“ slova proroctví, protože Pán dává slovesu číst přesný logický význam. Vysvětlení podává v Iz.29:11-12: „*Všechno zjevení je vám jako slova zapečetěné knihy, která jsou dána muži, který umí číst, a říkají: Přečti si toto! A kdo odpovídá: Nemohu, protože je zapečetěno; nebo jako kniha, kterou člověk dá člověku, který neumí číst, a říká: Přečti si tohle! A kdo odpovídá: Neumím číst.*“ Verš 13, který následuje, odhaluje příčinu této neschopnosti: „*Hospodin řekl: Když se ke mně tento lid přiblíží, cítí mě svými ústy a svými rty; ale jeho srdce je ode mne daleko a strach, který ze mě má, je pouze příkázáním lidské tradice.*“ Výraz „*zapečetěný*“ nebo zapečetěný popisuje aspekt Apokalypsy, je nečitelný, protože je zapečetěný. Je to proto, abych to úplně otevřel a odpečetil, že já, další Jan poslední doby, byl povolán Bohem; to proto, aby všichni jeho praví vyvolení „*slyšeli a zachovávali*“ pravdy zjevené ve slovech a obrazech proroctví. Tato slovesa znamenají „*porozumět a uvést do praxe*“. V tomto verši Bůh varuje své vyvolené, že dostanou od jednoho ze svých bratří v Kristu, „*toho, kdo čte*“, světlo, které vysvětluje tajemství proroctví, aby se zase mohli radovat a vysvětlovat jeho učení do praxe. Stejně jako v Ježíšově době bude proto nezbytná víra, důvěra a pokora. Touto metodou Bůh prosévá a odstraňuje lidi, kteří jsou příliš hrdí na to, aby se nechali učit. Říkám tedy vyvoleným: „*Zapomeňte na člověka, tohoto malého oficiálního překladatele a vysílače, a podívejte se na pravého Autora: Všemohoucího Boha Ježíše Krista.*“

Verš 4: „*Jan sedmi církvím, které jsou v Asii: Milost vám a pokoj od toho, který je, a který byl a který přijde, a od sedmi duchů, kteří jsou před jeho trůnem...*“

Zmínka o „*sedmi shromážděních*“ je podezřelá, protože *shromáždění* s velkým A je jedna, věčně. „*Sedm shromáždění*“ tedy nutně označuje sjednocené *shromáždění* Ježíše Krista v sedmi vyznačených a po sobě jdoucích obdobích. Věc se potvrdí a už víme, že Bůh rozděluje křesťanskou éru na 7 konkrétních časů. Zmínka o Asii je užitečná a oprávněná, protože jména uvedená ve verši 11 jsou jména měst, která existují v Malé Asii, ve starověké Anatolii nacházející se na západ od dnešního Turecka. Duch již potvrzuje hranici Evropy a začátek

asijského kontinentu. Ale slovo *Asie* stejně jako slovo *Anatolia* skrývá duchovní poselství. Znamenají: **vycházející slunce** v akkadštině a řečtině, a naznačují tak Boží tábor, který navštívil Ježíš Kristus, „*vycházející slunce*“ v Lukáši 1:78-79: „*Díky útrobách milosrdenství našeho Boha, jehož ctností nás shůry navštívilo vycházející slunce, aby dal světlo těm, kdo sedí ve tmě a ve stínu smrti, aby nasměroval naše kroky na cestu pokoje.*» Je také „*sluncem spravedlnosti*“ z Mal.4:2: „*Ale pro vás, kteří se bojíte mého jména, vyjde slunce spravedlnosti a uzdravení bude pod jeho křídly; půjdeš ven a skočíš jako telata ze stáje.*“ Formule pozdravu je v souladu s dopisy, které si křesťané vyměňovali v Janově době. Bůh je však označen novým, dosud neznámým výrazem: „*od toho, který je, který byl a který přijde*“. Tento výraz pouze odráží v původním řeckém jazyce a dalších překladech význam hebrejského jména *Boha*: „*YaHWéH*“. Je to sloveso „být“ konjugované ve třetí osobě jednotného čísla v nedokonalém čase hebrejštiny. Tento čas zvaný nedokonalý vyjadřuje uskutečněné, které se prodlužuje v čase, protože přítomný čas v hebrejské konjugaci neexistuje. „*a kdo přijde*“, dále potvrzuje téma návratu Ježíše Krista, adventismus. Otevření křesťanské víry pohanům je tak potvrzeno; pro ně Bůh přizpůsobuje své jméno. Pak se objevuje další novinka, která označuje Ducha svatého: „*sedm duchů, kteří jsou před jeho trůnem*“. Tento citát se objeví ve Zjevení 5:6. Číslo 7 označuje posvěcení, v tomto případě posvěcení božského Ducha vylitého v jeho tvorech, tedy „*před jeho trůnem*“. Ve Zj. 5:6 je „*zabitý beránek*“ spojen s těmito symboly, prorocí tak potvrzuje božskou všemohoucnost Ježíše Krista. „*Sedm Božích duchů*“ je symbolizováno „*sedmiramenným svícem*“ hebrejského svatostánku, který prorokuje Boží plán spásy. Jeho program byl tak jasně nastíněn. Od Adama, 4000 let, a svou smrtí Ježíš odčiňuje hříchy vyvolených 3. dubna 30, roztrhává tak závoj hříchu a otevírá přístup do nebe vyvoleným vykoupeným během posledních dvou tisíc ze šesti tisíc naprogramovaných let. pro výběr vyvolených rozptýlených až do konce světa mezi národy celé země.

Verš 5: „*...a od Ježíše Krista, věrného svědka, prvorozeného z mrtvých a knížete králů země! Tomu, který nás miluje, který nás svou krví vysvobodil z našich hříchů.*“

Jméno „*Ježíš Kristus*“ je spojeno s pozemskou službou, kterou Bůh přišel vykonat na zemi. Tento verš nám připomíná jeho skutky, které vykonal, aby získal spasení milostí, kterou nabízí pouze svým vyvoleným. Ve své dokonalé věrnosti Bohu a svým hodnotám byl Ježíš „*věrným svědkem*“ navrženým jako vzor, který je třeba napodobovat, svým apoštolům a učedníkům všech dob, včetně naší. Jeho smrt byla prorokována smrtí prvního zvířete zabitého, aby si obléklo nahotu Adama a Evy po jejich hříchu. Skrze něj byl tedy skutečně „*prvorozeným z mrtvých*“. Ale on je také, kvůli jeho božské důležitosti, jeho samotná smrt měla účinnost a moc odsoudit ďábla, hřích a hříšníky. Zůstává „*prvorozeným*“ nad všemi „*prvorozenými*“ v náboženských dějinách. Právě v myšlence na jeho smrt, která je nezbytná k vykoupení hříchu svých vyvolených, Bůh usmrtil všechny „*prvorozené*“ lidi a zvířata vzpurného Egypta, obraz hříchu, aby „*vysvobodil*“ svůj hebrejský lid z otroctví. již symbolem a obrazem „*hříchu*“. Jako „*prvorozenému*“ mu náleží duchovní prvorozenství. Tím, že se Ježíš představuje jako „*kníže králů země*“, se stává služebníkem svých vykoupených. „*Králové*“

země “ jsou ti, kteří vstoupí do jeho království vykoupení jeho krví; zdědí obnovenou zemi. Je úžasné objevit úroveň pokory, soucitu, přátelství, bratrství a lásky nebeských bytostí, které zůstaly věrné božským standardům nebeského života. Na zemi Ježíš umyl nohy svým apoštolům a potvrdil, že je „ *Mistrem a Pánem* “. V nebi bude věčně „ *knížetem* “ jeho „ *králů* “. Ale „ *králové* “ budou také služebníky svých bratrů. Také tím, že si Ježíš dal titul „ *kníže* “, se staví na úroveň ďábla, svého protivníka a poraženého konkurenta, kterého nazývá „ *knížetem tohoto světa* “. Inkarnace Boha v Ježíši byla motivována tváří v tvář dvou „ *knížat* “; osud světa a jeho stvoření závisí na moci velkého vítěze Ježíše Michaela YaHWéH. Ale Ježíš vděčí za své vítězství jen zčásti svému božství, protože 4000 let po boji, který prohrál první Adam, bojoval proti ďáblu za stejných podmínek, v těle z masa identického s naším. Jeho stav myslí a jeho odhodlání zvítězit, aby zachránil své vyvolené, mu daly vítězství. Otevřel cestu svým vyvoleným a ukázal, že poslušný „ *beránek* “ může s pomocí věrného a pravého Boha porazit „ *vlky* “ *požírající tělo a duchy*.

Verš 6: „ *A kdo nás učinil královstvím, kněžími Bohu, jeho Otci, jemu bud' sláva a moc na věky věků! Amen!* »

Je to Jan, kdo definuje, co tvoří shromáždění vyvolených. V Ježíši Kristu starověký Izrael pokračuje v duchovních formách prorokovaných v obřadech staré smlouvy. Tím, že skuteční vyvolení slouží „ *Králi králů a Pánu pánů* “, mají podíl na jeho královské moci a spolu s ním tvoří občany nebeského království. Jsou také duchovními „ *kněžími* “, neboť slouží v chrámu svého těla, ve kterém slouží Bohu a obětují se ve svatosti pro jeho službu. A prostřednictvím svých modliteb k Bohu předávají vonné látky nabízené na kadidlovém oltáři starověkého jeruzalémského chrámu. Oddělení mezi Ježíšem a Otcem je zavádějící, ale odpovídá představě, kterou o tomto tématu má mnoho falešných křesťanů. To je až do bodu tvrzení, že „ *ctí* “ Syna na úkor Otce. To je chyba neboli hřích křesťanské víry od 7. března 321. Pro mnohé je sabatní odpočinek nařízením, které se týkalo pouze Židů staré smlouvy, Otcovy dispense. Protože Otec a Ježíš jsou pouze jedna osoba, budou trpět Ježíšovým hněvem, o kterém si mysleli, že ho ctí. Ježíš má ve své božské přirozenosti Otce a na věčnost „ *slávu a moc na věky věků! Amen!* » „ *Amen* “, což znamená: je to pravda! V pravdě !

Adventistické téma

Verš 7: „ *Hle, přichází s oblaky. A uvidí to každé oko, i ti, kdo je probodli; a všechny kmeny země budou kvůli němu truchlit. Ano. Amen!* »

Právě když se Ježíš vrátí, ukáže svou slávu a svou moc. Podle Skutků 1:11 se vrátí „ *stejným způsobem, jakým vystoupil do nebe* “, ale jeho návrat bude v krajní nebeské slávě, která vyděsí jeho nepřátele; „ *ti, kteří ho probodli* “ tím, že se postavili proti jeho skutečnému projektu. Protože tento výraz se týká pouze lidských bytostí v době jeho příchodu. Když je jeho služebníkům vyhrožováno smrtí nebo smrtí, Ježíš sdílí jejich osud, protože se s nimi ztotožňuje: „ *A král jim odpoví: Pravdu vám říkám, kolikrát jste toto činili jednomu z těchto nejmenších. moji bratři, udělali jste je pro mě.* (Mt 25:40). Židé a římsí vojáci, kteří ho ukřižovali, nejsou v tomto poselství zahrnuti. Duch Boží přičítá toto jednání všem

lidem, kteří brání Jeho dílu spásy a maří pro sebe i pro druhé Jeho nabídku milosti a věčné spásy. Tím, že Ježíš cituje „*kmeny země*“, míří na falešné křesťany, jejichž prostřednictvím mají být izraelské kmeny rozšířeny do nové smlouvy. Když po jeho návratu zjistí, že se připravovali zabít jeho pravé vyvolené, budou mít důvod k nářku, když objeví nepřátele Boha, který je měl zachránit. Podrobnosti o programu na poslední dny budou odhaleny roztroušeně po kapitolách knihy Zjevení. Mohu však říci, že Zjevení 6:15-16 popisuje scénu těmito slovy: „*Králové země, velcí, vojenští velitelé, bohatí, mocní, všichni otroci a svobodní, se ukryli v jeskyních a v horských skalách. A řekli horám a skalám: Padněte na nás a skryjte nás před tváří toho, který sedí na trůnu, a před hněvem Beránkovým.*”

Verš 8: „*Já jsem alfa a omega, praví Pán Bůh, ten, který je a který byl a který přijde, Všemohoucí.*»

Ten, kdo se takto vyjadřuje, je sladký Ježíš, který našel svou božskou slávu v nebi, on je „*Všemohoucí*“. Stačí propojit tento verš s verši Zjevení 22:13-16, abychom měli důkaz: „*Já jsem alfa a omega, první a poslední, počátek a konec... /... Já, Ježíš, mám poslat svého anděla, aby vám tyto věci potvrdil v církvích. Jsem kořen a semeno Davidova, jasná jitřní hvězda.*” Stejně jako ve 4. verši se Ježíš představuje pod vlastnostmi Boha stvořitele, přítele Mojžíše, jehož hebrejské jméno je „YaHWÉH“ podle Exo.3:14. Ale upřesňuji, že jméno Boha se mění v závislosti na tom, zda je to on, kdo se pojmenovává, nebo zda ho pojmenovávají lidé: „Já jsem“ se stává „On je“ ve formě „YaHWÉH“.

Poznámka přidaná v roce 2022: Výraz „*alfa a omega*“ shrnuje celé zjevení nabízené Bohem ve své Bibli, od Genesis 1 po Zjevení 22. Od roku 2018 se však prorocký význam „šesti tisíc“ let dává šesti dnům týden byl potvrzen, aniž by byla zpochybněna jeho hodnota jako šest skutečných dnů, během kterých Bůh stvořil zemi a život, který měla podporovat. Těchto šest dní neboli „6 000“ let však zachovalo svůj prorocký význam a umožnilo definovat pro jaro 2030 konečný vítězný návrat Ježíše Krista a vytržení jeho věrných svatých. Prostřednictvím výrazu „*alfa a omega*“ dává Ježíš svým Svatým posledních dnů klíč, který jim umožní objevit skutečný čas jeho druhého příchodu. Ale museli jsme počkat do jara 2018, abychom pochopili, jak používat těchto 6000 let, a 28. ledna 2022 je spojit s těmito výrazy: „*alfa a omega*“, „*začátek a konec*“.

Verš 9: „*Já Jan, tvůj bratr, který s tebou sdílím soužení a království a vytrvalost v Ježíši, jsem byl na ostrově zvaném Patmos pro slovo Boží a svědectví Ježíšovo.*»

Pro pravého otroka Ježíše Krista jsou tyto tři věci spojeny: podíl v soužení, podíl v království a podíl na vytrvalosti v Ježíši. Jan svědčí o kontextu, ve kterém obdržel svou božskou vizi. Římané ho našli zřejmě nezničitelného a nakonec ho izolovali v exilu na ostrově Patmos, aby omezili jeho svědectví na muže. Po celý svůj život nepřestal svědčit pro slovo Boží, aby oslavil Ježíše Krista. Můžeme však také pochopit, že Jan byl vzat na Patmos, aby v klidu přijal Ježíšovo svědectví, které tvoří Zjevení, které tam přijal od Boha.

Povšimněme si mimochodem, že dva autoři dvou proroctví Daniel a Zjevení byli Bohem zázračně chráněni; Daniel byl zachráněn před zuby lvů a John byl propuštěn bez zranění z kádě naplněné vroucím olejem. Jejich zkušenost nám

dává lekci: Bůh dělá rozdíly mezi svými služebníky tím, že mocným a nadpřirozeným způsobem chrání ty, kteří ho nejvíce oslavují a představují aspekt vzoru, který si zvláště přeje povzbudit. Prorocká služba je tedy v 1Kor.12:31 označena jako „*výbornější cesta*“. Ale jsou proroci a proroci. Ne všichni proroci jsou povoláni přijímat vize nebo proroctví od Boha. Ale všichni vyvolení jsou nabádáni, aby prorokovali, to znamená, aby vydávali svědectví o pravdách Páně svým bližním, aby je přivedli ke spáse.

Janův pohled na adventní časy

Verš 10: „*Byl jsem v Duchu v den Páně a slyšel jsem za sebou mocný hlas jako zvuk trubky*“

Výraz „*den Páně*“ bude upřednostňovat tragické výklady. JN Darby to ve svém překladu Bible neváhá přeložit slovem „neděle“, které Bůh považuje za vadnoucí „*znamení*“ „*šelmy*“ *vedené* ďáblem ve Zj. 13:16; to přímo odporovalo jeho královské „*pečeti*“, jeho sedmému dni posvěceného odpočinku. Etymologicky slovo „neděle“ znamená „den Páně“, ale problém spočívá v tom, že první den v týdnu zasvěcuje odpočinku, který Bůh nikdy nenařídil, a ze své strany je posvětil věčným způsobem. toto použití sedmého dne. Co tedy „*den Páně*“ citovaný v tomto verši skutečně znamená? Ale odpověď již byla dána ve verši 7: „*Hle, přichází s oblaky.*“ » Zde je „*den Páně*“, na který se Bůh zaměřuje: „*Hle, pošlu k vám proroka Eliáše, než přijde den Hospodinův, ten velký a strašný den.*“ (Mal.3:5)“; ten, kdo stvořil adventismus a jeho tři „*očekávání*“ návratu Ježíše, již naplněného se všemi dobrými a špatnými důsledky, které tyto tři zkoušky přinesly, v letech 1843, 1844 a 1994. A tak žije v roce 94 a Jan je transportován Duchem na samém počátku sedmého tisíciletí, kam se Ježíš vrací ve své božské slávě. Co má tedy „*za sebou*“? Celá historická minulost křesťanské éry; od smrti Ježíše, 2000 let křesťanského náboženství; 2000 let, během kterých Ježíš stál mezi svými vyvolenými a pomáhal jim v Duchu svatém porazit zlo, jako on sám porazil ďábla, hřích a smrt. „*Hlasitý hlas*“, který je slyšet „*za ním*“, je hlas Ježíše, který jako „*trubka*“ zasahuje, aby varoval své vyvolené a odhalil jim povahu ďábelských náboženských pastí, s nimiž se ve svém životě setkají ve všech „*sedm*“ období, které pojmenuje následující verš.

Verš 11: „*Kdo řekl: Co vidíš, zapiš to do knihy a pošli to sedmi církvím, do Efezu, do Smyrny, do Pergamu, do Thyatiry, do Sard, do Filadelfie a do Laodikeje.*“

Zdánlivá podoba textu jakoby představovala jako adresáty doslova jmenovaná města Asie Janovy doby; každý má své poselství. Ale to bylo jen klamné zdání, které mělo zakrýt pravý význam, který Ježíš dává svým poselstvím. V celé Bibli mají vlastní jména připisovaná mužům skrytý význam ve svém kořeni, z hebrejštiny, chaldejštiny nebo řečtiny. Tato zásada platí i pro řecké názvy těchto sedmi měst. Každé jméno prozrazuje charakter doby, kterou reprezentuje. A pořadí, ve kterém jsou tato jména prezentována, odpovídá pořadí pokroku v čase naprogramovaném Bohem. Ve studii Zj. 2 a 3 uvidíme, kde je pořadí těchto jmen respektováno a potvrzeno, význam těchto sedmi jmen, ale jména prvního a posledního, „Efez a Laodicea“, odhalují pouze *jim*, užívání,

kteřé s nimi Duch dělá. Ve významu „spustit“ a „souzené lidi“ najdeme „*alfu a omegu, začátek a konec*“ éry křesťanské milosti. Není divu, že se Ježíš představil ve verši 8 pod touto definicí: „*Já jsem alfa a omega*“. Registruje tak svou přítomnost u svých věrných otroků po celou dobu křesťanství.

Verš 12: „*Otočil jsem se, abych věděl, jaký hlas ke mně mluví. A když jsem se otočil, uviděl jsem sedm zlatých svícňů* ,

Akce „*otočení se*“ vede Jana k tomu, aby se podíval na celou křesťanskou éru, protože on sám byl přenesen do okamžiku Ježíšova návratu ve slávě. Po upřesnění „*za*“ zde máme „*otočil jsem se*“ a znovu „*a poté, co jsem se otočil*“; Duch důrazně trvá na tomto pohledu do minulosti, abychom jej následovali v jeho logice. A co potom Jean vidí? „*Sedm zlatých svícňů*“. I zde je věc podezřelá jako „*sedm shromáždění*“. Neboť vzor „*svícen*“ byl nalezen v hebrejském svatostánku a měl sedm větví, které již společně symbolizovaly posvěcení Ducha Božího a jeho světla. Toto pozorování znamená, že stejně jako „*sedmička Shromáždění*“, „*sedm svícňů*“ symbolizuje posvěcení Božího světla, ale v sedmi okamžicích vyznačených během celé křesťanské éry. Svícen představuje vyvolené doby, přijímá olej Ducha Božího, na kterém závisí, aby svým světlem osvětil vyvolené.

Oznámení o velké pohromě

Verš 13: „*A uprostřed sedmi svícňů jeden jako syn člověka, oblečený v dlouhé roucho a na prsou zlatý pás.* »

Zde začíná symbolický popis Pána Ježíše Krista. Tato scéna ilustruje Ježíšova zaslíbení: Lukáš 17:21: „*Nikdo neřekne: Je tady, nebo: Je tam. Neboť vizte, království Boží je mezi vámi.* » ; Mt 28:20: „*A naučte je zachovávat vše, co jsem vám přikázal. A hle, já jsem s vámi po všechny dny až do skonání světa.* “. Tato vize je velmi podobná té z Daniela 10, kde ji verš 1 představuje jako oznámení o „*velké pohromě*“ pro židovský národ. Zjevení 1 proto také oznamuje „*velkou pohromu*“, ale tentokrát pro křesťanské shromáždění. Srovnání obou vizí je velmi poučné, protože detaily jsou přizpůsobeny každému ze dvou velmi odlišných historických kontextů. Symbolické popisy, které budou předloženy, se týkají Ježíše Krista v kontextu jeho posledního slavného návratu. Obě „*pohromy*“ mají společné to, že k nim dojde na konci dvou aliancí, které postupně ustanovil Bůh. Srovnajme nyní tato dvě vidění: „*... syn člověka*“ v tomto verši byl „*člověk*“ v Danielovi, protože Bůh se ještě neinkaroval v Ježíši. Naopak v „*synu člověka*“ nacházíme „*syna člověka*“, kterého Ježíš neustále jmenuje, když o něm mluví v evangeliích. Pokud Bůh na tomto výrazu tolik trval, je to proto, že legitimizuje jeho schopnost spasit lidi. Je zde v Danielovi „*oděný v dlouhém roucho*“, „*oděný do plátna*“. Klíč k významu tohoto *dlouhého roucha* je uveden ve Zj 7:13-14. Nosí ho ti, kdo zemřou jako mučedníci pravé víry: „*A jeden ze starších mi odpověděl: Kdo jsou ti, kteří jsou oděni v bílé roucho, a odkud přišli? Řekl jsem mu: Můj pane, ty to víš. A řekl mi: To jsou ti, kteří přicházejí z velkého soužení; vyprali svá roucha a zběleli je v krvi beránka.* “. Ježíš nosí „*zlatý pás na hrudi*“ nebo na srdci, ale „*na bedrech*“, symboly síly, v Danielovi. A „*zlatý pás*“

symbolizuje **pravdu** podle Ef. 6:14: „ *Stůj tedy: opásej si pravdu kolem svých beder ; obléknete si pancíř spravedlnosti ;* “. Stejně jako Ježíš, pravdu ctí pouze ten, kdo ji miluje.

Verš 14: „ *Jeho hlava a vlasy byly bílé jako bílá vlna, jako sníh; jeho oči byly jako plamen ohně;* »

Bílá, symbol dokonalé čistoty, charakterizuje Boha Ježíše Krista, který má v důsledku toho hrůzu z hříchu. Oznámení o „ *velké pohromě* “ však může mít za cíl pouze potrestat hříšníky. Tato příčina se týká obou pohrom, takže zde a v Danielovi nacházíme Boha, velkého Soudce, jehož „ *oči jsou jako plameny ohně* “. Jeho pohled pohltí hřích nebo hříšníka, ale Ježíšův vyvolený se rozhodl zřít se hříchu, na rozdíl od falešného Žida a falešného křesťanského rebela, kterého nakonec pohltí rozsudek Ježíše Krista. A konečný kontext této „ *pohromy* “ označuje její historické nepřátele, všechny identifikované v kapitolách této knihy a v kapitole Danielovy. Apo.13 nám je představuje v aspektu dvou „ *zvířat* “ identifikovaných svými jmény „ *moře a země* “, což označuje katolickou víru a protestantskou víru z ní pocházející, jak napovídají jejich jména podle Gn 1:9-10 . Po jeho návratu se dvě spojenecká zvířata stanou jedním, sjednoceným v boji proti jeho sabatu a jeho věrným. Jeho nepřátelé se podle Zj 6:16 vyděsí a neobstojí.

Verš 15: „ *Jeho nohy byly jako hořící bronz, jako by hořel v peci; a jeho hlas byl jako zvuk mnoha vod.* »

Ježíšovy nohy jsou čisté jako zbytek jeho těla, ale v tomto obraze se znečišťují šlapáním po krvi vzpurných hříšníků. Stejně jako v Dan 2:32 symbolizuje „ *mosaz* “, nečistý slitinový kov, hřích. Ve Zj 10:2 čteme: „ *Měl v ruce malou otevřenou knížku. Pravou nohu položil na moře a levou na zem ;* “. Zj 14:17 až 20 dává této akci název „ *sklizeň hroznů* “; téma rozvinuté v Izajášovi 63. „ *Mnoho vod* “ symbolizuje ve Zj. 17:15 „ *lidi, zástupy, národy a jazyky* “, kteří uzavřeli spojení s „ *nevěstkou Velký Babylon* “; název, který označuje papežskou římskokatolickou církev. Toto spojení v jedenácté hodině je sjednotí, aby se postavili sobotě posvěcené Bohem. Dojdou tak daleko, že se rozhodnou zabít jeho věrné pozorovatele. Rozumíme tedy symbolům jeho spravedlivého hněvu. Ve vidění Ježíš svým vyvoleným ukazuje, že jeho jeden osobní božský „ *hlas* “ je mocnější než hlas všech národů země dohromady.

Verš 16: „ *V pravé ruce měl sedm hvězd. Z jeho úst vycházel ostrý dvousečný meč; a jeho tvář byla jako slunce, když svítí ve své síle.* »

Symbol „ *sedmi hvězd* “ držných „ *v pravé ruce* “ připomíná jeho trvalou nadvládu, která jediná mohla dát Boží požehnání; tak často a masivně neprávem tvrdili jeho nevěřící nepřátelé. *Hvězda* je symbolem náboženského posla, protože stejně jako *hvězda* z Gn 1:15 má za úkol „ *osvítit zemi* “, v jeho případě božskou spravedlnost. V den svého návratu Ježíš vzkřísí (znovu oživí nebo vzkřísí po totálním chvilkovém zničení zvaném smrt) své vyvolené ze všech epoch symbolizovaných jmény sedmi *shromáždění* . V tomto slavném kontextu se pro něj a jeho věrné vyvolené představuje jako „ *Slovo Boží* “, jehož symbol „ *ostrého dvousečného meče* “ je citován v Židům 4:12. Toto je hodina, kdy tento *meč* dá život a smrt, podle víry zobrazené v tomto božském slově napsaném v Bibli, které Zj 11:3 symbolizuje jako „ *dva svědky* “ Boží. U lidí je pouze vzhled obličeje

identifikuje a umožňuje je odlišit; jedná se tedy o prvek identifikace par excellence. V této vizi Bůh také přizpůsobuje svou tvář cílenému kontextu. U Daniela ve vidění Bůh symbolizuje jeho tvář „bleskem“, typickým symbolem řeckého boha Dia, protože nepřítelem proroctví bude řecký seleukovský lid krále Antiocha IV., který proroctví naplnil v – 168 V ve vizi Apokalypsy na sebe Ježíšova tvář také bere podobu jeho nepřítele, kterým je tentokrát „slunce, když svítí ve své síle“. Je pravda, že tento poslední pokus, vymýt ze země každého pozorovatele svatého božského Sabatu, představuje vrchol povstaleckého boje ve prospěch respektování „dne nepřemoženého slunce“, stanoveného 7. března 321 císařem Constantine 1er. Tento povstalecký tábor najde před sebou „slunce božské spravedlnosti“ v celé své božské síle, a to prvního jarního dne roku 2030.

Verš 17: „Když jsem ho uviděl, padl jsem k jeho nohám jako mrtvý. Položil na mě pravou ruku a řekl: Neboj se! »

Tím, že John reaguje tímto způsobem, pouze předjímá osud těch, kteří se mu postaví v době jeho návratu. Daniel se choval stejně a v obou případech Ježíš svého věrného služebníka, svého otroka, uklidňuje a posiluje. „Jeho pravice“ potvrzuje jeho požehnání a ve své věrnosti, na rozdíl od rebelů z druhého tábora, nemá vyvolený důvod bát se Boha, který ho přichází z lásky zachránit. Výraz „nebojte se“ potvrzuje konečný kontext, který od roku 1843 charakterizuje toto adventistické poselství od prvního anděla ze Zjevení 14:7: „Řekl mocným hlasem: **Bojte se Boha a vzdejte mu slávu**, neboť Hodina jeho přišel soud; a pokloňte se před tím, který učinil nebe i zemi, moře a prameny vod. » ; tedy Bůh stvořitel.

Verš 18: „Já jsem první a poslední a živý. Byl jsem mrtvý; a hle, žiji na věky věků. Držím klíče od smrti a pekla. »

Je to skutečně Ježíš, vítěz nad ďáblem, hříchem a smrtí, kdo se vyjadřuje těmito slovy. Jeho slova „první a poslední“ potvrzují poselství o začátku a konci časů, na které se vztahuje proroctví, ale zároveň Ježíš potvrzuje své životodárné božství od svého prvního do posledního ze svých stvoření. Ten, kdo „drží klíče smrti“, má moc rozhodovat o tom, kdo by měl žít a kdo by měl zemřít. Hodina jeho návratu je, když jeho svatí budou vzkříšeni v „prvním vzkříšení“ vyhrazeném pro „blahoslavené mrtvé v Kristu“ podle Zj. 20:6. Vyveďme všechny mýty o tradicích falešného křesťanství řeckého a římského dědictví a pochopme, že „hrob mrtvých“ je prostě půda země, která shromáždila mrtvé proměněné v prach, jak je psáno v Gen. 3:19: „V potu své tváře budeš jíst chléb, dokud se nevrátíš do země, z níž jsi byl vzat; neboť prach jsi a v prach se obrátíš.“ Tyto ostatky už nikdy nebudou k ničemu, protože jejich Stvořitel je vzkřísí s celou jejich osobností vrytou do jeho božské paměti, v neporušitelném *nebeském těle* (1Kor 15:42), identickém s andělskými, kteří zůstávají ve věrnosti Bohu: „Neboť při vzkříšení se lidé nebudou ženit ani ženit, ale budou jako Boží andělé v nebi. Mat.22:30“.

Prorocké poselství o budoucnosti se potvrzuje

Verš 19: „Napiš tedy, co jsi viděl, co je, i to, co se stane po nich“

V této definici Ježíš potvrzuje prorocké pokrytí globální doby křesťanské éry, která skončí jeho návratem ve slávě. Apoštolský čas se týká výrazu „co jsi viděl“ a Bůh tak označuje Jana za autentického očitého svědka apoštolské služby.

Byl svědkem „*první lásky*“ Vyvoleného citovaného ve Zj 2:4. „... *ti, kteří jsou*“ se týká konce tohoto apoštolského času, ve kterém Jan zůstává naživu a činný. „... *a ty, které musí přijít po nich*“ označuje náboženské události, které se budou konat až do doby návratu Ježíše Krista a dále až do konce sedmého tisíciletí.

Verš 20: „*Tajemství sedmi hvězd, které jsi viděl v mé pravici, a sedmi zlatých svícňů. Sedm hvězd jsou andělé sedmi církví a sedm svícňů je sedm církví.*“.

„*Andělé sedmi shromáždění*“ jsou vyvolení všech těchto sedmi období. Protože slovo „*anděl*“ z řeckého „*aggelos*“ znamená posel a označuje nebeské anděly pouze tehdy, pokud to slovo „*nebešťané*“ objasňuje. Podobně je zde shromážděno „*sedm svícňů*“ a „*sedm shromáždění*“, o kterých se domnívám v *mém komentáři*. Duch tedy potvrzuje můj výklad: „*sedm svícňů*“ představuje posvěcení světla Božího v sedmi obdobích označených jmény „*sedmi shromáždění*“.

Zjevení 2: Shromáždění Kristovo

od svého spuštění až do roku 1843

V tématu *dopisů* najdeme ve Zjevení 2 čtyři zprávy zaměřené na dobu mezi lety 94 a 1843 a ve Zjevení 3 tři zprávy pokrývající dobu od roku 1843 do 44 až 2030. Všimněme si se zájmem této odhalující přesnosti týkající se jmen prvního a posledního *písmena* : „ *Efez a Laodicea* “, které znamenají: házení a souzené lidi; začátek a konec éry křesťanské milosti. Ve Zjevení 2 na konci kapitoly Duch evokuje začátek „adventistického tématu návratu Krista“, které se zaměřuje na datum 1828 předem stanovené v Dan 12:11. Začátek 3. kapitoly Zjevení lze také v časovém sledu legitimně spojit s datem 1843, které znamenalo začátek adventistické zkoušky víry. Přichází přizpůsobené poselství, které potvrzuje osvědčenou protestantskou víru: „ *Jsi mrtvý* “. Tato vysvětlení byla nezbytná k potvrzení spojení zpráv s daty stanovenými v Danielovi. Ale vize Zjevení přináší zjevení o počátku křesťanské éry, kterou Daniel nerozvinul. Dopisy nebo poselství, které Ježíš adresoval svým služebníkům během naší doby, rozptylují náboženské nepochopení falešných a zavádějících iluzí, které se týkají mnoha křesťanských věřících. Tam nacházíme skutečného Ježíše s jeho oprávněnými požadavky a jeho vždy oprávněnými výčitkami. Čtyři *písmena* Rev.2 se postupně zaměřují na čtyři epochy nacházející se mezi lety 94 a 1843.

1. období : Efez

V roce 94, poslední svědek zahájení shromáždění Krista

Verš 1: „ *Napiš andělu efezské kongregace : Toto praví ten, který drží sedm hvězd v pravici, který se prochází mezi sedmi zlatými svícny :*

Pod jménem *Ephesus* , z prvního překladu řeckého „Ephesis“, což znamená spustit, Bůh promlouvá ke svým služebníkům od doby zahájení shromáždění Kristova, v době římského císaře Domitiana (81-96). Duch se tak zaměřuje na dobu, kdy Jan dostává od Boha zjevení, které nám popisuje. Je posledním apoštolem, který zůstal zázračně naživu, a sám představuje posledního očitého svědka zahájení Shromáždění Ježíše Krista. Bůh připomíná svou božskou moc; je to jen on, kdo „ *drží ve své pravici* “, symbol svého požehnání, život svých vyvolených, „ *hvězdy* “, jejichž skutky posuzuje, plody jejich víry. Podle případu žehná nebo proklíná. Bůh „ *kráčí* “, pochopte, že postupuje v době svého projektu tím, že doprovází, generaci za generací, životy svých vyvolených a události světa, které organizuje nebo bojuje: „a naučte je dodržovat vše, co jsem předepsal tobě. *A hle, já jsem s vámi po všechny dny až do skonání světa. Mat.28:20.*“ Až do konce světa budou muset jeho vyvolení konat skutky, které pro ně předem připravil: „ *Vždyť jsme jeho dílo, stvořeni v Kristu Ježíši k dobrým skutkům, které Bůh předem připravil, abychom cvičit je. Ef 2:10.*“ A budou se muset přizpůsobit konkrétním podmínkám požadovaným v každé ze sedmi epoch. Neboť lekce uvedená v „ *Efezu* “ platí pro sedm období; „ *sedm hvězd, které drží v pravé ruce* “, může nechat padat a spadnout na zem, což se týká vzbouřených křesťanů. Pamatujte na myšlenku, že „ *svícen* “ je užitečný pouze tehdy, když svítí, a aby se rozsvítil, musí být naplněn olejem, symbolem božského Ducha.

Verš 2: „*Znám vaše skutky, vaši práci a vaši vytrvalost. Vím, že nemůžete vystát padouchy; že jste vyzkoušeli ty, kteří se nazývají apoštoly, a kteří jimi nejsou, a že to máte našli lháře; »*

Pozornost ! Časy časování sloves jsou nesmírně důležité, protože určují cílovou dobu apoštolské éry. V tomto verši se sloveso konjugované v přítomném čase vztahuje k roku 94, zatímco sloveso v minulém čase se vztahuje k době pronásledování římského císaře Nerona mezi roky 65 a 68.

V roce 94 křesťané milují pravdu, která je stále neporušená a nezkreslená, a nenávidí „*zlé*“ pohany a zvláště mezi nimi panovačné Římany té doby. Má to svůj důvod, a to proto, že apoštol Jan stále žije, stejně jako mnoho dalších starověkých svědků pravdy, kterou učil Ježíš Kristus. „*Lháři*“ se tak snadno demaskují. Neboť v každém věku se neobracený koukol snaží smísit s pšenicí, protože bázeň Boží je stále velká a poselství spásy je svůdné a přitažlivé. Vnášejí do nauky falešné myšlenky. Ale ve zkoušce lásky k pravdě selžou a jsou demaskováni skutečně osvícenými vyvolenými. Podobně, pokud jde o minulost apoštolské éry, „*vy jste vyzkoušeli*“, Duch připomíná, jak zkouška smrti svrhla klamné masky falešných křesťanů, skutečných „*lhářů*“, na které se zaměřuje tento verš, mezi roky 65 a 68, když Nero předal Kristovo vyvolené divokým zvířatům ve svém Koloseu, aby nabídl krvavou podívanou obyvatelům Říma. Ale podotýkáme, že Ježíš evokuje tuto horlivost minulé éry.

Verš 3: „*Abys měl trpělivost, že jsi trpěl pro mé jméno a neunavil se*“ . »

Zde opět pozor na časy časování sloves!

Pokud je stále zachováno svědectví o vytrvalosti, svědectví o utrpení již není. A Bůh je povinen připomenout přijetí utrpení, které se projevilo a vznešeně uctilo asi o 30 let dříve, mezi 65. a 68. rokem, kdy krvežíznivý Říman Nero vydával křesťany na smrt, nabízel jako podívanou svému lidu zvrácenému a zkaženému. Teprve v této době tábor Vyvolených „*trpěl*“ ve svém „*jménu*“ a „*neunavoval*“ .

Verš 4: „*Ale mám proti tobě, že jsi opustil svou první lásku.* »

Navrhovaná hrozba se stává jasnější a potvrzenou. V této době byli křesťané věrní, ale horlivost projevovaná za Nerona zeslábla nebo již neexistovala; co Ježíš nazývá „*ztráta své první lásky*“, čímž pro éru 94 naznačuje existenci druhé lásky, mnohem nižší než ta první.

Verš 5: „*Pamatuj tedy, odkud jsi padl, a čiň pokání a konej své dřívější skutky; pokud ne, přijdu k tobě a odstraním tvůj svícen z jeho místa, nebudeš-li činit pokání.* »

Pouhá úcta nebo prosté uznání pravdy nepřináší spásu. Bůh od těch, které zachrání, požaduje více, aby z nich učinil své věčné společníky. Víra ve věčný život znamená znehodnocení prvního života. Ježíšovo poselství zůstává stále stejné podle Mt 16,24 až 26: „*Potom řekl Ježíš svým učedníkům: Chce-li někdo jít za mnou, ať zapře sám sebe, ať převezme odpovědnost za svůj kříž a následuj mě. Neboť kdo by si chtěl život zachránit, ztratí jej, ale kdo ztratí svůj život pro mě, nalezne jej. A co prospěje člověku získat celý svět, když ztratí svou duši? Nebo co by člověk dal výměnou za svou duši?* » Hrozba odstranit jeho Ducha, symbolizovaná „*svícnem*“, ukazuje, že pro Boha není pravá víra ani zdaleka pouhým štítkem přilepeným na duši. V efezské éře byl symbolický svícen Ducha

Božího na Východě, v Jeruzalémě, kde se zrodila křesťanská víra, a v církvích vytvořených Pavlem v Řecku a dnešním Turecku. Náboženské centrum se brzy přesune na Západ a hlavně do Říma v Itálii.

Verš 6: „ *Přesto máte to, že nenávidíte skutky mikulášských, skutky, které nenávidím i já.* »

V tomto dopise jsou Římané pojmenováni symbolicky po „ *zlých* “: „ *Nikolaitáni* “, což znamená vítězní lidé nebo lidé Vítězství, vládci té doby. V řečtině je výraz „Nike“ ztělesněným názvem vítězství. Co tedy Bůh a jeho vyvolení nenávidí „ *díla Nikolaitů* “? Pohanství a náboženský synkretismus. Ctí zástupy pohanských božstev, z nichž největší mají den v týdnu zasvěcený jim. Náš současný kalendář, který k sedmi dnům v týdnu přiřazuje jména sedmi hvězd, planet nebo hvězd naší sluneční soustavy, je přímým dědictvím římského náboženství. A kult prvního dne zasvěceného „nedobytemu slunci“ dá časem, od roku 321, zvláštní důvod k tomu, aby Bůh stvořitel nenáviděl náboženská „ *díla* “ Římanů.

Verš 7: „ *Kdo má uši, slyš, co Duch říká církvím: Tomu, kdo vítězí, dám jíst ze stromu života, který je v Božím ráji.* »

Dvě poselství v tomto verši evokují pozemský čas vítězství, „ *ten, kdo vítězí* “, a nebeský čas jeho odměny.

Tato formule je posledním poselstvím, které Ježíš adresoval svým služebníkům v jednom ze sedmi období, na které se proctví zaměřilo. Duch jej přizpůsobuje konkrétním podmínkám každé doby. Efezský čas znamená začátek doby, na kterou se vztahuje proctví, a tak mu Bůh představuje věčnou spásu v podobě počátku pozemských dějin. Pod *stromem života* pozemské zahrady, kterou Bůh stvořil, aby tam umístil nevinného a čistého člověka, se tam evokoval Ježíšův obraz. Apo.22 prorokuje tuto obnovu obnoveného Edenu pro štěstí vítězných vyvolených na nové zemi. Formule prezentovaná pokaždé se týká aspektu věčného života, který Ježíš Kristus nabídl pouze svým vyvoleným.

2. třetina : Smyrna

Mezi 303 a 313, poslední římské "císařské" pronásledování

Verš 8: „ *Napiš andělu pospolitosti ve Smyrně : Toto jsou slova prvního a posledního, který byl mrtev a ožil:* “

Jméno " *Smyrna* " druhého písmene, přeložené z řeckého slova "smurna", což znamená " *myrha* ", Bůh cílí na dobu strašlivého pronásledování vedené římským císařem Diokleciánem. „ *Myrha* “ je parfém, který nabalzamoval Ježíšovy nohy krátce před jeho smrtí a který mu při narození přinesli mudrci z Východu jako oběť. Ježíš nachází v této zkoušce horlivost skutečné víry, kterou již nenacházel v roce 94. Ti, kteří souhlasí se smrtí v jeho jménu, musí vědět, že Ježíš porazil smrt a že je bude moci znovu oživit jako on. 'udělal to pro sebe. Proctví je určeno pouze křesťanům, jejichž „ *prvním* “ zástupcem je sám Ježíš. Přizpůsobením své osoby životu svých služebníků bude také reprezentován „ *posledním* “ křesťanem.

Verš 9: „ *Znám vaše soužení a vaši chudobu (ač jste bohatí) a pomluvy těch, kteří se nazývají Židy a nejsou jimi, ale jsou satanovou synagogou.* »

Křesťané, pronásledovaní Římany, byli zbaveni majetku a nejčastěji popraveni. Ale tato hmotná a tělesná chudoba je činí duchovně bohatými podle kritérií víry Božího soudu. Na druhou stranu neskrývá svůj úsudek a velmi jasně odhaluje hodnotu, kterou přikládá židovskému náboženství, které odmítlo božské měřítko spásy tím, že neuznalo Ježíše Krista, jako Mesiáše prorokovaného Písmem svatým. Židé, opuštění Bohem, jsou ovládnuti ďáblem a jeho demony a stávají se pro Boha a jeho pravé vyvolené „*satanovou synagogou*“.

Verš 10: „*Nebojte se toho, co budete trpět. Hle, ďábel uvrhne některé z vás do vězení, abyste byli zkoušeni, a budete mít soužení deset dní. Buď věrný až do smrti a dám ti korunu života.*»

V tomto verši se ďábel nazývá Dioklecián, tento krutý římský císař a s ním spojení „tetrarchové“ chovali zuřivou nenávist vůči křesťanům, které chtěli vyhubit. Oznámené pronásledování nebo „*soužení*“ pokračovalo „*deset dní*“ nebo „*deset let*“ ve skutečnosti mezi lety 303 a 313. Některým z nich, kteří byli „*věrní až k smrti*“ jako vysoce pozeňnaní mučedníci, dá Ježíš „*korunu života*“; věčný život znamením jejich vítězství.

Verš 11: „*Kdo má uši, slyš, co Duch říká církvím: Kdo vítězí, neutrpí druhou smrt.*»

Téma poselství na konci období je: smrt. Tentokrát Duch přivolává spasení tím, že nám připomíná, že ti, kdo nepřijmou první smrt mučednictví pro Boha, budou muset trpět, aniž by mohli uniknout, „*druhou smrt*“ „*jezera ohně*“ posledního *soudu* . . . „*Druhá smrt*“, která se vyvolených nedotkne, protože vstoupí do věčného života navždy.

3. třetina : Pergamum

V roce 538 nastolení papežského režimu v Římě

Verš 12: „*Napiš andělu shromáždění v Pergamu : Toto říká ten, kdo má ostrý dvousečný meč:*“

svým jménem *Pergamos* evokuje dobu duchovního *cizoložství* . V názvu *Pergamum* se dva řecké kořeny, „*pé*rao a *gamos*“, překládají jako „*přestoupit manželství*“. Je to osudová hodina začátku neštěstí , které bude postihovat křesťanské národy až do konce světa. Zaměřením na datum 313 předchází éra naznačila přístup k moci a pohanskou vládu císaře Konstantina I. ' syna tetrarchy Constantia Chlora, a vítěze nad Maxentiem. Císařským výnosem ze 7. března 321 opustil týdenní odpočinek posvátného sabatu sedmého božského dne, naší současné soboty, a dal přednost prvnímu dni zasvěcenému v té době pohanskému kultu slunečního boha, „*Sol Invictus*“, Nepokořené slunce. Jeho poslušností se křesťané dopustili „*duchovního cizoložství*“, což od roku 538 bylo oficiální normou římského papežství spojeného s obdobím *Pergamonu* . Nevěrní křesťané následují *Vigilia* , nového náboženského vůdce ustanoveného císařem Justiniánem¹. Tento intrikán využil svého vztahu s císařem provdanou prostitutkou Theodorou, aby získal toto papežské postavení rozšířené o svou novou univerzální náboženskou moc, tedy katolickou. Bůh tedy pod jménem *Pergamum* odsuzuje praktikování „*neděle*“, nového jména a příčiny duchovního *cizoložství* , pod kterým je bývalý „*den slunce*“ zděděný po Konstantinovi nadále uctíván římskou křesťanskou církví. Prohlašuje se za Ježíše Krista a prohlašuje to podle titulu své

papežské hlavy, „vikář Syna Božího“ (Náhrada nebo náhrada Syna Božího), latinsky „VICARIVS FILII DEI“, počet písmen což je „666“; číslo odpovídající tomu, které Zj 13:18 připisuje náboženskému prvku „šelmy“. Éra zvaná *Pergamos* proto začíná netolerantní a uzurpující papežskou vládou, která podle Dan. 8:11 zbavuje Ježíše Krista, vtěleného všemohoucího Boha, jeho titul hlavy shromáždění; Ef.5:23: „*Manžel je hlavou ženy, stejně jako Kristus je hlavou církve, která je jeho tělem a jejímž je Spasitelem.*“ Ale pozor! Tato akce je inspirována samotným Bohem. Ve skutečnosti to byl on, kdo se stáhl a předal papežskému režimu křesťanskou víru, která se stala oficiálně nevěrnou. Drzost tohoto režimu, odsuzovaná v Dan.8:23, jde tak daleko, že se chopí iniciativy „změnit *časy a zákon*“ ustanovené Bohem osobně, podle Dan.7:25. A navíc, nedbajíc jeho varování, aby žádnou lidskou bytost nenazýval duchovně „otcem“, nechává se uctívat titulem „Nejsvětější otec“, čímž se povyšuje nad Boha stvořitele, zákonodárce, a jednoho dne to shledá výhodným: „*A nikoho nenazývejte svým otcem na zemi; neboť jeden je váš Otec, který je v nebesích.*“ (Mt 23:9).“ Tento lidský král má nástupce, jejichž prostřednictvím bude režim a jeho výstrelky pokračovat až do dne soudu naprogramovaného tím největším, nejsilnějším a nejspravedlivějším, pravým „Nejsvětějším nebeským Otcem“.

Císař Justinián I. ^{proto} zavedl tento náboženský režim, který Bůh vůči němu považoval za „cizoložství“. Důležitost pohoršení je proto třeba označit a zapsat se do historie. Zaznamenali jsme v letech 535 a 536, během jeho vlády, dvě gigantické sopečné erupce, které zatemní atmosféru a způsobí v roce 541 smrtelnou epidemii moru, která vymizí až v roce 767 s vrcholem maximálního útoku v roce 592 Božská kletba by mohla nebude mít horší podobu a podrobnosti o tomto tématu budou uvedeny ve verši, který následuje.

Verš 13: „*Vím, kde bydlíš, vím, že tam je trůn Satanův. Pamatuješ si mé jméno a nezapřel jsi mou víru ani za dnů Antipa, mého věrného svědka, který byl mezi vámi usmrcen, kde přebývá Satan.*»

Proroctví zdůrazňuje „trůn“ a umístění jeho umístění kvůli jeho slávě a počtám, které mu hříšníci dodnes vzdávají. Je to opět „Řím“, který obnovuje svou nadvládu, tentokrát pod tímto falešně křesťanským a zcela pohanským náboženským aspektem. Ten, kdo tvrdí, že je jeho „náhradník“ (nebo vikář), papež, ani nepřiměje Boha, aby ho osobně oslovil. Příjemcem proroctví je vyvolený, nikoli padlý, ani uzurpátor oslavující pohanské obřady. Toto vyvýšené místo římskokatolické víry má svůj papežský *stolec* v Římě, v Lateránském paláci, který Konstantin I. velkoryse ^{nabídl} římským biskupům. Tento lateránský palác se nachází na hoře Caelius, jednom ze „sedmi pahorků Říma“, který se nachází na jihovýchodě města; Jméno Caelius znamená: nebe. Tento kopec je nejdelší a největší ze sedmi v oblasti. Poblíž Lateránského kostela, který dodnes představuje pro papežství a jeho duchovenstvo nejvýznamnější katolický kostel na světě, stojí největší obelisk, který existuje v Římě, kde jich je 13, protože dosahuje výšky 47 metrů. Objeven pod 7 metry země a rozbitý na tři části, byl uveden na místo v roce 1588 papežem Sixtem V., který ve stejné době organizoval nadvládu Vatikánského státu v následující prorocké éře zvané *Thyatira*. Tento symbol egyptského solárního kultu má na stéle, která jej nese, velký nápis, který připomíná Konstantinovu nabídku. Ve skutečnosti to byl jeho

syn Constantius II., který ji po smrti svého otce přivezl z Egypta do Říma, aby částečně splnil přání svého otce, který ji chtěl přivést do Konstantinopole. Toto zasvěcení slávě Konstantina I. ^{je} způsobeno spíše touhou Boha než Konstantinovu synovi. Protože celý obelisk s vysokým podstavcem potvrzuje prorokované spojení, které z Konstantina I. činí ^{civilní} autoritu, která dosazuje zbytek „dne slunce“, a papeže, v té době prostého biskupa římské křesťanské církve, náboženská autorita, která nábožensky uvalí tento pohanský den pod názvem „neděle“ neboli den Páně. Nahoře tohoto obelisku jsou čtyři odhalující symboly, které následují za sebou v tomto vzestupném pořadí: 4 lvi sedící na jeho špičce, orientovaní ke čtyřem světovým stranám, nad nimiž jsou čtyři hory převyšované slunečními paprsky a nad nimi společně dominuje křesťan. přejít. Symbol lvů nasměrovaný na čtyři světové strany označuje královské hodnosti ve své univerzální síle; což potvrzuje, jeho popis zjevený v Dan.7 a 8. Zj 17:18 potvrdí výrok o Římě: „ *A ta žena, kterou jsi viděl, je to velké město, které má moc nad králi země.* » Egyptská kartuše vyrytá na obelisku navíc evokuje „nečisté přání, které král obrací k Amonovi“, bohu slunce. Všechny tyto věci odhalují skutečnou povahu křesťanské víry, která v Římě dominuje od Konstantina I. od roku 313 · data jeho vítězství. Tento obelisk a symboly, které nese, svědčí o „úspěchu“ služebníka ďábla prorokovaného v Dan. 8:25, kterému se prostřednictvím Konstantina I. ^{podarilo} dát křesťanské víře podobu synkretismu, který Bůh pevně odsoudil. v Ježíši Kristu. Shrnuji poselství těchto symbolů: „kříž“: křesťanská víra; „sluneční paprsky“: sluneční uctívání; „hory“: pozemská síla; „čtyři lvi“: univerzální královská hodnota a síla; „obelisk“: Egypt je hříchem od povstání faraona exodu a za hřích, který představuje modlářské zbožňování slunečního boha Amona. Bůh připisuje tato kritéria římskokatolické víře vyvinuté Konstantinem ¹. A k těmto symbolům prostřednictvím egyptské kartuše přidává svůj úsudek o náboženském závazku římských biskupů, které oba považuje za nečisté; jsou již řeholními bratry města nazýváni „papežemi“. Spojení křesťanské víry se solárním kultem, který již praktikoval a ctil sám Konstantin, stojí na počátku strašlivé kletby, kterou bude lidstvo splácet nepřetržitě až do konce světa. Tento lateránský *trůn* nekonkuruje římským císařům, protože od Konstantina I. ^{již} nesídlí v Římě, ale na východě říše, v Konstantinopoli. Ignorováním prorockého zjevení, které dal Ježíš Kristus Janovi, se tedy množství lidských bytostí stává obětí největšího náboženského podvodu všech dob. Ale jejich nevědomost je hříšná, protože nemilují pravdu, a tak jsou samotným Bohem vydáni lžím a lhářům všeho druhu. Nedostatečná vzdělanost obyvatel pergamonského *období* vysvětluje úspěch papežského režimu vnuceného a podporovaného po sobě jdoucími římskými císaři té doby. Což nebrání některým skutečně zvoleným úředníkům odmítnout a odmítnout tuto novou nelegitimní autoritu; což vede Ježíše k tomu, aby je uznal za své pravé služebníky. Když bylo učiněno římské umístění vyvolených, povšimněte si, že Duch tam našel 538 služebníků, kteří zachovávali víru v Ježíšovo jméno a ctili neděli. Avšak na tomto místě Říma byli poslední mučedníci nebo „věrní svědkové“ viděni až za časů Nerona, v letech 65-68 a Diokleciána mezi lety 303 a 313. Duch zamířil na město Řím a připomíná věrnost „ *Antipas* “, jeho „ *věrný svědek* “ dob minulých. Toto řecké jméno znamená: proti všem. Zdá se, že označuje apoštola Pavla, prvního hlasatele

evangelia Ježíše Krista v tomto městě, kde zemřel jako mučedník, s'at v roce 65 za císaře Nerona. Bůh tak popírá falešný a zavádějící titul papežů „náměstek Syna Božího“. Skutečným vikářem byl věrný Pavel, a ne nevěrný Vigilius, ani žádný z jeho nástupců.

Všemohoucí Bůh stvořitel vryl do přírody důležité momenty náboženské historie křesťanské éry; okamžiky, kdy prokletí nabývá intenzivního charakteru s vážnými důsledky pro křesťanský lid. Již během své pozemské služby dal Ježíš Kristus svým dvanácti udiveným a udiveným apoštolům důkaz, že ovládá bouři na Galilejském jezeře; bouři, kterou na svůj příkaz v mžiku utišil. Za naší éry nabralo období mezi lety 533 a 538 tento zvláště prokletý charakter, neboť zavedením papežského režimu císařem Justiniánem I. ^{chtěl Bůh} potrestat křesťany, kteří se řídili dekretem vyhlášeným císařem Konstantinem I. , který stanovil povinnost odpočinku. v „den Nepokořeného Slunce“ prvního dne týdne, od 7. března 321. V tomto jím prokletém období Bůh způsobil probuzení dvou sopek, které zadusily polokouli severně od planety a zanechaly stopy na planetě. Jižní polokoule také až po Antarktidu. Několik měsíců od sebe, nacházející se u protinožců v oblasti rovníku, bylo šíření temnoty velmi účinné a velmi smrtící. Miliardy tun prachu se rozšířily do atmosféry a připravily lidi o světlo a jejich obvyklé potravinářské plodiny. Slunce na svém zenitu nabízí stejné světlo jako úplněk, který sám úplně zmizel. Historici zaznamenali toto svědectví, podle kterého Justiniánovy armády dobyly Řím od Ostrogótů díky sněhové bouři v polovině července. První sopka s názvem „Kakatoa“ se nachází v Indonésii a probouzí se v říjnu 535 s nepředstavitelnou velikostí a přeměňuje hornatou oblast na námořní oblast přes 50 km. A druhý s názvem „Ilopango“ se nachází ve Střední Americe a vybuchl v únoru 536.

Verš 14: „ *Ale mám něco proti tobě, že tam máš ty, kteří se drží nauky Baláma, který naučil Baláka, aby kladl synům Izraele kámen úrazu, takže jedli věci obětované modlám a dopouštěli se smilstva.* »

Duch popisuje duchovní situaci nastolenou v Římě. Od roku 538 byli věrní volení představitelé té doby svědky ustavení náboženské autority, kterou Bůh přirovnává k proroku „ *Balámovi* “. Tento muž sloužil Bohu, ale nechal se svést lákadlem zisku a pozemských statků; všechny věci sdílené římským papežským režimem. Kromě toho „ *Balaam* “ způsobil pád Izraele tím, že „ *Balámovi* “ prozradil prostředky, jimiž by jej mohl svrhnout: stačilo ho donutit přijmout sňatky mezi Židy a pohany; věci, které Bůh důrazně odsoudil. Když ho Bůh přirovnává k „ *Balámovi* “, dává nám náčrt papežského režimu. Vyvolený pak pochopí smysl činů, které Bůh sám způsobil ďáblu a jeho nebeským i pozemským partnerům. Prokletí křesťanské církve spočívá na přijetí pohanského „dne nepřemoženého slunce“, který od roku 321 dodržují nevěrní křesťané. A papežský režim, jako „ *Balaam* “, bude pracovat na jejich pádu a zesílí jejich božskou kletbu. „ *Maso obětované modlám* “ je pouze obraz ve srovnání s pohanským „dnem slunce“. Řím přináší pohanství do křesťanského náboženství. Ale musíte pochopit, že jsou stejné povahy a nesou stejné vážné důsledky pod Božím soudem.... Zejména proto, že kletby způsobené „ *Balaamem* “ křesťanské éry budou pokračovat až do konce světa, poznamenaného návratem ve slávě Ježíše Krista. Nevěra křesťanů je také přirovnávána k nevěrnosti Hebrejů, kteří se

oddali „*smilstvu*“ poté, co jim Bůh dal pochopit jeho deset přikázání. V letech 321 až 538 se nevěrní křesťané chovali jako oni. A tato akce trvá dodnes.

Verš 15: „*Přesto máte také lidi, kteří se drží nauky mikulášů.*»

V tomto poselství se v tomto dopise znovu objevuje jméno „*Mikulášanů*“ citovaných v *Efezu*. Ale „*skutky*“, které se jich týkají v *Efezu*, se zde stávají „*naukou*“. Někteří Římané se ve skutečnosti od *Efezu* stali křesťany, od roku 321 pak nevěrnými křesťany, a to oficiálním náboženským způsobem od roku 538, ctěním římskokatolické „*nauky*“.

Verš 16: „*Čiňte tedy pokání; pokud ne, přijdu k vám rychle a budu proti nim bojovat mečem svých úst.*»

Vyvoláním „*boje*“ vedeného jeho „*Slovem*“, „*mečem jeho úst*“, připravuje Duch kontext pro čtvrté poselství, které přichází. Bude to v 16. ^{století}, kde Bible, její svaté psané slovo, její „*dva svědkové*“ podle Zj. 11:3, bude šířit božskou pravdu a demaskovat falešnou římskokatolickou víru.

Verš 17: „*Kdo má uši, slyš, co Duch říká církvím: Tomu, kdo zvítězí, dám skrytou mannu a tomu dám bílý kámen; a na tomto kameni je napsáno nové jméno, které nikdo nezná kromě toho, kdo je přijímá.*»

Jako vždy Duch vyvolává aspekt věčného života. Zde nám ji představuje v obrazu, který prorokovala manna, kterou dostali hladoví Hebrejci ve vyprahlé, neúrodné a suché poušti. Bůh pak učil, že může chránit a prodlužovat životy svých vyvolených svou tvůrčí silou; což dosáhne tím, že svým vykoupeným vyvoleným dá věčný život. Tím vyvrcholí celý jeho záchranářský projekt.

Vyvolený toho času bude mít za odměnu věčný život, který Duch popisuje v obrazech. „*Manna*“ obraz nebeského jídla je ukryt v nebeském království, jehož výrobcem je sám Bůh. Ve starověké symbolice byla manna na nejposvátnějším místě, které již symbolizovalo nebe, kde Bůh suverénně kraluje na svém trůnu. V římských praktikách „*bílý oblázek*“ představoval hlas „*ano*“, černý označoval „*ne*“. „*Bílý kámen*“ také označuje čistotu života vyvoleného, který se stal věčným. Jeho věčný život je božské ano, které odráží nadšené a masivní přijetí od Boha. Protože vyvolený je vzkříšen v nebeském tělese, jeho nový stav je přirovnáván k „*novému jménu*“. A tato nebeská příroda je pro své vyvolené neustále tajemná a individuální: „*nikdo to nezná*“. Budeme proto muset zdědit a vstoupit do této přírody, abychom objevili, co to je.

4. éra : Thyatira

V letech 1500 až 1800 náboženské války

Verš 18: „*Napiš andělu shromáždění v Thyatiře : Toto říká Syn Boží, jehož oči jsou jako plamen ohně a jeho nohy jsou jako hořící bronz:*“

Čtvrté písmeno evokuje pod jménem „*Thyatira*“ dobu, kdy křesťanská víra katolické a protestantské ligy nabízela prostřednictvím jejich krvavých střetů ohavnou podívanou. Ale tato zpráva skrývá obrovské překvapení. Ve jménu *Thyatira* se dva řecké kořeny „*thua*, *téiro*“ překládají jako „*ohavnost a přinášet smrt s utrpením*“. Řecký výraz, který ospravedlňuje tento výklad ohavnosti, označuje v Baillyho řeckém slovníku prase nebo divoké prase, když jsou v říji. A zde jsou nutná objasnění. 16. ^{století} bylo poznamenáno probuzením protestantů, kteří zpochybňovali autoritu římského papežského režimu. Aby posílilo svou

světskou autoritu, papežství reprezentované papežem Sixtem V. zřídilo svůj stát Vatikán, který mu dá občanskou legitimitu spojenou s jeho náboženskou autoritou. Proto papežský režim od 16. století přenesl své sídlo, dříve umístěné v Lateránském paláci, do svého majetku ve Vatikánu, který již představoval samostatný papežský stát.

Ale tento převod je pouze podvod, protože ten, kdo tvrdí, že je z Vatikánského státu, stále sedí v Lateránském paláci; protože právě tam, v Lateránu, papežové vítají vyslance cizích států, kteří jej navštíví. A tak byl v roce 1587 pod 7 metry země objeven opravený obelisk, který byl znovu vztyčen poblíž Lateránského paláce od 3. srpna 1588 ve třech kusech. Vatikánský stát se nachází mimo Řím, na kopci Vaticanus, na západním břehu Tiber, která hraničí s městem od severu k jihu. Když jsme si prohlíželi plán tohoto vatikánského města, s úžasem jsem objevil tvar prasečí hlavy, uší na severu a čenichu na jihozápadě. Poselství řeckého „thuo“ je tedy dvojnásobně potvrzeno a ospravedlněno Bohem, organizátorem těchto věcí. Katolická víra zděděná z *Pergamu* dosahuje vrcholu svých ohavností. Reaguje násilně s nenávisí a krutostí vůči těm, kteří, osvíceni Biblií, nakonec díky tiskárně šíří, odsuzují její hříchy a její zneužívání. Ještě lépe, do té doby, strážkyně Pisma svatého, které reprodukovala svými mnichy v kláštorech a opatstvích, pronásledovala Biblii, která odsuzovala její nepravost. A ona usmrcuje udavače mocí slepých a samolibých panovníků; poslušní vykonavatelé jeho vůle. Výrazy, pod kterými se Ježíš představuje, cituje: „ *ten, kdo má oči jako plamen ohně a jehož nohy jsou jako ohnivá mosaz* “, odhaluje své trestné činy vůči svým náboženským nepřátelům, které zničí při svém návratu na zem. To jsou přesně ty dvě křesťanské ideologie, které proti sobě bojovaly k smrti „mečem“ a střelnými zbraněmi v tomto historickém kontextu thyatirské éry . „ *Jeho nohy* “ pak spočinou na „ *moře a na zemi* “ symbolu katolické víry a protestantské víry ve Zj 10:5 a Zj 13:1-11. Katolicismus a protestantismus, oba hříšné (sin = *mosaz*), nekající, jsou popisovány jako „ *hořící mosaz* “, která přitahuje hněv soudu Boha Ježíše Krista. Tím, že Bůh ve Zj 1:15 vzal do ruky tento obraz, kterým oznamuje velké „ *neštěstí* “, zjevuje hodinu, kdy poslední pronásledovatelé sjednocení proti jeho věrným dětem bojovali proti sobě na život a na smrt jako divoká „zvěř“, která je budou symbolizovat celé proroctví. Od Františka 1. do Ludvíka XIV. následovaly náboženské války jedna za druhou. A musíme si povšimnout, jak Bůh zjevuje prokletí francouzského lidu, ozbrojené podpory papežství od Chlodvíka, prvního krále Franků. Na znamení vrcholu této kletby Bůh dosadil na francouzský trůn mladého Ludvíka XIV. ve věku „pěti“ let. Tento biblický verš z Kaz 10:16 vyjadřuje své poselství: „ *Běda tobě, země, jejíž král je dítě a jejíž knížata jedí ráno!* » Ludvík XIV. zničil Francii svými přepychovými výdaji na palác ve Versailles a svými nákladnými válkami. Zanechal za sebou Francii ponořenou do chudoby a jeho nástupce Ludvík XV. žil pouze pro libertinismus, který sdílel s jeho nerozlučným společníkem zhýralosti, kardinálem Duboisem. Ohavná postava, Louisi Tím, že Bůh zacílil na mírného a mírumilovného muže jako na cíl tohoto hněvu, odhalil svůj záměr zasáhnout dědičný monarchický režim kvůli slepé důvěře, kterou od Clovise nespravedlivě vložil do papežských náboženských nároků.

Verš 19: „ *Znám vaše skutky, vaši lásku, vaši víru, vaši věrnou službu, vaši stálost a vaše poslední skutky více než ty první.* »

Tato slova Bůh obrací ke svým služebníkům „*věrným až k smrti*“, kteří se obětují k obrazu svého Mistra; jejich „*skutky*“ jsou Bohem přijímány, protože svědčí o jejich skutečné „*lásce*“ ke svému Spasiteli. Jejich „*víra*“ bude ospravedlněna, protože je doprovázena „*věrnou službou*“. Zde citované slovo „*stálost*“ nabývá značného historického významu. Právě ve „kostnické věži“ ve městě Aigues-mortes prožila Marie Durandová 40 dlouhých a náročných let svého zajetí jako vzor víry. Mnoho dalších křesťanů vydalo stejné svědectví, které dějinám často zůstalo neznámé. Je tomu tak proto, že počet mučedníků postupem času narůstal. Nejnovější práce se týkají doby vlády (1643 až 1715) krále Ludvíka Jasně si povšimněte zjevující role jména „*drak*“, které označuje „d'ábla“ a otevřené agresivní akce císařského Říma a papežského Říma ve Zj. 12:9-4-13-16. Ten, kdo se nazýval „králem slunce“, vyvrcholil bojem za katolicismus, obráncem „dne slunce“ zděděného od Konstantina¹. Aby však Bůh svědčil proti němu, uvrhl celou dobu své dlouhé vlády do temnoty a odepřel mu teplo a plné světlo pravého slunce s vážnými důsledky pro stravu francouzského lidu.

Verš 20: „*Ale mám proti tobě, že jsi nechal ženu Jezábel, která si říká prorokyně, aby učila a sváděla mé služebníky, aby se dopouštěli smilstva a jedli maso obětované modlám.*»

V roce 1170 nechal Bůh Pierre Vaudès přeložit Bibli do provensálského jazyka. Byl prvním křesťanem, který znovu objevil nauku o integrální apoštolské pravdě, včetně respektu k pravému Sabatu a přijetí vegetariánství. Známý pod jménem Pierre Valdo je původem „*Vaudois*“, kteří se usadili v italském alpském Piemontu. Dílo reformace, které představovali, se postavilo proti papežství a poselství zmizelo. Natolik, že Bůh vydal celou Evropu vražedné mongolské invazi, po níž následovala strašlivá epidemie moru způsobená Mongoly, která od roku 1348 zničila třetinu a téměř polovinu její populace. Poselství tohoto verše „*opouštíš ženu Jezábel...*“ je výčitkou adresovanou reformátorům, kteří nepřikládali dílu Pierra Valda zasloužený význam, protože bylo dokonalé. Mezi lety 1170 a 1517 ignorovali dokonalou doktrínu pravdy o křesťanské spáse a jejich reforma provedená na konci této éry je částečná a velmi neúplná.

Poznámka : Doktrinální dokonalost, kterou Pierre Valdo pochopil a uplatnil, ukazuje, že v něm Bůh představil úplný program reformace, který bylo třeba uskutečnit. Ve skutečnosti byly věci splněny ve dvou fázích, požadavek sabatu nezačal dříve než v letech 1843-1844, v souladu s časem označeným výnosem Dan.8:14.

K zobrazení papežské římskokatolické víry ji Bůh přirovnává k cizí manželce krále Achaba, strašlivé „*Jezábel*“, která zabíjela Boží proroky a prolévala nevinnou krev. Kopie odpovídá modelu a má také nevýhodu, že vydrží mnohem déle v provozu. Tím, že ji Bůh pojmenoval „*prorokyně*“, cílí na jméno nového místa svého „trůnu“: Vatikán, což ve staré francouzštině a latině znamená „*vaticinare*“: prorokovat. Historické podrobnosti o místě jsou nesmírně odhalující. Původně se toto místo vyznačovalo přítomností římského chrámu zasvěceného „*hadímu*“ bohu Aesculapovi. Tento symbol bude ve Zjevení 12:9-14-15 označovat d'ábla a papežský režim. Císař Nero tam umístil své závodní okruhy a „Šimon Kouzelník“ byl pohřben na tamním hřbitově. Zdá se, že jde o jeho ostatky, které by byly uctívány jako ostatky apoštola Petra ukřižovaného v Římě. I zde slavila

křesťanskou slávu bazilika nabízená Konstantinem. Oblast byla původně bažinatá. Takto vytvořená lež ospravedlní nový název této vatikánské baziliky, která, rozšířená a zkrášená v 15. ^{století}, bude mít zavádějící název „Bazilika svatého Petra Římského“. Tato pocta, která se ve skutečnosti dostává kouzelníkovi a „hadovi“ Aesculapiovi, ospravedlňuje jméno „**magie**“, které Duch připisuje římskokatolickým náboženským obřadům ve Zjevení 18:23, kde nám biblická verze Darby říká: „*A světlo lampa už ve vás nebude svítit; a hlas ženicha a manželky už v tobě nebude slyšet; nebo vaši kupci byli velcí země; neboť tvým kouzlem byly svedeny všechny národy.*» Právě dokončení prací na této bazilice „Saint-Pierre de Rome“, které si vyžádalo obrovské finanční částky, povede prelát Tetzela k prodeji svých „odpuštěk“. Když mnich učitel Martin Luther viděl odpuštění hříchů prodávané za peníze, objevil pravou podstatu své římskokatolické církve. Odsoudil tak svou ďábelskou povahu a některé své omyly tím, že v roce 1517 vystavil svých slavných 95 tezí na dveřích německého kostela v Augsburgu. Formalizoval tak dílo reformace navržené Bohem Pierru Valdovi od roku 1170.

Duch mluví přímo ke svým napraveným služebníkům té doby, skutečným, rezignovaným pokojným obětem, a vyčítá jim, že dovolili *Jezábel učít a svádět jeho služebníky*. V této výtce můžeme vyčíst veškerou doktrinální nedokonalost tohoto počátku reformy. „*Učí a svádí*“ své „*sluhy*“, ty Ježíšovy, což z ní dělá křesťanskou církev. Ale jeho učení je učení z *pergamonského období*, kde bylo obvinění ze „*smilstva*“ a představa „*masa*“ *obětované modlám*“ již byly odsouzeny. Navzdory klamnému zdání není v tomto verši důležitou entitou „*žena Jezábel*“, ale samotný protestantský křesťan. Od začátku, když mu řekl: „*opustíš ženu Jezábel...*“, Duch naznačuje chyby, které sdíleli první protestanti. Poté odhaluje charakter této chyby: pohanské modlářství. Tím odhaluje povahu „*břemene*“, které na něj v té době ještě nevalil, ale které by požadoval od roku 1843. A v tomto poselství se Bůh stvořitel zaměřuje na římskou „neděli“, jejíž praktikování je v jeho očích pohanským modlářským dílem, které ctí falešné solární božstvo nejstaršího pohanství v dějinách lidstva. Od roku 1843 se bude muset zřít „neděle“ nebo svého vztahu s Ježíšem Kristem, jediným Spasitelem pozemských hříšníků.

Verš 21: „*Dal jsem jí čas, aby činila pokání, a nebude činit pokání ze svého smilstva.*»

Tento čas je zjeven od Dan 7:25 a je potvrzen ve třech podobách v Apokalypse v kapitolách 11, 12 a 13. Toto jsou výrazy: „*čas časů a půl času; 1260 dní nebo 42 měsíců*“, což vše označuje netolerantní papežskou vládu v akci mezi lety 538 a 1798. Šíření pravdy pomocí Bible a kázání pravých reformátorů nabídlo katolické víře její poslední šanci činit pokání a opustit svou hříchy. Nedělala nic a ve jménu své zvědavé síly pronásledovala a mučila pokojné posly živého Boha. Reprodukovalo tak vzpurné skutky židovského lidu, čímž se Ježíšovo podobenství naplnilo podruhé: je to podobenství o vinařích, kteří zabijí první, koho Bůh poslal, a když k nim přijde, zabijí syna Mistra. z vinice ukrást jeho dědictví.

Verš 22: „*Hle, uvrhnu ji na lůžko a sešlu velké soužení na ty, kdo s ní cizoloží, nebudou-li činit pokání ze svých skutků.*»

Bůh s ní bude zacházet jako s „*prostitutkou*“ „*hozenou na lůžko*“, což nám umožňuje spojit „*ženu Jezábel*“ tohoto tématu s „*velkou nevěstkou Babylónem*“ ze Zj 17:1. Předpovězené „*velké soužení*“ přijde po selhání biblického hlásání. Toto stejné poselství potvrdí identifikaci tohoto „*velkého soužení*“ se „*šelmou, která vystupuje z hlubin*“ ve Zj 11:7. Povstává po díle Božích „*dvou svědků*“, což jsou spisy starých a nových božských smluv Bible svaté. Duchovní „*cizoložství*“ je potvrzeno a pojmenováno a „*ti*“, které Bůh obviňuje ze spáchání s „*Jezábel*“, jsou francouzští panovníci a monarchisté. Spolu s katolickými kněžími se monarchisté stanou hlavním terčem hněvu revolučního národního ateismu, který byl pouze výrazem hněvu všemohoucího Boha Ježíše Krista. Nečinili pokání, a tak je zasáhl dvojí hněv v době, kterou Bůh určil pro konec papežské vlády v letech 1793 až 1798.

Slovo „*soužení*“ označuje důsledek božského prokletí podle Ř 2:19: „*Soužení a úzkost na každou lidskou duši, která dělá zlo, nejprve na Žida a potom na Řeka!*“ ". Ale „*soužení*“, které trestá hříchy katolické monarchie a jejího spojence římskokatolické církve symbolizované ve Zj. 17:5, jménem „*Babylon velký*“, je logicky „*velké soužení*“.

Verš 23: „*Zabiju její děti smrtí; a všechny církve poznají, že já jsem ten, kdo zkoumá mysl a srdce, a odplatím každému podle vašich skutků.* »

„*Zemřít smrtí*“ je výraz, který Duch používá k vyvolání dvou „*děsů*“ revolučního režimu z let 1793 a 1794. Tímto výrazem odmítá jakoukoli myšlenku prosté duchovní smrti, která se bude týkat protestantů v 1843 ve zprávě doručené andělovi času „*Sardám*“ ve Zjevení 3:1. Lidstvo nikdy nepoznalo tak krvavou práci, kterou provádějí stroje na zabíjení, vynalezené doktorem Louisem, ale oceňované doktorem Guillotinem, jehož jméno bylo připisováno samotnému nástroji, od té doby nazývanému: gilotina. Souhrnné rozsudky pak vynesly množství rozsudků smrti, s přidáním zásady udeření smrti soudcům a žalobcům z předchozího dne. Podle tohoto principu se zdálo, že lidstvo musí zmizet, a proto Bůh nazval tento vyhlazující revoluční režim „*propastí*“. Nakonec by od prvního dne stvoření podle Gn 1:2 učinil zemi „*propastí*“ bez jakékoli formy života. Ale pouze v nebi, během nebeského soudu vykonávaného shromážděnými vyvolenými, „*všechny církve (nebo shromáždění)*“, vyvolené sedmi období, objeví tato historická fakta s významem, který jim dal Bůh. Boží spravedlnost je dokonalá; ti, kteří soudili falešně, byli zasaženi jeho spravedlností „*podle svých „vlastních“ skutků*“. Způsobili, že lidé nespravedlivě umírali, a byli na oplátku zasaženi smrtí dokonalou božskou spravedlností: „*a já odplatím každému z vás podle vašich skutků*“.

Verš 24: „*Tobě a celému zbytku Thyatiry, kteří nepřijímají toto učení a kteří nepoznali hlubiny Satana, jak je nazývají, vám říkám: Neuložím na vás jiné břemeno;* »

Ti, kdo odsuzují katolickou víru a dávají jejím náboženským obřadům jméno „*hlubiny Satana*“, mohou být pouze reformátoři, kteří se objevili od roku 1200 do francouzské revoluce v roce 1789. Ať už se chovali jakkoli, jejich doktrína byla velmi vzdálená čisté pravdě, kterou učili. Duchu apoštolům a učedníkům Ježíše Krista. Zaznamenáváme k jejich prospěchu pouze tři pozitivní věci: víru v Ježíšovu oběť samotnou, důvěru věnovanou pouze Bibli a dar své

osoby a svého života; všechny ostatní doktrínální body byly zděděny od katolicismu, a proto byly předmětem zpochybňování. Zvolení reformátoři, ač nedokonalí na úrovni nauky o pravdě křesťanské víry, věděli, jak odevzdat své životy obětované Bohu v živých obětech a při čekání na rok 1844, kdy vstoupí v platnost dekret z r. Dan 8:14, Bůh dočasně schválil jejich službu. Velmi jasně to vyjadřuje, když říká: „ *Nekladu na tebe žádné jiné břemeno* . Z těchto slov jasně vyplývá situace výjimečného božího soudu.

Verš 25: „ *Jenom to, co máš, vydrž, dokud nepřijdu.* »

Důvody, které Bohu umožňují požehnat nedokonalé protestantské víře, musí vyvolení zachovávat a praktikovat až do návratu Ježíše Krista.

Verš 26: „ *Tomu, kdo vítězí a zachovává mé skutky až do konce, tomu dám moc nad národy.* »

Tento verš odhaluje, co způsobí ztrátu spasení od této doby reformace až do návratu Krista. Vyvolení musí až do konce neustále dodržet skutky připravené a zjevené Ježíšem Kristem až do konce světa. Volaný padá odmítnutím nových Božích požadavků. Nikdy se však netajil záměrem postupně zvyšovat své světlo až do doby svého příchodu ve slávě. „ *Cesta spravedlivých je jako zářivé světlo, jehož jas roste až do poloviny dne* (Pr.4:18)“; tento biblický verš to dokazuje. A právě v rámci jeho projektu se tedy od roku 1844 budou božské požadavky objevovat v termínech plánovaných a prorokovaných jeho jedinečně biblickým prorockým slovem. Pouze ve funkci nebeského soudce obdrží vyvolený od Boha „autoritu nad národy“.

Verš 27: „ *Bude nad nimi vládnout železnou holí, jako se rozbíjí hliněné nádoby, jako jsem já sám přijal moc od svého Otce.* »

Tento výraz naznačuje právo na trest smrti. Právo, že vyvolení budou sdílet s Ježíšem Kristem svůj soud nad bezbožnými ustanovený pro poslední soud, během „ *tisíce let* “ velké soboty sedmého tisíciletí.

Verš 28: „ *A já mu dám jitřenku.* »

Bůh mu dá jeho plné božské světlo symbolizované na naší současné zemi světlem slunce. Ale Ježíš řekl: "Já jsem světlo." Oznamuje tak světlo nebeského života, kde sám Bůh je zdrojem světla, které již nezávisí na nebeské hvězdě, jako je naše slunce.

Verš 29: „ *Kdo má uši, slyš, co Duch říká církvi!* »

Stavba Apokalypsy je jako věž složená ze sedmi pater, sedmé bude časem setkání s Bohem. V této konstrukci tvoří kapitoly 2 a 3 základní rámec celé křesťanské éry mezi lety 94 a 2030. Všechna témata zmíněná v Apokalypse nacházejí své místo v tomto základním rámci. Ale v tomto rámci hrají první patra pouze roli schodů, které vedou do horního patra. Důležitost odhalení se objevuje na úrovni 3 zvané *Pergamon* . Tato důležitost je dále posílena na úrovni 4 zvané *Thyatira* . Právě v této době se křesťanská víra stává zmatenou a zavádějící. Boží soud nad duchovní situací tohoto věku bude mít následky až do konce světa. Proto, abych upevnil vaše chápání tohoto soudu, shrnu toto poselství, které Bůh adresoval svým vyvoleným protestantům za vlády Ludvíka XIV.

Shrnutí : V době reformace bylo křesťanské chování mnohonásobné. Najdeme skutečné svaté pronásledované, ale vždy mírumilovné, a lidi, kteří si pletou náboženství a politiku, kteří se ozbrojují a vracejí úder za úder královským

katolickým armádám. V Danielovi 11:34 je Duch označuje jako „pokrytce“. Jen málo náboženských lidí pochopilo, že být křesťanem znamená ve všem napodobovat Ježíše, poslouchat jeho příkazy a podřizovat se jeho zákazům; použití zbraní je jednou z nich a toto byla jeho poslední lekce, kterou dostal v době jeho zatčení. Ježíšova výtky je ospravedlněna skutečností, že sami protestanti, pokračující v praktikování katolického dědictví, svým příkladem propagují učení a svádění, které patří katolické Jezábel . Jejich nedokonalá náboženská praxe je diskredituje v úsudku Boha, kterého zneuctívají před jeho nepřáteli. Tato fáze na počátku reformace ho vedla k výjimečným úsudkům; což zdůrazňuje slovy: „ *Nekladu na tebe žádné jiné břemeno, jen si ponech, co máš, dokud nepřijde* . Ale doktrinální nedokonalost je na tomto začátku legitimní a Bůh přijímá službu těm, kdo přijímají pronásledování a smrt v jeho jménu. Nemohli dát víc, dali maximum: své životy. Bůh zdůrazňuje tohoto ducha oběti, který označuje jako „ *skutky početnější než první* (verš 19)“. Pohanství římského katolicismu bylo přirovnáváno k *masu obětovanému modlám* . Odsouzení římského podvodu začalo dokonale osvícenými díly Pierra Valda (Vaudés), který od roku 1170 psal verzi Bible v jiném jazyce než v latině, v provensálštině. Jeho znalosti a porozumění božským požadavkům byly překvapivě úplné a po něm se protestantská víra zhoršila. Pod inspirací Jana Kalvína se protestantská víra dokonce zatvrdila a přijala obraz svého katolického protivníka. A výraz „náboženské války“ svědčí o ohavnosti vůči Bohu, protože vyvolení Ježíše Krista, ti praví, neoplácejí rány, které jim byly uděleny. Jejich pomsta přijde od samotného Pána. Tím, že se protestanti, jejichž heslem bylo „sola scriptura“, „jen Písmo“, ozbrojili, projeví pohrdání Bibli, která zakazovala jejich násilí. Ježíš zašel v této oblasti velmi daleko, když učil své učedníky, že mají obrátit „druhou tvář“ k tomu, kdo je udeří.

Toto období, kdy katolické pronásledování způsobilo smrt věrných Ježíšových služebníků, je trojnásobně podtrženo v Apokalypse, zde v tomto období *Thyatira* , ale také v ⁵ *pečeť* kapitoly 6 a ve ³ *trubka* kapitoly 8. Zde, ve verši 22, Ježíš povzbuzuje své umučené služebníky a oznamuje jim svůj záměr pomstít jejich smrt nebo jejich utrpení způsobené Římem a jeho královskými služebníky. Klíčové slovo skryté ve jménu *Pergamum* se objevuje jasně, katolické náboženství se provinilo *cizoložstvím* proti Bohu a ti, kdo se ho s ním dopustí, katoličtí panovníci, jejich ligy a jejich falešná šlechta, zaplatí pod gilotinou francouzských revolucionářů, krev nespravedlivě prolitá. Zj.2:22-23: „ *Hle, uvrhnu ji na lůžko a pošlu velké soužení na ty, kdo s ní cizoloží , nebudou-li činit pokání ze svých skutků. její děti usmrtím ; a všechny církve poznají, že já jsem ten, kdo zkoumá mysl a srdce, a každému z vás odplatím podle vašich skutků .*“ Ale pozor! Protože po roce 1843 budou „ **ti, kdo s ní cizoloží “ také protestanti** , takže Bůh připraví nukleární „třetí světovou válku“, nové potrestání katolické, pravoslavné, anglikánské, protestantské a jiné cizoložství. Souběžně s tím Duch říká v ⁵ *pečeť* : Zj 6,9-11: „ *Když otevřel pátou pečeť, viděl jsem pod oltářem duše těch, kteří byli zabití pro slovo Boží a pro svědectví, které vydali. Volali mocným hlasem a říkali: Jak dlouho, svatý a pravý Mistře, otálíš se soudem a s pomstou naší krve na těch, kdo přebývají na zemi? Každému z nich bylo dáno bílé roucho;*

a bylo jim řečeno, aby ještě nějakou dobu zůstali v klidu, dokud nebude úplný počet jejich spolušlužebníků a jejich bratrů, kteří měli být usmrceni jako oni. "

Tato scéna z 5. ^{pečeti} může být pro špatně osvětlenou mysl matoucí a zavádějící. Ať je vše jasné, tento obraz nám odhaluje tajnou myšlenku Boha, protože podle Kaz.9:5-6-10 mrtví v Kristu *spí* ve stavu, *kdy je jejich památka zapomenuta a už se na všem nepodílejí. co se děje pod sluncem* . Bible dává první smrti význam vyhlazení celé bytosti; mrtvá osoba je, jako by nikdy neexistovala, s tím rozdílem, že celá její existence zůstává vryta do myšlenky Boha. Bůh proto adresuje toto poselství útěchy svým živým služebníkům, aby je povzbudil. Připomíná jim, že podle jeho zaslíbení je po spánku smrti určený čas pro jejich probuzení, kdy budou jeho prostřednictvím vzkříšeni. Poté budou mít příležitost soudit pod pohledem a soudem Boha v Ježíši Kristu své stejně vzkříšené mučitele, ale na konci tisíce *let* . V poselství *Thyatiry se smrt* ohlášená těm , *kdo se dopustí cizoložství* s Katoličkou *Jezábel* , naplní dvojím způsobem. Na zemi je práce revolucionářů první fázi, ale po ní přijde, ve své době a ve druhé fázi, *druhá smrt* posledního soudu, hodina, kdy „ *všechny shromáždění* “ křesťanští nevěřící nebo věřící všech dob. křesťanské éry bude svědkem spravedlivého Božího soudu proti duchovnímu *cizoložství* .

Ve svém symbolickém obrazu, ⁴ *trubka* kapitoly 8 potvrzuje akci „ *velkého soužení* “ naprogramovaného k potrestání *cizoložství* papežství a monarchistů, kteří je podporovali. *Slunce* , božské světlo, *měsíc* , temné katolické náboženství a *hvězdy* , věřící lidé, *jsou zasaženi ze třetin* nebo částečně perzekucí ateismu francouzských revolucionářů v letech 1793 a 1794.

Na konci poselství určeného mírumilovným protestantům Duch potvrzuje své odsouzení používání zbraní tím, že připomíná, že pouze pro poslední soud připravený během nebeského soudu sedmého tisíciletí bude vyvolený pomstěn. Není tedy oprávněn pomstít se sám před tímto nebeským soudem, kde pak bude soudit své pronásledovatele s Ježíšem Kristem a podílet se na verdiktu jejich rozsudku smrti. " *Bude jim vládnout železnou tyčí, jako se rozbíjí hliněné nádoby* ." Účelem tohoto rozsudku bude určit dobu utrpení viníků odsouzených k druhé smrti posledního soudu. Verš 29 zmiňuje: *jitřenku* . " *A já mu dám ranní hvězdu* ." Tento výraz označuje slunce, obraz božského světla. Vítěz vstoupí do božského světla na věčnost. Ale před tímto věčným kontextem tento termín připravuje páte písmeno, které přichází. *Jitřenka* je citována ve 2. Petrově 1:19-20-21: „ *A tím pevněji držíme prorocké slovo* , *na které dobře dbáte, jako na lampu, která svítí na temném místě, dokud den svítá a ve vašich srdcích vychází jitřenka* ; *víte především sami, že žádné proroctví Písma nemůže být předmětem soukromého výkladu, protože proroctví nebylo kdy vyneseno z vůle člověka, ale je pohnuto Duchem svatým, že lidé promluvili od Boha* . Tento verš podtrhuje důležitost prorockého slova, protože kontext nadcházející éry bude duchovně podmíněn zavedením božského nařízení prorokovaného v Dan.8:14. " *Do 2300 hodin a svatost bude ospravedlněna* ." Ale v té době byl tento verš znám pouze v překladu: " *Do večera a rána 2300 a svatyně bude očištěna* ." I v tomto překladu bylo Boží poselství stejné, ale méně přesné, dalo by se v této podobě vyložit jako zvěstování konce světa skrze návrat ve slávě našeho Pána a Spasitele Ježíše Krista. Bůh použil amerického protestanta Williama Millera k uskutečnění dvou

adventistických zkoušek víry na jaře roku 1843 a na podzim roku 1844. Jak nás učí Daniel 12:11-12, mezi těmito dvěma daty, v roce 1843, se padlým protestantům stahuje božský výnos spasitelná spravedlnost nabízená Ježíšem Kristem; protože již nesplňují měřítko nové svatosti požadované Bohem. Ježíšova spravedlnost je věčná, ale prospívá pouze skutečným vyvoleným vybraným samotným Ježíšem, a to ve všech časech a až do konce světa.

Zde, mezi *Thyatirou* a *Sardis*, prvního jarního dne roku 1843 vstoupí v platnost dekret Dan. 8:14 a jeho důsledky objevíme v poselstvích adresovaných Duchem křesťanům toho data.

Zjevení 3: Shromáždění od roku 1843 – obnovena apoštolská křesťanská víra

5. éra : Sardy

Rozsudek vynesený Ježíšem Kristem po adventistických procesech na jaře 1843 a 22. října 1844

Verš 1: „ *Napiš andělu sardského sboru : Toto říká ten, kdo má sedm duchů Božích a sedm hvězd: Znam vaše skutky. Vím, že si myslíš, že jsi naživu, a jsi mrtvý.* »

„ *Sard* “, téma pátého dopisu, přinese dvě protestantské křesťanské chování, připisované protikladům: padlým, kterým Ježíš prohlašuje: „ *Jste považováni za živé a jste mrtví* “; a vyvoleným ve verši 4: „ *budou se mnou chodit v bílých šatech, protože jsou toho hodni* “. Stejně jako obsah jeho dvou poselství má i jméno „ *Sardy* “ dvojí význam, jehož významy jsou naprosto opačné. Zachovávám hlavní myšlenky tohoto řeckého kořene: křečovitý a drahý kámen, smrt a život. Grimasující a křečovitý charakterizuje sardonický smích; v řečtině je sardonion horní lano lovecké sítě; sardinka je ryba; a v opačném smyslu jsou sardo a sardonix drahé kameny; sardonix je odrůda hnědého chalcedonu. Na začátku tohoto dopisu se Ježíš představuje jako „ *ten, kdo má sedm duchů Božích a sedm hvězd* “, tedy posvěcení Ducha a soud nad svými služebníky sedmi období. Stejně jako v Dan.12 stojí nad zabíjející řekou, zkouškou adventistické víry, a zde vynáší svůj verdikt. Všimněme si známosti, která naznačuje, že něčí partner je jeden v kolektivním smyslu. Jde o celou protestantskou normu. Ježíš ukončuje protestantskou výjimku uvedenou v *Thyatirském poselství*. Nové „ *břemeno* “ (jak to chápou vzbuření věřící) je nyní uloženo a požadováno. Praxe římské neděle musí být opuštěna a nahrazena sobotním sabatem. Tento výnos z Dan.8:14 obrací situaci, kterou od 7. března 321 nastolil císař Konstantin¹. V roce 1833, 11 let před rokem 1844, Bůh prostřednictvím nepřetržité spršky padajících hvězd, která trvala od půlnoci do 5 hodin ráno a byla viditelná po celých Spojených státech, znázornil a prorokoval masivní pád protestantských křesťanů. Aby vás Bůh přesvědčil o tomto výkladu, ukázal Abrahámovi nebeské hvězdy a řekl mu: „ *Takoví budou tvoji potomci* “. Pád hvězd v roce 1833 proto prorokoval masivní pád tohoto Abrahamova potomstva. Toto nebeské znamení^{je} citováno v tématu 6. *pečeti* ve Zj 6:13. Ježíš řekl: „ *Říká se, že jsi živ a jsi mrtvý* “. Ten, o

kterém mluví, má tedy pověst reprezentujícího Boha a tento detail odpovídá protestantismu, který věří ve svou reformaci a myslí si, že byl s Bohem smířen. Boží verdikt padá: „ *Znám tvé skutky* “, „ *a jsi mrtvý* “. Tento soud pochází od samotného Boha, velkého Soudce. Protestant může tento rozsudek ignorovat, ale nemůže uniknout jeho následkům. V roce 1843 vstoupil v platnost výnos z Daniela 8:14 a od žádného křesťana se neočekává, že by neznal zákon živého Boha. Tato nevědomost je způsobena pohrdáním biblickým prorockým slovem, jemuž nás apoštol Petr vybízí, abychom věnovali svou plnou pozornost ve 2. Petrově 1:19-20: „ *A my držíme prorocké slovo tím jistější, jemuž děláte dobře. věnovat pozornost jako lampě, která svítí na tmavém místě, dokud se nerozžesne den a ve vašich srdcích nevyjde jitřenka; víte především sami, že žádné proroctví Písma nemůže být předmětem soukromého výkladu.* » Tyto verše, které procházejí bez povšimnutí uprostřed všech textů Bible Nové smlouvy, zejména z roku 1843, činí rozdíl mezi životem a smrtí.

Verš 2: „ *Bud'te bdělí a posilujte ostatky, kteří mají zemřít; neboť jsem nenalezl vaše skutky dokonalé před svým Bohem.* »

Pokud nesplní nový standard svatosti, „ *zbytek* “ protestantismu „ *zemře* “. Protože, Bůh ho odsuzuje ze dvou důvodů. První je praxe římské neděle odsouzená tím, že vstoupil v platnost výnos z Dan.8:14; druhým je nezáměr o prorocké slovo, protože nevezmeme-li v úvahu lekci, kterou Bůh dal prostřednictvím adventistické zkušenosti, ponесou protestantští potomci vinu zděděnou po svých otcích. V obou bodech Ježíš řekl: „ *Nenašel jsem vaše skutky dokonalé před svým Bohem* . Ježíš slovy „ *před svým Bohem* “ připomíná protestantům normu deseti přikázání napsaných prstem Boha, Otce, kterým pohrdají ve prospěch Syna, který je má spasit. Jeho dokonale poslušná víra, kterou dal za vzor, nemá nic společného s protestantskou vírou, dědičkou mnoha katolických hříchů, mezi které patří především týdenní odpočinek první den. Dveře spásy se pro kolektivní protestantskou náboženskou normu navždy zavírají, „ *hvězdy* “ „ *šesté pečeti* “ padají.

Verš 3: „ *Pamatuj tedy, jak jsi přijal a slyšel, a střež se a čiň pokání. Nebudete-li bdít, přijdu jako zloděj a nebudete vědět, kdy na vás přijdu.* »

Toto sloveso „ *pamatovat si* “ implikuje kritickou meditaci o dílech minulosti. Ale jen skutečně vyvolení jsou dostatečně pokorní, aby kritizovali svá vlastní díla. Kromě toho tento příkaz „ *pamatuj si* “ evokuje „ *pamatuj* “ na začátku čtvrtého přikázání, které přikazuje posvěcený odpočinek sedmého dne. Zde je opět, dvojnásob, oficiální protestantismus vyzván, aby přehodnotil, jak přijal prorocká poselství zahájená Williamem Millerem na jaře 1843 a na podzim 1844, ale také text 4. z 10 Božích přikázání · že se od roku 1843 provinil ve smrtelném hříchu. Nejzávažnější důsledek jeho rozchodu s Ježíšem Kristem je formulován: „ *Nebudeš-li bdít, přijdu jako zloděj a nebudeš vědět, v kterou hodinu přijdu vy.* » Uvidíme, jak se od roku 2018 toto poselství stalo živou realitou. Bez bdění, bez pokání a ovoce pokání je protestantská víra definitivně mrtvá.

Verš 4: „ *Přesto máte v Sardách několik mužů, kteří si neposkvrnili oděv; budou se mnou chodit v bílém [rouchu], protože jsou toho hodni.* »

Objeví se nová svatost. V tomto poselství se Ježíš spokojuje s tím, že svědčí o existenci „ *několika mužů* “, podle podrobností odhalených

Ellen.G.Whiteové, která byla mezi nimi, pouze 50 mužů dostalo Boží schválení. Těchto „ *málo mužů* “ označuje muže a ženy, kteří jsou jednotlivě schválení a požehnáni za svědectví své víry v souladu s očekáváním Pána. Ježíš řekl: „ *Přesto máte v Sardách několik mužů, kteří si neposkvrnili oděv; a budou se mnou chodit v bílém [rouchu], protože jsou hodeni ...* “ Kdo může zpochybnit důstojnost uznávanou samotným Ježíšem Kristem? Vítězům zkoušek víry v letech 1843 a 1844 Ježíš slibuje věčný život a úplné pozemské uznání, které bude mít oficiální podobu v nadcházejícím poselství z *Filadelfie* . Poskvrnění „ *oděvu* “ je připisováno svobodnému chování lidských bytostí. „ *Oděv* “ je spravedlnost připisovaná Ježíšem Kristem, v tomto případě „ *bílá* “, jeho poskvrnění označuje ztrátu této spravedlnosti pro tradiční protestantský tábor. Zde naopak nepřítomnost poskvrnění označuje pokračování přičítání „ *věčné spravedlnosti* “ Ježíše Krista podle Dan 9:24. Brzy jim znalost a praktikování sabatu dá skutečnou svatost, ovoce a znamení předané spravedlnosti Ježíše Krista. Tato uvážlivá a inteligentní volba je brzy učiní věčnými v posvěcení a nebeské oslavě představované „ *bílým oděvem* “ z verše 5, který přichází. Duch je prohlásí za „ *bezáhonné* “: „ *a v jejich ústech nebyla nalezena žádná lež, protože jsou bezúhonné (Zj 14:5)* “. Naleznou „ *pokoj se všemi a posvěcení, bez něhož žádné tělo nespátří Pána* “, podle Pavla v Židům 12:14. Konkrétně budou tyto „ *bílé oděvy* “ mít podobu odstranění hříchu, který tvoří praxi římské neděle. Protože na něj věrně čekali dvakrát, místo něj, na znamení jeho schválení, je jim dána Boží pečeť v sobotu, která přichází vybělit vyvolené Páně, kteří zachovávají jeho spravedlnost. Tak bylo dokončeno „očistění svatyně“, podoba, do které byl v té době přeložen Daniel 8:14. Pod tímto pohledem dával Ježíš od 23. října 1844 v nebeském vidění vyvoleným vítězům obraz svého přechodu ze svatyně do nejsvětějšího místa pozemské svatyně. Připomněl tak v ilustraci okamžik, kdy umíral na kříži, hřích jeho vyvolených byl odčiněn, čímž se naplnil „den smíření“, hebrejsky „ *Jom kippur* “. Protože tato událost již nastala, obnovení činnosti ve vidění mělo pouze zpochybnit první dosažení věčné spravedlnosti získané Ježíšovou smrtí. Což je doslova splněno pro padlý lid Sard, jehož projevená víra je pro Boha stvořitele neuspokojivá. Ze dvou důvodů je Bůh může odmítnout pro nedostatek lásky k jeho hláсанé prorocké pravdě a pro přestoupení soboty, která se stala splatnou od roku 1843, když vstoupil v platnost výnos z Daniela 8:14.

Verš 5: „ *Kdo zvítězí, bude oblečen do bílých šatů; Nevymažu jeho jméno z knihy života, ale vyznám jeho jméno před svým Otcem a před jeho anděly.* »

Vyvolení vykoupení Ježíšem Kristem jsou poslušnou bytostí, která si je vědoma, že svůj život a svou věčnost vděčí za svůj život a svou věčnost Stvořiteli, dobrému, moudrému a spravedlivému Bohu. To je tajemství jeho vítězství. Nemůže se s ním hádat, protože schvaluje vše, co říká a dělá. Také on sám je radostí svého Spasitele, který ho poznává a nazývá ho svým jménem, od založení světa, kde ho viděl svým předzvěděním. Tento verš ukazuje, jak jsou falešná tvrzení falešně zbožných lidí marná a zavádějící i pro ty, kdo je činí. Poslední slovo bude patřit Ježíši Kristu, který všem říká: „ *Znám vaše skutky* “. Podle těchto děl rozděluje své stádo, po pravici staví *své ovce* a po levici *vzpurané kozy* a *dravé vlky* určené k *ohni druhé smrti posledního soudu* .

Verš 6: „ *Kdo má uši, slyš, co Duch říká církvi!* »

Jestliže každý může doslova slyšet prorocká slova Ducha, naopak pouze jeho vyvolení, které inspiruje a vychovává, mohou pochopit jejich význam. Duch se odvolává na přesná fakta, uskutečněná v historické době, vyvolení se proto musí zajímat o náboženské a světské dějiny a o celou Bibli složenou z příběhů svědectví, chvály a prorocství.

Poznámka : Ve verši 3 řekl Ježíš Kristus padlému protestantovi: „ *Pamatuj tedy, jak jsi přijal a slyšel, a stráž se a číň pokání. Nebudete-li bdít, přijdu jako zloděj a nebudete vědět, kdy na vás přijdu.* ” Naopak pro dědice vítězů se od jara 2018 tato zpráva proměnila v: „Když se budete dívat, nepřijdu jako zloděj a budete vědět, kdy k vám přijdu “. A Pán dodržel své sliby, protože dnes, v roce 2020, jeho vyvolení měli znalosti o datu jeho skutečného návratu odhalené na jaro 2030. Ale protestantská víra je odsouzena ignorovat tuto přesnost, vyhrazenou pouze prostřednictvím Ježíše, svému vyvolenému. Protože na rozdíl od jeho chování vůči zlým služebníkům „ *Hospodin nedělá nic, aniž by varoval své služebníky proroky* “ Am.3:7.

6. éra : Philadelphia

Adventismus vstupuje do univerzálního poslání

Mezi lety 1843 a 1873 byl obnoven a přijat průkopníky adventismu sedmého dne božský sobotní sobotní den, pravý sedmý den stanovený Bohem, který měl podobu oficiální americké křesťanské náboženské instituce zvané od roku 1863: „Sedmý- Církev adventistů dne. V souladu s učením připraveným v Dan 12:12 je Ježíšovo poselství adresováno jeho vyvoleným posvěceným sabatním odpočinkem, v den roku 1873. Zároveň tito vyvolení těží z blaženosti Dana. :12: " *Blaze tomu, kdo čeká do 1335 dnů!* " .

Nové standardy zavedené od roku 1843 se staly univerzálními v roce 1873

Verš 7: „ *Napiš andělu kongregace ve Filadelfii : Toto říká Svatý, Pravý, který má klíč Davidův, který otevírá a nikdo nezavře, který zavírá a nikdo nezavře. OTEVŘENO : »*

Jménem „ *Philadelphia* “ ukazuje Ježíš svého Vyvoleného. Řekl: „ *Podle toho všichni poznají, že jste moji učedníci, budete-li mít lásku jedni k druhým. John13:35*“ A to je případ *Filadelfie* , jejíž řecké kořeny znamenají: bratrská láska. Vybral si vyvolené, kteří ji sestavili, tím, že jejich víru podrobil zkoušce, a pro tyto vítěze jeho láska přetéká. V tomto poselství se představuje a říká: „ *Toto říká Svatý, Pravý . Svatý* , protože je to čas, kdy je svěcení soboty a vyvolených vyžadováno výnosem Dan. 8:14, který vstoupil v platnost od jara 1843. *Pravý* , protože v této prorocké hodině, zákon pravdy je obnoven; Bůh znovu objevuje svatost svého 4. ^{příkázání} , které křesťané šlapou od 7. března 321. Znovu říká: „ *ten, kdo má klíč Davidův* “. Nejedná se o klíče svatého Petra nárokované jako vlastnictví Říma. „ *Davidův klíč* “ patří „ *synu Davidovu* “ , samotnému Ježíši, osobně. Nikdo jiný než on nemůže poskytnout věčnou spásu, protože tento klíč získal tím, že jej nesl „ *na svém rameni* “ v podobě svého kříže, podle Iz 22:22: „ *Na rameno mu dám klíč od domu Davidova: když se otevře, nikdo nezavře; když se zavře, nikdo neotevře.* ” Tento klíč označující kříž jeho muk, v naplnění tohoto

verše, zde čteme: " *kdo otevře, a nikdo nezavře, kdo zavře, a nikdo neotevře .* " Dveře spásy byly otevřeny budování adventismu sedmého dne a uzavřeny pro náboženské vyznavače římské neděle od jara 1843. Protože souhlasili s tím, že se podřídí předloženým naukovým pravdám, a svou vírou ctili prorocky jeho slovo, Duch sv. Ježíš řekl svatým z éry *Filadelfie* : „ *Znám vaše skutky. Hle, protože máš malou moc a zachoval jsi mé slovo a nezapřel jsi mé jméno, postavil jsem před tebe dveře otevřené, které nikdo nemůže zavřít.* " Tato malá náboženská skupina byla oficiálně pouze americká od roku 1863. Ale v roce 1873, během generální konference konané v Battle Creeku, Duch otevřel univerzální misionářské dveře, které měly pokračovat až do skutečného návratu Ježíše Krista. Nikdo tomu nezabrání a Bůh se o to postará. Musíme si povšimnout skutečnosti, že vše dobré, co Ježíš vidí mezi pravými svatými, definuje také příčiny, pro které v roce 1843 upadla protestantská víra. Toto poselství je přesně opačné než to, které Ježíš adresoval padlým ze Sard ve verši 3 , protože cílené práce jsou samy o sobě obráceny.

Roste 12 kmenů Rev.7

Verš 8: „ *Znám vaše skutky. Hle, poněvadž máš malou moc a zachováš mé slovo a nezapřel jsi mé jméno, postavil jsem před tebe dveře otevřené, které nikdo nemůže zavřít.* »

Tehdejší vyvolený je příznivě posuzován za své skutky, které mu Ježíš připisuje jako spravedlnost. Jeho „ *malá síla* “ potvrzuje zrození skupiny založené na „ *několika mužích* “ z verše 4. V roce 1873 oznámil Ježíš adventistům jejich postup k návratu symbolem otevřených nebeských dveří, které se otevrou na jaře r. 2030, tedy za 157 let. V následujícím poselství, poselství adresovaném Laodiceji, se Ježíš postaví před tyto dveře, čímž naznačí bezprostřední blízkost svého návratu: „ *Hle, stojím u dveří a tluču. Pokud někdo uslyší můj hlas a otevře dveře, vejdu k němu a budu s ním večeřet a on se mnou.* Rev.3:20 »

Přístup ke křesťanské víře povolen Židům

Verš 9: „ *Hle, dávám vám ty ze synagogy Satanovy, kteří říkají, že jsou Židé, a nejsou, ale lžou; hle, přivedu je, aby přicházeli a klaněli se u nohou tvých, a poznali, že jsem tě miloval.* »

Uvedením vstupu pravých Židů podle rasy a těla do skupiny adventistů tento verš potvrzuje obnovení sabatního odpočinku; Neděle již není překážkou jejich obrácení. Protože od roku 321 mělo její opuštění také za následek, že bránilo upřímným Židům přijmout křesťanskou víru. Jeho úsudek o rasových Židech nebyl osobním názorem Pavla, věrného svědka; byl to Ježíš Kristus, který to potvrzuje v tomto Zjevení, již ve Zj. 2:9, v poselství adresovaném jeho služebníkům, které pomlouvali Židé a pronásledovali Římané v době *Smyrny* . Všimněte si, že rasoví Židé budou muset uznat křesťanskou spásu v adventistickém standardu, aby měli prospěch z Boží milosti. Univerzální adventismus sám o sobě nese božské světlo, jehož **výhradním oficiálním depozitářem se stal** od roku 1873. Ale pozor! Toto světlo, jeho nauka a jeho poselství jsou výhradním vlastnictvím Ježíše Krista; žádný člověk a žádná instituce nemohou odmítnout její vývoj, aniž by ohrozili svou spásu. Poslední v

tomto verši Ježíš říká „*že jsem tě miloval*“. Mohlo by to znamenat, že po této době požehnání ji už možná nebude milovat? Ano, a toto bude význam poselství připisovaného „*Laodicei*“.

Boží přikázání a víra Ježíšova

Verš 10: „*Protože jsi ve mně zachoval slovo trpělivosti, zachovám tě i v hodině zkoušky, která má přijít na známou zemi, abych vyzkoušel ty, kdo přebývají na zemi.* »

Výraz trpělivost potvrzuje kontext adventistického čekání zmíněný v Danielovi 12:12: „*Blaze tomu, kdo čeká a dostaví se až do tisíce tři sta třiceti pěti dnů!*“. Zkouška se týká víry „obyvatel země“, těch, kteří obývají „známou zemi“, kterou poznal Ježíš Kristus, Bůh stvořitel. Přichází testovat lidskou vůli a demaskovat vzpurného ducha „ekumenického“ tábora, který řecky „oikoméné“ označuje „známou zemi“ tohoto verše.

Tento slib zavazuje Ježíše pouze za jediné podmínky, že instituce zachová kvalitu víry počátku. Pokud má adventistické poselství pokračovat až do doby konečné univerzální zkoušky víry prorokované v tomto verši, nebude nutně v institucionální formě. Protože hrozba se vznáší v tomto poselství ve verši 11, který následuje, do té doby zcela pozitivní a požehnaný Bohem. Ježíšův slib se bude týkat jeho potomstva, které zůstalo naživu v roce 2030. V té době praví vyvolení z roku 1873 usnou „v Pánu“ podle Zjevení 14:13: „*A slyšel jsem hlas z nebe, který říkal: Napište : Blahoslavení od této chvíle mrtví, kteří umírají v Pánu! Ano, praví Duch, aby si odpočinuli od své práce, neboť jejich skutky je následují.* » Jde tedy o druhé blahoslavenství udělené Ježíšem Kristem tomuto příkladnému vyvolenému. Ale to, co Ježíš žehná, je chování projevované skutky. Dědicové „*Filadelphie*“ budou v roce 2030 věrně reprodukovat její díla, její víru, její přijetí pravd daných Bohem nebes v nejnovějších formách, které jim dal; protože projdou velkými změnami až do konce, kdy bude pochopení božského plánu dokonalé.

Adventistický slib Ježíše Krista a jeho varování

Verš 11: „*Přijdu rychle. Drž se toho, co máš, aby ti nikdo nevzal korunu.* »

Zpráva „*Přijdu rychle*“ je adventistického typu. Ježíš tak potvrzuje opuštění jakéhokoli jiného náboženského vyznání. Očekávání jeho návratu ve slávě zůstane až do konce světa, což je jedno z hlavních kritérií, které identifikuje jeho skutečné vyvolené. Ale zbytek poselství představuje těžkou hrozbu: „*Zadrž, co máš, aby ti nikdo nevzal korunu.* » A kdo může vzít jeho korunu než jeho nepřítelé? Jeho potomci je proto budou muset nejprve identifikovat, a protože tak neučinili, jako oběti svého humanistického ducha s nimi počínaje rokem 1966 uzavře spojenectví.

Verš 12: „*Kdo zvítězí, učiním z něj sloup v chrámu svého Boha a nikdy nevyjde; Napíšu na něj jméno svého Boha a jméno města svého Boha, nového Jeruzaléma, který sestupuje z nebe od mého Boha, a své nové jméno.* »

Ve svých posledních slovech požehnání věnovaných vítězům Ježíš spojuje všechny obrazy získané spásy. „*Sloup v chrámu mého Boha*“ znamená : pevná

opora k nesení mé pravdy v mém shromáždění, Vyvoleném. „...a nevyjde více“: jeho spása bude věčná. „...; Napíšu na něj jméno svého Boha“: Vyryji do něj obraz Božího charakteru ztraceného v Edenu. „...a jméno města mého Boha“: bude mít podíl na oslavě Vyvolených popsané ve Zj. 21. „... nového Jeruzaléma, který sestupuje z nebe od mého Boha,“: „Nový Jeruzalém“ je jméno shromáždění oslavených vyvolených, kteří se stali zcela nebeskými jako nebeští andělé Boží. Zj. 21 to popisuje v symbolickém zobrazení drahých kamenů a perel, což svědčí o síle lásky, kterou Bůh cítí ke svým vykoupeným ze země. Sestupuje na obnovenou zemi, aby věčně žila v přítomnosti Boha, který tam dosazuje svůj trůn. „... a mé nové jméno“: Ježíš spojuje změnu svého jména s přechodem z pozemské do nebeské přírody. Zachráněný vyvolený, který zůstane naživu nebo vzkříšen, prožije stejnou zkušenost a obdrží nebeské tělo, oslavené, neporušitelné a věčné.

V tomto verši je naléhání na srovnání s Bohem ospravedlněno skutečností, že samotného Ježíše nalézají vyvolení v jeho božském aspektu.

Verš 13: „Kdo má uši, slyš, co Duch říká církvi!“ »

Vyvolený pochopil lekci, ale je jediný, kdo ji může pochopit. Je pravda, že tato zpráva byla připravena pouze pro něj. Toto poselství potvrzuje skutečnost, že výklad a pochopení zjevných tajemství závisí pouze na Bohu, který zkouší a volí své služebníky.

Oficiální adventismus konce času se nepoučil a byl Ježíšem souzen, je vyzvracen za své odmítnutí poselství očekávání 3. ^{adventistů}

„Přijdu rychle.“ Drž se toho, co máš, aby ti nikdo nevzal korunu.“ Bohužel, pro oficiální adventismus té doby je konec ještě daleko a s únavou času o 150 let později už víra nebude stejná. Ježíšovo varování bylo oprávněné, ale nebylo zaznamenáno ani pochopeno. A v roce 1994 adventistická instituce skutečně ztratí svou „korunu“, když odmítne poslední „velké světlo“ prorokované Ellen G. Whiteovou, poslem Ježíše Krista ve své knize „První spisy“ v kapitole „Ma první vidění“, na stranách 14 a 15: Následující text je výtahem z těchto stránek. Dále o něm upřesňuji, že prorokuje osud adventistického díla a shrnuje v sobě veškeré učení prezentované třemi shromážděními Rev. 3: 1843-44 Sardis, 1873 Philadelphia, 1994 Laodicea.

Osud adventismu odhalila v první vizi Ellen G. Whiteové

„Když jsem se modlil při rodinné bohoslužbě, spočinul na mně Duch svatý a zdálo se, že jsem se stále více povyšoval nad tento svět temnoty. Odvrátil jsem se, abych viděl své adventistické bratry, kteří zůstali na tomto světě, ale nemohl jsem je najít. Nějaký hlas mi pak řekl: "Podívej se znovu, ale trochu výš." Podíval jsem se nahoru a uviděl strmou a úzkou cestu, daleko nad tímto světem. Zde postupovali adventisté směrem ke svatému městu. Za nimi, na začátku cesty, bylo jasné světlo, o kterém mi anděl řekl, že je to púlnoční pláč. Toto světlo

osvětlovalo cestu po celé její délce, aby jejich nohy neklopýtly. Ježíš šel v jejich čele, aby je vedl; a dokud se na něj dívali, byli v bezpečí.

Ale brzy se někteří z nich unavili a řekli, že město je ještě velmi daleko a že si mysleli, že tam dorazí dříve. Potom je Ježíš povzbudil zvednutím své slavné pravé paže, z níž vyzařovalo světlo, které se šířilo nad adventisty. Křičeli: „Aleluja! » Někteří z nich však toto světlo bezostyšně odmítli s tím, že to nebyl Bůh, kdo je vedl. Světlo za nimi konečně zhaslo a oni se ocitli v hluboké tmě. Klopýtli a ztratili z dohledu cíl i Ježíše, pak spadli z cesty a potopili se do zlého světa pod sebou. ”.

Příběh této první vize, kterou dal Bůh mladé Ellen Gould-Harmon, představuje zakódované proroctví, které je stejně cenné jako proroctví Daniela nebo Zjevení. Ale abychom z toho měli užitek, musíme to správně interpretovat. Podám tedy vysvětlení.

Výraz „půlnoční pláč“ označuje oznámení příchodu ženicha v „podobnosti o deseti pannách“ od Mt 25:1 až 13. Zkouška čekání na návrat Krista na jaře 1843 a Podzim 1844 představoval první a druhý úspěch; společně tato dvě očekávání představují „první světlo“ příběhu umístěné „za“ skupinou „adventistů sedmého dne“, kteří postupovali v čase, na cestě či cestě požehnané Ježíšem Kristem. Pro adventistické pionýry představoval rok 1844 datum konce světa a poslední biblické datum, které mohlo prorocké slovo nabídnout tehdejšímu vyvoleným. Když uplynulo toto konečné datum, očekávali návrat Ježíše v domnění, že se to blíží. Ale čas plynul a Ježíš se stále nevracel; co vize evokuje slovy: „zjistili, že město je velmi daleko a že si mysleli, že tam dorazí dříve“; tedy v roce 1844 nebo krátce po tomto datu. Také nad nimi zvítězila sklíčenost až do roku 1980, kdy jsem vstoupil na scénu a obdržel toto nové a nádherné světlo, které buduje **třetí adventistické očekávání** . Tentokrát je návrat Ježíše stanoven **na podzim 1994** . Jistě, hlásání tohoto poselství se týkalo pouze mikrokosmu univerzálního adventismu nacházejícího se ve Francii ve Valence-sur-Rhône. Boží volba pro toto malé město na jihovýchodě Francie má své vysvětlení. Právě tam v roce 1799 zemřel ve vazbě papež Pius VI., čímž se naplnila skutečnost prorokovaná ve Zj. 13:3. Kromě toho byla Valencie městem, kde Bůh založil svou první adventistickou církev ve Francii. Je to proto, že přinesl své božské slavné poslední světlo a na konci roku 2020 potvrzují, že jsem od něj neustále a věrně přijímal jeho nejnovější a nejcennější zjevení, která uvádím v tomto dokumentu. Adventistický valentiniánský mikrokosmos sloužil jako univerzální jeviště k uskutečnění části týkající se posledního slavného světla ve vizi naší sestry Ellen. Tato vize nám odhaluje úsudek, který Ježíš učinil na základě zkušenosti prožité ve Valencii, což je třetí naplnění podobnosti o deseti pannách. Ježíš pozná pravého adventistu podle jeho chování vůči prezentovanému světlu. Pravý adventista vyjadřuje svou radost slovy „Aleluja! » ; požehnaný Duchem naplnil svou nádobu olejem. Naopak falešní adventisté „bezostyšně odmítají toto světlo“. Toto odmítnutí božského světla je pro ně osudné, protože Bůh je před touto negativní reakcí varoval v inspirovaných poselstvích, určených jim, jeho poslu; stanou se prázdnými nádobami zbavenými oleje, který produkuje „světlo“ lampy. Oznamuje se nevyhnutelný důsledek: „světlo, které bylo za nimi, nakonec zhasne“; popírají základní základy adventismu. Ježíš uplatňuje svou zásadu: „ *Neboť tomu, kdo má,*

tomu, kdo má, bude dáno a bude mít hojnost, ale tomu, kdo nemá, bude odňato i to, co má. Mat.25:29.“ „...skončili tím, že ztratili ze zřetele cíl i Ježíše“, stávají se necitlivými vůči adventistickým poselstvím, která ohlašují návrat Krista nebo popírají cíl adventistického hnutí zakotvený v samotném názvu „adventista“; "pak spadli z cesty a potopili se do zlého světa, který ležel dole", v roce 1995 se oficiálně přihlásili k protestantské alianci a ekumenismu. Ztratili tak Ježíše a vstup do nebe, který byl cílem adventistické víry. Spojili se podle Dan 11:29, „*pokrytci*“ a „*opilci*“, jak Ježíš oznámil v Mt 24:50; věci demonstrovány na začátku práce.

Dnes se tato prorocká slova naplňují. Byly uskutečněny mezi rokem 1844, datem prvního světla „umístěného za nimi“, a rokem 1994, datem velkého prorockého světla, které odmítla první církev adventistů založená ve Francii ve městě Valence-sur-Rhône, kterou Bůh použitý pro jeho demonstraci. Dnes je oficiální adventismus v „hluboké temnotě“ ekumenismu s nepřáteli pravdy, protestanty a katolíky.

7. éra : Laodicea

Konec institucionálního adventismu – odmítnutí třetího adventistického očekávání.

Verš 14: „*Napiš andělu laodikejské kongregace : Toto praví Amen, věrný a pravý svědek, počátek stvoření Božího :*

Laodicea je jméno sedmé a poslední éry; konec požehnání institucionálního adventismu. Toto jméno má dva řecké kořeny „laos, dikéia“, což znamená: „souzení lidí“. Přede mnou adventisté přeložili: „lidé soudu“, ale instituce nevěděla, že jím tento soud začne, jak učí 1. Petrova 4:17: „Neboť toto je okamžik, kdy soud začne od **domu Bůh**. *Nyní, když to začne u nás, jaký bude konec těch, kteří neposlouchají evangelium Boží?* » Ježíš se představuje slovy: „*Toto říká Amen, věrný a pravý svědek, počátek stvoření Božího:*“ Slovo *Amen* znamená v hebrejštině: v pravdě. Podle svědectví apoštola Jana to Ježíš používal často (25krát), na začátku, před svými výroky, to dvakrát opakoval. Ale v tradiční náboženské praxi se to stalo termínem pro interpunkci na konci modliteb nebo prohlášení. Často je pak vykládáno ve smyslu „tak bud“ zděděné z katolicismu. A Duch používá tento pojem „*v pravdě*“, aby dal slovu *Amen* jeho dokonale oprávněný dvojí význam. *Laodicea* je hodina, kdy Ježíš nabízí velké světlo, aby plně osvětlilo prorocství připravená na čas konce. Dílo, které čtete, je toho důkazem. To, co způsobí roztržku mezi Ježíšem a oficiální adventistickou institucí, je odmítnutí jeho světla. V logické a oprávněné volbě podrobil Bůh adventismus v letech 1980 až 1994 zkoušce víry podle vzoru, který měl za následek ztrátu protestantů a požehnání adventistických průkopníků. Zkouška byla založena již na víře v návrat Ježíše, ohlášeného na jaro 1843, pak na podzim 1844. Od roku 1983 jsem zase začal sdílet oznámení o Ježíšově návratu na rok 1994, když jsem použil „*pět měsíců*“ *citovaných ve zprávě „pátá trubka*“ ve Zj. 9:5-10. Připsáním tohoto tématu kletbě protestantismu z roku 1844 vedlo období „*pět měsíců*“, tj. 150 skutečných let, do roku 1994. Vidět pouze návrat Ježíše Krista, aby označil konec tohoto období, a částečně zaslepen Bohem na detailu

textu jsem hájil to, co jsem považoval za božskou pravdu. Po oficiálních varováních prohlásila instituce v listopadu 1991 mé propuštění; to, zatímco zbývaly ještě tři roky na to, abych dokázal a popřel má oznámení. Teprve později, kolem roku 1996, jsem pochopil pravý význam této zkušenosti. Slova, která Ježíš vyslovil ve svém dopise „*Laodicei*“, se právě naplnila a nyní nabyla přesného významu. V roce 1991 už vlašští adventisté nemilovali pravdu tak jako v roce 1873. Moderní svět je také oslabil tím, že je svedl a získal si jejich srdce. Stejně jako v době „*Efezu*“ ztratil oficiální adventismus svou „*první lásku*“. A Ježíš jí „*odnímá její svícen a korunu*“, protože ani ona toho již není hodná. Ve světle těchto skutečností se sdělení stává jasným. Slovo „*Amen*“ potvrzuje požadavek úplné pravdy a konce požehnaného vztahu. „*Svěděk _ věrný a pravdivý*“ odmítá nevěrného a lživého Vyvoleného. „*Princip stvoření Boha*“, tedy stvořitel, přichází kolektivně uzavřít inteligenci nehodných a individuálně otevřít inteligenci svých vyvolených pravdám obsaženým a skrytým v příběhu Genesis. Zároveň evokováním „*principu Božího stvoření*“ které spojuje se slovem „*Amen*“, Duch potvrzuje velmi blízký konečný návrat Ježíše Krista: „*bezodkladně*“. Mezi lety 1994 a 2030, datem konce lidstva na Zemi, však ještě uplyne 36 let.

Smrtelná vlašnost

Verš 15: „*Znám vaše skutky. Vím, že ti není ani zima, ani horko. Ať je ti zima nebo horko!*»

Neformální adresa je adresována instituci. Toto je ovoce náboženství zděděných z otce na syna a dceru, kde se víra stává tradiční, formalistickou, rutinní a bojí se čehokoli nového; stav, ve kterém jí Ježíš už nemůže žehnat, když má tolik nového světla, které s ní může sdílet.

Verš 16: „*Protože jsi vlašný, ani studený ani horký, vyzvracím tě ze svých úst.*»

Pozorování bylo zavedeno Ježíšem v listopadu 1991, kdy byl prorok nesoucí jeho poselství odstraněn oficiální institucí. Na jaře 1994 bude vyzvracen, jak Ježíš oznámil. Sama o tom podala důkaz tím, že v roce 1995 vstoupila do ekumenické aliance organizované katolickou církví, kde se přidala k rebelujícím protestantům, protože nyní sdílí jejich prokletí.

Klamné iluze založené na duchovním dědictví

Verš 17: „*Protože říkáš: Jsem bohatý, jsem bohatý a nic nepotřebuji, a protože nevíš, že jsi ubohý, ubohý, chudý, slepý a nahý.*

„... *bohatá*“, adventistická vyvolená byla v roce 1873 a čtená zjevení udělená Ellen G. Whiteové ji dále duchovně obohatila. Ale na prorocké úrovni byly tehdejší výklady rychle zastaralé, jak se správně domníval James White, manžel Pánova posla. Ježíš Kristus, živý Bůh, navrhl svá proctví pro jejich dokonalé a bezchybné konečné naplnění. To je důvod, proč plynutí času, přinášející do světa obrovské změny, ospravedlňuje neustálé zpochybňování přijatých a vyučovaných interpretací. Požehnání Páně je vyhrazeno; Ježíš řekl: „*Tomu, kdo zachová mé skutky až do konce*“. Nicméně v roce 1991, v den jeho odmítnutí světla, byl konec ještě daleko. Musela proto být pozorná vůči jakémukoli novému světlu navrženému Pánem prostředky, které si sám zvolil. Jaký kontrast mezi iluzemi instituce a stavem, v němž jí Ježíš vidí a soudí! Ze

všech citovaných výrazů je slovo „ *nahý* “ pro instituci nejzávažnější, protože znamená, že jí Ježíš odňal svou věčnou spravedlnost, v jeho ústech je to rozsudek smrti a druhá smrt posledního soudu; podle toho, co je psáno ve 2. Kor. 5:3: „ *A tak sténáme v tomto stanu, toužíme-li si obléci svůj nebeský domov, kdybychom byli nalezeni oblečení a ne nazí.* »

Rada věrného a pravého svědka

Verš 18: „ *Radím ti, kup si ode mne zlato zkoušené ohněm, abys zbohatl, a bílé šaty, abys byl oblečen a aby se neukázala hanba tvé nahoty, a mast na pomazání. oči, abyste viděli.* »

Po zjištěních z roku 1991 měla instituce ještě tři roky na to, aby napravila své cesty a přinesla ovoce pokání, které se nedostavilo. A naopak, jeho vazby s padlými protestanty se posílily natolik, že v roce 1995 uzavřel oficiální spojení. Ježíš se představuje jako výhradní obchodník pravé víry, „zlato zkoušené ohněm“ *zkoušky*. Důkaz o jeho odsouzení církve se objevuje v nepřítomnosti „ *bílých šatů* “, jichž byli její průkopníci „ *hodni* “ ve Zj 3:4. Tímto srovnáním Ježíš ilustruje skutečnost, že před rokem 1994 podrobil adventisty z „ *Laodiceje* “ adventistickým očekáváním identickým s těmi, která předcházela datům 1843 a 1844; s cílem otestovat víru ve tři zkušenosti, jak je učilo poselství adresované v roce 1844 adventistům ze „ *Sard* “. V uzavřeném vzpurném postoji instituce nemohla pochopit, co jí Ježíš vyčítal; byla „ *slepá* “, jako farizeové Ježíšovy pozemské služby. Nemohla proto pochopit Kristovo pozvání ke koupi „ *velké perly* “ z podobenství Mt 13:45-46, které nastavuje obraz měřítka věčného života požadovaného Bohem. zjevený v tomto verši 18 Zj. .

Milosrdné volání

Verš 19: „ *Kolik miluji, kárám a trestám. Buďte proto horliví a číňte pokání.* »

Trest je pro ty, které Ježíš *miluje*, dokud je nevyvrhne. Výzva, výzva k pokání, nebyla vyslyšena. A láska se nedědí, získává se důstojností. Poté, co se instituce zatvrdila, zahajuje Ježíš individuální výzvu kandidátům nebeského povolání:

Univerzální volání

Verš 20: „ *Hle, stojím u dveří a klepu. Pokud někdo uslyší můj hlas a otevře dveře, vejdu k němu a budu s ním večeřet a on se mnou.* ”

Ve Zjevení se slovo „ *brána* “ objevuje ve Zj.3:8, zde ve Zj.3:20, ve Zj.4:1 a ve Zj.21:21. Zjevení 3:8 nám připomíná, že *dveře* otevírají a zavírají přístup. Stávají se tak symbolem zkoušek víry, které otevírají nebo uzavírají přístup ke Kristu, k jeho spravedlnosti a k jeho milosti.

nabývá slovo „ *brána* “ *tři různé, ale vzájemně se doplňující významy*. Ukazuje na samotného Ježíše: „ *Já jsem dveře* . Jan 10:9“; *nebeské dveře se otevřely* ve Zj 4,1: „ *V nebi se otevřely dveře.* » ; a *dveře* lidského srdce, na které Ježíš přichází zaklepat, aby pozval vyvoleného, aby mu otevřel své srdce a dal tak důkaz své lásky.

Stačí, aby jeho stvoření otevřelo své srdce zjevené pravdě, aby bylo umožněno intimní společenství mezi ním a jeho božským stvořitelem. Večere se slaví večer, když přichází noc, aby ukončila práci dne . Lidstvo brzy vstoupí do tohoto typu noci, „ *kde už nikdo nemůže pracovat.* (Jan 9:4). Konec doby milosti navždy zmrazí poslední náboženské volby lidských bytostí, mužů a žen stejně odpovědných a přísně se doplňujících na úrovni těla.

Ve srovnání s poselstvím z *Filadelfie* je vyvolený v *laodicejské éře* , v bezprostřední blízkosti návratu Ježíše Krista. „ *Otevřené dveře v nebi* “ se otevře jako pokračování tohoto poselství ve Zjevení 4:1.

Poslední napomenutí Ducha

Jednotlivým vítězům Ježíš prohlašuje:

Verš 21: „ *Kdo zvítězí, tomu dám sedět se mnou na mém trůnu, jako jsem já zvítězil a usedl se svým Otcem na jeho trůn.* »

Oznamuje tak činnost nebeského soudu, který následuje po tomto poselství a který bude tématem Zj. Ale tento slib ho pouze zavazuje ke skutečně zvolenému vítězi.

Verš 22: „ *Kdo má uši, slyš, co Duch říká církvi!* »

Téma „ *dopisů* “ končí tímto novým institucionálním selháním. Poslední, protože od nynějška bude světlo nést inspirovaný muž, poté malá skupina. Bude se individuálně přenášet od člověka k člověku a prostřednictvím internetu, který sám Ježíš povede tím, že povede své vyvolené ke zdroji šíření jeho nejnovějších pravd, stejně posvátných jako jeho božská osoba. Tímto způsobem, ať je kdekoli na zemi: „ *Kdo má uši, ať slyší, co Duch říká shromážděním!* “ »

Následující téma bude mít jako kontext nebeské tisíciletí soudu nad bezbožnými, který vykonali svatí. Celý předmět je založen na učení rozptýleném ve Zj. 4, 11 a 20. Ale Zjev. 4 jasně potvrzuje nebeský kontext této činnosti, která chronologicky následuje po poslední epoše pozemských Vyvolených.

Zjevení 4: Nebeský soud

Verš 1: „ *Potom jsem viděl, a hle, otevřely se dveře v nebi . První hlas, který jsem slyšel, jako zvuk trubky , který ke mně promluvil, řekl: Pojď sem a ukážu ti, co se bude dít dál.*

Tím, že řekl: „ *První hlas, který jsem slyšel, jako zvuk trubky* ,“ definuje Duch poselství této „ *laodicejské* “ éry jako to, do kterého přenesl Jana ve Zjevení 1:10: „ *Byl jsem v duchu na den Páně a slyšel jsem za sebou mocný hlas jako zvuk trubky.* “ *Laodicea* je tedy érou, jejíž konec je označen „ *dnem Páně* “ , dnem jeho velkého slavného návratu.

Duch podle svých slov silně podporuje myšlenku navazování tohoto tématu na poselství *Laodiceje* . Toto objasnění je důležité, protože instituce nikdy nedokázala svým odpůrcům dokázat své doktríny nebeského soudu. Dnes o tom

poskytují důkaz, který je možný díky správné definici dat připojených k poselstvím dopisů Zj . 2 a 3. Mezi *Laodiceou* a Zj. 4, se „ *sedmou trubkou* “ ze Zjevení 11, Ježíš vzal d'áblu a vzpurným lidem jejich pozemskou „ *nadvládu nad královstvím světa* “. Se „ *žní* “ ze Zj. 14 vzal své vyvolené do nebe a svěřil jim úkol, aby s ním soudili minulý pozemský život ničemných mrtvých. To je pak, že „ *ten, kdo vítězí, bude vládnout národům železnou holí* “, jak je oznámeno ve Zj.2:27. Pokud by si byli pronásledovatelé, jako já, jistí osudem, který je jim vyhrazen, není pochyb o tom, že by své chování upravili. Ale právě jejich zuřivá touha ignorovat jakékoli varování je vede k nejhorsším činům a sami si tak připravují ten nejhorší trest, který v současných pozemských podmínkách nelze zopakovat. Vraťme se tedy k textu této kapitoly 4. „ *První hlas, který jsem slyšel, jako zvuk trubky a který ke mně promluvil, řekl: Pojď sem a ukáži ti, co se musí stát dál* . Jan odkazuje na verš 10 ze Zj. 1: " *Byl jsem v Duchu v den Páně a slyšel jsem za sebou mocný hlas jako zvuk trubky* ." Toto téma Kristova návratu ve slávě je zmíněno již ve verši 7, kde je psáno: „ *Hle, přichází s oblaky. A uvidí to každé oko, i ti, kdo je probodli; a všechny kmene země budou kvůli němu truchlit. Ano. Amen!* » Naznačené spojení těchto tří textů potvrzuje konečný slavný kontext dne návratu Pána Ježíše, jehož vyvolení zasvěcenci a jeho věrní andělé nazývali také *Michael* . Pokud je Ježíšův hlas přirovnáván k trubce , je to proto, že jako tento zvučný nástroj armád, v čele svých nebeských andělských armád, Ježíš rozeznává svá vojska, aby zahájili boj. Navíc, jako *trubka* , jeho hlas nepřestal varovat své vyvolené, aby je varoval, aby je připravil na vítězství, jako on sám porazil hřích a smrt. Evokováním tohoto slova „ *trubka* “ nám Ježíš ukazuje nejtajemnější a nejdůležitější téma celého svého Zjevení. A je pravda, že pro jeho poslední služebníky toto téma skrývalo vyřazovací test. Zde, ve Zj. 4:1, je popsána scéna neúplná, protože se zaměřuje pouze na jeho vyvolené, které přichází zachránit před smrtí. Chování bezbožných v tomto kontextu bude popsáno ve Zjevení 6:16 těmito zjevujícími slovy: „ *A řekli horám a skalám: Padněte na nás a skryjte nás před tváří toho, kdo sedí na trůnu a před hněvem beránka; neboť přišel veliký den jeho hněvu, a kdo obstojí?* » Na tuto otázku visící, zdánlivě bez odpovědi, Bůh představitel v kapitole 7, která následuje ty, kteří mohou vzdorovat: zapečetěné vyvolené symbolizované číslem 144 000, množství 12 na druhou nebo 144. Ale on Pouze vyvolené, kteří zůstali naživu při návratu Krista jednat tam. Nyní, v tomto kontextu Zjevení 4, se vytržení do nebe týká také vyvolených, kteří zemřeli po Ábelovi, které Ježíš křísí, aby jim také dal odměnu slíbenou za jejich víru: věčný život. Také, když Ježíš řekl Janovi: „ *Pojď sem!* “, Duch prostřednictvím tohoto obrazu pouze předjímá vzestup všech vyvolených, vykoupených krví Ježíše Krista, do nebeského království Božího. Tento výstup do nebe znamená konec lidské pozemské přirozenosti, vyvolení jsou vzkříšeni podobně jako věrní Boží andělé, v souladu s Ježíšovým učením Mt 22:30. Maso a jeho prokletí skončily, opouštějí je bez lítosti. Tento okamžik lidských dějin je tak žádoucí, že jej Ježíš neustále připomíná ve svém zjevení od Daniela. Stejně jako země, prokletá kvůli člověku, praví vyvolení touží po svém vysvobození. Verš 2 se zdá být zkopírován ze Zjevení 1:10; ve skutečnosti Duch silněji potvrzuje spojení těch dvou, které odkazují na stejnou událost v dějinách Božího záměru, jeho návrat v jeho " *velký den* " prorokovaný ve Zj 16:16.

Verš 2: „ *Okamžitě jsem byl v duchu. A hle, na nebi byl trůn a na trůnu seděl jeden .* ”

Stejně jako v Janově zkušenosti, vzestup vyvolených do „ *nebe* “ je „ *těší na duchu* “ a promítají se do nebeské dimenze, která zůstává lidem trvale nepřístupná, protože tam vládne Bůh a je viditelný.

Verš 3: „ *Ten, který seděl, vypadal jako kámen z jaspisu a sardonyxu; a trůn byl obklopen duhou jako smaragd .* ”

Tam se ocitnou tváří v tvář Božímu trůnu, na kterém slavně sedí jediný Bůh stvořitel. Tuto nepopsatelnou nebeskou slávu přesto vyjadřují drahé kameny, na které jsou muži citliví. „ *Kameny jaspisu* “ nabývají velmi odlišných aspektů a barev, a tak zobrazují rozmanitost božské přírody. Červená barva, „ *sardoine* “ se mu podobá. „ *Duha* “ je přírodní úkaz, který muže vždy udivoval, ale jeho původ si stále musíme připomínat. Bylo to znamení smlouvy, kterou Bůh lidstvu zaslíbil, že ho už nikdy nezničí vodami potopy, podle Gn 9:9 až 17. Také pokaždé, když se déšť setká se sluncem, symbolickým obrazem Boha, duha, zdá se, že uklidňuje jeho pozemské tvory. Ale evokováním záplavy vod Petr připomíná, že „ *záplava ohně a síry* “ je v božském plánu (2Pt 3:7). Právě s ohledem na tuto vyhlazující „ *záplavu ohně* “ Bůh organizuje ve svém nebi soud nad bezbožnými, jehož soudci budou vykoupení vyvolení a Ježíš, jejich Vykupitel.

Verš 4: „ *Kolem trůnu jsem viděl dvacet čtyři trůnů a na těchto trůnech sedělo dvacet čtyři starců , oděni do bílých šatů a na hlavách měli zlaté koruny .* ”

Zde pak, symbolizovaní 24 starci , vykoupení ze dvou prorockých epoch zjevení podle následujícího principu: mezi 94 a 1843, založení 12 apoštolů; mezi lety 1843 a 2030 byl duchovní „adventistický“ Izrael z „ 12 kmenů “ zapečetěn „ *pečetí Boží* “, v 7. den sabatu v Apo.7. Tato konfigurace bude potvrzena ve Zjevení 21 v popisu „ *Nového Jeruzaléma, který sestupuje z nebe* “, aby se usadil na obnovené zemi; „ 12 kmenů “ je reprezentováno „ 12 dveřmi “ ve formě 12 „ *perel* “. Téma soudu je definováno ve Zj. 20:4, kde čteme: „ ***A viděl jsem trůny; a těm, kteří tam seděli, byla dána moc soudit . A viděl jsem duše těch, kteří byli sťati pro svědectví Ježíšovo a pro slovo Boží, i duše těch, kteří se neklaněli šelmě ani jejímu obrazu a nepřijali znamení na svá čela a na ruce. Ožili a vládli s Kristem tisíc let .*** ” Vláda vyvolených je vládou soudců. Ale koho soudíme? Zj 11:18 nám dává odpověď: „ *Národy se rozhněvaly; a přišel tvůj hněv a nadešel čas soudit mrtvé , odměnit své služebníky proroky, svaté a ty, kdo se bojí tvého jména, malé i velké, a zničit ty, kdo ničí zemi .* ” V tomto verši Duch připomíná sled tří témat zjevených pro čas konce: „šestá *polnice* “ pro „ *rozhněvané národy* “, čas „ *sedmi posledních ran* “, protože „ *přišel tvůj hněv* “ a nebeský soud „ *tisíc let* “, protože „ *nadešel čas soudit mrtvé* “. Na konci verše je uveden konečný program, který bude uskutečněn konečným soudem nad *jezerem ohně a síry* , které zničí bezbožné. Všichni se zúčastní druhého navrhl *vzkříšení* na konci „ *tisíce let* “, podle Zj. 20:5: „ *Zbytek mrtvých neožil, dokud nebylo dokončeno tisíc let* “. Duch nám dává svou definici bezbožných: „ *ti, kdo ničí zemi* “. Za tímto činem je „ *zničující nebo zničující hřích* “ citovaný v Dan 8:13; hřích , který způsobuje smrt a zpusťování země ; který vedl Boha k tomu, aby v letech 538 až 1798 vydal křesťanství krutému římskému papežskému režimu; který po roce 2021 nebo v roce 2021 přivede třetinu lidí k jadernému požáru. Nikoho by

nenapadlo, že od 7. března 321 přinese přestoupení svatého Sabatu pravého sedmého dne tolik hrozných a tragických následků. 24 *starších* je rozlišeno pouze na úrovni výnosu z Daniela 8:14, protože mají společné to, že jsou spaseni stejnou krví Ježíše Krista. To je důvod, proč, shledání hodnými, podle Zjevení 3:5, všichni nosí „*bílé šaty*“ a „*korunu života*“ zaslíbenou vítězům v bitvě víry, ve Zj.2:10. „*Zlato*“ *korun* symbolizuje víru očištěnou zkouškou podle 1Pt 1:7.

V této kapitole 4 se termín „*sedí*“ vyskytuje 3krát. Číslo 3 je symbolem dokonalosti a Duch staví toto téma soudu sedmého tisíciletí pod znamení dokonalého odpočinku dobytých, jak je psáno: „*Sed' po mé pravici, dokud ti nepoložím nepřátele za podnožku .*” Ža.110:1 a Mat.22:44. On a ti, kteří **sedí**, **odpočívají** a tímto obrazem Duch dobře představuje, sedmé tisíciletí, jako velký sabat neboli odpočinek prorokovaný od stvoření posvěceným odpočinkem sedmého dne našich týdnů.

Verš 5: „***Z trůnu vycházejí blesky, hlasy a hromy. Před trůnem hoří sedm ohnivých lamp, což je sedm duchů Božích .***”

Projevy, které „*vycházejí z trůnu*“, jsou přímo připisovány samotnému stvořiteli Bohu. Podle 2. Mojžíšovy 19:16 tyto jevy již poznamenaly v hrůze hebrejského lidu Boží přítomnost na hoře Sinaj. Tento návrh proto připomíná roli, kterou bude hrát deset Božích přikázání v tomto procesu soudu nad ničemnými mrtvými. Tato připomínka také evokuje skutečnost, že Bůh, který nezměnil svou přirozenost, je neviditelný s rizikem nevyhnutelné smrti pro své stvoření v minulosti, je viděn bez nebezpečí svými vykoupenými vzkříšenými a oslavenými vyvolenými. **Pozornost ! Tato krátká věta, nyní interpretovaná, se stane mezníkem ve struktuře knihy Zjevení. Pokaždé, když se objeví, musí čtenář pochopit, že proroctví evokuje kontext začátku soudu sedmého tisíciletí, který bude poznamenán přímým a viditelným zásahem Boha do Michaela, Ježíše Krista.** Struktura celé knihy nám tak nabídne postupné přehledy křesťanské éry pod různými tématy oddělenými tímto klíčovým výrazem: „*byly blesky, hlasy a hromy*“. Najdeme to ve Zjevení 8:5, kde je ke klíči přidáno „*zemětřesení*“. Oddělí téma věčné nebeské přímluvy Ježíše Krista od tématu *trubek* . Potom ve Zj. 11:19 bude ke klíči přidáno „*silné krupobití*“. Vysvětlení se objeví ve Zj. 16:21, kde toto „*velké krupobití*“ uzavírá téma *sedmé ze sedmi posledních Božích ran* . Podobně se „*zemětřesení*“ ve Zj 16:18 stává „*velkým zemětřesením*“. Tento klíč je zásadní pro to, abyste se naučili řídit učení knihy Zjevení a pochopili princip její struktury .

Vrátíme-li se k našemu verši 5, všimneme si, že tentokrát „*před trůnem*“ je „*hoří sedm lamp ohně*“. Symbolizují „*sedm duchů Božích*“. Číslo „*sedm*“ . » zde symbolizuje posvěcení Ducha Božího. Bůh ovládá všechna svá stvoření skrze svého Ducha, který obsahuje veškerý život; je v nich a klade je „*před svůj trůn*“, protože je stvořil svobodně, naproti sobě. Obraz „*sedmi hořících lamp*“ symbolizuje posvěcení božského světla; jeho dokonalé a intenzivní světlo eliminuje všechny možnosti tmy. Neboť ve věčném životě vykoupených není místo pro temnotu.

Verš 6: „*Před trůnem je stále skleněné moře jako křišťál. Uprostřed trůnu a kolem trůnu jsou čtyři živé bytosti plné očí vpředu a vzadu .*”

Duch k nám promlouvá svým symbolickým jazykem. Co je „*před trůn*“ označuje své nebeské tvory, kteří pomáhají, ale neúčastní se soudu. Ve velkém množství nabývají vzhledu moře, jehož čistota charakteru je tak čistá, že ji přirovnává ke *kříšťádu*. To je základní charakter nebeských a pozemských tvorů, kteří zůstali věrní Bohu stvořiteli. Potom Duch povolává další symbol, který se týká Boha uprostřed trůnu a jeho nebeských stvoření z jiných světů a jiných dimenzí *kolem trůnu*; *kolem* označuje stvoření rozptýlená pod pohledem Boha sedícího na *trůnu*. Výraz „*čtyři živé bytosti*“ odkazuje na univerzální úroveň živých bytostí. Množství *očí* je ospravedlněno slovem mnohost a jejich poloha „*vpředu a vzadu*“ symbolizuje několik věcí. Za prvé, dává těmto *živým bytostem* vícesměrný, vícerozměrný vzhled. Ale více duchovně se výraz „*před a za*“ vztahuje k božskému zákonu vyrytému prstem Božím na hoře Sinaj, na čtyřech stranách dvou kamenných desek. Duch srovnává univerzální život s univerzálním zákonem. Obojí je dílem Boha, který vyryl do kamene, do těla nebo do duchů měřítko dokonalého života pro štěstí svých tvorů, kteří ho chápou a milují. Tyto zástupy očí sledují a sledují s vášní a soucitem, co se děje na Zemi. V 1. Kor.4:9 Pavel prohlašuje: „*Neboť Bůh, zdá se mi, učinil nás, apoštoly, nejnižšími z lidí, odsouzenými k smrti určitým způsobem, protože jsme byli podívanou pro svět, k andělům a lidem.*“ Slovo „*svět*“ v tomto verši je řecké „*kosmos*“. Je to tento vesmír, který definuji jako multidimenzionální světy. Na zemi vyvolené a jejich bitvy sledují neviditelní diváci, kteří je milují stejnou božskou láskou, kterou zjevil Ježíš Kristus. Radují se ze své radosti a pláčou s těmi, kdo pláčou, protože boj je tak těžký a strastiplný. Ale tento vesmír také označuje nevěřící svět jako římský lid, diváky zabíjení věrných křesťanů v jejich arénách.

Zjevení 5 nám představí tyto tři skupiny nebeských diváků: *čtyři živé bytosti, anděly a starce*, všichni vítězí, jsou na věčnost spojeni pod láskyplným pohledem velkého stvořitele Boha.

Spojení, které spojuje „*množství očí*“ s božským zákonem, je ve jménu „*svědectví*“, které Bůh dává svému zákonu deseti příkázání. Pamatujeme si, že tento zákon byl uchovávan na „*nejsvětějším místě*“ vyhrazeném výhradně Bohu a zakázáno lidem, s výjimkou svátku „*Dne smíření*“. Zákon zůstal Bohu jako „*svědectví*“ a jeho „*dvě tabulky*“ dají druhý význam symbolickým „*dvou svědkům*“ citovaným ve Zj. 11:3. » V této lekci „*množství očí*“ odhaluje existenci množství neviditelných svědků, kteří byli svědky pozemských událostí. V božském myšlení je slovo svědek neoddělitelné od slova věrnost. Řecké slovo „*martos*“ přeložené jako „*mučedník*“ to dokonale definuje, protože věrnost požadovaná Bohem nemá žádné hranice. A přinejmenším Ježíšův „*svědek*“ musí ctít božský zákon jeho deseti příkázání, ke kterým ho Bůh přirovnává a soudí.

BOŽSKÝ ZÁKON prorokuje

Zde otevírám závorku, abych evokoval božské světlo přijaté na jaře 2018. Týká se zákona deseti Božích příkázání. Duch mě vedl k tomu, abych si uvědomil důležitost následujícího objasnění: „*Mojžíš se vrátil a sestoupil z hory se dvěma deskami svědectví v ruce; tabulky byly psány z obou stran, psaly se na jednu a*

druhou stranu . Desky byly dílem Božím a písmo bylo písmem Božím, vyrytým na tabulích (Exo 32:15-16). Nejprve mě překvapilo, že nikdo nikdy nevzal v úvahu toto upřesnění, podle kterého byly původní tabulky zákona napsány na jejich čtyřech tvářích, tedy „zepředu a vzadu“ jako „oči čtyř živých bytostí“ předchozí prostudovaný verš. Toto naléhavě citované vysvětlení mělo důvod, který mi Duch dovolil objevit. Celý text byl původně rozmístěn rovnoměrně a vyváženě po čtyřech stranách dvou kamenných stolů. Na přední straně prvního bylo zobrazeno první přikázání a polovina druhého; jeho zadní část nesla druhou část druhé a celou třetí. Na druhém stole bylo zepředu zobrazeno čtvrté přikázání v plném rozsahu; jeho zadní strana nesla posledních šest přikázání. V této konfiguraci nám dvě viditelné strany představují první přikázání a druhé, v polovině, a čtvrté, které se týká posvěceného odpočinku sedmého dne. Pohled na tyto věci zvýrazňuje tato tři přikázání, která jsou znamením svatosti v roce 1843, kdy byl sabat obnoven a Bohem vyžadován. K tomuto datu padli protestanti za oběti zděděné římské neděle. Důsledky adventistické a protestantské volby tak budou zobrazeny na zadní straně dvou tabulek. Zdá se, že bez respektování soboty se od roku 1843 překračuje i třetí přikázání: „*Jméno Boží je přijímáno nadarmo*“, doslova „*falešně*“, těmi, kdo ho vzývají bez Kristovy spravedlnosti nebo po 'ztratil. Obnovují tak chybu, kterou spáchali Židé, jejichž tvrzení o příslušnosti k Bohu je zjeveno jako lež Ježíšem Kristem ve Zj. 3:9: „*Ti ze satanovy synagogy, kteří se nazývají Židy a nejsou, ale lžou* .“ V roce 1843 to byl případ protestantů, dědiců katolíků. Ale před třetím přikázáním druhá část druhého odhaluje soud, který Bůh vynáší nad dvěma hlavními nepřátelskými tábory. Protestantským dědicům římského katolicismu Bůh říká: „*Jsem žárlivý Bůh, který trestá nepravost otců na dětech do třetí a čtvrté generace těch, kteří mě nenávidí,*“; naneštěstí pro něj bude oficiální adventismus „*zvracený*“ v roce 1994 sdílet jejich osud; ale také naopak říká svatým, kteří budou zachovávat jeho svatý Sabat a jeho prorocké světlo od roku 1843 do roku 2030: „*a kteří se smilují až do tisíce pokolení nad těmi, kdo mě milují a kteří zachovávají má přikázání*“. Uvedené číslo „*tisíc*“ jemně evokuje „*tisíc let*“ sedmého tisíciletí Rev. 20, které bude odměnou vyvoleným vítězům, kteří vstoupili do věčnosti. Objevuje se další poučení. Protestanti a adventisté, kteří byli zbaveni pomocí Ducha svatého Ježíše Krista, v důsledku toho nebudou moci postupně v letech 1843 a 1994 ctít posledních šest přikázání napsaných na zadní straně tabulky 2, včetně přední strany. zasvěcený božskému odpočinku sedmého dne. Na druhé straně pozorovatelé tohoto odpočinku získají pomoc Ježíše Krista, aby byli poslušni těchto přikázání, která se týkají povinností člověka vůči jeho lidskému bližnímu. Boží skutky až po předání tabulek zákona Mojžíšovi nabývají smyslu, role a využití stejně překvapivého, jako jsou neočekávané v čase konce, v roce 2018. A poselství o obnovení sabatu je tím posíleno a potvrzeno Všemohoucím Bohem Ježíšem Kristem.

Zde je nyní forma, ve které se deset přikázání objevuje.

Tabulka 1 – Přední strana: předpisy

Bůh se představuje

"*Já jsem Hospodin, tvůj Bůh, který jsem tě vyvedl z egyptské země, z domu otroctví* ." (Jsou zahrnuti všichni vyvolení zachránění z hříchu a spasení smírnou

krví prolitou Ježíšem Kristem; *domem otroctví* je hřích; napodobené ovoce ďábla).

1. přikázání: katolický hřích od roku 538 · protestantský od roku 1843 a adventistický od roku 1994).

" *Nemít žádné jiné bohy přede mnou .* "

2. přikázání: ^{1. část}: Katolický hřích od roku 538.

„ *Nedělejte si žádný rytý obraz ani žádné vyobrazení věcí, které jsou nahoře na nebi, dole na zemi a ve vodách pod zemí. Neklaněj se jim a nesluž jim;* "

Tabulka 1 – Zpět: Důsledky

2. přikázání: ^{2. část}

„... *neboť já, Jahveh, tvůj Bůh, jsem žárlivý Bůh, který trestám nepravosti otců na dětech až do třetí a čtvrté generace těch, kteří mě nenávidí, (katolíci od roku 538; protestanti od roku 1843; adventisté od roku 1994) a který prokazuje milosrdenství tisícům generací těm , kteří mě milují a zachovávají má přikázání . (Adventisté sedmého dne, od roku 1843; nejnovější od roku 1994)* .

3. přikázání: přestupovali katolíci od roku 538, protestanti od roku 1843 a adventisté od roku 1994) ·

Neber jméno Hospodina, svého Boha, falešně; neboť YaHWéH nenechá bez trestu toho, kdo bere jeho jméno falešně . »

Tabulka 2 – Přední strana: předpis

4. přikázání: jeho přestoupení křesťanským shromážděním od roku 321 z něj činí „ *zničující hřích* “ z Dan.8:13 · od roku 538 přestupuje katolickou víru a od roku 1843 protestantskou víru. Od roku 1843 a 1873 je ale ctěn vírou adventistů sedmého dne.

„ *Pamatuj na den sabatu, abys ho světil. Pracuj šest dní a dělej všechnu svou práci. Sedmý den je však sobota Hospodina, tvého Boha, nedělej žádnou práci ani ty, ani tvůj syn, ani tvá dcera, ani tvůj muž, ani tvá otrokyně, ani tvůj dobytek, ani cizinec, který je ve tvých dveřích. Nebo v šesti dnech učinil Hospodin nebesa, zemi a moře i všechno, což jest v nich, a odpočinul dne sedmého; proto požehnal Hospodin den sobotní a posvětil jej . »*

Tabulka 2: Obrácení: důsledky : Těchto šest posledních přikázání bylo překročeno křesťanskou vírou od roku 321; katolickou vírou od r. 538; protestantskou vírou od roku 1843 a „zvracenou“ adventistickou vírou v roce 1994. Ale jsou respektováni ve víře adventistů sedmého dne požehnání Duchem svatým Ježíše Krista od roku 1843 a 1873; „poslední“ od roku 1994 do roku 2030.

5. přikázání -

„ *Cti svého otce a svou matku, aby byly tvé dny dlouhé v zemi, kterou ti dává Hospodin, tvůj Bůh. »*

šesté přikázání -

" ~~Nezabiješ~~ . " *Nespáchat vraždu .* " (typu zločinné vraždy nebo ve jménu falešného náboženství)

7. přikázání -
 „ *Nezcižolož.* »
 8. přikázání -
 " *Nekrást.* »
 9. přikázání -
 „ *Nevydávejte křivé svědectví proti svému bližnímu .* »
 10. přikázání -
 „ *Neprahni po domě svého bližního; nepožádej manželku svého bližního, ani jeho služebníka, ani jeho služebnou, ani jeho vola, ani osla, ani nic, co patří tvému bližnímu.* »

Zde uzavírám tuto vznešenou a životně důležitou závorku.

Verš 7: „ *První živý tvor je jako lev, druhý živý tvor je jako tele, třetí živý tvor má lidskou tvář a čtvrtý živý tvor je jako létající orl .*

Řekněme to hned, jsou to jen symboly. Stejně poselství je uvedeno v Ez 1:6 s odchylkami v popisu. Existují čtyři stejná zvířata, každé se čtyřmi různými tvářemi. Tady stále máme čtyři zvířata, ale každé má jen jednu tvář, která se u čtyř zvířat liší. Tato monstra tedy nejsou skutečná, ale jejich symbolické poselství je vznešené. Každý z nich představuje standard věčného univerzálního života, který se, jak jsme viděli, týká samotného Boha a Jeho mnohorozměrných vesmírných stvoření. Ten, kdo inkaroval ve své božské dokonalosti, tato čtyři kritéria univerzálního života, je Ježíš Kristus, v němž se podle Soudu 14:18 nachází královská hodnota a síla *lva* ; duch oběti a služby *tele* ; lidský obraz Boha; a panství nejvyšší nebeské výšky *létajícího orla* . Tato čtyři kritéria se nacházejí v celém univerzálním věčném nebeském životě. Představují normu, která vysvětluje úspěch božského projektu, proti kterému bojují vzpurní duchové. A Ježíš představoval dokonalý model svým apoštolům a učedníkům během své trvalé pozemské služby; zašel tak daleko, že umyl nohy svým učedníkům, než vydal své tělo mučení ukřižováním, aby místo nich usmířil jako „tele“ za hříchy všech svých vyvolených. Necht' také každý prozkoumá sám sebe, aby poznal, zda je zřeknutí se této normy věčného života v souladu s jeho povahou, jeho aspiracemi a touhami. Toto je standard nabídky spásy, kterou je třeba uchopit nebo odmítnout.

Verš 8: „ *Všechny čtyři živé bytosti mají šest křídel a jsou plné očí všude kolem i uvnitř. Nepřestávají dnem i nocí říkat: Svátý, svátý, svátý je Pán Bůh, všemohoucí, který byl, je a přichází!* »

Na pozadí nebeského soudu tato scéna ilustruje principy, které trvale uplatňují v nebi i na zemi bytosti, které zůstávají věrné Bohu.

Nebeská těla tvorů z jiných světů nepotřebují křídla k pohybu, protože nepodléhají zákonům pozemské dimenze. Ale Duch přijímá pozemské symboly, kterým člověk rozumí. Tím, že jim přisuzuje „ *šest křídel* “, nám odhaluje symbolickou hodnotu čísla 6, které se stává číslem nebeského charakteru a číslem andělů. Týká se světů, které zůstávají bez hříchu, a andělů, z nichž jako první byl stvořen Satan, rebelující anděl. Když si Bůh přidělil číslo „sedm“ jako svou osobní královskou „pečet“, číslo 6 lze považovat za „pečet“ nebo v případě ďábla

za „značku“ jeho osobnosti, ale sdílí toto číslo 6 se světy zůstávají čisté a všemi anděly stvořenými Bohem, dobrými i špatnými. Pod andělem přichází muž, jehož číslo bude „5“, což je ospravedlněno jeho 5 smysly, 5 prsty jeho ruky a 5 prsty jeho nohy. Níže je číslo 4 univerzálního znaku určeného 4 světovými stranami, Sever, Jih, Východ a Západ. Níže je číslo 3 dokonalosti, potom číslo 2 nedokonalosti a číslo 1 jednoty neboli dokonalého sjednocení. Oči čtyř živých bytostí jsou „*všude kolem a uvnitř*“ a navíc „*před a za*“. Nic nemůže uniknout pohledu tohoto nebeského mnohorozměrného univerzálního života, který božský Duch zkoumá v jeho celistvosti, protože jeho původ je v něm. Toto učení je užitečné, protože na dnešní zemi, kvůli hříchu a špatnosti hříšníků, tím, že je uchovává „*v sobě*“, může člověk skrývat své tajné myšlenky a špatnosti před jinými lidmi. V nebeském životě jsou takové věci nemožné. Nebeský život je průhledný jako křišťál, protože z něj byla vyhnána špatnost, spolu s ďáblem a jeho zlými anděly, svrženi na zem, podle Zj 12:9, po Ježíšově vítězství nad hříchem a mrtvými. Hlásání svatosti Boží je dovršeno ve své dokonalosti (3krát: *svaté*) obyvateli těchto čistých světů. Ale toto hlásání se neprovádí slovy; je to dokonalost jejich individuální a kolektivní svatosti, která ve stálých dílech hlásá dokonalost svatosti Boha, který je stvořil. Bůh zjevuje svou povahu a jméno ve formě citované ve Zj. 1:8: "*Já jsem alfa a omega, praví Pán Bůh, který je a který byl a který přijde, Všemohoucí.*" Výraz „*kdo je, kdo byl a kdo přijde*“ dokonale definuje věčnou povahu Boha stvořitele. Lidé ho odmítají nazývat jménem, které si dal, „YaHWéH“, nazývají ho „Pánem“. Je pravda, že Bůh nepotřeboval jméno, protože jelikož je jedinečný a nemá božského konkurenta, nepotřebuje jméno, aby ho odlišil od jiných bohů, kteří neexistují. Bůh přesto souhlasil, že odpoví na žádost Mojžíše, kterého miloval a který miloval jeho. Dal si tedy jméno „YaHWéH“, které se překládá slovesem „být“, konjugovaným ve třetí osobě jednotného čísla hebrejského imperfekta. Tento „nedokonalý“ čas označuje výkon, který se prodlužuje v čase, tedy o čas větší než naše budoucnost, tvar „který je, který byl a který bude“ dokonale překládá význam této hebrejské nedokonalosti. Formule „*ten, kdo je, kdo byl a kdo má přijít*“ je tedy Boží způsob, jak přeložit své hebrejské jméno „YaHWéH“, když je musí přizpůsobit západním jazykům nebo jakémukoli jinému než hebrejštině. Část „a který přichází“ označuje závěrečnou adventistickou fázi křesťanské víry, která byla ustanovena v Božím plánu výnosem Dan. 8:14 od roku 1843. Je tedy v těle zvolených adventistů, že hlásání trojí svatosti Boha je splněno. Božství Ježíše Krista bylo často sporné, ale je to nesporné. Bible o tom říká v Židům 1:8: „*On však řekl Synu: Tvůj trůn, Bože, je věčný; žezlo tvé vlády je žezlo spravedlnosti;*“. A Filipovi, který Ježíše žádá, aby mu ukázal Otce, Ježíš odpovídá: „*Jsem s tebou tak dlouho, a nepoznal jsi mě, Filipe! Kdo viděl mne, viděl Otce; jak říkáš: Ukaž nám Otce?* (Jan 14:9).

Verše 9-10-11: „*Když živí vzdávají slávu a čest a dikůvzdání tomu, kdo sedí na trůnu, tomu, kdo žije na věky věků, padne dvacet čtyři starců před tím, kdo sedí na trůnu, a budou se klanět a klaněli se před živým na věky věků a vrhli své koruny před trůn se slovy: Hoden jsi, Pane náš a Bože náš, přijmout slávu, čest a moc; neboť ty jsi stvořil všechny věci a je to z tvé vůle, že existují a byly stvořeny.*“

Kapitola 4 končí scénou oslavování Boha stvořitele. Tato scéna ukazuje, že Boží požadavek „*bojte se Boha a vzdejte mu slávu ...*“, vyjádřený v poselství prvního anděla ze Zj 14:7, byl vyslyšen a dobře pochopen posledními zvolenými úředníky vybranými od roku 1843; ale především vyvolenými, kteří zůstali naživu v době návratu ve slávě Ježíše Krista; protože jen pro ně bylo od jara 2018 připraveno a plně osvětleno Zjevení Apokalypsy v čase zvoleném Bohem. Vykoupení tak vyjadřují v adoraci a chvále všechnu svou vděčnost vůči Ježíši Kristu, podobě, v níž Všemohoucí je navštívil, aby je zachránil před hříchem a smrtí, svou mzdou. Nevěřící lidstvo věří jen tomu, co vidí, jako apoštol Tomáš, a protože Bůh je neviditelný, je odsouzeno ignorovat jeho extrémní slabost, která z něj dělá pouze hračku, se kterou manipuluje podle své božské vůle. Má alespoň výmluvu, která ji neospravedlňuje, že nepoznala Boha, výmluvu, kterou Satan nemá, protože zná Boha, rozhodl se proti němu bojovat; je to stěží uvěřitelné, ale pravdivé, a týká se to i zlých andělů, kteří ho následovali. Paradoxně mnoho různých a dokonce protichůdných plodů svobodné volby svědčí o autentické a naprosté svobodě, kterou Bůh dal svým nebeským a pozemským tvorům.

Zjevení 5: Syn člověka

Když představil Ježíše zástupu, Pilát řekl: " *Hle, ten člověk* ." Sám Bůh musel přijít a přijmout tělesnou podobu, aby se „*Člověk*“ mohl zjevit podle svého srdce a svých tužeb. Smrt zasáhla první pár lidských bytostí kvůli hříchu neposlušnosti proti Bohu. Na znamení jejich nového hanebného stavu je Bůh přiměl objevit jejich fyzickou nahotu, která byla pouze vnějším znakem jejich vnitřní duchovní nahoty. Od tohoto počátku bylo učiněno první oznámení o jejich vykoupení tím, že jim bylo dáno oblečení vyrobené ze zvířecích kůží. Tak bylo zabito první zvíře v historii lidstva, můžeme si myslet, že to byl mladý beran nebo jehně kvůli symbolice. O 4 000 let později Beránek Boží, který snímá hříchy světa, přišel nabídnout svůj právně dokonalý život, aby vykoupil vyvolené mezi lidstvem. Tato spása nabízená v čisté milosti Bohem tedy zcela spočívá na smrti Ježíše, který svým vyvoleným umožňuje těžit z jeho dokonalé spravedlnosti; a zároveň svou smrtí odčínuje jejich hříchy, jejichž dobrovolným nositelem se stal. Od té doby se Ježíš Kristus stal jediným jménem, které může zachránit hříšníka na celé naší zemi, a jeho spása platí od Adama a Evy.

Ze všech těchto důvodů je tato kapitola 5, umístěná pod postavou „*Člověka*“, věnována právě jemu. Ježíš nejen zachraňuje své vyvolené svou smírnou smrtí, ale zachraňuje je tím, že je chrání po celou dobu jejich cesty

pozemským životem. A právě za tímto účelem je varuje před duchovními nebezpečími, která jim ďábel postavil do cesty. Jeho technika se nezměnila: stejně jako v době apoštolů k nim Ježíš mluví v podobenstvích, takže svět slyší, ale nerozumí; což není případ jeho volených představitelů, kteří stejně jako apoštolové dostávají jeho vysvětlení přímo od něj. Jeho zjevení „Apokalypsa“ zůstává pod tímto nepřeloženým řeckým názvem, tímto gigantickým podobenstvím, kterému svět nesmí rozumět. Ale pro jeho vyvolené je toto prorocství skutečně jeho „**Zjevením**“.

Verš 1: „*Potom jsem viděl v pravici toho, který seděl na trůnu, knihu napsanou zevnitř i zvenčí, zapečetěnou sedmi pečeti* .

Na trůnu stojí Bůh a má ve své pravici, tedy pod svým požehnáním, knihu napsanou „*uvnitř i vně*“. To, co je napsáno „*uvnitř*“, je dešifrované poselství vyhrazené pro jeho vyvolené, které zůstává uzavřené a nepochopené lidmi světa, nepřáteli Boha. To, co je napsáno „*venku*“, je zašifrovaný text, viditelný, ale pro lidstvo nesrozumitelný. Kniha Zjevení je zapečetěna „*sedmi pečeti*“. V tomto objasnění nám Bůh říká, že pouze otevření „*sedmé pečeti*“ umožní její úplné otevření. Dokud zůstane pečeť, která ji zapečetí, knihu nelze otevřít. Celé otevření knihy tak bude záviset na čase, který Bůh určil pro téma „*sedmé pečeti*“. Bude zmíněna pod názvem „*pečeť živého Boha*“ ve Zj. 7, kde se označuje zbytek sedmého dne, jeho svatý Sabat, jeho obnovení bude připojeno k datu 1843, což bude tedy také doba otevření „*sedmé pečeti*“, které vnáší do pedagogiky knihy téma „*sedmi trubek*“, tak důležité pro nás, její vyvolené.

Verš 2: „*A viděl jsem mocného anděla volat mocným hlasem: Kdo je hoden otevřít knihu a rozlomit její pečeti?* »

Tato scéna je závorkou v montáži prorocství. Kniha Zjevení by neměla být otevřena v nebi, v kontextu předchozí kapitoly 4. Vyvolení to potřebují před návratem Ježíše Krista, zatímco jsou vystaveni nástrahám ďábla. Síla je v táboře Božím a mocný anděl je anděl YaHWÉH, Bůh ve své andělské podobě Michaela. Zapečetěná kniha je nesmírně důležitá a svatá, protože vyžaduje velmi vysokou důstojnost, aby rozlomila její pečeti a otevřela ji.

Verš 3: „*A nikdo v nebi, ani na zemi, ani pod zemí nemohl otevřít ten svitek, ani se do něj podívat.* »

Knihu, kterou napsal sám Bůh, nemůže otevřít žádný z jeho nebeských ani pozemských tvorů.

Verš 4: „*A velmi jsem plakal, protože se nenašel nikdo, kdo by byl hoden otevřít knihu nebo se do ní podívat.* »

John je, stejně jako my, pozemský tvor a jeho slzy vyjadřují zděšení lidstva, které čelí nástrahám nastraženým ďáblem. Zdá se, že nám říká: „Kdo může být spasen bez zjevení?“. Odhaluje tak vysokou tragickou míru neznalosti jeho obsahu a jeho fatální následek: dvojitou smrt.

Verš 5: „*A jeden ze starců mi řekl: Neplač; hle, lev z pokolení Juda, Kořen Davidův, zvítězil, aby otevřel svitek a jeho sedm pečeti.* »

„*Starci*“ vykoupení ze země Ježíšem mají dobré postavení, aby povýšili jméno Ježíše Krista nad všechny živé bytosti. Poznávají v něm vládu, o níž sám prohlásil, že ji přijal od Otce a nebeských bytostí v Mt 28:18: „*Ježíš přišel a promluvil k nim takto: Je dána veškerá moc na nebi mně i na zemi* . Právě tím, že

se Bůh zaměřil na svou inkarnaci v Ježíši, inspiroval Jákoba, který prorokoval nad svými syny o Judovi: „ *Juda je mladý lev. Vrátil ses z masakru, můj synu! Kleči kolena, lehne si jako lev, jako lvice: kdo ho přiměje vstát? Žezlo se nevzdálí od Judy, ani hůl panovníka mezi jeho nohama, dokud nepřijde Sílo a národy ho neposlechnou. Přiváže osla k vinné révě a oslátka své k nejlepší révě; Pere svůj oděv ve víně a svůj plášť v krvi hroznů. Jeho oči jsou červené od vína a jeho zuby jsou bílé od mléka* (Gn 49:8 až 12). Krev hroznů bude tématem „ sklizně “ oznámené ve Zj. 14:17 až 20, což je také prorokováno v Izajášovi 63. O „kořenu Davidově “ čteme v Iz.11:1 až 5 : „ *Z kmene Jesseho pak vyroste ratolest a z jeho kořenů se zrodí výhonek. Spočine na něm Duch Hospodinův: Duch moudrosti a rozumu, Duch rady a síly, Duch poznání a bázně Hospodinovy. Vydechne bázeň před Hospodinem; Nebude soudit podle vzhledu, nebude rozhodovat z doslechu. On však bude soudit chudé spravedlivě a spravedlivě bude soudit chudé země; Bude bít zemi svým slovem jako holí a dechem svých rtů zabije bezbožné. Spravedlnost bude pásem jeho boků a věrnost pásem jeho beder .”* Ježíšovo vítězství nad hříchem a smrtí, jeho plat, mu dává zákonné a legitimní právo otevřít knihu Zjevení, aby jeho vyvolení mohli být varováni a chráněni před smrtícími náboženskými pastmi, které nastražil ďábel, aby svádět nevěřící. Kniha bude tedy plně otevřena v době, kdy vstoupí v platnost výnos z Daniela 8:14, totiž prvního jarního dne roku 1843; i když jeho nedokonalé pochopení bude časem vyžadovat přehodnocení, až do roku 2018.

Verš 6: „ *A viděl jsem uprostřed trůnu a čtyř živých tvorů a uprostřed starších beránka, který tam byl jako zabitý. Měl sedm rohů a sedm očí, což je sedm Božích duchů seslaných po celé zemi.* »

Musíme si všimnout přítomnosti *beránka „ uprostřed trůnu “*, protože on je Bůh ve svém mnohotvárném posvěcení, je to jedinečný Bůh stvořitel, archanděl Michael, Ježíš Kristus, Beránek Boží, a Svatý. Duch neboli „ *sedm duchů Božích vyslaných do celé země* “. Jeho „ *sedm rohů* “ symbolizuje posvěcení jeho síly a jeho „ *sedm očí* “, posvěcení jeho pohledu, který do hloubky zkoumá myšlenky a činy jeho stvoření.

Verš 7: „ *Přišel a vzal svitek z pravé ruky toho, kdo seděl na trůnu.* »

Tato scéna ilustruje slova Zjevení 1:1: „ *Zjevení Ježíše Krista, které mu dal Bůh, aby ukázal svým otrokům, co se musí rychle stát, a které dal poznat tím, že poslal svého anděla svému otroku Janovi .“* Toto poselství nám chce říci, že obsah Zjevení **bude** neomezený, protože je dán samotným Bohem, Otcem; a to tím, že na ni vložil veškeré své požehnání, které naznačil svou „ *pravou rukou* “.

Verš 8: „ *Když vzal svitek, čtyři bytosti a dvacet čtyři starců padli před Beránkem, každý s harfou a zlatými nádobkami s kadidlem, což jsou modlitby svatých.* »

Ponechme si z tohoto verše tento symbolický klíč: „ *zlaté poháry naplněné vonnými látkami, které jsou modlitbami svatých* “. Všechna nebeská a pozemská stvoření zvolená svou věrností se klaní před „ *beránka* “ Ježíše Krista, aby se mu klaněli. „ *Harfy* “ symbolizují **univerzální harmonii** kolektivní chvály a uctívání.

Verš 9: „ *A zapívali novou píseň: „Hoden jsi vzít svitek a otevřít jeho pečeti; neboť jsi byl zabit a svou krví jsi vykoupil Bohu lidi ze všech kmenů, jazyků, lidí a národů;»*

Tato „ *nová píseň* “ oslavuje osvobození od hříchu a dočasně i zmizení podněcovatelů vzpoury. Protože jen po posledním soudu navždy zmizí. Vykoupení Ježíšem Kristem pocházejí ze všech původů, všech barev a lidských ras, „ *z každého kmene, jazyka, lidu a národa* “; což dokazuje, že projekt spásy je navržen pouze ve jménu Ježíše Krista, v souladu s tím, co prohlašuje Skut. 4:11-12: „ *Ježíš je kámen zavržený vámi, kteří stavíte, a který se stal hlavním kamenem rohu . V žádném jiném není spásy; neboť není pod nebem žádného jiného jména daného lidem, v němž bychom měli být spaseni.* “. **Všechna** ostatní náboženství jsou proto nelegitimní a ďábelské iluzorní podvody. Na rozdíl od falešných náboženství je pravá křesťanská víra organizována Bohem logicky koherentním způsobem. Je psáno, že Bůh není nikomu cizí; jeho požadavky jsou stejné pro všechna jeho stvoření a spása, kterou nabízel, měla cenu, kterou on sám přišel zaplatit. Když trpěl za toto vykoupení, zachrání pouze ty lidi, které soudí, že jsou hodné mít prospěch z jeho mučednické smrti.

Verš 10: „ *Učinil jsi z nich království a kněží našeho Boha a budou kralovat na zemi .* “

Nebeské království, které Ježíš kázal, nabylo podoby. Získání „ *práva na soudce* “, vyvolení jsou přirovnáni ke králům podle Zj. 20:4. „ *Kněží* “ při svých činnostech staré smlouvy nabízeli symbolické zvířecí oběti za hřích. Během „ *tisíce let* “ nebeského soudu vyvolení také svým soudem připraví poslední oběti velké univerzální oběti, která jedním tahem zničí všechna padlá nebeská i pozemská stvoření. Oheň „ *ohnivého jezera druhé smrti* “ je zničí v den soudu. Teprve po tomto zničení, znovuzrozená Bohem, obnovená země přijme vykoupené vyvolené. Teprve potom s Ježíšem Kristem, *Králem králů a Pánem pánů* ze Zjevení 19:16, „ *budou kralovat na zemi* “.

Verš 11: " *Podíval jsem se a slyšel jsem hlas mnoha andělů kolem trůnu a živých tvorů a starců, a jejich počet byl tisíce tisíc a tisíce tisíců.* "

Tento verš nám společně představuje tři skupiny diváků, kteří jsou svědky pozemských duchovních bitev. Duch tentokrát jasně zmiňuje anděly jako zvláštní skupinu, jejíž počet je velmi vysoký: „ *myriády myriád a tisíce tisíců* “ . Andělé Páně jsou v současnosti blízcí bojovníci, postavení do služeb jeho vykoupených, jeho pozemských vyvolených, které střeží, chrání a vyučují v jeho jménu. V první linii tito první svědci Boha zaznamenávají individuální a kolektivní historii života na zemi.

Verš 12: „ *Řekli mocným hlasem: Beránek, který byl zabit, je hoden přijmout moc, bohatství, moudrost, sílu, čest, slávu a chválu.* »

Andělé pomáhali na zemi při službě svého vůdce Michaela, který se zbavil všech svých božských sil, aby se stal dokonalým Mužem, který se na konci své služby nabídl jako dobrovolná oběť, aby odčinil hříchy spáchané jeho vyvolenými úředníci. Na konci jeho nabídky milosti vyvolení vzkřísili a vstoupili do zaslíbené věčnosti, andělé obnovili božskému Kristu Božímu všechny vlastnosti, které měl v Michaelovi: „ *moc, bohatství, moudrost, síla, čest, sláva . a chválit.* »

Verš 13: „ *A každé stvoření, které je na nebi, na zemi, pod zemí a v moři a všechno, co je v něm, jsem slyšel říkat: Tomu, kdo sedí na trůnu, a Beránkovi bud' chvála, čest, sláva a síla na věky věků!* »

Boží stvoření jsou jednomyslná. Všichni milovali projev jeho lásky projevený darem jeho osoby v Ježíši Kristu. Projekt navržený Bohem má skvělý úspěch. Jeho výběr milujících bytostí je dokončen. Verš má podobu poselství prvního anděla ze Zj 14,7: „*Řekl mocným hlasem: Bojte se Boha a vzdejte mu slávu, neboť přišla hodina jeho soudu; a pokloňte se před tím, který učinil nebe, zemi, moře a prameny vod.*“ Poslední výběr provedený od roku 1843 byl založen na pochopení tohoto verše. A vyvolení slyšeli a odpověděli tím, že obnovili v křesťanské víře praxi sedmého dne odpočinku, kterou praktikovali apoštolové a Ježíšovi učedníci, až do jejího opuštění od 7. března 321. Bůh stvořitel byl poctěn úctou ke čtvrtému přikázání, kterým je blízko jeho srdci. Výsledkem je scéna nebeské slávy, kde všechna jeho stvoření, v souladu s poselstvím prvního anděla ze Zj 14,7, říkají: „*Tomu, kdo sedí na trůnu, a Beránkovi buď chvála, čest sláva a síla na věky věků!*“ Všimněte si, že slova opakují obráceně slova citovaná anděly v předchozím verši 13. Od svého vzkříšení Ježíš znovu získal svůj nebeský život: svou božskou „*moc, své bohatství a moudrost*“. Jeho poslední nepřátelé na zemi mu odmítli „*chválu, čest, slávu a sílu*“, které mu jako Bohu stvořiteli náležely. Volal „*svou sílu*“ nakonec všechny porazil a rozdrtil je pod nohama. Také, naplnění láskou a vděčností, společně mu jeho svatá a čistá stvoření oprávněně obnovují jeho poddané slávy.

Verš 14: „*A čtyři živé bytosti řekly: Amen! A staří muži přistoupili a poklonili se.*“

Obyvatelé čistých světů schvalují tuto restituci a říkají: „*Opravdu! To je pravda!*“ » A pozemští vyvolení vykoupení sublimovanou láskou padají na zem před svým Všemohoucím stvořitelem Bohem, který se přišel inkarnovat v Ježíši Kristu.

Zjevení 6: Herci, boží tresty a znamení dob křesťanské éry

Vzpomínám si na lekci uvedenou v Rev. 5: knihu lze otevřít pouze tehdy, když je odstraněna „*sedmá pečeť*“. K tomu, aby se toto otevřelo, musí Kristův vyvolený **absolutně** schválit praxi sedmého dne sabatu; a tato duchovní volba ho opravňuje k tomu, aby přijal od Boha, který ho schvaluje, jeho moudrost a jeho duchovní a prorocké rozlišování. Aniž by to tedy samotný text specifikoval, vyvolený ztotožní „*pečeť Boží*“ citovanou ve Zj. 7:2 se „*sedmou pečetí*“, která stále uzavírá knihu Zjevení, a připojí k nim dvě „*pečetě*“, sedmý den posvěcený v odpočínutí Bohem. Víra dělá rozdíl mezi světlem a temnotou. Pro každého, kdo neschvaluje posvěcený sabat, tedy proroctví zůstane uzavřenou, hermetickou knihou. Může dobře rozeznávat určitá zjevná témata, ale nebude rozumět životně důležitým a ostrým odhalením, která dělají rozdíl mezi životem a smrtí. Důležitost „*sedmé pečetě*“ se objeví ve Zj. 8:1-2, kde jí Duch dává úlohu otevřít téma „*sedmi trubek*“. Právě v poselstvích těchto „*sedmi trubek*“ bude Boží záměr jasný. Protože téma *trubek* ze Zj. 8 a 9 přichází paralelně k doplnění pravd prorokovaných v tématech „*dopisů*“ Zj. 2 a 3; a „*pečetě*“ ze Zj. 6 a 7. Božská strategie je identická s tou, kterou použil k vytvoření svého prorockého zjevení, které dal Danielovi. Když jsem byl pro tento úřad způsobilý přijetím praxe posvěceného sabatu a Jeho svrchovanou volbou, Duch mi otevřel knihu Svých Zjevení odpečetěním „*sedmé pečetě*“. Pojdme nyní objevit identitu jeho „*pečetě*“.

Verš 1: „*Viděl jsem, když Beránek otevřel jednu ze sedmi pečetí, a slyšel jsem jednu ze čtyř bytostí říkat jako hromovým hlasem: Přijď.*»

Tato první „*živá bytost*“ označuje hodnotu a sílu „*lva*“ ze Zjevení 4:7, podle Sd 14:18. Tento *hlas hromu* je božský a přichází z Božího *trůnu* ve Zj. 4:5. Je to tedy Všemohoucí Bůh, kdo mluví. Otevření každé „*pečetě*“ je pro mě pozváním od Boha, abych viděl a pochopil poselství vidění. Ježíš již řekl Filipovi: „*Pojď a podívej se*“, aby ho povzbudil, aby ho následoval.

Verš 2: „*Podíval jsem se a hle, objevil se bílý kůň. Ten, kdo na něm jel, měl luk; byla mu dána koruna a on se vydal vítězně a zvítězit.*“

Bílá označuje jeho dokonalou čistotu; kůň je obrazem vyvoleného lidu, který vede a učí podle Jakuba 3:3: „*Dáme-li koňům udidlo do tlamy, aby nás poslouchali, vládneme také celému jejich tělu*“; jeho „*luk*“ symbolizuje šípy jeho božského slova; jeho „*koruna*“ je „*korunou života*“ získanou mučednickou smrtí, kterou dobrovolně přijal; jeho vítězství bylo rozhodné od jeho vytvoření prvního vis-à-vis; tento popis je bezpochyby popisem Všemohoucího Boha Ježíše Krista. Jeho konečné vítězství je jisté, protože už na Golgotě porazil ďábla, hřích a smrt. Zachariáš 10:3-4 potvrzuje tyto obrazy slovy: „*Můj hněv se roznítil proti pastýřům a potrestám kozly; neboť Hospodin zástupů navštívuje své stádo, dům Judův, a učiní je svým koněm slávy v boji; od něho přijde úhel, od něho hřebík, od něho **luk válečný**; z něho vyjdou všichni vůdci společně.*» Vítězství božského

Krista bylo vyhlášeno „posvěcením **sedmého dne**“ našich týdnů od stvoření světa; Sabat, prorokující zbytek „**sedmého**“ tisíciletí, nazývaného „*tisíc let*“ ve Zj. 20:4-6-7, do kterého Ježíš svým vítězstvím přivede své vyvolené na věčnost. Ustanovení soboty od založení pozemského světa potvrzuje tento výraz: „*začal jako vítěz*“. Sobota je prorockým ohlašovacím znamením tohoto božského a lidského vítězství nad hříchem a ďáblem a jako takové na ní Bůh zakládá celý svůj program „posvěcení“ buď toho, co mu patří, a toho, že uchvátí ďábla.

Verš 3: „*Když otevřel druhou pečeť, slyšel jsem druhou živou bytost říkat: Pojd'.*“

„*Druhá živá bytost*“ odkazuje na „*tele*“ z obětí Zj.4:7. Duch oběti oživil Ježíše Krista a jeho pravé učedníky, kterým prohlásil: „*Chce-li mě někdo následovat, zapři sám sebe a vezmi svůj kříž a vezmi svůj kříž.*“

Verš 4: „*A vyšel jiný kůň, červený. Ten, kdo na něm seděl, dostal moc vzít ze země mír, aby si lidé navzájem vraždili hrkla; a byl mu dán velký meč.*“

„*Červená*“ nebo „*ohnivá červená*“ označuje hřích podporovaný Hlavním Ničitelem, kterým je Satan, podle obrazu „*Abbadona Apollyona*“ ze Zj 9:11; „*ohěň*“ je prostředkem a symbolem ničení. Vede také svůj zlý tábor složený ze zlých padlých andělů a svedených a zmanipulovaných pozemských sil. Je to pouze stvoření, které „*přijímá*“ od Boha „*moc vzít zemi pokoj, aby se lidé mohli navzájem zabít*“. Tento čin bude připsán Římu, „*prostitutce Babylonu velkému*“ ve Zj. 18:24: „*a protože v ní byla nalezena krev proroků a svatých a **všech, kteří byli zabiti** na zemi*“. Proto je identifikován „*ničitel*“ věrných křesťanů stejně jako jeho oběti. „*Meč*“, který dostává, označuje první ze čtyř hrozných Božích trestů citovaných v Ez.14:21-22: „*Ano, toto praví Hospodin, Jahve: I když posílám na Jeruzalém své **čtyři hrozné tresty**, „*meč, hlad*“, „*divoká zvěř a mor, zničit lidi a zvířata, přesto bude existovat zbytek, který unikne, který z toho vyjde, synové a dcery...*“.*

Verš 5: „*Když otevřel třetí pečeť, slyšel jsem třetí bytost říkat: Pojd'. Podíval jsem se a hle, objevil se černý kůň. Ten, kdo na něm jel, držel v ruce váhu*“.

„*Třetí živá bytost*“ je „*člověk*“ stvořený k obrazu Božímu ve Zj.4:7. Tato postava je fiktivní, ale podle Ez 14:20 představuje druhý boží trest za hřích. Proti mužské stravě jde tentokrát o *hladomor*. Během naší éry to bude vnuceno doslova i duchovně. V obou aplikacích nese smrtelné následky, ale ve svém duchovním smyslu zbavení božského světla je jeho přímým důsledkem smrt „*druhé smrti*“ vyhrazené pro padlé při posledním soudu. Poselství tohoto třetího jezdce je shrnuto takto: protože člověk už není k obrazu Božímu, ale k obrazu zvířat, připravují ho o to, co ho živí: jeho tělesnou výživu a jeho duchovní výživu. Váhy jsou symbolem spravedlnosti, zde té Boží, která soudí skutky víry křesťanů.

Verš 6: „*A slyšel jsem hlas uprostřed čtyř živých tvorů, který říkal: Míra pšenice za denár a tři míry ječmene za denár; ale neubližuj oleji a vínu.*“

Tento hlas je hlasem Krista opovrhovaného a frustrovaného nevěrou falešných věřících. Za stejnou cenu vidíme menší množství pšenice než u ječmene. Za touto štědrá nabídkou ječmene se skrývá poselství velmi vysoké duchovní úrovně. V Num 5:15 zákon skutečně předkládá nabídku „*ječmene*“ k vyřešení problému *žárlivosti*, kterou pociťuje manžel vůči své ženě. Přečtěte si tedy

podrobně, úplně, tento postup popsaný ve verších 12 až 31, chcete-li tomu porozumět. V jeho světle jsem pochopil, že sám Bůh, *Ženich* v Ježíši Kristu Shromáždění, jeho *nevěsta*, zde podává stížnost pro „*podezření ze žárlivosti*“; což bude potvrzeno zmínkou o „*hořkých vodách*“ citovaných ve „*třetí trubce*“ ve Zj.8:11. V proceduře Číslo 5 měla žena bez následků vypít prašnou vodu, pokud byla nevinná, ale zahořkla, pokud byla vinna, bude zasažena kletbou. *Cizoložství* manželky bylo odsouzeno ve Zj. 2:12 (maskováno jménem *Pergamum: přestoupení manželství*) a Zj. 2:22, a ^{bude} tedy znovu potvrzeno spojením vytvořeným mezi 3. *pečetí* a 3. *trubkou*. - Již v Danielovi stejný přístup způsobil, že Daniel 8 „potvrdil“ římskou identitu „malého rohu“ z Dan.7 prezentovaného jako „hypotéza“. Tato paralela s Danielem 2, 7 a 8 byla novinkou, která mi umožnila prokázat římskou identifikaci; je to poprvé od existence adventismu. Zde ve Zjevení věci vypadají stejně. Ukazují přehled paralelní křesťanské éry tří hlavních témat, dopisů, pečeti a trubek. A ve Zjevení plní téma „*trubky*“ stejnou roli jako Daniel 8 v knize Daniel. Tyto dva prvky poskytují důkaz, bez něhož by proroctví nabízelo pouze „*podezření*“, které jsem ve studii Daniela nazval „hypotézou“. Tedy tato slova, „*podezření ze žárlivosti*“ zjevená v Numeri 5:14, platí pro Boha a shromáždění od Zj.1 do Zj.6; pak otevřením knihy umožněným ztotožněním „*sedmé pečeti*“ se sabatem sedmého dne, tématem Zjevení 7, bude „*podezření z cizoložství*“ shromáždění „potvrzeno“ v tématu „*trubky*“ a kapitoly 10 až 22, které za ním následují. Duch tak v kapitole 7 dává roli celního úřadu, kam je třeba získat povolení ke vstupu. V případě Zjevení je touto autoritou Ježíš Kristus, Všemohoucí Bůh a Duch svatý, sám. Dvě přístupy jsou pro něj otevřené, říká, kdo „*slyší můj hlas*“, který se mi otevírá, když zaklepu na jeho dveře (dveře srdce), a kdo večerí se mnou a já s ním“, říká Apo 0,3:20. „*Víno a olej*“ jsou příslušné symboly krve prolité Ježíšem Kristem a Duchem Božím. Navíc se oba používají k hojení ran. Příkaz daný „*neublížovat jim*“ znamená, že Bůh trestá, ale stále tak činí se směsí svého milosrdenství. To nebude případ „*sedm posledních ran*“ jeho „*hněvu*“ posledních pozemských dnů podle Zj. 16:1 a 14:10.

Verš 7: „*Když otevřel čtvrtou pečeť, uslyšel jsem hlas čtvrté bytosti, která říkala: Pojd'.*»

„*Čtvrtá živá bytost*“ je „*orel*“ nejvyšší nebeské nadmořské výšky. Oznamuje zjevení čtvrtého Božího trestu: smrtelnosti.

Verš 8: „*Podíval jsem se a hle, objevil se bledý kůň. Ten, kdo na něm jel, se jmenoval Smrt a Hádes ho doprovázel. Byla jim dána moc nad čtvrtinou země, aby ničili lidi mečem, hladem, smrtí a divokými zvířaty země.*”

Oznámení je potvrzeno, je to skutečně „*smrt*“, ale ve smyslu smrtelnosti uvalené v nepřímých trestech. Smrt postihuje celé lidstvo od prvotního hříchu, ale zde je zasažena pouze „*čtvrtina země*“, „*mečem, hladomorem, úmrtností*“ v důsledku epidemických nemocí a „*divokými zvířaty*“ jak zvířaty, tak lidmi. Tato „*čtvrtina země*“ cílí nevěrně křesťanskou Evropu a mocné národy, které z ní vzejdou kolem 16. ^{století}: dva americké kontinenty a Austrálii.

Verš 9: „*Když otevřel pátou pečeť, viděl jsem pod oltářem duše těch, kteří byli zabiti pro slovo Boží a pro svědectví, které vydali.*”

Jsou to oběti „bestiálních“ činů spáchaných ve jménu falešné křesťanské víry. Učí to římsko-katolický režim, již symbolizovaný ve Zj. 2:20, *žena Jezábel*, které Duch přisuzuje jednání *svých* služebníků nebo doslova: „*její otroci*“. Jsou umístěny „*pod oltář*“, tedy pod záštitou Kristova kříže, který jim umožňuje těžit z jeho „*věčné spravedlnosti*“ (viz Dan 9:24). Jak naznačí Zjevení 13:10, vyvolení jsou mučednické oběti a nikdy kati, ani vrahové lidských bytostí. Vyvolení, kterých se týká tento verš a které Ježíš poznal, ho napodobovali i ve smrti jako mučedníky: „*pro slovo Boží a pro svědectví, které vydali*“; protože pravá víra je aktivní, nikdy to není jednoduché falešně uklidňující označení. Jejich „*svědectví*“ spočívalo právě v tom, že obětovali svůj život pro slávu Boží.

Verš 10: „*Velkým hlasem volali: Jak dlouho se, svatý a pravý Mistře, zdržuješ soudit a mstít naši krev na těch, kdo přebývají na zemi?*»

Ať vás tento obraz neklame, neboť je to pouze jejich krev prolitá na zemi, která volá po pomstě v uších Boha, stejně jako krev Ábela zabitého jeho bratrem Kainem podle Gn 4:10: „*A Bůh řekl: Co jsi udělal? Hlas krve tvého bratra volá ze země ke mně.*“. Skutečný stav mrtvých je odhalen v Kaz 9:5-6-10. Kromě Enocha, Mojžíše, Eliáše a svatých, kteří byli vzkříšeni v době smrti Ježíše Krista, se ostatní „*již nepodílejí na všem, co se děje pod sluncem, protože jejich myšlení a jejich paměť zanikla*“. „*V pekle není ani moudrost, ani porozumění, ani poznání. neboť jejich památka je zapomenuta.*“ **Toto jsou kritéria inspirovaná Bohem ohledně smrti**. Falešní věřící jsou obětí falešných doktrín zděděných z pohanství řeckého filozofa Platóna, jehož názor na smrt nemá místo v křesťanské víře věrné Bohu pravdy. Vraťme Platónovi, co mu patří, a Bohu, co mu patří: pravdu o všem, a buďme logičtí, protože smrt je absolutním opakem života, a ne novou formou existence.

Verš 11: „*Každému z nich bylo dáno bílé roucho; a bylo jim řečeno, aby zůstali v klidu ještě nějakou dobu, dokud nebude úplný počet jejich spoluslužebníků a jejich bratrů, kteří měli být usmrceni jako oni.*“

„*Bílé roucho*“ je symbolem čistoty mučedníků, které Ježíš poprvé nosil ve Zj. 1:13. „*Bílé roucho*“ je obrazem jeho připsané spravedlnosti v době náboženského pronásledování. Doba mučedníků sahá od Ježíšových dob až do roku 1798. Na konci tohoto období, podle Zj. 11:7, „*šelma, která se zvedá z propasti*“, symbol francouzské revoluce a jejích hrůz ateisté z roku 1793 a 1794, ukončí pronásledování organizované monarchií a katolickým papežstvím, které je v Apo.13:1 samo označeno jako „*zvíře, které vystupuje z moře*“. Po revolučním masakru bude v křesťanském světě nastolen náboženský mír. Znovu čteme: „*A bylo jim řečeno, aby ještě chvíli zůstali v klidu, dokud nebude úplný počet jejich spoluslužebníků a jejich bratrů, kteří měli být usmrceni jako oni.*“ Zbytek mrtvých v Kristu bude pokračovat až do jeho posledního slavného návratu. Za předpokladu, že poselství této „*páté pečeti*“ je určeno protestantům pronásledovaným katolickou papežskou inkvizicí z éry „*Tyatiry*“, čas zabíjení vyvolených skončí kvůli francouzské revoluční akci, která bude brzy, mezi lety 1789 a 1798, zničení agresivní moci koalice papežství a francouzské monarchie. „*Šestá pečeť*“, která se otevře, se proto bude týkat tohoto francouzského revolučního režimu, který Zj 2:22 a 7:14 nazývají „*velké soužení*“. V doktrinální nedokonalosti, která ji charakterizuje, bude protestantská víra také obětí

netolerance ateistického revolučního režimu. Právě jeho činem bude dosaženo počtu těch, kteří měli být usmrceni.

Verš 12: „ *Podíval jsem se, když otevřel šestou pečeť; a nastalo veliké zemětřesení, slunce zčernalo jako žíně, celý měsíc zčernal jako krev.* „

„ *Zemětřesení* “ dané jako znamení času „ *6. pečeti* “ nám umožňuje umístit akci na sobotu 1. listopadu ¹⁷⁵⁵ kolem 10. hodiny dopoledne. Jeho geografickým centrem bylo vysoce katolické město Lisabon, ve kterém bylo 120 katolických kostelů. Bůh tak označil cíle svého hněvu, které toto „ *zemětřesení* “ také prorokovalo v duchovní podobě. Prorokovaná akce bude dokončena v roce 1789 povstáním francouzského lidu proti jejich monarchii; Bůh odsoudil ji a jejího spojence římskokatolické papežství, oba zabili v letech 1793 a 1794; data „dvou revolučních terorů“. Ve Zj. 11:13 je francouzská revoluční akce přirovnávána k „ *zemětřesení* “. Tím, že je možné citované činy datovat, se proroctví stává přesnějším. „... *slunce zčernalo jako pytel koňských žíní* “, 19. května 1780, a tento jev zažitý v Severní Americe dostal název „temný den“. Byl to den bez slunečního světla, který také prorokoval akci prováděnou francouzským revolučním ateismem proti světlu psaného slova Božího zde symbolizovaného „sluncem “; Bible svatá byla spálena v auto-da-fé. „ *Celý měsíc se stal jako krev* “, na konci tohoto temného dne husté mraky odhalily měsíc ve výrazné červené barvě. Prostřednictvím tohoto obrazu Bůh potvrdil osud vyhrazený pro papežsko-královský tábor temnoty v letech 1793 až 1794. Jejich krev bude hojně prolita ostrou čepelí revoluční gilotiny.

Poznámka : Ve Zj. 8:12 úderem „ *třetiny slunce, třetiny měsíce a třetiny hvězd* “ poselství „ *čtvrté trubky* “ potvrdí skutečnost, že oběti revolucionářů budou pravými vyvolenými a padlými, které Bůh odmítl v Ježíši Kristu. To také potvrzuje význam zprávy „ *pátá pečeť* “, kterou jsme právě viděli. Právě působením ateismu bude dokonáno poslední zabíjení věrných vyvolených.

Verš 13: „ *A nebeské hvězdy padly na zem, jako když fíkovník otřesený silným větrem odhazuje své zelené fíky.* »

Toto třetí znamení časů, tentokrát nebeské, se doslova naplnilo 13. listopadu 1833, viditelné po celých Spojených státech mezi půlnocí a pátou hodinou ranní. Ale stejně jako předchozí znamení ohlašovalo duchovní událost nepředstavitelného rozsahu. Kdo mohl spočítat počet těchto hvězd, které padaly ve tvaru deštníku přes celou oblohu od půlnoci do 5 hodin ráno? Toto je obraz, který nám Bůh dává o pádu protestantských věřících v roce 1843, kdy se stali oběťmi výnosu Dan. 8:14, který vstoupil v platnost. Mezi lety 1828 a 1873 je tedy působení řeky „Tiger“ (Dan.10:4), jméno šelmy zabíjející člověka, potvrzeno v Dan.12:5 až 12. V tomto verši *jsou obrazy* „fíkovníku“ věrnost Božího lidu, kromě toho, že tato věrnost je zpochybněna obrazem „ *zelených fíků* “ vržených na zem. Podobně byla protestantská víra přijata Bohem s výhradami a provizorními podmínkami, ale pohrdání prorockými poselstvími Williama Millera a odmítnutí obnovení sabatu způsobilo její pád v roce 1843. Právě díky tomuto odmítnutí zůstal „ *fík* “ „ *zelená* “, která odmítne dozrát přijetím světla Božího, zemře. V tomto stavu, padlá z milosti Páně, zůstane až do doby svého slavného návratu, v roce 2030. Ale pozor, svým odmítnutím posledních světél se od roku 1994 oficiální adventismus stal „ *taky* “, „ *zelený fík* “ předurčený zemřít dvakrát.

Verš 14: „ *Nebe odešlo jako svinutý svitek; a všechny hory a ostrovy byly přesunuty ze svých míst.* »

Toto zeměřesení je tentokrát univerzální. V hodině svého slavného zjevení zatřese Bůh zemí a vším, co obsahuje v lidech a zvířatech. Tato akce nastane v době „ *sedmé ze sedmi posledních ran Božího hněvu* “, podle Zj.16:18. Bude to pro skutečně vyvolené hodina jejich vzkříšení, „ *první* “, hodina „ *požehnaných* “, podle Zj. 20:6.

Verš 15: „ *Králové země, velcí, vojevůdci, bohatí, mocní, všichni otroci i svobodní, se ukryli v jeskyních a ve skalách hor.* »

Když se Bůh Stvořitel objeví v celé své slávě a moci, žádná lidská moc neobstojí a žádné útočiště nemůže ochránit jeho nepřátele před jeho spravedlivým hněvem. Tento verš to naznačuje: Boží spravedlnost terorizuje všechny vinné kategorie lidstva.

Verš 16: „ *A řekli horám a skalám: Padněte na nás a skryjte nás před tváří toho, který sedí na trůnu, a před hněvem Beránkovým;* »

Je to sám beránek, kdo sedí na božském trůnu, ale v tuto hodinu už to není zabítý beránek, kdo se jim představuje, je to „*Král králů a Pán pánů* “, který přichází rozdrtit své nepřátele posledních dnů.

Verš 17: „ *Neboť přišel velký den jeho hněvu, a kdo obstojí?* »

Výzvou je skutečně „ *přežít* “, to znamená přežít po Božím soudním zásahu.

Ti, kteří mohou „ *přežít* “ v této hrozné hodině, jsou ti, kteří měli zemřít v souladu s plánem nedělního výnosu zmíněného ve Zj 13:15, podle kterého měli být pozorovatelé božského svatého Sabatu vyhlazeni dne Země. Je vysvětlena hrůza těch, kteří je chtěli zabít, zjevená v předchozím verši. A tak ti, kteří budou moci přežít v den návratu ve slávě Ježíše Krista, budou tématem Zj. 7, ve kterém nám Bůh zjeví část svého projektu, který se jich týká.

Zjevení 7: Adventismus sedmého dne **zapečetěno Boží pečeti: sobota**

Verš 1: „ *Potom jsem viděl čtyři anděly stát ve čtyřech rozích země; Zadrželi čtyři zemské větry, takže vítr nevál na zemi ani na moře, ani na žádný strom.* »

Tito „ *čtyři andělé* “ jsou nebeští andělé Boží zapojení do univerzální akce symbolizované „ *čtyřmi rohy země* “. „ *Čtyři větry* “ symbolizují univerzální války, konflikty; jsou tak „ *omezování* “, zabránění, blokování, což vede k univerzálnímu náboženskému míru. Symbol katolicismu „ *moře* “ a symbol „ *země* “ reformované víry jsou ve vzájemném míru. A tento mír se týká i „ *stromu* “, obrazu člověka jako jednotlivce. Historie nás učí, že tento mír byl zaveden oslabením papežské moci rozdrčené francouzským národním ateismem v letech 1793 až 1799, kdy zemřel papež Pius VI. zadržovaný ve věznicí Citadela ve Valence-sur-Rhône, kde jsem se narodil a bydlím. Tento čin je připisován „ *šelmě, která vystupuje z hlubin* “ ve Zj 11:7. Ve Zj. 8:12 se také nazývá „ *4. trubka* “. Po ní si ve Francii císařský režim Napoleona I. ^{symbolizovaný} „ *orlem* “ v Apo.8:13 zachová svou autoritu nad katolickým náboženstvím rehabilitovaným konkordátem.

Verš 2: „ *A viděl jsem jiného anděla vystupovat k vycházejícímu slunci a držet pečeť živého Boha; volal mocným hlasem ke čtyřem andělům, kterým bylo dáno škodit zemi a moři, a řekl :*

„ *Vycházející slunce* “ odkazovalo na to, že Bůh navštěvuje své pozemské stádo v Ježíši Kristu v Lukáši 1:78. „ *pečeť živého Boha* “ se objevuje v nebeském táboře Ježíše Krista. „ *Hlasitým hlasem* “, který potvrzuje svou autoritu, anděl vydává příkaz univerzálním démonickým andělským silám, které obdržely od Boha oprávnění „ *škodit* “, „ *zemi* “ a „ *moře* “ protestantovi. víře a k římskokatolické víře. Tyto duchovní interpretace nebrání doslovné aplikaci, která se bude týkat „ *země, moře a stromů* “ našeho stvoření; čemuž by bylo těžké se vyhnout s použitím jaderných zbraní v době „ *šesté trubky* “ Rev.9:13 až 21.

Verš 3: „ *Neubližujte zemi ani moři ani stromům, dokud nezapečetím čela služebníků našeho Boha.* »

Tento detail nám umožňuje umístit začátek akce pečetění vyvolených od jara 1843 do podzimu 1844. Bylo to po 22. říjnu 1844, kdy byl první adventista, kapitán Joseph Bates, zpečetěn přijetím, jednotlivě, sedmý den sabatního odpočinku. Brzy bude postupně napodobován všemi svými současnými adventistickými bratry a sestrami. Pečetění začalo po 22. říjnu 1844 a bude pokračovat po „ *pět měsíců* “ prorokovaných ve Zj. 9:5-10; „ *pět měsíců* “ nebo 150 reálných let v souladu s kódem den-rok v Ezé.4:5-6. Těchto 150 let bylo prorokováno pro náboženský mír. Nastolený mír podporoval vyhlášení a univerzální rozvoj poselství „Adventistů sedmého dne“, které je dnes zastoupeno

ve všech západních zemích a kdekoli to bylo možné. Poslání adventistů je univerzální a jako takové závisí výhradně na Bohu. Nemá tedy co přijímat z jiných křesťanských vyznání a musí se, aby bylo požehnáno, spoléhat pouze na inspiraci danou Ježíšem Kristem, jejím nebeským Náčelníkem hlav, který dává porozumění čtení „Bible Svaté“; Bible, psané slovo Boží, které představuje jeho „*dva svědky*“ ve Zj. 11:3. Čas míru zaručený Bohem, který začal v roce 1844, skončí na podzim roku 1994, jak ukáže studie Rev.9.

Důležitá poznámka týkající se „pečetí Boží“: Sabat sám o sobě nestačí k ospravedlnění jeho role „pečetě Boží“. Zpečetění znamená, že je doprovázeno skutky, které Ježíš připravil pro své svaté: láska k pravdě a **prorocká pravda** a svědectví o ovoci prezentovaném v 1. Kor.13. Mnozí, kteří zachovávají sobotu, aniž by splnili tato kritéria, jej opustí, když se objeví hrozba smrti za jeho praktikování. Sobota se nedědí, je to Bůh, kdo ji dává vyvolenému na znamení, že **mu patří**. Podle Ez 20:12-20: „*Dal jsem jim také své soboty jako znamení mezi mnou a jimi, aby poznali, že já jsem Hospodin, který je posvěcují.../...Svěťte mé soboty, aby byli znamení mezi mnou a vámi, podle kterého se pozná, že já jsem Hospodin, váš Bůh* .“ . Aniž bychom odporovali tomu, co bylo právě řečeno, ale spíše abychom to potvrdili, čteme ve 2 Tim 2:19: „*Přesto však zůstává pevný Boží základ s těmito slovy, která slouží jako jeho pečeť: Pán zná ty, kdo patří jemu ; a: Kdo volá jméno Hospodinovo, nechť odstoupí od nepravosti.* »

Verš 4: „*A slyšel jsem počet těch, kteří byli zapečetěni, sto čtyřicet čtyři tisíce ze všech kmenů synů Izraele:*“

Apoštol Pavel v Ř 11 prostřednictvím obrazu demonstroval, že obrácení pohané jsou naroubováni na kořen patriarchy Abrahama, za nějž se Židé prohlašují. Tito obrácení pohané, zachráněni vírou, jako on, jsou duchovním rozšířením 12 izraelských kmenů. Tělesný Izrael, jehož znaméním byla obřízka, padl, vydán ďáblu, za to, že odmítl Mesiáše Ježíše. Křesťanská víra, která od 7. března 321 upadla do apostaze, je také duchovním Izraelem, který od tohoto data upadl. Zde nám Bůh předkládá autentický, jím požehnaný duchovní Izrael z roku 1843. Je nositelem univerzálního poslání adventismu sedmého dne. A již uvedené číslo „*144 000*“ si zaslouží vysvětlení. Nelze to brát doslovně, protože při srovnání Abrahamova potomstva s „*hvězdami nebes*“ se toto číslo zdá příliš malé. Pro Boha Stvořitele mluví čísla stejně jako písmena. Proto musíme pochopit, že výraz „*číslo*“ v tomto verši by neměl být vykládán jako číselná veličina, ale jako duchovní kód, který označuje náboženské chování, kterému Bůh žehná a odděluje (které posvěcuje). „*144 000*“ je tedy vysvětleno následovně: $144 = 12 \times 12$ a $12 = 7$, číslo Boha + 5, číslo člověka = spojenectví mezi Bohem a člověkem. Kostka tohoto čísla je symbolem dokonalosti a jeho čtverec, jeho povrch. Tyto proporce budou stejné jako u nového Jeruzaléma popsáno ve Zj 21:16 v duchovním kodexu. Termín „*tisíc*“, který následuje, symbolizuje nesčetné množství. „*144 000*“ ve skutečnosti znamená množství dokonalých vykoupených mužů, kteří uzavřeli smlouvu s Bohem. Tato zmínka o izraelských kmenech by nás neměla překvapit, protože Bůh neopustil svůj záměr navzdory postupným neúspěchům jeho spojenectví s lidmi. Židovský model prezentovaný od exodu z Egypta se bezdůvodně nevztahoval na Krista. A skrze svou křesťanskou pravdu a respekt ke všem jeho příkázáním, včetně toho zvláště o

sabatu, a díky znovunastoleným mravním, zdravotním a dalším obřadům Bůh nachází ve věrném disidentském adventismu posledních dnů model Izraele, který odpovídá jeho ideál. Dodejme, že v textu 4. ^{příkázání} Bůh říká o sobotě svým vyvoleným: „ Máte šest dní na to, abyste vykonali všechnu svou práci ... ale sedmý den ^{je} dnem Hospodina, vašeho Boha“. Ukázalo se, že 6 24hodinových dnů dává dohromady 144 hodin. Můžeme tedy odvodit, že 144 000 zapečetěných jsou věrnými pozorovateli tohoto božského obřadu. Jejich životy jsou přerušovány touto úctou po dobu šesti dnů povolených pro jejich světská díla. Ale sedmého ^{dne} ctí posvěcený odpočinkový předmět tohoto příkázání. Duchovní charakter tohoto „adventistického“ Izraele bude ukázán ve verších 5 až 8, které následují. Jména citovaných hebrejských patriarchů nejsou ti, kteří složili tělesný Izrael. Ti, které Bůh vybral, jsou tam pouze proto, aby nesli skryté poselství v ospravedlnění svého původu. Stejně jako jména „ sedmi shromáždění “ nesou jména „ dvanácti kmenů “ dvojí poselství. Nejjednodušší prozrazuje jejich překlad. Ale nejbohatší a nejsložitější je založen na prohlášeních každé matky, když ospravedlňuje pojmenování svého dítěte.

Verš 5: „ z pokolení Juda dvanáct tisíc zapečetěných; z pokolení Ruben dvanáct tisíc; z pokolení Gád dvanáct tisíc; »

U každého jména číslo „ dvanáct tisíc zapečetěných “ znamená: množství mužů spojených s Bohem zpečetěných sabatem.

Juda : Chvála buď Hospodinu; mateřská slova Gn 29:35: „ Budu chválit YaHWéH “.

Ruben : Vidět syna; mateřská slova z Gn 29:32: „ JahweH viděl mé ponižení “

Gad : Štěstí; mateřská slova z Gn 30:11: „ Jaké štěstí! »

Verš 6: „ z pokolení Asser dvanáct tisíc; z pokolení Neftalího dvanáct tisíc; z pokolení Manasses dvanáct tisíc; »

U každého jména číslo „ dvanáct tisíc zapečetěných “ znamená: množství mužů spojených s Bohem zpečetěných sabatem.

Asher : Šťastný; mateřská slova z Gn 30:13: „ Jak jsem šťastný! »

Naftali : Boj; mateřská slova z Gn 30:8: „ Božsky jsem zápasil proti své sestře a zvítězil jsem .“

Manasseh : Zapomnění: otcovská slova z Gn 41:51: „ Bůh mi dal zapomenout na všechny mé bolesti “.

Verš 7: „ z kmene Simeon dvanáct tisíc; z pokolení Lévi dvanáct tisíc; z pokolení Issachar dvanáct tisíc; » Pro každé jméno číslo „ dvanáct tisíc zapečetěných “ znamená: množství mužů spojených s Bohem zpečetěných sabatem.

Simeon : Slyšte; mateřská slova z Gn 29:33: „ Jahveh slyšel, že jsem nebyl milován “.

Levi : Attached; mateřská slova z Gn 29:34: „ Pro tentokrát se můj manžel připoutá ke mně .“

Issachar : Plat; mateřská slova z Gn 30:18: „ Bůh mi dal můj plat “.

Verš 8: „ z pokolení Zabulon dvanáct tisíc; z pokolení Josefova dvanáct tisíc; z pokolení Benjamína dvanáct tisíc zapečetěných. »

U každého jména číslo „ *dvanáct tisíc zapečetěných* “ znamená: množství mužů spojených s Bohem zpečetěných sabatem.

Zebulun : Příbytek: mateřská slova Gn 30:20: „ *Tentokrát bude můj manžel bydlet se mnou* “.

Joseph : Odstraňuje (nebo přidává): mateřská slova z Gn 30:23-24: „ *Bůh odstranil mou potupu... / (... at' mi YaHWéH přidá dalšího syna)* “

Benjamin : Syn pravice: mateřská a otcovská slova z Gn 35:18: „ *A když se chystala vzdát ducha, protože umírala, dala mu jméno Ben-oni* (Syn mého zármutku), *ale otec mu říkal Benjamin* (Syn Pravice).

Těchto 12 jmen a mateřská a otcovská slova vyjadřují zkušenost posledního shromáždění adventistů vybraných Bohem; „ *nevěsta připravená* “ pro svého Ženicha Krista ve Zj 19:7. Pod uvedeným příjmením „ *Benjamín* “ Bůh prorokuje konečnou situaci svého Vyvoleného, kterému vzpurní muži hrozili smrtí. Změna jména zavedená otcem Izraelem prorokuje Boží zásah ve prospěch jeho vyvolených. Jeho slavný návrat situaci obrací. Ti, kteří měli zemřít, jsou oslaveni a vzati do nebe, kde se připojí k Ježíši Kristu, všemohoucímu a slavnému stvořiteli Bohu. Výraz „Synové pravice“ nabývá svého plného prorockého významu: pravíci byl vyvolený, neboli poslední duchovní Izrael, a jeho synové, vykoupení vyvolení, kteří jej tvoří. Také toto jsou ovce umístěné po pravici Páně (Mt 25:33).

Verš 9: „ *Potom jsem viděl, a hle, byl tu velký zástup, který nikdo nemohl sečíst, ze všech národů, kmenů, lidí a jazyků. Stáli před trůnem a před Beránkem, oděni v bílé roucho a s palmovými ratolestmi v rukou.* »

Tento „ *velký zástup, který nikdo nemohl spočítat* “ potvrzuje duchovně zakódovanou symbolickou povahu „ *čísel* “ „144 000“ a „12 000“ citovaných v předchozích verších. Dále je narážka na Abrahamovo potomstvo výrazem: „ *nikdo je nemohl spočítat* “; pokud jde o „ *hvězdy nebes* “, které mu Bůh ukázal slovy: „ *Takoví budou vaši potomci* “. Jejich původ je rozmanitý, z každého národa, každého kmene, každého národa a každého jazyka a z každé doby. Téma této kapitoly se však zaměřuje zejména na nejnovější adventistické poselství o univerzálnosti dané Bohem. Nosí „ *bílá roucha* “, protože byli připraveni zemřít jako mučedníci, odsouzeni k smrti dekretem vyhlášeným posledními rebely podle Zj. 13:15. „ *Dlaně* “ držené v jejich rukou symbolizují jejich vítězství nad táborem hříšníků.

Verš 10: „ *A volali mocným hlasem: Spasení patří našemu Bohu, který sedí na trůnu, a Beránkovi.* »

Akce evokuje kontext návratu ve slávě Ježíše Krista, paralelně s popisem reakcí povstaleckého tábora popsanými ve Zj. 6:15-16. Zde jsou poznámky zachráněných volených představitelů absolutním opakem poznámek rebelů. Návrat Krista je zdaleka neděsí, naopak je raduje, uklidňuje a zachraňuje. Otázka vzbouřenců: „ *Kdo přežije?* » zde dostává svou odpověď: adventisté, kteří zůstali věrni poslání, které jim Bůh svěřil, až do konce světa s rizikem svého života, bude-li to nutné. Tato věrnost je založena na jejich lpění na respektování svatého Sabatu posvěceného Bohem od založení světa a na jejich lásce projevené k jeho prorockému slovu. Je tomu tak tím spíše, že nyní vědí, že sobota prorokuje velký

zbytek sedmého tisíciletí, do kterého budou moci vstoupit jako vítězové po Ježíši Kristu přijetím věčného života zaslíbeného v jeho jménu.

Verš 11: „ *A všichni andělé stáli kolem trůnu a starců a čtyř bytostí; a klaněli se na tváři před trůnem, před Bohem* ,

Scéna, která je nám představena, evokuje vstup do velkého nebeského odpočinku Boha. Najdeme obrázky z kapitol 4 a 5, které se zabývají tímto tématem.

Verš 12: „ *Říce: Amen! Chvála, sláva, moudrost, díkůvzdání, čest, moc a síla našemu Bohu na věky věků. Amen!* »

Šťastní z tohoto krásného konce zkušenosti pozemské spásy, andělé vyjadřují svou radost a svou vděčnost vůči Bohu dobra, který je náš Stvořitel, jejich, náš, ten, kdo převzal iniciativu při vykoupení hříchů vyvolených pozemských lidí. , přichází, aby se vtělil do slabosti lidského těla, aby podstoupil krutou smrt, kterou požadovala jeho spravedlnost. Tyto zástupy neviditelných očí sledovaly každou fázi tohoto plánu spásy a žasly nad vznešeným projevem Boží lásky. První slovo, které řeknou, je " *Amen!*" V pravdě ! To je pravda ! Neboť Bůh je Bůh pravdy, ten pravý. Druhé slovo je „ *chvála* “ to bylo také křestní jméno 12 kmenů: „ *Judah* “ = Chvála. Třetí slovo je „ *sláva* “ a Bůh se právem zabývá svou slávou, protože si ji připomene v Apo. 14:7, aby ji požadoval pod titulem jedinečného Boha stvořitele od těch, kteří se hlásí o jeho spasení od roku 1843. Čtvrté slovo je „ *moudrost* “ . Cílem studia tohoto dokumentu je, aby jej objevili všichni jeho volení představitelé. Tato božská moudrost je mimo naši představivost. Jemnost, hry s myslí, všechno je tam v božském formátu. Páté přichází „ *díkyvzdání* “ . Je to náboženská forma díkůvzdání, která se uskutečňuje *svatými slovy a skutky*. Za šesté přichází „ *čest* “. *To je to, čím rebelové nejvíce frustrovali Boha*. Chovali se k němu s opovržením tím, že zpochybňovali jeho zjevenou vůli. Naopak, volení funkcionáři mu vzdali v rámci svých možností čest, která mu oprávněně náleží. V sedmém a osmém přichází „ *síla a síla* “. Tyto dvě svazující věci byly nezbytné ke svržení tyranů země, k rozdrčení arogantních rebelů, zatímco ještě vládli zemi. Bez této *moci a síly* by poslední vyvolení zemřeli jako mnoho jiných mučedníků během křesťanské éry.

Verš 13: „ *Odpověděl jeden ze starších a řekl mi: Kdo jsou ti, kteří jsou oděni do bílých rouch, a odkud přišli?* »

Položená otázka nám má odhalit zvláštnost symbolu „ *bílých rouch* “ ve vztahu k „ *bílým* “ oděvům ze Zj. 3:4 a „ *jemnému lnu* “ , které ve Zj. 19:8 označuje „ *spravedlivé skutky svatých* “ „ *připravené nevěsty* “ poslední doby , věrný adventismus konce času připravený na své vytržení do nebe.

Verš 14: „ *Řekl jsem mu: Můj pane, ty to víš. A řekl mi: To jsou ti, kteří přicházejí z velkého soužení; vyprali svá roucha a zběleli je v krvi beránka.* »

V „ *bílých róbách* “ , které nosí někteří staří muži, může Jean ve skutečnosti doufat v odpověď od jednoho z nich. A přichází očekávaná odpověď: „ *Jsou to ti, kteří přicházejí z velkého soužení* “ , tedy vyvolení, oběti a mučedníci náboženských válek a ateismu, jak nám je zjevuje „ *5. pečeť* “ , ve Zj. 6:9 až 11: „ *Každému z nich bylo dáno bílé roucho; a bylo jim řečeno, aby ještě nějakou dobu zůstali v klidu, dokud nebude úplný počet jejich spoluslužebníků a jejich bratrů, kteří měli být usmrceni jako oni.* » Ve Zj. 2:22 označuje „ *velké soužení* “

vyvraždění francouzského ateistického revolučního režimu, k němuž došlo v letech 1793 až 1794. V potvrzení ve Zj. 11:13 čteme: „... při tomto bylo zabito sedm tisíc mužů zemětřesení“; „Sedm“ pro náboženské a „tisíc“ pro množství. Francouzská revoluce je jako zemětřesení, které také zabijí služebníky Boží. Ale toto „velké soužení“ bylo pouze první formou tohoto úspěchu. Jeho druhá podoba bude uskutečněna „6. trubkou“ Rev.9, tuto skutečnost odhalí jemnost editace v Rev.11. Během třetí světové války, kterou symbolizuje a potvrzuje „6. trubka“, bude usmrceno množství nevěrných křesťanů. Ale od roku 1843 si Bůh vybírá vyvolené, které posvěcuje, a ti poslední, které oddělil, jsou v jeho očích příliš vzácní na to, aby byli zničeni. Připravuje je na poslední svědectví o dějinách pozemské spásy; svědectví věrnosti, které mu vydají tím, že zůstanou věrní jeho sedmému dni sabatu, i když jim povstalecký tábor hrozil smrtí. Tato závěrečná zkouška Božího plánu je odhalena v poselství doručeném do „Filadelfie“ ve Zj 3:10 a ve Zj 13:15 (dekret smrti). Pro Boha stojí úmysl jednat, a do té míry, do jaké při zkoušce přijmou riziko smrti, jsou jim asimilováni do skupiny mučedníků a jsou tak připisováni „bílému rouchu“ skutečným mučedníkům. Smrti uniknou jen díky spásnému zásahu Ježíše Krista. V této poslední zkoušce, po druhém „velkém soužení“, na základě svědectví své věrnosti, zase „perou svá roucha a vybělí je v krvi beránka“ a zůstanou věrní až do konce. budou ohroženi. Na konci této poslední zkoušky víry bude počet těch, kteří takto měli zemřít jako mučedníci, úplný a smrtelný „odpočinek“ umučených svatých z „páté pečeti“ skončí jejich vzkříšením. Od roku 1843 a zejména od roku 1994 je dílo posvěcení, které vykonal Bůh, činí zbytečným, smrt pravých vyvolených, kteří zůstali naživu a věrní až do hodiny svého návratu, a konec času milosti, který tomu předchází, jej činí ještě více. Zbytečný.

Verš 15: „Proto jsou před Božím trůnem a slouží mu dnem i nocí v jeho chrámu. Ten, kdo sedí na trůnu, rozbije nad nimi stan;»

Chápeme, že pro Boha představuje tento typ vyvolených obzvláště vysokou elitu. Udělí mu zvláštní vyznamenání. V tomto verši Duch používá dva časy konjugace, přítomný a budoucí. Slovesa konjugovaná v přítomném čase „oni jsou“ a „služte mu“ odhalují kontinuitu jejich chování v jejich těle z masa, které je chrámem Božím, který v nich přebývá. A tato akce bude pokračovat v nebi po jejich vytržení Ježíšem Kristem. V budoucím čase Bůh odpovídá na jejich věrnost: „Ten, kdo je na trůnu, nad nimi postaví svůj stan“ na věčnost.

Verš 16: „Nebudou již hladovět ani žíznit, nebude je bít slunce ani žár.“»

Tato slova znamenají pro zvolené adventisty konce, že byli „hladoví“, protože byli zbaveni jídla a „žízniví“, protože jim jejich mučitelé a jejich vězňové odebírali vodu. „Sluneční oheň“, jehož „žár“ zesílí ve čtvrté z posledních sedmi Božích ran, je spálí a způsobí jim utrpení. Ale bylo to také ohněm hranic papežské inkvizice, jiným druhem „zhava“, že mučedníci „páté pečeti“ byli pohlceni nebo mučeni. Slovo „teplota“ se také vztahuje k palbě konvenčních a atomových zbraní používaných v souvislosti se šestou trubkou. Ti, kteří přežili tento poslední konflikt, projdou ohněm. Tyto věci se již nikdy nebudou opakovat ve věčném životě, do kterého vstoupí pouze vyvolení.

Verš 17: „Neboť Beránek, který je uprostřed trůnu, je bude pást a vést je k pramenům vod života a Bůh jim setře každou slzu z očí.“»

„ *Beránek* “ je ve skutečnosti také Dobrý pastýř, který bude pást své milované ovečky. Jeho božství je zde opět potvrzeno jeho postavením „ *uprostřed trůnu* “. Jeho božská moc vede své vyvolené „ *k pramenům vod života* “, což je symbolický obraz věčného života. A zacílí na závěrečný kontext, v němž budou po návratu jeho poslední vyvolení v slzách, „ *setře jim každou slzu z očí* “. Ale slzy byly také součástí všech jeho vyvolených, se kterými se v dějinách křesťanské éry týralo a pronásledovalo, často až do jejich posledního dechu.

Poznámka : Navzdory zavádějícím zdáním pozorovaným v naší době 2020, kdy se zdá, že pravá víra zmizela, Bůh prorokuje obrácení a spasení „zástupů“ pocházejících ze všech rasových, etnických a jazykových původů země. Je skutečnou výsadou, kterou dává svým voleným představitelům vědět, že podle Zjevení 9:5-10 byl čas porozumění a všeobecného náboženského míru jím naprogramován pouze na „150“ let (neboli *pět* prorockých měsíců) mezi 1844 a 1994. Toto charakteristické kritérium pravých vyvolených cituje Duch ve svém poselství Zj. 17:8: „ *Šelma, kterou jsi viděl, byla a již není . Musí vystoupit z propasti a jít do záhuby. A ti, kdo přebývají na zemi, jejichž jména nebyla zapsána v knize života od založení světa, budou žasnout, když uvidí šelmu , protože byla a již není., a že se znovu objeví. » Skutečně vyvolení nebudou překvapeni, když uvidí, jak se dějí věci, které jim Bůh oznámil prostřednictvím svého prorockého slova.*

Zjevení 8: První čtyři trubky **První čtyři tresty Boží**

Verš 1: „*Když otevřel sedmou pečeť, bylo v nebi asi půl hodiny ticho.*»

Otevření „*sedmé pečeti*“ je nesmírně důležité, protože opravňuje k úplnému otevření knihy Zjevení „*zapečetěné sedmi pečetěmi*“ podle Zj 5:1. Ticho, které toto zahájení charakterizuje, dodává akci výjimečnou vážnost. Má to dvě opodstatnění. První je myšlenka na přerušení vztahu mezi nebem a zemí, způsobené opuštěním soboty 7. března 321. Druhá je vysvětlena takto: vírou ztotožňuji tuto „*sedmou pečeť*“ s „*pečeť živého Boha*“ kapitoly 7, která podle mého názoru označuje svatou sobotu posvěcenou Bohem od založení světa. Připomněl její důležitost tím, že ji učinil předmětem čtvrtého ze svých deseti přikázání. A tam jsem objevil důkazy, které odhalují jeho mimořádný význam pro Boha, našeho vznešeného Stvořitele. Ale již ve zprávě Genesis jsem si všiml, že sedmý den byl uveden samostatně v kapitole 2. Prvních šest dnů je pojednáno v kapitole 1. Sedmý den navíc není uzavřen, jako ty předchozí, vzorcem „*byl večer a ráno*“. Tato zvláštnost je ospravedlněna její prorockou úlohou v sedmém tisíciletí Božího spasitelného projektu. Sedmé tisíciletí, umístěné pod znamením věčnosti vyvolených vykoupených krví Ježíše Krista, je samo jako den bez konce. Na potvrzení těchto věcí je v hebrejské Bibli, Tóře, text čtvrtého přikázání oddělen od ostatních a předchází mu znamení, které vyžaduje čas uctivého ticha. Tímto znakem je písmeno „Pé“ z hebrejštiny a tedy ojediněle označující zlom v textu, přebírá název „pétuhot“. Sobotní odpočinek sedmého dne má tedy veškeré ospravedlnění pro to, aby byl Bohem označen zvláštním způsobem. Od jara 1843 způsobila ztrátu tradiční protestantské víry, dědice katolické „neděle“. A od stejné

zkoušky, ale na podzim 1844, se opět stalo znamením příslušnosti k Bohu, že mu Ezé.20:12-20 dává: „Dal jsem jim *také své soboty jako znamení mezi mnou a jimi, k tomu mohou vědět, že já jsem Jahveh, který je posvěcuji.../...Svěťte mé soboty, a aby byly znamením mezi mnou a vámi, podle kterého se pozná, že já jsem Jahveh, váš Bůh.* » Jen skrze něj pak může vyvolený vstoupit do Božího tajemství a objevit přesný program svého zjeveného projektu.

To znamená, že v kapitole 8 Bůh vyvolává sekvence zpráv o prokletí. Což mě vede k tomu, abych se podíval na pravdu o sabatu z hlediska kleteb, které jeho opuštění křesťany od 7. března 321 zplodilo v řetězech během křesťanské éry. To je také to, co verš, který přichází, potvrdí tím, že spojí téma sabatu se „*sedmi trubkami*“, symboly „*sedmi božích trestů*“, které zasáhnou křesťanskou nevěru 7. března 321.

Verš 2: „*A viděl jsem sedm andělů stát před Bohem a bylo jim dáno sedm polnic.* »

První z výsad získaných posvěcením sedmého dne sabatu, který je sám posvěcen Bohem, je pochopit význam, který dává tématu „*sedmi trubek*“. Formou přístupu k němu toto téma zcela otevírá inteligenci vyvoleného. Protože poskytuje důkaz o obvinění z „*hříchu*“ citovaného v Dan 8:12 proti křesťanskému shromáždění Bohem. Těchto „*sedm trestů*“ by Bůh skutečně neudělil, kdyby tento hřích neexistoval. Navíc ve světle Leviticus 26 jsou tyto tresty ospravedlněny nenávistí k jeho příkázáním. Ve Staré smlouvě již Bůh přijal stejný princip, aby potrestal nepravost nevěrného a zkaženého tělesného Izraele. Bůh stvořitel a zákonodárce, který se nemění, nám o tom dává krásný důkaz. Obě smlouvy podléhají stejným požadavkům poslušnosti a věrnosti.

Přístup k tématu „*trubky*“ umožní demonstrovat postupná odsouzení všech křesťanských náboženství: katolických, pravoslavných, protestantských od roku 1843, ale také adventistů od roku 1994. Odhaluje také univerzální trest „*šesté trubky*“, která bude dát je dohromady před koncem zkušební doby. Můžeme tak změřit jeho důležitost. O „*sedmé polnici*“ spojené s Kristovým návratem, o přímé Boží akci, bude pojednáno odděleně, jako o sabatu, v kapitole 11, poté bude široce rozvinuta v kapitolách 18 a 19.

Za posledních 17 století od roku 321, přesněji 1709 let, bylo 1522 let poznamenáno kletbami způsobenými přestoupením sabatu až do jeho obnovení plánovaného na rok 1843 v dekretu Dan.8:14. A od tohoto data svého obnovení až do návratu Ježíše Krista v roce 2030 nabízel Sabat své požehnání pouze 187 let. Sobota tedy po delší dobu přinášela nevěrným lidem škodu než věrným vyvoleným. Kletba vítězí a toto téma má proto své místo v této kapitole 8, která představuje božské kletby.

Verš 3: „*Přišel jiný anděl a postavil se na oltář se zlatou kadidelnicí; a dali mu mnoho kadidla, aby je obětoval s modlitbami všech svatých na zlatém oltáři, který je před trůnem.* »

V Danielovi 8:13, poté, co svatí z vidění uvedli „*ohavný hřích*“, vyvolali „*věčné*“, které se týkalo „*nesdělitelného*“ nebeského „*kněžství*“ Ježíše Krista, podle Židům 7:23. Na zemi to od roku 538 papežský režim odebral podle Dan.8:11. V roce 1843 si usmíření s Ježíšem Kristem vyžádalo jeho restituci. To je účelem tématu, kterému se věnujeme v tomto verši 3, který otevírá nebe a

ukazuje nám Ježíše Krista v jeho symbolické roli nebeského velekněze přímluvce za hříchy svých vyvolených a pouze za ně. Mějte na paměti, že na zemi, mezi lety 538 a 1843, je tato scéna a tato role parodována a uzurpována činností římskokatolických papežů, kteří v průběhu času následují jeden po druhém a neustále maří Boha v jeho legitimním svrchovaném svrchovaném právu.

Protože je uvedeno v této kapitole 8 a protože přestalo současně s opuštěním soboty, je nám toto téma přímluvy Ježíše Krista představeno také pod aspektem prokletí zastavení této přímluvy za křesťana. množství nevědomých obětí pohanského římského „dne slunce“; a to ještě a zvláště po své klamně a svůdně změně názvu: „Neděle“: Den Páně. Ano, ale od kterého pána? Běda! Ten dole.

Verš 4: „ *Dým kadidla stoupal s modlitbami svatých z ruky anděla před Bohem.* »

„ *Parfémy* “, které doprovázejí „ *modlitby svatých* “, symbolizují příjemnou vůni oběti Ježíše Krista. Je to Jeho projev lásky a věrnosti, díky kterému jsou modlitby Jeho vyvolených přijatelné pro Jeho božský soud. V tomto verši si musíme všimnout důležitosti spojení slov „ *kouř* “ a „ *modlitby svatých* “. Tento detail bude použit ve Zjevení 9:2 k označení modliteb falešných protestantských křesťanů, protože nová situace nastala v roce 1843.

Bůh v tomto verši evokuje situaci, která panovala mezi apoštolským časem a prokletým datem 7. března 321. Před opuštěním soboty Ježíš přijal modlitby vyvolených a v jeho jménu se za ně přimlouval. Je to obraz učení, který znamená, že vertikální vztah mezi Bohem a jeho vyvolenými je udržován. Bude tomu tak, dokud budou svědčit o věrnosti jeho osobě a jeho učení pravdě, až do roku 321. V roce 1843 *obnoví* Ježíšovo kněžství veškerou svou požehnanou činnost ve prospěch vyvolených adventistických svatých. Nicméně, mezi 321 a 1843, reformátoři těžili z jeho milosti, takový jako ti *thyatirské éry* .

Verš 5: „ *A anděl vzal kadidelnici, naplnil ji ohněm z oltáře a hodil ji na zem. A ozvaly se hlasy, hromy, blesky a zemětřesení.* »

Popsaná akce je viditelně násilná. Je to Ježíš Kristus na konci své přímluvné služby, když přijde čas konce doby milosti. Role „ *oltáře* “ končí a „ *ohněň* “, obraz usmiřující smrti Ježíše Krista, je „ *hozen na zem* “ a žádá trest od těch, kteří jej podcenili a pro některé i opovrhovali. Konec světa poznamenaný přímým Božím zásahem je zde evokován klíčovou formulí zjevenou ve Zj 4,5 a Exo 19,16. Přehled křesťanské éry končí tímto „adventistickým“ příchodem Ježíše Krista.

Stejně jako v případě sabatu je téma nebeské přímluvy Ježíše Krista představeno pod aspektem prokletí jeho soudu v letech 321 až 1843. Svatí, kteří o něm zpochybňují Ducha, v Dan 8:13, měli dobré důvody chtějí znát dobu, kdy „ *věčné* “ kněžství převezme Ježíš Kristus.

Poznámka : Aniž bychom zpochybňovali předchozí výklad, dává smysl druhé vysvětlení. V tomto druhém výkladu lze konec tématu přímluvy Ježíše Krista spojit s datem 7. března 321, s okamžikem, kdy opuštění sabatu křesťany vedlo Boha k tomu, aby vstoupil do hněvu, který by byl odčiněn Západem. Křesťanství pomoci „ *sedmi trubek* “, které pocházejí z verše 6, který následuje. Toto dvojí vysvětlení je o to oprávněnější, že opuštění sabatu má důsledky až do

konce světa, v roce 2030, v roce, kdy Ježíš Kristus svým slavným viditelným návratem navždy odstraní z římského papežského režimu a jeho posledního amerického Protestantská podpora, jejich falešné tvrzení, že mu slouží a zastupují ho. Ježíš pak bude pokračovat ve svém titulu „*Hlava*“ církve uzurpované papežstvím. Opravdu, na rozdíl od věrných vyvolených, padlí nevěřící křesťané budou ignorovat výnos Dan. 8:14 a jeho důsledky až do konce světa; což ospravedlňuje jejich hrůzu, když se Ježíš vrátí podle učení Zj.6:15-16. Před rokem 2030 bude mezi lety 321 a 2029 provedeno prvních šest „*troubení*“: „*Šestou trubkou*“, posledním varovným trestem před konečným vyhlazením, Bůh velmi přísně trestá vzpurné křesťany. Po tomto šestém trestu zorganizuje podmínky pro poslední univerzální zkoušku víry a v této souvislosti bude zjevené světlo vyhlášeno a známé všem pozůstalým. Tváří v tvář prokázané pravdě pak vyvolení a padlí svým svobodným rozhodnutím pokročí tváří v tvář hrozbě smrti ke svému konečnému osudu, kterým bude: věčný život pro vyvolené, definitivní a absolutní smrt. pro padlé..

Verš 6: „*A sedm andělů, kteří měli připraveno zatroubit sedm trubek.*»

Z tohoto verše nám Duch nabízí nový pohled na křesťanskou éru, jehož tématem je „*sedm trubek*“, to jest „sedm po sobě jdoucích trestů“ distribuovaných po celé křesťanské éře od 7. března 321, roku, kdy „*hřích*“ byla úředně a **civilně** založena. Připomínám, že v prologu Zjevení 1 je již samotný „*hlas*“ Krista přirovnáván ke zvuku „*trubky*“. Tento nástroj používaný k varování lidu v Izraeli v sobě nese plný význam zjevení Apokalypsy. Varování varuje před pastmi nastraženými nepřitelem.

Verš 7: „*První zazvonilo. A nastalo krupobití a oheň smíšený s krví, který byl vržen na zem; a třetina země byla spálena a třetina stromů byla spálena a každá zelená bylina byla spálena.*»

První trest : byl vykonán v letech 321 až 538 různými invazemi tzv. „barbarských“ národů do Římské říše. Zvláště si vzpomínám na lid „Hunů“, o nichž vůdce Attila řekl, že je právem „metla Boží“. Pohroma, která zapálila část Evropy; severní Galie, severní Itálie a Panonie (Chorvatsko a západní Maďarsko). Jeho heslem bylo: Ó jak slavné! "Kam projde můj kuň, tam tráva neroste." Jeho činy jsou dokonale shrnuty v tomto verši 7; nic nechybí, vše je tam. „*Krupy*“ jsou symbolem devastace úrody a „*oheň*“ je symbolem ničení spotřebního materiálu. A samozřejmě „*krev prolitá na zemi*“ je symbolem násilného zabíjení lidských životů. Sloveso „*hozen*“ označuje hněv Boha stvořitele, zákonodárce a zachránce, který inspiruje a řídí jednání po „*hození ohně z oltáře*“ ve verši 5.

Zároveň ve Lv 26:14 až 17 čteme: „*Jestliže mě však neposloucháte a neplníte všechna tato přikázání, pohrdáte-li mými ustanoveními a vaše duše se bude hnusit mým soudům, neplníte všechna má přikázání a neporušujete mou smlouvu, pak vám učiním toto. Pošlu na tebe hrůzu, útratu a horečku, která způsobí, že tvé oči budou chřadnout a tvá duše trpět; a nadarmo rozséváš semena svá, nepřátelé tvoji je sežerou. Obrátím svou tvář proti tobě a budeš poražen před svými nepřáteli; ti, kdo tě nenávidí, ti budou vládnout a ty utečeš, aniž bys byl pronásledován.*»

Verš 8: „*Zazvonil druhý. A něco jako velká hora hořící ohněm byla svržena do moře; a třetina moře se proměnila v krev,*

Druhý trest : Klíč k těmto obrazům je v Jer.51:24-25: „*Odplatím Babylonu a všem obyvatelům Chaldeje za všechno zlo, které způsobili Sionu před tvýma očima, říká YaHWéH. Hle, jsem proti tobě, horo zkázy, praví Hospodin, ty, která jsi zničila celou zemi! Natáhnu na tebe ruku, svalím tě ze skal a udělám z tebe ohnivou horu.*» Právě v tomto verši 8 Duch evokuje římský papežský režim pod jeho symbolickým názvem „*Babylon*“, který se objeví ve formě „*Babylon*“. *skvělé*“ ve Zjevení 14:8, 17:5 a 18:2. „*Oheň*“ se drží její osobnosti a evokuje stejně to, co ji pohltí při návratu Krista a poslední soud, jako to, co používá k rozněcování nenávisti těch, kdo ji schvalují a podporují: evropské panovníky a jejich katolické národy. .. Zde, stejně jako v Danielovi, „*moře*“ představuje lidstvo zabývající se prorockým zahalením; lidskost anonymních národů, které v podstatě zůstaly pohanské navzdory zjevným křesťanským konverzím. Prvním důsledkem nastolení papežského režimu v roce 538 bylo napadání lidí za účelem jejich obrácení ozbrojenou vojenskou silou. Slovo „*hora*“ označuje silnou geografickou obtížnost. Je to ten, který je na místě definovat papežský režim, který, nepřítel Boží, je nicméně probouzen jeho božskou vůlí; to s cílem zatvrdit náboženský život nevěrných křesťanů, což vede k pronásledování, utrpení a smrti mezi nimi i mimo národy různých náboženství. Povinné náboženství je novinkou kvůli přestoupení Božího svatého Sabatu. Vděčíme mu za zbytečné masakry nucených konverzí provedených Karlem Velikým a rozkazy křížových výprav namířených proti muslimským národům, zahájených papežem Urbanem II.; vše prorokováno v této „*druhé trubce*“.

Verš 9: " *A třetina tvorů žijících v moři, kteří měli život, zemřela a třetina lodí zahynula . "*

Důsledky jsou univerzální a potvrzují až do konce světa. Slova „*moře*“ a „*lodě*“ najdou svůj význam ve střetech s muslimy ve Středozezemním moři, ale také s africkými a jihoamerickými národy, kde vnucená dobovatelská katolická víra povede k hrozným masakrům domorodého obyvatelstva.

Zároveň čteme v Lv 26:18 až 20: „*Pokud mě přesto neposlechneš, potrestám tě za tvé hříchy sedmkrát víc. Zlomím pýchu tvé síly, učiním tvé nebe jako železo a tvou zemi jako bronz. Vaše síla bude vyčerpána nadarmo, vaše země nevydá svou úrodu a stromy země nevydají své ovoce.*» V tomto verši Bůh ohlašuje náboženské zatvrzení, které je v křesťanské době skutečně přechodem Říma od pohanství k papežství. Všimněme si zajímavosti, že u příležitosti této změny římská nadvláda opustila „*Kapitol*“, aby papežský stolec dosadila do Lateránského paláce umístěného právě na „*Caeliu*“, tedy na obloze. Tvrdý papežský režim potvrzuje prorokované náboženské přitvrzení. Ovoce křesťanské víry se mění. Kristova jemnost je nahrazena agresí a krutostí; a věrnost pravdě se proměňuje v nevěru a horlivost pro náboženskou faleš.

Verš 10: „*Zazvonil třetí. A spadla z nebe velká hvězda hořící jako pochodeň; a padla na třetinu řek a na prameny vod.*»

Třetí trest : Vytvořené zlo zesiluje a dosahuje svého vrcholu ke konci středověku. Pokroky v mechanickém tisku podpořily vydání Bible svaté. Jeho čtením volení představitelé objevují pravdy, které učí. Tím ospravedlňuje roli „*dvou svědků*“, které jí Bůh dává ve Zj. 11:3: „*Dám svým dvěma svědkům moc*

prorokovat, oblečení v pytlčinu, po tisíc dvě stě šedesát dní . » Katolická víra upřednostňuje svá vlastní náboženská dogmata a spoléhá se pouze na Bibli, aby ospravedlnila jména svatých, která nutí její poddaní zbožňovat. Protože držení Bible je jím odsouzeno a vystavuje majitele mučení a smrti. Je to objev biblické pravdy, který ospravedlňuje obraz uvedený v tomto verši: „ A spadla z nebe velká hvězda hořící jako pochodně . Oheň se stále drží obrazu Říma, který tentokrát symbolizuje „ velká ohnivá hvězda “ jako „ velká hořící hora “ . Slovo „ hvězda “ odhaluje svůj nárok „ osvětlit zemi “ nábožensky podle Gn 1:15; a to ve jménu Ježíše Krista, o němž ona tvrdí, že je obrazem pravé „ pochodně “, světlohoše, ke kterému je přirovnáván v Apo.21:23. Je stále stejně „ skvělá “, jako když začínala, ale její pronásledující oheň zesílil a přešel ze stavu „ hoření “ do stavu „ hoření “ . Vysvětlení je prosté, odsuzované Bibli, její hněv je o to větší, že je nucena otevřeně odporovat Božím vyvoleným. Což ji podle Zj 12:15-16 nutí přejít od strategie vychytralého a klamného „ hada “ ke strategii otevřeně pronásledujícího „ draka “ . Jeho protivníci nejsou jen mírumilovní a poslušní Boží vyvolení, je tu také a především před ním falešný protestanismus, spíše politický než náboženský, protože ignoruje příkazy Ježíše Krista a chopí se zbraní, zabíjí a masakrů tolik jako katolický tábor. „ Třetina řek “, tedy část obyvatel křesťanské Evropy, trpěla katolickou agresí, stejně jako „ prameny vod “ . Vzorem těchto pramenů vod je sám Bůh podle Jer 2,13: „ Můj lid se dopustil dvojího hříchu: opustili mě, pramen živé vody, abych si kopal cisterny, popraskané cisterny, které nezadržují vodu. » V množném čísle v tomto verši Duch označuje „ prameny vod “ vyvolené zformované k obrazu Božímu. Jan 7:38 potvrzuje: " Kdo věří ve mne, z toho potečou řeky živé vody, jak praví Písmo." » Tento výraz také poukazuje na praxi křtu dětí, které od narození bez konzultace dostávají náboženskou nálepku, která z nich učiní subjekty nevolené náboženské věci. Jak vyrostou, jednoho dne se chopí zbraní a zabíjejí protivníky, protože to od nich vyžaduje jejich náboženská etiketa. Bible tuto zásadu odsuzuje, protože říká: „ Kdo uvěří a bude pokřtěn, bude spasen, ale kdo neuvěří, bude odsouzen (Marek 16:16).

Verš 11: „ *Jméno této hvězdy je Pelyněk; a třetí díl vod se proměnil v pelyněk a mnoho mužů zemřelo u vod, protože zhořkly. »*

V opozici k čisté a žízeň hasící vodě, která označuje Bibli, psané slovo Boží, je katolické učení přirovnáváno k „ pelyňku “, hořkému, toxickému a dokonce smrtícímu nápoji; to je oprávněné, protože konečným výsledkem tohoto učení bude oheň „ druhé smrti posledního soudu “ . Část „ třetina “ lidí, je proměněna přijatým katolickým nebo falešně protestantským učením. „ Vody “ jsou jak lidé, tak biblické učení. V 16. ^{století} ozbrojené protestantské skupiny zneužily Bibli a její učení a podle obrazu tohoto verše byli muži zabíjeni muži a falešným náboženským učením. Je to proto, že muži a náboženské učení zahořkli. Tím, že Bůh prohlásil, že „ vody zhořkly “, poskytuje odpověď na obvinění z „ podezření ze žárlivosti “, které zůstalo nevyřešeno od Zjevení 6:6 ve 3. pečeti . Potvrzuje, v době, kdy k tomu dojde jeho písemné slovo, obvinění z cizoložství, které vznáší proti sněmu od 7. března 321, které předcházelo době oficializovaného cizoložství nábožensky nazvaného Pergamum v Apo. 2:12 pro 538.

Zároveň čteme v Lv 26:21-22: „*Budete-li se mi vzepřít a nebudete mě poslouchat, budu vás bít sedmkrát více podle vašich hříchů. Pošlu proti tobě polní zvěř, která tě připraví o tvé děti, která zničí tvůj dobytek a která tě zredukuje na pár; a vaše cesty budou pusté.*» Paralelní studium Lv 26 a 3. polnice Zjevení odhaluje soud, který Bůh vykonává na počátku doby reformace. Jeho skuteční vyvolení zůstávají mírumilovní a rezignovaní, přijímají smrt nebo zajetí jako opravdoví mučedníci. Ale kromě jejich vznešeného příkladu vidí jen kruté „*zvíře*“, které se navzájem konfrontují nejčastěji z osobní pýchy a zabíjejí muže s dravostí masožravých divokých zvířat. Tato myšlenka nabude podobu ve Zj. 13:1 a 11. Je to vyvrcholení doby, kdy v normě utrpení **je** Vyvolený veden „*na poušť*“ (= zkouška) ve Zj. 12:6 – 14 se zapsanými biblickými „*dva svědky*“ *Božími ze Zj.11:3*. Netolerantní vláda papežství prorokovaná na 1260 let skončí.

Verš 12: „*Zazvonil čtvrtý. A byla zasažena třetina slunce a třetina měsíce a třetina hvězd, takže třetina se zatměla a den ztratil třetinu svého světla a také noc.*»

Čtvrtý trest : Duch zde zobrazuje „*velké soužení*“ oznámené ve Zj. 2:22. V symbolech nám odhaluje své účinky: částečně je zasaženo „*slunce*“, symbol Božího světla. Částečně byl také zasažen „*měsíc*“, symbol náboženského tábora temnoty, který se v roce 1793 týkal pokryteckých katolíků a protestantů. Pod symbolem „*hvězdy*“ je jednotlivě zaškrtnuta i část křesťanů povolanych *k osvícení země*. Kdo pak může takto zasáhnout pravé a nepravé křesťanské náboženské světlo? Odpověď: ideologie ateismu považována za velké světlo doby. Jeho světlo zastíní všechny ostatní. Spisovatelé, kteří píšou knihy na toto téma, jsou vysoce ceněni a sami se nazývají „osvícenci“, jako Voltaire a Montesquieu. Toto světlo však nejprve ničí lidské životy v řetězu a prolévá potoky krve. Po hlavě krále Ludvíka XVI. a hlavě jeho manželky Marie-Antoinetty padli pod gilotinu revolucionářů i katolíci a protestantští praktikující. Tento akt božské spravedlnosti neospravedlňuje ateismus; ale účel světí prostředky a Bůh může tyranu svrhnout jedině tak, že se jim postaví nadřazenou, mocnější a silnější tyranii. „*Moc a síla*“ je Pánova ve Zj. 7:12.

Zároveň čteme ve Lv 26:23 až 25: „*Jestli tě tyto tresty nenapraví a budeš-li vzdorovat mně, budu ti vzdorovat i já a budu tě bít sedmkrát víc za tvé hříchů. Přivedu proti tobě meč, který pomstí mou smlouvu ; Až se shromáždíte ve svých městech, pošlu na vás mor a budete vydáni do rukou nepřitele.*“ „*Meč, který pomstí mé spojenectví*“ je skutečně role, kterou Bůh dal francouzskému národnímu ateistickému režimu tím, že mu vydal hlavy vinné z duchovního cizoložství spáchaného proti němu. Stejně jako mor z veršů tento ateistický režim inicioval princip hromadné poprav, takže včerejší kati se stali zítřejšími oběťmi. Podle tohoto principu se zdálo, že tento pekelný režim pravděpodobně pohltné celé lidstvo smrtí. Proto mu Bůh dá jméno „*propast*“, „*šelma, která vystupuje z propasti*“, ve Zj. 11:7, kde rozvíjí své téma. To proto, že v Gn 1:2 toto jméno označuje Zemi bez života, bez formy, chaotickou a kterou by v dlouhodobém horizontu systematické ničení prováděné ateistickým režimem reprodukovalo. Jako příklad najdeme osud katolické a monarchistické Vendée přejmenované na „*Venge*“ revolucionáři, jejichž záměrem bylo učinit z ní pustou a neobydlenou zemi.

Verš 13: „ *A viděl jsem a slyšel jsem orla letícího uprostřed nebe, jak mocným hlasem říká: Běda, běda, běda těm, kdo přebývají na zemi, kvůli jiným zvukům trubek tří andělů. která zazvoní!* »

Francouzská revoluce měla vražedné účinky, ale dosáhla cíle, který si Bůh přál. Skoncovalo s náboženskou tyranii a po ní zavládla tolerance. Toto je doba, kdy podle Zjevení 13:3 byla *katolická „mořská bestie“* „ *zraněna k smrti, ale uzdravena* “ kvůli mocné autoritě *napoleonského „orla“*, představeného v tomto verši, který ho rehabilitoval. prostřednictvím jeho konkordátu. „... *orel letící uprostřed oblohy* “ symbolizuje vrchol nadvlády císaře Napoleona ¹ Rozšířil svou nadvládu nad všemi evropskými národy a selhal proti Rusku. Tato volba nám nabízí velkou přesnost v datování událostí, navrhuje se tak období 1800 až 1814. Obrovské důsledky této vlády představují pevné měřítko, které tak ospravedlňuje příchod k klíčovému datu Daniela 8:14, 1843. Tento důležitý režim v dějinách země Francie se pro Boha stává nositelem strašlivého oznámení, protože po něm vstoupí všeobecná křesťanská víra do doby, kdy ji Bůh zasáhne tři vel " *neštěstí* ". Třikrát opakovaně je o dokonalosti „ *neštěstí* “; to proto, že vstupem do roku 1843, jak učí Zj. 3:2, Bůh vyžaduje, aby křesťané, kteří si nárokují spasení Ježíše Krista, konečně dokončili reformaci zahájenou od roku 1170, kdy Pierre Valdo plně obnovil biblickou pravdu, a vytvořili „ *dokonalou funguje* “; tato dokonalost je vyžadována ve Zj. 3:2 a v nařízení Daniela 8:14. Důsledky jeho vstupu do aplikace se zde projevují ve formě tří velkých „ *neštěstí* “, které nyní budeme studovat samostatně. Znovu podotýkám, že to, co z tohoto období náboženského míru dělá paradoxně velké „ *neštěstí* “, je dědictví francouzského národního ateismu, které prostupuje a bude až do konce světa pronikat do mysli západních lidí. To jim nepomůže uskutečnit reformy požadované Bohem od roku 1843. Ale již „ *šestá pečeť* “ ze Zj 6:13 ilustrovala první z těchto „ *neštěstí* “ obrazem „ *padajících hvězd* “ ve srovnání s „ *zelené fíky* “, proto nepřijali úplné duchovní zrání požadované Bohem od roku 1843. A nebeské znamení Božího varování bylo dáno 13. listopadu 1833 spolu s navrhovaným časem vyhlášení velké trojky „ *neštěstí* “ studovaného verše.

Duch ve svém zjevení evokuje výraz „ *obyvatelé země* “, aby označil lidi, na které se zaměřuje velká trojka. *prorokoval „neštěstí“*. Když jsou odříznuti od Boha a odděleni svou nevěrou a hříchem, Duch je spojuje se „ *zemí* “. Naproti tomu Ježíš označuje své pravé věrné vyvolené výrazem „ *občané nebeského království* “; jejich domovinou není „ *země* “, ale „ *nebe* “, kde jim Ježíš „ *připravil místo* “ podle Jana 14:2-3. Takže pokaždé, když je v Apokalypse citován tento výraz „ *obyvatelé země* “, *má to označovat vzpurné lidstvo oddělené od Boha v Ježíši Kristu.*

Zjevení 9: 5. a 6. trubka
„první“ a „druhé velké neštěstí“

Pátá trubka : „první velká běda“
pro protestanty (1843) a adventisty (1994)

Poznámka : Při prvním čtení toto téma „ 5. trubky “ představuje v symbolických obrazech soud, který Bůh vykonává nad protestantskými náboženstvími, která od jara 1843 upadla v hanbu. Přináší však další učení, která potvrzují prorocká oznámení daná ^{naše} sestra adventistka sedmého dne, paní Ellen Gould Whiteová, kterou si Ježíš vybral za svého posla. Jeho prorocké dílo zvláště osvětlilo čas poslední závěrečné zkoušky víry; jeho předpovědi budou potvrzeny v této zprávě. Naše sestra však nevěděla, že třetí adventistické očekávání bylo Bohem naplánováno, aby otestovalo samotnou církev adventistů sedmého dne. Toto třetí očekávání jistě nepřijalo veřejný vývoj předchozích dvou, ale velikost nově zjevených pravd s ním spojených kompenzuje tuto zdánlivou slabost. To je důvod, proč poté, co byl v letech 1883 až 1891 testován Ježíšem Kristem ve Valence-sur-Rhône ve Francii a na Mauriciu, poté, co odmítl jeho poslední prorocká světla, bylo oficiální institucionální učení adventismu Spasitelem duší „vyzvraceno“ . 1994, datum vytvořené použitím prorockých „pět měsíců“ veršů 5 a 10 této kapitoly 9. To je důvod, proč se ve druhém čtení tento obrazový rozsudek, který Pán vynesl proti různým aspektům protestantské víry, vztahuje na institucionální adventismus sedmého dne upadl do apostaze díky odmítnutí božského prorockého světla; a to navzdory varováním Ellen G. Whiteové v kapitole „popírání světla“ její knihy určené adventistickým učitelům „Evangelická služba“. V roce 1995 oficiální spojenectví adventismu s protestantismem potvrdilo spravedlivý soud prorokovaný Bohem. Všimněte si skutečnosti, že tyto

dva pády mají stejnou příčinu: odmítnutí a opovržení prorockým slovem navrženým Bohem služebníkem, kterého si pro tento úkol vybral.

„ *Neštěstí* “ je hodina zla, jehož podněcovatelem a inspirací je Satan, Ježíšův nepřítel a jeho vyvolení svatí. Duch nám v obrazech zjeví, čím se stane učedník Ježíše Krista, když je jím odmítnut, aby byl vydán ďáblu; což pak představuje skutečně velké „ *neštěstí* “.

Verš 1: „ *Pátý zazvonil. A viděl jsem hvězdu, která spadla z nebe na zem. Byl mu dán klíč od propasti* ,

„ *Páté* “, ale velké varování je adresováno Kristovým vyvoleným odděleným od roku 1844. „ *Hvězda, která spadla z nebe* “ není „ *hvězda* “. Absint "z předchozí kapitoly, který "nepadl " , " *na tam zemi* “, ale „ *na THE řeky A THE Zdroje vod* “. Je to období „ *Sard* “, kdy Ježíš připomíná, že „ *drží ve svých rukou sedm hvězd* “. Za své „ *skutky* “ prohlášené za „ *nedokonalé* “ shodil Ježíš „ *hvězdu* “ protestantského posla na zem.

Adventistická zkouška byla označena na jaře roku 1843 koncem prvního očekávání návratu Ježíše Krista. Druhé čekání na tento návrat skončilo 22. října 1844. Teprve na konci této druhé zkoušky dal Bůh vítězům znalosti a praxi svého svatého sobotního sabatu. Tato sobota pak převzala roli „ *pečetě Boží* “, která je citována ve verši 4 této kapitoly 9. Pečetění jejích služebníků proto začalo po skončení druhé zkoušky, na podzim roku 1844. následuje: výraz „ *který padl* “ se vztahuje k datu jara 1843, termínu dekretu Dan. 8:14 a konce prvního adventistického soudu, v protikladu k tomu z podzimu 1844, který znamená začátek pečetění vybraní vítězové a téma tématu této „ *5. trubky* “, jejímž cílem pro Boha je odhalit pád protestantské víry a adventismu, který s ním uzavře spojenectví po roce 1994, konci „ *pěti měsíců* “ prorokovaných ve verších 5 a 10. Zatímco tedy „ *pět měsíců* “ tohoto tématu začíná na podzim roku 1844, kontext začátku pečetění, v hlavním předmětu, protestantská víra „ *upadla* “ před tímto datem , *od jaro 1843*. Potom vidíme, jak božské zjevení přesně respektuje uskutečněná historická fakta. Obě data 1843 a 1844 mají každá specifickou roli.

Protestantská víra, opuštěná Ježíšem, který ji předal ďáblu, upadla do katolické „ *studny* “ nebo „ *hlubin Satana* “, kterou sami reformátoři odsuzovali v době reformace ve Zj. 2:24. Jemně, když říká, že padá „ *na zem* “, Duch potvrzuje identitu protestantské víry symbolizovanou slovem „ *země* “, které připomíná její odchod z katolicismu nazývaný „ *moře* “ ve Zj. 13 a 10:2. V poselství „ *Filadelphia* “ Ježíš představuje „ *dveře* “, které jsou otevřené nebo zavřené. Zde jim klíč otevírá zcela odlišnou cestu, protože jim umožňuje přístup k „ *propasti* “ symbolu mizení života. Toto je hodina, kdy se pro ně „ *světlo stává tmou* “ a „ *tma se stává světlem* “. Přijímající za své dědictví principy republikánských filozofických myšlenek, ztrácejí ze zřetele skutečnou svatost víry očištěné krví Ježíše Krista. Všimněme si přesnosti „ *byla mu dána* “. Ten, kdo takto dává každému podle jeho skutků, je Ježíš Kristus, božský Soudce. Neboť on je také strážcem klíčů; „ *klíč Davidův* “ pro požehnané vyvolené v letech 1873 a 1994 podle Zjevení 3:7 a „ *klíč od bezedné jámy* “ pro padlé v letech 1843 a 1994.

Verš 2: „ *A otevřela jámu propasti. A ze studny vystupoval dým jako dým z velké pece; a slunce a vzduch se zatemnily kouřem ze studny.* »

Protestantská víra mění pána a osud a mění se i její skutky. Přistupuje tak k nezáviděníhodnému osudu, kdy musí podstoupit zničení posledního soudu „ohněm“ „*druhé smrti*“, o kterém bude řeč ve Zj. 19:20 a 20:10. Vezmeme-li obraz „*jezera ohně a síry*“, tento „*ohněň*“ posledního soudu bude „*velkou pecí*“, která ohrožuje přestupníky Božích přikázání od jejich vyhlášení na hoře Sinaj podle Exo 19:18: *Hora Sinaj byla celá v kouři, protože tam sestoupil Hospodin uprostřed ohně; tento kouř stoupal jako kouř z pece a celá hora se silně otřásla.* » Duch pak využívá kinematografickou techniku zvanou „flashback“, flashback, který odhaluje díla vzniklá ještě zaživa, padlí sloužili ďáblu. Slovo „*dým*“ zde má dvojí význam: význam ohně „*velké pece*“, o kterém čteme ve Zj. 14:11: „*A dým jejich muk stoupá na věky věků; a nemají odpočinku ve dne ani v noci, ti, kdo uctívají šelmu a její obraz, a kdokoli přijímá znamení jejího jména, ale také znamení „modliteb svatých“ podle Zj. 5:8, zde ti falešní svatí. Protože hojná náboženská aktivita projevující se modlitbami ospravedlňuje tato slova, která mu Ježíš adresoval v Sardách v roce 1843: „Jsi považován za živého; a ty jsi mrtvý.“ Smrt a dvakrát mrtvý, protože navrhovaná smrt je „*druhá smrt*“ „*posledního soudu*“. Tato náboženská činnost klame každého kromě Boha a jeho vyvolených, které osvěcuje. Tento rozšířený podvod je „podvod“, jak říká moderní svět. A je to skutečně myšlenka intoxikace, kterou Duch vnukne prostřednictvím obrazu „*dýmu*“, který se šíří „*vzduchem*“ až zatemňuje „*slunce*“. Je-li to druhé symbolem pravého božského světla, to „*vzduch*“ označuje vyhrazenou doménu ďábla, nazývaného „*knížetem moci vzduchu*“ v Ef.2:2 a kterého Ježíš nazývá „*knížetem „tohoto světa“*“ v Janovi 12:31 a 16:11. Ve světě je cílem dezinformací skrýt pravdy, které musí zůstat utajeny. V náboženské rovině je to totéž: pravda je jen pro vyvoleného. Násobení protestantských skupin ve skutečnosti mělo účinnost maskování existence víry adventistů sedmého dne; to až do roku 1995, kdy ji přivítali do svých řad pro její „*velké neštěstí*“. V této nové duchovní situaci se stanou oběťmi *druhé smrti*, která promění povrch země v ohnivou *pec*. Poselství je děsivé a můžeme pochopit, proč ho Bůh nenabídl jasně. Je vyhrazena pro vyvolené, aby pochopili, jakému osudu utekli.*

Verš 3: „*Kobylky vyšly s kouřem a rozprchly se po zemi; a byla jim dána moc jako síla štírů země.* »

Modlitby symbolizované „*kouřem*“ vycházejí z úst a myslí padlých protestantů, tedy mužů a žen symbolizovaných „*kobylkami*“ kvůli jejich velkému počtu. Ve skutečnosti je to množství lidských tvorů, které padlo v roce 1843 a připomínám vám, že v roce 1833, deset let předtím, dal Pán představu o tomto množství „*pádem hvězd*“, uskutečněným v noci 13. , 1833 mezi půlnocí a 5:00, podle historických svědectví očitých svědků. Výraz „*na zemi*“ má opět dvojí význam pozemského rozšíření a protestantské identity. Kdo má rád pustošení a devastaci „*kobylek*“? Ne zemědělci a Bůh už nemá rád věřící, kteří Ho zrazují a spolupracují s protivníkem na zničení Jeho úrody vyvolených, proto je tento symbol aplikován na ně. Potom je v Ezechielovi 2, této krátké kapitole o 10 verších, šestkrát citováno slovo „*rebel*“ *k označení židovských „vzbouřenců“*, *se kterými Bůh zachází jako s „trny, trny a trny a štíry“*. Zde se tento výraz „*štíry*“ týká protestantských rebelů. Ve verši 3 narážka na jeho moc připravuje použití nejdůležitějšího jemného symbolu. Síla „*škorpiónů*“ je smrtelně bodnout své

oběti bodnutím jejich „*ocas*“. A toto slovo „*ocas*“ nabývá základního významu v božském myšlení zjeveném v Izajášovi 9:14: „*prorok, který učí lži, je ocas*“. Zvířata používají své „*ocasy*“ k odhánění a bičování much a jiného parazitického hmyzu, který je obtěžuje. Zde najdeme obraz falešné „*prorokyně Jezábel*“ který tráví čas káráním a způsobováním utrpení Bohu a jeho podvedeným nevěrným služebníkům. Praxe dobrovolného bičování k odčinění hříchu je také součástí učení katolické víry. Ve Zj 11:1 Duch potvrzuje toto srovnání použitím slova „*rákos*“, kterému klíč Izajáš 9:14 dává stejný význam jako slovo „*ocas*“. Tento obraz papežské církve platí od roku 1844 také pro padlé protestantské věřící, kteří se stali proroky pro Boha, kteří učí lži, nebo falešnými proroky. Navrhované slovo „*ocas*“ bude jasně citováno ve verši 10.

Konstrukce 3. adventistického očekávání **(tentokrát od sedmého dne)**

Verš 4: „*Bylo jim řečeno, aby neškodili travě země ani žádné zelené věci ani žádnému stromu, ale pouze těm, kteří nemají na čele pečeť Boží.*»

Tyto „*kobylky*“ nepožírají zeleň, ale škodí lidem, kteří nejsou chráněni „*pečetí Boží*“. Tato zmínka o „*pečeti Boží*“ potvrzuje kontext doby, kterou již popsal Zj. 7. Poselství jsou tedy paralelní, kapitola 7 týkající se vyvolených zapečetěných a kapitola 9, padlých opuštěných. Připomínám vám, že podle Mt 24:24 je nemožné svést autentické vyvolené. Falešní proroci se proto vzájemně klamou.

Přesnost, „*pečeť Boží na čele*“, označuje začátek pečetění vyvolených adventistických služebníků Božích, 23. října 1844. Detail je zmíněn těsně před citací prorockého období „*pěti měsíců*“. následující verš; trvání 150 reálných let, které budou vycházet z tohoto data.

Verš 5: „*Nebylo jim dáno zabít je, ale pět měsíců je trápit ; a muka, kterou způsobili, byla jako muka způsobená štírem, když bodne člověka.*»

Boží poselství spojuje ve svém obrazu činy uskutečněné v různých dobách; což mate a znesnadňuje obrazovou interpretaci. Ale když je tato technika pochopena a přijata, zpráva se stává velmi jasnou. Tento verš 5 byl základem mého oznámení o návratu Ježíše Krista na rok 1994. Nacházíme zde vzácných prorockých „*pět měsíců*“, které počínaje rokem 1844 umožňují stanovit datum 1994. Boha, naprosto jsem musel spojit slavný návrat Ježíše Krista s tímto datem. Takto, částečně zaslepený přesností v textu, která by tuto naději znemožnila, jsem vytrval směrem, který si přál můj Stvořitel. Text skutečně uvádí: „*Nebylo jim dáno je zabít, ale pět měsíců je mučit*“. Vyjasnění „*ne zabít je*“ nedovolilo téma „*trubka*“, monstrózní vražedná válka, v době, na kterou se vztahuje „*trubka*“; dobu 150 reálných let. Ale ve své době byl William Miller již částečně zaslepený, aby vykonal akci, kterou si Bůh přál; objevit chybu, která nám umožňuje oživit naději na Kristův návrat na podzim roku 1844; falešná chyba, protože počáteční výpočty uvádějící jaro 1843 jsou dnes potvrzeny našimi

nejnovějšími výpočty. Vůle a moc Boží jsou suverénní a naštěstí pro jeho vyvolené nic a nikdo nemůže bránit jeho projektu. Faktem je, že tato chyba v ohlašování vedla oficiální adventismus k tomu, aby v roce 1991 projevil pohrdání nadějí na návrat Ježíše Krista oznámenou na rok 1994. A nejhorší pro adventisty je, že byli připraveni o poslední prorocké světlo, které osvětluje v celém rozsahu 34 kapitol knih Daniel a Zjevení, jak se dnes může každý přesvědčit čtením tohoto dokumentu. Tím jsou také připraveni o další nová světla, která mi Bůh dal od jara 2018 o svém zákonu a o návratu Krista, který se vrátí, jak nyní víme, na jaře 2030; a to na nových základech oddělených od prorocké konstrukce Daniela a Zjevení. Mezi lety 1982 a 1991 bylo pro mě těch *pět měsíců* spojeno s činností falešných proroků, která měla pokračovat až do návratu Ježíše Krista. Přesvědčován touto úvahou, navíc oprávněnou, jsem neviděl časové omezení uložené zákazem „*zabíjení*“. A v té době datum 1994 představovalo rok 2000 skutečného narození Ježíše Krista. Dodávám, že nikdo přede mnou neidentifikoval příčinu mé chyby; což potvrzuje uskutečnění v souladu s vůlí Boží. Obrátme nyní svou pozornost na objasnění „*ale trápit je pět měsíců*“. Formule je extrémně zavádějící, protože dotyčná „*muka*“ netrpí oběti během prorokovaných „*pět měsíců*“. „*Muka*“, na něž Duch naráží, bude uvalena na padlé při posledním soudu, kde bude způsobena spálením „*ohnivého jezera*“, trestem „*druhé smrti*“. Toto „*mučení*“ je oznámeno v poselství třetího anděla ze Zj 14:10-11, které předchází verš vyvolal citováním „*dýmu*“ „*jejich mučení*“; poselství, které adventisté dobře znají, protože tvoří prvek jejich univerzálního poslání. Protože Duch předem ví o pádu tohoto oficiálního adventismu, v tomto poselství jemně říká: „*I on bude pít víno Božího hněvu nalité nemíchané do kalicha svého hněvu a bude mučen ohněm a sírou před svatí andělé a před Beránkem*.“ Toto objasnění „*on taky*“ cílí postupně na protestantskou víru, poté na oficiální nevěřící adventismus odmítnutý v roce 1994 samotným Ježíšem Kristem. Od tohoto data, na potvrzení své kletby, se tento nový „*rebel*“ připojil k ekumenické alianci, která sdružuje katolíky a protestanty, kteří jsou již odříznuti od Boha. Ale před pádem oficiálního adventismu se na padlé protestanty vztahovala formulace „*on taky*“, protože po pádu v roce 1844 by nyní sdíleli osud katolíků, pravoslavných a falešných Židů. Ve skutečnosti se „*i on*“ týká všech nekatolíků, kteří ctí římskou katolickou církev tím, že vstoupili do její ekumenické aliance a ctí obřady Konstantina I.: ^{jeho} nedělní a nativní „*den slunce*“ (Vánoce dne 25. prosince). Zvolením formy jednotného čísla „*on taky*“, spíše než množného čísla „*oni také*“, nám Duch připomíná, že náboženská volba je individuální volbou, která člověka činí odpovědným, ospravedlňuje nebo vyvolává pocit viny vůči Bohu, jednotlivci, a ne společenství; jako „*Noe, Daniel a Job*“, kteří *by nezachránili syny ani dcery*“ podle Ezek.14:18.

Muka druhé smrti posledního soudu

Verš 6: „*V těch dnech budou lidé hledat smrt, a nenaleznou ji; budou toužit zemřít a smrt od nich uteče.*»

Myšlenky plynou velmi logicky. Když Duch právě vyvolal „*muka druhé smrti*“, prorokuje v tomto verši 6 o dnech jeho aplikace, které přijdou na konci 7. tisíciletí, zaměřené výrazem „*v těch dnech*“. Poté nám odhaluje zvláštnosti tohoto

extrémně hrozivého konečného trestu. „ *Lidé budou hledat smrt, ale nenajdou ji; budou toužit zemřít a smrt od nich uteče .* " Lidské bytosti nevědí, že vzkříšené tělo bezbožných bude mít vlastnosti velmi odlišné od vlastností dnešních tělesných těl. Za jejich konečný trest, Bůh stvořitel znovu vytvoří jejich život tím, že mu umožní pokračovat ve vědomém stavu až do zničení jejich posledního atomu. Dále bude délka doby utrpení přizpůsobena individuálně pro každého jednotlivce v závislosti na verdiktu vysloveném o jeho individuální vině. Marek 9:47-48 potvrzuje těmito slovy: „... *aby byli uvrženi do pekla, kde jejich červ neumírá a oheň nehasne.* » Je třeba také poznamenat, že protestantská víra sdílí s katolickou církví mnoho falešných náboženských dogmat, kromě neděle, prvního dne věnovaného odpočinku, existuje víra v nesmrtelnost duše, která vede protestanty k víře v tzv. existenci pekla učili katolíci. Katolická hrozba pekla, kde jsou zatracení věčně mučeni ohněm, hrozba, která jí vystavila všechny panovníky křesťanských zemí, tedy měla trochu pravdy, ale především hodně lži. Protože zaprvé, peklo připravené Bohem se zformuje až na konci „ *tisíce let* “ nebeského soudu nad bezbožnými svatými. A za druhé, utrpení nebude věčné, i když dlouhé, ve srovnání se současnými pozemskými podmínkami. Mezi těmi, kdo uvidí smrt před nimi prchat, budou následovníci a horliví obhájci pohanského řeckého dogmatu o nesmrtelnosti duše. Bůh jim tak nabídne zkušenost představovat si, jaký by byl jejich osud, kdyby jejich duše byla skutečně nesmrtelná. Ale především jsou to ctitelé „dne nepřemoženého slunce“, kteří se setkají se svým božstvím; samotná země, která je nesla, se stala „sluncem“ splynutím magmatu ohně a síry.

Smrtelně klamný vzhled

Verš 7: „ *Tyto kobylinky byly jako koně připravené k boji; Na jejich hlavách byly koruny jako zlato a jejich tváře byly jako lidské tváře.* »

Verš 7 svými symboly ilustruje plán akce padlého protestantského tábora. Náboženské skupiny (*koně*) se shromažďují k duchovní „ *bitvě* “, která bude dokončena až na konci času milosti, ale konečný cíl je tam. Tato bitva dostává ve Zj 16:16 název „ *Armagedon* “ . Pak je vhodné poznamenat, že Duch trvá na svém srovnání s realitou věcí; což činí znásobením použití výrazu „ *jako* “. To je jeho způsob, jak popřít nepravdivá tvrzení věřících, kterých se to týká. Vše je jen klamné zdání: „ *koruna* “ zaslíbená přemožiteli víry a samotná víra (*zlato*), která má s pravou vírou pouze „ *podobu* “. „ *Tváře* “ těchto falešných věřících jsou samy klamné, protože jediné, co jim zbylo, je lidský vzhled. Kdo vyslovuje tento soud, zkoumá otěže a srdce. Zná tajné myšlenky lidských bytostí a sdílí svou vizi reality se svými vyvolenými.

Verš 8: „ *Měli vlasy jako vlasy žen a jejich zuby byly jako zuby lvů.* »

Podle 1Kor.11:15 ženské vlasy slouží jako závoj. A role závoje je skrýt tvář, identitu zahaleného subjektu. Tento verš 8 odsuzuje prostřednictvím svých symbolů zavádějící vzhled křesťanských náboženských skupin. Mají proto vnější vzhled (*vlasy*) církvi (*ženy* , v Ef.5:23-32), ale jejich duše je oživována zuřivostí (*zuby*) „ *lvů* “. Lépe chápeme, proč mají jejich tváře pouze lidský vzhled. Ne nadarmo je Ježíš přirovnává ke lvům. Připomíná tak duševní stav římského lidu, který nechal ve svých arénách požírat první křesťany lvy. A toto srovnání je

oprávněné, protože na konci světa budou chtít znovu usmrtit poslední pravé vyvolené Ježíše Krista.

Verš 9: „ *Měli pancíře jako železné pancíře a zvuk jejich křídel byl jako zvuk vozů s mnoha koňmi běžícími do boje.* »

Tento verš se zaměřuje na padělání panoly pravého vojáka Ježíše Krista, který nosí „ *náprsník* “ spravedlnosti (Ef.6:14), ale zde je tato spravedlnost tvrdá jako „ *železo* “ již symbol římské říše v Daniel. „ *Koranče* “ vydávají hluk „ *svými křídly* “, když jsou aktivní. Srovnání, které přichází, se tedy týká akce. Následující vysvětlení potvrzuje spojení s Římem, jehož závody vozů s „ *několika koňmi* “ těšily Římany na jejich okruzích. Na tomto obrázku „ *mnoho koní* “ znamená: několik náboženských skupin se shromáždilo, aby táhly římský „ *voz* “, *aby oslavily autoritu Říma*; Řím, který věděl, jak manipulovat s jinými náboženskými vůdci, aby si je podrobili svými svody. Takto Duch shrnuje působení povstaleckého tábora. A toto shromáždění ve prospěch Říma je připravuje na závěrečnou „ *bitvu Armagedonu* “ namířenou proti odpůrcům neděle, věrným pozorovatelům soboty posvěcené Bohem a nevědomě proti Kristu, jejich ochránci ochránce.

Verš 10: „ *Měli ocasy jako štíři a žihadla a v jejich ocasech byla síla ubližovat lidem po dobu pěti měsíců.* »

Tento verš odkrývá závoj verše 3, kde bylo slovo „ *ocas* “ navrženo pod názvem „ *síla štírů* “ . Je citován jasně, ačkoli jeho význam není jasný tomu, kdo ho nehledá v Izajášovi 9:14. To není můj případ, takže si vzpomínám na tento důležitý klíč: „ *prorok, který učí lži, je ocas* “. Kódované poselství objasňují těmito termíny: tyto skupiny měly lživé (*ocasy*) a vzpurné (*štíři*) proroky a lživé jazyky (*žihadla*), a právě v těchto falešných prorocích (*ocasy*) *byla síla ubližovat lidem* . svést je a přesvědčit je, aby ctili Římskou neděli po 150 let (*pět měsíců*) náboženského míru zaručeného Bohem; která je nenapravitelně vystavuje „ *mukám druhé smrti* “ posledního soudu na konci 7. ^{tisíciletí} . Když si pomyslím, že zástupy nevidí důležitost dne odpočinku! Kdyby věřili v toto dekódované zjevení poselství, změnili by názor.

Verš 11: „ *Měli za krále anděla bezedné jámy, který se hebrejsky jmenuje Abaddon a řecky Apollyon.* »

Čím dál přesněji, božské obvinění dosahuje vrcholu: tyto náboženské skupiny mají za krále Satana „ *anděla propasti* “ kteří budou vázání v pustině na „ *tisíc let* “ podle Zj. 20:3. Slovo „ *hluboko* “ v Gn 1:2 se týká země předtím, než nese sebemenší známku života. Tento výraz tedy označuje zemi, která se stala zpustošenou, všechny formy života byly zničeny slavným Kristovým návratem. V tomto stavu bude „ *tisíc let* “, přičemž jediným obyvatelem bude anděl Satan, který ji držel v zajetí. Ten, kterého Bůh volá ve Zjevení 12, „ *draka* “ a *hada* , *d'ábla a Satan* “, dostává zde jméno Destroyer, což znamená slova „ *hebrejský a řecký, Abaddon a Apollyon* “. Duch nám nenápadně říká, jak tento anděl ničí dílo Boží, proti kterému bojuje. „ *Hebrejščina a řečtina* ” jsou jazyky původního biblického písma. Od té doby, co padla protestantská víra, v roce 1844, začíná téma tohoto „ ⁵ *trubku* “,“ dostal ji zpět d'ábel svým známým zájmem o Bibli svatou. Ale na rozdíl od slavných počátků reformace se nyní používá ke zničení

Božího plánu. Satan uplatňuje s padlou reformovanou vírou, tentokrát úspěšně, to, co se marně snažil přimět Krista, aby padl, v hodině jeho zkoušky odporu.

Verš 12: „*První běda pominula. Po tomto následují další dvě neštěstí.* „ »

Zde končí, ve verši 12, toto velmi konkrétní téma „⁵ trubka „. Tento okamžik naznačuje, že lidstvo vstoupilo do roku 1994 svého obvyklého kalendáře. Do té doby mezi všemi monoteistickými náboženstvími přetrvával náboženský mír. Nikdo nebyl zabit pro duchovní motiv náboženského závazku. Zákaz zabíjení ve verši 5 byl proto respektován a splněn, jak Bůh oznámil.

Ale 3. srpna 1994 úplně první muslimský náboženský útok ze strany GIA zabil pět francouzských úředníků poblíž francouzské ambasády v Alžíru, v předvečer křesťanských Vánoc 24. prosince 1994 následoval útok proti francouzskému letadlu, který zabil tři lidé v Alžíru, včetně Francouze. Následující léto zahájily ozbrojené islamistické skupiny alžírské GIA smrtící útoky na RER v Paříži, francouzském hlavním městě. A v roce 1996 bylo v Tibhirine v Alžírsku státo 7 francouzských katolických kněží. Tato svědectví tak poskytují důkaz, že prorokovaných „*pět měsíců*“ bylo překročeno. Náboženské války se tedy mohou obnovit a pokračovat až do konce světa poznamenaného návratem oslaveného Krista.

6.^{trubka} : Druhá velká " neštěstí "

Šestý trest veškeré falešné křesťanské svatosti

Třetí světová válka

Verš 13: „*Šestý zazvonil. A slyšel jsem hlas ze čtyř rohů zlatého oltáře, který je před Bohem :*

Tento šestý varovný trest představuje „druhý“ velký „*běda*“ oznámený ve Zj. 8:13. Předchází konci času kolektivní a individuální milosti a bude tedy uskutečněn mezi lety 2021 a 2029. Tímto veršem 13 vstupuje do tématu „⁶ trubka “ potvrdí návrat války a oprávnění „*zabíjet*“. Toto nové téma se týká stejných náboženských skupin jako skupiny „⁵ trubka « předchozí. Použité symboly jsou totožné. Také věci lze vysvětlit takto: národy „⁵ trubka “ si v Evropě a v některých státech USA zvykli „*nezabíjet*“, *zašli až tak daleko, že zakázali trest smrti*. Našli způsob, jak zvýhodnit mezinárodní obchod, což je obohatilo. Nejsou tedy již zastánci války, ale obránci míru za každou cenu. Válka mezi křesťanskými národy se proto zdá být vyloučena, ale bohužel třetí monoteistické náboženství je mnohem méně mírumilovné, je to islám, který kráčí na dvou nohách: nohou teroristů, kteří jednají, a ostatních stoupenců, kteří tleskají jejich vražedným činům. Tento partner tedy znemožňuje vyhlídky na trvalý mír a bude stačit, aby Bůh stvořitel „vyzněl“ své oprávnění, aby střet civilizací a náboženství nastal se značnými smrtícími následky. Na zbytku země bude mít

každý národ také svého tradičního nepřítele, rozdělení připravená d'áblem a jeho demony ohledně celé planety.

Zde se však proroctví zaměřuje na konkrétní území, na nevěrný křesťanský Západ.

Poslední trest, před „ *sedmi posledními ranami* “, které předcházejí Kristovu návratu, přichází ve jménu „ ⁶ *trubka* .” Již dříve, než se pustíme do podrobností tématu, víme, že toto téma je skutečně druhým z „velkých *neštěstí* “, které oznámil „ *orel* “ napoleonské říše v Apo.8:13. V sestřihu upraveném s tímto záměrem však proroctví Apo.11 připisuje toto jméno „ *druhé běda* “ francouzské revoluci zvané „ *zvíře, které se zvedá z propasti* “. Je to také téma „ ⁴ *trubky* “ Rev.8. Duch nám proto naznačuje existenci úzkého vztahu mezi událostmi, kterých se týká „ ⁴ a ⁶ *trubka* .” Zjistíme, jaké jsou tyto vztahy.

Když „ ⁶ *trubka* “ zní, *hlas* Krista, přimluve před kadidlovým *oltářem*, vyjadřuje rozkaz. (Podle obrazu pozemského svatostánku, který prorokoval jeho budoucí nebeskou roli jako přimluve za modlitby vyvolených).

Západní Evropa terčem hněvu Ježíše Krista

Verš 14: „ *Šestámu andělu, který měl trubku, řekl: „Rozvaž ty čtyři anděly, kteří jsou svázáni ve velké řece Eufrat. »*

Ježíš Kristus prohlašuje: „ *Rozpusťte čtyři anděly kteří jsou vázáni na velkou řeku Eufrat* “: uvolňuje univerzální démonické síly soustředěné na Evropu symbolizované jménem Eufrat; Západní Evropa a její americká a australská rozšíření, kde byly zachovány od roku 1844, podle Rev. 7:2; Toto jsou *čtyři andělé, kterým bylo dáno, aby škodili zemi a moři* . Interpretací klávesy jsou jednoduché a logické. „Eufrat“ je řeka, která zavlažovala Danielův starověký Babylón. Ve Zjevení 17 „ *nevěstka* “ zvaná „ *Velký Babylón* “ sedí „ *na mnoha vodách* “ , symboly „ *lidí, národů a jazyků* “. „ *Babylon* “ označující Řím, dotčené národy jsou evropské národy. Tím, že Kristus Bůh označil Evropu za hlavní cíl svého vražedného hněvu, zamýšlí potrestat ty, kteří ho zradí, a tak málo si všimají utrpení, které snášel na svém bolestném kříži, což předchází verš právě připomněl, když citoval slovo „oltář“ . “, který to prorokoval v symbolických obřadech staré smlouvy.

Tím, že se Duch zaměří na Evropu, nasměřuje svou pomstu proti dvěma zemím, které na něj soustředí svou vinu. Je o katolické víře, mateřské církvi a nejstarší dceři, jak říká Francii, která ji tolik podporovala po staletí, od jejího počátku, Clovisem, 1. králem ^{Franků} .

První odkaz s „ ⁴ *trubka* “ se objeví, je to Francie, revoluční národ, který zasel své semínko nevěry mezi všechny křesťanské národy země šířením spisů svých filozofů, ateistických volnomyšlenkářů. Ale je to také papežský Řím, který měla francouzská revoluce zničit a umlčet. Srovnávací studie trubek s varovnými tresty předloženými Hebrejcům v Leviticus 26 dává čtvrtému roli božského „ *meče* “, který „ *mstí jeho smlouvu* “. Tentokrát do „ ⁶ *trubka* “, Ježíš pomstí své spolenectví sám tím, že udeří dva provinilé národy a jejich evropské spojence. Protože podle Apo.11 se francouzský ateismus „ *radoval* “ a uvrhl okolní lidi do „ *radosti* “: „ *budou si navzájem posílat dary* “, čteme v Apo.11:10. Na oplátku jim božský Kristus přinese své dary: konvenční a atomové bomby; všemu předcházal

smrtelně nakažlivý virus, který se objevil na konci roku 2019 v Evropě. Mezi pozoruhodné dary patří nabídka Sochy svobody Francií městu New York v USA. Model byl tak úžasný, že po Francii se další evropské země staly republikami. V roce 1917 Rusko zopakuje model se stejnou jatkou.

Globální jaderná válka

Verš 15: „*A čtyři andělé, kteří byli připraveni na hodinu, den, měsíc a rok, byli rozvázáni, aby mohli zabít třetinu lidí.*»

Připraveni „*zranit zemi a moře*“ podle Zj. 7:2, „*čtyři andělé jsou propuštěni, aby mohli zabít třetinu lidí*“ a akce je plánovaná a dlouho očekávaná, jak naznačuje tento detail: „*kdo byli připraveni na hodinu, den, měsíc a rok*“. Nyní, odkdy je tento trest nutný? Od 7. března 321, ^{tedy} od data, kdy byl přijat Konstantinem I. den slunce. Podle Zj. 17, jehož tématem je „*soud nevěstky Velký Babylon*“, číslo 17 symbolizuje Boží soud. Uplatněno v počtu století od 7. března 321, toto číslo 17 znamená 7. března 2021; od tohoto data, posledních 9 let božské kletby umožní splnění „⁶ *trubka*“ ze Zjevení 9:13.

Všimněme si zmínky o „*třetí z lidí*“, která nám připomíná, že jakkoli je tento destruktivní konflikt třetího světa strašný, zachovává si částečný (*třetí*) varovný charakter; je proto užitečné při dosahování náboženských konverzí a vedení volených představitelů, aby se plně zavázali k adventistickému dílu vedenému Ježíšem Kristem. Toto zničení přichází potrestat a pozvat k pokání lidstvo, které těžilo ze „150 skutečných let“ náboženského míru, prorokovaného „*pět měsíců*“ „*páté trubky*“.

Abychom plně pochopili smysl tohoto trestu, třetího ve světových válkách od roku 1914, musíme jej přirovnat a porovnat s třetí deportací Židů do Babylonu. V tomto posledním válečném zásahu v roce – 586 král Nabuchodonozor zničil judské království, poslední zbytek izraelského národa; Jeruzalém a jeho svatý chrám se staly ruinami. Ruiny, které zanechala třetí světová válka, poskytnou důkaz, že křesťanská aliance odpadla stejně jako židovská aliance hebrejského lidu. Po této demonstraci budou tedy nevěřící nebo věřící přeživší podrobeni poslední univerzální zkoušce víry, která dává poslední šanci na spásu věřícím všech monoteistických náboženství; ale Bůh Stvořitel učí pouze jednu pravdu, která se týká Ježíše Krista a jeho svatých sobotní soboty, jediného pravého sedmého dne.

Jatka ohlášená pro tuto všeobecnou válku představuje další aspekt „*druhého neštěstí*“, který jej spojuje s ateismem francouzského revolučního ateismu „*čtvrté trubky*“. Francie a zejména její hlavní město Paříž je v hledáčku Všemohoucího Boha. Ve Zj 11,8 mu připisuje jména „*Sodoma a Egypt*“, jména dávných nepřátel zničených například Bohem nezapomenutelným způsobem, jednoho ohněm z nebe, druhého jeho oslepující mocí. To nám umožňuje pochopit, že proti ní bude jednat stejně hrozným a definitivním způsobem. Musíme si uvědomit naši obrovskou odpovědnost za mizení pravé víry. Poté, co republikánský režim nenáviděl náboženství, padl do despotických rukou Napoleona I., ^{pro} kterého bylo náboženství pouze užitečnou záslenkou k jeho osobní slávě. Právě jeho pýše a oportunismu vděčí katolická víra za své přežití

prostřednictvím ustanovení konkordátu, který byl ničitelem principu božské pravdy.

Demografická přesnost: dvě stě milionů bojovníků

Verš 16: „ *Počet jezdců vojska byl dvě myriády myriád; slyšel jsem jejich počet.* »

Verš 16 nám poskytuje důležité objasnění počtu bojovníků, kteří se účastní konfliktu: „ *dvě myriády myriád* “ neboli dvě stě milionů vojáků. Až do roku 2021, kdy píšu tento dokument, žádná válka ve svých konfrontacích nedosáhla tohoto čísla. Avšak dnes, s celosvětovou populací sedmi a půl miliardy lidských bytostí, se proroctví může naplnit. **Přesnost poskytovaná tímto veršem odsuzuje všechny výklady, které připisovaly tento konflikt minulým činům.**

Ideologická válka

Verš 17: „ *A tak jsem ve vidění viděl koně a ty, kteří na nich seděli, s pancířemi barvy ohně, hyacintu a síry. Hlavy koní byly jako hlavy lvů; a z úst jejich vycházel oheň, dým a síra.* »

V tomto verši 17, číslu božího soudu, najdeme symboly „5. ^{trubky} “ : skupiny (*koně*) a ty, kteří jim velí (*jezdci*). Jejich jedinou spravedlností (*náprsník*) je pálení ohněm, a jaký oheň! Jaderný požár srovnatelný s požárem pozemského podzemního magmatu. Duch jim připisuje vlastnosti hyacintu , které v opakování výrazu na konci verše odpovídají *kouři* . To již symbolizuje modlitby svatých v předchozím námětu, musíme si zapamatovat charakter jeho parfému a tam pochopíme, co jeho zmínka znamená. Tato rostlina je toxická, dráždí pokožku a její vůně způsobuje bolest hlavy. Tento soubor kritérií definuje modlitby zúčastněných bojovníků. Žádnou z těchto modliteb nepřijímá Bůh stvořitel; způsobují mu nevolnost a vzbuzují v něm hluboké znechucení. Je třeba chápat, že v tomto v podstatě náboženském a ideologickém konfliktu jsou zapojena pouze náboženství, od něj zcela odříznutá, ale přesto hlavně monoteistická: judaismus, katolicismus, protestantismus, pravoslaví, islám. Je zde citován nový klíčový symbol z Izajáše 9:14: " *hlavou je soudce nebo starší* ." V čele skupin, které se navzájem konfrontují, jsou tedy soudci, kterým se dnes v republikách říká "prezidenti". A tito prezidenti jsou obdařeni silou „ *lva* “, krále zvířat a krále džungle. Význam síly je dán v Soudcích 14:18. Duch ve svém poselství prorokuje válečný závazek řízený na dálku velmi mocnými, autoritářskými a nábožensky oddanými hlavami států, protože je z jejich „ *úst* “ vydávají své modlitby ilustrované slovem „ *kouřit* “. Z jejich stejných „ *úst* “ vycházejí rozkazy ničení „ *ohněm* “, modlitby „ *kouřem* “ a ničení zástupů, příkazem k použití jaderných bomb zobrazených „ *sírou* “. Je zřejmé, že Duch chce zdůraznit důležitost této jaderné síly, kterou má k dispozici jediný člověk. Nikdy v historii země nezávisela taková ničivá síla na rozhodnutí jediného člověka. Věc je skutečně pozoruhodná a stojí za zdůraznění. Ale pro nás, kteří žijeme v tomto typu politické organizace, nás tyto obludnosti už ani nešokují. Všichni jsme obětí jakéhosi kolektivního šílenství.

Verš 18: „ *Třetina mužů byla zabita těmito třemi ranami, ohněm, kouřem a sírou, které vycházely z jejich úst.* »

Verš 18 zdůrazňuje tuto skutečnost z předchozího verše a upřesňuje, že „*oheň , kouř a síra*“ představují rány chtěné Bohem; což verš potvrdil tím, že mstícím se Kristu připsal rozkaz zabít třetinu lidí.

Jaderná síla hlav národů

Verš 19: „*Nebo síla koní byla v jejich tlamě a v jejich ocasy; jejich ocasy byly jako hadi s hlavami a s nimi páchali zlo.*»

Verš 19 potvrzuje náboženský ideologický charakter konfliktu slovy: Neboť moc bojujících skupin (koně) byla vlivná v jejich slovech (jejich ústech) a v jejich falešných prorocích (ocasy), kteří byli na pohled podvodníky (hadi). Na hlavách států, soudcích (hlavách), jejichž prostřednictvím (bojovníci) škodili. Takto definovaný princip přesně odpovídá uspořádání národů, které panuje dnes v době konce.

Tato třetí světová válka kdo přichází uzavření tématu „*troubení*“ nebo varovných trestů je tak důležité, že to Bůh oznámil nejprve Židům staré smlouvy, postupně v Dan.11:40-45 a Ezechielovi 38 a 39, a poté křesťanům nové smlouvy, v této knize Zjevení jako „*šestá trubka*“, jako poslední božské varování před koncem času milosti. Najdeme zde tedy tyto bohaté doplňkové lekce.

Daniel 11:40-45

Výraz „*čas konce*“ nás vede ke studiu tohoto posledního konfliktu národů, odhaleného a rozvinutého v proroctví Dan. 11:40 až 45. Objevujeme tam hlavní fáze jeho organizace. Původně, z velké části instalovaný na území západní Evropy, se agresivní islám nazývaný „*král jihu*“ střetl s převážně katolickým evropským lidem; římsko-katolická víra je předmětem, na který se proroctví zaměřuje od Dan.11:36. Dosud zmiňovaný římský papežský vůdce je prezentován pod pojmem „*on*“; v titulu „*král*“ je napaden „*králem jihu*“, islámem, který se proti němu „*střetne*“. Volba slovesa „*kolidovat*“ je přesná a uvážlivá, protože proti sobě „*se střetávají*“ pouze ti, kteří jsou na stejném území. Právě tehdy využije nabízené dobrodiní, situace uvrhla západní Evropu do naprostého zmatku a paniky, a „*král severu*“ (nebo severu) se nad touto těžkou kořistí „*zatočí jako bouře*“, aby se jí zmocnil. a obsadit ji. Používá „*mnoho lodí*“, „*tanků*“ a bojovníků, kteří nejsou nic jiného než „*jezdci*“ a žijí na severu, nikoli na severu západní Evropy, ale na severu euroasijského kontinentu. A přesněji na sever Izraele, což verš 41 naznačuje tím, že jej nazývá „*nejkrásnější ze zemí*“. Dotyčné Rusko je národ „*jezdců*“ (kozáků), chovatelů a dodavatelů koní historickým nepřítelům Izraele. Tentokrát je na základě všech těchto údajů snadné identifikovat tohoto „*krále severu*“ s mocným ortodoxním Ruskem, východním náboženským protivníkem západního papežského romanismu od oficiálního křesťanského náboženského schizmatu v roce 1054.

Právě jsme našli některé z agresivních aktérů třetí světové války. Ale Evropa má mocné spojence, kteří ji poněkud zanedbávali kvůli hospodářské konkurenci, která se po příchodu viru, koronaviru covid-19, stala katastrofální. Nekrvavé ekonomiky bojují o své přežití a každý národ se stále více obrací dovnitř. Když však konflikt v Evropě začne, bude americký spojenec čekat na to, aby začal jednat.

V Evropě ruské jednotky čelí malé opozici. Jeden po druhém byly evropské národy na severu okupovány. Samotná Francie kladla slabý vojenský odpor a ruské armády byly zadrženy v severní části země. Jižní část zažívá vážné problémy s islámem, který je v této oblasti již ve velkém počtu zaveden. Jakási dohoda společného zájmu spojuje muslimské bojovníky a Rusy. Oba touží po kořisti a Francie je bohatá země, dokonce i ekonomicky zničená. Arabové jsou lupiči podle tradičního dědictví.

Na izraelské straně je situace katastrofální, země je okupovaná. Muslimské arabské národy, které ji obklopují, jsou ušetřeny: Edom, Moab, děti Ammona: dnešní Jordánsko.

Něco, co nebylo možné uskutečnit před rokem 1979, kdy Egypt opustil arabský tábor, aby vytvořil alianci s Izraelem, se tehdejší volba s mocnou podporou USA obrátila v jeho neprospěch; je obsazeno Rusy. A upřesněním „*neunikne*“ Duch odhaluje oportunistickou povahu volby učiněné v roce 1979. Když se postavila na stranu nejsilnějších z té doby, věřila, že unikne neštěstí, které ji zastihlo. A neštěstí je velké, o bohatství ji připraví okupační Rusové. A jako by to nestačilo, po Rusech to drancují i Libyjci a Etiopané.

Jaderná fáze světového konfliktu

Verš 44 znamená velkou změnu v situaci věcí. Ruské jednotky při okupaci západní Evropy, Izraele a Egypta děsí „*zprávy*“, které se týkají jejich vlastního ruského území. Duch cituje „*východ*“ v souvislosti s okupací západní Evropy, ale také „*sever*“ v souvislosti s okupací Izraele; Rusko je „*na východ*“ od prvního a „*na sever*“ od druhého. Zpráva je tak závažná, že spouští vražedné šílenství. Právě zde vstupují do bitvy USA, které se rozhodly zničit ruské území jaderným ohněm. Poté začala jaderná fáze konfliktu. Smrtící houby vznikají na mnoha místech, aby ničily a „*vyhubily*“ „*zástupy*“ lidského a zvířecího života. Právě při této akci je „*zabita třetina mužů*“ v souladu s oznámením „*6. trubky*“. Ruské jednotky „*krále severu*“ byly zatlačeny zpět do „*hor*“ Izraele a byly zničeny, aniž by se jim dostalo sebemenší pomoci: „*aniž by mu kdokoli přišel na pomoc*“.

Ezechiel 38 a 39

Ezechiel 38 a 39 také svým způsobem evokují tento poslední konflikt v dějinách. Existují zajímavé detaily, jako je tato přesnost, která odhaluje Boží záměr „*vložit přezku do čelisti*“ ruskému králi, aby ho vtáhl a zapojil do konfliktu. Tento obrázek ilustruje lákavou příležitost zbohatnout se svými lidmi, které nebude moci odolat.

V tomto dlouhém proctví nám Duch dává jako orientační body jména: *Gog, Magog, Rosch* (rusky), *Meshech* (Moskva), *Tubal* (Tobolsk). Kontext posledních dnů potvrzuje detail týkající se napadených národů: „*Řekneš: Vystoupím proti otevřené zemi, přijdu na muže, kteří jsou tiší, zabezpečeni ve svých příbytcích, všichni v příbytcích bez zdí a bez závory ani dveří* (Ezek. 38:11). Moderní města jsou skutečně zcela *otevřená*. A protichůdné síly jsou tragicky nerovné. Duch zde vkládá do úst „*krále severu*“ Daniela, tentokrát sloveso „*přijdu*“, které naznačuje masivní, rychlou a leteckou agresi podle slovesa a obraz „*bude vířit jako bouře*. Dan 0,11:40, z poměrně vzdáleného místa. V tomto

Ezechielově proroctví není žádné tajemství o zemích, kterých se to týká; Rusko a Izrael jsou jasně identifikovány. Záhada byla pouze v Dan.11:36 až 45, kde se týkala římského papežství a jeho evropského území. A tím, že dal jméno „*král severu*“ Rusku, které útočí na papežskou katolickou Evropu, Bůh odkazuje na své zjevení dané Ezezielovi. Protože připomínám, je to především ve vztahu ke geografické poloze Izraele, že Rusko leží na „severu“. Ve skutečnosti je to „východně“ od pozice římskokatolické papežské západní Evropy. Má tedy potvrdit postavení ruských vojsk v této papežské Evropě, kterou okupují a ovládají, že Duch lokalizuje příchod špatných zpráv z „východu“. „*Budu pršet ohněm a sírou na něj a jeho vojsko* (Ez 38:22)“; „*Pošlu oheň na Magog*“ čteme v Ez 39:6. Zde je příčina špatné zprávy, která rozhořčuje „*krále severu*“ Dan.11:44. Stejně jako v Danielovi bude ruský agresor zahrán do kouta a zničen na izraelských horách: „*Vy a všechna vaše vojska padnete na izraelské hory* (Ez 39:4)“. Záhada však zakrývá identitu USA, která byla původcem této akce. V Eze.39:9 shledávám velmi zajímavý detail. Text evokuje možnost rozdělovat oheň po dobu „*sedm let*“ spalováním zbraní používaných v tomto hrozném globálním konfliktu. Dřevo již není surovinou pro moderní zbraně, ale uváděných „*sedm let*“ odráží intenzitu této války a množství zbraní. K 7. březnu 2021 zbývá pouze devět let do Kristova návratu; posledních 9 let Boží kletby, během kterých dojde k poslednímu mezinárodnímu konfliktu; válka strašně ničící životy a majetek. Podle verše 12 budou ruské mrtvoly pohřbeny na „*sedm měsíců*“.

Hrozná a nesmiřitelná božská spravedlnost

Bude mnoho mrtvol a Bůh nám v Ezechielovi 9 předkládá myšlenku masakrujícího divokosti, kterou zorganizuje. Protože třetí světová válka očekávaná pro období mezi lety 2021 a 2029 je předobrazem 3. války vedené Nabuchodonozorem proti starověkému Izraeli v roce – 586. Zde je to, co velký stvořitel Bůh nařídil, frustrovaný a opovrhovaný svým lidem v Ezechovi.9: 1 až 11:

"Ez.9:1 Potom mi zvolal mocným hlasem v uších: Přistupte, kdo musíte potrestat město, každý se svým nástrojem ničení v ruce!"

Ez.9:2 A hle, šest mužů přišlo cestou horní brány na severní straně, každý se svým nástrojem ničení v ruce. Mezi nimi byl muž oblečený do plátna a na opasku nesl pouzdro na psaní. Přišli a postavili se poblíž mosazného oltáře.

Ezech.9:3 Sláva Boha Izraele vystoupila z cheruba, na kterém byla, a šla k prahu domu; a zavolal muže oděného plátnem, který měl na opasku pouzdro na psaní.

Ez.9:4 Hospodin mu řekl: "Projdi středem města, středem Jeruzaléma a udělej znamení na čelech mužů, kteří vzdychají a stékají pro všechny ohavnosti, které se tam páchají."

Ezek.9:5 A když jsem slyšel, řekl ostatním: Jděte za ním do města a udeřte; ať je tvé oko bez slitování a neslituj se!

Ezech.9:6 Zabíjejte a ničte starce, mládence, panny, děti a ženy; ale nepřibližujte se k nikomu, kdo má na sobě znamení; a začni s mojím svatyním! Začali se staršími, kteří byli před domem.

Ez.9:7 Řekl jim: "Poskvrňte dům a naplňte nádvoří pobitými!" Pojd'te ven!... Vyšli ven a udeřili ve městě.

Ez.9:8 Když udeřili, a já jsem ještě zůstal, padl jsem na tvář a zvolal: Ach! Pane Bože, zničíš vše, co zbylo z Izraele, vylitím své hněvu na Jeruzalém?

Ezechiel 9:9 Řekl mi: "Nepravost domu Izraele a Judy je veliká, převeliká." země je plná vražd, město je plné bezpráví, neboť říkají: Hospodin opustil zemi, Hospodin nic nevidí.

Ez.9:10 Já také nebudu mít slitování a nebudu mít žádné slitování; Přivedu jejich díla na jejich hlavy.

Ez.9:11 A hle, muž oděný do plátna a s psacím pouzdem v pase odpověděl: Udělal jsem, jak jsi mi přikázal. »

Ne každý, kdo je zabit z náboženských důvodů, je mučedníkem víry. V této kategorii je mnoho fanatiků připravených položit život možná za své náboženství, ale i za jakoukoli politickou či jinou ideologii. Pravý mučedník víry je především a výhradně v Ježíši Kristu. Pak je to nutně vyvolený, jehož život obětovaný v oběti se líbí Bohu stvořiteli pouze tehdy, pokud jeho smrti předcházela život odpovídající jeho zjeveným požadavkům na jeho dobu.

Pojďme nyní najít v tématu „⁶ trubka“ evokace morálního kontextu doby po válce.

Nekajícnost přeživších

Na rozdíl od toho, co si většina lidí myslí a čeho se bojí, jakkoli jsou ničivé, jaderné zbraně lidstvo nezničí; protože „přeživší“ zůstanou i po skončení konfliktu. O válkách Ježíš řekl v Mt 24:6: „Uslyšíte o válkách a pověstech o válkách: dejte si pozor, abyste se netrápili, neboť tyto věci se musí stát. To ale ještě nebude konec.“ » Vyhlazení lidstva bude způsobeno jednáním Boha stvořitele po jeho slavném návratu v osobě Ježíše Krista. Protože přeživší musí být podrobeni poslední zkoušce víry. Od roku 1945, od data prvního použití atomových zbraní, bylo provedeno více než dva tisíce výbuchů provedených pro testy pozemskými mocnostmi, které je vlastní; je to pravda, postupně po dobu 75 let a Země je obrovská, i když omezená, snáší a podporuje rány, které jí lidstvo způsobuje. V nadcházející jaderné válce naopak dojde v krátké době k mnoha explozím a rozptýlení radioaktivity znemožní pokračování života na Zemi. Svým návratem božský Kristus ukončí utrpení umírajícího vzpurného lidstva.

Verš 20: „Zbytek mužů, kteří nebyli zabiti těmito ranami, nečinili pokání z skutků svých rukou, aby neuctivali demony a modly ze zlata, stříbra, bronzu, kamene a dřeva, kteří nevidí ani nevidí. slyšet, ani chodit; »

Ve verši 20 Duch prorokuje zatvrzení přeživších lidí. " Jiní muži, kteří nebyli zabiti těmito pohromami, nečinili pokání z děl svých rukou ." „Druhá běda“ oznámená v době impéria skutečně představuje božskou „ránu“, ale předchází „posledním sedmi“, které padnou na vinné hříšníky po skončení období milosti Zj. 15. Zde je ještě nutné připomenout, že všechny tyto „rány“ trestaly římskou agresi proti řádu času, který stvořil Všemohoucí Bůh Stvořitel.

"... nepřestali uctívat demony a zlaté, stříbrné, bronzové, kamenné a dřevěné modly, které nevidí, neslyší ani nechodí. "

V tomto výčtu se Duch zaměřuje na kultovní obrazy katolické víry, které jsou předmětem adorace ze strany stoupenců tohoto modlářského náboženství. Tyto podobizny představují zaprvé „Pannu Marii“ a za ní ve velkém počtu více či méně anonymní světce, protože každému ponechává velkou svobodu vybrat si svého oblíbeného světce. Velký trh je otevřený 24 hodin denně Nabízíme vložky do všech podpaží, všech stylů a velikostí. A tento typ praxe zvláště dráždí toho, kdo trpěl na kříži na Golgotě; také jeho pomsta bude hrozná. A poté, co v roce 2018 oznámil svým voleným představitelům svůj mocný a slavný návrat pro rok 2030, od roku 2019, zasáhl hříšníky země smrtelně nakažlivým virem. To je jen velmi malá známka jeho hněvu, který přijde, ale už má na své straně účinnost, protože už mu dlužíme ekonomický krach, který v dějinách původního Západu nemá obdoby. A když jsou zničeny, národy se hádají, pak bojují a bojují.

Výtka, kterou Bůh adresoval, je o to oprávněnější, že ve zjevení Ježíše Krista přišel pravý Bůh v těle, mezi lidi a tam jako jeden z nich „viděl, slyšel a prodával“, na rozdíl od vyřezávaných nebo lisovaných *modl* . která to neumí.

Verš 21: „ *A nečinili pokání ze svých vražd, ani ze svého čarodějnictví, ani ze svého smilstva, ani ze svých krádeží. »*

S veršem 21 se téma uzavírá. Tím , že Duch připomíná „ *jejich vraždy* “, *zobrazuje smrtící nedělní zákon, který si nakonec vyžádá smrt věrných pozorovatelů svatého Sabatu posvěceného Bohem*. Odkazem na „ *jejich kouzla* “ se zaměřuje na katolické masy ctěné těmi, kdo ospravedlňují jeho „neděli“, tento falešný den Páně a autentický pohanský „den slunce“. Tím, že Duch připomíná „ *jejich drzost* “, *poukazuje na protestantskou víru jako na dědice katolického „smilstva“ falešné „ prorokyně Jezábel “ ze Zj 2:20*. A tím, že jim přičítá „ *jejich krádeže* “, naznačuje duchovní krádeže spáchané zaprvé na samotném Ježíši Kristu, kterému podle Dan. 8:11 papežský král „odňal věčné“ kněžství a jeho legitimní titul . ospravedlněný z „ *hlavy shromáždění* “, z Ef.5:23; ale také jeho řád „ *času a jeho zákona* “, podle Dan.7:25. Tyto vysoce duchovní interpretace nevylučují běžné doslovné aplikace, ale jdou daleko za ně, pokud jde o Boží soud a jeho důsledky pro viníky.

Zjevení 10: Malá otevřená kniha

Návrat Krista a potrestání vzbuřenců

Malá otevřená kniha a její důsledky

Návrat Krista na konci čtvrtého adventistického čekání

Verš 1: „ *Viděl jsem jiného mocného anděla sestupovat z nebe zahaleného v oblaku; nad jeho hlavou byla duha a jeho tvář byla jako slunce a jeho nohy jako ohnivé sloupy.* »

Kapitola 10 pouze potvrzuje duchovní situaci nastolenou do té doby. Kristus se zjevuje pod aspektem Boha svaté božské aliance, pod obrazem „*duhy*“ dané po potopě Noemovi a jeho potomkům. Bylo to znamení Božího slibu, že už nikdy nebude ničit život na zemi přívalovými vodami. Bůh dodrží svůj slib, ale ústy Petra oznámil, že země je nyní „*rezervována pro oheň*“; záplava ohně. Věc bude splněna až k poslednímu soudu sedmého tisíciletí. Oheň však neskončil s ničením životů, protože je to zbraň, kterou Bůh již použil proti městům v údolí Sodoma a Gomora. V této aktuální kapitole Duch krátce ilustruje události následující po „*6 trubka*.“ Kapitola se otevírá obrazem slavného návratu mstičiho Krista.

Proroctví zcela odpečetěno

Verš 2: „ *Měl v ruce malou otevřenou knížku . Položil pravou nohu na moře a levou na zem;* »

Od začátku knihy, podle Zj. 1:16, Ježíš přichází bojovat proti uctívačům zbožštěného „*slunce*“. Role symbolů se stává jasnější: „*jeho tvář byla jako slunce*“ a co se stane s jeho nepřáteli, ctiteli „*slunce*“? Odpověď: Jeho kroky a běda jim! Protože „*jeho nohy jsou jako ohnivé sloupy*“. Splní se tedy tento verš Bible: „*Sed' po mé pravici, dokud nepoložím tvé nepřátele za podnožku nohou* (Ž 110:1; Mt 22:44)“. Jejich vina vzrostla tím, že Ježíš před svým návratem „*otevřel malou knihu*“ Zjevení tím, že od roku 1844 odpečetil „*sedmou pečeť*“, která ji stále držela uzavřenou ve Zj. 5:1 až 7. Mezi lety 1844 a 2030 v roce kontextu diskutovaného v této kapitole 10 se pochopení a význam soboty rozvinulo do plného světla. Také muži této doby nemají omluvu, když se rozhodnou ho neuctít. „*Knižku*“ pak „*otevřel*“ Duch svatý Kristův a uctívači „*slunce*“ s ní neměli nic společného. Ve verši 2 je znázorněn jejich osud. Abychom pochopili význam symbolů „*moře a země*“, které se nacházejí v tomto verši, musíme si prostudovat Zj. 13, ve kterém je Bůh spojuje se dvěma duchovními „*zvířemi*“, která se objeví

v 2000 letech křesťanské éry. První „*zvíře, které vystupuje z moře*“, symbolizuje nelidský, tedy bestiální režim koalice občanských a náboženských mocností, v jejich první historické podobě monarchií a římskokatolického papežství. Tyto monarchie jsou symbolizovány „*deset rohy*“ spojenými se symbolem označujícím Řím v Dan.7 „*malým rohem*“ a Zj 12, 13 a 17 „*sedmi hlavami*“. Tato „*šelma*“ podle úsudku božských hodnot zobrazuje symboly citované v Danielovi 7: předchůdce římské říše, v opačném pořadí než v Dan.7: levhart, medvěd, lev. „*Šelma*“ je tedy sama o sobě římským netvorem z Dan.7:7. Ale zde, ve Zj. 13, je symbol papežského „*malého rohu*“, který následuje po „*deseti rohech*“, nahrazen symbolem „*sedmi hlav*“ římské identity. A Duch mu přičítá „*rouhání*“, tedy náboženské lži. Přítomnost „*korun*“ na „*desetiroch*“ označuje čas, kdy „*deset rohů*“ z Dan.7:24 vstoupilo do vlády. Je to tedy také doba, kdy je sám aktivní „*malý roh*“ nebo „*jiný král*“. „*The bestie*“ identifikována, pokračování oznamuje svou budoucnost. Bude svobodně jednat „*čas, časy* (2krát) a *půl času*“. Tento výraz označuje 3 a půl prorockého roku nebo 1260 skutečných let v Dan 7:25 a Zj 12:14; najdeme jej ve tvaru „*1260 dní*“-roků nebo prorockých „*42 měsíců*“ ve Zj 11:2-3, 12:6 a Zj 13:5. Ale ve verši 3 této kapitoly 13 Duch oznamuje, že bude zasažena a „*jakoby k smrti zraněna*“, právě francouzským ^{ateismem} v letech 1789 až 1798. A díky konkordátu Napoleona I. *bude její smrtelná rána uzdravil.*” Tak ti, kdo nemilují božskou pravdu, budou moci nadále ctít lži, které zabíjejí duši a tělo.

se objeví obraz první „*šelmy, která vystoupila z moře*“. Tato nová šelma se vyznačuje tím, že tentokrát „*vstane ze země*“. Spoléhající se na obraz Genesis, kde „*země*“ vychází z „*moře*“, nám Duch nenápadně říká, že tato druhá „*šelma*“ vzešla z první, čímž označuje takzvanou reformovanou katolickou církev; přesná definice protestantské reformované víry. V roce 2021 již představuje největší vojenskou sílu na planetě Zemi a je autoritou od svého vítězství nad Japonskem a nacistickým Německem v letech 1944-45. To jsou samozřejmě USA, původně převážně protestantské, ale dnes převážně katolické, vzhledem k silné hispánské emigraci vítané. Tím, že ho Duch obviňuje, že „*uctívá první šelmu v jeho přítomnosti*“, odsuzuje jeho dědictví římské neděle. To ukazuje, že náboženské nálepky jsou zavádějící. Moderní protestantská víra je tak spjata s tímto římským dědictvím, že zajde tak daleko, že vyhlásí závazný zákon, podle kterého bude nedělní odpočinek povinný pod trestem sankcí: zpočátku komerční bojkot a nakonec rozsudek smrti. Neděle je označena jako „*znak*“ autority *římské „šelmy“*, první „*šelmy*“. A číslo „*666*“ je součet získaný písmeny titulu „*VICARIVS FILII DEI*“, čemuž Duch říká „*číslo šelmy*“. Počítejte, číslo je tam: VICIVILIDI

$5 + 1 + 100 + 1 + 5 = 112 + 1 + 50 + 1 + 1 = 53 + 500 + 1 = 501$

$112 + 53 + 501 = 666$

Důležité upřesnění : Značka je přijímána pouze „*na ruce*“ nebo „*na čele*“ v rozsahu, v jakém „*ruka*“ symbolizuje práci, činnost a „*čelo*“ označuje osobní vůli každého tvora, který je osvobozený od jeho volby, jak nám říká Ezé.3:8: „*Zatvrdím tvé čelo, abys ho postavil proti jejich čelu*“.

Zde jsou jasně identifikovány budoucí „*podnožky*“ Ježíše Krista, spravedlivého božského soudce. A nenápadně tím, že Duch naznačí prioritu „*pravá noha*“ nebo „*levá noha*“, *naznačuje, koho považuje za více vinného*. Hořící „*pravá noha*“ je pro římskou papežskou katolickou víru, které Bůh připisuje prolévání *krve „všech, kteří byli zabiti na zemi“*, podle Zj. 18:24. Jeho priorita pro hněv je proto zasloužená. Pak, stejně vinni, že to napodobili tím, že vytvořili „*obraz*“ první katolické „*šelmy*“, protestantská víra, zvaná „*země*“, přijímá oheň z „*levé nohy*“ Ježíše Krista, který tak pomstí krev posledních vyvolených svatých, která měla být prolita bez jeho spásného zásahu.

Verš 3: „*A křičel mocným hlasem, jako když řve lev. Když vykřikl, sedm hromů vydalo své hlasy.*»

Tajemství skryté nebo zapečetěné ve verších 4 až 7, hlásané „*hlasem sedmi hromů*“, je nyní odhaleno. „*Hlas*“ Boha je tak přirovnáván ke zvuku „*hromu*“ spojenému s číslem „*sedm*“, které symbolizuje jeho posvěcení. Tento hlas hlásá poselství dlouho skryté a lidmi ignorované. Toto je rok návratu ve slávě našeho božského a vznešeného Pána Ježíše Krista. Datum bylo odhaleno jejím voleným představitelům v roce 2018; Toto je jaro 2030, ve kterém od smírné smrti Ježíše 30. dubna skončí třetí třetina 2000 let z 6000 let naprogramovaných Bohem pro jeho výběr vyvolených.

Verš 4: „*A když sedm hromů vydalo své hlasy, šel jsem psát; a slyšel jsem hlas z nebe, který řekl: Zapečeť, co mluvilo sedm hromů, a nepiš to.*»

V této scéně má Bůh dva cíle. První je, že jeho vyvolení musí vědět, že Bůh skutečně určil čas pro konec světa; není to skutečně skryté, protože závisí na naší víře v program 6000 let prorokovaný šesti profánními dny našich týdnů. Druhým cílem je odradit od hledání tohoto data až do doby, kdy ono samo otevře cestu k porozumění. Toho bylo dosaženo u každého ze tří adventistických testů užitečných pro screening a výběr vyvolených, kteří byli hodni těžít z věčné spravedlnosti nabízené Ježíšem Kristem v letech 1843, 1844 a 1994.

Verš 5: „*A anděl, kterého jsem viděl stát na moři a na zemi, zvedl pravici k nebi*“

V tomto postoji velkého vítězného Soudce s nohama na svých nepřátelích zformuluje Ježíš Kristus slavnostní přísahu, která ho božsky zavazuje.

Verš 6: „*A přísahal při živém na věky věků, který stvořil nebe a věci v něm, zemi a věci na ní, moře a věci v něm, že bude mít více času,*”

Přísaha Ježíše Krista se skládá ve jménu Boha stvořitele a je adresována jeho vyvoleným, kteří ctí řád prvního anděla ze Zj 14:7; to tím, že svou poslušností prokazují svůj „*báseň*“ z Boha, tím, že dodržují jeho čtvrté přikázání, které vzdává slávu jeho stvořitelskému činu. Prohlášení „*že už nebude čas*“ potvrzuje, že Bůh ve svém programu naplánoval tři marná adventistická očekávání z let 1843, 1844 a 1994. Jak jsem již uvedl, tato marná očekávání byla užitečná při prosévání křesťanských věřících. Neboť i když byly marné, jejich následky byly pro ty, které zažili, dramatické a duchovně smrtelné nebo pro vyvolené příčiny jejich požehnání a jejich posvěcení Bohem.

Oznámení o 3. velkém neštěstí prorokovaném ve Zj.8:13.

Verš 7: „ *Ale ve dnech hlasu sedmého anděla, když zatroubí (trubka), se naplní tajemství Boží, jak oznámil svým služebníkům prorokům.* »

Čas pro vytváření prorockých dat skončil. Ty, které byly založeny prorokovanými údaji, splnily svou úlohu, aby postupně otestovaly víru protestantů v letech 1843-44 a víru adventistů v roce 1994. Od nynějška tedy již nebudou žádná falešná data, žádná falešná očekávání. ; zprávy, zahájené od roku 2018, budou dobré a vyvolení uslyší pro svou spásu zvuk „ *sedmé trubky* “, která bude znamenat zásah Krista božské spravedlnosti; čas, kdy podle Zj. 11:15: „ *království světa je odevzdáno našemu Pánu a jeho Kristu* “, a tedy vzato od ďábla.

Důsledky a časy prorocké služby

Verš 8: „ *A hlas, který jsem slyšel z nebe, ke mně znovu promluvil a řekl: Jdi, vezmi otevřenou knižičku do ruky anděla, který stojí na moři a na zemi.* »

Verše 8 až 11 ilustrují zkušenost poslání služebníka pověřeného předkládáním kódovaného proroctví srozumitelným jazykem.

Verš 9: „ *A šel jsem k andělu a řekl jsem mu, aby mi dal tu knížku. A řekl mi: Vezmi to a spolkní to; bude hořký pro vaše nitro, ale v ústech bude sladký jako med.* ”.

Za prvé, „ *bolesti střev* “ velmi dobře zobrazují utrpení a trápení způsobené odmítnutím navrhovaného světla ze strany vzbouřených křesťanů. Tato utrpení dosáhnou vrcholu pro poslední zkoušku víry, v době nedělního zákona, kdy budou životy vyvolených ohroženy smrtí. Protože až do konce bude se světlem a jeho deponitáři bojovat ďábel a jeho nebeští a pozemští démoni, vědomí či nevědomí spojenci tohoto „Ničitele“, „*Abaddona nebo Apollyona* “ ze Zjevení 9:11. „ *Sladkost zlato* “ také dokonale zobrazuje štěstí z pochopení Božích tajemství, které sdílí se svými skutečnými vyvolenými žiznicími po pravdě. Žádný jiný produkt na světě nekoncentruje svou přirozeně sladkou sladkost jako on. Lidské bytosti obvykle oceňují a vyhledávají tuto sladkou chuť, která je jim příjemná. Také vyvolení Kristův hledá v Bohu sladkost láskyplného a pokojného vztahu i své pokyny.

Tím, že dal svému zjevení „Apokalypsa“ (= Zjevení) „ *sladkost medu* “, přirovnává ho Duch Boží k „ *nebeské manně* “, která měla „ *chuť medu* “ a která živila Hebrejce na poušti během 40 let před jejich vstupem do zaslíbené země zabrané Kananejcům. Stejně jako by Hebrejec nemohl přežít bez konzumace této „ *many* “, od roku 1994, tedy konce „ *pěti měsíců* “ prorokovaných ve Zj. 9:5-10, adventistická víra přežívá pouze tím, že se živí tímto posledním prorockým duchovním „ *jídlo* “ (Mt 24:45) „ *připravené pro správný čas slavného příchodu*“ Ježíše Krista. Toto učení, které mi dává Bůh pravdy, abych si uvědomil až dnes v sobotu ráno ve 4. ^{hodinu} 16. ledna 2021 (ale 2026 pro Boha), by bylo užitečné odpovědět tomu, kdo se mě jednoho dne zeptal na studium proroctví: Co z toho mám?" »Ježíšova odpověď je krátká a prostá: duchovní život uniknout duchovní smrti. Jestliže Duch nebere na sebe obraz „ *koláče* “, ale pouze „ *sladkost medu* “, je to proto, že fyzický život Hebrejců se zabýval tímto „ *manovým* “ pokrmem. Pokud jde o Zjevení, jídlo je pouze pro ducha vyvolených. Ale v tomto srovnání se jeví jako nezbytná, nepostradatelná a požadovaná živým Bohem jako podmínka

pro udržení duchovního života. A tento požadavek dává smysl, protože Bůh nepřipravil toto jídlo tak, aby bylo Jeho služebníky posledních dnů ignorováno a opovrhováno. Představuje nejposvátnější prvek od oběti Ježíše Krista a poslední formy a konečného naplnění svaté večeře“; Ježíš dává svým vyvoleným za pokrm, své tělo a své prorocké poučení.

Verš 10: „ *Vzal jsem ten malý svitek z ruky anděla a spolkl jsem ho; byl v mých ústech sladký jako med, ale když jsem ho spolkl, moje nitro bylo plné hořkosti.* »

V prožitém zážitku služebník v samotě objevil oslnivé světlo prorokované Ježíšem a vlastně nejprve našel „ *sladkost medu* “, příjemné potěšení srovnatelné se sladkou sladkostí medu. Ale chlad projevený adventistickými členy a učiteli, kterým jsem ho chtěl předložit, vyvolal v mém těle autentické bolesti břicha zvané kolitida. Svědčím tedy o duchovním a doslovném naplnění těchto věcí.

Jiné vysvětlení se však týká poslední epochy, ve které je osvětleno prorocké světlo. Začíná v době míru, ale skončí v době války a vražedného teroru. Dan.12:1 to prorokoval jako " *dobu soužení, jaká nebyla od počátku národů až do této doby* "; to stačí k vyvolání „ *bolesti ve střevech* “. Zejména proto, že čteme v Lam 1:20: „ *Pane, pohleď na mé soužení! Mé nitro se vaří, mé srdce je ve mně rozrušené, protože jsem byl vzpurný. Vně meč způsobil zkázu, uvnitř smrti.* » Také v Jer.4:19: „ *Moje vnitřnosti ! Mé nitro : trpím uvnitř svého srdce, mé srdce bije, nemohu mlčet; neboť slyšíš, má duše, zvuk trubky, křik války.* » Hořkost „vnitřností “ přináší srovnání mezi závěrečným adventistickým posláním a tím, které bylo svěřeno proroku Jeremiášovi. V obou zkušenostech zvolení představitelé pracují v okolním nepřátelství vzbouřených vládců své doby. Jeremiáš a poslední praví adventisté odsuzují hříchy spáchané občanskými a náboženskými vůdci své doby a tím se hněv viníků obrací proti nim, až do konce světa poznamenaného návratem ve slávě Ježíše Krista. „ *Král králů a Pán pánů* “ ze Zjevení 19:16.

Konec první části Zjevení

V této první části jsme našli prolog a tři paralelní témata, Listy adresované andělům sedmi církví, sedm pečetí neboli znamení časů a šest trubek neboli varovných trestů, které vyvolalo Boží rozhořčení.

Verš 11: „ *A řekli mi: Musíš znovu prorokovat o mnoha lidech a národech, jazycích a králích.* »

Verš 11 potvrzuje celé pokrytí posledních 2000 z 6000 let Bohem připraveného programu. V době slavného návratu Ježíše Krista bude evokace prorockví pokračovat v přehledu křesťanské éry v kapitole 11 pod jiným tématem: „Musíte znovu **prorokovat** o mnoha lidech, národech, jazycích a králích .

Zahájení druhé části Zjevení

V této druhé části, v paralelním přehledu křesťanské éry, se Duch zaměří na důležité události již zmíněné v první části knihy, ale zde, ve druhé části, nám svůj úsudek odhalí rozvinutějším způsobem. Každé z těchto témat. I zde bude každá kapitola používat jiné, ale vždy se doplňující symboly a obrázky. Prostřednictvím seskupení všech těchto učení proroctví identifikuje cílové subjekty. Od knihy Daniel je tento princip paralelizace kapitol proroctví aplikován Duchem zjevením, jak můžete vidět.

Zjevení 11, 12 a 13

Tyto tři kapitoly pokrývají paralelně dobu křesťanské éry, vrhají světlo na různé události, které se však vždy velmi doplňují. Témata shrnu a poté podrobně.

Zjevení 11

Papežská vláda – Národní ateismus – Sedmá trubka

Verše 1 až 2: 1260letá vláda katolického papežského falešného proroka: Pronásledovateľ.

Verše 3 až 6: během této netolerantní a pronásledující vlády budou „*dva svědkové*“ Boží, svatá písma dvou smluv, sužování a pronásledování „*šelmou*“, římskou náboženskou koalici spojenou s monarchiemi západní Evropy .

Verše 7 až 13 mají za námět „*zvíře, které se zvedá z propasti*“ neboli „Francouzskou revoluci“ a její národní ateismus, který se objevuje poprvé v dějinách lidstva.

Verše 15 až 19 budou mít jako téma částečné rozvinutí „*sedmé trubky*“.

Role papežské vlády

Verš 1: „*A dali mi třtinu jako hůl se slovy: Vstaň a změř Boží chrám, oltář a ty, kdo v něm uctívají.*»

Cílený čas je čas trestu odhalený slovem „*tyč*“. Trest je ospravedlněn „*kvůli hříchu*“, občansky obnoven od roku 321 a nábožensky od roku 538. Od tohoto druhého data je hřích uvalován papežským režimem, který je zde symbolizován „*rákosem*“, která označuje „*falešného proroka, který učí lži*“ v Iz. 0,9:13-14. Toto poselství zobrazuje Dan.8:12: „*armáda byla vydána věčným kvůli hříchu*“, ve kterém „*armáda*“ označuje křesťanské shromáždění, „*věčné*“, Ježíšovo kněžství odňato papežský režim a „*hřích*“, opuštění sabatu od roku 321. Toto je pouze opakování poselství mnohokrát opakovaného v různých aspektech a symbolech. Potvrzuje represivní roli, kterou Bůh dal nastolení římského papežského režimu. Sloveso „*měřit*“ znamená „*soudit*“. Trest je tedy výsledkem Božího soudu nad „*chrámem Boha*“, kolektivní shromáždění Kristovo, „*oltářní*“ symbol kříže jeho oběti a „*ti, kdo tam uctívají*“, totiž křesťany, kteří se hlásí k jeho spáse.

Verš 2: „*Ale vnější nádvoří chrámu nechejte venku a neměřte to; neboť je dáno národům, a ty budou šlapat po svatém městě čtyřicet a dva měsíce.*»

Důležité slovo v tomto verši je „*venku*“. Samo o sobě označuje povrchní víru dotčeného římského katolicismu v obraz jeho vlády 1260 dnů-roků zde prezentovaný jako „*42 měsíců*“. Obraz „*svatého města*“ skutečných vyvolených „*bude pošlapáván národy*“ spojenými s režimem papežského despoty nebo králi evropských království, „*kteří cizoloží s*“ katolickou „*Jezábel*“ během její dlouhé netolerantní vlády roku 1260 skutečné roky mezi 538 a 1798. V tomto verši Bůh označuje rozdíl mezi pravou a falešnou vírou tím, že se opírá o symboliku hebrejské svatyně: Mojžíšův svatostánek a chrám postavený Šalomounem. V obou případech najdeme na „*nádvoří, mimo chrám*“ tělesné náboženské obřady: obětní oltář a umyvadlo. Pravá duchovní svatost se nachází uvnitř chrámu: na svatém místě, kde jsou: svícen se sedmi lampami, stůl s 12 chleby předkládání a kadidlový oltář umístěný před oponou, která skrývá nejsvětější místo, obraz nebe, kde Bůh sedí na svém královském trůnu. Upřímnost kandidátů na křesťanskou spásu zná pouze Bůh a na zemi je lidstvo oklamáno „*vnějším*“ fasádním náboženstvím, které římskokatolická víra představuje jako první v dějinách křesťanského náboženství naší doby.

Bible svatá, slovo Boží, pronásledováno

Verš 3: „ *Dám svým dvěma svědkům moc prorokovat, oblečení v pytlovinu, tisíc dvě stě šedesát dní.* »

Během této dlouhé vlády potvrzené zde ve formě „ *1260 dní* “ bude Bible symbolizovaná „ *dvoma svědky* “ částečně ignorována až do doby reformace, kdy ji dokonce pronásledují katolické ligy příznivé pro papeže, které podporují meči. .
Obraz „ *oblečený do pytloviny* “ označuje stav utrpení, který bude Bible přetrvávat až do roku 1798. Protože na konci tohoto období ji francouzský revoluční ateismus spálí na veřejných místech a také se ji pokusí zničit a zcela zmizet.

Verš 4: „ *Toto jsou dvě olivy a dva svícny, které stojí před Pánem země.* »

Tyto „ *dva olivovníky a dva svícny* “ jsou symboly dvou po sobě jdoucích spolenectví, které Bůh zorganizoval ve svém plánu spásy. Dvě po sobě jdoucí náboženské dispense nesoucí jeho Ducha, jejichž odkazem je Bible a její texty dvou aliancí. Projekt dvou aliancí byl prorokován v Zec.4:11 až 14, „ *dvěma olivovníky umístěnými napravo a nalevo od svícnu* “. A již před „ *dvěma svědky* “ verše 3 o nich Bůh řekl ve svědectví Zachariášově: „ *Toto jsou dva synové oleje, kteří stojí před Pánem celé země.* » V této symbolice „ *olej* “ označuje božského Ducha. „ *Svícen* “ prorokuje Ježíše Krista, který v lidském těle přinese světlo Ducha při svém posvěcení (= 7) a rozšíří o něm mezi lidmi poznání, stejně jako symbolický svícen rozptyluje světlo spalováním oleje obsaženého v jeho „ *sedm* “ váz.

Poznámka: „ *Svícen* “ se „ *sedmi* “ lampami je vycentrován na prostřední váze; toto, jako střed týdne, který činí 4.^{den} velikonočního týdne, den, kdy Ježíš Kristus svou smírnou smrtí ukončil „ *oběť a dar* “, hebrejský náboženský obřad v souladu s božským plánem prorokovaný v Dan.9:27. Sedmilampový „ *svícen* “ tedy nesl i prorocké poselství.

Verš 5: „ *Chce-li jim někdo ublížit, z jeho úst vyjde oheň a pohltí jejich nepřátele; a chce-li jim někdo ublížit, musí být takto zabit.* »

Zde, stejně jako ve Zj. 13:10, Bůh potvrzuje svým pravým vyvoleným svůj zákaz trestat se za škodu způsobenou Bibli a její příčině. Je to akce, kterou si vyhrazuje výhradně pro sebe. Zla vyjdou z úst Boha stvořitele. Bůh se ztotožňuje s Bibli, kterou nazýváme „ *slovo Boží* “, takže každý, kdo mu ubližuje, na něj přímo útočí.

Verš 6: „ *Mají moc zavřít nebe, aby ve dnech jejich prococtví nepršelo; a mají moc proměnit vody v krev a bít zemi všemi druhy náказы, kdykoli chtějí.* »

Duch cituje fakta uvedená v Bibli. Ve své době získal prorok Eliáš od Boha, že nebude padat žádný déšť, leda na jeho slovo; před ním Mojžíš dostal od Boha moc proměnit vody v krev a udeřit zemi 10 ranami. Tato biblická svědectví jsou o to důležitější, že v posledních dnech bude pohrdání psaným a inspirovaným Božím slovem potrestáno ranami stejného typu, jak uvádí Zj.

Národní ateismus francouzské revoluce

Temná světla

Verš 7: „ *Až dokončí své svědectví, šelma, která vystoupí z propasti, povede proti nim válku, přemůže je a zabije je.* »

Duch nám zde zjevuje důležitou věc, kterou je třeba poznamenat; datum 1793 znamená konec biblického svědectví, ale pro koho? Za jeho tehdejší nepřátele, kteří pronásledovali Bibli a odmítali její božskou autoritu ve věcech podpory víry; tedy panovníci, monarchističtí aristokraté, římskokatolický papežský režim a všechno jeho duchovenstvo. K tomuto datu Bůh také odsuzuje falešné protestantské věřící, kteří v praxi již neberou v úvahu jeho učení. V Dan 11:34 jim Bůh ve svém soudu přičítá „**pokrytectví**“: „*V době, kdy padnou, bude jim trochu pomoheno a mnozí se k nim v **pokrytectví** přidají*. » Je to jen první část svědectví Bible, která je dokončena, protože v roce 1843 získá její role opět zásadní význam tím, že vyzve vyvolené, aby objevili adventistická proroctví. Nastolení národního ateismu ve Francii se zaměří na Bibli a pokusí se, aby zmizela. Hojně krvavé používání „jeho gilotiny“ z něj dělá nové „*zvíře*“, které se tentokrát mělo „*vznést z propasti*“. Tímto termínem vypůjčeným z příběhu o stvoření v Genesis 1:2 nám Duch připomíná, že kdyby Bůh, jeho Stvořitel, neexistoval, na zemi by se nevyvinul žádný život. „*Propast*“ je symbolem země zbavené obyvatel, když je „*beztvará a prázdná*“. Bylo to tedy „*na počátku*“ podle Gn 1:2 a bude to tak znovu po „*tisíc let*“, na konci světa, po slavném návratu Ježíše Krista, což je téma, které následuje to v této kapitole 11. Toto srovnání s původním chaosem si zaslouží republikánský režim, který se rodí v politickém chaosu a největším nepořádku. Protože rebelové vědí, jak se sjednotit, aby zničili, ale jsou velmi rozdělení na formy, které by měly být dány rekonstrukci. Toto svědectví pak nabízí ukázkou ovoce, které může lidstvo nést, když je zcela odříznuto od Boha; zbaven své prospěšné činnosti.

Ale pojmenováním „*propast*“ Duch stvořitele Boha také naznačuje kontext a stav původního stvoření naší země. Zaměřuje se tedy na první den tohoto stvoření a ukazuje nám Zemi ponořenou do absolutní „*tmy*“, protože v tu chvíli Bůh ještě Zemi nedal světlo žádné hvězdy. A tato myšlenka duchovně spojuje toto „*zvíře, které vystupuje z propasti*“ se „*čtvrtou pečeti*“ ve Zj. 6:12 popsanou jako „*slunce černé jako pytlovina*“. Spojení je také vytvořeno se „*4. trubkou*“ ze Zj 8:12 popsanou „*úderem třetího, slunce, třetiny měsíce a třetí hvězdy*“. Prostřednictvím těchto obrazů mu Duch připisuje zvláště „**temný**“ charakter. Nicméně právě v tomto aspektu a v tomto „**temném**“ stavu bude Francie oslavovat své volnomyšlenkáře tím, že jim dá titul „**osvícení**“. Pak si vzpomínáme na slova Ježíše Krista citovaná v Mt 6:23: „*ale je-li tvé oko špatné, celé tvé tělo bude ve tmě. Jestliže tedy světlo, které je ve vás, bude temnotou, jak velká bude tato temnota!* » Tak jde temné svobodné myšlení do války proti náboženskému duchu a tento nový **libertariánský duch** se časem rozšíří a rozšíří se přes západní svět... nazývaný křesťanský a svůj zlý vliv si udrží až do konce světa. S francouzskou revolucí se „*temnota*“ trvale usadila s hříchem. Protože s ním se objevují knihy napsané filozofy volného myšlení; což jej spojuje s „*hříchem*“, který charakterizuje Řecko v proroctvích Daniela 2-7-8. Tyto nové knihy budou konkurovat Bibli a podaří se jim ji v obrovské míře potlačit. Odsouzená „*válka*“ je tedy především ideologická. Po revoluci a po druhé světové válce nabere tato temnota aspekt nejvyššího humanismu do kontrastu a tím se rozchází s původní nesnášenlivostí, ale ideologická „*válka*“ pokračuje.

Západní lidé budou připraveni obětovat vše pro tuto „svobodu“. Ve skutečnosti obětují své národy, svou bezpečnost a neuniknou smrti plánované Bohem.

Verš 8: „ *A jejich mrtvá těla budou na náměstí velkého města, které se v duchovním smyslu nazývá Sodoma a Egypt, i tam, kde byl jejich Pán ukřižován.* »

„ *mrtvoly* “ jsou mrtvoly „ *dvou svědků* “, jejichž první útočníci byli také popraveni na „ *náměstí* “ téhož „ *města* “. Tímto „ *městem* “ je Paříž a uvedené „ *místo* “ bylo postupně nazýváno „místo Ludvíka XIV.“, „místo Ludvíka XV.“, „*place de la Révolution*“ a označuje současné „*place de la Concorde*“. Ateismus nedělá žádné náboženské formě žádné laskavosti. Oběti pod gilotinou jsou přesně bity pro svou náboženskou příslušnost. A jak učí poselství „ *4. trubka* “, cílem je pravé světlo (slunce), falešný kolektiv (měsíc) a jakýkoli jednotlivý náboženský posel (hvězda). Kromě toho jsou některé zkorumpované náboženské formy přijímány za podmínky, že splňují normy dominantního ateismu. Někteří kněží tak dostávají na posměch jméno „odfláknutý“. Duch přirovnává Paříž, hlavní město Francie, k „ *Sodomě* “ a „ *Egyptu* “. Prvním ovocem svobody byly sexuální excesy doprovázené rozpadem tradičních společenských a rodinných konvencí. Toto srovnání bude mít časem tragické následky. Duch nám říká, že toto město čeká osud „ *Sodomy* “ a „ *Egypta* “, který se pro Boha stal standardním symbolem hříchu a vzpoury proti němu. Výše uvedené spojení s „ *řeckým*“ filozofickým „ *hříchem* “ odsuzovaným v Danielovi 2-7-8 je zde potvrzeno. Abychom plně porozuměli této božské stigmatizaci řeckého hříchu, vezměme v úvahu skutečnost, že když se apoštol Pavel pokusil předložit evangelium obyvatelům Athén pomocí filozofických slov, selhal a byl z místa vyhnán. To je důvod, proč filozofické myšlení zůstane navždy nepřitelem Boha stvořitele. V průběhu času a až do svého konce si toto město zvané „Paříž“ udrží a bude svědčit těmito akcemi o přesnosti svého srovnání s těmito dvěma jmény, symboly sexuálního a náboženského hříchu. Za jeho názvem „Paříž“ se skrývá dědictví „Paříže“, slova, jehož keltský původ znamená „ti z kotle“, což je dramaticky prorocké jméno. V římských dobách bylo toto místo baštou pohanských ctitelů Isis, bohyně Egyptanů, přesně, ale také jevištěm a cynickým obrazem Paříže, syna trójského krále, starého Priama. Autor cizoložství s krásnou Helenou, manželkou řeckého krále Menelaa, bude zodpovědný za válku s Řeckem. Po neúspěšném obléhání se Řekové stáhli a na pláži nechali obrovského dřevěného koně. Trojané, kteří si mysleli, že jde o řeckého boha, přivedli koně do města. A uprostřed noci, když víno a hostina skončily, vystoupili řečtí vojáci z koní a otevřeli brány tiše se vracejícím řeckým jednotkám; a všichni obyvatelé města byli zmasakrováni, od krále až po nejnižšího poddaného. Tato trojská akce způsobí ztrátu Paříže v posledních dnech, protože ignoruje tuto lekci a bude opakovat své chyby tím, že dosadí své nepřátele, které kolonizovala na své území. Před přijetím jména Paříž se město jmenovalo „Lutèce“, což znamená „smradlavá bažina“; celý program jeho smutného osudu. Srovnání s „ *Egyptem* “ je oprávněné, protože přijetím republikánského režimu se Francie oficiálně stává prvním hříšným režimem v západním světě. Tento výklad bude ve Zj 17:3 potvrzen „ *šarlatovou* “ barvou „ *šelmy* “, obrazem monarchických a republikánských koalic posledních dnů, vybudovaných podle vzoru Francie. Když Duch řekl: „ *i tam, kde byl jejich Pán ukřižován* “, srovnává odmítnutí křesťanské víry francouzského ateismu a

židovské národní odmítnutí Mesiáše Ježíše Krista; protože obě situace jsou totožné a ponесou stejné důsledky a stejné plody bezbožnosti a nepravosti. Toto srovnání bude pokračovat v následujících verších.

Tím, že Bůh nazývá své hlavní město „*Egyptem*“, přirovnává Francii k faraonovi, což je typický model lidského odporu proti jeho vůli. Tuto vzpurnou pozici si udrží až do svého zničení. Z jeho strany nikdy nebude žádné pokání. Voláním „*zla dobra a dobra zla*“ se dopustí nejhorších hříchů poskvřených Bohem; toto voláním „světla“, „temné“ myslitele, kteří založili „jeho lidská práva“, kteří jsou proti právům Božím. A mnoho národů bude jeho vzor napodobovat, dokonce v roce 1917 mocné Rusko, které jej zničí atomovým výbuchem v době „šesté trubky“, jak prorokoval její název „*Parisii*“ v keltštině. jazyk, což znamená „*ti v kotli*“. Zůstane tedy až do svého konce neschopná vidět Boha ve zkouškách, které ji zničí až do té míry, že ji zničí. Protože se na ni zaměřil a nepustí ji, dokud už nebude.

Verš 9: „*Tři a půl dne lidé z národů, kmenů, jazyků a národů uvidí jejich mrtvá těla a nedovolí, aby byla jejich mrtvá těla uložena do hrobu.* »

Ve Francii lidé vstoupili do revoluce v roce 1789 a v roce 1793 popravili svého krále a poté svou královnu, oba veřejně sřali hlavu na velkém centrálním náměstí města zvaném postupně „*Place Louis XV*“, „*Place de la Révolution*“ a v současnosti „*place de la Concorde*“. Tím, že Duch přisuzuje „*tři a půl dne*“ době ničivé akce, zdá se, že zahrnuje bitvu u Valmy, kde v roce 1792 revolucionáři čelili a porazili rojalistické armády evropských království, které zaútočily na republikánskou Francii včetně Rakouska. z původní rodiny královny Marie Antoinetty. Abychom pochopili původ této nenávisti, musíme mít na paměti, že 1260 let zneužívání všeho druhu ze strany papežsko-královské koalice skončilo podrážděním francouzského lidu, který byl vykořisťován, týrán, pronásledován a zcela zničen. Poslední dvě vlády Ludvíka Pozornost ! Republika není a nebude pro Francii požehnáním. Až do svého konce bude ve své páté podobě snášet Boží kletby a sama se dopustí chyb, které způsobí její pád. Tento krvežíznivý režim se od svých počátků stane zemí „*lidských práv*“ a humanismu, která nakonec bude bránit viníky a svou nespravedlností zmaří oběť. Dokonce přivítá své nepřátele a dosadí je na své území, přičemž do nejhoršího napodobí slavný příklad trojského města známého zavedením dřevěného koně, který zanechali Řekové, jak bylo vidět dříve.

Verš 10: „*A kvůli nim se budou radovat a radovat obyvatelé země a budou si posílat dary jeden druhému, protože tito dva proroci trápili obyvatele země.* »

V tomto verši se Duch zaměřuje na dobu, kdy se podobně jako gangréna nebo rakovina bude francouzské filozofické zlo šířit a šířit jako mor v jiných západních zemích. ^{Označuje} „*znamení časů*“ s „*6. pečeti*“; ten, kde „*slunce zčerná jako pytel žíní*“: světlo Bible mizí, duseno filozofickými knihami volnomyšlenkářů.

V duchovním čtení, na rozdíl od „*občanů nebeského království*“, které definuje Ježíšovy vyvolené, „*obyvatelé země*“ označují americké protestanty a obecněji lidi vzpurné vůči Bohu a jeho pravdě. Obyvatelé evropských a ještě více amerických království vzhlíží k Francii. Lidé tam drtí svou monarchii a katolické křesťanské náboženství, které ohrožuje lidi, kteří čtou Bibli, „*dva svědky*“,

„mukami“ svého „pekla“; skutečná „muka“, která jsou však vyhrazena pouze poslednímu soudu, aby zničila falešné náboženské lidi, kteří sami podvodně používají tento druh hrozby, podle Zj. 14:10-11. Také cizinci, oběti stejného zneužívání mimo Francii, doufají, že z této iniciativy budou mít prospěch. Tím spíše, že s francouzskou podporou poskytnutou Ludvíkem XVI. ve světě před několika lety našly nové Spojené státy Severní Ameriky svou nezávislost a osvobodily se z nadvlády Anglie. Svoboda je v pohybu a brzy si získá mnoho lidí. Na znamení tohoto přátelství si „budou navzájem posílat dárky“. Jedním z těchto darů byl francouzský dar Američanům „Socha svobody“ postavená v roce 1886 na ostrově naproti New Yorku. Američané mu toto gesto vrátili tím, že mu nabídli repliku, která byla postavena v roce 1889 a nachází se v Paříži na ostrově uprostřed Seiny poblíž Eiffelovy věže. Bůh se zaměřuje na tento typ daru, který odhaluje sdílení a výměnu, která představuje prokletí nadměrné svobody, jejímž cílem je ignorovat její duchovní zákony.

Verš 11: „*A po třech a půl dnech do nich vstoupil duch života od Boha a postavili se na nohy; a na ty, kdo je viděli, přišel velký strach.*»

20. dubna 1792 byla Francie ohrožena Rakouskem a Pruskem a svrhla svého krále Ludvíka XVI. 10. srpna 1792. Revolucionáři zvítězili u Valmy 20. září 1792. Král Ludvík XVI. byl 21. ledna 1793 poražen gilotinou. Diktátor Robespierre a jeho přátelé byli střídavě zavražděni gilotinou 28. července 1794. „Úmluva“ byla nahrazena „Directoire“ 25. října 1795. Dva „Terror“ z let 1793 a 1794 dohromady trvaly pouze jeden jediný rok. Mezi 20. dubnem 1792 a 25. říjnem 1795 jsem docela přesně našel toto období „tři a půl dne“ prorokované nebo „tři a půl“ skutečných let. Ale myslím si, že ta doba trvání nese i duchovní poselství. Toto období představuje půl týdne, což může evokovat narážku na pozemskou službu Ježíše Krista, která trvala přesně „tři a půl prorockého dne“ a skončila smrtí Mesiáše Ježíše Krista. Duch porovnává své jednání s jednáním Bible, jejich „dvou svědků“, kteří také jednali a učili, než byli upáleni na Place de la Révolution v Paříži. Tímto srovnáním je Bible, tato víra, ztotožňována s Ježíšem Kristem, který je v ní znovu ukřižován a „proboden“, jak je uvedeno ve Zj. 1:7. Záplava krveprolití nakonec vyděsila francouzský lid. Také poté, co popravil svého vůdce krvežíznivé úmluvy, Maximiliena Robespiera a jeho přítel Couthona a Saint-Just, souhrnné a systematické popravy skončily. Duch Boží probudil v lidech duchovní žízeň a praktikování náboženství se opět stalo legální a především svobodné. Znovu se objevil spásný "strach z Boha" a znovu se projevil zájem o Bibli, ale až do konce světa s ním budou bojovat a soupeřit s ním filozofické knihy napsané volnomyšlenkáři, jejichž řecký vzor je v popředí. zdroj všeho jeho různé podoby.

Verš 12: „*A uslyšeli hlas z nebe, který jim řekl: Vystupte sem; A vstoupili do nebe v oblaku; a jejich nepřátelé je viděli.*»

Tento božský výrok platí pro biblické „dva svědky“ po roce 1798.

Srovnání s Ježíšem pokračuje, protože to byl on, koho jeho vyvolení viděli (po proroku Eliášovi) před jejich pohledem vystupovat do nebe. Ale jeho vyvolení poslední doby budou jednat stejně. Jejich nepřátelé je také uvidí vystupovat do nebe v oblaku, kde je Ježíš přitáhne k sobě. Podpora, kterou Bůh dává jeho věci, je stejná pro Ježíše Krista, jeho vyvoleného, a v tomto kontextu Francouzské

revoluce i Bibli po roce 1798. Aby se potvrdil konec prorokovaného trvání „1260 dnů“ -let, v r . V roce 1799 zemřel papež Pius VI uvězněn ve Valence-sur-Rhône, což umožnilo mezi lety 1843-44 a 1994 dlouhé období míru v délce 150 let prorokovaných ve formě „pěti měsíců“ v Apo.9 : 5-10 . Smrt Ludvíka XVI., zánik monarchie a smrt vězněného papeže zasadily smrtelnou ránu náboženské nesnášenlivosti „šelmy, která vystupuje z moře“ ve Zjevení 13:1-3. Konkordát z Direktorია jí zahojí ránu, ale už nemá užitek ze zničené královské podpory, nebude již pronásledovat až do doby konce, kdy se protestantská nesnášenlivost objeví pod jménem „šelma, která vstává ze země“ v Apo . 13:11.

Verš 13: „ *V tu hodinu nastalo velké zemětřesení a padla desátá část města; při tomto zemětřesení bylo zabito sedm tisíc mužů a zbytek se polekal a vzdal slávu Bohu nebes.* »

V této epoše (*tato hodina*) bylo v duchovní formě dokonáno „ *zemětřesení* “, které již bylo prorokováno uskutečněním toho lisabonského v roce 1755, které se týká tématu „ *šesté pečeti* “ z Apo 6:12. Podle Ducha Božího ztratilo město Paříž „ *desetinu* “ své populace. Ale jiný význam se může týkat podle Dan 7:24 a Zj 13:1, desáté části „ *deseti rohů* “ neboli západních křesťanských království podléhajících římsko-papežskému katolicismu. Francie, kterou Řím považoval za „nejstarší dceru“ římskokatolické církve, upadla do ateismu, zbavila ji podpory a zašla tak daleko, že zničila její autoritu. 4. ^{trubka} to odhalila, „ *třetí část slunce je udeřena* “; zpráva „ *při tomto zemětřesení bylo zabito sedm tisíc mužů* “ to potvrzuje slovy: při tomto celospolečenském politickém zemětřesení bylo zabito množství (*tisíc*) náboženských „ *mužů* “ (*sedm*: náboženské posvěcení doby).

Verš 14: „ *Druhá běda pomínula. Hle, třetí běda přijde rychle* ”.

Intenzivní prolévání krve tak oživilo strach z Boha a „Teror“ ustal, nahrazen říší Napoleona I., „ orlem “ ohlašujícím poslední tři „ *trubky* “, tři „ *velká neštěstí* “ » pro obyvatele ze země. Vzhledem k tomu, že oznámení následuje po francouzské revoluci v letech 1789 až 1798, „ *druhé neštěstí* “, které je mu připisováno ve verši 14, se ho nemůže přímo týkat. Ale pro Ducha je to způsob, jak nám sdělit, že nová podoba francouzské revoluce se objeví těsně před návratem ve slávě Ježíše Krista. Nicméně podle Zj. 8:13 se „ *druhá běda* “ jasně týká tématu 6 ^{trubka} Zjevení 9:13, která přesně „ *zabije třetinu lidí* “, než se Ježíš Kristus vrátí, aby pomstil nespravedlivé odsouzení svých svatých věrných služebníků tím, že vyhladí jejich smrtelné nepřátele, poslední vzbouřence. Můžeme pochopit, že stejně jako masakr způsobený francouzskými revolucionáři, Bůh organizuje vyvraždění třetí světové války, tentokrát jaderné, které značně sníží počet obyvatel Země, než bude zničeno. původní vzhled „ *propasti* “ po konečném destruktivním zásahu Ježíše Krista.

Dvojí význam slova „ *druhá běda* “ spojuje *čtvrtou trubku* se *šestou* z duchovního důvodu. Struktura Zjevení rozděluje dobu křesťanské éry na dvě části. V prvním „ *neštěstí* “ trestá viníky potrestané před rokem 1844 a ve druhém trestané po roce 1844, těsně před koncem světa. Nyní tyto dvě represivní činy sdílejí význam, který Bůh dává svému čtvrtému trestu v Leviticus 26:25: „ *Pošlu meč, který pomstí mou smlouvu* . První trest padl na lidi , kteří nepřijali poselství reformace, dílo připravené Ježíšem pro své vyvolené, a druhý na ty, kteří

nereagovali na Boží požadavek **dokončit** tuto reformaci v roce 1843. Zjevené světlo kterou Bůh buduje tato trvalá reformace, bude předložena až do hodiny, kdy skončí čas milosti.

Vezmeme-li v úvahu věci a činy, které Bůh připisoval mužům Francouzské revoluce v letech 1789 až 1795, nacházíme ty, které může připsat západním mužům posledních dnů. Nacházíme stejné pohrdání, stejnou bezbožnost a nenávisť k náboženským obřadům a těm, kdo je vyučují; chování, které tentokrát vyplývá z mimořádného rozvoje vědy a techniky. Během let míru ovládly západní svět ateismus a falešné náboženství. Bůh má tedy dobrý důvod nabídnout nám pro toto téma dvojí čtení; chování „*přeživších*“ tvoří hlavní rozdíl mezi revoluční dobou a vědeckým časem posledních dnů lidstva. Aby bylo jasnější, podle Zj. 11:11 až 13 „*přeživší*“ prvního čtení, které se týká „*čtvrté trubky*“, „*činili pokání*“, zatímco „*ti, kteří přežili*“ druhého, který se týká „*šesté trubky*“, „*činili pokání ne*“, podle Zj. 9:20-21.

Třetí „*velká běda*“ (pro hříšníky): Slavný návrat Krista Justiciáře

Verš 15: „*Zatroubil sedmý anděl. A ozvaly se mocné hlasy v nebi, řkoucí: Království světa jsou svěřena našemu Pánu a jeho Kristu; a bude kralovat na věky věků.*»

Posledním tématem kapitoly je téma „*sedmé trubky*“, která označuje, připomínám vám, okamžik, kdy se neviditelný stvořitel Bůh stává viditelným očím svých nepřátel a potvrzuje Apo.1:7: „*Hle, přichází s mraky a každé oko to uvidí; dokonce i ti, kteří ji propíchli.*“ „*Ti, kteří ho probodli*“, kteří probodli Ježíše, jsou jeho nepřátelé ze všech období křesťanské éry, včetně těch posledních. Probodli ho a pronásledovali jeho věrné učedníky, o nichž prohlásil: „*Jaké jste to udělali jednomu z těchto mých nejmenších bratří, mně jste to udělali*“ (Mt 25:40). Z nebe se zvedají hlasité hlasy na oslavu této události. To jsou ti obyvatelé nebes, kteří se již vyjádřili, aby oslavili vyhnání ďábla a jeho démonů z nebe vítězným Kristem, zvaným „*Michael*“ ve Zj. 12:7 až 12. Účastní se radosti vyvolení, osvobození a vítězní Ježíšem Kristem. Dějiny pozemského hříchu se zastaví pro nedostatek hříšníků zničených ústy božského Krista. Ďábel, „*kníže tohoto světa*“ podle Ježíše, ztrácí své vlastnictví hříšného světa zničeného Bohem. Zůstane dalších tisíc let na pusté zemi, aniž by komukoli ublížil, zatímco bude čekat na jeho úplné odstranění při posledním soudu se všemi ostatními hříšníky, které Bůh za tímto účelem vzkřísí.

Velké nebeské štěstí vyvolených vykoupených krví Ježíše Krista

Verš 16: „*A dvacet čtyři starců, kteří seděli před Bohem na svých trůnech, padli na tvář a klaněli se Bohu.*“

Vyvolení vstoupili do nebeského království Božího, sedíce na trůnech před Boží přítomností, budou kralovat nebo soudit bezbožné podle Zj 20:4. Tento verš evokuje kontext nebeského počátku vykoupených ve Zj. 4. Tento verš představuje formu, kterou by mělo mít pravé uctívání Boha. Poklona, klečení, tvář dolů, je forma legitimizovaná Bohem.

Verš 17: „*Říce: Děkujeme ti, Pane Bože všemohoucí, který jsi a který jsi byl, že ses zmocnil své velké moci a obsadil své království.*»

Vykoupení obnovují své díky a klanou se před Ježíšem Kristem, „*Všemohoucím Bohem, který je a který byl*“ „a který přišel“, jak bylo oznámeno Zjevení 1:4. „*Uchopil jsi svou velkou moc*“, které jsi se zřekl, abys zachránil své vyvolené, a svou smrtí odčinil cenu jejich hříchů ve své službě „*beránka*“; „*Beránek Boží, který snímá hříchy světa*.“ „*Zmocnili jste se svého království*“; navrhovaný kontext je skutečně ten, kam Duch odnesl Jana ve Zj 1:10; historie shromáždění Krista na zemi je minulostí. V této fázi je „*sedm shromáždění*“ za volenými představiteli. Ježíšova vláda, objekt naděje víry vyvolených, se stala skutečností.

Verš 18: „*Národy se rozhněvaly; a přišel tvůj hněv a nadešel čas soudit mrtvé, odměnit své služebníky proroky, svaté a ty, kdo se bojí tvého jména, malé i velké, a zničit ty, kdo ničí zemi.*»

V tomto verši 18 najdeme velmi užitečné informace o sledu prorokovaných událostí. 6 - *trubka zabita _ třetina mužů* je „*Národy byly podrážděné*“ a před našima očima jsme v letech 2020–2021 svědky příčin tohoto podráždění: Covid-19 a způsobený ekonomický krach, islámská agrese a okamžitě ruská ofenziva se svými spojenci. Po tomto strašném a ničivém konfliktu, po vyhlášení nedělního zákona „*zvířetem země*“, to jest protestantskou a katolickou koalici amerických a evropských přeživších, na ně Bůh vylil „*sedm posledních ran svého hněvu*“ popsané v Rev.16. V době sedmé se Ježíš zjevil, aby zachránil své vyvolené a zničil padlé. Následuje program připravený na „*tisíc let*“ sedmého tisíciletí. V nebi se podle Zj 4:1 uskuteční soud bezbožných: „*a nadešel čas soudit mrtvé*“. Svátí dostanou svou odměnu: věčný život, který Ježíš Kristus zaslíbil svým vyvoleným. Nakonec získají jitřní hvězdu a korunu zaslíbenou vyvoleným, kteří byli nalezeni jako vítězové v bitvě víry: „*odměnit své služebníky proroky*“. Bůh zde připomíná důležitost proroctví pro všechny věky (Podle 2Pt 1:19) a zvláště pro poslední dny. „*Svatí a ti, kteří se bojí tvého jména*“ jsou ti, kteří kladně odpověděli na poselství tří andělů ze Zj 14:7 až 13; první z nich připomíná moudrost, která spočívá v tom, že se ho bojíme, posloucháme ho a nepopíráme jeho příkázání a říkáme: „*Bojte se Boha a vzdejte mu slávu*“, v jeho aspektu Boha stvořitele, „*neboť přišla hodina jeho soudu, a uctívejte toho, který učinil nebe, moře, zemi a prameny vod.*“

Verš 19: „*A chrám Boží v nebi se otevřel a v jeho chrámu se objevila truhla jeho smlouvy. A nastaly blesky, hlasy a hromy a zemětřesení a velké krupobití.*»

Všechna témata evokovaná v této knize Zjevení směřují k tomuto historickému okamžiku velkého slavného návratu našeho božského Pána Ježíše Krista. Tento verš se zaměřuje na kontext, kde jsou splněna a uzavřena následující témata:

Rev.1: Adventismus:

Verš 4: „*Jan sedmi církvím, které jsou v Asii: Milost vám a pokoj od toho, který je, a který byl a který přijde, a od sedmi duchů, kteří jsou před jeho trůnem,*»

Verš 7: „*Hle, přichází s oblaky. A uvidí to každé oko, i ti, kdo je probodli; a všechny kmeny země budou kvůli němu truchlit. Ano. Amen!*»

Verš 8: „*Já jsem alfa a omega, praví Pán Bůh, ten, který je a který byl a který přijde, Všemohoucí.* »

Verš 10: „*Byl jsem v Duchu v den Páně a slyšel jsem za sebou mocný hlas jako zvuk trubky*“

Apo.3: Sedmé shromáždění: konec „Laodicejské“ éry (= souzený lid).

Zj. 6:17: Velký den Božího hněvu proti vzpurným lidem „*neboť přišel velký den jeho hněvu a kdo ob stojí?* »

Apo.13: „*šelma, která vstává ze země*“ (protestantská a katolická koalice) a její nedělní zákon; verš 15: „*A bylo mu dáno, aby oživil obraz šelmy, aby obraz šelmy mluvil a aby všichni, kdo se neklaněli obrazu šelmy, byli zabiti.* »

Apo.14: Dvě témata „žně“ (konec světa a vytržení vyvolených) a „vinobraní“ (masakry falešných pastýřů jejich svedenými a podvedenými následovníky).

Rev.16: Verš 16: „*velký den bitvy Armagedon*“

V tomto verši 19 najdeme klíčovou formuli přímého a viditelného Božího zásahu, „*a byly blesky, hlasy, hromy, zemětřesení*“, již citovaný ve Zj. 4:5 a 8:5. Ale zde Duch dodává „*a silné krupobití*“; „*Krupy*“, kterým končí téma sedmé ze „sedmi posledních ran“ ve Zj 16:21.

Kontext návratu Ježíše Krista je tedy poznamenán posledním adventistickým tématem, které tentokrát přináší na jaře 2030 skutečnou spásu nabízenou vyvoleným, získanou krví prolitou Ježíšem Kristem. Je to hodina jeho konfrontace s rebely, kteří se chystají zabít jeho vyvolené, kteří odmítají Římskou neděli a zachovávají svou věrnost pro sobotu posvěcenou Bohem od prvního týdne jeho stvoření světa. „*Šestá pečeť*“ Zjevení 6 ilustruje chování a zděšení těchto rebelů, které Pán přistihl při záměrné genocidě jeho požehnaných a milovaných vyvolených. Předmět neshody je nastolen v tomto verši 19. Týká se Božího zákona uchovaného v „*arše svědectví*“ v nejposvátnějším místě svatostánku a hebrejském „*chrámu*“. Archa vděčí za svou prestiž a velmi vysokou svatost jen proto, že obsahuje tabulky zákona vyryté prstem samotného Boha, osobně v přítomnosti Mojžíše, jeho věrného služebníka. Bible nám umožňuje pochopit, co způsobuje hrůzu vzbouřenců v době návratu Ježíše Krista. Neboť toto hlásají verše 1 až 6 žalmu 50:

“*Asafův žalm. Bůh, Bůh, YaHWéH, mluví a svolává zemi, od východu slunce do západu slunce. Ze Sionu, dokonalá krása, Bůh září. Přichází, Bože náš, nezůstává v tichu; před ním je požírající oheň, kolem něj prudká bouře . Volá k nebesům nahoře a k zemi, aby soudil svůj lid : Shromážděte mi mé věrné, kteří se mnou uzavřeli smlouvu obětí! -A nebesa vypraví o jeho spravedlnosti, neboť je to Bůh, kdo je soudcem.* »

V kontextu teroru uvidí rebelové text čtvrtého z deseti Božích přikázání zobrazený na nebi v ohnivých písmenech. A skrze toto božské působení poznají, že je Bůh odsuzuje k první a „*druhé smrti*“.

Tento poslední verš tématu „ *sedmá trubka* “ odhaluje a potvrzuje důležitost, kterou Bůh přikládá svému zákonu zpochybněnému vzpurným falešným křesťanstvím. Boží zákon byl zlehčován pod záminkou údajného protikladu zákona a milosti. Tato chyba je důsledkem špatného čtení slov apoštola Pavla ve svých dopisech. Zde tedy rozptýlím pochybnosti poskytnutím jasných a jednoduchých vysvětlení. V Římě 6 Pavel staví do protikladu ty, kteří jsou „ *pod zákonem* “ s těmi, kteří jsou „ *pod milostí* “ jen kvůli kontextu jeho doby, kdy začíná nová smlouva. Formulí „ *pod zákonem* “ označuje Židy staré smlouvy, kteří odmítají novou smlouvu založenou na dokonalé spravedlnosti Ježíše Krista. A volené představitele, kteří vstupují do tohoto nového spojenectví, označuje formulí „ *se zákonem* “. Neboť to je užitek, který přináší milost, v jejímž jménu Ježíš Kristus v Duchu svatém pomáhá svému vyvolenému a učí ho milovat a poslouchat svatý Boží zákon. Tím, že ho poslouchá, je „ *se zákonem* “ a je „ *pod milostí* “, *není ani „ pod zákonem “*. Znovu si připomínám, že Pavel říká o Božím zákonu, že je „ *svatý a že přikázání je spravedlivé a dobré* “; co s ním sdílím v Ježíši Kristu. Zatímco Pavel kritizuje hřích a snaží se přesvědčit své čtenáře, že již nesmí hřešit, když jsou v Kristu, moderní rebelové používají jeho texty k tomu, aby mu odporovali tím, že učinili Ježíše Krista, za kterého se prohlašují, zavedeným „ *ministrem hříchu* “ . 7. března 321. Zatímco Pavel v Gal.2:17 prohlásil: „ *Ale zatímco se snažíme být ospravedlněni skrze Krista, kdybychom i my sami byli shledáni hříšníky, byl by Kristus služebníkem hříchu? Daleko od toho!* » Všimněme si důležitosti přesnosti, „ *daleko od ní* “, který odsuzuje náboženské pojetí falešné moderní křesťanské vzpurné víry, a to od 7. března 321, kdy římský „ *hřích* “ vstoupil do západní a východní křesťanské víry autoritou pohanského římského císaře Konstantina ¹ _

V tomto kontextu „ *sedmé trubky* “ končí prvních šest tisíc let vyhrazených Bohem pro jeho výběr pozemských vyvolených, v jeho celkovém projektu sedmi tisíc let. Poté začíná sedmé tisíciletí neboli „ *tisíc let* “ Zjevení 20, věnované nebeskému soudu vzbouřenců vyvolenými vykoupěnými Ježíšem Kristem, téma Zj.4.

Zjevení 12: Velký centrální plán

**Žena – Římský agresor – Žena v poušti – Závorka: boj v nebi – Žena v poušti
– Reformace – Ateismus-
Adventistický ostatek**

Vítězná žena, nevěsta Kristova, Beránek Boží

Verš 1: „*Na nebi se ukázalo veliké znamení: žena zahalená sluncem, s měsícem pod nohama a s korunou z dvanácti hvězd na hlavě.* »

Opět zde na sebe několik témat navazuje v několika obrazech či scénách. První tabulka znázorňuje Vyvolené shromáždění, které bude mít prospěch z vítězství Ježíše Krista, jeho jediné Hlavy, podle Ef.5:23. Pod symbolem „*ženy*“ je „*Nevěsta*“ Kristova zahalena „*sluncem spravedlnosti*“, jak je prorokováno v Mal 4:2. Ve dvojitém použití je „*měsíc*“ symbol temnoty „*pod jeho nohama*“. Těmito nepřáteli jsou historicky a v chronologickém pořadí Židé staré smlouvy a padlí křesťané, katolíci, pravoslavní, protestanti a adventisté nové smlouvy. Na jeho hlavě „*koruna dvanácti hvězd*“ symbolizuje jeho vítězství ve spojení s Bohem, 7, s člověkem, 5, což znamená číslo 12.

Pronásledovaná žena před konečným vítězstvím

Verš 2: „*Byla těhotná a křičela při porodu a v porodních bolestech.* »

Ve verši 2 evokují „*porodní bolesti*“ pozemské pronásledování, které předcházelo době nebeské slávy. Tento obraz použil Ježíš v Janovi 16:21-22: „*Žena se při porodu rmoutí, protože přišla její hodina; ale když porodila dítě, už si na utrpení nepamatuje, protože má radost z toho, že se na svět narodil muž. Proto i vy jste nyní ve smutku; ale znovu tě uvidím a tvé srdce se bude radovat a nikdo ti tvou radost nevezme.* »

Pohanský pronásledovatel žen: Řím, velké císařské město

Verš 3: „*A ještě další znamení se ukázalo na nebi; a hle, byl to velký červený drak, který měl sedm hlav a deset rohů a na hlavách sedm diadémů.* »

Verš 3 identifikuje jeho pronásledovatele: ďábla, samozřejmě, ale jedná prostřednictvím tělesných pozemských sil, které pronásledují vyvolené, podle jeho vůle. Při své akci používá dvě postupné strategie; toho „*draka*“ a toho „*hada*“. První, útok „*draka*“, je otevřený útok použitý pohanským císařským Římem. Najdeme tedy symboly, které již vidíme v Dan. 7:7, kde se Řím objevil ve vzhledu čtvrtého monstrózního zvířete s „*deseti rohy*“. Pohanský kontext potvrzuje přítomnost „*diadémů*“, které jsou zde umístěny na „*sedmi hlavách*“, symbolu římského města podle Apo.17. Tato přesnost si zasluhuje naši plnou

pozornost, protože nám pokaždé, když je tento obraz prezentován, ukazuje umístěním „diadému“ prorokovaný historický kontext.

Náboženský pronásledovatel žen: papežský katolický Řím

Verš 4: „*Jeho ocas odtáhl třetinu nebeských hvězd a vrhl je na zem. Drak se postavil před ženu, která měla rodit, aby sežral její dítě, až porodí.*»

Tento verš pod novými symboly přebírá poselství Zjevení 11:1 až 3, kde je papežský Řím pověřen Bohem, pod titulem „*tyč*“, „*šlapat po svatém městě po dobu 42 měsíců*“.

V Danielovi mělo být „*deset rohů*“ římské říše následováno papežským „*malým rohem*“ (od roku 538 do roku 1798). Tato poslušnost je zde potvrzena ve Zjevení 12 ve verši 4.

Termín „*ocas*“, který se zaměřuje na falešné prorokyně Jezábel“ ze Zjevení 2:20 ilustruje tuto poslušnost falešně křesťanského papežského náboženského Říma. Obvinění citované v Dan.8:10 je zde obnoveno. Oběti jeho triků a svádění, hodné „*hada*“ z Genesis, jsou pošlapány pod symbolem „*nebeských hvězd*“ nebo pod titulem „*občanů nebeského království*“, které Ježíš připisuje svým učedníkům. „*Třetí strana je zatažena do pádu.*“ Třetí není citován pro svůj doslovný význam, ale jako všude v proroctví jako důležitá část z celkového počtu testovaných křesťanů. Oběti mohou tento podíl překročit i doslova o třetinu.

Verš 5: „*Porodila syna, který by měl vládnout všem národům železnou holí. A její dítě bylo uchváčeno k Bohu a k jeho trůnu.*»

Ve dvojí aplikaci proroctví připomíná, jak ďábel bojoval proti Mesiášovi od jeho narození až do jeho vítězné smrti. Ale toto vítězství je vítězstvím prvorozeného, po kterém všichni jeho vyvolení uspějí, aby pokračovali ve stejném boji, dokud nedosáhne konečného vítězství. V tu chvíli, když obdrží nebeské tělo, budou se s ním dělit o jeho soud nad bezbožnými a právě tam společně „*budou pást národy železnou holí*“, která vynese rozsudek nad „*mukami bezbožných*“. *druhá smrt*“ posledního soudu. Kristova zkušenost a zkušenost jeho vyvolených splývají v jedinou společnou zkušenost a obrazem „*dítěte vzatého k Bohu a na jeho trůn*“, tedy do nebe, je obraz pozemského „*vysvobození*“ vyvolených. bude dokonáno v roce 2030, při návratu pomstychtivého Krista. Budou vysvobozeni z „*bolestí porod*.“ Dítě je symbolem úspěšné a vítězné autentické křesťanské konverze.

Verš 6: „*A žena uprchla do pouště, kde měla od Boha připravené místo, aby tam byla živena tisíc dvě stě šedesát dní.*»

Pronásledované shromáždění je mírumilovné a odzbrojené, jeho jedinou zbraní je Bible, Boží slovo, meč Ducha, před svými útočníky může jen utéct. Verš 6 připomíná dobu pronásledující papežské vlády na prorockých „*1260 dní*“ neboli 1260 skutečných let podle kodexu Ez.4:5-6. Tato doba je pro křesťanskou víru časem bolestných zkoušek, naznačených zmínkou o slově „*poušť*“, kde je „*vedena Bohem*“. Sdílí tak utrpení „*dvou svědků*“ ze Zj 11:3. V Dan 8:12 byla tato božská věta formulována takto: „*armáda byla vydána s věčným kvůli hříchu*“; hřích dosažený opuštěním úcty ke dni sabatního odpočinku od 7. března 321.

Otevření závorky: boj na obloze

Verš 7: „*A v nebi byla válka. Michael a jeho andělé bojovali proti drakovi. A drak a jeho andělé bojovali,*

Ohlášené vytržení svatých si zaslouží vysvětlení, které nám Duch předkládá v jakési závorce. To bude možné díky vítězství Ježíše Krista nad hříchem a smrtí. Toto vítězství bylo potvrzeno po jeho vzkříšení, ale Duch nám zde odhaluje důsledky, které to mělo pro obyvatele nebes, kteří se až do tohoto okamžiku otírali o demony a samotného Satana.

Velmi důležité : tento nebeský konflikt, který zůstal lidským očím neviditelný, vrhá světlo na význam záhadných slov, která Ježíš vyslovil, když byl na zemi. V Janovi 14:1-3 Ježíš řekl: „*At' se vaše srdce netrápí. Věřte v Boha a věřte ve mne. V domě mého Otce je mnoho domů. Kdyby ne, řekl bych ti to. Připravím vám místo. A až odejdu a připravím vám místo, přijdu znovu a vezmu vás k sobě, abyste i vy byli tam, kde jsem já.*» Význam daný „přípravě“ tohoto „místa“ se objeví v následujícím verši.

Verš 8: „*Ale nebyli silní a jejich místo už nebylo v nebi nalezeno.*»

Tato nebeská válka nemá nic společného s našimi pozemskými válkami; nezpůsobuje okamžitě smrt a dva zneprátené tábory si nejsou rovny. Velký Bůh stvořitel, který se představuje v pokorném a bratrském aspektu archanděla „*Michaela*“, je stejně všemohoucí Bůh, před kterým by se všechna jeho stvoření měla klanět a poslouchat. Satan a jeho démoni jsou ta vzpurná stvoření, která poslouchají pouze z donucení, a nakonec nemohou vzdorovat a jsou nuceni poslouchat, když je velký Bůh vyžene z nebe svou všemohoucností. Během své pozemské služby se Ježíše báli zlí andělé, kteří ho poslouchali a svědčili, že je skutečně „*Syn Boží*“ božského záměru, a tak ho označili.

V tomto verši Duch upřesňuje: „*jejich místo již nebylo nalezeno v nebi*“. Toto „*místo*“ obsazené nebeskými vzbouřenci v Božím království muselo být osvobozeno, aby toto nebeské království mohlo být „*očistěno*“ a „*připraveno*“ na přijetí Kristových vyvolených v den jeho poslední bitvy proti pozemským rebelům během jeho příchodu. ve slávě. Potom, když vezme své vyvolené s sebou, „*budou vždy s ním, ať je kdekoli*“ nebo na očistěném nebi takto „*připravené*“ je přijmout. Část země pak bude zpusťováním typu prorokovaného slovem „*hluboká*“ od Gn 1:2. Ve světle tohoto boje je osvětlen božský záchranný projekt a každé klíčové slovo jeho plánu odhaluje svůj význam. To je případ těchto veršů citovaných v Židům 9:23: „*Bylo tedy nutné, protože obrazy věcí, které jsou v nebesích, měly být očistěny tímto způsobem, ať už samotné nebeské věci byly prostřednictvím obětí lepší než tyto.*» Nezbytnou „*výbornější obětí*“ tedy byla ta dobrovolná smrt Mesiáše jménem Ježíš, který byl obětován k odčinění hříchů svých vyvolených, ale především k získání pro svá stvoření a pro sebe legitimní zákonné právo odsoudit k smrti nebeských a pozemských rebelů. Právě tímto způsobem byla „*nebeská svatyně*“ Boží nejprve „*očistěna*“ a poté, po návratu vítězného Krista, přijde řada na zemi, kterou on označuje jako svou „*podnož*“, ale ne jako svou „*podnož*“. svatyně“ v Iz.66:1-2: „*Toto praví Hospodin: Nebe je můj trůn a země je podnoží mých nohou. Jaký dům bys mi mohl postavit a jaké místo bys mi dal k bydlení? Všechny tyto věci učinila má ruka a vše vzniklo, praví Hospodin. To je ten, na koho budu hledět: na toho, kdo trpí a*

je slabý v duchu, na toho, kdo se bojí mého slova. » ; nebo, podle Ez 9:4, na „ ty, kdo vzdychají a úpí kvůli ohavnostem “ spáchaným.

Verš 9: „ A byl svržen velký drak, ten dávný had, zvaný d'ábel a satan, který svádí celou zemi; byl svržen na zem a jeho andělé byli svrženi s ním. »

Nebeské bytosti byly první, kdo měl prospěch z duchovní očisty, kterou podnikl vítězný Kristus. Svrhl z nebe d'ábla a jeho andělské demony, kteří byli „ uvrženi “ po dva tisíce let na zemi. D'ábel tak zná „ čas “, který jemu osobně a jeho démonům zbývá, aby zasáhli proti vyvoleným svatým a božské pravdě.

Poznámka : Ježíš lidstvu nejen zjevil Boží charakter, ale také představil tento imponující charakter, kterým je d'ábel, o kterém stará smlouva říkala jen málo, takže ho téměř ignoroval. Od vítězství Ježíše nad d'áblem se boj mezi těmito dvěma tábory zintenzivnil kvůli uvěznění demonů, kteří nyní žijí neviditelným způsobem mezi lidmi na zemi a v celé naší pozemské dimenzi, která zahrnuje planety a hvězdy oblohy. Toto jsou jediní mimozemšťané v naší pozemské dimenzi.

Zde vám musím připomenout, že správné pochopení celkového záchranného projektu programu navrženého Bohem je výhradní výsadou vyhrazenou pro jeho vyvolené. Protože falešná víra se pozná podle toho, že se vždy mýlí ve svých výkladech svého projektu. To se prokázalo od doby, kdy Židé, kteří dali Mesiášovi, prorokovali v Písmu svatém roli přinášet tělesné osvobození, zatímco Bůh plánoval pouze osvobození duchovní; to hříchu. Stejně tak dnes falešná křesťanská víra čeká s návratem Ježíše Krista, zřízením jeho království a jeho mocí na zemi; věci, které Bůh nevložil do svého programu, jak nás učí jeho prorocké Zjevení. Naopak, jeho slavný příchod bude znamenat konec jejich života, který zůstává nositelem jejich hříchů a všech jejich viny vůči němu.

Vyvolený Kristův ví, že svobodný život začal v nebi a že po pozemských závorkách nezbytných pro dokonalý projev jeho lásky a spravedlnosti prodlouží stvořitel Bůh život svým tvorům, kteří zůstávají věrní v nebi i na zemi, věčně ve své nebeské podobě. Nebeští a pozemští rebelové pak budou souzeni, zničeni a vyhlazeni.

Království nebeské je osvobozeno

Verš 10: „ A slyšel jsem mocný hlas v nebi, který říkal: Nyní přišla spása a moc a království našeho Boha a moc jeho Krista; neboť byl svržen žalobce našich bratří, který je dnem i nocí žaloval před naším Bohem. »

Toto „ Nyní “ se zaměřuje na datum 7., 30. dubna, první den týdne po středu 3. dubna, kdy Ježíš přijetím kříže porazil d'ábla, hříchu a smrt. První den v týdnu Marii prohlásil: „ Nedotýkej se mě; Ještě jsem nevystoupil ke svému Otci .” Jeho vítězství ještě muselo být oficiálně potvrzeno v nebi a od té doby, ve své vší božské moci, znovuobjevený pod svým andělským jménem „ Michael “, pronásledoval d'ábla a jeho demony z nebe. Musíme si všimnout citátu „ žalobce našich bratří, ten, kdo je dnem i nocí žaloval před naším Bohem “. Odhaluje nám nesmírné univerzální bratrství Božího tábora, které sdílí své odmítnutí povstaleckého tábora s vyvolenými země. Kdo jsou tyto „ bratři “? Ti v nebi i ti na zemi, jako je Job, který je částečně vydán d'áblu, aby mu dokázal, že jeho „ obvinění “ jsou nepodložená.

Verš 11: „ Zvítězili nad ním pro krev Beránkovu a pro slovo svého svědectví a nemilovali svůj život tak, jako by se báli smrti. »

Vzorec probíraný v tomto verši se nachází v poselství z éry „ Smyrna “ a toto poselství naznačuje standard víry, který Ježíš Kristus vyžaduje pro všechny prorokované věky až do jeho slavného návratu.

Vítězství „ Michaela “, nebeského božského jména našeho Spasitele Ježíše Krista, ospravedlňuje jeho slavnostní prohlášení učiněná v Mt 28:18 až 20: „ Ježíš přišel a promluvil k nim takto: **Je mi dána veškerá moc v nebi a na zemi**. Jděte tedy a získávejte za učedníky všechny národy, křtíte je ve jméno Otce i Syna i Duchu svatého a učte je zachovávat vše, co jsem vám přikázal. A hle, já jsem s vámi po všechny dny až do skonání světa. »

Na základě své první smlouvy tedy Bůh zjevil Mojžíšovi historii počátků naší pozemské dimenze, ale pouze nám, kteří prožíváme poslední dny lidstva, zjevuje pochopení jeho celkového spasitelného projektu tím, že uzavření závorky zkušenosti pozemského hříchu, která bude trvat šest tisíc let. Sdílíme proto s Bohem očekávání věčného shledání všech jeho věrných nebeských i pozemských vyvolených. Je proto volenou výsadou zaměřit svou pozornost na oblohu a její obyvatele. Nepřestali se zajímat o osud vyvolených a naši pozemskou historii od stvoření až po konec světa, jak je psáno v 1Kor.4:9: „ Pro Boha, zdá se mi , učinil nás, apoštoly, posledními z lidí, určitým způsobem odsouzen k smrti, protože jsme **byli podívanou pro svět, pro anděly i pro lidi**. »

Situace na Zemi se zhoršuje

Verš 12: „ Radujte se tedy, nebesa, i vy, kteří přebýváte v nebesích. Běda zemi a moři! Dábel k vám totiž sestoupil ve velkém hněvu, protože věděl, že má málo času. »

„ Obyvatelé v nebi “ byli první, kdo se „ radoval “ z Kristova vítězství. Ale protipólem této radosti je zesílení „ neštěstí “ pro „obyvatele země “. Protože ďábel ví, že je podmíněčně odsouzen k smrti a že má „ málo času “ jednat proti svému plánu spásy. Akce prováděné po 2000 let démonickým táborem uvězněným na Zemi jsou všechny odhaleny Ježíšem Kristem ve svém Zjevení nebo Apokalypse. To je předmětem této práce, kterou pro vás píšu. A od roku 2018 vyvolení Ježíše Krista sdílejí toto poznání konce času vyhrazeného ďáblu pro jeho dílo svádění; skončí na jaře 2030 slavným návratem jejich božského Mistra. Závorku tohoto tématu uzavírá verš 12.

Uzavírání závorky boje na obloze

Obnovení tématu ženy, která řídí v poušti

Verš 13: „ Když drak viděl, že byl svržen na zem, pronásledoval ženu, která porodila chlapce. »

Tato závorka umožňuje Duchu převzít téma papežské vlády z verše 6. Výraz „ drak “ v tomto verši stále označuje samotného ďábla, Satana. Ale jeho boj proti „ ženě “ se odehrává prostřednictvím římské akce, postupně císařské a poté papežské.

Verš 14: „ *A dvě křídla velkého orla byla dána ženě, aby mohla odletět do pouště, na své místo, kde je živena na čas, časy a půl času, daleko od tvář hada.* »

V tomto verši 14 pokračuje poselství uvedením trvání papežské vlády ve formě „tři a půl roku“, „ *čas, čas a půl času* “, který je již použit v Dan 7:25. V tomto pokračování budou odhaleny nové detaily v chronologickém sledu událostí. Je třeba poznamenat jeden detail: „ *drak* “ ve verši 4 je nahrazen „ *hadem* “ stejným způsobem, jako je „ *drak* “ ve verši 3 nahrazen „ *ocasem* “. Pojmy „ *had a ocas* “ nám odhalují změnu aktivní taktiky, kterou Bůh, „ *velký orel* “, inspiruje v d'áblu a jeho démonech. Po otevřené agresii „ *draka* “ následuje lest a náboženská lež „ *hada* “, která je naplněna papežskou vládou 1260 prorokovaných let. Zmínka o „ *hadovi* “ umožňuje Bohu, aby nám navrhl srovnání s okolnostmi prvotního hříchu. Stejně jako byla Eva svedena „ *hadem* “, skrze kterého mluvil d'ábel; „ *žena* “, „ *nevěsta* “ Kristova, je vystavena zkoušce lživých slov, která jí d'ábel předkládá „ *úst* “ svých zástupců papežského římského katolicismu.

Verš 15: „ *A had vypustil ze svých tlam vodu jako řeku za ženou, aby ji odtáhl řekou.* »

Verš 15 ilustruje katolické pronásledování, kterému je vystavena nevěrná křesťanská víra; jako „ *voda* řeky “, která „ *odnáší* “ vše, co má na dosah. Římskokatolická papežská „ *ústa* “ zahájila své fanatické a kruté katolické ligy proti svým náboženským odpůrcům. Dokonalým završením této akce je vytvoření sboru „ *draků* “ Ludvíkem XIV. podle rady biskupa Le Telliera. Toto vojenské těleso, vytvořené pro pokojný protestantský odpor, mělo za cíl „ *vyčivčit* “ všechny slabé a pokorné Kristovy vyvolené v jeho dogmatech tím, že je přiměl, aby si vybrali mezi konvertováním ke katolicismu nebo odvedením do zajetí nebo k smrti po hrozném zneužívání, a mučení.

Verš 16: „ *A země ženě pomohla a země otevřela svá ústa a pohltila řeku, kterou drak vyvrhl ze své tlamy.* »

Duch nám nabízí dva překrývající se výklady tohoto jediného verše. Všimněte si, že „ *žena* “ a „ *země* “ jsou zde dvě odlišné entity a že „ *země* “ může symbolizovat protestantskou víru nebo doslovnou zemi, půdu naší planety. To dá tomuto verši dva výklady, které po sobě následují chronologicky v božském zjevení.

1. zpráva: falešný bestiální protestantismus : V ^{chronologickém} pořadí zaprvé „ *žena* “ odpovídá obrazovému popisu pokojných protestantů reformace, jejichž oficiální „ *ústa* “ (ústa Martina Luthera v roce 1517) odsuzovala hříchy katolíků; což ospravedlňovalo jejich jméno: „ *Protestanty* “ jsou ti, kteří protestují proti katolické náboženské nespravedlnosti, která hřeší proti Bohu a zabíjí jeho pravé služebníky. Další pokrytecká složka protestantismu symbolizovaná slovem „ *země* “ také otevřela svá „ *ústa* “, aby odsoudila katolickou víru, ale chopila se zbraní a její násilné údery „ *pohltily* “ významnou část bojovníků katolických lig. Slovo „ *země* “ zde symbolizuje slavné „ *hugenoty* “, protestantské bojovníky z Cévennes a bojovníky vojenských pevností jako La Rochelle během „ *náboženských válek* “, ve kterých tyto dvě skupiny lidí Bohu nesloužily ani ho nechtily. bojovníci.

2. ^{poselství} : odplatný meč francouzského národního ateismu . Při druhém čtení a v chronologickém pořadí tento 16. verš odhaluje, jak Francouzská revoluce

zcela pohltí papežskou agresi katolických monarchií. To je hlavní poselství tohoto verše. A právě ten dává Bůh roli „⁴ trubka "ze Zj 8:12 a " šelma, která vystupuje z propasti " ze Zj 11:7, analogicky s Lv 26:25 přichází, říká Bůh, jako " meč, aby pomstil mé spojenectví . " " zrazeny vzpurnými katolickými hříšníky. Tento obraz je založen na trestu vzbouřeneckého „ Kóra “ v Numeri 16:32: „ **Země otevřela svá ústa a pohltila je i jejich domy, se vším lidem Korachem a veškerým jejich majetkem** .“ V dokonalé harmonii s božským Zjevením a historickým úspěchem tento srovnávací obraz připomíná odmítnutí božského zákona rebely v obou situacích.

Dragon 's Last Enemy : Adventistický zbytek žen

Verš 17: „ *Drak se na ženu rozhněval a šel bojovat proti zbytku jejího potomstva, kteří zachovávají příkázání Boží a mají svědectví Ježíšovo.* »

V tichosti přechází 150 let působení protestantů zasažených božskou kletbou, téma „ 5. trubky “, Duch vyvolává poslední pozemský boj ďábla a jeho nebeských a pozemských nohsledů a ukazuje nám cíle jejich společnou nenávist. Těmito posledními cíli budou Vyvolení, poslední potomci a dědicové adventistických průkopníků z roku 1873, kterým byl tento poslední test oznámen podle Zj. 3:10. Průkopníci, jejichž poslání dokončí a nesou stejné božské požehnání. Budou muset pevně a věrně podporovat dílo, které jim Ježíš svěřil: odmítnout jakýmkoliv způsobem ctít „ *znamení šelmy* “ o římské neděli tím, že během soboty budou věrně dodržovat, ať to stojí jakoukoli cenu, sabatní odpočinek, pravý sedmý den v týdnu, čas organizovaný a ustanovený velkým a všemocným stvořitelem Bohem. Je to tato pravda, která se objevuje v tomto popisu „*ostatku semene ženy*“ v tomto verši: „ *ti, kteří zachovávají příkázání Boží* “, deset a ne devět; „ *a kteří si zachovávají Ježíšovo svědectví* “, protože nedovolí, aby jim ho někdo vzal; ani „ *draci* “, ani „ *hadi* “. A toto „ *svědectví o Ježíši* “ je to nejcennější, protože podle Zj 19:10 je „ *svědectví o Ježíši duchem prorockví* “. Právě toto prorocké svědectví znemožňuje *ďáblu oklamat pravé vyvolené* “ Krista, Boha pravdy, jak učí Mt 24:24: „ *Neboť povstanou falešní Kristové a falešní proroci; udělají velké divy a zázraky, až svedou, kdyby to bylo možné, i vyvolené* . ”.

Téměř... úplné vítězství Satana

Verš 18: " *A stál na písku moře.* "

Tento poslední verš nám ukazuje vítězného ďábla, kterému se ve svém pádu a smrtelném odsouzení podařilo přivést s sebou **všechny křesťanské náboženské instituce**, kterým dominuje a které má pod svou autoritou. V Iz 10:22 Bůh prohlašuje: „ *I když tvůj lid, Izraeli, je jako mořský písek, vrátí se jen zbytek; zničení je vyřešeno, způsobí přetékání spravedlnosti.* » Tak podle tohoto prorockví na konci světa unikají do tohoto světa pouze disidentští adventisté, tvořící „ *ostatek ženy* “, „ *Vyvolená, Kristova nevěsta* “ a duchovní „ *Izrael* “ Boží. satanská nadvláda. Připomínám, že pod jménem „adventista“ definuje Duch měřítko víry pro spásu posledních vyvolených vybraných od roku 1843; v roce 2020 jde o náboženské chování, ale již ne o instituci, kterou Bůh v roce 1994 soudil, odsoudil a odmítl („ *zvracel* “).

Zjevení 13: Falešní bratři křesťanského náboženství

Šelma moře – Šelma země

Číslo 13 představuje pro pověřivé modloslužebníky talisman pro štěstí nebo talisman smůly v závislosti na názorech a zemích každého člověka. Zde, ve svém slavném Zjevení, nám Bůh zjevuje svůj vlastní číselný kód, založený na číslech 1 až 7 a jejich různých kombinacích. Číslo 13 se získá sečtením čísla „6“, čísla anděla Satana a čísla „7“, čísla Boha a tedy legitimního náboženství daného Bohu stvořiteli v Ježíši Kristu. V této kapitole tedy najdeme „falešné bratry křesťanského náboženství“, ale skutečné smrtelné nepřátele skutečně vyvolených. Tento „*tarsh*“ se skrývá uprostřed „*dobrého zrna*“ pod zavádějícími náboženskými jevy, které tato kapitola demaskuje.

První šelma : která vystupuje z moře hada draka

Verš 1: „*Potom jsem viděl z moře vystupovat šelmu, která měla deset rohů a sedm hlav a na rozích deset diadémů a na hlavě rouhavá jména* .

Jak jsme viděli ve studii Zj. 10, najdeme v této kapitole dvě takzvaná křesťanská „*zvířata*“ naší doby. První, „ *které vychází z moře*“, jako v Dan 7:2, se týká katolické víry a její perzekuční vlády prorockých „*42 měsíců*“ neboli 1260 skutečných let. Vezmeme-li v Dan.7 symboly říší, které tomu předcházejí, najdeme vládu „*malého rohu*“, který se měl objevit poté, co „*deset rohů*“ obdrželo svá království podle Dan.7:24. „*Tiary*“ umístěné na „*deseti rohy*“ ukazují, že cílem je právě tento historický kontext. Papežský Řím je zde symbolizován „*sedmi hlavami*“, které jej zvláště charakterizují ve dvojím smyslu. Nejdoslovnější je „*sedmi pahorků*“, na kterých je postaven Řím podle Zj 17:9. Druhý, duchovněji, má přednost; výraz „*sedm hlav*“ označuje posvěcení magistrátu: „*sedm*“ je číslo posvěcení a „*hlavy*“ označují soudce nebo staršího v Iz.9:14. Tento nadřazený magistrát lze připsat papežskému Římu, protože má

formu nezávislého státu, občanského i náboženského, jehož hlavou je papež. Duch upřesňuje: „ a na jeho hlavách jména rouhání “. Slovo „ rouhání “ je v jednotném čísle a musíme jej přeložit jako: „ jména lží “, podle významu slova „ rouhání “. Ježíš Kristus připisuje „ lež “ římskému papežskému režimu. Přisuzuje mu proto titul „ otec lži “, kterým označil ďábla, samotného Satana v Janovi 8:44: „ **Vy jste ze svého otce ďábla a chcete plnit přání svého otce. Byl vrahem od počátku a nestojí v pravdě, protože v něm není žádná pravda. Když vysloví lež, mluví ze svého srdce; protože je lhář a otec lží.** ”

Verš 2: „ Šelma, kterou jsem viděl, byla jako **leopard** ; jeho nohy byly jako nohy **medvěda** a jeho ústa jako tlama **lva** . Drak mu dal svou moc, svůj trůn a velkou autoritu. »

„ Čtvrté zvíře “ z Dan.7:7, které říká „ *strašné, hrozné a mimořádně silné* “, zde dostává přesnější popis. Ve skutečnosti pouze představuje kritéria tří říší, které mu předcházely od říše Chaldejské. Má hbitost „ leoparda “, ohromující sílu „ medvěda “ a krutou masožravou sílu „ lva “ . Ve Zj. 12:3 „ drak “ z verše 3, kde „ diadémy “ byly na „ sedmi hlavách “, představoval Řím v jeho pohanské imperiální fázi pronásledující rané křesťany. Tak, stejně jako „ malý roh “ z Dan.7:8-24 následuje po Dan.8:9, i zde papežství dostává svou moc od římské říše; což historie potvrzuje císařským dekretem kvůli Justiniánovi I. v roce 533 (spis) a 538 (příhláška). Ale pozor! „ Drak “ také odkazuje na „ ďábla “ ve Zj. 12:9, což znamená, že papežství dostává svou moc, „ svou moc, svůj trůn a velkou autoritu “ od samotného ďábla. Chápeme, proč Bůh v předchozím verši činí tyto dvě entity „ otci lži “.

Poznámka : Na vojenské úrovni si papežský Řím zachovává sílu a moc své imperiální podoby, protože evropské královské armády mu slouží a uspokojují jeho rozhodnutí. Jak učí Dan.8:23 až 25, jeho síla spočívá na „ úspěchu jeho lstí “, které spočívají v tvrzení, že zastupuje Boha na zemi, a jako takové je schopné otevřít nebo zavřít přístup k navrhovanému věčnému životu. Kristovo evangelium: „ Na konci jejich vlády, až budou hříšníci pohlaceni, povstane **drzý a rafinovaný král** . Jeho síla poroste, ale ne jeho vlastní silou ; způsobí neuvěřitelnou zkázu, **uspěje ve svých podnicích** , zničí mocné a lid svatých. **Kvůli jeho prosperitě a úspěchu jeho triků** bude mít v srdci aroganci, zničí mnoho mužů, kteří žili v míru, a postaví se proti náčelníkovi vládců; ale rozbije se to bez námahy jakékoli ruky. »

Na konci 60. let 13. století ukončil ateismus Francouzské revoluce svou despočskou moc nastolenou od roku 538 .

Verš 3: „ A viděl jsem jednu z jeho hlav, jako by byla k smrti zraněná; ale jeho smrtelná rána byla zahojena. A celá země byla v bázni za šelmou. »

Papežský soudce, který nikdy nečinil pokání v celé své historii, je nucen vzdát se své pronásledovací moci. Toho bude dosaženo od roku 1792, kdy bude monarchie, její ozbrojená podpora, svržena a dekapitována francouzským ateismem. Jak bylo oznámeno ve Zj. 2:22, toto ateistické „ velké soužení “ chce zničit římskou náboženskou moc „ ženy Jezábel “ a jeho cílem jsou „ ti, kteří s ní cizoloží “; panovníci, monarchisté a katoličtí kněží. Takhle musela být „ jako k

smrti zraněná“ . Ale z oportunistických důvodů jej císař Napoleon I. roku 1801 ve jménu svého konkordátu ^{obnovil} . Už nikdy nebude přímo pronásledovat. Ale jeho svůdná síla bude pokračovat pro množství katolických věřících, kteří budou všichni věřit v jeho lži a jeho předstírání až do návratu ve slávě Ježíše Krista: „A celá země byla v obdivu za šelmou“ . „ Celá země následovala šelmu“ a toto slovo země se ve dvojitým smyslu týká planety, ale také reformované protestantské víry, která z ní vzešla. Ekumenická aliance (= pozemská, v řečtině) uzavřená od té doby potvrzuje toto oznámení. Kdyby Duch chtěl vyjádřit toto poselství jasným jazykem, četli bychom: „ Celé protestantské náboženství následovalo netolerantní katolické náboženství . Toto tvrzení bude potvrzeno studiem druhé „ šelmy“ , která tentokrát „ vychází ze země“ ve verši 11 této kapitoly 13.

Verš 4: „ A klaněli se drakovi, protože dal moc šelmě; klaněli se šelmě a říkali: Kdo je jako ta šelma a kdo může bojovat proti ní? »

Označení jak císařského Říma, tak i Satana, podle Zj. 12:9, draka, tedy samotného *d'ábla* , *uctívají* ti, kdo ctí papežský režim; toto jako výsledek a v naprosté nevědomosti, protože je to on, kdo „ *dal svou moc šelmě*“ . Takže papežský „ *úspěch podniku*“ prorokovaný v Dan 8:24 je potvrzen historií. Vládne nad králi svou náboženskou mocí, absolutním způsobem, dlouho nesporným. Pozemky a pocty přiděluje tituly těm, kteří jí slouží, aby je odměnila, jak můžeme číst v Dan. 11:39: „Je to *s cizím bohem, který bude jednat proti opevněným místům; a naplní ctí ty, kdo ho uznávají, učini je vládci nad mnohými, rozdělí jim země jako odměnu* .“ Věc byla uskutečněna doslova známým způsobem, když papež Alexandr VI. Borgia (proslulý vrah) v roce 1494 rozdělil zemi a přidělil Portugalsku, východnímu předsunutému bodu Brazílie a Indie, a Španělsku všechnen zbytek nově objevených země. Duch naléhá. **Vyvolený Ježíš Kristus musí být plně přesvědčen, že katolická víra je d'ábelská a že všechny její agresivní nebo humanistické činy jsou řízeny Satanem, protivníkem Boha a vyvolených.** Tento důraz je oprávněný, protože prorokuje v Dan. 8:25, „ *úspěch jeho podniků a úspěch jeho lstí*“ . Jeho náboženská autorita uznávaná králi, mocnými a křesťanskými národy Evropy mu dává prestiž založenou na důvěře, proto je ve skutečnosti extrémně křehká. Ale když Bůh a d'ábel spojí své síly k represivnímu jednání, davy, lidské masy lidu poslušně následují vytyčenou a především vnucenou falešnou cestu. Na zemi moc volá po moci, protože lidé se rádi cítí mocní a v této oblasti je papežský režim, který tvrdí, že zastupuje Boha, mistrem tohoto žánru. Stejně jako v Rev.6 téma klade otázku: " *Kdo je jako zvíře a kdo proti němu může bojovat?*" ". Kapitoly 11 a 12 daly odpověď: Bůh v Kristu, který dá v roce 1793 vzniknout francouzskému revolučnímu ateismu, který jej pohltí krvavou lázní. Ale dokud se neobjevil tento „ *mstící meč*“ (role připisovaná 4. ^{trestu} v Lv 26:25), ozbrojení protestanti s ním již bojovali, aniž by ho však dokázali porazit. Muži, protestanti, Francouzi a Němci a anglikáni, všichni stejně tvrdí jako ona, s ní budou bojovat od 16. století ^a vracet jí smrtelné rány, protože jejich víra je především politická.

Verš 5: „ A byla mu dána ústa pronášející arogantní slova a rouhání; a dostal pravomoc jednat po dobu čtyřiceti dvou měsíců. »

Tato slova jsou totožná s těmi, která čteme v Dan 7:8, která se týkají římského papežského „ *malého rohu*“ , který se tyčí po „ *deseti rozích*“

evropských království. Zde nacházíme jeho „aroganci“, ale zde Duch přidává „rouhání“ nebo falešné domněnky a náboženské lži, na nichž byl postaven „jeho úspěch“. Bůh potvrzuje jeho vládu „1260“ skutečných let prezentovaných v biblické prorocké formě „čtyřicet dva měsíců“, podle kódu „den za rok“ z Ez.4:5-6.

Verš 6: „A otevřela svá ústa, aby **pronášela rouhání proti Bohu**, aby se rouhala jeho jménu a jeho příbytku a těm, kdo přebývají v nebi. »

Zde musím upozornit na běžný význam, který lidstvo dává slovu „rouhání“ neboli urážka. Tato představa je zavádějící, protože označení lži, „rouhání“ vůbec nenabývá aspektu urážky, a pokud jde o ty, které Bůh přičítá papežskému Římu, mají naopak zdání falešné a klamně svatosti.

Papežská ústa „**pronáší rouhání proti Bohu**“; což potvrzuje jeho identitu v Dan.11:36 kde čteme: „Kráľ udělá, co si přeje; bude se vyvyšovat, bude se chválit nade všechny bohy a bude říkat neuvěřitelné věci proti Bohu bohů; bude se mu dařit, dokud nebude dokončen hněv, neboť to, co je určeno, bude vykonáno.“ » Duch přičítá papežskému režimu lži neboli „rouhání“, které charakterizují všechny jeho náboženské doktríny; „proti Bohu, rouhat se jeho jménu“, bere Boží jméno nadarmo, deformuje jeho charakter a přičítá mu jeho vražedné ďábelské činy; „jeho svatostánek“, tedy jeho duchovní svatyně, kterou je jeho shromáždění, jeho vyvolení; „a ti, kteří přebývají v nebi“, protože představuje nebe a jeho obyvatele svým klamným způsobem, evokuje ve svých dogmatech nebeská pekla, dědictví Řeků, kteří je umístili pod zem, ráj a očištec. „Obyvatelé nebes“, čistí a svatí, trpí a jsou rozhořčeni tím, že jim je neprávem přisuzován model špatnosti a krutosti inspirovaný u lidí pozemským démonickým táborem.

Verš 7: „A bylo mu dáno, aby vedl válku proti svatým a přemohl je. A byla mu dána moc nad každým kmenem, lidem, jazykem a národem. »

Tento verš potvrzuje poselství Dan. 7:21: "Viděl jsem tento roh vést válku proti svatým a vítězit nad nimi." Evropské a globální křesťanství je skutečně cílem, protože římskokatolická víra byla vnucena všem evropským národům složeným ve skutečnosti z „kmenů, lidí, jazyků a národů“, které byly civilně nezávislé. Její „autorita nad každým kmenem, lidem, jazykem a národem“ potvrzuje její obraz „prostitutky Babylonu, velkého“, ze Zj. 17:1, který ji představuje „sedící na mnohých vodách“; „vody“, které symbolizují „lidi, zástupy, národy a jazyky“ podle Zj.17:15. Se zájmem můžeme zaznamenat absenci slova "kmen" v této kapitole 17. Důvodem je konečný kontext cílové éry, která se týká Evropy a západního křesťanství, v níž byla kmenová forma nahrazena různými národními formami.

Na druhé straně, v souvislosti s počátkem nastolení papežského režimu, byly evropské populace v podstatě organizovány do „kmenů“ jako římská Galie, nejednotné a sdílené různými „jazyky“ a dialekty. Chronologicky byla Evropa osídlena „kmeny“, poté „lidmi“ podřízenými králům a nakonec v 18. století republikánskými „národy“, jako jsou Spojené státy Severní Ameriky, které tvoří její důležitý výrůstek. Konstituce „lidu“ je důsledkem podrobení se římskému papežskému režimu, protože je to on, kdo uznává a zakládá autoritu králů křesťanské Evropy, protože Chlodvík 1. král Franků.

Verš 8: „ *A všichni obyvatelé země se budou klanět tomu, jehož jméno nebylo zapsáno od založení světa v knize života zabitého Beránka.* »

Na konci času, kde symbol „ *země* “ označuje protestantskou víru, nabývá toto poselství přesného významu: všichni protestanti budou uctívat katolickou víru; všichni, kromě vyvolených, kterým Duch rafinovaně dává tuto definici: „ *#, jejichž jméno nebylo zapsáno od založení světa v knize života zabitého Beránka.* » A zde připomínám, že jejími volenými zástupci jsou „ *občané nebeského království* “ na rozdíl od rebelů, kteří jsou „ *obyvateli země* “. Fakta svědčí o pravdivosti tohoto prorockého oznámení formulovaného Duchem Božím. Protože od počátku reformace, kromě případu Pierra Valda v roce 1170, protestanti uctívali katolickou víru tím, že ctili její „neděli“ zděděnou od pohanského císaře Konstantina 1 od 7. března 321. Toto obvinění připravuje téma ² . „ *šelma* “ představená ve verši 11.

Verš 9: „ *Má-li kdo uši, slyš!* »

Ten, kdo má „ *ucho* “ rozlišování otevřené Bohem, pochopí poselství nabízené Duchem.

Oznámení o trestu vykonaném mstvicím mečem francouzského národního ateismu

Verš 10: „ *Pokud někdo vede do zajetí, půjde do zajetí; pokud někdo zabije mečem, musí být zabit mečem. To je vytrvalost a víra svatých.* »

Ježíš Kristus připomíná pokojnou poslušnost, kterou vždy vyžaduje od svých vyvolených. Stejně jako první mučedníci i volení představitelé kruté papežské vlády musí přijmout osud, který jim Bůh připravil. Ale oznamuje, jaká bude jeho spravedlnost, která v pravý čas potrestá náboženské vydírání králů a papežů i jejich duchovenstva. Poté, co „ *odvedli* “ zvolené představitelé do zajetí, sami půjdou do vězení francouzských revolucionářů. A poté, co „ *zabili mečem* “ vyvolené, které Ježíš miloval, budou sami zabiti pomstychtivým „ *mečem* “ Božím, jehož roli splní gilotina stejných francouzských revolucionářů. Právě francouzskou revolucí Bůh odpoví na touhu po pomstě **vyjádřenou** krví mučedníků ve Zj 6,10: „ *Křičeli mocným hlasem a říkali: Jak dlouho, svatý a pravý Mistře, otálíš? soudit a pomstít se za naši krev na těch, kdo přebývají na zemi?* “. A revoluční gilotina „ *zabije smrtí* katolické děti“ monarchie a papežské římské duchovenstvo, jak je oznámeno ve Zj. 2:22. Mezi jeho oběťmi ale najdeme i pokrytecké protestanty, kteří si pletli víru s občanskými politickými názory a s „ *mečem* “ v ruce hájili své osobní názory a své náboženské a materiální dědictví. Toto chování bylo chování Johna Calvina a jeho zlověstných a krvavých spolupracovníků v Ženevě. Proroctví, které připomíná činy provedené v letech 1793 a 1794, nás přivádí do kontextu dlouhého náboženského míru nastoleného na „150“ let prorokovaných prorockými „*pěti měsíci*“ ve Zj. 9: 5-10 . Ale po roce 1994, na konci tohoto období, od roku 1995, bylo právo „*zabíjet* “ z náboženských důvodů obnoveno. Potenciálním nepřítelem se pak jednoznačně stává islámské náboženství až do jeho válečného rozšíření, které povede ke „*třetí světové válce*“ mezi lety 2021 a 2029. Krátce před návratem Krista očekávaným na jaro 2030 se objeví druhá „*šelma* “ . v této kapitole 13.

Druhá šelma: která vystupuje ze země

Poslední stání dračího beránka

Verš 11: „ *Potom jsem viděl jinou šelmu vystupovat ze země, která měla dva rohy jako jehněčí a mluvila jako drak.* »

Klíč k identifikaci slova „země“ se nachází v Gn 1:9-10: „ *Bůh řekl: Ať se vody, které jsou pod nebem, shromáždí na jedno místo a necht' se objeví souš. A tak to bylo. Bůh nazval suchou zemi zemí a masu vody nazval mořem. Bůh viděl, že je to dobré.* »

Takže stejně jako suchá „země“ vyšla z „moře“ druhého dne pozemského stvoření, toto druhé „zvíře“ vyšlo z prvního. Tato první „šelma“ označující katolické náboženství, druhá, z ní vycházející, se týká protestantského náboženství, tedy reformované církve. Toto překvapivé odhalení by nás však již nemělo překvapovat, protože studie předcházejících kapitol nám doplňkovým způsobem odhalily duchovní stav, který Bůh dává svým Božím soudem tomuto protestantskému náboženství, které po období zvaném „Thyatira“, *nesouhlasí s dokončením provedené reformy*. Přesto toto dokončení vyžadoval výnos z Dan 8:14, kterému vděčí za Boží poselství ve Zj 3:1: „ *Říká se, že jsi naživu; a ty jsi mrtvý.* „ Tato duchovní smrt ji uvrhne do rukou ďábla, který ji svou inspirací připravuje na svou „*armagedonskou bitvu*“, ze Zj 16:16, poslední hodiny pozemského hříchu. Právě v hodině této poslední zkoušky víry, prorokované v poselství adresovaném jejím adventistickým služebníkům v té době ve *Filadelfii*, učiní netolerantní iniciativy, které z ní udělají „*šelmu, která vstává ze země*“. Má „*dva rohy*“, které následující verš 12 ospravedlní a identifikuje. Pro sjednocené v ekumenické alianci jsou protestantské a katolické náboženství sjednocené v boji proti dni odpočinku posvěcenému Bohem v autentický sedmý den týdne; sobotu nebo sobotu Židů, ale také Adama, Noeho, Mojžíše a Ježíše Krista, kteří to během své služby a svého učení na zemi nezpochybňovali, protože obvinění z přestoupení sabatu vznesená proti Ježíšovi vzbouřenými Židy byla nepodložená a neoprávněná. Záměrným prováděním zázraků o sabatu bylo jeho motivací předefinovat Boží skutečný koncept sabatního odpočinku. Tato dvě náboženství, která si nárokují spásu získanou „*beránkem, který snímá hříchy světa*“, si pro svá popisná kritéria zaslouží obraz „*beránka, který mluví jako drak*“. Protože obhajování netolerance vůči pozorovatelům sabatu, které zajdou tak daleko, že odsoudí k smrti, je to skutečně otevřená válka, strategie „*draka*“, která se znovu objevuje.

Verš 12: „ *Uplatnila před ní veškerou moc první šelmy a způsobila, že země a její obyvatelé uctívali první šelmu, jejíž smrtelná rána byla zahojena.* »

Jsme svědky jakési štafety, katolická víra již nedominuje, ale její dřívější autorita je dána protestantskému náboženství. To proto, že toto protestantské náboženství je oficiálně náboženstvím nejmocnější země na světě: Spojených států Severní Ameriky nebo USA. Sloučení evropských a amerických protestantských náboženství již bylo dosaženo, a to i včetně adventistické instituce. od roku 1995. Nové „*Bábely*“ země jsou nuceny k náboženskému míšení, protože jsou budovány přijímáním imigrantů různých náboženských vyznání. Jestliže lidé považují tyto věci za normální, kvůli jejich povrchní mysli a jejich náboženskému nezájmu, nemění svůj názor ani Bůh stvořitel, který se

nemění, a trestá tuto neposlušnost, která ignoruje jeho historické lekce doložené v Bibli. Tím, že hájil římskou neděli prvního dne, den odpočinku stanovený Konstantinem I. druhá protestantská „šelma“ „udělala první katolickou šelmu“ uctívání, které ji uznalo za oficiální náboženský status a dalo jí jméno. „Neděle“ zavádějící. Duch nám připomíná, že toto nejnovější spojenectví mezi protestanty a katolíky bylo možné, protože „smrtná rána“ způsobená „šelmou, která vystupuje z propasti“, byla „uzdravena“. Zavolá ho zpět, protože druhá bestie nebude mít šanci na uzdravení. Bude zničena slavným příchodem Ježíše Krista.

Verš 13: „*Děla velké divy, dokonce nechala před zraky lidí sestupovat z nebe na zem.*»

Od svého vítězství nad Japonskem v roce 1945 se protestantská Amerika stala první jadernou mocností na světě. Jeho velmi špičková technologie je neustále napodobována, ale nikdy se jí nevyrovná; je vždy o krok napřed před svými konkurenty nebo protivníky. Toto prvenství bude potvrzeno v kontextu „třetí světové války“, kde podle Dan.11:44 zničí svého nepřítele, Rusko, zemi „krále severu“ v tomto proroctví. Jeho prestiž pak bude nesmírná a ohromení a obdivovaní přeživší konfliktu mu svěří své životy a uznají jeho autoritu nad veškerým lidským životem. „*Oheň z nebe*“ patřil pouze Bohu, ale od roku 1945 jej vlastní a ovládá Amerika. Vděčí mu za své vítězství a veškerou svou současnou prestiž, která ještě poroste s jejím vítězstvím v nadcházející jaderné válce.

Verš 14: „*A oklamala ty, kdo přebývají na zemi, znameními, která jí bylo dáno činit před šelmou, a řekla těm, kdo přebývají na zemi, aby udělali obraz šelmě, která měla ránu mečem. a kdo žil.*»

technických „zázraků“ je nespočet. „*Obyvatelé země*“ se stali závislými na všech jejích vynálezech, které pohlcují jejich životy a myšlenky. Dokud je Amerika nepožádá, aby se připravily o tyto pomůcky, které zaměstnávají jejich duše, jako narkomani, jsou „*lidé země*“ připraveni legitimizovat náboženskou nesnášenlivost vůči „*velmi malé skupině*“, „*zbytku ženy*“. „ze Zjevení 12:17. „...*vytváření obrazu šelmy*“ zahrnuje kopírování akcí katolického náboženství a jejich reprodukci pod protestantskou autoritou. Tento návrat k tvrdosti mysli bude založen na dvou akcích. „*Přeživší*“ přežijí strašlivé válečné činy a Bůh je bude neustále a postupně udeřit „*sedmi posledních ran svého hněvu*“, popsanych ve Zj. 16.

Nedělní úmrtní dekret

Verš 15: „*A bylo jí dáno, aby oživil obraz šelmy, aby obraz šelmy promluvil a aby všichni, kdo se neklaněli obrazu šelmy, byli zabiti.*»

Ďáblův plán, inspirovaný Bohem, bude mít podobu a bude uskutečněn. Duch zjevuje podobu extrémního opatření, které bude přijato v šesté ze „sedmi posledních ran“. Oficiálním dekretem přijatým všemi přeživšími rebely na zemi bude rozhodnuto, že v době mezi časným jarem a 3. dubnem 2030 budou zabiti poslední zbývající adventisté zachováající sedmý den sabatu. Logicky toto datum označuje rok návratu ve slávě Ježíše Krista. Jaro tohoto roku 2030 je nutně okamžikem, kdy zasáhne, aby zabránil uskutečnění katastrofálního plánu rebelů

proti svým vyvoleným, které přichází zachránit „zkrácením dnů“ jejich „velké nouze“ (Mat.24 :22).

Verš 16: „ *A způsobila, aby všichni, malí i velcí, bohatí i chudí, svobodní i otroci, dostali znamení na pravou ruku nebo na čelo .*

Přijaté opatření rozděluje přeživší éry na dva tábory. Vzbouřenci jsou označeni „ *znakem* “ lidské autority, který označuje katolickou „neděli“, prastarý „den nepřemoženého slunce“, který od 7. března ³²¹ zavedl jeden z jeho ctitelů, římský císař Konstantin I. „ *Znamení* “ je přijímáno „ *na ruku* “, protože představuje lidské „dílo“, které Ježíš soudí a odsuzuje. Přijímá se také „ *na čelo* “, což symbolizuje osobní vůli každého lidského tvora, jehož odpovědnost je tak zcela zatížena spravedlivým soudem Boha stvořitele. Abychom z Bible potvrdili tento výklad symboliky „ *ruky* “ a „ *čela* “, existuje tento verš z Dt 6:8, kde Bůh říká o svých příkázáních: „ *Svážeš si je jako znamení **na ruce**. , a budou jako frontlety mezi vašimi očima.* »

Předchozí represálie

Verš 17: „ *a že nikdo nemůže kupovat ani prodávat, aniž by měl znamení, jméno šelmy nebo číslo jejího jména.* »

Za tímto slovem „ *osoba* “ se skrývá tábor adventistických svatých, kteří zůstali věrní sobotě posvěcené Bohem. Protože odmítají ctít „ *znamení* “ v neděli, po zbytek prvního pohanského dne, jsou odloženi. Zpočátku byli obětmi „bojkotu“ dobře známého v amerických opatřeních proti odpůrcům, kteří se jim postavili na odpor. Aby měl člověk právo obchodovat, musí v neděli ctít „ *značku* “, která se týká protestantů, „ *jméno šelmy* “, „ *náměstka Syna Božího*“, což se týká katolíků, nebo „ *číslo jeho jména* “, nebo číslo 666.

Verš 18: „ *To je moudrost. Kdo má rozum, nechť spočítá číslo té šelmy. Neboť je to číslo člověka a jeho číslo je šest set šedesát šest.* »

K pochopení poselství Ducha Božího nestačí lidská moudrost. Musí to být zděděno po něm, jako v případě Šalomouna, jehož moudrost předčila moudrost všech lidí a získala si pověst po celé známé zemi. Před přijetím arabských číslic mezi Hebrejci, Řeky a Římany měla písmena jejich abecedy také hodnotu šifer, takže sčítání hodnot písmen, které tvoří slovo, určuje jeho číslo. Získáme jej „ *výpočtem*“, jak verš specifikuje. „... *číslo jeho jména* “ je „ *666* “, tedy *číslo* získané sečtením číselné hodnoty římských písmen obsažených v jeho latinském jménu „VICARIVS FILII DEI“; co se ukázalo ve studii 10. kapitoly. Toto jméno samo o sobě představuje největší „ *rouhání* “ nebo „ *lež* “ jeho tvrzení, protože Ježíš si v žádném případě nedal „ *náhradu*“, ve smyslu slova „ *vikář*“.

Zjevení 14: Doba adventismu sedmého dne

Poselství tří andělů – sklizeň – vinobraní

Toto je kapitola, která se zaměřuje na období mezi lety 1843 a 2030.

V roce 1843 konkrétní použití proroctví Dan.8:14 vedlo „adventisty“ k očekávání návratu Ježíše Krista stanoveného na jaro tohoto data. Toto je začátek řady zkoušek víry, kde zájem o ducha proroctví, jmenovitě „*svědectví o Ježíši*“ podle Zjevení 19:10, bude jednotlivě demonstrován křesťany, kteří tvrdí, že jsou ze spasení Ježíše. Kristus pod několika náboženskými nálepkami. Předvedená „**díla**“ samotná výběr umožňují nebo ne. Tato díla lze shrnout do dvou možných možností: přijetí nebo odmítnutí přijatého světla a jeho božských požadavků.

V roce 1844, po novém očekávání stanoveném na podzim roku 1844, povede Ježíš své vyvolené k poslání dokončit dílo reformace, které začíná obnovením praxe sabatu posvěceného Bohem od stvoření světa. . To je nejdůležitější téma „*svatosti*“, která je „*ospravedlněná*“ od roku 1844, kdy na tento prohřešek upozornili jeho služebníci. Tento překlad Dan. 8:14, přeložený až do mé služby jako: „*dva tisíce tři sta večer ráno a svatyně bude očištěna*“, je autentický, v souladu s původním hebrejským textem: „*dva tisíce tři sta večer ráno a svatost bude ospravedlněna*“. Každý může zjistit, že přestoupení božské soboty od roku 321 je doprovázeno četnými dalšími opuštěními naukových pravd ustanovených Bohem v době apoštolů. Po 1260 letech vlády lži, destruktivních nástupců víry, zanechalo papežství v protestantské doktríně mnoho lží nesnesitelných pro Boha pravdy. To je důvod, proč v této kapitole 14 Duch představuje tři hlavní témata, kterými jsou postupně: adventistická mise neboli poselství „*tří andělů*“; „*sklizeň*“ konce světa, třídění a vytržení vyvolených; „*sklizeň hroznů*“ hroznů hněvu, konečný trest falešných pastýřů, falešných náboženských učitelů křesťanství.

Vyučován od roku 1844, aby chránil vyvolené před božím hněvem, poslední zkouška je vyhrazena pro extrémní konec času, který byl lidstvu dán k tomu, aby se postavilo mezi zjevenou božskou vůli a vzpurný lidský požadavek upadlý do apostaze co nejuplněnější. Ale tato volba má důsledky pro všechny, kteří zemřeli od roku 1844. Pouze osvícení a věrní vyvolení „*umírají v Pánu*“ podle učení verše 13, kde jsou prohlášeni za „*blahoslavené*“, to znamená za příjemce milosti Kristus s celým svým požehnáním již potvrzeným v poselství adresovaném andělovi z „*Filadelphie*“, které se jich týká, protože nestačí být pokřtěn jako „adventista“, abychom byli Bohem považováni za vyvolené.

Pokud zbývá objevit podrobnosti o opuštěních, na druhé straně jsou podstatné body podtrženy a shrnuty Duchem ve formě „poselství tří andělů“ veršů 7 až 11. Tato poselství následují jedna za druhou v posloupnost následků.

Připomínám si to zde, po poznámce na obálce na straně 2 tohoto díla, tato tři poselství zvýrazňují tři poselství již zjevená v symbolických obrazech v knize Daniel v Dan. 7 a 8. Jejich připomínka v této kapitole 14 Zjevení, zdůrazňuje a potvrzuje mimořádnou důležitost, kterou jim Bůh přikládá.

Vykoupení adventisté vítězí

Verš 1: „*Viděl jsem, a hle, Beránek stál na hoře Sion a s ním sto čtyřicet čtyři tisíc [lidí], kteří měli na čele napsáno jeho jméno a jméno jeho Otce.*»

„*Hora Sion*“ označuje místo v Izraeli, kde byl postaven Jeruzalém. Symbolizuje naději na spásu a podobu, kterou tato spása nabude na konci zkoušek pozemské a nebeské víry. Tento projekt bude plně dokončen při obnově všech věcí, týkajících se *země a nebe* podle Zj.21:1. „*144 000 [lidí]*“ symbolizuje Kristovy vyvolené vybrané v letech 1843 až 2030, konkrétně adventistické křesťany testované, osvědčené a schválené Ježíšem Kristem, jejichž úsudek platí kolektivně i individuálně. Kolektivní soud posuzuje instituci a individuální soud se týká každého tvora. „*144 000 [lidí]*“ představuje vyvolené vybrané Ježíšem Kristem z řad vyznavačů adventistické víry. Toto číslo je přísně symbolické a skutečný počet vybraných je tajemstvím, které zná a střeží Bůh. Důvod jejich výběru pochopíme z definice navrženého obrázku. „*Na jejich čelech*“, symbol jejich vůle a jejich myšlenek, je napsáno „*jméno beránka*“, Ježíš a „*jméno jeho Otce*“, Bůh zjevený ve starém spojenectví. To znamená, že našli a reprodukovali Boží obraz, který Bůh stvořitel dal prvnímu člověku před hříchem, když ho utvořil a dal mu život; a tento obraz je obrazem jeho postavy. Představují ovoce, které chtěl Bůh získat tím, že v Ježíši Kristu vykoupil hříchy svých jediných věrných vyvolených. Zdá se, že na čele vybraných vyvolených se buď v jejich duchu, jejich myšlení a jejich vůli nachází pečeť Boží ze Zj. 7:3, nebo sobota čtvrtého přikázání Desatera a neoddělitelný charakter beránka Ježíše Krista a jeho zjevení ve staré smlouvě jako Otec, Bůh stvořitel. Pravá křesťanská víra se tedy nestaví proti náboženským normám spojeným se Synem a Otcem, jak tvrdí stoupenci Římské neděle, když ne slovy, tak alespoň činy.

Verš 2: „*A slyšel jsem hlas z nebe, jako zvuk mnoha vod, jako zvuk velkého hromu; a hlas, který jsem slyšel, byl jako hlas harfistů hrajících na harfy.*»

Protikladné postavy zmíněné v tomto verši se ve skutečnosti doplňují. „*Velké vody*“ symbolizují množství živých tvorů, které, když se vyjadřují, nabývají

vzhledu „ *velkého hromu* “. Naopak, prostřednictvím obrazu „ *harfy* “ Bůh zjevuje dokonalou harmonii, která spojuje jeho vítězná stvoření.

Verš 3: „ *A zpívali novou píseň před trůnem a před čtyřmi bytostmi a před starci. A nikdo se nemohl naučit píseň, kromě sto čtyřiceti čtyř tisíc, kteří byli vykoupeni ze země.* »

Bůh zde potvrzuje a zdůrazňuje velmi vysoké posvěcení „adventistické“ víry zavedené od roku 1843-44. Jeho volení zástupci se odlišují od ostatních symbolizovaných skupin; „ *trůn, čtyři živé bytosti a stařešinové* “; ten druhý označuje všechny vykoupené ze zkušenosti prožité na zemi. Ale božské Zjevení zvané Zjevení se zaměřuje pouze na dva tisíce let křesťanské víry, které výnos z Dan.8:14 rozděluje do dvou po sobě jdoucích fází. Do let 1843-44 symbolizovalo vyvolené 12 „ *starších* “ z „ 24 “ citovaných ve Zj. 4:4. Ostatních 12 „ *starších* “ je adventistických „ *12 kmenů* “ „ *zapečetěných* “ ve Zj. 7:3-8 z let 1843-44.

Verš 4: „ *To jsou ti, kteří se neposkvrnili ženami, neboť jsou panny; následují beránka, kamkoli jde. Byli vykoupeni z lidí jako prvotiny pro Boha a pro Beránka;* »

Slova tohoto verše platí pouze v duchovním smyslu; slovo „ *ženy* “ označující křesťanské církve, které od svého vzniku upadly do apostaze, jako je římskokatolická víra, nebo od roku 1843-44 pro protestantskou víru a od roku 1994 pro adventistickou institucionální víru. Zmíněná „ *poskvrna* “ se zaměřuje na hřích, který je důsledkem přestoupení Božího zákona a jehož „ *mzdou je smrt* “ podle Ř 6,23. Ježíš Kristus posvětil mimo symbolických „ *144 000 [lidí]* “, aby je zachránil od praktikování hříchu. Jejich „ *panenství* “ je také duchovní a označuje je jako „čisté“ bytosti, jejichž spravedlnost byla vybělena krví, kterou za ně prolil Ježíš Kristus. Dědicové hříchu a jeho poskvrnění, stejně jako všechny potomky Adama a Evy, jejich víra, kterou poznal Ježíš Kristus, je dokonale „očistila“. Ale aby tato víra byla účinně uznána Ježíšem Kristem, toto očistění musí být skutečné a konkretizované v jejich „ *skutcích* “. To tedy implikuje opuštění hříchů zděděných po falešných křesťanských nebo židovských nebo v širším měřítku monoteistických náboženstvích. A ve svém prorockém zjevení se Bůh zvláště zaměřuje na nerespektování řádu času, který ustanovil od prvního týdne svého stvoření země a jejího nebeského systému.

Za obrazem „ *zpívání nové písně* “ se skrývá specifický zážitek, který prožívá pouze „ *144 000 [lidí]* “ zapečetěných. Po „ *zpěvu Mojžíšově* “, který oslavoval slavný odchod z Egypta, symbolu hříchu, „ *píseň* “ vyvolených „ *144 000* “ oslavuje jejich osvobození od hříchu, protože uposlechli nařízení Dan 8:14 a spolupracovali na svém posvěcení od r. 1843-44 Bohem žádaný a dokonce požadovaný. V tento den nebeské vidění připomínalo očistění hříchů, které bylo vykonáno na kříži na Golgotě smrtí Ježíše Krista. Toto poselství představovalo jak výtku, tak učení, které Bůh předložil určitému typu protestantského věřícího, který byl dědicem Římské neděle a některých dalších jeho lživých hříchů. V typologii hebrejských obřadů bylo toto „ *očistění hříchů* “ náboženským svátkem na podzim, při kterém byla krev zabitého kozla přinesena na nejposvátnější místo na slitovnici umístěné na tomto nepřístupném místě a zakázáno pro zbytek světa. rok, roční období. Krev tohoto kozla, symbolický obraz hříchu, prorokovala krev Ježíše Krista, který se sám stal nositelem hříchů svých vyvolených, aby místo nich

odčinil trest, který si zaslouží; Sám Ježíš byl učiněn hříchem. V tomto obřadu kozel představuje hřích a ne Krista, který jej nese. Právě tento fyzický pohyb velekněze z povoleného svatého místa na zakázané nejposvátnější místo po zbytek roku naráží tento verš, když říká: "následují *beránka, kamkoli jde* ." Připomenutím této scény ve vidění z 23. října 1844 připomněl Duch Kristův svým vyvoleným nevědomým dědicům věroučné lži, zákaz hřešit. Tak od roku 1844 praktikovaný **hřích dobrovolného původu** , což je případ římské neděle, znemožňuje vztah s Bohem a opuštěný hřích umožňuje rozšíření tohoto vztahu, který vede dotyčného k plnosti jeho posvěcení skrze přijetí, pochopení a uvedení do činnosti zjevené božské pravdy.

Jsou považováni za „ *prvoty pro Boha a pro Beránka* “ a představují to nejlepší, co Bůh našel ve svém výběru pozemských vyvolených. V hebrejských obřadech byly „ *prvniny* “ prohlášeny za „ *svaté* “. Obětiny těchto živočišných nebo zeleninových prvotin byly vyhrazeny Bohu, aby ho uctily a vyjadřovaly lidskou vděčnost za jeho dobrotu a štědrost. Dalším důvodem, ve skutečnosti pro „ *svaté prvotiny* “, je jejich přijímání božského světla, které jim bylo zjeveno v jeho celistvosti, protože žijí v době konce, kdy zjevené světlo dosahuje svého vrcholu, svého duchovního zenitu.

Verš 5: „ *A v jejich ústech nebyla nalezena žádná lež, protože jsou bezúhonní.* »

Skutečně vyvolený, ten zrozený z pravdy novým zrozením, může jen nenávidět „ lež “, ve které nenachází žádné potěšení. Lhaní je odporné, protože přináší pouze škodlivé následky a nutí dobré lidi trpět. Kdo věří ve „ *lež* “, pak zažívá bolest ze zklamání, hořkost z toho, že je oklamán. Nikdo, koho Kristus vyvolil, se nemůže těšit ze svádění a klamání svých bližních. Na druhou stranu pravda uklidňuje, pozitivně buduje vztahy s pravými bratry, ale především s Bohem, stvořitelem a vykupitelem naší spásy, který si nárokuje a vyvyšuje své jméno jako „*Bůh pravdy* “ . Tím, že již nepraktikují doktrinální hřích, tím, že poslouchají zjevenou pravdu, jsou vyvolení samotným Bohem pravdy posouzeni jako „ *nezavrženíhodné* “.

Zpráva od prvního anděla

Verš 6: „ *Viděl jsem jiného anděla letět středem nebe, mající věčné evangelium, aby je kázal obyvatelům země, každému národu, každému kmeni, každému jazyku a každému lidu.* »

„ *Další anděl* “ nebo jiný posel hlásá plné božské světlo symbolizované „ *středem nebe* “ nebo zenitem slunce. Toto světlo souvisí s „ *evangeliem* “ nebo „ *dobrou zprávou* “ o spasení, které přinesl Ježíš Kristus. Říká se mu „ *věčný* “, protože jeho poselství je autentické a v průběhu času se nemění. Tímto způsobem Bůh potvrzuje, že je v souladu s tím, co učili apoštolové Ježíše Krista. Tento návrat k pravdě přišel z roku 1843 po četných deformacích zděděných z římskokatolické víry. Toto prohlášení je univerzální v analogii s poselstvím uvedeným v Danielovi 12:12, které odhaluje božské požehnání adventistické práce. „ *Věčné evangelium* “ je zde zmíněno pod aspektem pravého ovoce víry v souladu s božským požadavkem zjeveným dekretem Daniela 8:14. Zájem o prorocké slovo je legitimním plodem normy „ *věčné evangelium* “.

Verš 7: „*Řekl mocným hlasem: Bojte se Boha a vzdejte mu slávu, neboť přišla hodina jeho soudu; a uctívejte toho, který učinil nebe i zemi, moře a prameny vod.*»

Ve verši 7 první anděl odsuzuje přestoupení sabatu, který oslavuje v božském desateru slávu Boha stvořitele. Požadoval tak její obnovu od října 1844, ale ze svého prohřešku vinil od jara 1843 protestanty.

Zpráva od druhého anděla

Verš 8: „*A další, druhý anděl následoval, řka: Padl velký Babylón, napojil všechny národy vínem hněvu svého smilstva.*»

Ve verši 8 druhý anděl odhaluje obrovskou vinu římsko-katolické církve, která svedla a oklamala lidi tím, že pohanský „den slunce“ Konstantina I. přejmenovala na „den Páně“ překlad latinského sestřihu , který je původem jeho „neděle“: dies dominica. Dvakrát opakovaný výraz „*Velký Babylón padl, padl*“ potvrzuje, že pro ni a pro ty, kdo ji zdědí, definitivně skončil čas božské trpělivosti. Jednotlivě je obrácení možné, ale pouze za cenu plodů neboli „**skutků**“ pokání.

Připomenutí: „*padlo to*“ znamená: je dobyto a poraženo Bohem pravdy, **když** město padne do rukou svého nepřítele. Po roce 1843, mezi lety 1844 a 1873, vyvolává a osvětluje pro své věrné služebníky adventistů sedmého dne „tajemství“, které je charakterizuje ve Zj. 17:5. Svádění jeho **lží** ztrácí účinnost.

Ve verši 8 je úsudek učiněný v předchozích poselstvích potvrzen s hrozným varováním. Vědomá a **dobrovolná volba** dne odpočinku stanovená Konstantinem I. ^{v roce} 321 od roku 1844 činí rebely, kteří ji ospravedlňují, pasivní vůči božskému odsouzení muk *druhé smrti* posledního soudu. Aby zamaskoval své obvinění proti neděli, Bůh je skrývá pod jménem nechvalně známého „*znamení*“, které se staví proti jeho vlastní božské „*pečeti*“. Tento znak lidské autority, který zpochybňuje její časový řád, představuje nesmírné pohoršení, které si zaslouží být od Něj potrestán. A vyhlášený trest bude ve skutečnosti strašný: „*bude mučen ohněm a sírou*“, který rebely zničí, ale až v okamžiku posledního soudu.

Zpráva od třetího anděla

Verš 9: „*A další, třetí anděl šel za nimi a řekl mocným hlasem: Pokud se někdo klaní (klaní se) šelmě a jejímu obrazu a přijímá znamení na své čelo nebo na ruku,*»

Komplementární a následná povaha této třetí zprávy se dvěma předchozími je specifikována vzorcem „*je následují*“. „*Hlasitý hlas*“ potvrzuje velmi vysokou božskou autoritu toho, kdo to hlásá.

Hrozba je adresována lidským rebelům, kteří podporují a schvalují vládu „*šelmy, která povstane ze země*“ a kteří svou poslušností v neděli přijímají a ctí „*znak*“ její autority, citovaný ve Zj. 13 : 16, což je v současnosti celá křesťanská populace.

Přímý protiklad tohoto „*znamení*“ k „*pečeti Boží*“, to jest od neděle prvního dne do soboty sedmého dne, je potvrzen skutečností, že obě jsou přijímány „*na přední straně*“, sídle katedrály sv. vůle, podle Zj. 7:3 a 13:16. Všimněte si, že „*pečet' Boží*“ ze Zjevení 7:3 se ve Zj 14:1 stává „*jménem Beránka a jeho Otce*“. Přijetí „*na ruku*“ je objasněno těmito verši z Dt 6:4 až 9:

„*Poslouchej, Izraeli! YaHWéH, náš Bůh, je jediný YaHWéH . Milovat budeš Hospodina, svého Boha, celým svým srdcem, celou svou duší a celou svou silou . A tato přikázání, která vám dnes dávám, budou ve vašem srdci . Budete je vštěpovat svým dětem a budete o nich mluvit, když budete ve svém domě, když půjdete na cestu, když budete ležet a když vstanete. Svážeš si je jako znamení na ruce a budou ti jako přehozy mezi očima . Napíšeš je na sloupy svého domu a na své dveře. »* „*Ruka*“ označuje akci, praxi a „*přední stranu*“, vůli myšlení. V tomto verši Duch říká: „*Budeš milovat Hospodina, svého Boha, celým svým srdcem a celou svou duší a celou svou silou*“; co Ježíš cituje v Mt 22:37 a které představuje jako „*první a největší přikázání*“. Zvolení představitelé nesoucí „*pečet' Boží*“ proto musí splňovat tato tři kritéria: „*Miluj Boha celým svým srdcem*“; ctít jeho praktikováním sobotní zbytek jeho posvěceného sedmého dne; a mít ve své mysli „*jméno Beránka*“ Ježíše Krista „*a jeho Otce*“ YaHWéH. Tím , že Duch upřesňuje „*a jméno svého Otce*“, *potvrzuje potřebu poslouchat deset Božích přikázání a přikázání a obřady, které podporují svatost vyvolených ve staré smlouvě*. I ve své době apoštol Jan tyto věci potvrdil tím, že v 1. Janově 5:3-4 řekl:

„*V tom je láska Boží, zachovávat jeho přikázání. A jeho přikázání nejsou těžká, protože co se narodilo z Boha, vítězí nad světem; a vítězství, které vítězí nad světem, je naše víra. »*

Verš 10: „*Také bude pít víno Božího hněvu, vylité bez příměsí do kalicha svého hněvu, a bude mučen ohněm a sírou před svatými anděly a před Beránkem. »*

Boží hněv bude dostatečně ospravedlněn, protože ti, kdo přijímají „*znamení šelmy*“, ctí lidský hřích a zároveň si nárokují spravedlnost Ježíše Krista. Ve Zjevení 6:15-17 Duch vykreslil důsledky jejich konečné konfrontace s destruktivním spravedlivým hněvem Ježíše Krista.

Nesmírně důležitá poznámka : Abychom lépe porozuměli tomuto Božímu hněvu, musíme si uvědomit, proč nerespektování svatého Sabatu tolik vzbuzuje Boží hněv. Existují všední hříchy, ale Bible nás varuje před hříchem spáchaným proti Duchu svatému a říká nám, že již neexistuje žádná oběť, abychom získali Boží odpuštění. V době apoštolů bylo jediným příkladem tohoto typu hříchu odmítnutí Krista obráceným křesťanem. Ale to je pouze příklad, protože ve skutečnosti rouhání proti Duchu svatému spočívá v popírání a odmítání svědectví vydaného Duchem Božím. Aby Duch přesvědčil a učil lidské bytosti, inspiroval svatá písmena Bible. Proto kdokoli zpochybňuje svědectví vydané Duchem v Bibli, již se dopouští rouhání proti Duchu Božímu. Může Bůh udělat lépe, aby dal poznat svou vůli, než aby vedl ty, kdo jsou povoláni, k Bibli a jejím spisům? Dokáže jasněji vyjádřit svou vůli, své myšlenky a svůj suverénní úsudek? V 16. ^{století} toto pohrdání Bibli, proti níž vedla válku, znamenalo definitivní konec Boží trpělivosti s římskokatolickým náboženstvím; konec jeho trpělivosti s

doktrínou, kterou nikdy nepoznal. V roce 1843 pak pohrdání prorockým slovem znamenalo konec přijímání protestantské víry ve všech jejích rozmanitých podobách, dědiců římské neděle, tedy „znamení šelmy“. A nakonec se adventismus dopustil rouhání proti Duchu svatému tím, že odmítl konečné prorocké zjevení, které mu Ježíš předložil prostřednictvím svého pokorného služebníka, kterého jsem inkaroval; rouhání, které bylo potvrzeno a umocněno jejich spojenectvím s nedělními pozorovateli od roku 1995. Rouhání proti Duchu dostává pokaždé od Boha spravedlivou odpověď, kterou si zaslouží; spravedlivý rozsudek odsouzení k první a „*druhé smrti*“ potvrzený v tomto verši 10.

Verš 11: „*A dým jejich muk stoupá na věky věků; a nemají odpočinku ve dne ani v noci, kteří se klaní šelmě a jejímu obrazu, a kdokoli přijme znamení jejího jména.*»

„*Kouř*“ bude pouze v době posledního soudu, v hodině, kdy budou vzbouření padlí „*mučení v ohni a síře*“ „*ohnivého jezera*“ ze Zj 19:20 a 20:14; to na konci sedmého tisíciletí. Ale již před tímto hrozným okamžikem hodina slavného návratu Ježíše Krista potvrdí jejich konečný osud. Poselství tohoto verše se dotýká tématu „*odpočinek*“. Vyvolení jsou pozorní k času odpočinku posvěcenému Bohem, ale padlí nemají na druhé straně stejnou starost, protože nepřikládají božským prohlášením takovou důležitost a vážnost, jakou si zaslouží. Proto jim Bůh v reakci na jejich pohrdání v hodině jejich posledního trestu nedopřeje žádný odpočinek, aby zmírnil jejich utrpení.

Verš 12: „*To je vytrvalost svatých, kteří zachovávají přikázání Boží a víru Ježíšovu.*»

Slova „*vytrvalost nebo trpělivost*“ charakterizují pravé svaté božského Mesiáše Ježíše v letech 1843-44 až do jeho návratu ve slávě. V tomto verši se „*jméno Otce*“ z verše 1 stává „*přikázáními Božími*“ a „*jméno Beránka*“ je nahrazeno „*vírou v Ježíše*“. Mění se i pořadí priorit. V tomto verši Duch cituje nejprve „*Boží přikázání*“ a zadruhé „*víru Ježíšovu*“; což je historicky a na úrovni hodnoty řád schválený Bohem ve svém projektu spásy. Verš 1 dal přednost „*jménu Beránka*“, aby připojil „*144 000*“ vyvolených ke křesťanské víře.

Verš 13: „*A slyšel jsem hlas z nebe, který říkal: Piš: Blahoslavení od této chvíle mrtví, kteří umírají v Pánu! Ano, praví Duch, aby si odpočinuli od své práce, neboť jejich skutky je následují.*»

Výraz „*od nynějška*“ si zaslouží podrobné vysvětlení, protože je tak důležitý. Zaměřuje se totiž na jaro 1843 a podzim 1844, kdy vstoupí v platnost dekret z Daniela 8:14 a dva adventistické procesy organizované Williamem Millerem končí.

Postupem času oficiální institucionální adventismus ztratil ze zřetele důsledky této fráze „*ted'*“. Pouze průkopníci zakladatelské adventistické víry pochopili důsledky Božího požadavku sabatu z roku 1843. Aby přijali tuto praxi sedmého dne, byli vedeni k poznání, že do té doby praktikovaná neděle byla Bohem prokletá. Po nich se zděděný adventismus stal tradičním a formalistickým a pro drtivou většinu vyznavačů a učitelů byly neděle a sabat nespravedlivě postaveny na úroveň rovnosti. Tato ztráta smyslu pro posvátno a pravou svatost vyústila v nezáměr o prorocké slovo a třetí adventistické poselství, které jsem předal v letech 1983 až 1994. Od té doby, co se toto pohrdání projevilo v

adventismu ve Francii, vstoupila instituce adventistického světa do spolenectví s ekumenický klan v roce 1995 za jeho největší prokletí. Hrozba „*muk*“ ve verši 10 se jí zase týká, návrhem výrazu „*i on bude pít*“; od roku 1994, institucionální adventismus, po protestantské víře, souzen a odsuzován od roku 1843.

Jak tento verš naznačuje, dekret z Daniela 8:14 způsobuje rozdělení protestantských křesťanů z roku 1843 do dvou táborů, včetně skupiny adventistů, příjemců blahoslavenství, které prohlásilo: „Požehnaní od této chvíle jsou mrtví, kteří umírají v Pánu!“ Je samozřejmé, že Ježíš, který v „*Laodiceji*“ oznámil, že ji „vyzvrací“, adventistická instituce, oficiální posel Kristův v roce 1991, datum oficiálního odmítnutí světla, nazývaného „*nahý*“, již nemůže mít prospěch z této blaženosti.

Čas sklizně

Verš 14: „*Podíval jsem se, a hle, byl bílý oblak a na oblaku seděl člověk jako syn člověka, na hlavě měl zlatou korunu a v ruce ostrý srp.*»

Tento popis evokuje Ježíše Krista v okamžiku jeho slavného návratu. „*Bílý mrak*“ připomíná podmínky svého odchodu a vzestupu do nebe, které zažil před dvěma tisíci lety. „*Bílý oblak*“ označuje jeho čistotu, jeho „*zlatá koruna*“ symbolizuje jeho vítěznou víru a „*ostrý srp*“ zobrazuje „*řezné slovo*“ Boží z Židům 4:12, skutečně „*jeho rukou*“.

Verš 15: „*A jiný anděl vyšel z chrámu a volal mocným hlasem na toho, který seděl na oblaku: Vyhod' srp svůj a sklízej; neboť přišla hodina žně, neboť sklizeň země dozrála.*»

V rámci aspektu „*žně*“, jako ve svém podobenství, Ježíš připomíná, že v tomto případě nadešel čas definitivně oddělit „*zrno od plev*“. Prostřednictvím svého Zjevení nás nutí objevit toto téma, které odděluje dva tábory: sobotu vyvolených a neděli padlých, protože za tímto náboženským jménem se skrývá adorace a autorita pohanského slunečního božství. A navzdory evoluci lidského času se na něj Bůh nadále dívá, jaký pro něj skutečně je. Rozdílné názory lidí neovlivňují jeho úsudek; ve svém časovém řádu, první den je profánní, nemůže v žádném případě přijmout božskou svatost. Toto je spojeno výhradně s posvěceným sedmým dnem v jeho časovém řádu vyrytým od počátku věčného pozemského času; to po dobu 6000 slunečních let.

Verš 16: „*A ten, který seděl na oblaku, odhodil svůj srp na zem. A země byla sklizena.*»

Duch potvrzuje budoucí naplnění „*sklizeň země*“. Kristus Spasitel a Mstítel na to dohlédne a provede to v souladu se svým prohlášením učiněným v podobenství jeho apoštolům v Mt 13:30 až 43. „*Žeň*“ se týká *hlavně* vytržení do nebe vyvolených svatých, kteří zůstali věrný Bohu Stvořiteli.

Čas sklizně (a pomsta)

Verš 17: „*A jiný anděl vyšel z chrámu v nebesích a měl také ostrý srp.*»

Pokud měl *předchodí* „*anděl*“ posláni příznivé pro vyvolené, naopak tento „*jiný anděl*“ má represivní posláni namířené proti padlým rebelům. Tento druhý „*srp*“ také symbolizuje „*řezné slovo Boží*“ uváděné do činnosti jeho vůlí, nikoli však jeho rukou, protože na rozdíl od sklizně u sklizně hroznů výraz „*v jeho ruce*“

“ chybí. Trestné jednání bude tedy svěřeno činitelům vykonávajícím Boží vůli; ve skutečnosti oběti jeho svádění.

Verš 18: „ *A jiný anděl, který měl moc nad ohněm, vyšel od oltáře a promluvil mocným hlasem k tomu, kdo měl ostrý srp, řka: Rozbij svůj ostrý srp a sesbírej hrozny. vinná réva země; neboť hrozny země jsou zralé.* »

Potom přichází, po vytržení vyvolených do nebe, okamžik „ *sklizně hroznů* “. V Iz 63:1 až 6 Duch rozvíjí činnost, na kterou je tento symbolický termín zaměřen. V Bibli je šťáva z červených hroznů přirovnávána k lidské krvi. Jeho použití Ježíšem při svaté večeři tuto myšlenku potvrzuje. Ale „ *vinobraní* “ je spojeno s „ *hněvem Božím* “ a bude se týkat těch, kteří nedůstojně pracovali pod maskou jeho služebníků, protože krev dobrovolně prolitá Kristem si nezasloužila jejich čtené zrady. Protože Ježíš se může cítit zrazen těmi, kteří překrucují jeho spasitelský projekt do té míry, že ospravedlní hřích, za který položil svůj život a nesl utrpení, aby jeho praktikování přestalo. Svévolní porušovatelé jeho zákona se proto musí zodpovídat jemu. Ve svém slepém šílenství zajdou tak daleko, že budou chtít zabít své pravé vyvolené, aby ze země vymýtili praxi sedmého dne sabatu posvěcenou a vyžadovanou Bohem od roku 1843-44. Vyvolení neměli Boží oprávnění použít sílu proti svým náboženským nepřátelům; Bůh si toto jednání vyhradil výhradně pro sebe. " *Pomsta je moje, odplata je moje,* " prohlásil ke svým voleným představitelům a nadešel čas tuto pomstu provést.

V této kapitole 14 evokují verše 17 až 20 toto téma „ *žně* “. Hříšné hrozny jsou prohlášeny za zralé, protože svými pracemi plně prokázaly svou pravou podstatu. Jejich krev poteče jako šťáva z hroznů do kádě, když po nich budou šlapat nohy sběračů hroznů.

Verš 19: „ *A anděl hodil svůj srp na zem. I shromáždil vinnou révu země a vhodil vinnou révu do velkého lisu Božího hněvu.* »

Akce je potvrzena tímto oznámením odhaleným touto scénou. Bůh s jistotou prorokuje trest katolické a protestantské arogance. Ponesou následky božího hněvu, ilustrované kádí, ve které sklizené hrozny drtí nohy drtičů.

Verš 20: „ *A lis byl vyšlapán z města; a krev vytékala z kádě až do uzdy koní na vzdálenost tisíc šest set stadií.* »

Iz 63:3 upřesňuje: „ *Byl jsem sám, abych šlapal lis; žádný muž se mnou nebyl...* “. Vinobraní naplňuje trest Velkého Babylóna ve Zj 16:19. Naplnila pohár božským hněvem, který teď musí vypít až do dna. „ *Lis byl pošlapán za městem* “, tedy bez přítomnosti vyvolených, kteří už byli vzneseni do nebe. V Jeruzalémě byly popravy odsouzených k smrti prováděny za hradbami svatého města, aby je neposkvřily. To byl případ ukřižování Ježíše Krista, které prostřednictvím tohoto poselství připomíná cenu, kterou je třeba zaplatit za ty, kteří podcenili jeho vlastní smrt. Nastal čas, aby jeho nepřátelé na oplátku prolili svou krev, aby odčinili své čtené hříchy. " *A krev vytekla z kádě do koňských udidel.* " Terčem hněvu jsou křesťanští náboženští učitelé a Bůh je označuje obrazem „udidla“, které jezdci vkládají „ *do tlamy koní* “, aby je řídil. Tento obraz je navržen v Jakubovi 3:3, jehož tématem je přesně: náboženští učitelé. Jakub na začátku 3. kapitoly upřesňuje: „ *Bratři, ať mezi vámi mnoho nezačne učit, neboť víte, že budeme souzeni přísněji* “. Akce „ *sklizně* “ ospravedlňuje toto moudré varování. Upřesněním „ *až do koňských udidel* “ Duch naznačuje, že se kád' týká za prvé

římskokatolického duchovenstva „ *Velkého Babylonu* “, ale že se vztahuje i na protestantské učitele, kteří od roku 1843 „destruktivně“ využívají Bible svatá podle obvinění učiněného Duchem ve Zj. 9:11. Zde nalzáme uplatnění varování uvedeného ve Zj. 14:10: „ **I on bude pít víno Božího hněvu nalité bez příměsi do kalicha jeho hněvu... “.**

Za zprávu „ *přes tisíc šest set stadiónů* “ se v návaznosti na předchozí zprávu vztahuje trest i na reformovanou víru od 16. ^{století}, na kterou odkazuje číslo 1600. To je doba, kdy Martin Luther formalizoval obvinění proti katolické víře v roce 1517. Ale bylo to také v tomto 16. ^{století}, kdy se zformovaly protestantské doktríny „ *falešných Kristů* “ a *falešných křesťanů* , které legitimizovaly násilí a meč zakázané Ježíšem Kristem. . Apokalypsa nabízí své vlastní klíče k interpretaci a toto 16. ^{století} je ve Zj 2:18 až 29 označeno symbolickým názvem éry „ *Thyatira* “. Slovo „ *stadion* “ prozrazuje jejich náboženskou aktivitu, jejich účast v závodech, jehož cenou je vítězi slíbená koruna vítězství. Toto je Pavlovo učení v 1. Korintským 9:24: „ *Nevíte, že ti, kdo běží na stadionu, všichni běží, ale jeden dostane cenu? Utíkej tak, abys to vyhrál .* “ Cena nebeského povolání se tedy nevyhrává jen tak ledajakým způsobem; věrnost a vytrvalost v poslušnosti je jediný způsob, jak zvítězit v bitvě víry. Potvrzuje to ve Fl. 3:14 slovy: " *Tlačím se k cíli za cenu vzestupného Božího povolání v Kristu Ježíši .* " V době „ *žně* “ se potvrdí tato Ježíšova slova: „ *Mnoho je totiž povolaných, ale málo vyvolených* (Mt 22:14)“.

Zjevení 15: Konec zkušební doby

Než bude „*sklizeň a vinobraní*“ dokončena, přichází obávaný okamžik, konec doby milosti. Takový, kde jsou lidské volby vyryty do kamene času, bez možnosti tyto volby zvrátit. V tu chvíli nabídka spasení v Kristu končí. To je téma této velmi krátké kapitoly 15 Apokalypsy Ježíše Krista. Konec času milosti nastává po prvních šesti „*trubkách*“ kapitol 8 a 9 a před „*sedmi posledními Božími ranami*“ v kapitole 16. Je samozřejmé, že následuje po poslední volbě cesty, kterou Bůh dává člověku dělat. Pod autoritativní záštitou „*šelmy, která vystupuje ze země*“ ze Zjevení 13:11 až 18, vedou poslední dvě cesty, jedna k posvěcené sobotě nebo sobotě Boží, druhá k neděli římské papežské autority. . Nikdy nebyly volby mezi životem a dobrem, smrtí a zlem tak jasné. Koho se člověk nejvíc bojí? Bůh, nebo člověk? To je dáno situací. Ale mohu také říci: Koho člověk miluje nejvíce? Bůh nebo člověk? Vyvolení odpoví v obou případech: Bůh, který prostřednictvím svého prorockého zjevení zná podrobnosti o konci svého projektu. Věčný život pak bude velmi blízko, na dosah.

Verš 1: „*Potom jsem viděl na nebi jiné znamení, veliké a podivuhodné: sedm andělů držících sedm posledních ran, neboť v nich se naplnil Boží hněv.*»

Tento verš představuje „*sedm posledních ran*“, které postihnou falešné věřící kvůli tomu, že si zvolili římskou neděli. Téma této kapitoly, konec zkušební doby, otevírá dobu „*sedmi posledních ran Božího hněvu*“.

Verš 2: „*A viděl jsem jako skleněné moře, smíšené s ohněm, a ty, kteří přemohli šelmu, její obraz a číslo jejího jména, jak stojí na skleněném moři a mají boží harfy.*»

Aby Pán povzbudil své služebníky, své vyvolené, předkládá scénu, která prostřednictvím různých obrazů převzatých z jiných pasáží proroctví evokuje jejich bezprostřední vítězství. „*Na skleněném moři, smíchaném s ohněm, stojí*“, protože prošli zkouškou víry, ve které byli pronásledováni (*smíšení ohněm*) a vyšli jako vítězové. „*Skleněné moře*“ odkazuje na čistotu vyvoleného lidu, jako ve Zj. 4:1.

Verš 3: „*A zpívali píseň Mojžíše, služebníka Božího, a píseň Beránkovu, řkouce: Veliká a podivuhodná jsou díla tvá, Pane Bože všemohoucí; Spravedlivé a pravdivé jsou tvé cesty, Králi národů!*»

„*Píseň Mojžíšova*“ oslavovala slavný odchod Izraele z Egypta, země a typického symbolu hříchu. Vstup do pozemského Kanaánu, který následoval o 40 let později, předznamenal vstup posledních vyvolených do nebeského Kanaánu. Poté, co dal svůj život, aby usmířil hříchy vyvolených, vystoupil Ježíš, „*beránek*“, *do nebe ve své slávě a ve své nebeské božské moci*. Poslední věrní svědkové Ježíše, všichni adventisté vírou a dílem, zase zažívají vzestup do nebe, když se Ježíš vrací, aby je zachránil. Vychvalováním jeho „*velkých a obdivuhodných děl*“ vzdávají vyvolení slávu stvořiteli Bohu, který vtělil své hodnoty do Ježíše Krista: jeho dokonalou „*spravedlnost*“ a jeho „*pravdu*“. Evokace slova „*pravda*“ spojuje kontext akce s koncem „*laodicejské*“ éry, ve které se představil

jako „ *Amen a Pravý* “. Pak je to hodina „ *vysvobození* “, která označuje konec doby „ *rodící ženy* “ ze Zjevení 12:2. „ *Dítě* “ je přivedeno na svět v podobě čistoty nebeského charakteru zjevené v Ježíši Kristu a skrze něj. Vyvolení mohou chválit Boha za jeho „ *všemohoucí* “ stav, protože právě této božské moci vděčí za své spasení a vysvobození. Ježíš Kristus, který shromáždil a vybral své vykoupené ze všech pozemských národů, je skutečně „ *Králem národů* “. Ti, kteří se postavili jemu a jeho voleným představitelům, už nejsou.

Verš 4: „ *Kdo se nebude bát, Pane, a nebude oslavovat tvé jméno? Neboť ty jediný jsi svatý. A přijdou všechny národy a budou se ti klanět, protože tvé soudy byly zjeveny.* »

Jednoduše řečeno to znamená: Kdo by se tě odmítl bát, Bože Stvořiteli, a odvážil se tě připravit o tvou oprávněnou slávu tím, že by odmítl ctít tvůj svatý sedmý den? Neboť **ty jediný jsi svatý** a sám jsi posvětil svůj sedmý den a ty, kterým jsi ho dal, na znamení jejich schválení a příslušnosti k tvé svatosti. Tím, že Duch vyvolává „ *svůj strach* “, naráží na poselství prvního „ *anděla* “ ze Zj 14:7: „ *Bojte se Boha a vzdejte mu slávu, protože přišla hodina jeho soudu; a uctívejte (klanějte se) tomu, kdo učinil nebe a zemi, moře a prameny vod* “. Podle Božího plánu budou zničené vzpurné národy vzkříšeny za dvojím účelem: pokořit se před Bohem a vzdávat mu slávu a vytrpět jeho spravedlivý poslední trest, který je definitivně vyhladí v „ *ohnivém jezeře* “. *síra* “ posledního soudu, oznámená v poselství „ *třetího anděla* “ ze Zj.14:10. Než budou tyto věci vykonány, vyvolení budou muset projít časem božích soudů, které se projeví působením „ *sedmi ran* “, oznámených v prvním verši.

Verš 5: „ *Potom jsem viděl a chrám stánku svědectví byl otevřen v nebi.* »

Toto otevření nebeského „ *chrámu* “ signalizuje ukončení přímlyvy Ježíše Krista, neboť čas volání spásy končí. „ *Svědectví* “ odkazuje na deset Božích přikázání, která byla uložena ve svaté arše. Od této chvíle je tedy oddělení mezi vyvolenými a ztracenými definitivní. Na zemi se rebelové právě rozhodli na základě zákona o povinnosti respektovat týdenní odpočinek prvního dne, který byl civilně a nábožensky potvrzen, postupně římskými císaři Konstantinem I. a Justinianem I., kteří učinili Vigilia ¹ první papež, světská hlava univerzální křesťanské víry, jmenovitě katolická, v roce 538. Poslední dekret smrti byl prorokován ve Zj. 13:15 až 17 a umístěn pod dominantní akci americké protestantské víry podporované evropskou katolickou vírou .

Verš 6: „ *A sedm andělů, kteří měli sedm ran, vyšlo z chrámu, oblečení do čistého, světlého plátna a kolem prsou měli zlaté pásy.* »

V symbolice proroctví představuje „ *sedm andělů* “ samotného Ježíše Krista nebo „ *sedm andělů* “ věrných jeho tábora podobnému jemu. „ *Jemné, čisté, světlé prádlo* “ zobrazuje „ *spravedlivé skutky svatých* “ ve Zjevení 19:8. „ *Zlatý pás kolem hrudi* “, tedy ve výšce srdce, evokuje lásku k pravdě, již citovanou v obraze Krista představeném ve Zj 1,13. Bůh pravdy se připravuje potrestat tábor lží. Touto připomínkou Duch naznačuje „ *velké neštěstí* “, jehož podobu odhalila jeho tvář ve srovnání se „ *sluncem, když svítí ve své síle* “. Nadešla hodina poslední konfrontace mezi Ježíšem Kristem a pohanskými rebely uctívajícími slunce.

Verš 7: „ *A jedna ze čtyř živých bytostí dala sedmi andělům sedm zlatých misek, plných hněvu Boha živého na věky věků.* »

Ježíš byl sám modelem zobrazeným „ *čtyřmi živými bytostmi* “ ve Zj. 4. Je také „ *Bohem, který žije na věky věků* “, „ *rozhněvaný* “. Jeho božství mu tak přisuzuje všechny role: Stvořitele, Vykupitele, Přímluvce a trvale Soudce, poté, co ukončí svou přímluvu, stane se spravedlivým Bohem, který bije a trestá smrtí své vzpurné odpůrce, protože splnili „ *pohár* “ jeho spravedlivého „ *hněvu* “. „ *Pohár* “ je nyní plný a tento hněv bude mít podobu „ *sedmi posledních* “ trestů, ve kterých již nebude mít své místo Boží milosrdenství.

Verš 8: „ *A chrám byl naplněn dýmem pro slávu Boží a jeho moc; a nikdo nemohl vstoupit do chrámu, dokud se nevyplnilo sedm ran sedmi andělů.* »

Aby Duch ilustroval toto téma ustání milosti, představuje v tomto verši obraz „ *chrámu plného kouře kvůli „přítomnosti „ Boží* “ a upřesňuje: „ *a nikdo nemohl vejít do chrámu, dokud se nenaplnilo sedm ran sedmi andělů* “. Bůh tak varuje své vyvolené, že zůstanou na zemi v době „ *sedmi posledních ran* “ jeho hněvu. Poslední vyvolení znovu prožijí zkušenost Hebrejů v době „ *deseti ran* “, které zasáhly vzpurný Egypt. Mor nejsou pro ně, ale pro rebely, terčem božího hněvu. Ale blízkost jejich vstupu do „ *chrámu* “ je tím potvrzena, možnost bude dána od konce „ *sedmi posledních ran* “.

Zjevení 16: Sedm posledních ran Božího hněvu

Kapitola 16 představuje vylévání těchto „ *sedmi posledních ran* “, skrze které se vyjadřuje „ *Boží hněv* “.

Studium celé kapitoly to potvrdí, ale je třeba poznamenat, že cíle „ *Božího hněvu* “ budou totožné s těmi, kteří byli zasaženi tresty prvních šesti „ *trub* “. Duch tak zjevuje, že tresty „ *sedmi posledních ran* “ a tresty „ *sedmi polnic* “ trestají stejný hřích: přestoupení sabatického odpočinku „ *sedmého dne* “ „ *posvěcený* “ Bohem od založení světa.

Otevírám zde závorku, opožděně. Všimněte si rozdílu, který charakterizuje božské „ *trubky* “ a „ *mory nebo mory* “. „ *Trubky* “ jsou všechna lidská zabití prováděná lidmi, ale nařízená Bohem, pátou bytostí duchovní povahy. „ *Pohromy* “ jsou nepříjemné činy, které uvalil přímo Bůh prostřednictvím přirozených prostředků Jeho živého stvoření. Zjevení 16 nám předkládá „ *sedm posledních ran* “, což nám nenápadně naznačuje, že jim předcházely jiné „ *rány* “, kterými lidé trpěli před koncem času milosti, který duchovně rozděluje na dvě části, „ *čas konce* “ citováno v Dan.11:40. Za prvé je to konec doby národů a za druhé konec doby univerzální světové vlády organizované pod dohledem a iniciativou USA. V této aktualizaci, provedené v sobotu 18. prosince 2021, mohu toto vysvětlení potvrdit, protože od začátku roku 2020 je celé lidstvo zasaženo ekonomickým krachem kvůli nakažlivému viru Covid-Coronavirus. 19 se poprvé objevilo v Číně. V kontextu globalistických výměn a znalostí, mentálně zesilujících své skutečné účinky, v panice vůdci lidu zastavili rozvoj a pokračující růst celé západoevropské a americké ekonomiky. Západ, nespravedlivě považovaný za pandemii, který si myslel, že jednoho dne porazí smrt, je zděšen a rozrušen. V panice bezbožní odevzdali tělo i duši novému náboženství, které je nahrazuje: všemocné lékařské vědě. A země gaunerů, nejbohatší na zemi, využila příležitosti a učinila z mužů zajatce a otroky jejich diagnóz, jejich vakcín, jejich léků a jejich firemních rozhodnutí. Ve Francii přitom slyšíme směrnice, přinejmenším paradoxní, které shrnu takto: „je vhodné větrat byty a hodiny nosit ochrannou masku, za kterou se nositel dusí“. Zdůrazněte „zdravý rozum“ mladých vůdců Francie a dalších napodobujících zemí. Se zájmem poznamenáváme, že zemi vedoucí toto destruktivní chování byl nejprve Izrael; první Bohem prokletá země v náboženské historii. Nošení roušky, které bylo nejprve zakázáno, když nebyla k dispozici, bylo poté povinné, aby se chránilo před nemocí, která postihuje dýchací systém. Boží prokletí přináší nečekané, ale destruktivně velmi účinné ovoce. Jsem přesvědčen, že mezi rokem 2021 a začátkem „ *šesté trubky* “, 3. světové války, zasáhnou provinilé lidstvo na různých místech na zemi a zejména na Západě další „boží rány“. „ *mory*“, jako je „ *hladomor* “ a další skutečné univerzální pandemie, již známé jako mor a cholera. Bůh tvrdí tento druh trestu v Ez.14:21: „ *Ano, toto praví Hospodin, Jahve: I když posílám na Jeruzalém své čtyři hrozné tresty, meč,*

hlad, divoká zvířata a mor, abych vyhubil lidi a šelmy . Všimněte si, že tento seznam není vyčerpávající, protože v moderní době mají boží tresty více podob: Rakovina, AIDS, Chikungunya, Alzheimerova choroba... atd... Také si všímám výskytu strachu kvůli globálnímu oteplování. Masy lidstva jsou vyděšené a propadají panice při pomýšlení na tající led a záplavy, které by mohly způsobit. Opět ovoce božího prokletí, které zasahuje lidské mysli a staví zdi odloučení a nenávisti. Uzavírám tuto závorku, abych pokračoval ve studiu v tomto kontextu pozdějšího konce milosti, který charakterizuje „ *sedm posledních ran Božího hněvu* “.

Další důvod ospravedlňuje volbu cílů. „ *Sedm posledních ran* “ dokončuje zničení stvoření na konci světa. Pro Boha, Stvořitele, nadešel čas ke zničení jeho díla. Sleduje tedy proces tvoření, ale místo tvoření ničí. Se „ *sedmou poslední ranou* “ na zemi vyhasne lidský život a zanechá ho, země se opět stane „propastí“ v chaotickém stavu, s jediným obyvatelem, Satanem, původcem hříchu; pustá země bude jeho vězením na „ *tisíc let* “ až do posledního soudu, kde bude on a všichni ostatní rebelové zničeni podle Zj. 20.

Verš 1: „ *A uslyšel jsem mocný hlas vycházející z chrámu, který říkal sedmi andělům: Jděte a vylijte na zem sedm misek Božího hněvu.* »

Tento „ *hlasitý hlas, který vyšel z chrámu* “ je hlasem Boha stvořitele frustrovaného ve svém nejoprávněnějším právu. Jako Bůh stvořitel má jeho autorita nejvyšší charakter a není spravedlivé ani moudré zpochybňovat jeho touhu být uctíván a oslavován dodržováním dne odpočinku, který pro tento účel „posvětil“ . Ve své velké a božské moudrosti Bůh zajistil, že každý, kdo zpochybňuje jeho práva a autoritu, bude ignorovat jeho nejdůležitější tajemství, než ve „druhé smrti“ odčiní *cenu* svých urážek vůči Všemohoucímu Bohu.

Verš 2: „ *První šel a vylil svou misku na zem. A muže, kteří měli znamení šelmy a uctívali její obraz, zasáhl zhoubný a bolestivý vřed.* »

Jako dominantní mocnost a vedoucí autorita posledního povstání je v tomto kontextu prioritním cílem „ *země* “ symbol padlé protestantské víry.

První metlou je „ *zhoubný vřed* “, který způsobuje fyzické utrpení tělům rebelů, kteří se rozhodli uposlechnout dne odpočinku uloženého muži. *Cílem* jsou katolíci a protestanti, kteří přežili jaderný konflikt, kteří mají s touto volbou prvního dne, římskou neděli, „ *znamení šelmy* .”

Verš 3: „ *Druhý vylil svou misku do moře a proměnilo se v krev jako krev mrtvého; a všechno živé zemřelo, všechno, co bylo v moři.* ”

„ *Druhá* “ naráží na „ *moře* “, které proměňuje v „ *krev* “, jako tomu bylo u egyptského Nilu v době Mojžíše; „ *moře* “, symbol římského katolicismu, který se zaměřuje na Středozevní moře. V tu chvíli Bůh vyhladí veškerý život zvířat v „ *moři* “. Zapojuje proces tvoření obráceně, nakonec se „ *země* “ opět stane „ *beztvarou a prázdnou* “; vrátí se do původního „ *propasti* “ stavu.

Verš 4: „ *Třetí vylil svou misku do řek a pramenů vod. A stali se krví.* »

„ *Třetí* “ naráží na čerstvou „ *vodu* “ „ *řek a pramenů* “, které se rázem stávají „ *krví* “. Více vody na uhašení žízně. Trest je tvrdý a zasloužený, protože se připravovali prolít „ *krev* “ vyvolených. Tento trest byl prvním, který Bůh uvalil

skrže Mojžíšovu hůl na Egyptány, „píjaky krve“ Hebrejů, s nimiž se v drsném otroctví, kde mnozí zemřeli, zacházelo jako se zvířaty.

Verš 5: „*A slyšel jsem anděla vod říkat: Spravedlivý jsi ty, který jsi a který byl; jsi svatý, protože jsi vykonal tento soud.*»

Všimněte si již v tomto verši výrazů „*spravedlivý*“ a „*svatý*“, které potvrzují můj správný překlad textu nařízení Dan. 8:14: „*2300 večer ráno a svatost bude ospravedlněna*“; „*svatost*“ zahrnuje vše, co Bůh považuje za svaté. V tomto posledním kontextu si útok na jeho „*posvěcený*“ sabat právem zaslouží Boží soud, který proměňuje „*vodu*“ k pití v „*krev*“. Slovo „*vody*“ symbolicky a dvojitě označuje lidské mše a náboženské učení. Zvrácené papežským Římem, ve Zj. 8:11 byly obě změněny na „*pelyněk*“. Tím, že říká „*jste spravedliví... protože jste vykonal tento soud*“, anděl ospravedlňuje míru vyžadovanou skutečnou dokonalou spravedlností, kterou může dosáhnout pouze Bůh. Duch jemně a velmi přesně nechává z Božího jména mizet tvar „*a kdo přichází*“, protože přišel; a jeho zjev otevírá trvalý dar pro něj a jeho vykoupené, aniž by zapomněl, světy, které zůstaly čisté, a svatí andělé, kteří mu zůstali věrní.

Verš 6: „*Prolili krev svatých a proroků a ty jsi jim dal pít krev: jsou toho hodni.*»

Povstalci, kteří jsou připraveni zabít vyvolené, kteří vděčí za svou spásu pouze zásahu Ježíše, jim Bůh přičítá také zločiny, které se chystali spáchat. Ze stejných příčin se s nimi proto zachází jako s Egyptány z Exodu. Toto je podruhé, co Bůh říká: „*Jsou toho hodni.*“ V této závěrečné fázi nacházíme jako agresora vyvolených adventistů posla ze Sard, kterému Ježíš řekl: „*Myslí se, že jsi naživu, a jsi mrtvý*“. Zároveň však o volených představitelích v letech 1843-1844 řekl: „*budou chodit se mnou v bílých šatech, protože jsou hodni*“. Každý člověk má tedy důstojnost, která se mu dostává podle skutků jeho víry: „*bílé šaty*“ pro věrné vyvolené, „*krev*“ k pití pro padlé, nevěrné rebely.

Verš 7: „*A slyšel jsem od oltáře jiného anděla říkat: Ano, Pane Bože všemohoucí, tvé soudy jsou pravdivé a spravedlivé.*»

Tento hlas, který vychází z „*oltáře*“, symbolu kříže, je hlasem ukřižovaného Krista, který má zvláštní důvod schvalovat tento soud. Neboť ti, které v tuto chvíli trestá, se odvážili domáhat se jeho spásy, zatímco ospravedlňovali ohavný hřích tím, že raději poslechli mužský příkaz; to navzdory varování Písma svatého: v Iz.29:13 „*Pán řekl: Když se ke mně tento lid přiblíží, ctí mě svými ústy a svými rty; ale jeho srdce je ode mě daleko a strach, který má ze mě, je pouze přikázáním lidské tradice*“. Mat.15:19: „*Nadarmo mě ctí, učíce příkazy, které jsou přikázáními lidskými.*»

Verš 8: „*Čtvrtý vylil svou nádobu na slunce. A bylo mu dáno pálit lidi ohněm;*»

Čtvrtý působí „*na slunce*“ a zahřívá ho více než obvykle. Maso rebelů je „*spáleno*“ tímto intenzivním žářem. Poté, co Bůh potrestal přestoupení „*svatosti*“, nyní potrestá modloslužbu „*dne slunce*“, zděděnou od Konstantina¹. „*Slunce*“, které mnozí ctí, aniž by o tom věděli, v současnosti začíná „*spalovat*“ kůži

rebelů. Bůh obrací modlu proti modlářům. Toto je vyvrcholení „ *velké pohromy* “ oznámené v Rev.1. Okamžik, kdy ten, kdo poroučí „ *slunci* “, jej využívá k potrestání svých ctitelů.

Verš 9: „ *A muži byli spáleni velkým žářem a rouhali se jménu Boha, který má moc nad těmito ranami, a činili pokání, aby mu nevzdali slávu.* »

Na úrovni tvrdosti, které dosáhli, rebelové nelitují své viny a neponižují se před Bohem, ale urážejí ho „rouháním“ jeho „jménu“. Bylo to již v jejich povaze obvyklé chování, které se vyskytuje u povrchních věřících; neusilují o poznání jeho pravdy a vykládají si jeho pohrdavé mlčení ve svůj prospěch. A když nastanou potíže, proklínají jeho „jméno“. Neschopnost „činit pokání“ *potvrzuje* kontext „ *přeživších* “ „ *šesté trubky* “ ve Zj. 9:20-21. Vzpurní nevěřící jsou lidé, ať už věřící nebo ne, kteří nevěří ve Všemohoucího Boha stvořitele. Jejich oči pro ně byly smrtelnou pastí.

Verš 10: „ *Pátý vylil svou nádobu na trůn šelmy. A jeho království bylo pokryto temnotou; a muži se bolestí kousali do jazyka,*

„ *Pátý* “ si za svůj konkrétní cíl bere „ *trůn šelmy* “, tedy oblast Říma, kde se nachází Vatikán, malý náboženský stát papežství, kde stojí bazilika svatého Petra. Jak jsme však viděli, skutečný „ *trůn* “ papeže se nachází ve starém Římě, na hoře Caelius v mateřském kostele všech církví na světě, v bazilice svatého Jana Lateránského. Bůh ho vrhá do inkoustové „ *tmy* “, která každého vidícího staví do situace slepého člověka. Účinek je strašně bolestivý, ale pro tento výchozí bod náboženské lži prezentované pod názvem světla jediného Boha a ve jménu Ježíše Krista je zcela zasloužený a oprávněný. „ *Pokání* “ již není možné, ale Bůh zdůrazňuje zatvrzení mysli svých živých cílů.

Verš 11: „ *A rouhali se Bohu nebes pro své bolesti a vředy a nečinili pokání ze svých skutků.* »

Tento verš nám umožňuje pochopit, že rány se přidávají a nepřestávají. Ale tím, že trvá na nepřítomnosti „ *pokání* “ a na kontinuitě „ *rouhání* “, nám Duch dává pochopit, že hněv a zlovolnost vzbouřenců jen narůstá. Je to cíl hledaný Bohem, který je žene na hranici možností, takže rozhodují o smrti vyvolených.

Verš 12: „ *Šestý vylil svou misku na velkou řeku Eufrat. A jeho voda vyschla, aby byla připravena cesta králů přicházejících z východu.* »

„ *Šestý* “ cílí na Evropu, označenou symbolickým názvem „ *řeka Eufrat* “, která tak označuje, ve světle obrazu Zjevení 17:1-15, národy uctívající „ *prostitutku Babylón Veliký* “, katolického papeže Řím. „ *Vysychání jeho vody* “ by mohlo naznačovat vyhynutí jeho populace, které se blíží, ale na to je ještě příliš brzy. Ve skutečnosti jde o historickou připomínku, protože právě částečným vyschnutím „ *řeky Eufrat* “ se medský král Dareios zmocnil chaldejského „ *Babylonu* “. Poselství Ducha je tedy oznámením o blízké úplné porážce římskokatolického „ *Babylonu* “, který si stále zachovává své obránce a obránce, ale na krátkou dobu. „ *Velký Babylón* “ tentokrát skutečně „ *padne* “, poražen Všemohoucím Bohem Ježíšem Kristem.

Konzultace tří nečistých duchů

Verš 13: „ *A viděl jsem vycházet z tlamy draka az tlamy šelmy az úst falešného proroka tři nečistí duchové jako žáby.* »

Verše 13 až 16 ilustrují přípravy na „ *bitvu o Armagedon* “, která symbolizuje rozhodnutí usmrtit nepoddajné strážce sabatu, kteří jsou nekompromisně věrní Bohu stvořiteli. Původně se prostřednictvím spiritualismu zdálo, že ďábel napodobující osobu Ježíše Krista přesvědčil rebely, že jejich volba neděle byla oprávněná. Vyzývá je proto, aby vzali životy věrným odbojářům, kteří ctí sobotu. Dábelské trio tedy spojuje ve stejném boji ďábla, katolickou víru a protestantskou víru, totiž „ *drak, šelma a falešný prorok* “. Zde je „ *bitva* “ zmíněná ve Zj 9:7-9 dokončena. Zmínka o „ *ústech* “ potvrzuje slovní výměny konzultací, které vedly k rozhodnutí o zabití skutečně vyvolených; co ignorují nebo totálně konkurují. „ *Žáby* “ jsou pro Boha nepochybně zvířata klasifikovaná jako nečistá, ale v tomto poselství Duch naráží na velké skoky, které je toto zvíře schopno. Mezi *evropskou „šelmou“* a *americkým „falešným prorokem“* je široký Atlantský oceán a setkání těchto dvou znamená velké skoky. Mezi Angličany a Američany jsou Francouzi karikováni jako „žabáci“ a „žabožrouti“. Nečisté je specialitou Francie, jejíž morální hodnoty se postupem času zhroutily, od revoluce v roce 1789, kdy nade vše postavila svobodu. Nečistý duch, který oživuje trojici, je duch svobody, který nechce „ani Boha, ani Mistra“. Všichni se vzepřeli Boží vůli a autoritě, a proto jsou v této otázce jednotní. Scházejí se, protože vypadají stejně.

Verš 14: „ *Jsou to totiž duchové démonů, kteří dělají divy a přicházejí ke králům celé země, aby je shromáždili k bitvě velkého dne Všemohoucího Boha.* »

Od prokletí výnosu z Dan.8:14 se duchové démonů s velkým úspěchem projevovali v Anglii a USA. Spiritualismus byl v té době módní a muži si na tento typ vztahu s neviditelnými, ale aktivními duchy zvykli. V protestantské víře mnoho náboženských skupin udržuje vztahy s démony a věří, že mají vztah s Ježíšem a jeho anděly. Pro démony je velmi snadné oklamat křesťany, které Bůh odmítl, a přesto je budou moci snadno přesvědčit, aby se shromáždili, aby zabili až do posledního zbožné křesťany a Židy, kteří dodržují sobotu. Toto extrémní opatření, které oběma skupinám hrozí smrtí, je spojí v požehnání Ježíše Krista. Pro Boha je toto shromáždění zamýšleno shromáždit *rebely „pro bitvu velkého dne Všemohoucího Boha“*. Cílem tohoto shromáždění je dát rebelům úmysl zabít, aby byli sami hodni podstoupit smrt z rukou těch, kteří byli svedeni a oklamáni svými náboženskými lžemi. Hlavním důvodem bitvy byla právě volba dne odpočinku a Duch nenápadně poukazuje na to, že navrhované dny nejsou stejné. Neboť to, co se týká posvátné soboty, není podle své povahy nic menšího než „ *velký den Všemohoucího Boha* “. Dny nejsou stejné a ani protichůdné síly. Když vyhnal ďábla a jeho démony z nebe, Ježíš Kristus v mocném „ *Michaelovi* “ vnutí své vítězství svým nepřítelům.

Verš 15: „ *Hle, přicházím jako zloděj. Blahoslavený, kdo bdí a nosí svůj oděv, aby nechodil nahý a nebyla vidět jeho hanba!* »

Tábor, který bojuje proti pozorovatelům božského Sabatu, je táborem nevěrných falešných křesťanů, včetně těch z protestantismu, kterým Ježíš řekl ve Zj. 3:3: „ *Pamatujte tedy, jak jste přijali a slyšeli, a strážte se a číňte pokání. Nebudete-li bdít, přijdu jako zloděj a nebudete vědět, kdy na vás přijdu.* “ Naproti

tomu Duch prohlašuje adventistickým vyvoleným, kteří těží z jeho plného prorockého světla v závěrečné epoše „*Laodicea*“: „*Blaze tomu, kdo bdí a střeží svůj oděv*“, a v narážce na adventistickou instituci vyzvracenou od roku 1994 také říká: „*Aby nechodil nahý a abychom neviděli jeho hanbu!*“ ". Když bude prohlášena a ponechána „*nahá*“, po Kristově návratu bude v táboře hanby a zavržení, v souladu s 2. Kor. 5:2-3: „*A tak sténáme v tomto stanu a přejeme si obláci naše nebeské domů, pokud nás alespoň najdou oblečené a ne nahé.*“

Verš 16: „*Shromáždili je na místo, které se hebrejsky nazývá Armagedon.*

»

Zmíněné „shromáždění“ se netýká geografického místa, protože jde o duchovní „shromáždění“, které ve svém smrtelném projektu spojuje tábor nepřátel Božích. Kromě toho slovo „*har*“ znamená hora a ukázalo se, že v Izraeli skutečně existuje údolí Megiddo, ale žádná hora tohoto jména.

Jméno „*Armagedon*“ znamená: „*vzácná hora*“, jméno, které pro Ježíše Krista označuje jeho shromáždění, jeho vyvolené, které sdružuje všechny jeho vyvolené. A verš 14 nám téměř jasně odhalil, o čem bitva „*Armagedon*“ je; pro rebely je cílem božský Sabat a jeho pozorovatelé; ale pro Boha jsou cílem nepřátelé jeho věrných vyvolených.

Tato „*vzácná hora*“ zároveň označuje „*horu Sinaj*“, ze které Bůh poprvé po exodu z Egypta vyhlásil Izraeli svůj zákon. Protože cílem rebelů je jak sedmý den Sabat posvěcený jeho čtvrtým přikázáním, tak jeho věrní pozorovatelé. Pro Boha je „*vzácný*“ charakter této „*hory*“ nesporný, protože nemá v celých lidských dějinách obdoby. Aby ji Bůh ochránil před lidskou modloslužbou, dovolil lidem ignorovat její skutečné umístění. Podle tradice se falešně nachází na jihu Egyptského poloostrova, ve skutečnosti se nachází na severovýchodě „*Midianu*“, kde žil „*Jethro*“, otec „*Zefory*“, manželky Mojžíše, řekněme v severu dnešní Saúdské Arábie. Jeho obyvatelé dávají skutečné hoře Sinaj jméno „*al Lawz*“, což znamená „*Zákon*“; oprávněné jméno, které svědčí ve prospěch biblické zprávy napsané Mojžíšem. Ale není to na tomto geografickém „*místě*“, *kde se rebelové střetnou se slavným a božským Kristem vítězem*. Protože toto slovo „*místo*“ je zavádějící a ve skutečnosti nabývá univerzálního aspektu, protože vyvolení jsou v této době stále rozptýleni po celé zemi. Živí vyvolení a ti, kteří budou vzkříšeni, budou „shromáždění“ dobrými anděly Ježíše Krista, aby se připojili k Ježíšovi na nebeských oblacích.

Verš 17: „*Sedmý vylil svou lahvičku do vzduchu. A z chrámu vyšel od trůnu mocný hlas: Je dokonáno!*“ »

Ve znamení „*sedmé rány vylité do vzduchu*“, než rebelové provedou svůj zločinný plán, Ježíš Kristus, ten pravý, se objeví všemocný a slavný, v nenapodobitelné nebeské slávě, doprovázen myriádami andělů. **Nacházíme okamžik „*sedmé trubky*“**, kde podle Zj 11:15 Ježíš Kristus, všemohoucí Bůh, odebírá království světa ďáblu. V Ef 2:2 Pavel mluví o Satanovi jako o „*knížeti moci vzduchu*“. „*Vzduch*“ je sdílným prvkem celého pozemského lidstva, nad nímž dominuje až do návratu ve slávě Ježíše Krista. Okamžikem jeho slavného příchodu je okamžik, kdy jeho božská moc vyrve tuto nadvládu a moc nad lidskými bytostmi ďáblu a ukončí ji.

Uvědomte si trpělivost Boha, který 6000 let čeká na okamžik, kdy řekne: „*Je hotovo!*» a pak porozumět hodnotě, kterou dává „posvěcenému sedmému dni“, který prorokuje příchod tohoto okamžiku, kdy přestane svoboda ponechaná jeho nevěrným stvořením. Vzpurná stvoření ho přestanou frustrovat, dráždit, pohrdat jím a zneuctívát ho, protože budou zničeni. V Dan 12:1 Duch prorokoval tento slavný příchod, který připisuje „**Michalovi**“, nebeskému andělskému jménu Ježíše Krista: „*V té době povstane Michael, velký vůdce, ochránce dětí vašeho lidu; a bude to doba potíží, jaké nebyly od doby, kdy národy existovaly až do té doby. V té době ti z vašich lidí, kteří budou nalezeni zapsáni v knize, budou spaseni.*“ Bůh neusnadňuje pochopení jeho spasitelského projektu, protože Bible nezmiňuje jméno „Ježíš“ k označení Mesiáše a dává mu symbolická jména, která odhalují jeho skryté božství: „Emanuel“ (Bůh s námi) Iz.7 : 14 : „*Proto vám sám Pán dá znamení, hle, dívka počne a porodí syna a dá mu jméno Emmanuel*“ ; „**Otec věčnosti**“ v Iz.9:5: „*Neboť dítě se nám narodilo, syn je nám dán a panství bude na jeho rameni; bude nazýván Báječný, Rádce, Mocný Bůh, Otec věčnosti, Kníže pokoje.*“

Verš 18: „*A nastaly blesky, hlasy a hromy a velké zemětřesení, jaké nikdy nebylo od doby, kdy je člověk na zemi, tak velké otřesy.*»

Zde najdeme frázi z klíčového referenčního verše Zj 4:5 obnoveného ve Zj 8:5. Bůh vyšel ze své neviditelnosti, nevěrní věřící a nevěřící, ale také vyvolení věrní adventisté mohou vidět stvořitele Boha Ježíše Krista ve slávě jeho návratu. Zj. 6 a 7 nám odhalily protichůdné chování obou táborů v tomto hrozném a slavném kontextu.

A zakoušejí silné zemětřesení a v hrůze jsou svědky prvního vzkříšení vyhrazeného pro Kristovy vyvolené, podle Zjevení 20:5, a jejich vytržení do nebe, kde se připojí k Ježíšovi. Věci se dějí tak, jak byly předpovězeny v 1 Tes.4:15-17: „*Toto vám oznamujeme podle Hospodinova slova: My, kteří jsme naživu a zůstáváme pro příchod Páně, nepůjdeme před těmi, kteří jsou mrtví. Neboť sám Pán sestoupí z nebe s rozkazem, s hlasem archanděla a s Boží polnicí a mrtví v Kristu vstanou jako první. Potom my, kteří jsme naživu a zůstaneme, budeme spolu s nimi uchváteni v oblacích vstříc Pánu ve vzduchu, a tak budeme vždy s Pánem.*“ Využívám tohoto verše, abych zdůraznil apoštolské pojetí stavu „mrtvých“ : „*my živí, zůstáváme pro příchod Páně, **nebudeme pokračovat ti, kteří zemřeli.***“ Pavel a jeho současníci si jako dnešní falešní křesťané nemysleli, že „mrtví“ vyvolení byli v přítomnosti Krista, protože jeho úvaha ukazuje, že naopak si všichni mysleli, že „živí“ vyvolení vstoupí do nebe dříve než „mrtví“.

Verš 19: „*A velké město bylo rozděleno na tři části a města národů padla a Bůh si vzpomněl na velký Babylón, aby mu dal kalich vína svého prudkého hněvu.*»

„*Tři části*“ se týkají „*draka, šelmy a falešného proroka*“, které jsou shrnuty ve verši 13 této kapitoly. Druhý výklad je založen na tomto textu ze Zac 11:8: „*Zničím tři pastory během jednoho měsíce; moje duše na ně byla netrpělivá a jejich duše byly mnou také znechuceny.*“ V tomto případě „*tři pastoři*“ představují tři složky lidu Izraele: krále, duchovenstvo a proroky. Vezmeme-li v úvahu konečný kontext, ve kterém jsou protestantská a katolická víra spojena a sjednocena, „*tři části*“ jsou identifikovány: „*drakem*“ = ďáblem; „*zvíře*“ =

svedené katolické a protestantské národy; „ *falešný prorok* “ = katolické a protestantské duchovenstvo.

V poraženém táboře dobré porozumění přestává, „ *velké město bylo rozděleno na tři části* “; mezi oklamanými a svedenými oběťmi, tábory šelmy a falešného proroka, nenávist a zášť inspirují pomstu proti klamným svůdcům odpovědným za jejich ztrátu spásy. Tehdy je téma „ *sklizně* “ naplněno krvavým vyřizováním účtů, jehož hlavními cíli jsou ve vší logice a spravedlnosti učitelé náboženství. Toto varování z Jakuba 3:1 pak nabývá svého plného významu: „ *Moji bratři, ať mezi vámi mnozí nezačnou učit, neboť víte, že budeme souzeni přísněji* “. V této době „ *mor* “ tuto akci evokuje tento citát: „ *A Bůh si vzpomněl na Velký Babylon, aby jí dal kalich vína svého prudkého hněvu* “. Apo.18 bude zcela zasvěcen vyvolání tohoto trestu bezbožných náboženských lidí.

Verš 20: „ *A všechny ostrovy utekly, a hory nebyly nalezeny.* »

Tento verš shrnuje proměnu země, která, vystavená obrovským otřesům, nabývá aspektu univerzálního chaosu, již „ *beztvarého* “ a brzy „ *prázdného* “ či „ *pustého* “. Je to výsledek, následek „ *hříchu desolator* “ odsouzený v Daniel 8:13 a jehož konečný trest je prorokován v Dan.9:27.

Verš 21: „ *A velké kroupy, jejichž kroupy vážily talent, padaly z nebe na lidi; a lidé se rouhali Bohu pro metlu krupobití, protože metla byla velmi veliká.* »

Jejich neblahý úkol splněn, obyvatelé země budou zase vyhlazeni pohromou, z níž pro ně nebude možné uniknout: budou na ně padat kameny „ *krupobití* “. Duch jim přičítá váhu „ *jednoho talentu* “, tedy 44,8 kg. Ale toto slovo „ *talent* “ je spíše duchovní odpovědí založenou na „ *podobnosti o talentech* “. Tímto způsobem přičítá padlým roli těch, kteří neuskutečnili „ *talent* “, tedy dary, které jim Bůh dal v podobnosti. A toto špatné chování je nakonec stojí životy, první a druhý, který byl přístupný pouze skutečně vyvoleným. Až do svého posledního dechu života pokračují v „ *rouhání* “ (urážení) „ *Boha* “ nebes, který je trestá.

„ *Podobnosti o talentech* “ se pak doslova naplní. Bůh dá každému člověku podle svědectví o skutcích jeho víry; nevěrným křesťanům dá smrt a projeví se tak drsně a krutě, jak si ho mysleli a soudili. A věrným vyvoleným dá věčný život podle víry, kterou pro ně vložili do jeho dokonalé lásky a věrnosti, vyvýšené v Ježíši Kristu; to vše podle zásady citované Ježíšem v Mt 8:13: „ *ať se vám stane podle vaší víry* “.

Po této poslední pohromě se Země stává pustou, zbavenou všech forem lidského života. Nalézá tak „ *propast* “ charakteristiku Gn 1:2.

Kapitola 17: Prostitutka je demaskována a identifikována

Verš 1: „Potom přišel jeden ze sedmi andělů, kteří drželi těch sedm misek, a promluvil ke mně: Pojd', ukážu ti soud velké nevěstky, která sedí na mnohých vodách. »

Z tohoto prvního verše Duch naznačuje cíl této kapitoly 17: „**soud**“ nad „**velkou prostitutkou**“ která „**sedí na velkých vodách**“ nebo která dominuje podle verše 15 „**lidům, zástupům, národům a jazykům**“, které pod symbolem „**Eufrat**“ již označovaly Evropu a její planetární rozšíření křesťanského náboženství v „**šestá trubka**“ ze Zjevení 9:14: USA, Jižní Amerika, Afrika a Austrálie. Dílo soudu je spojeno s kontextem „**sedmi posledních ran**“ neboli „**sedmi nádob**“ vylitých „**sedmi anděly**“ v předchozí kapitole 16.

Dotyčný „**soud**“ je ten, který přinesl Všemohoucí Bůh, kterému se musí a bude zodpovídat každé stvoření na nebi i na zemi; To ukazuje, zda je tato kapitola důležitá. V poselství 3. ^{anděla} z kapitoly 14 jsme viděli, že tato identifikace má za následek věčný život nebo smrt. Kontext tohoto „**soudu**“ je tedy kontext „**šelmy, která vstává ze země**“ v kapitole 13.

Navzdory historickým a prorockým varováním se protestantská víra v roce 1843 a oficiální adventistická víra v roce 1994 staly Bohem odsouzeny za nehodné spasení nabízeného Ježíšem Kristem. Na potvrzení tohoto rozsudku oba vstoupili do ekumenické aliance navržené římskokatolickou vírou, zatímco průkopníci obou skupin odsoudili její d'ábelskou povahu. Aby se vyhnuli této chybě, musí být vyvolený absolutně přesvědčen o totožnosti hlavního nepřítele Ježíše Krista: Říma v celé jeho pohanské a papežské historii. Vina protestantského a adventistického náboženství je o to větší, že průkopníci obou odsuzovali a učili tuto d'ábelskou povahu římského katolicismu. Tato změna srdce obou představuje akt zrady proti Ježíši Kristu, jedinému Spasiteli a velkému Soudci. Jak se to stalo možným? Obě náboženství přikládala význam pouze pozemskému míru a dobrému porozumění mezi lidmi; také jakmile katolická víra přestane pronásledovat, stane se pro ně, ať už často, nebo ještě lépe, sdružitelná až k uzavření smlouvy a uzavření s ní spojenectví. Zjevený názor a spravedlivý Boží soud jsou tak opovrhovány a pošlapávány. Chybou bylo věřit, že Bůh v podstatě hledá mír mezi lidmi, protože ve skutečnosti odsuzuje křivdy, které se páchají na jeho osobě, na jeho zákonu a na jeho zásadách dobra zjevených v jeho obřadech. Skutečnost je o to závažnější, že se Ježíš k tomuto tématu vyjádřil velmi jasně, když v Mt 10:34 až 36 řekl: „Nemyslete si, že jsem přišel přinést pokoj na zemi; Nepřišel jsem přinést mír, ale meč. Neboť jsem přišel rozdělit mezi muže a jeho otce, mezi dceru a její matku a mezi snachu a její tchyni; a nepřátelé člověka budou nepřáteli jeho vlastní domácnosti.“ Oficiální adventismus neslyšel Ducha Božího, který mu obnovením sedmého dne sabatu mezi lety 1843 a 1873 ukázal římskou neděli, kterou od svého založení v březnu nazývá „znamením šelmy“. 7, 321. Poslání institucionálního adventismu selhalo, protože postupem času se jeho soud o římské neděli stal přátelským a bratrským, na rozdíl od toho Božího, který zůstává vždy stejný, křesťanská neděle zděděná ze solárního pohanství představuje hlavní příčinu jeho hněvu. Jediný soud, na kterém záleží, je soud Boží a jeho prorocké Zjevení si nás klade za cíl spojit nás s jeho soudem. V důsledku toho nesmí pokoj zakrývat oprávněné podráždění živého Boha. A my musíme soudit tak, jak soudí on, a identifikovat občanské nebo náboženské

režimy podle jeho božského pohledu. V důsledku tohoto přístupu vidíme „*zvíře*“ a jeho činy i v dobách klamného míru.

Verš 2: „*S ní smilnili králové země a vínem jejího smilstva se opili obyvatelé země.*»

V tomto verši je vytvořeno spojení s činy „*ženy Jezábel*“, kterou Ježíš Kristus obvinil z toho, že přiměla své služebníky pít duchovní „*víno smilstva (neboli zhýralosti)*“ ve Zj 2:20; věci potvrzené ve Zj 18:3. Tyto akce také spojují „*nevěstku*“ s „*hvězdou Pelyňku*“ ze Zjevení 8:10-11; pelyněk je jeho jedovaté víno, ke kterému Duch přirovnává jeho římskokatolické náboženské učení.

V tomto verši je výčitka, kterou Bůh činí vůči katolickému náboženství, oprávněná i v naší době míru, protože vytýkaná chyba útočí na jeho božskou autoritu. Spisy Bible, které tvoří její „*dva svědky*“, svědčí proti falešnému náboženskému učení tohoto římského náboženství. Ale je pravda, že jeho falešné učení bude mít pro jeho svedené oběti nejhorší následky: věčnou smrt; což ospravedlní jejich pomstychtivý čin „*žně*“ ze Zj 14:18 až 20.

Verš 3: „*V duchu mě odnesl na poušť. A viděl jsem ženu sedící na šarlatovém zvířeti, plném jmen rouhání, mající sedm hlav a deset rohů.*»

„*... na poušti*“, symbol zkoušky víry, ale také „*suchého*“ duchovního klimatu kontextu našeho „*času konce* (Dan.11:40)“, tentokrát poslední zkoušky víry pozemského dějin, Duch představuje duchovní situaci, která převládá v tomto konečném kontextu. „*Žena vládne šarlatovému zvířeti.*“ Na tomto obrázku Řím dominuje „*šelmě, která se zvedá ze země*“, která označuje protestantské USA ve chvíli, kdy přinutí katolíky „*uctívat znamení šelmy*“ tím, že jim ukládá den odpočinku zděděný po císaři Konstantinovi¹. V tomto posledním kontextu již nejsou žádné diadémy, ani na „*sedmi hlavách*“ náboženského Říma, ani na symbolech „*deseti rohů*“, v tomto případě, civilních vládců evropských a světových křesťanských národů, se kterými manipuluje. Ale celá tato asociace je v barvě hříchu: „*šarlatová*“.

Ve Zj 13:3 čteme: „*A viděl jsem jednu z jeho hlav, jako by byla k smrti zraněna; ale jeho smrtelná rána byla zahojena. A celá země byla v bázni za šelmou.*“ Víme, že toto uzdravení je způsobeno konkordátem Napoleona¹. Od této chvíle již římskokatolická papežství nepronásleduje, ale povšimněme si důležitosti, Bůh ji nadále nazývá „*šelmou*“: „*A celá země byla za šelmou v obdivu*“. To potvrzuje výše uvedené vysvětlení. Nepřítel Boží zůstává jeho nepřítelem, protože její hříchy proti jeho zákonu neustávají, v době míru i v době války. A nepřítel Boží je proto také nepřítelem jeho věrných vyvolených v době míru nebo války.

Verš 4: „*Ta žena byla oděna purpurem a šarlatem a ozdobena zlatem, drahokamy a perlami. V ruce držela zlatý pohár plný ohavností a nečistot její prostitute.*»

I zde se předložený popis zaměřuje na duchovní doktrinální omyly. Bůh odsuzuje jeho náboženské obřady; její mše a její odporné eucharistie a především její záliba v luxusu a bohatství, která ji vede ke kompromisům, po kterých touží králové, šlechta a všichni boháči země. „*Prostitutka*“ musí uspokojit své „*klienty*“ nebo své milence.

šarlatová “ barva má svůj původ v samotné „ prostitutce “: „ fialová a šarlatová “. Výraz „ žena “ označuje „ církev “, náboženské shromáždění, podle Ef.5:23, ale také „ velké město, které má vládu nad králi země “, jak učí verš 18 této kapitoly 17. shrnuto, můžeme rozpoznat barvy uniforem „kardinálů a biskupů“ římského Vatikánu. Bůh zobrazuje katolické mše s použitím „ zlatého “ kalichu, ve kterém má alkoholické víno představovat krev Ježíše Krista. Ale co si o tom Pán myslí? Říká nám: místo své vykupitelské krve vidí jen „ ohavnosti a nečistoty své prostitute “. V Dan 11:38 bylo „ zlato “ zmíněno jako ozdoba jeho kostelů, kterou Duch připisuje „ bohu pevností “.

Verš 5: „ Na jejím čele bylo napsáno jméno, **tajemství** : Velký Babylón, matka smilníků a ohavností země. »

„ Tajemství “, které je citováno v tomto verši, je „ tajemstvím “ pouze pro ty, které Duch Ježíše Krista neosvětluje; jsou také bohužel nejpočetnější. Neboť „ úspěch a úspěch lstí “ papežského režimu oznámený od Dan.8:24-25 bude potvrzen až do hodiny jeho soudu, na konci světa. Pro Boha je to „ tajemství nepravosti “, které bylo oznámeno a již uskutečněno ďáblem v době apoštolů, podle 2 Tes 2:7: „ Neboť tajemství nepravosti již působí; je jen nutné, aby ten, kdo ho stále drží zpátky, musel zmizet . “ „ Tajemství “ je spojeno se samotným jménem „ Babylon “, což dává smysl, protože starověké město tohoto jména již neexistuje. Ale Petr již duchovně dal toto jméno Římu v 1. Petrově 5:13 a naneštěstí pro oklamané davy jsou pouze vyvolení pozorní k této přesnosti, kterou nabízí Bible. Dávejte si pozor na dvojí význam slova „ země “, které zde také označuje protestantskou poslušnost, protože stejně jako katolická víra je jednotná, protestantská víra je mnohočetná, aby byla označena jako „prostitutky“, dcery jejich katolíků “ matka “ . Dívky sdílejí „ ohavnosti “ své „ matky “. A hlavní z těchto „ ohavností “ je neděle, „ znak “ její náboženské autority, která je k ní připojena.

Doslovný význam slova „ země “ je také oprávněný, protože katolická náboženská nesnášenlivost je podněcovatelem velkých mezinárodních náboženských agresí. Poskvnila a znenáviděla křesťanskou víru tím, že podněcovala krále, aby obrátili národy země k její poslušnosti. Ale poté, co ztratil svou moc, jeho „ ohavnosti “ pokračovaly tím, že žehnaly těm, které Bůh prokleje, a proklely ty, kterým žehná. Její pohanská povaha je odhalena, když nazývá muslimy „bratřem“, jehož náboženství představuje Ježíše Krista jako jednoho z nejmenších proroků.

Verš 6: „ A viděl jsem tu ženu opilou krví svatých a krví Ježíšových svědků. A když jsem ji uviděl, zmocnil se mě velký úžas. »

Tento verš přebírá citát z Dan 7:21, který zde upřesňuje, že „ svatí “, proti kterým ona bojuje a kterým vládne, jsou skutečně „ svědky Ježíše “. To velmi vrhá světlo na tajemství „ Velkého Babylonu “. Římské náboženství pije „ krev “ vyvolených až do opojení. Kdo by podezřívá křesťanskou církev, jako je současný papežský Řím, z toho, že je tou „ prostitutkou “, kterou „ opilí Ježíšovou krví “? Zvolení úředníci, ale pouze oni. Neboť skrze proroctví jim Duch dal poznat vražedné plány jejich nepřitele. Tento návrat k jeho zlé a kruté přirozenosti bude viditelným důsledkem konce doby milosti. Ale tato špatnost bude především, ještě úžasnějším způsobem, povahou dominantní protestantské víry

této doby konce světa. Duch cituje „svaté“ a „svědky Ježíšovy“ odděleně. První „svatí“ trpěli pohanskými římskými republikánskými a císařskými perzekucemi; „Ježíšovi svědkové“ jsou zasaženi císařským a papežským pohanským Římem. Neboť nevěstka je město: Řím; „velké město, které má královskou moc nad králi země“ od svého příchodu do Izraele, v Judeji v roce – 63, podle Dan.8:9: „nejkrásnější ze zemí“. Dějiny spásy skončí zkouškou víry, ve které se objeví „svědkové Ježíšovi“ a budou jednat, aby ospravedlnili tento výraz; dají tak Bohu dobrý důvod zasáhnout, aby je zachránil před plánovanou smrtí. Ve své době měl Jan dobrý důvod být ohromen „záhadou“, která se týkala města Říma. Znal ji pouze v jejím drsném a nemilosrdném pohanském imperiálním aspektu, který ho poslal do vazby na ostrově Patmos. Náboženské symboly jako „zlatý pohár“ držžený „prostitutkou“ ho proto právem mohly udivovat.

Verš 7: „A anděl mi řekl: Proč se divíš? Povím vám tajemství ženy a šelmy, která ji nese, která má sedm hlav a deset rohů.“ »

„Tajemství“ nemá trvat věčně a od verše 7 Duch uvede podrobnosti, které nám i Janovi umožní pozvednout „tajemství“ a jasně identifikovat město Řím a jeho roli v obrazu verš 3, jehož symboly jsou opět citovány.

„Žena“ označuje náboženskou povahu papežského Říma, jeho tvrzení, že je „manželkou Beránkova“, Ježíše Krista. Bůh však toto tvrzení popírá tím, že ji nazývá „prostitutkou“.

„Šelma, která ji nese“ představuje režimy a národy, které uznávají a legitimizují její náboženské nároky. Mají svůj historický původ v „deseti rozích“ království, která vznikla v Evropě poté, co byla osvobozena z nadvlády císařského Říma podle obrázku uvedeného v Dan.7:24. Následují císařský Řím „čtvrtého zvířete“. A tato dotčená území zůstávají stejná až do konce. Hranice se posouvají, režimy se mění, od monarchie k republikám, ale norma falešného římského papežského křesťanství je spojuje k horšímu. V průběhu 20.^{století} byla tato unie pod římskou záštitou konkretizována Evropskou unií založenou v „Římských smlouvách“ z 25. března 1957 a 2004.

Verš 8: „Šelma, kterou jsi viděl, byla a již není. **Musí vystoupit z propasti a jít do záhuby. A ti, kdo přebývají na zemi, jejichž jména nebyla zapsána v knize života od založení světa, se budou divit, když uvidí šelmu, protože byla a již není., a že se znovu objeví.** »

"Šelma, kterou jsi viděl, byla a už není." Překlad: Křesťanská náboženská nesnášenlivost byla od roku 538 a již není od roku 1798. Duch navrhuje trvání prorokované v různých formách pro netolerantní papežskou vládu od Dan. 7:25: „čas, časy a půl doby; 42 měsíců; 1260 dní." Ačkoli jeho nesnášenlivost byla ukončena působením „šelmy, která se zvedá z hlubin“, která odkazuje na Francouzskou revoluci a její národní ateismus ve Zj. 11:7, zde je pojem „hluboký“ prezentován jako činnost spojená s ďábel, „ničitel“, který ničí životy a dehumanizuje planetu Zemi a kterého Zj 9:11 nazývá „andělem propasti“. Zjevení 20:1 poskytne vysvětlení: „ďábel“ bude svázan na „tisíc let“ na odlidštěné zemi zvané „propast“. Tím, že mu Bůh připisuje jeho původ v „propasti“, ukazuje, že toto město s ním **nikdy** nemělo žádný vztah; zda během jeho pohanské nadvlády, což je velmi logické, ale také během jeho papežské náboženské činnosti, v rozporu s tím, čemu věří zástupy podvedených lidských

bytostí za svůj pád, protože se s tím budou podělit, zde zjevila jeho konečná „**záhuba**“ . Oběti římských svodů, které pohrdly prorockým slovem, budou ohromeny, protože v tomto posledním oznámeném a odhaleném kontextu se „**znovu objeví**“ **„náboženská nesnášenlivost**. Bůh nám tak připomíná, že zná jména vyvolených od „*založení světa*“ . Jejich „*jména*“ byla zapsána do „*knihy života Beránkova*“ Ježíše Krista. A aby je zachránil, otevřel jejich mysl tajemstvím svých biblických proroctví.

Navrhuji zde druhou analýzu tohoto verše týkající se slova „*propast*“ . V této reflexi beru v úvahu konečný kontext, na který se Duch zaměřuje podle jeho popisu „*šarlatového zvířete*“ z verše 3. Viděli jsme to, nepřítomnost „*diadémů*“ na „*deseti rozích*“ a „*sedm hlav*“ jej umístí do „*času konce*“; toho naší doby. Dlouho jsem se domníval, že pojem „*hloupý*“ se může týkat pouze netolerantního a despotického jednání, které lze následně přičíst pouze netolerantnímu režimu posledních dnů poznamenaných poslední zkouškou univerzální víry. Ale ve skutečnosti mě na konci zimy 2020 v božském čase inspiroval jiný nápad. „*Belma*“ ve skutečnosti neustále zabíjí lidské duše a oběti jejího přehnaného a pobuřujícího humanistického učení je mnohem více než oběti její netolerance. Odkud pochází toto nové svůdné a klamavé humanistické chování? Je to ovoce dědictví svobodného myšlení pocházející od revolučních filozofů, na které se Bůh zaměřuje ve Zj. 11:7 pod jménem „*šelma, která vystupuje z propasti*“ . „*Šarlatová*“ barva spojená s „*šelmou*“ naší doby, z verše 3 této kapitoly, odsuzuje hřích způsobený přemírou svobody, kterou si člověk udělil. Koho zastupuje? Západní dominanty křesťanského původu, jejichž náboženské základy jsou zděděny z evropského katolicismu: USA a Evropa zcela svedena katolickým náboženstvím. „*Šelma*“, kterou nám Bůh ukazuje, je konečným výsledkem činů prorokovaných v poselství „*páté trubky*“ . Protestantská víra, svedena katolickou vírou, která se stala mírumilovnou, spojuje protestantismus a katolicismus prokletý Bohem, ke kterým se v roce 1994 připojil oficiální institucionální adventismus, na „*přípravu na bitvu*“ ze Zjevení 9:7-9, „*Armagedon*“ , podle Zj. 16:16, kterou jdou společně, po „*šesté polnici*“ , aby vedli proti posledním věrným služebníkům Božím, kteří zachovávají a praktikují jeho sobotu; sedmý den odpočinku nařízený čtvrtým z jeho deseti přikázání. V dobách míru jejich projevy vyzdvihují bratrskou lásku a svobodu svědomí. Ale tato pobuřující a falešná svoboda, která se stala libertariánskou, vede k „*druhé smrti*“ zástupů, které osídlují západní svět; který se vyznačuje zčásti ateismem, zčásti lhostejností a z menší části náboženskými závazky, které se staly bezcennými, protože je Bůh kvůli jejich falešnému náboženskému učení odsuzuje. Tímto způsobem má tato humanistická „*šelma*“ svůj původ v „*propasti*“ , jak Duch zjevuje v tomto verši, v tom smyslu, že křesťanské náboženství se stalo obrazem a aplikací humanistického myšlení. filozofové, Řekové, francouzští nebo zahraniční revolucionáři . **Jako Jidášův polibek pro Ježíše, svůdná falešná humanistická láska k míru zabíjí víc než meč** . „*Šelma*“ naší doby míru také zdělila charakter „*temnoty*“ , který jí dává slovo „*hluboká*“ v Gn 1:2: „*Země byla beztvárá a prázdná: na tváři hlubiny byla temnota a Duch Boží se pohyboval nad vodami*“ . A tento „**temnotářský**“ charakter společností

křesťanského původu je sám paradoxně zděděn od „ **osvícenství** “, což je označení pro francouzské revoluční volnomyšlenkáře.

Návrhem této syntézy dosahuje Duch svého cíle, který spočívá v tom, že svým věrným služebníkům odhalí svůj úsudek nad naším západním světem a výčitky, které mu adresuje. Odsuzuje tak své četné hříchy a své zrady vůči Ježíši Kristu, jedinému Spasiteli, kterého jejich činy zneuctívají.

Verš 9: „ *To je rozum, který má moudrost: sedm hlav je sedm hor, na kterých sedí žena.* »

Tento verš potvrzuje výraz, kterým byl Řím dlouho označován: „ Řím město sedmi kopců “. Našel jsem toto jméno citované ve starém školním geografickém atlase z roku 1958. Ale o tom nelze diskutovat; „ *sedmička hory* “ zvané "kopce" dodnes nesou jména: Capitoline, Palatine, Caelius, Aventine, Viminal, Esquiline a Quirinal. Ve své pohanské fázi tyto kopce „vyvýšená místa“ všechny podporovaly chrámy zasvěcené zbožštěným modlám odsouzeným Bohem. A aby uctila „ *boha pevností* “, katolická víra zase postavila svou baziliku na Caeliu, který podle Říma označoval „nebe“. Na Kapitolu, „hlavě“, se tyčí Radniční palác, civilní aspekt soudnictví. Připomeňme, že spojenec posledních dnů, Amerika, také dominuje z „kapitolu“ umístěného ve Washingtonu. I zde je symbol „hlavy“ ospravedlňován touto vysokou magistrací, která nahradí Řím a ovládne obyvatele země „ *v její přítomnosti* “ podle Zj. 13:12.

Verš 10: „ *Je také sedm králů: pět padlo, jeden je, druhý ještě nepřišel, a když přijde, zůstane na krátkou dobu.* »

V tomto verši, výrazem „ *sedm králů* “, Duch připisuje Římu „ *sedm* “ režimů vlády, které jsou postupně pro prvních šest: monarchie od – 753 do – 510; republika, konzulát, diktatura, triumvirát, císařství od Octaviana, Caesar Augustus, za něhož se narodil Ježíš, a Tetrarchie (4 přidružení císaři) na sedmé pozici mezi 284 a 324, což potvrzuje přesnost „ *musí vydržet krátká doba* “; vlastně 30 let. Nový císař Konstantin¹ rychle opustí Řím a usadí se na východě v Byzanci (Konstantinopol přejmenovaná Turkey na Istanbul). Ale od roku 476 se západní říše Říma rozpadla a „ *deset rohů* “ Daniela a Apokalypsy získalo nezávislost vytvořením království západní Evropy. Od roku 476 zůstal Řím pod okupací ostrogótských barbarů, od nichž jej v roce 538 vysvobodil generál Belisarius vyslaný se svými armádami císařem Justiniánem, který sídlil na východě v Konstantinopoli.

Verš 11: „ *A šelma, která byla a již není, je sama osmým králem, je z počtu sedmi a jde do záhuby.* »

v roce 538 příznivým císařským výnosem císaře Justiniána¹ Reagoval tak na žádost své manželky Théodory, bývalé „prostitutky“, která intervenovala jménem Vigile, jedné z jejích přátel. Jak upřesňuje verš 11, papežský režim se objevuje v době „sedmi“ citovaných vlád, přičemž představuje novou, bezprecedentní formu, kterou Daniel označil za „ *jiného* “ krále. To, co předchází dobu „sedmi“ předchozích králů, je titul římského náboženského vůdce připisovaný již jeho císařům a od jeho počátků: „Pontifex Maximus“, latinský výraz přeložený jako „Svrchovaný pontifik“, který je také od r. 538, oficiální titul římskokatolického papeže. Římský režim, který existuje v době, kdy Jan dostává

vizi, je Říše, šestá římská vláda; a ve své době nosil titul „svrchovaný pontifik“ sám císař.

O návrat Říma na historickou scénu se zasloužil franský král Chlodvík I. „konvertovaný“ na tehdejší falešnou křesťanskou víru, v roce 496; to znamená římskokatolické církvi, která poslechla Konstantina I. ^a která byla již od 7. března 321 zasažena Boží kletbou. Po císařské nadvládě byl Řím napaden a ovládán cizími národy, které přicházely v masovém stěhování. Nepochopení různých jazyků a kultur je základem nepokojů a vnitřních bojů, které zničily římskou jednotu a sílu. Tuto akci Bůh dnes v Evropě uplatňuje, aby ji oslabil a předal jejím nepřátelům. Prokletí zkušenosti „Babylonské věže“ si tak po staletí a tisíciletí uchovává všechny své účinky a účinnost při přivádění lidstva do neštěstí. Pokud jde o Řím, nakonec se dostal pod nadvládu ariánských Ostrogótů, kteří byli doktrínálně proti římskokatolické víře podporované byzantskými císaři. Muselo se tedy osvobodit od této nadvlády, aby na jeho půdě bylo umožněno nastolení římského papežského režimu v roce 538. Aby toho bylo dosaženo podle Dan.7:8-20, „tři rohy byli poníženi před papežstvím (malý roh); se týkají národů nepřátelských k římskokatolické církvi římských biskupů, postupně v roce 476 Heruly, roku 534 Vandalů a 10. července 538 „sněhovou bouří“, osvobozené z okupace Ostrogótů generálem Belisarius vyslaný Justiniánem I. ^{mohl} Řím vstoupit do svého výlučného, dominujícího a netolerantního papežského režimu, zavedeného tímto císařem na žádost intrikána Vigilia, prvního papeže s titulem. Od této chvíle se Řím stal, „velkým městem, které má nad králi země moc“, od verše 18, kteří jde do „záhuby“, jak zde Duch upřesňuje, podruhé, po verši 8.

Papež se tedy nevrací ke svatému Petrovi, jak tvrdí, ale k výnosu Justiniána I., ^{byzantského} císaře, který mu dal svůj titul a náboženskou autoritu. Tak neděli nařídil římský císař Konstantin I. ^{7.} března 321 a papežství, které ji ospravedlňuje, ustanovil byzantský císař Justinián I. ^v roce 538; dvě data s nejstrašnějšími následky pro celé lidstvo. Bylo to také v roce 538, kdy římský biskup poprvé přijal titul papeže.

Verš 12: „Deset rohů, které jsi viděl, je deset králů, kteří ještě nedostali království, ale dostávají moc jako králové na jednu hodinu se šelmou.“

Zde, na rozdíl od Dan.7:24, zpráva cílí na velmi krátký čas umístěný na konci „času konce“.

Stejně jako za časů Danielových ani za časů Jana „deset rohů“ římské říše ještě nezískalo ani znovu nezískalo svou nezávislost. Ale vzhledem k tomu, že kontext, na který se zaměřuje tato kapitola 17, je kontext konce světa, je to role, kterou hraje „deset rohů“ v tomto přesném kontextu, který je vyvolán Duchem, jak potvrzují následující verše. Prorokovaná „hodina“ odkazuje na čas závěrečné zkoušky víry oznámenou ve Zj 3:10 věrným průkopníkům adventismu sedmého dne v roce 1873. Poselství bylo pro nás, jejich dědice, věřící adventistů světlo, které dal Ježíš Kristus svým vyvoleným v roce 2020.

Podle prorockého kódu daného proroku Ezechielovi (Ezechiel 4:5-6) má prorocký „den“ hodnotu skutečného „roku“, a proto má prorocká „hodina“ hodnotu 15 skutečných dnů. Velké naléhání na poselství Ducha, které bude třikrát citovat výraz „za jedinou hodinu“ v kapitole 18, mě vede k závěru, že tato „hodina“ se zaměřuje na čas mezi začátkem 6. ^{ze} „sedmi posledních ran“ a návrat

ve slávě našeho božského Pána Ježíše, který se vrací ve slávě archanděla „*Michaela*“, aby zachránil své vyvolené z naprogramované smrti. Tato „*hodina*“ je tedy hodinou, během níž trvá „*bitva Armagedon*“.

Verš 13: „*Mají jeden záměr a dávají svou moc a svou moc šelmě.*»

Duch se zaměřuje na čas této poslední zkoušky a říká o „*deseti rozích*“: „*Mají jeden účel a dávají svou moc a svou autoritu šelmě*. Tento společný cíl spočívá v zajištění toho, aby všichni, kdo přežili třetí jadernou světovou válku, respektovali nedělní odpočinek. Ruiny značně snížily vojenskou sílu starověkých evropských národů. Ale vítězové konfliktu, američtí protestanti, získali od těch, kteří přežili, úplné zřeknutí se své suverenity. Motiv je ďábelský, ale padlí si ho neuvědomují a jejich duchové odevzdání Satanovi mohou pouze uskutečnit jeho vůli.

Pouze z koalice „*draka*“, „*šelmy*“ a „*falešného proroka*“ se „*deset rohů*“ vzdává své autority „*šelmě*“. A toto odříkání je způsobeno intenzitou utrpení, které na ně Boží metly působí. Mezi vyhlášením dekretu smrti a jeho uplatněním je dáno pozorovatelům sabatu období 15 dnů, aby přijali „*znamení šelmy*“, jeho římskou „*neděli*“ poskvřenou pohanským slunečním uctíváním. Návrat Ježíše Krista je plánován na jaro před 3. dubnem 2030, pokud nedojde k chybě ve výkladu termínu „*hodina*“, dekret smrti by měl být vyhlášen k tomuto datu nebo k datu umístěnému mezi ním a dnem jara 2030 našeho aktuálního obvyklého kalendáře.

Abyste plně pochopili, jaká bude konečná časová situace, zvažte následující skutečnosti. Konec doby milosti je identifikovatelný pouze zvolenými úředníky, kteří jej spojují s vyhlášením nedělního zákona; přesněji po ní. Pro sbírku nevěřících a stále žijících národů se vyhlášení nedělního zákona jeví pouze jako opatření obecného zájmu bez následků pro ně. A teprve poté, co utrpěli prvních pět ran, je jejich pomstychtivý hněv vede k tomu, aby plně schválili rozhodnutí „*zabít*“ ty, kteří jsou jim představováni jako ti, kteří jsou zodpovědní za jejich nebeský trest.

Verš 14: „*Budou bojovat proti Beránkovi a Beránek je zvítězí, protože je Pán pánů a Král králů, a zvítězí nad nimi i povolání, vyvolení a věrní, kteří jsou s ním.*»

„*Budou bojovat proti Beránkovi a Beránek je zvítězí ...*“, protože on je všemohoucí Bůh, kterému žádná moc neodolá. „*Král králů a Pán pánů*“ vloží svou božskou sílu na nejmocnější krále a pány země. A vyvolení, kteří to pochopí, s ním zvítězí. Duch zde připomíná tři kritéria požadovaná Bohem od těch, které zachraňuje a kteří se vydali na cestu spásy, která pro ně začíná duchovním stavem „*povolaných*“ a která se pak, když tomu tak je, proměňuje v „*vyvolený*“ stav „*věrnosti*“ projevený vůči stvořiteli Bohu a celému jeho biblickému světlu. Zmiňovaná bitva je bitva o „*Armagedon*“ ze Zj 16:16; „*hodina*“, kdy je „*věrnost*“ „*vyvolených*“ „*povolaných*“ podrobena zkoušce. Ve Zjevení 9:7-9 Duch zjevil přípravu protestantské víry na tento duchovní „*válčení*“. Vyvolení odsouzení k smrti kvůli své věrnosti sobotě svědčí o důvěře v zaslíbení prorokovaná Bohem a toto svědectví, které je mu vydáno, mu dává „*slávu*“, kterou požaduje v poselství prvního anděla . ze 'Zjev.14:7. Obránci a zastánci neděle, která se stala povinnou, naleznou v této zkušenosti smrt, kterou se připraví

dát vyvoleným Ježíše Krista. Připomínám zde těm, kteří jsou skeptičtí a pochybují o tom, že Bůh přikládá tolik důležitosti dnům odpočinku, že naše lidstvo ztratilo svou věčnost kvůli důležitosti, kterou přisoudil „dvou stromům“ pozemské zahrady. „*Armagedon*“ je založen na stejném principu a nahrazuje „dva stromy“, dnes máme „den poznání dobra a zla“, neděli a „den posvěceného života“, sabat nebo sobotu.

Verš 15: „*A řekl mi: Vody, které jsi viděl a na kterých nevěstka sedí, jsou lidé, zástupy a národy a jazyky.*»

Verš 15 nám dává klíč, který nám umožňuje připsat „vodám“, na nichž „*sedí nevěstka*“, identitu evropských národů nazývaných „křesťané“, ale především falešně a klamavě „křesťané“. Evropa se vyznačuje tím, že sdružuje národy, které mluví různými „*jazyky*“; což oslabuje vytvořené odbory a spojení. Ale v poslední době angličtina slouží jako most a podporuje mezinárodní výměny; rozšířené vzdělání lidských bytostí snižuje účinnost zbraně božské kletby a odporuje návrhu jejího Stvořitele. Jeho odpověď bude proto ještě děsivější: smrt válkou a nakonec nádherou jeho slavného příchodu.

Verš 16: „*Deset rohů, které jsi viděl, a šelma budou nenávidět nevěstku, svléknou ji a svlékají donaha, sežerou její maso a pohltnou ji ohněm.*»

Verš 16 oznamuje program nadcházející kapitoly 18. Potvrzuje obrácení „*deseti rohů*“. a *bestie*“, která poté, co ji podpořila a schválila, nakonec zničí „*prostitutku*“. Připomínám zde, že „*zvíře*“ je režim sdružení občanských a náboženských mocností a že v tomto kontextu označuje moc oficiálně protestantského amerického lidu a katolického a protestantského evropského národa, zatímco „*prostitutka*“ označuje duchovenstvo, tedy učitelské orgány katolické náboženské moci: mniši, kněží, biskupové, kardinálové a papež. A tak ve zvratu stojí katolické evropské národy a protestantský americký lid, dvě oběti římské lži, proti duchovenstvu římského papežského katolicismu. A „*stráví ji ohněm*“, když Ježíš svým slavným zásahem strhne svou ďábelskou klamnou a svůdnou masku. „*Deset rohů*“ ji „*svlékne a obnaží*“, protože žila v přepychu, bude svlékána, a protože se oblékla do zdání svatosti, objeví se buď „*nahá*“, v duchovní hanbě, bez jakéhokoli nebeské spravedlnosti, aby ji oblékla. Přesnost „*sežerou jeho maso*“ vyjadřuje krvavou zuřivost jeho trestu. Tento verš potvrzuje téma „*vinobraní*“ ze Zj 14:18 až 20: Běda hroznům hněvu!

Verš 17: „*Neboť Bůh jim vložil do srdce, aby splnili jeho záměr a splnili jeden záměr a dali své království šelmě, dokud se nesplní Boží slova.*»

Verš 17, pod číslem soudu, nám odhaluje důležitou myšlenku nebeského Boha, kterou lidé neprávem pohrdají nebo s ní zacházejí lhotejně. Bůh zde trvá na tom, aby jeho vyvolení byli přesvědčeni, že je jediným Mistrem „*strašné hry*“, která bude spuštěna v očekávanou dobu. Program nenavrhl ďábel, ale sám Bůh. Všechno, co oznámil ve svém velkém a vznešeném Zjevení, které se týká Daniela a Zjevení, buď již bylo splněno, nebo zbývá splnit. A protože „*konec věci je lepší než její začátek*“ podle Kaz.7:8, Bůh se na nás zaměřuje, tuto poslední zkoušku věrnosti, která nás oddělí od falešných křesťanů a učiní nás hodnými vstupu do jeho nebeské věčnosti po jaderné zničení třetí světové války. Nezbývá nám tedy než s důvěrou čekat, protože vše, co bude na zemi organizováno, je „*návrh*“

navržený samotným Bohem. A pokud je Bůh pro nás, kdo bude proti nám, když ne ti, jejichž vražedné „záměry“ se obrátí proti nim?

znamená „*dokud se nesplní slova Boží*“ ? Duch se odvolává na konečný osud vyhrazený pro papežský „*malý roh*“, jak již bylo prorokováno v Dan 7:11: „*Potom jsem se podíval kvůli arogantním slovům, která roh pronesl; **a zatímco jsem se díval, zvíře bylo zabito a jeho tělo bylo zničeno, odevzdáno do ohně ke spálení***“; v Dan.7:26: „*Pak přijde soud **a jeho panství mu bude odňato a bude zničeno a zničeno navždy***“; a Dan.8:25: „*Pro svou prosperitu a úspěch svých úskoků bude mít v srdci aroganci a zničí mnohé, kdo žili v míru, a povstane proti Náčelníkovi náčelníků; **ale bude rozbito bez námahy jakékoli ruky.***“ Zbytek „*slov Božích*“ o konci Říma bude uveden ve Zj. 18, 19 a 20.

Verš 18: „*A ta žena, kterou jsi viděl, to je velké město, které vládne nad králi země.*»

Verš 18 nám nabízí nejpřesvědčivější důkaz, že „*velké město*“ je skutečně Řím. Uvědomme si to, anděl mluví k Johnovi osobně. Také tím, že mu řekl: „*A žena, kterou jsi viděl, je velké město, které má moc nad králi země*“, je Jan přiveden k pochopení, že anděl mluví o Římě, „*měště sedmi pahorků*“, která ve své době imperiálně ovládala různá království celé své nesmírné koloniální říše. Ve svém imperiálním aspektu již má „*království nad králi země*“ a udrží si je pod svou papežskou nadvládou.

V této kapitole 17 můžete vidět, že Bůh soustředil svá zjevení, což nám umožňuje s jistotou identifikovat „*prostitutku*“, jeho nepřítele křesťanské „*tragédie staletí*“. Dává tak číslu 17 autentický smysl svého úsudku. Právě toto pozorování mě přivedlo k tomu, abych ocenil výročí 17. století^{od} založení hříchu, které představuje přijetí dne slunce 7. března 321 (oficiální datum, ale pro Boha 320), které jsme zažili v tomto roce 2020. která nyní uplynula. Můžeme vidět, že Bůh to skutečně označil bezprecedentním prokletím v dějinách křesťanské éry (Covid-19), které způsobilo globální ekonomický kolaps katastrofálnější než druhá světová válka. Další kletby božského spravedlivého soudu přijdou potom, budeme je objevovat den za dnem.

Zjevení 18: nevěstka dostává svůj trest

Po odhalení podrobností umožňujících identifikaci prostitutky nás kapitola 18 zavede do velmi konkrétního kontextu konce „*bitvy o Armagedon*“. Jeho obsah odhalují slova: „*hodina trestu Velkého Babylóna, matky nevěstek země*“; čas krvavé „*sklizně*“.

Verš 1: „ *Potom jsem viděl jiného anděla sestupovat z nebe s velkou mocí; a země byla osvětlena jeho slávou.* »

Anděl nesoucí velkou autoritu je na Boží straně, ve skutečnosti je Bůh sám. Michael, hlavní z andělů, je další jméno, které Ježíš Kristus nesl v nebi před svou pozemskou službou. Právě pod tímto jménem a podle autority, kterou mu uznali svatí andělé, vyhnal ďábla a jeho demony z nebe po svém vítězství na kříži. Proto se pod těmito dvěma jmény vrací na zem ve slávě Otce, aby z ní odtáhl své drahé vyvolené; vzácné, protože jsou věrné a tato prověřená věrnost byla prokázána. Právě v tomto kontextu přichází poctit svou věrností ty, kteří moudře uposlechli, tím, že mu udělil „slávu“ , kterou požadoval od roku 1844 podle Zj. 14:7. Dodržováním sabatu ho jeho vyvolení oslavovali jako stvořitelského Boha, kterého on jediný oprávněně vlastní od svého stvoření nebeských a pozemských životů.

Verš 2: „ *Zvolal mocným hlasem: Padl velký Babylón, padl! Stal se příbytkem démonů, doupětem každého nečistého ducha, doupětem každého nečistého a nenávislného ptactva* “

" *Ona. " padl, padl, velký Babylón!* ". V tomto verši 2 najdeme citát ze Zjevení 14:8, ale tentokrát není vysloven prorocky, je to proto, že důkazy o jeho pádu jsou dány přeživším lidem v tomto posledním okamžiku její klamně a svůdné činnosti. Padá také maska svatosti římského papežského Babylóna. Je to ve skutečnosti „ *obydlí démonů, doupě každého nečistého ducha, doupě každého nečistého a odporného ptáka* “. Zmínka o „ *ptákovi* “ nám připomíná, že za pozemskými činy se skrývají nebeské inspirace zlých andělů z tábora Satana, jejich vůdce a prvního rebela božského stvoření.

Verš 3: „ *Protože všechny národy pily víno hněvu jejího smilstva a králové země s ní smilnili a kupci země byli obohaceni silou jejího přepychu.* »

„... *protože všechny národy pily víno zuřivosti jeho smilstva...* “ Náboženská agrese se objevila na popud římskokatolické papežské moci, která, když tvrdila, že je ve službách Ježíše Krista, projevila naprosté pohrdání lekci chování učil své učedníky a apoštoly na zemi. Ježíš plný mírnosti, papežové plní hněvu; Ježíš, vzor pokory, papežové, vzory marnivosti a pýchy, Ježíš žijící v hmotné chudobě, papežové žijící v přepychu a bohatství. Ježíš zachránil životy, papežové nespravedlivě a zbytečně usmrtili nespočetné množství lidských životů. Toto římsko-papežské katolické křesťanství tedy nemělo žádnou podobnost s vírou, kterou dal Ježíš za vzor. V Danielovi Bůh prorokoval „ *úspěch svých lstí* “, ale proč bylo tohoto úspěchu dosaženo? Odpověď je jednoduchá: protože mu ji dal Bůh. Musíme si totiž pamatovat, že pod titulem „ *druhé trubky* “ ze Zjevení 8:8 vyburcoval tento krutý a tvrdý režim k potrestání přestoupení sabatu, opuštěného od 7. března 321. Ve srovnávacím studujte s ranami, které by postihly Izrael za jejich nevěrnost Božím příkázáním, v Lv 26:19 Bůh řekl: „ *Zlomím pýchu tvé síly, obnovím tvé nebe jako železo a vaše země jako mosaz.* " V nové smlouvě byl papežský režim pozdvižen, aby naplnil tytéž kletby. Bůh je ve svém projektu zároveň obětí, soudcem a katem, aby uspokojil požadavky svého zákona lásky a své dokonalé spravedlnosti. Od roku 321 přišlo překročení sabatu lidstvo draho, což doplatilo na zbytečné války a masakry a ničivé smrtící epidemie vytvořené Bohem stvořitelem. V tomto verši je „ *smilstvo* “ (nebo „ *zhýralost* “)

duchovní a popisuje nedůstojné náboženské chování. „ *Víno* “ symbolizuje její učení, které ve jménu Krista šíří „ *zběsilost* “ a ďábelskou nenávist mezi všemi lidmi, kteří se kvůli ní stali obětí útoků nebo agresorů.

Vina katolického učení by neměla skrývat vinu celého lidstva, které téměř všechny nesdílí hodnoty vyzdvihované Ježíšem Kristem. Jestliže králové země pili „ *víno smilstva* “ (*zhýralost*) „ *Babylonu* “, bylo to proto, že jako „ *prostitutka* “ měla jedinou starostí potěšit klienty; to je pravidlo, zákazník musí být spokojen, jinak se nevrátí. A katolicismus povýšil na nejvyšší úroveň chamtivost, až do zločinu, a lásku k bohatství a přepychovému životu. Jak učil Ježíš, jako stádo pohromadě. Zlí a hrdí muži by byli ztraceni v každém případě s ní nebo bez ní. Přípomínka: špatnost vstoupila do lidského života prostřednictvím Kaina, vraha jeho bratra Ábela od počátku pozemských dějin. " *Obchodníci země byli obohaceni o sílu jejího luxusu .* " To vysvětluje úspěch římskokatolického papežského režimu. Pozemští obchodníci věří pouze v peníze, nejsou žádní náboženští fanatici, ale pokud je náboženství obohatí, stává se přijatelným a dokonce ocenitelným partnerem. Závěrečný kontext tématu mě vede k tomu, abych identifikoval hlavně americké protestantské obchodníky, protože země duchovně označuje protestantskou víru. Od 16. ^{století} Severní Amerika, ve svých počátcích v podstatě protestantská, přivítala hispánské katolíky a od té doby je katolická víra zastoupena stejně jako víra protestantská. Pro tuto zemi, kde se počítá pouze „podnikání“, již na náboženské rozdíly nezáleží. Protestantští kupci, vyhraní potěšením ze zbohatnutí, které podporoval ženevský reformátor Jan Kalvín, našli v katolické víře prostředky k zbohatnutí, které původní protestantská norma nenabízela. Protestantské chrámy jsou prázdné s holými zdmi, zatímco katolické kostely jsou přeplněné relikviemi vyrobenými ze vzácných materiálů, zlata, stříbra, slonoviny, všech materiálů, které toto téma uvádí ve verši 12. Bohatství katolické bohoslužby je tedy pro Pána Boha vysvětlení oslabení americké protestantské víry. Dolar, nový mamon, přišel nahradit Boha v srdcích a téma doktrín ztratilo veškerý zájem. Opozice existuje, ale pouze v politické formě.

Verš 4: „ *A slyšel jsem jiný hlas z nebe, který říkal: Vyjděte z jejího středu, můj lide, abyste neměli účast na jejích hříších ani na jejích ranách.* »

Verš 4 evokuje okamžik konečného oddělení: „ *Vyjděte z jejího středu, můj lide* “; je to hodina, kdy budou vyvolení vytrženi do nebe, aby se setkali s Ježíšem. Tento verš ilustruje čas „žně “, téma Zjevení 14:14 až 16. Jsou převzaty, protože, jak verš upřesňuje, nemají „mít podíl“ na „sklizni“. „, která zasáhne papežský Řím a jeho duchovenstvo. Text však upřesňuje, že aby byl někdo mezi vyvolenými odebrán, nesmí mít „ *účast na jeho hříších* “. A protože primárním hříchem je nedělní odpočinek, „ *znamení šelmy* “, které ctí katolíci a protestanti v závěrečné zkoušce víry, věřící v těchto dvou hlavních náboženských skupinách se nemohou účastnit vytržení vyvolených. **Potřeba „vyjít z Babylonu“ je neustálá**, avšak v tomto verši se Duch zaměřuje na okamžik, kdy se nabízí poslední příležitost uposlechnout tohoto Božího příkazu, protože vyhlášení nedělního zákona znamená konec času milosti. Toto prohlášení podporuje povědomí mezi všemi přeživšími o „ *šesté trubce* “ (třetí světová válka), což jim umožňuje vybrat si pod bedlivým dohledem Boha stvořitele.

Verš 5: „ *Vždyť její hříchy se nahromadily až do nebe a Bůh si vzpomněl na její nepravosti.* »

Duch ve svých slovech navrhuje obraz „Babylonské věže“, jejíž jméno je zakořeněno v názvu „Babylon“. Od roku 321 a 538 Řím, „ *velké město* “, kde má „ *prostitutka* “ svůj „ *trůn* “, své „svaté“ papežské sídlo od roku 538, rozmnožuje své hříchy proti Bohu. Z nebe počítal a zaznamenával své nashromážděné hříchy po dobu 1709 let (od roku 321). Ježíš svým slavným návratem demaskoval papežský režim a pro Řím a jeho falešnou svatost je čas zaplatit za jejich zločiny.

Verš 6: „ *Odplaťte jí, jak zaplatila, a odplaťte jí dvojnásob podle jejích skutků. Do hrnku, kam nalila, nalijte její dvojkou.* »

Po postupu témat Rev.14 přichází po *sklizni vinobraní* . A právě těm nejzlejší z katolických a protestantských obětí lží katolicismu Bůh adresuje svá slova: „ *Zaplať jí, jak zaplatila, a vrať jí dvojnásobek podle jejích skutků* “. Z historie si pamatujeme, že jeho díla byla kůly a mučením jeho inkvizičních soudů. Je to tedy takový osud, že katoličtí náboženští učitelé budou trpět dvakrát tolik, pokud to bude možné. Stejná zpráva se opakuje ve formě: „ *Do šálku, kam nalila, nalijte její dvojitou* . Obraz pijícího poháru použil Ježíš k označení mučení, které mělo podstoupit jeho tělo, až do závěrečné agónie na kříži, který již postavil Řím na úpatí hory Golgota. Tímto způsobem Ježíš připomíná, že katolická víra projevovala odporné pohrdání utrpením, které souhlasil snášet, takže je řada na něm, aby je zažil. Staré přísloví v tomto okamžiku nabude své plné hodnoty: nikdy nedělej druhým to, co bys nechtěl, aby ostatní dělali tobě. V tomto jednání Bůh naplňuje zákon odplaty: oko za oko, zub za zub; dokonale spravedlivý zákon, jehož individuální použití si vyhradil. Ale na kolektivní úrovni byla její aplikace povolena lidem, kteří ji přesto odsuzovali a mysleli si, že mohou být spravedlivější a dobří než Bůh. Důsledek je katastrofální, zlo a jeho vzpurný duch se zhoršily a ovládly západní národy křesťanského původu.

Ve Zjevení 17:5 „ *Velký Babylon* “, „ *nevěstka* “, „ *držel zlatý pohár plný svých ohavností* “. Toto objasnění se zaměřuje na jeho náboženskou činnost a jeho konkrétní používání kalicha Eucharistie. Jeho neúcta k tomuto posvátnému obřadu, který učil a posvětil Ježíš Kristus, mu vynesla stejně zvláštní trest. Bůh lásky ustupuje Bohu spravedlnosti a lidem je jasně zjevena myšlenka na jeho soud.

Verš 7: „ *Nakolik se oslavila a ponořila do přepychu, dej jí muka a truchlení. Protože si v srdci říká: Sedím jako královna, nejsem vdova a nevidím žádný smutek!* »

Ve verši 7 Duch zdůrazňuje protiklad života a smrti. Život nedotčený neštěstím smrti je veselý, bezstarostný, lehkovážný, v hledání nových potěšení. Papežský římský „Babylon“ hledal bohatství, které si kupuje luxusní bydlení. A aby je získala od mocných a králů, používala a stále používá jméno Ježíše Krista, aby prodávala odpuštění hříchů jako „odpustky“. To je detail, který velmi těžce váží na vahách Božího soudu, který nyní musí odčinit psychicky i fyzicky. Výtka za toto bohatství a přepych spočívá ve skutečnosti, že Ježíš a jeho apoštolové žili špatně a spokojili se s tím, co bylo nutné. „ *Muka* “ a „ *truchlení* “ proto nahrazují „ *bohatství a luxus* “ římsko-papežského katolického duchovenstva.

Během své klamavé činnosti si Babylon v srdci řekl: „*Sedím jako královna*“; což potvrzuje „*jeho kralování nad králi země*“ ze Zj.17:18. A podle Zj. 2:7 a 20 je jeho „*trůn*“ ve Vatikánu (vaticinate = prorokovat), v Římě. „*Nejsem vdova*“; její manžel Kristus, za jehož manželku se vydává, je naživu. „*A neuvidím žádný smutek*.“ Mimo církev není spásy, řekla všem svým odpůrcům. Opakovala to tolik, že tomu nakonec uvěřila. A je skutečně přesvědčena, že její vláda bude trvat navždy. Od té doby, co tam bydlela, nedostal Řím jméno „věčné město“? Navíc, protože byla podporována západními mocnostmi země, měla dobrý důvod věřit, že je lidsky nedotknutelná a nezranitelná. Nebála se ani Boží moci, protože tvrdila, že mu slouží a zastupuje ho na zemi.

Verš 8: „*Proto přijdou jednoho dne její rány, smrt, smutek a hlad, a bude pohlcena ohněm. Neboť mocný je Pán Bůh, který ji soudil.*»

Tento verš ukončuje všechny jeho iluze: „*proto v jeden den*“; ten, kam se Ježíš vrací ve slávě, „*přijdou jeho rány*“ nebo přijde Boží trest; „*smrt, truchlení a hladomor*“ ve skutečnosti jsou věci v opačném pořadí. Neumřeme hlady za jediný den, takže za prvé, duchovní „*hladovění*“ je *ztráta chleba života, který je základem křesťanské náboženské víry*. Potom se „*truchlení*“ nosí jako znamení smrti blízkých lidí, se kterými sdílíme rodinné pocity. A nakonec „*smrt*“ zasáhne vinného hříšníka, protože „*odplatou za hřích je smrt*“ podle Ř 6:23. „*A bude pohlcena ohněm*“ v souladu s prorockými prohlášeními opakovanými v Danielovi a Zjevení. **Ona sama způsobila, že na jejích hranicích bylo nespravedlivě spáleno tolik tvorů, že by při dokonalé božské spravedlnosti měla sama zahynout v ohni.** „*Neboť mocný je Hospodin, který ji soudil*“; při své svůdné činnosti katolická víra uctívala Marii, Ježíšovu matku, která se zjevila pouze v podobě malého dítěte, které držela v náručí. Tento aspekt oslovil lidské mysli náchylné k sentimentalitě. Žena, ještě lépe matka, jak uklidňujícím se stalo náboženství! Ale je hodina pravdy a Kristus, který ji soudil, se právě zjevil ve slávě všemohoucího Boha; a tato božská moc Ježíše Krista, která ji odmaskovala, ji zničí a vydá ji pomstychtivému hněvu svých podvedených obětí.

Verš 9: „*A všichni králové země, kteří se s ní dopustili smilstva a přepychu, budou kvůli ní plakat a naříkat, až uvidí kouř z jejího hoření.*»

Tento verš odhaluje chování „*králů země, kteří se odevzdali smilstvu a přepychu*“. Patří sem králové, prezidenti, diktátoři, všichni vůdci národů, kteří podporovali úspěch a činnost katolické víry a kteří v poslední zkoušce schválili rozhodnutí zabít strážce sabatu. Oni „*budou kvůli ní plakat a naříkat, až uvidí kouř z jejího hořícího*“. Je zřejmé, že králové země vidí, jak se jim situace vymyká. Už nikoho nevedou a všimají si jen požáru Říma zapáleného oklamánými oběťmi, vykonávajícími nástroji božské pomsty. Jejich slzy a nářky jsou ospravedlněny tím, že hodnoty světa, které je dovedly k nejvyšší moci, se náhle hroutí.

Verš 10: „*Odstupujíce, ve strachu z jeho muk, řeknou: Běda! Neštěstí! Velké město, Babylon, mocné město! Během jediné hodiny přišel tvůj soud!*»

„Věčné město“ umírá, shoří a *králové země* se drží dál od Říma. Nyní se bojí, že budou muset sdílet jeho osud. To, co se děje, **pro ně** znamená obrovské **neštěstí** : „*Neštěstí! Neštěstí! Velké město, Babylón , běda se opakuje dvakrát, protože padla, padla, velký Babylón . " Mocné město!"*» ; tak mocná, že ovládla

svět svým vlivem na vůdce křesťanských národů; právě kvůli této Bohem odsouzené vazbě nasedli král Ludvík XVI. a jeho rakouská manželka Marie-Antoinetta na lešení gilotiny a také jejich příznivci, oběti „velkého soužení“, jak to Duch oznámil . , ve Zj. 2:22-23. " *V jedné hodině přišel tvůj soud!*" » ; Ježíšův návrat označuje čas konce světa. Poslední test znamenal *symbolickou „hodinu“* prorokovanou ve Zj. 3:10, ale bude stačit, aby se objevil Ježíš Kristus, aby se celá současná situace obrátila, a tentokrát bude „ *hodina* “ v *doslovném smyslu* dost k získání této úžasné změny.

Verš 11: „ *A kupci země kvůli ní pláčou a truchlí, protože jejich náklad už nikdo nekupuje,* “

Duch se tentokrát zaměřuje na „ *obchodníky země* “, zejména na amerického obchodního ducha přijatého přeživšími po celé zemi, jak bylo zmíněno ve studii v předchozí kapitole 17. I oni *kvůli ní „pláčou a truchlí, protože jejich náklad už nikdo nekupuje ; ...“*. Tento verš zdůrazňuje vinu protestantské náklonnosti ke katolické víře, pro kterou truchlí , a svědčí tak o jejich osobní náklonnosti k *ní* z ekonomického zájmu. Potom, že v absolutním opaku, dílo reformace bylo pozdviženo Bohem, aby odsuzovalo římskou papežskou katolickou vinu a obnovilo pochopené pravdy; co ve své době dělali skuteční reformátoři jako Pierre Valdo, John Wicleff a Martin Luther. Obchodníci také se smutkem vidí, jak se jim před očima hroutí hodnoty, které milují, protože žijí jen pro radost, že se obohacují svými obchodními aktivitami; podnikání shrnuje radosti jejich existence.

Verš 12: „ *Náklad zlata, stříbra, drahých kamenů, perel, jemného plátna, purpuru, hedvábí, šarlatu, všeho druhu sladkého dřeva, všech druhů předmětů ze slonoviny, všech druhů předměty z velmi vzácného dřeva, mosazi, železa a mramoru ,*

Než uvedu seznam různých materiálů, které jsou základem římskokatolického modlářského náboženství, připomínám zde tento konkrétní bod pravé víry, kterou učil Ježíš Kristus. Řekl Samaritance: „ *Ženo,* “ *řekl jí Ježíš,* „ *věř mi, přichází hodina, kdy ani na této hoře, ani v Jeruzalémě nebudete uctívat Otce. Zbožňuješ to, co neznáš; uctíváme to, co známe, protože spása pochází od Židů . Ale přichází a již přišla hodina, kdy praví ctitelé budou uctívat Otce v duchu a v pravdě; neboť to jsou ctitelé, které Otec vyžaduje. Bůh je Duch a ti, kdo ho uctívají, ho musí uctívat v duchu a v pravdě .* (Jan 4:21–23). Takže pravá víra nepotřebuje žádné materiály ani materiál, protože je založena pouze na stavu mysli. A následně tato pravá víra je pro chamtivý a zlodějský svět málo zajímavá, protože neobohacuje nikoho kromě, duchovně, vyvolených. Vyvolení uctívají Boha v duchu, tedy ve svých myšlenkách, ale také v pravdě , což znamená, že jejich myšlenky musí být postaveny na standardu, který Bůh naznačil. Cokoli mimo tento standard je formou modloslužebného pohanství, kde se pravému Bohu slouží jako modla. Během svých výbojů přijal republikánský Řím náboženství poražených zemí. A mnoho z jejich náboženských dogmat bylo řeckého původu, první velké civilizace starověku. V naší době nacházíme v papežské podobě celé toto dědictví spojené s novými „křesťanskými“ „svatými“, počínaje 12 apoštoly Páně. Když však katolická víra zašla tak daleko, že potlačila druhé Boží přikázání, které odsuzuje tuto modlářskou praxi, zvětšuje uctívání vyřezávaných,

malovaných obrazů nebo zjevování se v démonických vizích. V obřadech jeho kultů tedy nacházíme tyto vyřezávané modly, které vyžadují materiály, aby získaly tvar; materiálů, jejichž seznam uvádí sám Bůh: „...; ... *náklad zlata, stříbra, drahých kamenů, perel, jemného plátna, purpuru, hedvábí, šarlatu, všech druhů sladkého dřeva, všech druhů předmětů ze slonoviny, všech druhů předmětů vyrobených z velmi drahého dřeva, mosazi, železa a mramoru,...* “. „ *Zlato, stříbro, drahé kameny a drahé předměty* “ „ *vzdávejte hold bohu pevností* “ papežského krále Dan.11:38. Dále, „ *purpur a šarlat* “ obléká nevěstku Babylón Veliký ve Zj 17:4; „ *zlato, drahé kameny a perly* “ jsou její ozdoby ; „ *Kamné prádlo* “ označuje jeho nárok na svatost podle Zjevení 19:8: „ *Neboť jemné prádlo jsou spravedlivými skutky svatých* “. Dalšími citovanými materiály jsou ty, ze kterých vyrobila své vyřezávané idoly. Tyto luxusní materiály vyjadřují vysokou úroveň oddanosti modlářského katolického věřícího.

Verš 13: „ *Skořice, vonné látky, vonné látky, myrha, kadidlo, víno, olej, hladká mouka, pšenice, volí, ovce, koně, vozy, těla a duše lidí.* »

„ *Parfémy, myrhy, kadidla, vína a oleje,* “ naznačují jeho náboženské obřady. Ostatní věci jsou živiny a statky, které odkazují na vládu Šalomouna, syna Davidova, stavitele prvního chrámu postaveného pro Boha, podle 1. Královské 4:20 až 28. Tímto způsobem Duch odsuzuje jeho pokus o nelegitimní reprodukovat stavbu „ *chrámu Božího* “, kterému se „ *rouhá* “ ve Zj 13:6 a kterou „ *svrhává* “ v Dan.8:11. Poslední upřesnění verše, týkajícího se „ *těl a duší lidí* “, odsuzuje její spolupráci s panovníky, s nimiž ilegálně sdílí světskou moc. Ve jménu Krista nábožensky ospravedlňovala ohavné činy, jako je otroctví, mučení a zabíjení Božích stvoření; něco, co si Bůh vyhraduje pro sebe v náboženské oblasti; to do té míry, že shrnuje své činy těmito slovy: „ *Byla v ní nalezena krev všech, kteří byli zabiti na zemi* “, ve verši 18 této kapitoly 18. Citováním „ *duše lidí* “ mu Bůh připisuje ztrátu „ *duší* “ poskytnutých ďáblovi jeho činností a jeho falešnými náboženskými nároky.

Připomenutí: V Bibli a božském myšlení slovo „ *duše* “ označuje člověka ve všech jeho aspektech, jeho fyzické tělo a jeho mentální nebo psychické myšlenky, jeho intelekt a jeho pocity. Teorie, která představuje „ *duši* “ jako prvek života, který se při smrti odpoutá od těla a přežije ji, je čistě řeckého pohanského původu. Ve Staré smlouvě Bůh ztotožňuje „ *duši s krví* “ svých lidských nebo zvířecích tvorů: Lv 17:14: „ ***Duše každého těla je jeho krví, která je v něm. Proto jsem řekl synům Izraele: Nebudete jíst krev žádného těla; nebo duše všeho těla jest krev jeho ; kdo by ji jedl, bude vyhuben.*** “. Zaujímá tak opačný názor na budoucí řecké teorie a připravuje biblickou přehlídku proti filozofickým myšlenkám, které se zrodí mezi pohanskými národy. Lidský a zvířecí život závisí na fungování krve. Rozlitá nebo znečištěná krev udušením již nedodává kyslík prvkům fyzického těla včetně mozku, podpory myšlení. A pokud to druhé není okysličené, princip myšlení se zastaví a po této konečné fázi nezůstane nic živé; ne-li vzpomínka na složení *mrtvé* „ *duše* “ ve věčné myšlence Boha s výhledem na jeho budoucí „ *vzkříšení* “, kdy ji „ *oživí* “ nebo kdy ji „ *znovu vzkřísí* “, podle případ, pro věčný život nebo pro definitivní zničení „ *druhé smrti* “.

Verš 14: „ *Ovoce, po kterém toužila tvá duše, se od tebe vzdálilo; a všechny věci jemné a krásné jsou pro tebe ztraceny a už je nikdy nenajdeš.* »

Na potvrzení toho, co bylo vysvětleno v předchozím verši, Duch připisuje „*touhy*“ papežského Říma jeho „*duši*“, jeho svůdné a klamně osobnosti. Katolická víra, dědička řeckých filozofií, byla první, kdo položil otázku připisování duše zvířatům a lidem objeveným v nových zemích. Ve skutečnosti má otázka svou odpověď; vychází z výběru správného pomocného slovesa: člověk nemá **duši**, protože **je** duší.

Duch shrnuje důsledky pravé smrti, kterou ustanovil a zjevil v Kaz 9:5-6-10. Tyto podrobnosti nebudou ve spisech nové aliance obnoveny. Vidíme proto důležitost studia celé Bible. Zničen „*Babylon*“ navždy „*ztratí*“ „*ovoce, po kterém její duše toužila*“ a „*všechny jemné a velkolepé věci*“, kterých si vážila a hledala. Ale Duch také upřesňuje: „*pro vás*“; protože vyvolení, na rozdíl od ní, budou moci věčně rozšiřovat ocenění zázraků, které s nimi Bůh bude sdílet.

Verš 15: „*Obchodníci s těmito věcmi, kteří se tím obohacují, se budou držet daleko, ve strachu z jeho muk; budou plakat a truchlit,*“

Ve verších 15 až 19 se Duch zaměřuje na „*obchodníky, kteří jím byli obohaceni*“. Opakování odhaluje důraz na výraz „*za jedinou hodinu*“, který se v této kapitole opakuje třikrát, a také výkřik „*Běda! Neštěstí!*“. Číslo 3 symbolizuje dokonalost. Bůh proto trvá na tom, abychom potvrdili neodvolatelný charakter prorockého oznámení; tento trest bude vykonán v celé své božské dokonalosti. Výkřik: „*Běda! Neštěstí!*“, spuštěný obchodníky, odráží varovný výkřik, který spustili jeho vyvolení ve Zj 14:8: „*Padla! Upadla! Velký Babylón.*“ Tito obchodníci zpovzdálí sledují jeho zničení „*ve strachu z jeho muk*“. A právem se bojí tohoto plodu spravedlivého hněvu živého Boha, protože litováním jeho zničení se umísťují do jeho tábora a na oplátku budou zničeni vražedným lidským hněvem neutišitelných obětí náboženského podvodu. Tento verš nás upozorňuje na obrovskou odpovědnost komerčních zájmů za úspěch římskokatolické církve. „*Obchodníci*“ podporovali prostitutku a její nejhorší krutá a despotická rozhodnutí, čistě z touhy po finančním a materiálním obohacení. Zavřeli oči před všemi jeho velmi ohavnými týráními a zaslouží si sdílet jeho konečný osud. Historický příklad se týká Pařížanů, kteří se od počátku reformace v době krále Františka I.^a po něm postavili na stranu katolické víry proti reformované víře.

Verš 16: „*A řekne: Běda! Neštěstí! Velké město, které bylo oděno jemným plátnem, purpurem a šarlatem a ozdobené zlatem, drahokamy a perlami! Za jedinou hodinu bylo zničeno tolik bohatství!*»

Tento verš potvrzuje cíl; „*Velký Babylón, oděný jemným lnem, purpurem a šarlatem*“; barvy plášťů králů, protože právě z tohoto důvodu posměšně římská vojska zahalili Ježíšova ramena do „*fialového*“ *pláště*. Nedokázali si představit, jaký smysl dal Bůh jejich činu: Ježíš se jako oběť smíření stal nositelem hříchů svých vyvolených označených těmito barvami, *karmínovou nebo purpurovou*. podle Iz.1:18. „*Jedna hodina*“ bude stačit ke zničení Říma, jeho papeže a jeho duchovenstva, po návratu ve slávě Ježíše Krista, který přichází, aby zabránil smrti svých vyvolených. V této závěrečné zkoušce bude rozhodující jejich věrnost, takže můžeme pochopit, proč Bůh zvláště trvá na posílení jejich víry a absolutní důvěry, kterou si musí zvyknout vkládat do něj. Dlouhou dobu mohl být člověk přesvědčen pouze o tom, že takové zničení „*v jediné hodině*“ bylo zázrakem, a

tedy přímým Božím zásahem, jako v případě Sodomy a Gomory. V naší době, kdy člověk ovládl jaderný oheň, je to méně překvapivé.

Verš 17: „ *A všichni lodivodi, všichni, kdo se plaví na toto místo, námořníci a všichni, kteří pracují na moři, stáli daleko,* “

Tento verš se zvláště zaměřuje na „ *ty, kteří využívají moře, piloty, námořníky, kteří se plaví na toto místo, všichni se drží daleko* “. Papežská církev byla sama obohacena tím, že využila touhu králů obohatit se. Podporovala a ospravedlňovala dobývání zemí, které lidé neznali, až do doby jejich objevení, kdy její katoličtí služebníci prováděli hrozné masakry obyvatelstva ve jménu Ježíše Krista. To byl především případ Jižní Ameriky a krvavých výprav pod vedením generála Cortése. Zlato vytěžené z těchto území se vrátilo do Evropy, aby obohatilo katolické krále a spolupachatelství. Kromě toho, trvání na mořském aspektu nám připomíná, že právě jako režim „*zvíře, které vystupuje z moře*“, bylo jeho spojení s „*námořníky*“ posíleno pro jejich společné obohacení.

Verš 18: „ *A křičeli, když viděli kouř z jeho hoření: Jaké město se podobalo velkému městu?* »

„ *Které město bylo jako velké město?* » křičí námořníci, když vidí „ *dým jeho požáru* “. Odpověď je rychlá a jednoduchá: žádná. Protože žádné město nesoustředilo tolik moci, civilní jako císařské město, pak náboženské od roku 538. Katolicismus byl exportován do všech zemí planety kromě Ruska, kde jej východní ortodoxní víra odmítla. Poté, co ho přivítala, bojovala a pronásledovala ho i Čína. Ale dnes stále dominuje celému Západu a jeho exkrescencem v Americe, Africe a Austrálii. Je to první náboženské turistické místo na světě, které přitahuje návštěvníky z celého světa. Někteří se přijedou podívat na „starověké ruiny“, jiní se tam jdou podívat na místo, kde sídlí papež a jeho kardinálové.

Verš 19: „ *A sypali si prach na hlavu, plakali, truchlili, křičeli a říkali: Běda! Neštěstí! Velké město, kde všichni, kdo měli lodě na moři, obohatili jeho bohatstvím, bylo zničeno během jediné hodiny!* »

Toto je třetí opakování, kde se spojují všechny předchozí výrazy, stejně jako upřesnění „*za jedinou hodinu bylo zničeno*“. " *Velké město, kde všichni, kdo mají lodě na moři, zbohatli díky jeho bohatství.* " Obvinění se stává velmi jasným, bylo to díky přepychu papežského režimu, že majitelé námořních lodí zbohatli tím, že přinesli bohatství světa do Říma. Řím získává své obohacení ze sdílení majetku svých odpůrců zabitých jeho věčným spojencem, civilní monarchickou mocí, jeho ozbrojeným křídlem. Jako historický příklad máme smrt „templářů“, jejichž majetek byl rozdělen mezi korunu Philippa Le Bela a římskokatolické duchovenstvo. Později to bude případ „protestantů“.

Verš 20: „ *Nebe, raduj se nad ní! A vy, svatí, apoštolové a proroci, radujte se! Neboť Bůh ti učinil spravedlnost, když ji soudil.* »

Duch zve obyvatele nebes a pravé svaté, apoštoly a proroky země, aby se radovali ze zničení římského Babylóna. Radost bude tedy úměrná bolestem a utrpením, které způsobila nebo chtěla, aby vydrželi služebníci Boha pravdy, s ohledem na poslední vyvolené věrné posvěcené sobotě.

Verš 21: „ *Potom vzal mocný anděl kámen podobný velkému mlýnskému kameni a hodil jej do moře se slovy: „Tak bude svrženo velké město Babylón násilím a nebude více nalezeno.* »

Přirovnání Říma ke „*kámenu*“ nabízí tři myšlenky. Za prvé, papežství soutěží s Ježíšem Kristem, který je sám symbolizován „*kámenem*“ v Dan.2:34: „*Dívali jste se, když se kámen uvolnil bez pomoci jakékoli ruky a udeřil do nohou železa a hlíny obraz a rozbil je na kusy.*» Další verše Bible mu také připisují tento symbol „*kamene*“ v Zak.4:7; „*hlavní roh*“ v Psa.118:22; Mat.21:42; a Sk 4:11: „*Ježíš je kámen, který jste zavrhlí vy, kteří stavíte, a který se stal náčelníkem rohu*“. Druhá myšlenka je narážka na papežský nárok na nástupce apoštola „*Petra*“; hlavní příčinou „*úspěchu jeho podniků a úspěchu jeho úskoků*“, věci odsuzované Bohem v Dan.8:25. To platí tím spíše, že apoštol Petr nikdy nebyl hlavou křesťanské církve, protože tento titul náleží samotnému Ježíši Kristu. Papežská „*lst*“ je tedy také „*lží*“. Třetí návrh se týká názvu papežské náboženské pevnosti, její prestižní baziliky „*Svatý Petr Římský*“, jejíž velmi nákladná stavba vedla k prodeji „*odpuštěk*“, což ji v očích reformujícího mnicha Martina Luthera demaskovalo. Toto vysvětlení zůstává úzce spjato s druhou myšlenkou. Vatikánské místo sloužilo jako hřbitov, ale předpokládaná hrobka apoštola Páně Petra byla ve skutečnosti hrobkou „*Šimona Petra Mága*“, ctitele a kněze hadího boha jménem Aesculapius.

Když se vrátíme do našich dnů, Duch prorokuje proti římskému „*Babylonu*“. Jeho budoucí zničení přirovnává k obrazu „*velkého mlýnského kamene*“ z „*kamene*“, který „*anděl hodí do moře*“. Tímto vyobrazením vznáší proti Římu obvinění uvedenou v Mt 18:6: „*Pokud však někdo pohoršuje jednoho z těchto maličkých, kteří ve mne věří, bylo by pro něj lepší, kdyby mu na krk pověsili mlýnský kámen . a vrhnout ji na dno moře .* A v jeho případě nepohoršila jen jednoho z těchto maličkých, kteří v něj věří, ale zástupy. Jedna věc zůstává jistá, je to, že jakmile je „*zničeno, už se nikdy nenajde*“. Už nikdy nikomu neublíží.

Verš 22: „*A zvuky harf, hudebníků, fléten a trub už mezi vámi nebudou slyšet; nikdo mezi vámi nebude nalezen žádný řemeslník; již neuslyšíte zvuk mlýnského kamene ve vašem domě*“.

Duch pak evokuje hudební zvuky, které vyjadřují bezstarostnost a radost obyvatel Říma. Jakmile budou zničeny, už je tam neuslyšíme. V duchovním smyslu naráží na Boží posly, jejichž slova byla slyšena se stejným účinkem jako hudební zvuky „*hráčů na flétnu nebo trubku*“; obraz daný v podobenství v Mt 11:17. Zmiňuje také „*hluky*“ řemeslníků přetížených zakázkami, protože ze starověkého města vycházely jen „*hluky*“ *profesionálních činností, včetně „ hluku mlýnského kamene*“, který se obracel k mletí obilných zrn nebo k ostření. řezné nástroje jako srp a kosa, nože a meče; toto, již ve starověkém chaldejském Babylonu, podle Jer.25:10.

Verš 23: „*Světlo lampy už mezi vámi nebude svítit a hlas ženicha a manželky už mezi vámi nebude slyšet, protože vaši kupci byli velcí na zemi, protože všechny národy byly sveden tvými kouzly* ,

„*Světlo lampy už nebude svítit u vás doma.*» Duchovní řeči varuje Řím, že světlo Bible již nepřijde, aby mu nabídlo příležitost být osvícen, aby poznal pravdu podle Boha. Obrazy z Jer 25:10 se opakují, ale „*zpěvy ženicha a nevěsty*“ se zde stávají „*hlasem ženicha a nevěsty, kteří již nebudou slyšet ve vašem domě*“. Duchovně jsou to hlasy volání Krista a jeho vyvoleného shromáždění ke

ztraceným duším, aby byly obráceny a spaseny. Tato možnost bude po jejím zničení navždy pryč. " *Vaši kupci byli velcí země* ." Právě díky svádění velkých lidí na zemi byl Řím schopen rozšířit své katolické náboženství na mnoho národů země. Používala je jako zástupce svého náboženského podnikání. A výsledkem je, že „ *všechny národy byly oklamány tvými kouzly* “. Bůh zde odkazuje na katolické mše jako na „ *kouzla* “, která charakterizují pohanské kultury zlých čarodějů a čarodějnic. Je pravda, že používáním opakujících se formalistických formulí, marných opakování, katolické náboženství ponechává stvořiteli Bohu malý prostor, aby se vyjádřil. Ani se o to nepokouší, protože jí v Dan 11:39 připisuje " *cizího boha* " a nikdy ji nepoznal jako služebníci; „vikář Syna Božího“, papežův titul, tedy není jeho vikář. Následující verš uvede důvod.

Verš 24: „ *a protože v ní byla nalezena krev proroků a svatých a všech, kteří byli zabiti na zemi.* »

„... *a protože v něm byla nalezena krev proroků, svatých* “: Tvrdý, neústupný, necitlivý a krutý během své historie si Řím prorazil cestu krví svých obětí. To platilo pro pohanský Řím, ale také pro papežský Řím, který nechal krále zabít jeho protivníky, služebníky osvícené Bohem, kteří se odvážili odsoudit jeho ďábelskou povahu. Někteří byli Bohem chráněni jako Valdo, Wyclif a Luther, jiní ne a skončili svůj život jako mučedníci víry na kůlech, špalcích, pranýřích nebo popravištích. Prorocká vyhlídka, že její činnost definitivně ustane, může jen radovat obyvatele nebes a skutečné svaté země. „... *a všech těch, kteří byli zabiti na zemi* “: Kdo vynese tento soud, ví, o čem mluví, protože sleduje činy Říma od jeho založení v roce 747 př. n. l. Světová situace posledních dnů je posledním ovocem, které nese dobývající a ovládající západ ostatních národů země. Monarchický, tehdy republikánský Řím požíral národy země, které si podrobil. Model této společnosti zůstal modelem 2000 let pravého a nepravého křesťanství. Poté pohanský Řím, papežský Řím zničil obraz Kristova pokoje a vzal lidstvu model, který by přinesl lidem štěstí. Ospravedlněním zabití pravých beránek učedníků Ježíše Krista otevřelo cestu k náboženským střetům, které vedou lidstvo k děsivé genocidní třetí světové válce. Není nadarmo, že islámské ozbrojené skupiny veřejně projevují normu podřezávání hrdla. Tato nenávisť k islámu je pozdní reakcí na křížácké války zahájené Urbanem II. z Clermont-Ferrandu 27. listopadu 1095.

Zjevení 19: Bitva Armagedon Ježíše Krista

Verš 1: „ *Potom jsem slyšel jakoby mocný hlas velkého zástupu v nebi, řkouce: Aleluja! Spasení, sláva a moc patří našemu Bohu.* ”

V návaznosti na předchozí kapitolu 18 se vykoupení a spasení vyvolení ocitnou v nebi, nositelé „ *nového jména* “, které označuje jejich novou nebeskou přirozenost. Vládne radost a veselí a věrní nebeští andělé vyvyšují Boha spasitele. Tento „ *dav „četný* “ se liší od „ *davu, který nikdo nemohl spočítat* “, citovaného ve Zj 7:9. Představuje shromáždění svatých nebeských andělů Božích, kteří vyvyšují jeho „ *slávu* “, protože ve verši 4 pozemskí vyvolení symbolizovaní „ *24 staršími* “ odpoví a potvrdí svou věrnost proneseným poznámkám slovy: „ *Amen!* » Což znamená: Opravdu!

Pořadí výrazů „ *spása, sláva, moc* “ má svou logiku. „ *Spása* “ byla dána pozemským vyvoleným a svatým andělům, kteří vzdali „ *slávu* “ Bohu stvořiteli, který, aby je zachránil, povolal svou božskou „ *moc* “ ke zničení společných nepřátel.

Verš 2: „ *neboť jeho soudy jsou pravdivé a spravedlivé; neboť soudil velikou nevěstku, která zkazila zemi svým smilstvem, a pomstil krev jejich služebníků tím, že ji vyžadoval z vlastní ruky.* »

Zvolení představitelé, kteří měli společnou touhu po pravdě a pravé spravedlnosti, jsou nyní plně spokojeni a naplněni. Ve svém slepém šílenství si lidstvo odříznuté od Boha myslelo, že může přinést štěstí posledním národům tím, že změkčí měřítko své spravedlnosti; pouze zlo využilo této volby a jako gangréna napadlo celé tělo lidstva. Dobrý a milosrdný Bůh ve svém rozsudku nad „ *Velikým Babylónem* “ ukazuje, že ten, kdo umírá, musí zemřít. To není akt zloby, ale skutek spravedlnosti. Když už tedy neví, jak potrestat viníky, spravedlnost se stává nespravedlností.

Verš 3: „ *A řekli podruhé: Aleluja! ...a jeho kouř stoupá na věky věků.* »

Obrázek je zavádějící, protože „ *dým* “ z ohně, který zničil Řím, po jeho zničení zmizí. „ *Eony věků* “ označují princip věčnosti, který se týká pouze vítězů univerzálních nebeských a pozemských zkoušek. V tomto výrazu slovo „ *kouř* “ naznačuje zničení a výraz „ *století staletí* “ mu dává věčný účinek, tedy definitivní zničení; už nikdy nevstane. Ve skutečnosti může v nejhorším případě v myslích živých stoupat „ *dým* “ *jako vzpomínka na slavný božský čin, který Bůh vykonal proti Římu, krvavému nepříteli.*

Verš 4: „ *Těch dvacet čtyři starců a čtyři živé bytosti padli na zem a klaněli se Bohu sedícímu na trůnu a říkali: Amen! Aleluja!* »

V pravdě ! Chvála YaHWÉH! ...říkejte společně vykoupení země a světů, které zůstaly čisté. Uctívání Boha se vyznačuje poklonou; legitimní formulář vyhrazený výhradně pro něj.

Verš 5: „ *A od trůnu zazněl hlas: Chvalte našeho Boha, všichni jeho služebníci, kteří se ho bojíte, malí i velcí!* »

Tento hlas je hlasem „ *Michaela* “, Ježíše Krista, dvou nebeských a pozemských výrazů, pod kterými se Bůh zjevuje svým stvořením. Ježíš říká: „ *vy, kteří jste se ho báli* “, tak připomíná Boží „ *bázeň* “, kterou požaduje poselství prvního anděla ze Zj 14,7. „ *Bázeň Boží* “ pouze shrnuje inteligentní postoj tvora ke svému Stvořiteli, který má nad ním moc života a smrti. Jak Bible učí v 1. Janově 4:17-18: „ *dokonalá láska vyhání strach* “: „ *Jaký je on, takoví jsme i my na tomto světě: v tom je láska v nás dokonalá, abychom měli důvěru v den. soudu. Strach není v lásce, ale dokonalá láska vyhání strach; neboť strach zahrnuje trest, a kdo se bojí, není dokonalý v lásce.* “ Čím více tedy vyvolený Boha miluje, tím více ho poslouchá a tím méně má důvod se ho bát. Vyvolené jsou Bohem vybírány z maličkých, jako jsou apoštolové a pokorní učedníci, ale také z velkých, jako je velký král Nabuchodonozor. Tento král králů své doby je dokonalým příkladem toho, že bez ohledu na to, jak velký je mezi lidmi, je král před Všemohoucím stvořitelem Bohem jen slabým tvorem.

Verš 6: „ *A slyšel jsem jako hlas velkého zástupu, jako zvuk mnoha vod a jako zvuk silného hromu, říkat: Aleluja! Neboť Hospodin, náš Bůh všemohoucí, vešel do svého království.* »

Tento verš spojuje již viděné výrazy. „ *Mnohý zástup* “ ve srovnání se „ *zvukem mnoha vod* “ představuje jeho Stvořitel ve Zj. 1:15. „ *Hlasů* “, které se vyjadřují, je tak „ *početné* “, že je lze přirovnat pouze k dunění, „ *hluku hrom.* ” “ *Aleluja!*” *Neboť Hospodin, náš Bůh všemohoucí, vešel do svého království.* » Toto poselství označilo činnost „ *sedmé trubky* “ ve Zjevení 11:17: „ *Říce: Děkujeme ti, Pane Bože všemohoucí, který jsi a který jsi byl, protože jsi uchopil svou velkou moc a zmocnil se tvého království.* “

Verš 7: „ *Radujme se a radujme se a vzdejme mu slávu; neboť přišla Beránkova svatba a jeho nevěsta se připravila,*

„ *radování* “ a „ *radost* “ jsou plně oprávněné, protože čas „ *boje* “ uplynul. V nebeské „ *slávě* “, „ *nevěstě* “, se Shromáždění vykoupených vyvolených země připojilo ke svému „ *Ženichovi* “, Kristu, živému Bohu „ *Michaelovi* “, YaHWÉH. V přítomnosti všech svých nebeských přátel budou vykoupení a Ježíš Kristus slavit „ *svatební* “ hostinu, která je spojuje. „ *Nevěsta se připravila* “ obnovením všech božských pravd, které katolická víra nechala zaniknout ve své verzi křesťanské víry. „ *Příprava* “ byla dlouhá, budovaná přes 17 století náboženské historie, ale zejména od roku 1843, kdy začal boží požadavek na různé obnovy, které se staly zásadními, tj. všechny pravdy, které neobnovili pronásledovaní protestantští reformátoři. . Dokončení této přípravy bylo dosaženo posledními disidentskými adventisty sedmého dne, kteří zůstali ve schválení Boha a světla, které mu Ježíš dal, až do konce a již do začátku roku 2021, kdy píšu tuto verzi jeho světla.

Verš 8: „ *A bylo mu dáno, aby se oblékl do jemného plátna, světlého a čistého. Neboť kment je spravedlivé skutky svatých.* »

„ *Kamné prádlo* “ označuje „ *spravedlivé skutky* „ *pravých* posledních “ *svatých* . Tyto „ *skutky* “, které Bůh nazývá „ *spravedlivými* “, jsou ovocem božských zjevení přinášených postupně od roku 1843 a 1994. Toto dílo je nejnovějším ovocem, které odhaluje božské inspirace dané od roku 2018 těm, které miluje a žehná a „připravuje » *na* „ *svatba* “ zmíněná v tomto verši. Jestliže Bůh žehná „ *spravedlivým skutkům* “ svých pravých „ *svatých* “, naopak proklínal a bojoval, dokud jej nezničil, tábor falešných svatých, jejichž „ *skutky* “ byly „nespravedlivé“.

Verš 9: „ *A anděl mi řekl: Napiš: Blahoslavení, kdo jsou pozváni na Beránkovu svatbu! A řekl mi: Tato slova jsou pravá slova Boží .*

Toto blahoslavenství se uděluje svatým vykoupeným krví Ježíše Krista, jejichž průkopníci se týkali krve Dana. 12:12 (*Blaze těm, kdo čekají do 1335 dnů*) průkopníků, kteří budou přesně symbolizováni „ *144 000* “ nebo 12 X 12 X 1000 z Apo.7. Vstup do nebe na věčnost je skutečně důvodem k velkému štěstí, které učiní ty, kteří mají tuto příležitost, božsky „ *šťastnými* “. Štěstí není jediným faktorem pro užitek z této výsady, ale nabídku spásy nám Bůh nabízí jako „druhou šanci“ po dědictví a odsouzení prvotního hříchu. Slib spasení a budoucích nebeských radostí je potvrzen jako příslib Božího ústního závazku hodného naší víry, protože své závazky trvale dodržuje. Zkoušky posledních dnů budou vyžadovat jistoty, v nichž již nebudou mít pochybnosti. Vyvolení se budou muset spoléhat na víru postavenou na zjevených Božích zaslíbeních, protože to, co je psáno, je dříve řečeno. Proto se Bible, Písmo svaté , nazývá: Slovo Boží.

Verš 10: „ *A padl jsem k jeho nohám, abych se mu poklonil; ale on mi řekl: Pozor, ať to neuděláš! Jsem váš spoluslužebník a spoluslužebník vašich bratří, kteří mají svědectví o Ježíšovi. Uctívat Boha. Neboť Ježíšovo svědectví je duchem proroctví.* »

Bůh využívá Janův omyl, aby nám odhalil své odsouzení katolické víry, která učí své členy tomuto typu adorace stvoření. Zaměřuje se však také na protestantskou víru, která se této chyby rovněž dopouští tím, že ctí pohanský „den slunce“ zděděný z Říma. Anděl, který k němu mluví, je nepochybně „Gabriel“, božský vedoucí misie blízký Bohu, který se již zjevil Danielovi a Marii, „náhradní“ matce Ježíše. Přestože je „Gabriel“ vysoce postavený, projevuje stejnou pokoru jako Ježíš. Nárokuje si pouze Janův titul „ *společník ve službě* “ až do posledních zvolených nesouhlasných adventistů konce času. Od roku 1843 mají vyvolení s sebou „ *svědectví Ježíšovo* “, které podle tohoto verše označuje „ducha proroctví“. Adventisté ke své vlastní ztrátě omezili tohoto „ *ducha proroctví* “ na dílo, které vykonala Ellen G. Whiteová, posla Páně v letech 1843 až 1915. Sami tak stanovili hranici světla, které dal Ježíš. „ *Duch proroctví* “ je však trvalý dar, který vyplývá z autentického vztahu mezi Ježíšem a jeho učedníky a který je založen především na jeho rozhodnutí svěřit poslání služebníkovi, kterého si zvolí se vši autoritou svého božství. Toto dílo o tom svědčí: „ *duch proroctví* “ je stále velmi aktivní a může pokračovat až do konce světa.

Verš 11: „ *Pak jsem viděl nebesa otevřená a hle, objevil se bílý kuň. Ten, kdo na něm jel, se nazývá Věrný a Pravý a soudí a bojuje ve spravedlnosti.* »

V této scéně nás Duch vezme zpět na zem před konečným vítězstvím a zničením „ *Velkého Babylóna* “. Duch ilustruje okamžik, kdy se slavný Kristus po svém návratu postaví pozemským rebelům. V oslaveném Ježíši Kristu se Bůh vynořuje ze své neviditelnosti: „ *nebe je otevřeno* “. Objevuje se v obraze „ *první pečeti* “ ze Zj. 6:2 jako jezdec, Vůdce, který se vydává „ *jako vítěz a dobýt obraz svého tábora označeného čistotou a svatostí* “ na „ *bílém koni* “. Jméno „ *věrný a pravdivý* “, které si v této scéně dává, umísťuje děj do prodloužení poslední doby prorokované jménem „ *Laodicea* “ ve Zj. 3:14. Toto jméno znamená „ *souzení lidí* “, což je zde potvrzeno přesností: „ *On soudí* “. Tím, že Duch upřesňuje, že „ *bojuje se spravedlností* “, evokuje okamžik „ *bitvy o Armagedon* “ ze Zj 16,16, v níž bojuje proti táboru nespravedlnosti vedenému ďáblem a sjednocenému poctou vzdávanou „ *den slunce* “ zděděný od Konstantina I. ^a římskokatolických papežů.

Verš 12: „ *Jeho oči byly jako plamen ohně; na hlavě měla několik diadémů; měl napsané jméno, které kromě něj nikdo nezná;* »

Když známe kontext scény, můžeme pochopit, že „ *jeho oči* “ ve srovnání s „ *plamenem ohně* “ hledí na cíle jeho hněvu, sjednocení rebelové „ *připravení na bitvu* “ od Zjevení 9:7-9, tj. 1843. Význam „ *několika diadémů* “ nošených na „ *jeho hlavě* “ bude uveden ve verši 16 této kapitoly: je „ *Král králů a Pán pánů* “. Jeho „ *psané jméno, které nikdo kromě něj nezná* “ označuje jeho věčnou božskou přirozenost.

Verš 13: „ *A byl oděn v roucho zbarvené krví. Jeho jméno je Slovo Boží.* »

Tento „ *krví potřísněný oděv* “ označuje dvě věci. První je jeho spravedlnost, kterou získal prolitím své vlastní „ *kreve* “ za vykoupení svých vyvolených. Ale tato oběť, kterou dobrovolně učinil, aby zachránil své vyvolené, vyžaduje smrt jejich agresorů a pronásledovatelů. Jeho „ *oděv* “ bude opět pokryt „ *krví* “, ale tentokrát to bude oděv jeho nepřátel „ *pošlapaných v lisu hroznů Božího hněvu* “ podle Izajáše 63 a Zj 14:17 až 20. Tento název „ *Slovo Boží* “ odhaluje zásadní význam Ježíšovy pozemské služby a jeho zjevení, která se po jeho vzkříšení postupně udělují na zemi a z nebe. Náš Spasitel byl sám Bůh skrytý v pozemském vzhledu. Jeho trvalé učení, které obdrží jeho zvolení představitelé, bude znamenat rozdíl mezi zachráněným táborem a táborem ztraceným.

Verš 14: „ *Nebeská vojska šla za ním na bílých koních, oděni do jemného plátna, bílého, čistého.* »

Obraz je nádherný, „ *bílá* “ čistoty charakterizuje svatost Božího tábora a jeho množství andělů, kteří zůstali věrní. „ *jemné prádlo* “ odhaluje jejich „ *spravedlivé* “ a *čisté skutky* .

Verš 15: „ *Z jeho úst vyšel ostrý meč, aby udeřil národy; bude je pást železnou holí; a bude šlapat lis na víno prudkého hněvu Všemohoucího Boha .* ”

„ *Slovo Boží* “ označovalo Bibli, její svaté „ *slovo* “, které spojilo její učení, které vedlo vyvoleného v jeho božské pravdě. V den jeho návratu přichází „ *Slovo Boží* “ jako „ *ostrý meč* “, aby zabil jeho vzpurné, protestující a škádlivé nepřátele, připravené prolít krev svých posledních vyvolených. Zničení jeho nepřátel osvětluje výraz „ *bude jim vládnout železnou holí* “, který také označuje dílo soudu, které vykonali vyvolení, kteří zvítězí podle Zj.2:27. Plán božské pomsty

zvaný „*vinobraní*“ ve Zj. 14:17 až 20 je zde znovu potvrzen. Toto téma je rozvinuto v Iz.63, kde Duch specifikuje, že Bůh jedná sám, aniž by s ním byl nějaký muž. Důvodem je, že volení představitelé, kteří již byli vzati do nebe, nejsou svědky dramatu, které rebely zasáhne.

Verš 16: „*Na svém oděvu a na stehnech měl napsané jméno: Král králů a Pán pánů.*»

„*Oděv*“ označuje dílo živé bytosti a „*jeho stehno*“ naznačuje jeho sílu a moc, protože důležitým detailem je, že se jeví jako jezdec, a když stojí na koni, svaly „*stehen*“ , tzv. většina lidí je vystavena zkoušce a umožňuje či nečiní akci. Jeho představa jezdce byla v minulosti významná, protože to byl vzhled, který na sebe brali bojovníci. Dnes nám zůstala symbolika tohoto obrazu, která nám říká, že jezdec je učitel, který dominuje skupině lidských bytostí, které symbolizuje nasednutý „*kuň*“. Ten, který Ježíš vystupuje, se týká jeho vyvolených, kteří jsou v současnosti rozptýleni po celé zemi. Jeho jméno „*Král králů a Pán pánů*“ představuje předmět skutečné útěchy pro jeho milované vyvolené podléhající nespravedlivému diktátu králů a pánů země. Toto téma si zaslouží objasnění. Model pozemského kralování nebyl navržen podle zásad schválených Bohem. Bůh skutečně udělil Izraeli, **podle jeho žádosti** , aby mu na zemi vládl král, cituji, „jako ostatní pohanské národy“, které v té době existovaly. Bůh odpověděl pouze na žádost jejich zlých srdcí. Protože na zemi je nejlepší z králů pouze „*ohavná*“ bytost, která „*sklízí, kde nezasel*“ a ten, kdo zná Boha, nečeká, až bude svržen svým lidem, než se napraví. Model předložený Ježíšem odsuzuje model předávaný na zemi z generace na generaci hloupými, nevědomými a zlými lidmi. V Božím nebeském světě je vůdce služebníkem svého lidu a od něj získává veškerou svou slávu. Klíč k dokonalému štěstí existuje, protože žádná živá bytost netrpí kvůli svým bližním. Ve svém slavném návratu Ježíš přichází zničit zlé krále a pány a jejich špatnost, kterou mu připisují tvrzením, že jejich vláda je božským právem. Ježíš je naučí, že tomu tak není; jim, ale také lidským masám, které ospravedlňují svou nespravedlnost. Toto je vysvětlení „*podobnosti o talentech*“, které se pak naplňuje a aplikuje.

Po konfrontaci

Verš 17: „*A viděl jsem anděla stát na slunci. A zvolal mocným hlasem a řekl všem ptákům, kteří létali středem nebe: Pojd'te, shromážděte se k velké Boží večeři.*”

Ježíš Kristus " *Michael* " přichází v podobě slunečního symbolu božského světla, aby bojoval s falešnými křesťany, kteří uctívali slunečního boha, který ospravedlňuje změnu dne odpočinku, kterou provedl císař Konstantin ¹ . V konfrontaci s Kristem Bohem zjistí, že živý Bůh je impozantnější než jejich bůh slunce. Ježíš Kristus silným hlasem svolává shromáždění dravých ptáků.

Poznámka : Zde musím znovu upřesnit, že rebelové si nepřejí vědomě a dobrovolně uctívat sluneční božstvo, ale podceňují skutečnost, že pro Boha si první den, který uctívají pro svůj týdenní odpočinek, zachovává poskvrnu jeho pohana. použití minulého času. Stejně tak jejich volba odhaluje velké pohrdání řádem času, který ustanovil od počátku svého stvoření země. Bůh počítá dny ve znamení rotace země na její ose. Během svých intervencí pro svůj lid Izrael připomněl pořadí týdne tím, že jej pojmenoval a označil sedmý den zvaný „*sabat*“.

Mnozí věří, že je Bůh může ospravedlnit kvůli jejich upřímnosti. Pro ty, kdo zpochybňují pravdu jasně vyjádřenou Bohem, nemá cenu ani upřímnost, ani přesvědčení. Jeho pravdivost je jediným standardem, který umožňuje usmíření skrze víru v dobrovolnou oběť Ježíše Krista. Osobní názory Bůh stvořitel neslyší ani neuznává, Bible tuto zásadu potvrzuje tímto veršem z Izajáše 8:20: „ *K zákonu a ke svědectví! Pokud nebudeme mluvit takto, nebude pro lidi žádné svítání .* ”

Bůh připravuje dvě „ *hody* “: „ *Beránkovu svatební hostinu* “, jejíž hosty jsou jednotlivě vyvolení, protože společně představují „ *nevěstu* “. Druhá „ *hostina* “ je hrůzostrašného typu a jejími příjemci jsou pouze draví *ptáci* , supi, kondoři, luňáci a další druhy tohoto žánru.

Verš 18: „ *Jíst maso králů, maso vojenských velitelů, maso mocných mužů, maso koní a těch, kteří na nich jedou, maso všech, svobodných i pout, malých i velkých.* “ »

Po zničení celého lidstva už nezbude nikdo, kdo by dal těla pod zem a podle Jer.16:4 " *budou rozprostřena jako hnůj po zemi .* " Nalezneme celý verš, který nás učí osudu, který Bůh rezervuje pro ty, které proklíná: „ *Zemřou pohlceni nemocí; nebudou jim dány slzy ani pohřeb; budou jako hnůj na zemi; zahynou mečem a hladem; a jejich mrtvoly budou potravou pro nebeské ptactvo a zemskou zvěř .* " Podle výčtu předloženého Duchem v tomto verši 18 žádný člověk neunikne smrti. Připomínám, že „ *koně* “ symbolizují lid vedený svými občanskými a náboženskými vůdci podle Jakuba 3:3: „ *Když vložíme udidlo do tlamy koní, aby nás poslouchali, řídíme také celé jejich tělo.* »

Verš 19: „ *A viděl jsem šelmu a krále země a jejich vojska shromážděná, aby vedli válku proti tomu, kdo seděl na koni, a proti jeho vojsku.* »

Viděli jsme, že „ *bitva o Armagedon* “ byla duchovní a že na zemi její aspekt spočíval v rozhodnutí o smrti všech posledních skutečných otroků Ježíše Krista. Toto rozhodnutí bylo učiněno před návratem Ježíše Krista a rebelové si byli svou volbou jisti. Ale v době, kdy to začalo platit, se nebe otevřelo a odhalilo božského pomstychtivého Krista a jeho andělské armády. Proto již není možný žádný boj. Nikdo nemůže bojovat proti Bohu, když se objeví, a výsledkem je to, co nám zjevil Zj 6:15-17: „ *Králové země, velcí, vojenští velitelé, bohatí, mocní, všichni otroci a svobodní muži se skrývali v jeskyních a ve skalách hor. A řekli horám a skalám: Padněte na nás a skryjte nás před tváří toho, který sedí na trůnu, a před hněvem Beránkovým. neboť přišel veliký den jeho hněvu, a kdo obstojí?* » Na poslední otázku je odpověď: volení představitelé, kteří měli být zabiti rebely; vyvolení posvěcení svou věrností svaté sobotě, která prorokovala Ježíšovo vítězství nad všemi jeho nepřáteli a těmi, kteří byli vykoupeni.

Verš 20: „ *A byla zajata šelma a s ní falešný prorok, který před ní činil znamení, jimiž sváděl ty, kdo vzali znamení šelmy a klaněli se jejímu obrazu. Oba byli zaživa hozeni do jezera hořícího ohněm a sírou.* »

Pozornost ! Duch nám zjevuje konečný osud posledního soudu, jak jej Bůh připravuje pro „ *šelmu a falešného proroka* “, tj. katolickou víru a protestantskou víru, ke kterým se od roku 1994 připojují falešní adventisté . *síra* " pokryje zemi až na konci sedmého tisíciletí, aby po posledním soudu definitivně zničila a vyhladila hříšníky. Tento verš nám odhaluje úžasný smysl pro dokonalou spravedlnost našeho Boha stvořitele. Stanovuje rozdíl mezi skutečnými pachatelé

a oběťmi, které jsou oklamány, ale vinny, protože jsou odpovědné za svou volbu. Náboženští vládcové jsou „*zaživa uvrženi do ohnivého jezera*“, protože podle Zj. 14:9 podněcovali muže a ženy země, aby ctili „*znamení šelmy*“, jejíž trest byl oznámen.

Verš 21: „*A ostatní byli zabiti mečem, který vyšel z úst toho, který seděl na koni; a všichni ptáci byli spokojeni se svým masem*“

Tyto „*ostatní*“ se týkají nekřesťanských nebo nevěřících lidí, kteří následovali mezinárodní hnutí a poslouchali obecný rozkaz bez osobní účasti na akci prováděné křesťanskými náboženskými rebely. Protože nejsou pokryti spravedlností krve prolité Ježíšem Kristem, nepřezijí Kristův návrat, ale přesto jsou zabiti jeho slovem symbolizovaným „*mečem, který vyšel z jeho úst*“. Tyto padlé bytosti, které jsou očitými svědky zjevení se pravého Boha, dojdou k poslednímu soudu, ale nebudou trpět utrpením z dlouhodobé smrti „*ohnivého jezera*“ vyhrazeného pro velké náboženské viníky aktivní ve vzpouře. Poté, co budou konfrontováni se slávou velkého Boha stvořitele, Velkého Soudce, budou náhle zničeni.

Zjevení 20: **tisíc let sedmého tisíciletí** **a poslední soud**

Ďáblův trest

Verš 1: „*Pak jsem viděl anděla sestupovat z nebe, který měl klíč od bezedné jámy a v ruce velký řetěz.*»

„*Anděl*“ neboli posel Boží „*sestupuje z nebe*“ na zem, která je zbavena všech forem pozemského, lidského a zvířecího života a zde přijímá své jméno „*propast*“, které ji označuje v Gn 1:2. „*Klíč*“ otevírá nebo zavírá přístup do této pusté země. A „*velký řetěz*“ držený v „*jeho ruce*“ nám umožňuje pochopit, že živá bytost bude připoutána na pusté zemi, která se stane jejím vězením.

Verš 2: „*Uchopil draka, prastarého hada, který je ďábel a satan, a svázel ho na tisíc let.*»

Výrazy, které označují „*Satana*“, vzpurného anděla, ve Zj. 12:9, jsou zde znovu citovány. Připomínají nám jeho velmi vysokou odpovědnost za utrpení způsobené jeho vzpurným charakterem; fyzické a morální utrpení a bolest, kterou na lidské bytosti uvalili vládcí podléhající jeho inspiracím a vlivům, protože byli stejně špatní jako on. Jako „*drak*“ vedl pohanský císařský Řím a jako „*had*“, papežský křesťanský Řím, ale v době reformace odmaskovaný, se opět choval jako „*drak*“, kterému slouží ozbrojené katolické a protestantské ligy a „*dragonády*“. „*Ludvíka XIV. Z tábora démonických andělů je „Satan“ jediným přeživším, zatímco čeká na svou smírnou smrt při posledním soudu, zůstane naživu dalších „tisíc let“ izolovaný, bez jakéhokoli kontaktu s jakýmkoli tvorem na zemi, která má stát se beztvářým a pouštním vězením, prázdným, osídleným pouze rozkládajícími se mrtvolami a kostmi lidí a zvířat.*

Anděl propasti na pusté zemi: Ničitel ze Zj.9:11 .

Verš 3: „ Uvrhl ho do bezedné jámy a zavřel a zapečetil vchod nad ním, aby již nespádl národy, dokud se nenaplní tisíc let. Poté se musí na chvíli odvázat. »

Uvedený obraz je přesný, Satan je umístěn na pusté zemi pod krytem, který mu brání v přístupu do nebe; tak, že se ocitne vystaven omezením lidské normy, jejíž ztrátu způsobil nebo podpořil. Ostatní živé bytosti, nebeští andělé a lidé, kteří se zase stali anděly, jsou nad ním, v nebi, kam již nemá přístup od vítězství Ježíše Krista nad hříchem a smrtí. Ale jeho situace se zhoršila, protože už nemá žádnou společnost, žádného anděla, žádného muže. V nebi jsou „ národy “, které tento verš cituje bez zmínky o „zemi“. Je to proto, že vykoupení z těchto národů jsou všichni v nebi v království Božím. Role „ řetězu “ je tak odhalena; nutí ho zůstat sám a izolovaný na zemi. V božském programu zůstane ďábel vězněm na „ tisíc let “, na jejichž konci bude propuštěn a bude mít přístup a kontakt s bezbožnými mrtvými vzkříšenými ve druhém vzkříšení, pro „druhou smrt“ posledního. soudu, na zemi, která pak bude na chvíli znovu osídlena. Znovu si podrobí odsouzené vzpurné národy v marných pokusech bojovat proti vykoupným svatým andělům a Ježíši Kristu, velkému Soudci.

Vykoupení soudí bezbožné

Verš 4: „ A viděl jsem trůny; a těm, kteří tam seděli, byla dána moc soudit. A viděl jsem duše těch, kteří byli sťati pro svědectví Ježíšovo a pro slovo Boží, i duše těch, kteří se neklaněli šelmě ani jejímu obrazu a nepřijali znamení na svá čelo a na ruce. Ožili a vládli s Kristem tisíc let .”

„ Ti, kteří sedí na trůnech “ mají královskou „ moc “ soudit . To je důležitý klíč k pochopení významu, který Bůh dává slovu „ král “. Nyní, ve svém království, v Ježíši Kristu „ Michaelovi “, Bůh sdílí svůj soud se všemi svými lidskými tvory vykoupnými ze země. Soud pozemských a nebeských ničemů bude společný a sdílený s Bohem. To je jediný aspekt kralování vykoupných vyvolených. Nadvláda není vyhrazena pro kategorii vyvolených, ale pro všechny, a Duch nám připomíná, že v době, která uplynula na zemi, došlo k prvním strašlivým vražedným pronásledování, které vyvolává citaci: „duše těch, kteří byli sťati, protože o Ježíšově svědectví a kvůli Božímu slovu “; Paul byl jedním z nich. Duch tak evokuje křesťanské oběti římského pohanství a netolerantní římské papežské víry působící v letech 30 až 1843. Poté se zaměřuje na poslední vyvolené, kterým hrozí smrt "šelmou, která vstává ze země" Apo .13:11 -15, v poslední hodině pozemského času; během roku 2029 až do prvního jarního dne předcházejícího Pesachu v roce 2030.

V souladu s oznámením „ sedmé trubky “ ve Zjevení 11:18 „ nadešel čas soudit mrtvé “ a toto je užitečnost času „ tisíc let “ citovaného v tomto verši 4. být zaměstnáním vykoupných, kteří vstoupili do nebeské věčnosti Boha. Budou muset „ soudit “ zlé lidi a padlé nebeské anděly. Pavel říká v 1. Korintským 6:3: „ Nevíte, že budeme soudit anděly? A jak moc bychom neměli soudit věci tohoto života? »

Druhé vzkříšení pro padlé rebely

Verš 5: „ *Ostatní mrtví neožili, dokud nebylo dokončeno tisíc let. Toto je první vzkříšení.* »

Pozor na past! Fráze „ *Ostatní mrtví neožili, dokud nebylo dokončeno tisíc let* “ tvoří závorku a výraz, který za ní následuje „ *Je to první vzkříšení* “, se týká prvních mrtvých v Kristu vzkříšeném. na začátku „ *tisíc let* “ citováno. Závorka evokuje, aniž by to jmenovala, oznámení o druhém „ *vzkříšení* “ vyhrazeném pro zlé mrtvé, kteří budou vzkříšeni na konci „ *tisíce let* “ pro poslední soud a smrtelný trest „ *jezera ohně a síry* “; která završí „ *druhou smrt* “.

Verš 6: „ *Blahoslavení a svatí, kdo mají účast na prvním vzkříšení! Druhá smrt nad nimi nemá žádnou moc; ale budou kněžími Božími a Kristovými a budou s ním kralovat tisíc let.* »

Tento verš velmi jednoduše shrnuje zjevený Boží spravedlivý soud. Blahoslavenství je určeno pravým vyvoleným, kteří se na počátku „ *tisíce let* “ účastní „ *vzkříšení z mrtvých v Kristu* “. Nepřijdou k soudu, ale sami budou soudci v soudu organizovaném Bohem v nebi po „ *tisíc let* “. Oznamovaná „ *vláda* “ „ *tisíc let* “ je pouze „ *vládou* “ soudcovské činnosti a je omezena na těchto „ *tisíc let* “. Po vstupu do věčnosti se vyvolení nemusí bát ani trpět „ *druhou smrtí* “, protože jsou to naopak oni, kdo způsobí, že ji budou trpět bezbožní mrtví, kteří jsou souzeni. A víme, že to jsou ti největší a nejzlejší, krutí a vražední náboženští viníci. Zvolení soudci budou muset určit délku utrpení, které musí každá ze souzených bytostí jednotlivě prožít v procesu svého zničení „ *druhé smrti* “, která nemá nic společného se současnou první pozemskou smrtí. . Neboť je to Bůh stvořitel, kdo dává ohni formu jeho ničivého působení. Oheň nemá žádný účinek proti nebeským tělesům a pozemským tělesům chráněným Bohem, jak dokazuje zkušenost tří Danielových společníků v Danielovi 3. Pro poslední soud bude tělo vzkříšení reagovat odlišně od současného pozemského těla. V Markovi 9:48 nám Ježíš odhaluje svou zvláštnost slovy: „ *kde jejich červ neumírá a kde oheň nehasne* “. Stejně jako prstence těla žížaly zůstávají jednotlivě animované, tělo zatracených bude vlastnit život až do svého posledního atomu. Rychlost jejich konzumace bude tedy záviset na délce doby utrpení, o které rozhodnou svatí soudci a Ježíš Kristus.

Poslední konfrontace

Verš 7: „ *Až se naplní tisíc let, Satan bude propuštěn ze svého vězení.* »

Na konci „tisíce let“ na krátkou dobu opět najde společnost. Toto je okamžik druhého „ *vzkříšení* “ vyhrazený pro pozemské rebely.

Verš 8: „ *A vyjde, aby svedl národy, které jsou ve čtyřech koutech země, Goga a Magoga, aby je shromáždil k boji; jejich počet je jako mořský písek.* ”

Tato společnost je společností „ *národů* “ vzkříšených po celé zemi, jak je naznačeno vzorcem „ *čtyř rohů* “. *země* “ neboli čtyři světové strany, které dávají akci univerzální charakter. Takové shromáždění nemá co srovnávat, kromě toho, že na úrovni válečné strategie je to podobnost s konfliktem třetí světové války o „ *šesté trubce* “ ze Zjevení 9:13. Je to toto přirovnání, které vede Boha k tomu, že těm, kdo se shromáždili na posledním soudu, dal jména „Góg a Magog“ původně citovaný v Ezechovi 38:2 a předtím v Gn 10:2, kde „Magog“ je druhý syn Jafeta. ; ale malý detail odhaluje pouze srovnávací aspekt této evokace, protože v

Ezechielovi je Magog zemí Gog a označuje Rusko, které během třetí světové války uvede do akce největší počet vojáků všech dob. válečná historie; což ospravedlňuje jeho obrovský rozmach a rychlé dobývání zemí západoevropského kontinentu.

Duch je přirovnává k „*písku moře*“, čímž zdůrazňuje důležitost počtu obětí posledního soudu. Je to také narážka na jejich podřízení ďáblu a jeho lidským agentům zjeveným ve Zj. 12:18 nebo 13:1 (v závislosti na biblické verzi): když mluvíme o „*draku*“, čteme: „*A stál na písku moře.*”

Nenapravitelný rebel Satan začíná znovu doufat, že se mu podaří porazit Boží armádu, a svádí ostatní odsouzené lidi tím, že je přesvědčí, aby se zapojili do boje proti Bohu a jeho vyvoleným.

Verš 9: „*A vystoupili na zem a obklíčili tábor svatých a milované město. Ale z nebe se snesl oheň a pohltil je.*» Ale dobytí půdy už nic neznamená, když se nemůžeme zmocnit protivníka, protože se stal nedotknutelným; stejně jako Danielovi společníci jim nemůže ublížit ani oheň, ani nic jiného. A naopak „*oheň z nebe*“ je zasáhne i v „*táboře svatých*“, na který nemá žádný vliv. Ale tento oheň „*požír*“ nepřátele Boha a jeho vyvolené. V Zachariáši 14 Duch prorokuje dvě války oddělené „*tisíci lety*“. To, co předchází a je uskutečněno „*šestou trubkou*“, je uvedeno ve verších 1 až 3, zbytek se týká druhé války vedené v hodině posledního soudu a po ní univerzálního řádu nastoleného na nové zemi. Ve 4. verši proroctví evokuje sestup Krista a jeho vyvolených na zem těmito slovy: „*Jeho nohy budou toho dne stát na hoře oliv, která je naproti Jeruzalému, na straně východu; hora oliv se rozdělí uprostřed, na východě a na západě a vznikne velmi velké údolí: polovina hory bude ustupovat na sever a polovina na jih.*» Tábor svatých posledního soudu je tak identifikován a lokalizován. Všimněme si, že teprve na konci nebeských „*tisíc let*“ Ježíšovy „*nohy*“ „*polož*“ na zemi, „*na horu oliv, která je naproti Jeruzalému, na straně východu*“. Špatně interpretovaný tento verš vedl k mylné víře o pozemské vládě Ježíše Krista během „*tisíciletí*“.

Verš 10: „*A ďábel, který je svedl, byl uvržen do jezera ohně a síry, kde je šelma a falešný prorok. A budou mučeni dnem i nocí na věky věků.*»

Nastal čas provést rozsudek náboženských rebelů zjevený ve Zjevení 19:20. V souladu s oznámením tohoto verše jsou „*ďábel, šelma a falešný prorok*“ spolu, „*zaživa uvrženi do jezera ohně a síry*“, což je výsledkem působení „*ohně z nebe*“, ke kterému se přidal k tomu je roztavené podzemní magma uvolněné prasklinami v kůře zemské kůry po celém povrchu planety. Země pak na sebe vezme podobu „*slunce*“, jehož „*oheň*“ požír

maso rebelů, kteří jsou sami uctívači (nevědomými, ale vinnými) slunce stvořeného Bohem. Právě při této akci trpí pozemští a nebeští viníci „*muka*“ „*druhé smrti*“, prorokovaná od Zj.9:5-6. Nespravedlivá podpora poskytnutá falešnému dni odpočinku způsobila tento hrozný konec. Protože naštěstí pro odsouzené, ať už to bude jakkoli dlouhé, „*druhá smrt*“ také končí. A výraz „*na věky věků*“ se nevztahuje na samotná „*muka*“, ale na ničivé následky „*ohně*“, který je způsobuje, protože to jsou důsledky, které budou definitivní a věčné.

Zásady posledního soudu

Verš 11: „ Pak jsem viděl velký bílý trůn a toho, který na něm seděl. Země i nebe utekly před jeho tváří a nenašlo se pro ně místo .”

„ Bílá “ dokonalé čistoty, její „ velký trůn “ je obrazem dokonale čistého a svatého charakteru Boha stvořitele všech životů a věcí. Jeho dokonalost nemůže tolerovat přítomnost „ země “ v jejím zdevastovaném a pohlceném aspektu, který jí dal poslední soud. Navíc, darebáci všeho původu byli zničeni, doba symbolů skončila a nebeský vesmír a jeho miliardy hvězd již nemají žádný důvod existovat; „ Nebe “ naší pozemské dimenze a vše, co obsahuje, jsou proto odstraněny, zmizely v nicotě. Je čas na věčný život ve věčném dni.

Verš 12: „ A viděl jsem mrtvé, velké i malé, jak stojí před trůnem. Knihy byly otevřeny. A byla otevřena další kniha, která je knihou života. A mrtví byli souzeni podle svých skutků, podle toho, co bylo napsáno v těchto knihách. »

Tito „ mrtví “, kteří byli shledáni vinnými, byli vzkříšeni pro konečný rozsudek. Bůh nedělá výjimku pro nikoho, jeho spravedlivý soud ovlivňuje „ velké “ i „ malé “, bohaté i chudé a uvaluje na ně stejný osud, smrt, poprvé v životě, rovnostářskou.

Tyto verše, které následují, poskytují podrobnosti o působení posledního soudu. Již prorokováno v Dan 7:10, „ knihy “ svědectví andělů jsou „ otevřené “ a tito neviditelní svědkové zaznamenali chyby a zločiny spáchané odsouzenými a po soudu každého případu vyvolenými a Ježíšem Kristem, konečný neodvolatelný konečný verdikt byl přijat jednomyslně. V době pravomocného rozsudku bude vyneseny rozsudek vykonán.

Verš 13: „ Moře vydalo mrtvé, kteří byli v něm, smrt a peklo vydaly mrtvé, kteří byli v nich; a každý byl souzen podle svých skutků. »

Princip definovaný v tomto verši platí pro obě vzkříšení. „ Mrtví “ mizí v „ moři “ nebo na „ pevnině “; Právě tyto dvě možnosti jsou označeny v tomto verši. Všimněme si podoby „ měl “, kterou je evokována entita „země“. Neboť toto jméno je skutečně oprávněné, protože Bůh hříšnému člověku prohlásil: „ Prach jsi a v prach se obrátíš “ v Gn 3:19. „ Měl “ je tedy „ prach “ „země“. Smrt někdy pohltila ohněm lidské bytosti, které se proto podle normálního pohřebního ritu „ nevrátily v prach “. To je důvod, proč, nevyjímaje tento případ, Duch specifikuje, že „ smrt “ sama vrátí ty, které zasáhla v jakékoli podobě; pochopením rozpadu způsobeného jaderným požárem, který nezanechává žádnou stopu po zcela rozpadlém lidském těle.

Verš 14: „ A smrt a peklo byly uvrženy do ohnivého jezera. Toto je druhá smrt, ohnivě jezero. »

„ Smrt “ byla zásada absolutně protichůdná k zásadě života a jejím účelem bylo odstranit tvory, jejichž životní zkušenost byla souzena a odsouzena Bohem. Jediným smyslem života je představit Bohu nového kandidáta na výběr věčných přátel. Když tato selekce proběhla a bezbožní byli zničeni, „ smrt “ a „země“ „ měla mrtvé “ již nemají žádný důvod existovat. Destruktivní principy těchto dvou věcí jsou samy zničeny Bohem. Po „ ohnivém jezeře “ je vytvořen prostor pro život a božské světlo, které osvětluje jeho stvoření.

Verš 15: " Kdo nebyl nalezen zapsán v knize života, byl uvržen do ohnivého jezera." »

Tento verš to potvrzuje, Bůh skutečně postavil před člověka pouze dvě cesty, dvě volby, dva osudy, dva osudy (Dt 30:19). Jména vyvolených znal Bůh od založení světa nebo ještě dále, z programování jeho projektu zaměřeného na poskytování svobodných a nezávislých tvorů pro společnost. Tato volba ho bude stát hrozná utrpení v těle z masa, ale jeho touha po lásce byla větší než jeho strach, spustil svůj projekt a předem znal podrobné naplnění našeho příběhu o nebeském životě a pozemském životě. Věděl, že jeho první stvoření se jednoho dne stane jeho smrtelným nepřítelem. Ale dal mu, navzdory těmto znalostem, všechny šance, aby svůj projekt opustil. Věděl, že je to nemožné, ale nechal to být. Znal tak jména vyvolených, jejich činy, svědectví celého jejich života a každého k němu vedl a vedl ve své době a epoše. Jen jedna věc je pro Boha nemožná: překvapení.

Znal také jména zástupů lhostejných, vzpurných, modlářských lidských tvorů, které proces lidské reprodukce vytvořil. Rozdíl v Božím soudu zjevený ve Zj 19:19-20 platí pro všechna jeho stvoření. Někteří z nich, kteří jsou méně vinni, budou zabiti „ *slovem Božím* “, aniž by zažili „ *muka ohně druhé smrti* “, která jsou určena výhradně křesťanským a židovským náboženským viníkům. Ale druhé „ *vzkříšení* “ se týká všech jeho lidských tvorů narozených na zemi a andělů stvořených v nebi, neboť Bůh prohlásil v Římanům 14:11: „ *Neboť je psáno: Jakože jsem živ, praví Hospodin, skloní se přede mnou každé koleno. a každý jazyk vzdá slávu Bohu.* “

Zjevení 21: symbolizoval oslavený Nový Jeruzalém

Verš 1: „ *Potom jsem viděl nové nebe a novou zemi; neboť první nebe a první země pominuly a moře již nebylo.* »

Duch s námi sdílí pocity inspirované nastolením nového multidimenzionálního řádu po konci 7. tisíciletí. Od této chvíle se již nebude počítat čas, vše, co žije, vstupuje do nekonečné věčnosti. Vše je nové nebo přesněji obnovené. „ *Nebe a země* “ z éry hříchu zmizely a symbol „ *smrti* “, „ *moře* “ již není. Jako Stvořitel změnil Bůh vzhled planety Země a nechal pro její obyvatele zmizet vše, co představovalo riziko nebo nebezpečí; takže už žádné oceány, žádné hory se strmými skalnatými štíty. Stala se velkou zahradou jako první „ *Eden* “, kde je všechno sláva a mír; která bude potvrzena v Rev.22.

Verš 2: „ *A viděl jsem svaté město, nový Jeruzalém, sestupovat z nebe od Boha, připravený jako nevěsta ozdobená pro svého muže.* »

Tato nová rekreace přivítá shromáždění vyvolených vykoupených svatých ze země jmenované v tomto verši „ *svaté město* “, jako ve Zj 11:2, „ *Nový Jeruzalém* “, „ *nevěsta* “ Ježíše Krista, jejího „ *manžela* “. Ona „ *sestupuje z nebe* “, z království Božího, kam vstoupila při návratu ve slávě svého Spasitele. Poté poprvé sestoupila na zem na konci „ *tisíce let* “ nebeského soudu k poslednímu soudu. Poté se vrátila do nebe a čekala, až „ *nové nebe a nová země* “ budou připraveny ji přijmout. Všimněte si, že slovo „ *nebe* “ je v jednotném čísle, protože evokuje dokonalou jednotu v opozici k množnému čísle „ *nebesa* “, které v Gn 1:1 naznačuje rozdělení nebeských bytostí na dva protichůdné tábory.

Verš 3: „ *A slyšel jsem mocný hlas od trůnu: Hle, Boží stánek s lidmi! Bude s nimi bydlet a oni budou jeho lidem a sám Bůh bude s nimi.* »

„ *Nová země* “ vítá vzácného hosta, protože „ *Bůh sám* “, opouštějící svůj starověký nebeský trůn, přichází dosadit svůj nový trůn na zemi, kde porazil ďábla, hřích a smrt. „ *Boží svatostánek* “ označuje nebeské tělo Boha Ježíše Krista „ *Michael* “ (= který je jako Bůh). Ale je také symbolem shromáždění vyvolených, nad kterým vládne Duch Ježíše Krista. „ *Svatostánek, chrám, synagoga, kostel* “, všechny tyto výrazy jsou symboly lidu vykoupených svatých předtím, než je postavil člověk; každý z nich označuje etapu v postupu božského projektu. A za prvé, „ *svatostánek* “ označuje východ Hebrejů z Egypta vedených a vedených Bohem do pouště, viditelně projevený oblakem, který se jako sloup snesl nad posvátný stan. Tehdy už byl „ *s muži* “; což ospravedlňuje použití tohoto výrazu v tomto verši. Potom „ *chrám* “ označuje pevnou konstrukci „ *svatostánku* “; práce nařízené a provedené za krále Šalamouna. V hebrejštině výlučně slovo „ *synagoga* “ znamená: shromáždění. Ve Zj. 2:9 a 3:9 Duch Kristův odkazuje na vzpurný židovský národ jako na „ *synagogu Satana* “. Poslední slovo „ *církev* “ označuje shromáždění v řečtině (ecclesia); jazykem šíření křesťanského učení Bible. Ježíš přirovnal „ *jeho tělo* “, v „ *chrámu* “ „ *Jeruzaléma* “ a podle Ef.5:23 je shromáždění, jeho „ *církev* “, „ *jeho tělo* “: „ *manžel je hlavou manželky, jako je Kristus. hlava Církve, která je jeho tělem a jejímž je Spasitelem* “. Vzpomínáme na smutek, který prožívali Ježíšovi apoštolové, když je opustil, aby vystoupil do nebe. Tentokrát může „ *můj manžel bydlet se mnou* “ říci Vyvolená ve své instalaci na „ *nové zemi* “. Právě v tomto kontextu mohou poselství dvanácti jmen „ *dvanácti kmenů* “ Rev. 7 vyjadřovat nefalšovanou radost a štěstí z jejich vítězství.

Verš 4: „ *Setře jim každou slzu z očí a smrti již nebude a nebude již truchlení, ani pláč ani bolest, neboť dřívější věci pominuly.* »

Spojení se Zj 7:17 je potvrzeno tím, že zde nacházíme Boží zaslíbení, kterým Zj 7 končí: „ *Setře jim každou slzu z očí* “. Lékem na pláč je radost a radost. Mluvíme o hodině, kdy budou dodrženy a naplněny Boží zaslíbení. Dívejte se pozorně na tuto úžasnou budoucnost, protože před námi je čas naplánovaný pro „ *smrt, truchlení, pláč, bolest* “, která již nebude pouze obnovou všech věcí naším vznešeným a úžasným stvořitelem Bohem. Upřesňuji, že tyto hrozné věci zmizí až po posledním soudu, který bude vykonán na konci „ *tisíce let* “. Pro vyvolené, ale pouze pro ně, účinky zla přestanou při návratu ve slávě Pána Boha všemohoucího.

Verš 5: „ *A ten, který seděl na trůnu, řekl: Hle, všechno tvořím nové. A on řekl: Pište; neboť tato slova jsou jistá a pravdivá.* »

Stvořitel Bůh se osobně zavazuje slibem a dosvědčuje toto prorocké slovo: „ *Hle, všechno tvořím nové* “. Nemá smysl hledat v našich pozemských zprávách obraz, abychom se pokusili získat představu o tom, co Bůh připravuje, protože to, co je nové, nelze popsat. A do té doby nám Bůh jen připomínal bolestné věci naší doby tím, že nám řekl, že už nebudou na „*nové zemi a novém nebi*“, které si tak uchovávají všechna svá tajemství a překvapení. Anděl k tomuto výroku dodává: „ *neboť tato slova jsou jistá a pravdivá* “. Boží volání po milosti v Ježíši Kristu vyžaduje neochvějnou víru, abychom získali odměnu za Boží zaslíbení. Je to obtížná cesta, která jde proti normám světa. Vyžaduje to velkého ducha oběti, sebezapření, v pokoře otroka poddaného svému Pánu. Boží úsilí o posílení naší důvěry je proto dobře odůvodněné: „jistota v pravdě zjevené a vyjádřené“ je měřítkem pravé víry.

Verš 6: „ *A řekl mi: Je hotovo! Jsem alfa a omega, začátek a konec. Tomu, kdo žízní, dám zdarma z pramene vody života.* ”

Stvořitel Bůh Ježíš Kristus tvoří „ *vše nové* “. „ *Je hotovo!* ” » ; Ža.33:9: „ *Neboť řekl, a ta věc se stala; nařizuje a existuje.* ” Jeho tvůrčí slovo je dokončeno, jakmile slova vyjdou z jeho úst. Od 30. roku, za námi, se program křesťanské éry zjevený v Danielovi a Zjevení naplňuje do nejmenších detailů. Bůh nás zve, abychom se znovu podívali do budoucnosti, kterou připravil pro své vyvolené; oznámené věci budou provedeny stejným způsobem, s naprostou jistotou. Ježíš nám říká jako ve Zj 1,8: „ *Já jsem alfa a omega, počátek a konec* “. Myšlenka „ *začátek a konec* “ dává smysl pouze v naší zkušenosti s pozemským hříchem, který zcela skončí na „ *konci* “ sedmého tisíciletí po zničení hříšníků a smrti. Synům Božím rozptýleným po kupecké zemi Ježíš nabízí „ *zdarma* “, „ *z pramene vody života* “. Je sám sebou, „ *zdrojem* “ této „ *vody života* “, která symbolizuje věčný život. Boží dar je zdarma, toto objasnění odsuzuje prodej římskokatolických „*odpustků*“, které označovaly milost získanou za cenu od papežství.

Verš 7: „ *Kdo vítězí, zdědí tyto věci; Budu jeho Bohem a on bude mým synem.* ”

Boží vyvolení jsou spoludědicové s Ježíšem Kristem. Za prvé, skrze své vlastní „ *vítězství* “ Ježíš „ *zdedil* “ královskou slávu uznávanou všemi jeho nebeskými tvory. Po něm jeho vyvolení, také „ *vítězové* “, ale skrze jeho „ *vítězství* “ „ *zdedí tyto nové věci* “, které pro ně Bůh speciálně stvořil. Ježíš potvrdil své božství apoštolu Filipovi v Janovi 14:9: „ *Ježíš mu řekl: Tak dlouho jsem s tebou, a nepoznal jsi mě, Filipe! Kdo viděl mne, viděl Otce; jak říkáš: Ukaž nám Otce?* » Muž mesiáš se představil jako „ *Věčný Otec* “, čímž potvrdil prohlášení prorokované v Iz.9:6 (nebo 5), které se ho týkalo. Ježíš Kristus je tedy pro své vyvolené, jejich bratra i otce. A oni sami jsou jeho bratři a jeho synové. Ale volání je individuální, takže Duch říká, jako na konci 7 epoch tématu „*Dopisů*“: „ *Kdo vítězí* “, „ *bude mým synem* “. Vítězství nad hříchem je vyžadováno, abychom mohli těžit ze statusu „ *syna* “ živého Boha.

Verš 8: „ *Ale zbabělí, nevěřící, ohavní, vrazi, smilníci, mágové, modloslužebníci a všichni lháři, jejich podíl bude v jezeře, které hoří ohněm a sírou, což je druhá smrt. .* »

Tato kritéria lidských charakterů se nacházejí v celém pohanském lidstvu, avšak Duch se zde zaměřuje na plody falešného křesťanského náboženství; odsouzení židovského náboženství jasně vyjádřil a zjevil Ježíš ve Zj. 2:9 a 3:9.

Podle Zj 19:20 bude „... jezero hořící ohněm a sírou“ při posledním soudu částí vyhrazenou pro „ *šelmu a falešného proroka* “: katolickou víru a protestantskou víru. Falešné křesťanské náboženství se neliší od falešného židovského náboženství. Jeho prioritní hodnoty jsou opakem Božích. A tak zatímco židovští farizeové vyčítali Ježíšovým učedníkům, že si před jídlem neumývali ruce (Mt 15:2), Ježíš jim tuto výtku nikdy neučinil, a pak v Mt 15:17 až 20 řekl: „ *Udělejte Nechápete, že co vstoupí do úst, jde do břicha a pak je vrženo do tajných míst? Ale co vychází z úst, vychází ze srdce, a to člověka poskvrňuje. Neboť ze srdce vycházejí zlé myšlenky, vraždy, cizoložství, smilstvo, krádež, křivá svědectví, pomluva. To jsou věci, které poskvrňují člověka; ale jíst bez mytí rukou člověka neposkvrňuje”*. Stejně tak falešné křesťanské náboženství maskuje své hříchy proti Duchu tím, že především odsuzuje hříchy těla. Ježíš vyjádřil svůj názor tím, že řekl Židům v Mt 21:3: „ *Celníci a nevěstky půjdou před vámi do království nebeského* “; samozřejmě za podmínky, že všichni budou činit pokání a obrátit se k Bohu a jeho čistotě. Je falešným náboženstvím, které Ježíš pojednává o „ *slepých průvodcích* “, kterým vyčítá v Mt 23:24, že „ *odfiltrovali komára a pohltili velblouda* “, nebo také, že „ *viděli slámu v oku bližního, aniž by viděli paprsek, který je v jeho vlastním* “ podle Lukáše 6:42 a Mat.7:3 až 5.

Pro každého, kdo se ztotožňuje se všemi těmito osobnostními kritérii, která Ježíš vyjmenovává, je malá naděje. Pokud jen jeden odpovídá vaší povaze, budete muset bojovat proti tomu a překonat svou chybu. První bitva víry je proti sobě; a to je nejtěžší protivenství překonat.

V tomto výčtu, upřednostňujícím jejich duchovní význam, Ježíš Kristus, velký božský soudce, uvádí chyby obviněné z falešné křesťanské víry typu papežského římského katolicismu. Tím, že se zaměřuje na „zbabělce“, označuje ty, kteří odmítají zvítězit ve svém boji víry, protože všechny jeho sliby jsou vyhrazeny „ *tomu, kdo vítězí* “. Není však možné vítězství pro ty, kteří odmítají bojovat. „ *Věrný svědek* “ musí být odvážný; opustit zbabělce. „ *Bez víry není možné líbit se Bohu* “ (Žd 11:6); exit, „ *nevěřící* “. A víra, která neodpovídá víře Ježíšově dané jako vzor k napodobování, je pouze nevírou. „ *Ohavnosti* “ jsou Bohu odporné a zůstávají plodem pohanů ;_exit, „ *ohavný* “. Je to únik připisovaný „ *Babylonu velkému, matce nevěstek a ohavností země* “ podle Zj 17:4-5. „ *Vrazi* “ překračují šesté přikázání; exit, „ *vrah* “. Vražda je připisována katolické víře a protestantské víře „pokrytců“ podle Dan.11:34. „ *Neskromní* “ mohou změnit své chování a překonat své zlo, jinak; vystoupit „ *ten nestydatý* “. Ale *duchovní „neslušnost“* připisovaná katolické víře ve srovnání s „ *prostitutkou* “ jí zcela zavírá dveře do nebe. Kromě toho Bůh odsuzuje její „ *nečudnost* “, která vede k duchovnímu „ *cizoložství* “: obchod s ďáblem. „ *Magové* “ jsou katoličtí kněží a protestantští stoupenci démonického spiritualismu; exit, „ *kouzelník* “; tato

akce je připisována „*Babylonu velkému*“ ve Zj. 18:23. „*Modláři*“ také označuje katolickou víru, její vyřezávané modly, předměty adorace a modlitby; exit, „*modloslužebník*“. A nakonec Ježíš cituje „*lháře*“, kteří mají za svého duchovního otce „*d'ábla, lháře a vraha od počátku a otce lži*“ podle Jana 8:44; odejít „*lhář*“.

Verš 9: „*Potom přišel jeden ze sedmi andělů, kteří drželi sedm nádob posledních sedmi ran, a promluvil ke mně: Pojd', ukážu ti nevěstu, manželku Beránkovu.*»

V tomto verši Duch posílá poselství povzbuzení vyvoleným, kteří vítězně projdou tragickým a hrozným časem božských „*sedmi posledních ran*“. Jejich odměnou bude vidět („*Ukážu vám*“) slávu vyhrazenou vítězným vyvoleným, kteří v této poslední historické fázi země hříchu tvoří a představují „*nevěstu, manželku Beránkovu*“, Ježíše Krista. ..

„*Sedm andělů, kteří drželi sedm nádob naplněných sedmi posledními ranami*“ se zaměřovalo na lidské bytosti splňující kritéria falešného křesťanského náboženství citovaného v předchozím verši. Těchto „*sedm posledních ran*“ bylo částí, kterou Bůh brzy dá padlému táboru. Nyní nám v symbolických obrazech ukáže část, která připadne vítězným vykoupeným vyvoleným. V symbolice odhalující city, které k nim Bůh chová, anděl ukáže vyvolenému, jehož shromáždění tvoří společně „*nevěstu beránka*“. Tím, že Duch upřesňuje „*manželka Beránkova*“, potvrzuje učení dané v Efezském 5:22 až 32. Apoštol Pavel popisuje ideální vztah manžela a manželky, který bohužel najde své naplnění pouze ve vztahu vyvolených s Kristem. . A my se musíme naučit znovu číst příběh Genesis ve světle této lekce, kterou nám dal Duch živého Boha, stvořitele všeho života a skvělého vynálezce jeho dokonalých hodnot. Slovo „*žena*“ spojuje „*nevěstu*“, „*Vyvolenou*“ Krista s obrazem „*ženy*“ představeným ve Zjevení 12.

Obecný popis oslavených vyvolených

Verš 10: „*A odnesl mě v duchu na velikou a vysokou horu. A ukázal mi svaté město Jeruzalém, které sestoupilo z nebe od Boha, majíc Boží slávu.*»

V duchu je Jan přenesen do okamžiku, kdy Ježíš Kristus a jeho vyvolení sestoupí z nebe po nebeském soudu „*tisíc let*“ sedmého tisíciletí. Ve Zjevení 14:1 bylo „*zapečetěných*“ adventistů „*144 000*“ křesťanských duchovních „*dvanácti kmenů*“ zobrazeno na „*hoře Sion*“. Po „*tisíci letech*“ se prorokovaná věc naplňuje v realitě „*nové země*“. Od návratu Ježíše Krista obdrželi vyvolení od Boha oslavené nebeské tělo, které se stalo věčným. Odrážejí tak „*slávu Boží*“. Tuto proměnu oznamuje apoštol Pavel v 1. Kor. 15:40 až 44: „*Existují také nebeská těla a pozemská těla; ale jasnost nebeských těles je jiná, pozemských těles je jiná. Jeden je jas slunce, jiný jas měsíce a jiný jas hvězd; i hvězda se svou jasností liší od jiné hvězdy. Tak je to i se vzkříšením mrtvých. Tělo je zaseto porušitelné; povstává neúplatné; opovrženímhodně se zasévá, slavně vstává; je oset nemocný, vstává plný síly; je zaseto jako zvířecí tělo, křísí jako duchovní tělo. Existuje-li zvířecí tělo, existuje i tělo duchovní ."*

Verš 11: „*Jeho jas byl jako jas velmi drahého kamene, jaspisu průhledného jako křišťál.*»

Boží sláva “ , citovaná v předchozím verši, která ji charakterizuje, je potvrzena, protože „ kámen jaspisu “ také označuje aspekt „ Toho, který sedí na trůnu “ ve Zj. 4:3. Mezi těmito dvěma verši zaznamenáváme rozdíl, protože ve Zj. 4 má tento „ kámen jaspisu “, který symbolizuje Boha , v kontextu soudu také vzhled „sardonyxu “ . Zde, po vyřešení problému hříchu, se Vyvolená představuje v aspektu dokonalé čistoty „průhledné jako křišťál “.

Verš 12: „ Měla velkou a vysokou zeď. Mělo dvanáct dveří a na dveřích dvanáct andělů a napsaná jména dvanácti kmenů synů Izraele :

Obraz navržený Duchem Ježíše Krista je založen na symbolice „ **chrámu svatý** ” duchovní zmíněný v Ef.2:20 až 22.: “ Byli jste postaveni na základech apoštolů a proroků, přičemž úhelným kamenem je sám Ježíš Kristus. V něm se celá budova, dobře koordinovaná, tyčí jako **svatý chrám** v Pánu. V něm jste také budování do Božího příbytku v Duchu. ”. Ale tato definice se týkala pouze Vyvolených apoštolské doby. „ Vysoká zeď “ zobrazuje vývoj křesťanské víry od roku 30 do roku 1843; poznamenejme, že až do tohoto data zůstává měřítko pravdy, které apoštolové chápali a učili, nezměněno. To je důvod, proč změna dne odpočinku stanovená v roce 321 **porušuje** svatou smlouvu uzavřenou s Bohem krví Ježíše Krista. Pokud jde o skutečné příjemce Zjevení tohoto proroctví, symboly, které zobrazují adventistickou víru, oddělenou Bohem od roku 1843, jsou zobrazeny „dvanácti dveřmi“, „otevřenými“ před zvolenými představiteli „ Filadelphie “ (Zj. 3: 7) a „ zavřeno “ před padlými „ živými mrtvými “ ze „ Sard “ (Zj. 3:1). Oni „ nesou jména 12 kmenů zapečetěných Boží pečeti “ ve Zjevení 7.

Verš 13: „ Na východ tři brány, na sever tři brány, na jih tři brány a na západ tři brány. »

Tato orientace „ dveří “ ke čtyřem světovým stranám ilustruje jejich univerzální charakter; který odsuzuje a činí nelegitimním náboženství, které si nárokuje univerzalizmus přeložené řeckým kořenem „katholikos“ nebo „katolický“. Od roku 1843 je tedy adventismus pro Boha jediným křesťanským náboženstvím, kterému svěřil své „ věčné evangelium “ (Zj. 14:6) pro univerzální poslání učít obyvatelstvo země. Kromě pravdy, kterou zjevuje svému duchovnímu Vyvolenému až do konce světa, neexistuje žádná spása. Adventismus se zrodil ve formě náboženského obrozeneckého hnutí motivovaného ohlášením návratu Ježíše Krista očekávaného poprvé na jaře 1843; a tento charakter si musí zachovat až do skutečného konečného návratu Ježíše Krista plánovaného na jaro 2030. Protože „hnutí“ je činnost v neustálém vývoji, jinak to již není „hnutí“, ale „zablokovaná“ a mrtvá instituce, který upřednostňuje tradici a náboženský formalismus; nebo vše, co Bůh nenávidí a odsuzuje; a již odsoudil mezi vzbouřenými Židy, první nevěřící.

Podrobný popis v chronologickém pořadí

Základy křesťanské víry

Verš 14: „ Zeď města měla dvanáct základů a na nich dvanáct jmen dvanácti Beránkových apoštolů. »

Tento verš zobrazuje apoštolskou křesťanskou víru, která pokrývá, jak jsme viděli, období mezi 30 a 1843 a jejíž učení bylo překrouceno Římem v letech 321 a 538. „Vysoká zed“ je tvořena *staletým* shromážděním „**živých kamenů**“ podle 1 Pie.2:4-5: „*Přiblížte se k němu, **kámen živý**, zavržený lidmi, ale vyvolený a vzácný před Bohem; a vy sami, **jako živé kameny**, vybudujte se, abyste vytvořili duchovní dům, **svaté kněžství**, abyste přinášeli duchovní oběti, přijatelné Bohu skrze Ježíše Krista.*“

Verš 15: „*Ten, který ke mně mluvil, měl jako míru zlatou třtinu, aby změřil město, jeho brány a jeho hradby.*»

Zde, stejně jako ve Zj. 11:1, jde o „*měření*“ nebo vynášení soudu o hodnotě oslavených vyvolených, o adventistické éře (*12 bran*) a o apoštolské víře (*základ a zed'*). Jestliže „*rákos*“ ze Zj. 11:1 byla „*jako hůl*“, nástroj trestu, absolutní opak, pak je to v tomto verši „*zlatá rákos*“; „*zlato*“ je symbolem „*víry očištěné zkouškou*“ podle 1Pt 1:7: „*aby zkoušení vaší víry, vzácnější než zlato podléhající zkáze (které je však zkoušeno ohněm), vyústilo ve chválu, sláva a čest, když se zjeví Ježíš Kristus.*“ Víra je tedy měřítkem Božího soudu.

Verš 16: „*Město mělo tvar čtverce a jeho délka se rovnala jeho šířce. Změřil město rákosím a našel dvanáct tisíc stadií; délka, šířka a výška byly stejné.*»

„*Čtverec*“ je v ploše perfektní ideální tvar. Původně se nachází v aspektu „*svatyně svatých*“ nebo „*nejsvatější místo*“ ve svatostánku postaveném v době Mojžíše. Tvar „*čtverce*“ je důkazem inteligentního zapojení, příroda žádný dokonalý „*čtverec*“ nepředstavuje. Boží inteligence se objevuje v rozměrech hebrejské svatyně, která byla vytvořena zarovnáním tří „*čtverců*“. Dvě byly použity pro „*svaté místo*“ a třetí pro „*svatyni svatých*“ nebo „*nejsvětější místo*“, které bylo výhradně vyhrazeno pro Boží přítomnost, a proto oddělené „*závojem*“, obrazem hříchu, který Ježíš usmíří ve své hodině. Tyto proporce tří třetin byly obrazem 6000 nebo třikrát 2000 let věnovaných výběru vyvolených v záchranném projektu navrženém Bohem. Na konci tohoto výběru jsou tedy vyvolení zobrazení „*náměstím*“ „*nejsvětějšího místa*“, které prorokovalo výsledek projektu spásy; toto duchovní místo se stává přístupným díky smíření, které přinesla smlouva v Kristu. A popsané duchovní „*náměstí*“ chrámu tak dostalo svůj základ 3. dubna 30, kdy spasení začalo dobrovolnou smírnou smrtí našeho Vykupitele Ježíše Krista. Obraz „*čtverce*“ nestačí k dokonalosti této definice skutečné dokonalosti, jejíž symbolické číslo je „*tři*“. Představuje se nám také „*kostka*“. Se stejnou mírou „*délky, šířky a výšky*“ máme tentokrát symbol „*trojky*“ dokonalé „*kubické*“ dokonalosti, shromáždění vyvolených vykoupěných Ježíšem Kristem. V roce 2030 bude dokončena stavba „*čtvercového města*“ (a dokonce krychlového: „*jeho výška*“), „*jeho základů a jeho dvanácti bran*“. Tím, že mu Duch dává krychlový tvar, zakazuje doslovný výklad „*města*“, který mu dávají zástupy.

Naměřené číslo „*12 000 stadií*“ má stejný význam jako „*12 000 zapečetěných*“ v Rev.7. Pro připomenutí: 5 + 7 x 1000, tedy člověk (5) + Bůh (7) x v množství (1000). Slovo „*stadiony*“ naznačuje jejich účast v závodě, jehož cílem je „*vyhrát cenu nebeského povolání*“ podle Pavlova učení ve Fl 3:14: „*Utíkám k cíli, abych vyhrál cenu nebeské povolání Boha v Ježíši Kristu.*» ; a v 1. Kor. 9:24: „*Copak nevíte, že ti, kdo běží na stadionu, běží všichni, ale jen jeden*“

dostane cenu? Utíkejte tak, abyste to vyhráli. » Vítězní Vyvolení běželi a získali cenu udělenou Bohem v Ježíši Kristu.

Verš 17: „*A změřil zed' a našel sto čtyřicet čtyři loket, mužská míra, což byla míra anděla.* »

Za „*lokty*“, zavádějícími rozměry, nám Bůh zjevuje svůj soud a zjevuje nám, že pouze muži symbolizovaní číslem „5“, kteří uzavřeli spojenectví s Bohem, jehož číslo je „7“. Součet těchto dvou čísel dává „12“, což při „na druhou“ dává číslo „144“. Přesná „*míra člověka*“ potvrzuje soud *vyvolených „mužů“* vykoupených krví prolitou Ježíšem Kristem. Číslo „12“ je tedy přítomno ve všech fázích projektu svaté aliance uzavřené s Bohem: 12 hebrejských patriarchů, 12 apoštolů Ježíše Krista a 12 kmenů k obrazu adventistické víry založené v letech 1843-1844.

Verš 18: „*Zed' byla z jaspisu a město z čistého zlata jako čistého skla.* »

Prostřednictvím těchto symbolů Bůh odhaluje své ocenění víry, kterou projevovali jeho vyvolení až do roku 1843. Často měli málo světla, ale jejich svědectví o Bohu ho vynahradilo a naplnilo láskou. „*Čisté zlato a čisté sklo*“ tohoto verše ilustrují čistotu jejich duší. Často se vzdali svého života kvůli důvěře v Boží zaslíbení zjevená skrze Ježíše Krista. Důvěra v něj vložená nebude zklamána, on sám je přivítá na „*první vzkříšení*“, to pravé „*mrtvé v Kristu*“, na jaře 2030.

Apoštolský základ

Verš 19: „*Základy městské hradby byly ozdobeny drahými kameny všeho druhu: první základ byl z jaspisu, druhý ze safíru, třetí z chalcedonu, čtvrtý ze smaragdu*“

Verš 20: „*pátý ze sardonyxu, šestý ze sardonyxu, sedmý z chryzolitů, osmý z berylu, devátý z topazu, desátý z chrysoprasu, jedenáctý z hyacintů, dvanáctý z ametystů.* »

Bůh zná myšlenky lidí a co cítí, když obdivují krásu drahých kamenů, když jsou broušeny nebo leštěny. Aby získali tyto věci, někteří utrácí jmění tak, že se zničí, taková je jejich náklonnost k nim. Ve stejném procesu Bůh použije tento lidský cit k vyjádření citů, které chová ke svým milovaným a požehnaným vyvoleným.

Tyto různé „*drahokamy*“ nás učí, že vyvolení nejsou identické klony, protože každý člověk má svou osobnost, samozřejmě na fyzické úrovni, ale především na duchovní úrovni, na úrovni svého charakteru. Příklad uvedený „*dvanácti apoštolů*“ Ježíše tuto myšlenku potvrzuje. Mezi Jeanem a Pierrem, jaký rozdíl! Ježíš je však miloval jak s jejich odlišností, tak i pro jejich odlišnost. Skutečné bohatství života stvořeného Bohem spočívá v této rozmanitosti osobností, které mu všechny dokázaly dát první místo ve svých srdcích a všech svých duších.

adventismus

Verš 21: „*Dvanáct bran bylo dvanáct perel; každé dveře byly z jediné perly. Náměstí bylo z čistého zlata jako průhledné sklo.* »

Od roku 1843 vybraní vyvolení neprokázali větší víru než ti, kteří je předcházeli v rozsudku nad soudcem Spasitelem. Symbol „ *jedné perly* “ je způsoben přístupem pozhnaného adventismu k plnému pochopení Božího plánu spásy. Pro Boha od roku 1843 vybraní adventističtí vyvolení prokázali, že jsou hodni přijmout všechno jeho světlo. Ale díky neustálému růstu dostávají poslední dokonalou formu prorockých vysvětlení pouze poslední disidentští adventisté. Chci říct, že poslední vybraný adventista nebude mít větší hodnotu než ostatní vykoupení z apoštolských časů. „ *Perla* “ signalizuje vyvrcholení spásného projektu, který uvedl do pohybu Bůh. Odhaluje specifickou zkušenost, která spočívala v obnovení **všech** doktrinárních pravd zkreslených a napadených římsko-katolickou papežskou vírou a protestantskou vírou, která upadla do apostaze. A nakonec nám odhaluje nesmírnou důležitost, kterou Bůh přikládá tomu, aby se na jaře roku 1843 začal uplatňovat výnos z Daniela 8:14: „*Do večera dva tisíce tři sta a svatost bude ospravedlněna*“. „ *Perla* “ je obrazem této „ *oprávněné svatosti* “, která na rozdíl od jiných drahých kamenů nesmí být broušena, aby odhalila svou krásu. V tomto konečném kontextu se shromáždění posvěcených vyvolených jeví jako harmonické, „ *nezavrženíhodné* “ podle Zj. 14:5, vzdávající Bohu veškerou slávu, kterou si zaslouží. Prorocká sobota a jím prorokované sedmé tisíciletí se spojují a jsou dovršeny ve vší dokonalosti spasitelného projektu, který vymyslel velký Bůh stvořitel. Jeho „ *perla velké ceny* “ z Mt 13:45-46 vyjadřuje všechnu nádheru, kterou jí chtěl dát.

Velké změny nového Jeruzaléma

Duch upřesňuje: „ *Náměstí bylo vyrobeno z čistého zlata, jako průhledné sklo.* » Citováním tohoto „ *místa ryzího zlata* “ nebo čisté víry navrhuje srovnání s Paříží, která nese obraz hříchu tím, že dostává jména „ *Sodoma a Egypt* “ ve Zj 11:8.

Verš 22: „ *Neviděl jsem ve městě žádný chrám; neboť Pán Bůh všemohoucí je jeho chrámem, stejně jako Beránek.* »

Čas pro symboly uplynul, vyvolení vstoupili do skutečného uskutečnění božského projektu spásy. Jak tomu dnes rozumíme na zemi, „ *chrám* “ shromažďování již nebude mít žádný užitek. Vstup do věčnosti a reality učiní zbytečnými „ *stíny* “, které prorokovaly podle Kol.2:16-17: „ *At' vás tedy nikdo nesoudí za jídlo nebo pití, ani za svátek, novoluní nebo sabat. : byl to stín věcí budoucích, ale tělo je v Kristu* . Pozornost ! V tomto verši se formule „ *sabatů* “ týká „ *sabatů* “ pořádaných náboženskými svátky, a nikoli „ *týdenního sabatu*“, který stanovil a posvětil Bůh sedmý den od stvoření světa. Stejně jako první Kristův příchod učinil zbytečnými sváteční rituály, které o něm prorokovaly ve Staré smlouvě, vstup do věčnosti učiní zastaralými pozemské symboly a umožní vyvoleným vidět, slyšet a následovat „*Beránku buď, Ježíš Kriste, ten pravý svatý božský " chrám "*, který bude navěky viditelným vyjádřením tvůrčího ducha.

Verš 23: „ *Město nepotřebuje ani slunce, ani měsíc, aby je rozsvítilo; neboť sláva Boží ho osvěcuje a Beránek je jeho pochodní.* »

V božské věčnosti žijí vyvolení v trvalém světle bez světelného zdroje, jako je naše současné slunce, jehož existence je ospravedlněna pouze střídáním „ *dne a noci* “; „ *noc nebo tma* “ ospravedlněná kvůli hříchu. Když je hřích vyřešen

a pryč, zbývá pouze místo pro „*světlo*“, které Bůh prohlásil za „*dobré*“ v Gn 1:4.

Duch Boží zůstává neviditelný a Ježíš Kristus je aspekt, ve kterém ho jeho stvoření mohou vidět. Z tohoto důvodu je představován jako „*pochodeň*“ neviditelného Boha.

Ale duchovní výklad odhaluje velkou změnu. Při vstupu do nebe budou vyvolení přímo vyučováni Ježíšem, pak již nebudou potřebovat „*slunce*“, symbol nového spolenectví, ani „*měsíc*“, symbol starého židovského spolenectví; oba jsou podle Zjevení 11:3 v Písmu biblickými „*dvou svědky*“ Boha, kteří jsou užiteční při osvícení lidí v jejich objevování a pochopení jeho spasitelského projektu. Stručně řečeno, vyvolení již nebudou potřebovat svatou Bibli.

Verš 24: „*Národy budou chodit v jeho světle a králové země do něj vnesou svou slávu.*»

„*Tyto národy*“ jsou „*národy*“, které jsou nebeské nebo se nebeskými staly. Tím, že se „*nová země*“ stala také novým královstvím Božím, tam může každý živý tvor najít Boha stvořitele. „*Králové země*“, kteří tvoří vyvolené, „*přinesou slávu*“ své čistoty duše v tomto věčném životě instalovaném na „*nové zemi*“. Tento výraz „*králové země*“, který se nejčastěji, pejorativně, zaměřuje na vzpurné pozemské autority, jemným způsobem označuje vyvolené ve Zj. 4:4 a 20:4, kde jsou prezentováni „*sedící na trůnech*“. Podobně čteme ve Zjevení 5:10: „*učinil jsi z nich království a kněží našeho Boha a budou kralovat na zemi*“.

Verš 25: „*Jeho brány se nebudou ve dne zavírat, protože tam nebude noc.*»

Zpráva zdůrazňuje vymizení současné nejistoty. Mír a bezpečí budou dokonalé ve světle věčného dne bez konce. V dějinách života byl obraz temnoty vytvořen pouze na zemi kvůli bitvě mezi božským „*světle*“ a „*tmou*“ ďábelského tábora.

Verš 26: „*Tam bude přenesena sláva a čest národů.*»

Po 6000 let se lidé organizovali do kmenů, lidí a národů. Během křesťanské éry na Západě lidé měnili svá království v národy a křesťanství vyvolení z nich byli vybíráni kvůli „*slávě a cti*“, kterou vzdávali Bohu v Ježíši Kristu.

Verš 27: „*Nic nečistého do ní nevstoupí, ani kdo se dopouští ohavnosti nebo lži; vejdou jen ti, kdo jsou zapsáni v Beránkově knize života.*”

Bůh to potvrzuje, spása je z jeho strany předmětem velkého požadavku. Pouze dokonale čisté duše, projevující lásku k božské pravdě, mohou být vybrány pro věčný život. Duch znovu obnovuje své odmítnutí „*poskvrněných*“, které označuje padlou protestantskou víru v poselství „*Sard*“ ve Zj. 3:4, a katolickou víru, jejíž následovník se „*vydává ohavnosti a náboženským a občanským lžím*“. Protože ti, kdo nepatří Bohu, se nechají manipulovat ďáblem a jeho démony.

Duch nám znovu připomíná, že překvapení jsou vyhrazena pro lidi, protože Bůh od založení světa zná jména svých vyvolených, protože „*jsou zapsána v jeho knize života*“. A tím, že Bůh specifikuje „*v knize života beránka*“, vyklučuje jakékoli nekřesťanské náboženství ze svého plánu spásy. Poté, co ve svém Zjevení odhalil vyloučení falešných křesťanských náboženství, cesta ke spáse se

jeví jako „ *úzká a úzká* “, jak to Ježíš prohlásil v Mt 7:13-14: „ *Vejděte těsnou branou. Nebo široká jest brána a široká cesta, která vede do záhuby, a mnoho jest těch, kteříž tudy vcházejí. Ale úzká je brána a úzká cesta, která vede k životu, a málo je těch, kdo ji nalézají .*”

Zjevení 22: Nekonečný den věčnosti

Dokonalost pozemského času božské selekce skončila Apo.21: 7 x 3. Číslo 22 paradoxně znamená začátek dějin, i když v této knize tvoří jejich epilog. Tato obnova, která se týká „ *všeho* “ podle Boha, je spojena s „ *novou zemí a novým nebem* “, které jsou obě věčné.

Verš 1: „ *A ukázal mi řeku vody života, čistou jako křišťál, vytékající z trůnu Božího a Beránkova.* »

V tomto vznešeném, povzbuzujícím obrazu svěžesti nám Duch připomíná, že shromáždění vyvolených, které se stalo věčným, zpodobněné „*řekou vody života* “, je stvořením, dílem Boha duchovně znovuzrozeným v Kristu, jehož přítomnost je viditelná. Je navržen jeho „ *trůnem* “; a to prostřednictvím oběti „*beránka* “, Ježíše Krista; věčnost je plodem nového zrození, které tato oběť přinesla ve vyvolených.

„ *Řeka* “ je velkoobjemový tok sladké vody. Představuje si život, který je stejně jako on v neustálé činnosti. Sladká voda tvoří 75 % našeho lidského suchozemského těla; to znamená, že čerstvá voda je pro něj nezbytná, a to je

důvod, proč Bůh přirovnává své slovo, stejně důležité pro získání věčného života, ke „*zdroji vod života*“ podle Apo.7:17, protože je sám tímto „*zdroj živé vody*“ podle Jer.2:13. V Jeho Zjevení jsme viděli ve Zjevení 17:15, že „*vody*“ symbolizují „*národy*“; zde je „*řeka*“ symbolem vykoupených vyvolených, kteří se stávají věčnými.

Verš 2: „*Uprostřed náměstí a na dvou březích řeky stál strom života, který dvanáctkrát přinášel ovoce, každý měsíc přinášel své ovoce a jehož listy byly k uzdravení národů.*»

Na tomto druhém obrazu, Ježíši Kristu, je „*strom života*“ nalezen „*uprostřed*“ jeho shromáždění vyvolených shromážděných kolem něj na „*náměstí*“ shromáždění. Je „*uprostřed*“ z nich, ale i po jejich stranách, reprezentovány „*dvoubřehy řeky*“. Neboť božský Duch Ježíše Krista je všudypřítomný; přítomen všude a v každém. Plodem tohoto „*stromu*“ je „*život*“, který se neustále obnovuje, protože „*jeho ovoce*“ se získává v každém z „*12 měsíců*“ našeho pozemského roku. Toto je další krásný obraz věčného života a připomínka toho, že je věčný z vůle Boží.

Ježíš často přirovnával člověka k ovocným „*stromům*“, které „*soudíme podle jejich ovoce*“. Od počátku v Gn 2:9 si připisoval symbolický obraz „*stromu života*“. Ale stromy mají jako „*oděv*“ ozdobu svých „*listů*“. Pro Ježíše jeho „*roucho*“ symbolizuje jeho spravedlivé skutky, a tedy jeho vykoupení z hříchů jeho vyvolených, kteří mu vděčí za svou spásu. Tak jako „*listí*“ „*stromů*“ léčí nemoci, spravedlivé skutky, které vykonal Ježíš Kristus, „*léčí*“ smrtelnou nemoc dědičného hříchu, kterou zdědili vyvolení od doby, kdy Adam a Eva používali „*listí*“ stromů k pokrytí jejich fyzického těla. a duchovní nahota objevená zkušeností hříchu.

Verš 3: „*Už nebude žádná prokletí. Trůn Boží a Beránkův bude ve městě; jeho služebníci mu budou sloužit a uvidí jeho tvář,*“

Z tohoto verše se Duch vyjadřuje v budoucím čase a dává svému poselství smysl povzbuzení pro vyvolené, kteří budou muset stále bojovat se zlem a jeho následky až do návratu Krista a jejich odstranění ze země.

Je to „*anathema*“, prokletí hříchu spáchaného Evou a Adamem, který učinil Boha neviditelným pro lidské oči. Stvoření Izraele staré smlouvy nic nezměnilo, protože hřích stále činil Boha neviditelným. Stále se musel schovávat pod mrakem ve dne, který byl v noci okázalý. Nejsvětější místo svatyně bylo vyhrazeno výhradně jemu, pod trestem smrti pro pachatele. Ale tyto pozemské podmínky již neexistují. Na nové zemi je Bůh viditelný všem svým služebníkům, jaká bude jejich služba, zůstává tajemstvím, ale budou s ním mít kontakt, když se apoštolové otírali o Ježíše Krista a rozmlouvali s ním; z očí do očí.

Verš 4: „*A jeho jméno bude na jejich čele.*»

Boží jméno tvoří pravou „*pečeť živého Boha*“. Sobotní odpočinek je pouze vnějším „*znamením*“ toho. Protože „*jméno*“ Boha označuje jeho charakter, který symbolizuje tvářemi „*čtyř zvířat*“: „*lva, telete, člověka a orla*“, což dokonale ilustruje harmonické kontrasty Božího charakteru : královský a silný, ale připravený na oběť, lidský vzhled, ale nebeská povaha. Ježíšova slova se naplnila; ti, kteří jsou si podobní, se shlukují. Také ti, kteří sdílejí božské hodnoty, byli Bohem vybráni pro věčný život a jsou k němu shromážděni. V „*čelu*“ se

nachází mužský mozek, motorické centrum jeho myšlenek a jeho osobnosti. A tento animovaný mozek studuje, odráží a schvaluje nebo odmítá měřítko pravdy, které mu Bůh předkládá, aby ho zachránil. Mozky vyvolených milovaly projev lásky organizovaný Bohem v Ježíši Kristu a podle zavedených pravidel bojovaly, aby s jeho pomocí přemohly zlo, aby získaly právo s ním žít.

Nakonec se všichni, kdo sdílejí Boží charakter zjevený Ježíšem Kristem, nacházejí s ním, aby mu věčně sloužili. Přítomnost „jména“ Božího „napsaného na jejich čelech“ vysvětluje jejich vítězství; a to zejména v poslední zkoušce adventistické víry, v níž měli lidé na výběr, zda napsat na „své čelo“, „jméno Boží“ nebo na jméno vzpurné „šelmy“.

Verš 5: „Už nebude žádná noc; a nebudou potřebovat lampu ani světlo, protože jim dá světlo Pán Bůh. A budou vládnout na věky věků.“ »

Podle Gn 1:5 stojí za slovem „noc“ slovo „tma“, symbol hříchu a zla. „Lampa“ označuje Bibli, svatě psané slovo Boží, které odhaluje měřítko „jeho světla“, měřítko dobra a zla. Už to nebude užitečné, vyvolení budou mít přímý přístup k jeho božské inspiraci, ale v současnosti si zachovává na zemi hříchu svou zásadní „osvětlující“ roli, která jediná vede k věčnému životu.

Verš 6: „A řekl mi: Tato slova jsou jistá a pravdivá; a Hospodin, Bůh duchů proroků, poslal svého anděla, aby ukázal svým služebníkům, co se musí **rychle stát**“.

Podruhé nacházíme toto božské potvrzení: „Tato slova jsou jistá a pravdivá“. Bůh se snaží přesvědčit čtenáře o proroctví, protože v jeho rozhodnutích je v sázce jeho věčný život. Tváří v tvář jeho božským afirmacím je lidská bytost podmíněna pěti smysly, které mu dal jeho Stvořitel. Pokušení jsou četná a účinná, aby ho odvrátila od spirituality. Boží naléhání je tedy plně oprávněné. Nebezpečí pro duše je skutečné a všudypřítomné.

Je vhodné aktualizovat naše čtení tohoto verše, který v tomto proroctví představuje vzácný doslovný charakter. V tomto verši není žádný symbol, ale potvrzení, že Bůh je inspirací proroků, kteří napsali knihy Bible, a že jako konečné zjevení poslal Janovi „Gabriela“, aby mu v obrazech zjevil, co, v roce 2020 proběhne „**okamžitě**“, nebo již byla do značné míry splněna. Ale mezi roky 2020 a 2030 bude třeba překonat nejstrašnější éru; hrozné časy poznamenané smrtí, jaderným zničením a strašlivými „*sedmi posledních ran Božího hněvu*“; člověk a příroda budou strašně trpět, dokud nezmizí.

Verš 7: „A hle, přijdu **rychle**. Šťastný je ten, kdo zachovává slova proroctví této knihy!“ »

Ježíšův návrat je ohlašován na jaro 2030. Blahoslavenství je pro nás, do té míry, do jaké „zachováme“ až **do konce** „slova proroctví této knihy“ Zjevení.

Příslowce „pohotově“ definuje náhlé zjevení Krista v hodině jeho návratu, protože čas plyne pravidelně bez zrychlení nebo zpomalení. Od Daniela 8:19 nám Bůh připomíná: „Je čas určený ke konci“: „Potom mi řekl: Naučím tě, co se stane na konci hněvu, protože je čas určený pro konec.“ Může zasáhnout pouze na konci 6000 let naprogramovaných Bohem pro jeho výběr vyvolených, tedy v první jarní den, který předchází 3. dubnu 2030.

Verš 8: „ *Já jsem Jan, který jsem slyšel a viděl tyto věci. A když jsem to slyšel a viděl, padl jsem k nohám anděla, který mi je ukázal, abych se ~~mu klaněl~~ a klaněl jsem se mu.* »

Podruhé přichází Duch, aby nám seslal své varování. V původních řeckých textech se sloveso „proskuneo“ překládá jako „předtím padat na zem“. Sloveso „adore“ je dědictvím latinské verze zvané „Vulgate“. Tento špatný překlad zjevně vydláždil cestu k opuštění fyzického klanění v náboženské praxi odpadlého křesťanství až k modlitbě „ve stoje“ kvůli dalšímu falešnému překladu řeckého slovesa „istemi“ v Markovi 11:25. Jeho forma „stékété“ má v textu význam „zůstat pevný nebo vytrvat“, ale překlad Oltramare použitý ve verzi L. Segonda to přeložil na „stasis“, což znamená „stání“ v doslovném smyslu. Falešný překlad Bible tak klamně legitimizuje nedůstojný, arogantní a pobuřující postoj k velkému stvořiteli Bohu, Všemohoucímu, ze strany lidí, kteří ztrácejí smysl pro skutečně posvátné. A to není jediný... To je důvod, proč náš postoj k biblickým překladům musí být podezíravý a opatrný, zvláště když ve Zj. 9:11 Bůh odhaluje „destruktivní“ použití (Abaddon-Apollyon) *psané Bible*. „ *v hebrejštině a řečtině* “. Pravda se nachází pouze v původních textech, které se zachovaly v hebrejštině, ale zmizely a byly nahrazeny řeckými spisy nové smlouvy. A tam, nutno uznat, se mezi protestantskými věřícími objevila modlitba ve stoje, na niž se zaměřila božská slova „ *Pátá trubka* .” Protože paradoxně modlitba na kolenou mezi katolíky trvá déle, ale neměli bychom se tomu divit, protože právě v tomto katolickém náboženství vede ďábel své následovníky a své oběti k tomu, aby se klaněli před rytinami, které zakazuje druhé z deseti Božích přikázání; přikázání, které katolíci ignorují, protože v římské verzi je vymazáno a nahrazeno.

Verš 9: „ *Ale on mi řekl: Dávej si pozor, abys to nedělal! Jsem váš spoluslužebník a spoluslužebník vašich bratří proroků a těch, kdo zachovávají slova této knihy. ~~Uctívejte~~ před Bohem, pokloňte se.* »

Vinu, kterou spáchal Jan, Bůh navrhuje jako varování adresované jeho vyvoleným: „Dávejte pozor, abyste neupadli do modlářství! což představuje hlavní chybu křesťanských náboženství zavržených Bohem v Ježíši Kristu. Uspořádá tuto scénu stejným způsobem, jakým zorganizoval svou poslední lekci, když svým apoštolům nařídil, aby na hodinu jeho zatčení vzali zbraně. Když přišel čas, zakázal jim to používat. Dostala lekce a ona řekla: " *Dávejte pozor, abyste to neudělali* ." V tomto verši dostává Jan vysvětlení: „ *Jsem tvůj spoluslužebník* . „ *Andělé* “, včetně „ *Gabriel* “, jsou stejně jako lidé stvořeními Boha stvořitele, který ve druhém ze svých deseti přikázání zakázal padnout na zem před jeho stvořeními, před rytinami nebo malovanými obrazy; všechny podoby, které idol může mít. Z tohoto verše se tedy můžeme poučit tím, že si budeme všimnout opačného chování andělů. Zde Gabriel, po Michaelovi nejhodnější nebeské stvoření, před ním zakazuje poklonu. Na druhé straně Satan ve svých svůdných zjevech, v masce „Panny“, žádá, aby byly postaveny pomníky a místa uctívání, aby ji uctívali a sloužili jí... zářivá maska temnoty padá.

Anděl dále upřesňuje „ *a vašich bratří, proroků a těch, kteří zachovávají slova této knihy* “. Mezi touto větou a větou Zjevení 1:3 si všimneme rozdílu způsobeného časem, který uplynul mezi začátkem doby dešifrování, 1980, a aktuální verzi 2020. Mezi těmito dvěma daty, „ten, kdo *čte* » učinil další děti

Boží, aby sdílely rozluštěné světlo a oni zase vstoupili do díla „proroků“ . Toto znásobení umožňuje ještě většímu počtu dalších povolání lidí přistupovat k volbám tím, že slyší zjevenou pravdu a uvádějí ji do konkrétní praxe.

Verš 10: „ *A řekl mi: Nezapečetějte slova proroctví této knihy. Protože čas je blízko.* »

Poselství je zavádějící, protože je adresováno Janovi, kterého Bůh podle Zj 1:10 přenesl do našeho posledního věku od začátku knihy. Také musíme pochopit, že příkaz nezapečetit slova knihy je adresován přímo mně v době, kdy je kniha zcela odpečetěna; pak se stane „ *malou otevřenou knihou* “ Zjevení 10:5. A když je „ *otevřeno* “ s pomocí a svolením Božím, již není možné ho uzavřít „pečetěmi“. A to, „ *neboť čas je blízko* “; na jaře 2021 zbývá 9 let do slavného návratu Pána Boha Ježíše Krista.

První otevření „ *malé knížky* “ však začalo po výnosu Dan. 8:14, tj. po letech 1843 a 1844; neboť důležité pochopení tématu nejnovější adventistické zkoušky víry je způsobeno zjeveními, které během její služby dal přímo Ježíš Kristus nebo jeho anděl naší sestře Ellen.G.Whiteové.

Verš 11: „ *Kdo je nespravedlivý, ať je znovu nespravedlivý, nečistý ať se znovu poskvrňuje; a spravedlivý ať stále koná spravedlnost, a kdo je svatý, ještě se posvěcuje.* »

Při prvním čtení tento verš potvrzuje, že vstoupil v platnost výnos z Dan.8:14. Oddělení adventistů vybraných Bohem v letech 1843 až 1844 potvrzuje poselství „ *Sard* “, kde nacházíme protestanty „ *živé* “, ale „ *mrtvé* “ a „ *poskvrněné* “ duchovně, a adventistické průkopníky „ *hodné bělosti* “, nazývané v tomto verši „ *spravedlnost a posvěcení* “. Ale otevření „ *malé knihy* “ je progresivní jako „ *cesta spravedlivých, která roste jako denní světlo, od úsvitu do svého zenitu* “. A průkopníci adventistů si nebyli vědomi toho, že mezi lety 1991 a 1994 je čeká zkouška víry, jak nám odhalilo studium „ *5. trubky* “. V důsledku toho jsou možná další čtení tohoto verše.

Čas pečetění se blíží ke konci, jak čteme ve Zj. 7:3: „ *Neubližujte zemi ani moři ani stromům, dokud nezapečetím čela služebníků našeho Boha.* » Kam bychom měli umístit oprávnění poškozovat zemi, moře a stromy? Existují dvě možnosti. Před „ *šestou trubkou* “ nebo před „ *sedmi posledními ranami* “? „ *Šestá trubka* “, která představuje šestý varovný trest, který Bůh udělil pozemským hříšníkům, se mi v tomto případě zdá logické ponechat druhou možnost. Protože „ *sedm posledních ran Božího hněvu* “ má za cíl *protestantskou* „ *zemi* “ a *katolické* „ *moře* “. Uvažujme o tom, že zkázy provedené „ *šestou polnicí* “ nezabraňují, ale podporují obrácení povolání vyvolených vykoupených krví Ježíše Krista.

Je to tedy po „ *šesté polnici* “ a těsně před „ *sedmi posledními ranami* “ a v době zastavení pečetění, které značí konec času kolektivní a individuální milosti, můžeme ještě umístit slova z tento verš: „ *Kdo je nespravedlivý, ať je znovu nespravedlivý, ten, kdo je poskvrněný, ať se znovu poskvrní; a spravedlivý ať stále koná spravedlnost, a kdo je svatý, ještě se posvěcuje.* » Každý zde bude moci vidět způsob, jakým Duch v tomto verši potvrzuje dobrý překlad, který jsem předložil pro základní „adventistický“ verš, kterým je Daniel 8:14: „...svatost bude ospravedlněna“. Slova „ *spravedlnost a svatost* “ jsou silně podporována, a proto jsou Bohem potvrzena. Tato zpráva tedy předjímá čas konce doby odkladu,

ale další vysvětlení je následující. Když Duch dosáhne konce knihy, zaměří se na čas, kdy se z plně rozluštěné knihy stane „ *malá otevřená kniha* “ a od tohoto okamžiku její přijetí nebo odmítnutí bude činit rozdíl mezi „ *tím, kdo je spravedlivý, a tím, kdo se poskvřňuje*. “ a náš Pán zve „ *svatého, aby se dále posvěcoval* “. Znovu si vzpomínám, že „ *poskvrnění* “ *bylo připisováno protestantismu v poselství „ Sardy “* . Duch svými slovy cílí na tento protestantismus a institucionální adventismus, který sdílí své prokletí od roku 1994, kdy se k němu připojil vstupem do ekumenické aliance. Přijetí dešifrovaného poselství této knihy tedy „ *znovu* , ale naposledy, *udělá rozdíl mezi tím, kdo slouží Bohu, a tím, kdo mu neslouží* “ podle Mal 3:18.

Shrnuji tedy poučení z tohoto verše. Zaprvé potvrzuje oddělení adventistů od protestantismu mezi lety 1843 a 1844. Ve druhém čtení se vztahuje na oficiální adventismus, který se vrátil k protestantské a ekumenické alianci po roce 1994. A navrhuji třetí čtení, které bude platit na konci doby milost v roce 2029 před návratem Ježíše Krista stanovená na začátek jara, které přichází před 3. dubnem Paschy 2030.

Po těchto vysvětleních nám zbývá pochopit, že příčinou pádu institucionálního adventismu, který jej ve svém poselství adresovaném Laodiceji vedl k „vzvrnutí“ Ježíšem Kristem, je méně odmítnutí věřit v jeho návrat v roce 1994, tj. odmítnutí vzít v úvahu příspěvek světla, které přišlo osvětlit pravdivý překlad Daniela 8:14; světlo, které nesporně demonstroval původní hebrejský biblický text samotný. Tento hřích mohl odsoudit pouze Bůh spravedlnosti, který viníka nepovažuje za nevinného.

Verš 12: „ *Hle, přijdu rychle a má odměna je se mnou, abych odplatil každému podle jeho díla* .

Za 9 let se Ježíš vrátí v nepopsatelné božské slávě. Ve Zj. 16 až 20 nám Bůh zjevil povahu části své odplaty vyhrazené pro nespravedlivé a netolerantní vzpurné katolické, protestantské a adventistické hříšníky. Představil nám také část vyhrazenou pro své zvolené adventisty, kteří zůstali věrní a ctí jeho prorocké slovo a jeho svatý sedmý den Sabat, ve Zj. 7, 14, 21 a 22. „Odplata“ se „každému vrátí *podle co "je jeho dílo* ", které ponechává viníkům jen malý prostor, aby se ospravedlnili v Kristových očích. Sebeospravedlňující slova se stávají zbytečnými, protože pak bude příliš pozdě na to, abychom přeměnili chyby minulých rozhodnutí.

Verš 13: „ *Já jsem alfa a omega, první a poslední, začátek a konec*. »

Co má začátek, má i konec. Tento princip platí pro délku pozemského času, který Bůh poskytl pro svůj výběr vyvolených. Mezi alfou a omegou uplyne 6000 let. Ve 30. roce 3. dubna bude dobrovolná smířčí smrt Ježíše Krista také znamenat alfa čas křesťanské aliance na 2000 let; jaro 2030 bude v plné síle znamenat svůj čas omega.

Ale alfa je také 1844 se svou omegou 1994. A konečně, alfa je pro mě a poslední zvolené úředníky, 1995 se svou omegou, 2030.

Verš 14: „ *Blaze těm, kdo zachovávají jeho přikázání (a ne ~~vypřát si roucha~~)* , *aby měli právo na strom života a vstoupili branami do města!* »

druhá forma „ *velkého soužení* “ s jeho důsledkem množství úmrtí. Proto je naléhavé získat ochranu a pomoc od Boha prostřednictvím Ježíše Krista. Jak

obrázek napovídá, hříšník musí „zachovávat svá přikázání » ; ty **Boží a ty Ježíše, „Beránka Božího“**, což znamená, že se musí zříci všech forem, které hřích může mít. Zahalený překlad tohoto verše zachovaný v našich současných Bibliích pochází z římského katolicismu vedeného z Vatikánu. Ostatní rukopisy, nejstarší, a proto věrnější, navrhují: „Blaze těm, kdo zachovávají jeho přikázání“. A protože hřích je přestoupením zákona, poselství je překrouceno a nahrazuje nezbytnou a životně důležitou poslušnost prostým tvrzením o křesťanské sounáležitosti. Kdo má z trestného činu prospěch? Těm, kteří budou bojovat proti sabatu až do slavného návratu Ježíše Krista. Pravé poselství je shrnuto takto: „Požehnaný, kdo poslouchá svého Stvořitele“. Toto poselství pouze opakuje to, co je citováno ve Zjevení 12:17 a 14:12, totiž: „ti, kdo zachovávají přikázání Boží a víru Ježíšovu“. To jsou příjemci posledního Ježíšova poselství. Tím, kdo posuzuje dosažený výsledek, je sám Ježíš Kristus a jeho požadavek se rovná utrpení, které prošel jeho mučednickou smrtí. Odměna pro vybrané bude velmi velká; získají nesmrtelnost a vstoupí do věčného života adventistickou cestou symbolizovanou „dvanácti branami“ symbolického „nového Jeruzaléma“.

Verš 15: „Venku se psy, mágy, smilnicemi, vrahy, modloslužebníky a se všemi, kdo miluje a praktikuje lež! »

Kdo jsou ti, které Ježíš takto jmenuje? Toto skryté obvinění se týká celé křesťanské víry, která odpadla; katolická víra, mnohotvárná protestantská víra včetně adventistické víry, která vstoupila do své aliance od roku 1994; adventistická víra, kterou na počátku své existence tak bohatě požehnal, a ještě více s ohledem na jeho poslední představitele donucené k disidentství. „Psi“ jsou pohané, ale také a především ti, kteří se prohlašují za jeho bratry **a zrazují ho**. Tento výraz „psi“ je pro současného západního člověka paradoxně výrazem zvířete chovaného jako symbol věrnosti, ale pro Východňany samotným obrazem pokání. A zde Ježíš dokonce zpochybňuje jejich lidskou přirozenost a považuje je za nespolehlivá zvířata. Ostatní podmínky tento úsudek potvrzují. Ježíš potvrzuje slova učiněná ve Zj 21:8 a zde přidání výrazu „psi“ vyjadřuje jeho osobní úsudek. Po vznešeném projevu lásky, který dal lidem, není nic hroznějšího, než být zrazen těmi, kteří tvrdí, že k němu a jeho oběti patří.

Potom je Ježíš nazývá „kouzelníky“ kvůli jejich obchodu se zlými anděly, spiritualismu, který nejprve svedl katolickou víru se zjeveními „Panny Marie“, což je něco biblicky nemožného. Ale zázraky prováděné démony jsou podobné těm, které předváděli faraonovi „kouzelníci“ před Mojžíšem a Áronem.

Tím, že je Ježíš nazývá „necudnými“, odsuzuje osvobození mravů, ale především nepřirozená náboženská spojenectví, která uzavírají protestantské církve s katolickou vírou, odsuzovanou Božími proroky jako služebníkem ďáblovým. Reprodukují „jako dcery“ „smilstvo“ své „prostitutky, Babylona Velikého“, odsuzované ve Zj. 17:5.

Odpadlíci jsou také „vrazi“, kteří se připravují zabít Ježíšovy vyvolené, pokud nezasáhne, aby jim zabránil ve svém slavném příchodu.

Jsou to „modloslužebníci“, protože se více zajímá o hmotný život než o život duchovní. Zůstávají lhotejní, když jim Bůh nabízí své světlo, které oni drze odmítají tím, že démonizují jeho pravé posly.

A na závěr tohoto verše upřesňuje: „ *a kdo miluje a praktikuje, lže!* » Tím odsuzuje ty, jejichž přirozenost je připoutaná ke lži, až do té míry, že jsou vůči pravdě naprosto necitliví. O chutích a barvách bylo řečeno, že o nich nelze diskutovat; stejné je to s láskou k pravdě nebo lži. Ale pro svou věčnost si Bůh ze svých tvorů, které lidská reprodukce dává vzniknout, vybírá výhradně ty, kteří mají tuto lásku k pravdě.

Konečný výsledek Božího plánu spasení je hrozný. Postupně jsou vyhozeni předpotopní zatvrzelí nekající hříšníci, starověká nevěřící židovská aliance, ohavná římsko-katolická víra, modloslužebná ortodoxní víra, kalvínská protestantská víra a nakonec institucionální adventistická víra, poslední oběť ducha tradici, kterou předchodí upřednostňovali všichni stejně.

„Adventistické“ poselství mělo za prvé fatální důsledky pro Židy, kteří padli tím, že odmítli uvěřit v první **příchod** Mesiáše ohlášeného v Dan. 9:24 až 27. Zadruhé, křesťané vyhození Ježíšem, kteří všichni sdílejí pocit viny z nedostatku zájmu o nejnovější „adventistické“ poselství, které oznamuje **jeho druhý příchod**. Jejich nedostatek lásky k její pravdě je pro ně osudný. V roce 2020 všechna tato hlavní oficiální náboženství sdílejí toto hrozné poselství, které Ježíš adresoval v roce 1843 protestantismu éry „*Sard*“ ve Zj. 3:1: „*Prý jste naživu a jste mrtví*“.

Verš 16: „*Já, Ježíš, jsem poslal svého anděla, aby vám tyto věci dosvědčil ve sborech. Jsem kořen a semeno Davida, jasné jitřní hvězdy.* »

Ježíš poslal svého anděla Gabriela k Janovi a skrze Jana k nám, své věrné služebníky posledních dnů. Protože teprve dnes nám toto plně dešifrované poselství umožňuje porozumět poselstvím, která adresuje svým služebníkům a učedníkům sedmi epoch nebo sedmi shromáždění. Ježíš odstraňuje pochybnosti o své symbolické evokaci Apo.5: „*kořen a potomstvo Davidovo*“. Dodává: „*jasná ranní hvězda*“. Tato hvězda je slunce, ale on se s ní ztotožňuje pouze jako se symbolem. Protože nevědomky upřímné bytosti, které milují Ježíše Krista za jeho oběť, ctí naše slunce, tuto hvězdu zbožštěnou pohany. Jestliže si to mnozí neuvědomují, zástupy, dokonce i osvícené na toto téma, nejsou připraveny ani schopny pochopit závažnost tohoto pohanského modlářství. Člověk musí zapomenout na sebe, postavit se na místo Boha, který věci cítí úplně jinak, protože jeho mysl již téměř 6000 let sleduje činy lidí. Identifikuje každou akci podle toho, co skutečně představuje; což neplatí pro muže, jejichž krátký život jde primárně o uspokojení jejich tužeb, především tělesných a pozemských, ale platí to i pro ty, kteří jsou duchovní a velmi věřící a zůstávají zablokováni z úcty k tradicím otců.

Na konci Thyatirského *poselství* řekl Duch „*tomu, kdo vítězí*“: „*A já mu dám jitřenku*“. Zde se Ježíš představuje jako „*jitřenka*“. Vítěz tedy získá Ježíše a s ním veškeré světlo života, které má svůj zdroj v něm. Připomenutí tohoto termínu naznačuje plnou pozornost skutečných posledních „adventistů“ na tyto verše 1 Pt.2:19-20-21: „*A my držíme prorocké slovo tím jistější, za které dobře zaplatíte. pozor, jako lampě, která svítí na temném místě, dokud se nerozsbřesne den a ve vašich srdcích nevyjde jitřenka; vězte především sami, že žádné proroctví Písma nemůže být předmětem soukromého výkladu, protože proroctví nikdy nebylo vyneseno z lidské vůle, ale je pohnuto Duchem svatým, že lidé promluvili*

od Boha. » Nemohli jsme to říct lépe. Po vyslechnutí těchto slov je vyvolený proměněn ve skutky, které Ježíš Kristus vzal v úvahu.

Verš 17: „A Duch a nevěsta řekli: Přijď. A kdo slyší, ať řekne: Pojď. A ať přijde ten, kdo žízní; kdo chce, může si volně nabrat vodu života .”

Od počátku své pozemské služby spustil Ježíš toto volání: „*Přijď*“. Ale tím, že si vezme obrázek „*žízně*“, ví, že kdo nemá „*žízeň*“, nepřijde se napít. Jeho volání bude vyslyšeno pouze těmi, kdo „*žízní*“ po tomto věčném životě, který nám jeho dokonalá spravedlnost nabízí pouze jeho milostí, jako druhou šanci. Jen Ježíš zaplatil cenu; nabízí jej proto „*zdarma*“. Žádný katolický nebo božský „odpustek“ nedovoluje získat jej za peníze. Tato univerzální výzva připravuje shromáždění volených představitelů ze všech národů a všech původů. Výzva „*Přijď*“ se stává klíčem k tomuto seskupení vyvolených, které vytvoří zkouška víry posledních dnů. Ale zažijí zkoušku rozptýlenou po zemi a budou znovu sjednoceni, až se Ježíš Kristus vrátí ve své slávě, aby je odstranil ze země hříchu.

Verš 18: „Prohlašuji každému, kdo slyší slova proroctví této knihy: Pokud k tomu někdo něco přidá, Bůh ho udeří ranami popsanými v této knize; »

Zjevení není obyčejná biblická kniha. Je to literární dílo božsky zakódované v biblickém jazyce, které může rozpoznat ten, kdo prohledává celou Bibli od začátku do konce. Výrazy se stávají známými opakovaným čtením. A „biblické konkordance“ umožňují nalézt podobné výrazy. Ale právě proto, že jeho kód je velmi přesný, jsou překladatelé a přepisovatelé varováni: „*Pokud k tomu někdo něco přidá, Bůh ho udeří ranami popsanými v této knize*“.

Verš 19: „A jestliže někdo něco odejme ze slov knihy tohoto proroctví, Bůh odejme jeho díl ze stromu života a ze svatého města, které jsou popsány v této knize. »

Ze stejných důvodů Bůh vyhrožuje každému, kdo „*odnímá cokoli z slov knihy tohoto proroctví*“. Každý, kdo podstoupí toto riziko, je také varován: „*Bůh odřízne svůj díl ze stromu života a ze svatého města, jak je popsáno v této knize*. Zaznamenané změny budou mít proto hrozné důsledky pro ty, kdo se jich dopustili.

Upozorňuji vás na tuto lekci. Pokud Ježíš Kristus potrestá modifikaci této nesrozumitelné kódované knihy těmito dvěma přísnými způsoby, co to bude pro ty, kteří odmítnou její dokonale srozumitelné poselství ?

Bůh má dobré důvody předložit toto varování jasně, protože toto Zjevení, jehož slova volí on, má stejnou hodnotu jako text jeho „deseti přikázání“ „vryt jeho prstem na kamenné desky“. Nyní, v Dan 7:25, prorokoval, že jeho královský „*zákon*“ bude „*změněn*“ stejně jako „*časy*“. Akce byla provedena, jak jsme viděli, římskou autoritou, postupně císařskou v roce 321, poté papežskou v roce 538. Tato akce, kterou považoval za „*arogantní*“, bude potrestána smrtí a Bůh nás nabádá, abychom ji nereprodukovali, směrem k proroctví, tento typ chyby, kterou rozhodně odsuzuje.

Boží dílo zůstává jeho dílem bez ohledu na dobu, ve které je vykonáváno. Rozluštit jeho proroctví je nemožné bez jeho vedení. To znamená, že dešifrovaná práce má stejnou hodnotu jako ta, která je zašifrována. Uvědomte si tedy, že toto dílo, kde se jasně zjevuje myšlenka na Boha, je velmi vysoké „*svatosti*“.

Představuje konečné „*svědectví o Ježíši*“, které Bůh adresuje svým posledním disidentským služebníkům adventistů sedmého dne; a zároveň, s praxí pravého sobotního sabatu, je to v roce 2021, poslední „*oprávněná svatost*“ naplánovaná od vstupu v platnost dekretu Dan.8:14 v roce 1843.

Verš 20: „*Ten, kdo o tom svědčí, říká: Ano, přijdu **brzy**. Amen! Přijď, Pane Ježíši!*»

Protože obsahuje poslední slova, která Ježíš Kristus adresoval svým učedníkům, je tato kniha Zjevení velmi svatá. Najdeme v něm ekvivalent tabulek zákona, vyrytý prstem Božím a daný Mojžíšovi. Ježíš svědčí; kdo se odváží zpochybnit toto božské potvrzení? Všechno je řečeno, všechno je odhaleno, nemá co říct, kromě: „*Ano, přijdu **rychle**.*“ Jednoduché „*Ano*“, které zahrnuje celou jeho božskou osobu, znamená, že jeho blízký příchod je jistý, protože obnovuje svůj slib: „*Přijdu **rychle***“; a „*okamžitě*“ » datováno, které nabývá plného významu: na jaře 2030. A své prohlášení potvrzuje slovy „*Amen*“; což znamená: „*V pravdě*“.

Kdo pak říká: „*Přijď, Pane Ježíši*“? Podle verše 17 této kapitoly jsou „*Duch a nevěsta*“.

Verš 21: „*Milost Pána Ježíše se všemi svatými!*»

Tento poslední verš Zjevení uzavírá knihu evokací „*milost Pána Ježíše*“. To je téma, které bylo na začátku křesťanského shromáždění často proti zákonu. V té době byla milost vynutitelná proti zákonu těmi, kdo odmítli Kristovu nabídku. Židé, kteří zdědili zákon, znamenali, že Boží spravedlnost viděli pouze skrze něj. Ježíš je nechtěl zbavit poslušnosti zákona, ale přišel, aby „*naplnil*“, co mu prorokovaly zvířecí oběti. Proto řekl v Mt 5:17: „*Nemyslete si, že jsem přišel zničit zákon nebo proroky; Nepřišel jsem zrušit, ale naplnit.*“

Nejúžasnější je slyšet, jak křesťané odporují zákonu a milosti. Neboť, jak vysvětluje apoštol Pavel, milost má pomoci člověku naplnit zákon do té míry, jak Ježíš prohlašuje v Janovi 15:5: „*Já jsem vinný kmen, vy jste *ratolesti*. Kdo *zůstává ve mně **a v němž já zůstávám***, nese mnoho ovoce, neboť beze mne nemůžete nic dělat.*“ O jakých věcech „*dělat*“ mluví a jaké je to „*ovoce*“? O respektu k zákonu, který jeho milost umožňuje díky jeho pomoci v Duchu svatém.

Bylo by žádoucí a spásné, kdyby „*milost Pána Ježíše byla*“ a mohla působit „*ve všem*“; ale tento zkomolený verš vyjadřuje pouze neuskutečnitelné přání. Doufejme již všichni, že jich bude velmi mnoho; co nejvíce; náš obdivuhodný Bůh, Stvořitel a Spasitel si to zaslouží; je toho nanejvýš hoden. Zadáním „*se všemi svatými*“ původní text odstraňuje jakoukoli nejednoznačnost; milost Páně může prospět výhradně jim, těm, „ *které posvěcuje svou pravdou*“ (Jan 17:17). A těm, kteří uvažují o dosažení věčného života cestou, kterou si nárokuje Ježíš Kristus, připomínám, že mezi „*cestou*“ a „*životem*“ existuje podstatná „*pravda*“ podle Jana 14:6. Bez urážky rebelům, kteří si nárokují požehnání tohoto verše, od roku 1843 má Pánova milost prospěch pouze pro ty, které posvěcuje obnovením svého svatého sobotního odpočinku. Právě toto jednání spojené se svědectvím lásky k její „*pravdě*“ činí z vyvolených svatě hodnými dotyčné milosti. Milost tedy nemůže být věnována „*všem*“. Dejte si tedy pozor na špatné, zavádějící překlady Bible, které vedou ke strašlivé konečné deziluzi těch, kdo na ně ve svém neštěstí spoléhají!

Božské zjevení prezentované v tomto díle potvrdilo lekce prorokované v příběhu Genesis, jehož zásadní důležitost jsme si mohli všimnout. Na konci této práce se zdá užitečné připomenout si tato hlavní poučení. To je oprávněné a rád bych také upozornil, že v našem současném světě je křesťanská víra masivně prezentována ve zkreslené podobě kvůli kultovnímu dědictví římského katolicismu. Pravda požadovaná Bohem zůstala v jednoduchém a logickém stavu, který chápali první apoštolové Ježíše Krista, ale tato často ignorovaná jednoduchost se pro nezasvěcené stává pro svůj menšinový charakter složitou. K identifikaci pozdějších Svatých posledních dnů Ježíše Krista a duchovní struktury Zjevení je skutečně nepostradatelný výnos z Daniela 8:14. Ale pro identifikaci tohoto nařízení je také nezbytné studium celé knihy Daniel a rozluštění jejích prorocství. Když tyto věci pochopíme, Apokalypsa nám odhaluje svá tajemství. Tyto nezbytné studie vysvětlují potíže, se kterými se setkáváme, když se snažíme přesvědčit nevěřícího člověka naší doby na Západě, a zejména ve Francii.

Ježíš řekl, že k němu nemůže přijít nikdo kromě Otce, který ho vede, a také řekl o svých vyvolených, že se musí narodit z vody a Ducha. Tato dvě učení se vzájemně doplňují a znamenají, že Bůh zná duchovní povahu svých vyvolených mezi všemi svými tvory. V důsledku toho bude každý z nich reagovat podle své vlastní povahy; také ti, kdo mají příznivé předsudky o sobotě, již praktikovali Židé, bez větších obtíží přijmou prorocká zjevení, která ukazují, že to Bůh vyžaduje od roku 1843. Naopak ti, kteří mají o sobotě nepříznivé předsudky, odmítnou všechny biblické argumenty, najde dobré důvody pro ospravedlnění svého odmítnutí. Pochopení této zásady nás chrání před rozčarováním z těch, kterým předkládáme Kristovu pravdu. Odhalením pravdy božské myšlenky dává prorocství veškerou svou moc „*věčnému evangeliu*“, že Ježíšovi učedníci musí „*učit národy až do konce světa*“.

„Šelmy“ Apokalypsy

Nepřátelé Boha a jeho vyvolení se chronologicky a postupně objevili v podobě „*šelem*“.

První označuje císařský Řím zobrazený „*drakem s deseti rohy a sedmi hlavami s diadémy*“, ve Zj. 12:3; „*Mikulášané*“ ve Zj. 2:6; „*d'ábel*“ ve Zjevení 2:10.

Druhý se týká papežského katolického Říma zobrazeného „*šelmou, která vystupuje z moře, s deseti rohy s diadémy a sedmi hlavami*“ ze Zj 13:1; „*satanův trůn*“ ve Zj. 2:13; „*žena Jezábel*“ ve Zjevení 2:20; „*měsíc zbarvený krví*“ ve Zj. 6:12; „*měsícem osvětlená třetina*“ „*čtvrté trubky*“ ve Zj. 8:12; „*moře*“ ve Zjevení 10:2; „*rákos jako prut*“ ve Zj. 11:1; „*ocas*“ „*draka*“ ve Zj. 12:4; „*had*“ ve Zjevení 12:14; a „*drak*“ z veršů 13, 16 a 17; „*Babylon velký*“ ve Zj 14:8 a 17:5.

Třetí se zaměřuje na francouzský revoluční ateismus, znázorněný „*zvířetem, které vystupuje z propasti*“ ve Zj. 11:7; „*velké soužení*“ ve Zj. 2:22; „*čtvrtá trubka*“ ve Zj. 8:12; „*ústa, která pohltí řeku*“, která symbolizuje katolický lid, ve Zj. 12:16. To se týká první formy „*druhého běda*“ citovaného ve Zj 11:14. Jeho druhá podoba bude uskutečněna „*šestou trubkou*“ Apo.9:13, podle Apo.8:13 pod názvem „*druhá běda*“, mezi 7. březnem 2021 a 2029, pod skutečným aspektem světa. Válka III končící jadernou válkou. Lidská genocida,

kteřá vylidňuje zemi (*propast*), je spojením mezi „ *čtvrtou a šestou trubkou* “. Podrobnosti o vývoji této války jsou odhaleny v Dan.11:40 až 45.

Čtvrtá „ *šelma* “ označuje protestantskou víru a katolickou víru, jejího spojence, v poslední zkoušce víry v pozemských dějinách. Ona „ *vychází ze země* “, ve Zj 13:11; což znamená, že je sama sebou, vycházející z katolické víry symbolizované „ *mořím* “. Období reformace v drtivé většině nastolilo protestantské náboženství s mnoha aspekty, poznamenané odpadlictvím, svědčícím v dílech Jana Kalvína o válečném, drsném, krutém a pronásledujícím charakteru. Vstup v platnost dekret Dan.8:14 jej od jara 1843 globálně odsuzoval.

Institucionální adventistická víra, která vyrostla živá z protestantské zkoušky víry v letech 1843-1844, ustoupila a od podzimu 1994 se vrátila do postavení protestantské víry a jejího božského prokletí; je to kvůli oficiálnímu odmítnutí božského prorockého světla zjeveného v tomto díle z roku 1991. Tato duchovní smrt institucionální formy je prorokována ve Zj. 3:16: „*Vyvrhnu tě ze svých úst*“.

Konečné splnění proroctví je před námi a víra každého bude zkoušena. Pán Ježíš Kristus pozná mezi všemi lidskými bytostmi ty, kdo k němu patří, ty, kteří přijímají jeho životně důležitá zjevení, ovoce božské lásky, s radostí a vděčnou věrností.

V hodině poslední volby se vyvolení budou odlišovat tím, že budou vědět, proč padlí padají, božské Zjevení tak učiní rozdíl mezi spasenými a ztracenými, kterým od apoštolské éry „*Efez*“, v *Apo 2:5* Bůh řekl: „*Pamatuj tedy, odkud jsi spadl*“; a v roce 1843, v době „*Sard*“, také řekl protestantům ve Zj. 3:3: „*vzpomeňte si, jak jste přijali a slyšeli; a zachovávat a činit pokání*“; to se vztahuje i na padlé adventisty od roku 1994, kteří ačkoliv jsou pozorovateli soboty, dostávají od Ježíše toto poselství ze Zj. 3:19: „*Kárám a trestám všechny, které miluji; proto buď horlivý a čini pokání*“.

Při přípravě tohoto prorockého Zjevení si Bůh stvořitel, kterého potkal v osobě Ježíše Krista, stanovil za cíl umožnit svým vyvoleným, aby jasně identifikovali své nepřátele; věc je vykonána a Boží záměr je dosažen. Takto duchovně obohacená se její Vyvolená stává „*Nevěstou připravenou k Beránkově svatební večeři*“ „*Oblékl ji jemným bílým lnem, což jsou spravedlivé skutky svatých*“ ve Zjevení 19:7. Vy, kteří jste četli obsah tohoto díla, máte-li příležitost a požehnání být mezi nimi, „*připravte se na setkání se svým Bohem*“ (Amos 4:12) v jeho pravdě!

Zatímco rozluštění tajemných proroctví Daniela a Zjevení je plně dokončeno a čas Kristova skutečného návratu je nám nyní znám, tato otázka Ježíše Krista citovaná v Lukáš 18:8 zanechává poněkud znepokojivé pochybnosti: „*Říkám vám, rychle jim přinese spravedlnost. Ale až přijde Syn člověka, najde na zemi víru?*“. Neboť hojnost intelektuálního poznání pravdy nemůže vyrovnat slabost kvality této víry. Lidstvo, které bude konfrontováno s návratem Ježíše Krista, se vyvinulo v klimatu příznivém pro všechny formy silně podporovaného sobectví. Individuální úspěch se stal cílem, kterého je třeba dosáhnout za každou cenu, dokonce i rozdrčením bližního, a to během dlouhého období světového míru po více než 70 let. Když víme, že hodnoty nebes navrhované Ježíšem Kristem jsou v absolutním rozporu s touto normou naší doby,

jeho otázka se zdá být tragicky oprávněná, protože se může týkat lidí, kteří se domnívali, že jsou „vyvolení“, ale zůstanou jen jejich neštěstí „povolaných“; protože Ježíš v nich nenalezne požadovanou kvalitu víry, aby byli hodni jeho milosti.

Litera zabíjí, ale Duch oživuje

Tato poslední kapitola dokončuje rozluštění Zjevení apokalypsy. Právě jsem představil biblické kódy, které umožňují identifikovat symboly, které Bůh používá ve svých proroctvích, ale zatímco jejich cílem je odhalit jeho požadavek na návrat sabatu od roku 1843-1844, slovo sabat se neobjevuje. pouze jednou v těchto prorockých textech Daniela nebo Zjevení. Vždy je navrženo, ale není jasně citováno. Důvod, proč to jasně nepojmenovat, je ten, že praktikování sabatu je základní normalitou apoštolské křesťanské víry, protože každý vidí, že téma sabatu nikdy nebylo předmětem sporu mezi Židy a prvními apoštoly, učedníky Ježíš Kristus. Dábel však na něj nepřestal útočit, nejprve podněcoval Židy, aby ho „pošpinili“, pak zadruhé křesťany tím, že ho zcela „ignoroval“. K dosažení tohoto výsledku inspiroval falešné překlady původních textů, které ho zmiňovaly. Také tato prezentace božské pravdy by nebyla úplná bez odsouzení těchto odporných přečinů, jejichž oběťmi je za prvé Bůh v Ježíši Kristu, pak ti, kterým jeho smírná smrt mohla nabídnout věčný život.

Před Bohem prohlašuji, že ve spisech starých a nových smluv, tedy v celé Bibli, neexistuje **žádný** verš, který by učil změnu statutu soboty od čtvrtého z jejích deseti přikázání; navíc posvěcený Bohem, od počátku jeho stvoření našeho pozemského světa.

Od protestantské apostaze kvůli vstupu v platnost dekretu z Daniela 8:14, na jaře 1843 až dodnes, čtení Bible zabíjí. Chtěl bych upozornit, že to není Bible, co úmyslně zabíjí, ale její použití na základě chyb v překladu, které se objevují v přeložených verzích původních „hebrejských a řeckých“ textů; ale především je to také problém kvůli špatným interpretacím. Sám Bůh tuto věc potvrzuje v obrazech ve Zj. 9:11: „Měli nad sebou za krále anděla

propasti, který se hebrejsky jmenuje Abaddon a řecky Apollyon ". Vybavuji si zde skryté poselství v tomto verši: „*Abaddon a Apollyon* “ znamenají „*v hebrejštině a řečtině* “: Ničitel. „*Anděl propasti* “ ničí víru pomocí biblických „*dvou svědků* “ ze Zj 11:3.

Od roku 1843 se také falešní věřící dopustili dvou chyb při čtení historického svědectví Bible. První je přikládat větší význam narození Ježíše Krista než jeho smrti a druhý tento omyl posiluje tím, že přikládá větší význam jeho vzkříšení než jeho smrti. Tento dvojí omyl svědčí proti nim, protože projev Boží lásky k jeho stvoření v podstatě spočívá na jeho dobrovolném rozhodnutí dát v Kristu svůj život za vykoupení svých vyvolených. Upřednostnění Ježíšova vzkříšení spočívá v překroucení Božího plánu spásy, a to má pro viníky za následek, že se od něho odříznou a rozbijí jeho svaté, spravedlivé a dobré spojenectví. Kristovo vítězství spočívá na jeho přijetí smrti, jeho vzkříšení je jen šťastným a spravedlivým důsledkem jeho božské dokonalosti.

Koloským 2:16-17: „*At' vás tedy nikdo nesudí za jídlo nebo pití, za svátky, novoluní nebo sabaty: to byl stín věcí budoucích, ale tělo je v Kristu.* »

Tento verš se často používá k ospravedlnění ukončení praxe týdenního „*sabatu* “. Dva důvody tuto volbu odsuzují. Prvním je, že výraz „*sabaty* “ označuje „*sabaty* “ pořádané každoročními náboženskými „*svátky* “ ustanovenými Bohem v Leviticus 23. Jedná se o pohyblivé „*sabaty* “, které jsou umístěny na začátku a někdy na konci během náboženských „*svátků* “. Vyvolává je výraz „*v ten den nebudeš konat žádnou otrockou práci* “. K *týdennímu „Sabatu* “ nemají nic jiného než jejich název „*Sabat* “, který znamená „*přestat, odpočívat*“ a který se poprvé objevuje v Gn 2:2: „*Bůh odpočinul* “. Je třeba také poznamenat, že slovo „*sabat* “ citované v hebrejském textu čtvrtého přikázání se neobjevuje v překladu L. Segonda, který jej označuje pouze pod názvem „*den odpočinku* “ nebo „*sedmý den* “. Má však svůj kořen ze slovesa citovaného v Gn 2:2: „*odpočinek* “ nebo „*šabat* “, které je jasně pojmenováno ve verzi Bible JNDarby.

Druhý důvod je tento: Pavel řekl o „*svátcích a sabatech* “, že jsou to „*stíny věcí budoucích* “, tedy věci, které prorokují skutečnost, která byla nebo bude. Za předpokladu, že se v tomto verši týká „*sabat sedmého dne* “, zůstává „*přicházející stín* “ až do příchodu sedmého tisíciletí, které prorokuje. Smrt Ježíše Krista odhalila význam „*sabatu sedmého dne* “, který prorokuje, kvůli Jeho vítězství nad hříchem a smrtí, nebeských „*tisíc let* “, během kterých Jeho vyvolení budou soudit padlé pozemské a nebeské mrtvé.

V tomto verši byly „*svátky, novoluní* “ a jejich „*sabaty* “ spojeny s existencí národní formy starozákonního Izraele. Tím, že Ježíš Kristus svou smrtí ustanovil novou smlouvu, učinil tyto prorocké věci neúčinnými; museli přestat a zmizet jako „*stín* “, který mizí před realitou jeho dokonalé pozemské služby. Zatímco týdenní „*Sabat*“ čeká na příchod sedmého tisíciletí, aby splnil svou prorokovanou realitu a ztratil svou užitečnost.

Pavel také zmiňuje „*jídlo a pití* “. Jako věrný služebník ví, že Bůh o těchto věcech mluvil v Leviticus 11 a Deuteronomium 14, kde předepisuje povolená čistá jídla a zakázaná nečistá jídla. Pavlovy poznámky nejsou určeny ke

zpochybnění těchto božských nařízení, ale pouze lidských názorů (*které nikdo...*) vyjádřených na toto téma, které rozvine v Římanům 14 a 1 Kor.8, kde se jeho myšlenky objevují jasněji. Téma se týká jídel obětovaných modlám a falešným božstvům. Připomíná vyvoleným, kteří tvoří duchovní Izrael Boží, jejich povinnosti vůči němu, když v 1. Kor. 10:31 říká: „ *Ať jíte, pijete nebo děláte cokoli jiného, vše číňte ke slávě Boží .“* Je Bůh oslavován těmi, kdo ignorují a pohrdají jeho zjevenými obřady v těchto věcech?

Je to Jakub, Ježíšův bratr, kdo mluví jménem apoštolů **na téma obřízka** ve Skutcích 15:19-20-21: „ *Proto jsem toho názoru, že bychom neměli znepokojovat ty z národů, které se obracejí k Bohu, ale napsat jim, že se zdržují poskvrny modl a smilstva a věci uškracených a krve; neboť Mojžíš od pradávných pokolení má v každém městě ty, kdo ho kážou, a čte se v synagógách každou sobotu .”*

Tyto verše, které se často používají k ospravedlnění svobody pohanských konvertitů vůči sabatu, naopak představují nejlepší důkaz jeho praxe podporované a vyučované apoštoly. Jacques se skutečně domnívá, že není užitečné jim vnucovat obřízku, a shrnuje základní principy, protože jim bude předloženo hluboké náboženské učení, když půjdou „každý sabat“ do židovských synagog v jejich **lokalitych** .

Další záminka používaná k ospravedlnění ukončení čisté a nečisté klasifikace potravin: vidění dané Petrovi ve Skutcích 10. Jeho vysvětlení je rozvinuto ve Skutcích 11, kde ztotožňuje „nečistá zvířata“ vidění s pohanskými „lidmi“, kteří přišel se k němu pomodlit, aby šel k římskému setníkovi „Corneliusovi“. V této vizi Bůh zobrazuje nečistou povahu pohanů, kteří mu neslouží a slouží falešným božstvům. Smrt a vzkříšení Ježíše Krista pro ně však přináší velkou změnu, neboť dveře milosti se jim otevírají skrze víru ve smírnou oběť Ježíše Krista. Právě prostřednictvím tohoto vidění Bůh učí Petra této nové věci. V důsledku toho klasifikace čistého a nečistého, kterou stanovil Bůh v Leviticus 11, zůstává a pokračuje až do konce světa. Až na to, že od roku 1843, s výnosem z Dan.8:14, strava lidských bytostí převzala normu původního „ *posvěcení “* stanoveného a nařízeného v Gen.1:29: „ *A Bůh řekl: Hle, já Dal jsem každou rostlinu nesoucí semena, která je na povrchu celé země, a každý strom, v němž je ovoce stromu, nesoucí semeno; to bude jídlo pro tebe .”*

Ježíš dal svůj život ve fyzickém i duševním mučení, aby zachránil své vyvolené. Nepochybujte o velmi vysoké úrovni svatosti, kterou tato vášnivá smrt vyžaduje na oplátku od toho, koho zachraňuje. V pravdě !

Pozemský čas Ježíše Krista

Perla sabatu 20. března 2021

Od začátku své služby jsem byl přesvědčen a zpíval jsem to, že „Ježíš se narodil na jaře“. V tento sabat 20. března 2021 byla jarní rovnodennost umístěna v 10:37 na začátku duchovního setkání. Duch mě pak vedl k hledání důkazů toho, co bylo do té doby jen prostým přesvědčením víry. Židovský kalendář nám umožnil umístit čas jarní rovnodennosti roku – 6 před naše oficiální křesťanské datování narození našeho Spasitele, na „sabat“ 21. března.

Proč rok – 6?

Protože naše oficiální datování narození Ježíše Krista bylo postaveno na dvou chybách. Teprve v 6. ^{století} našeho letopočtu se katolický mnich Dionysius Malý rozhodl založit kalendář. Vzhledem k absenci biblických nebo historických podrobností umístil toto narození na datum smrti krále Heroda, které umístil do roku 753 od založení Říma. Od té doby historici potvrdili v jeho výpočtu chybu 4 roky; která umísťuje Herodovu smrt do roku 749 od založení Říma. Ale Ježíš se narodil před smrtí Heroda a Matouše. 2:16 nám dává přesnost, která uvádí Ježíšův věk na „*dva roky*“ v době „masakru nevinných“, který nařídil rozhněvaný král Herodes, protože trpěl a cítil přicházející smrt, která ho odtrhla od požitků moci. Detail je důležitý, protože text specifikuje „*dva roky, podle data, na které se pečlivě vyptával u mudrců*“. Ke čtyřem letům předchozího omylu se přičte rok – 6, neboli 747 založení Říma, biblicky.

Jarní rovnodennost roku – 6

Připadající na sobotu, v tomto roce – 6, nám Bible říká, že se anděl představil „*pastýřům, kteří bděli nad svými stády*“. Sabat zakazuje obchod, ale ne držení zvířat a péči o ně; Ježíš to potvrdil slovy: „*Kdo z vás má ovci, která spadne do jámy a nepřijde a nevysvobodí ji ani v sobotu? ?*“. Tak bylo andělem oznámeno narození „*Dobrého pastýře*“, zachránce a průvodce lidských ovcí, nejprve lidským pastýřům, strážcům a ochráncům zvířecích ovcí. Anděl objasnil: „*...neboť dnes se vám ve městě Davidově narodil Spasitel, který je Kristus Pán*“. Tento „*dnes*“ byl tedy dnem sabatu a oznámením, které se provádělo v noci, narození Ježíše se odehrálo mezi 18:00, začátkem sabatu a noční hodinou zvěstování, které anděl učinil pastýřům. Nyní musíme určit přesný čas, kdy se na časovém číselníku Izraele naplnila jarní rovnodennost roku – 6. To ale zatím není možné, protože o tomto období nemáme žádné informace.

Narození Ježíše v sobotu činí Boží spásný plán jasným a naprosto logickým. Ježíš se prohlásil za „*Syna člověka*“, „*Mistra soboty*“. Neboť sobota je dočasná a její užitečnost trvá až do dne jejího druhého příchodu, tentokrát mocného a slavného. Ježíš dává sobotě její plný význam, protože prorokuje, že

zbytek sedmého tisíciletí vyhrál pouze pro své vyvolené svým vítězstvím nad hříchem a smrtí.

Na znamení svého vstupu do dospělosti ve věku „dvanácti let“ Ježíš duchovně intervenuje mezi věřícími lidmi, kterých se ptá na Mesiáše ohlášeného v Písmu svatém. Odloučen od svých rodičů, kteří ho tři dny hledali, svědčil o své božské nezávislosti a vědomí svého poslání ve prospěch pozemských lidí.

Pak přichází čas pro jeho aktivní a oficiální pozemskou službu. Učení Daniela 9:27 to předkládá ve formě „ smlouvy “ „ a týden “, který symbolizuje sedm let mezi podzimem 26 a podzimem 33. Mezi těmito dvěma podzimy je v centrální poloze jaro a svátek Pesach 30, kde v 15:00 "uprostřed velikonočního týdne středa 3. dubna 30 Ježíš Kristus způsobil, že zvířecí „oběť a obětina“ hebrejského obřadu přestala tím, že obětoval svůj život, aby odčinil hříchy pouze svých vyvolených. V den své smrti bylo Ježíšovi 35 let a 13 dní. Když Ježíš zemřel jako vítěz nad hříchem a smrtí, mohl svěřit svého ducha Bohu se slovy: „ *Dokonáno jest* . Jeho vítězství nad smrtí bylo později potvrzeno jeho vzkříšením. Takto doprovázel a vyučoval své apoštoly a učedníky, dokud, jak se dívali, nevstoupil do nebe před svátkem Letnic, podle svědectví ve Skutcích 1:1 až 11. Ale andělé při této příležitosti připravili oznámení jeho slavný návrat se slovy: „ *Muži z Galileje, proč tu stojíte a hledíte k nebi? Tento Ježíš , který byl od vás vzat do nebe, přijde stejným způsobem , jako jste ho viděli odcházet do nebe.* “. O letnicích zahájil svou nebeskou službu „Ducha Svatého“, která mu umožňuje jednat až do konce světa a zároveň v duchu každého ze svých vyvolených rozptýlených po zemi. Tehdy jeho jméno prorokované v Iz 7:14, 8:8 a Mt 1:23 „ *Emanuel* “, což znamená „Bůh s námi“, nabývá ještě více svého pravého významu.

Podrobnosti uvedené v tomto dokumentu představují odměny, které Ježíš dává svým vyvoleným jako projev uznání za jejich projev víry. Tak nám datum jeho smrti umožňuje poznat a podělit se s ním o jeho poslední slavný návrat, který naplánoval na první jarní den roku 2030; tedy 2000 let po jaru jeho ukřižování 30. dubna.

Svatost a posvěcení

Svatost a posvěcení jsou neoddělitelné a podmínky spásy nabízené Bohem v Ježíši Kristu. Pavel to připomíná v Židům 12:14: „*Usilujte o pokoj se všemi a o svatost, bez níž nikdo neuvidí Pána*.“

Tento božský koncept „**posvěcení**“ musí být dokonale pochopen, protože se týká „všeho, co patří Bohu“ a jako všichni vlastníci se ho nelze zbavit bez následků pro ty, kteří se toho odváží. Nyní není třeba identifikovat a vytvářet seznam věcí, které mu patří; Stvořitel života a všeho v něm, vše mu patří. Má tedy právo na život a na smrt nade všemi svými živými tvory. Jeho vyvolení však ponechávají každému právo žít s ním nebo zemřít bez něj a svobodnou a dobrovolnou volbou mu patřit navěky se k němu připojují. Toto usmíření s ním činí jeho vyvolené jeho vlastnictvím. Ti, které vítá a uznává, vstupují do jeho pojetí **posvěcení**, které se již týkalo všech zákonů, kterým podléhá život na Zemi. Posvěcení tedy spočívá v souhlasu podříditi se fyzickým a morálním zákonům, které Bůh stanovil, a tedy schválil. Z tohoto dvojího důvodu sobota a desatero přikázání konkrétně vyjadřují toto božské posvěcení, jehož přestoupení bude vyžadovat smrt Mesiáše Ježíše.

Tento koncept posvěcení je tak zásadní, že Bůh považoval za vhodné jej definovat na začátku Bible v Gn 2:3 posvěcením sedmého dne. Není proto divu, že se toto číslo sedm stává jeho „královskou pečetí“ v celé Bibli a konkrétněji ve Zj 7:2: „*A viděl jsem jiného anděla, který vystupoval k vycházejícímu slunci a držel pečeť živého Boha ; volal mocným hlasem ke čtyřem andělům, kterým bylo dáno škodit zemi a moři, a řekl : Ti, kdo mají uši k tomu, aby slyšeli návrh jemného Ducha Božího, si všimni, že tato „**pečeť živého Boha**“ je citována v této kapitole „7“ Zjevení.*

V tento velikonoční a sabatní den 3. dubna 2021, ve výročí smrti našeho Spasitele Ježíše Krista, Duch Boží nasměroval mé myšlenky k hebrejské svatyni Mojžíše a chrámu, který postavil král Šalamoun v Jeruzalémě. Zaznamenal jsem tam detail, který silně potvrzuje můj výklad o této svatyni; totiž prorockou roli velkého spasitelného projektu připraveného pro vyvolené Bohem vykoupené.

Od roku 1948, stále nesoucí božské prokletí kvůli tomu, že odmítli uznat Ježíše Krista jako „Mesiáše“ poslaného Bohem, Židé získali zpět svou národní zemi. Od té doby je posedla jedna myšlenka, jediná myšlenka: přestavba jeruzalémského chrámu. Běda jim, tato věc se nikdy nestane, protože Bůh má dobrý důvod, aby tomu zabránil; jeho role skončila smrtí a vzkříšením Ježíše Krista. Svatost chrámu našla své úplné naplnění v duši „Mesiáše“, v jeho těle a jeho duchu, dokonalé a bez jakékoli skvrny. Ježíš tuto lekci odhalil, když v Janovi 2:14 řekl o svém těle: „*Zničte tento chrám a ve třech dnech jej postavím* .

Konec užitečnosti chrámu potvrdil Bůh několika způsoby. Nejprve jej nechal zničit v roce 70 n. l. Titovými římskými vojsky, jak je prorokováno v Danielovi 9:26. Poté, co vyhnal Židy, předal místo chrámu náboženství islámu, které tam postavilo dvě mešity; nejstarší „Al-Aksá“ a Skalní dóm. Izrael tedy nemá od Boha ani možnost, ani oprávnění svůj chrám znovu postavit. Protože tato rekonstrukce by zkrešila jeho prorokovaný projekt spásy.

Doba platnosti jeruzalémského chrámu byla vyryta do podoby jeho stavby. Abychom však viděli jasněji, musíme již prozkoumat odhalené detaily této

náboženské budovy nesoucí svatost. Všimněme si, že chrám měl postavit král David, který vyjádřil přání a vybral si Jeruzalém, aby jej uvítal; Bůh souhlasil. Za tímto účelem vyzdobil a opevnil toto starobylé město zvané „Jebus“ z doby Abrahama. Mezi Davidem a „synem Davidovým“, „Mesiášem“, tedy uplynulo „tisíc let“. Ale Bůh mu to nedovolil a dal mu poznat důvod; stal se krvavým mužem, když nechal zabít svého věrného služebníka „Urijáše Chetejce“, aby si vzal jeho manželku „Bathshebu“, která se později stala matkou krále Šalomouna. David tak nesl cenu své viny, byl potrestán smrtí svého prvního syna, narozeného z Batšeby, a poté, co sečetl svůj lid bez Božího příkazu, byl potrestán a Bůh mu nabídl, aby si vybral svůj trest ze tří možností. Podle 2 Sam 24:15 zvolil úmrtnost epidemie moru, která za tři dny zabila 70 000 obětí.

V 1. Královské 6 najdeme popis chrámu postaveného Šalomounem. Dává mu jméno „dům YaHWéH“. Tento výraz „dům“ naznačuje místo setkání rodiny. Postavený dům prorokuje rodinu vykupujícího Boha stvořitele. Skládá se ze dvou sousedících prvků: svatyně a chrámu.

Na zemi se provádějí náboženské obřady, které se praktikují v zóně povolené pro člověka. Šalomoun tomu říká: chrám. Jako rozšíření nejsvětějšího místa, které nazývá svatyní a od něhož je odděleno pouze závojem, je místnost chrámu dlouhá čtyřicet loket, tedy dvakrát větší než svatyně. Chrám tak pokrývá 2/3 celého domu.

Ačkoli byla židovská smlouva vytvořena později v době Mojžíše, je zcela pod deštníkem smlouvy uzavřené mezi Bohem a Abrahamem na začátku třetího tisíciletí od Adama. „Mesiáš se představí židovskému lidu na počátku pátého tisíciletí, o 2000 let později. Avšak čas, který Bůh určil zemi pro výběr vyvolených, je 6000 let. Najdeme tedy pro čas poměr $2/3 + 1/3$ domu YaHWéH. A v tomto srovnání $2/3$ Abrahamovy smlouvy odpovídají $2/3$ domu YaHWéH, který končí na oddělovacím závoji. Tento závoj hraje hlavní roli, protože označuje přechod od pozemského k nebeskému; toto vědomí, že tato změna znamená dokončení prorocké role pozemského chrámu. Tyto pojmy dávají oddělovacímu závoji význam hříchu, který odděluje dokonalého nebeského Boha od nedokonalého a hříšného pozemského člověka od Adama a Evy. Oddělovací závoj má dvojitý charakter, protože musí odpovídat nebeské dokonalosti a pozemské nedokonalosti dvou spojených kusů. Právě tehdy se objevuje role Mesiáše, protože tuto vlastnost dokonale ztělesňuje. Ve své božské dokonalosti se Ježíš Kristus stal hříchem tím, že vzal ty ze svých vyvolených na jejich místo, aby je usmířil a zaplatil smrtelnou cenu.

Tato analýza nás vede k tomu, že ve svatyni vidíme obraz prorocké posloupnosti velkých duchovních fází vyznačených každých 2000 let: 1. ^{oběť} obětovaná Adamem – Oběť obětovaná Abrahamem na hoře Moria, budoucí Golgota – Oběť Krista na úpatí hory Golgota – oběti posledních vyvolených, které zabránil slavný návrat spasitele Ježíše Krista do Michaela.

Pro Boha, pro kterého je podle 2. Petra 3:8 „*jeden den jako tisíc let a tisíc let jako jeden den*“ (viz také Žalm 90:4), je pozemský program postaven na obrazu týden v jednom sledu: 2 dny + 2 dny + 2 dny. A za touto posloupností se otevírá věčný „*sedmý den*“.

Obsah dvou místností svatého domu je nesmírně objevný.

Svatyně nebo nejsvětější místo

Dva cherubíni s roztaženými křídly

Svatyně zvaná nejsvětější místo měří 20 loket na délku a 20 loket na šířku. Je to perfektní náměstí. Jeho výška je také 20 loket; což z něj dělá krychli; trojitý obraz dokonalosti ($= 3 : L = l = H$); toto je popis „*nového Jeruzaléma, který sestupuje z nebe od Boha*“ ve Zj. 20. Toto nejposvátnější místo Bůh člověku zakázal pod trestem smrti. Důvod je jednoduchý a logický; toto místo může vítat Boha jen proto, že symbolizuje nebe a zobrazuje nebeský charakter Boha. V jeho myšlenkách je jeho plán spásy, ve kterém hrají svou roli všechny symbolické prvky, které jsou instalovány v této svatyni. Realita je v Bohu v nebeské dimenzi a on na zemi tuto skutečnost znázorňuje prostřednictvím symbolů. Dospívám se tak k tématu tohoto konkrétního objevu tohoto Pesachu 2021. V 1. Královské 6:23 až 27 čteme: „*Udělal dva cherubíny ve svatyni z divokého olivového dřeva, deset loket vysoké. Každé ze dvou křídel jednoho z cherubů mělo pět loket, což bylo deset loket od konce jednoho jeho křídla ke konci druhého. I druhý cherub měl deset loket. Míra a tvar byly u obou cherubínů stejné. Výška každého z obou cherubů byla deset loket. Šalomoun umístil cherubína doprostřed domu, dovnitř. Jejich křídla byla roztažena: křídlo prvního se dotýkalo jedné ze stěn a křídlo druhého se dotýkalo druhé stěny; a jejich další křídla se setkala na konci uprostřed domu.*“

Tito cherubíni v Mojžíšově svatostánku neexistovali, ale umístěním do Šalomounova chrámu Bůh osvětluje význam tohoto nejsvětějšího místa. Ve směru jeho šířky kus protínají dva páry křídel dvou cherubínů a dávají mu tak nebeský standard, prakticky nepřístupný člověku žijícímu pouze na zemi. Využívám této příležitosti, abych odsoudil a znovu potvrdil pravdu o těchto cherubech, kterým v pohanském mystickém deliriu malíři tak slavní jako „Michelangelo“ dali podobu okřídlených miminek hrajících na nástroje nebo vystřelujících šípy rukama. V nebi nejsou žádná miminka. A pro Boha, podle Ža 51:5 nebo 7: " *Hle, narodil jsem se v nepravosti a má matka mě počala v hříchu* " a Římanům 3:23: " *Všichni zhřešili a jsou zbaveni slávy Boha* ", neexistuje nic takového jako nevinné nebo čisté dítě, protože od Adama se člověk rodí jako hříšník dědictvím. Všichni nebeští andělé byli stvořeni jako mladí muži, jako byl Adam na zemi. Nestárnou a zůstávají stále stejné. Stáří je jedinečně pozemská vlastnost, důsledek hříchu a smrti, jeho konečná mzda, podle Ř 6,23.

Archa Svaté aliance

1 Královská 8:9: " *V arše byly pouze dvě kamenné desky, které tam umístil Mojžíš na Chorebu, když Hospodin uzavřel smlouvu s izraelskými syny, když vycházeli z egyptské země.* "

Ve svatyni či nejsvětějším místě jsou proto dva obrovští cherubíni s rozepjatými křídly, symboly aktivního nebeského charakteru, ale také a především archa úmluvy, která je umístěna uprostřed místnosti mezi dvěma velkými cheruby. Protože je dům postaven proto, aby ho chránil. V pořadí, ve kterém Bůh předkládá Mojžíšovi náboženské věci, které bude muset vykonat, je nejprve

nalezena archa smlouvy. Ale tato nádoba je méně cenná než její obsah: dvě kamenné desky, na které Bůh prstem vyryl svůj ultrasvatý zákon deseti přikázání. Je odrazem jeho myšlení, jeho normy, jeho neměnného charakteru. V samostatné studii (2018-2030, nejvyšší adventistické očekávání) jsem již prokázal její prorocký charakter pro křesťanskou éru. Ve svatyni čteme tajné myšlenky Boží. Tam nacházíme prvky, které ho podporují a umožňují společenství s ním. Postačí, když řeknu, že hříšník, který zůstává úmyslným přestupcem svých deseti přikázání, klame sám sebe, pokud věří, že se může domáhat své spásy. Vztah spočívá pouze na víře vložené do symbolizovaných skutečností nacházejících se na tomto nejposvátnějším místě. V deseti přikázáních Bůh shrnuje svou životní úroveň předepsanou lidským bytostem stvořeným k jeho obrazu; což znamená, že Bůh sám ctí a plní svá přikázání. Život daný člověku je založen na respektování těchto přikázání. A jejich provinění vede k hříchu, který se trestá smrtí viníka. A od Adama a Evy neposlušnost postavila celé lidstvo do tohoto smrtelného stavu. Smrt proto dopadla na lidi jako nemoc, kterou nelze léčit.

Místo milosti

Ve svatyni, nad slitovnicí, symbolický obraz oltáře, na kterém má být upálen Beránek Boží, dva další menší andělé hledí na oltář a jejich křídla se stýkají uprostřed. Na tomto obrázku Bůh ukazuje zájem, který věrní andělé věnují plánu spasení, který spočívá na usmiřující smrti Ježíše Krista. Neboť Ježíš sestoupil z nebe, aby na sebe vzal podobu lidského dítěte. Ten, kdo dal svůj život na golgotském kříži, byl nejprve jejich nebeský přítel „Michael“, hlavní z andělů a viditelný nebeský výraz stvořitele Boha Ducha a andělé se právem považují za „spolusluhy“ jeho *vyvolených*.

Na nejsvětějším místě je archa zakrytá slitovnicí umístěna pod křídly dvou velkých a nejmenších cherubů. Na tomto obrázku najdeme vyobrazení tohoto verše z Mal 4:2: „ Ale pro vás, kteří se bojíte mého jména, **vyjde slunce spravedlnosti a uzdravení bude pod jeho křídly**; půjdeš ven a budeš skákat jako telata ve stáji .” Slitovnice, symbol předobrazující kříž, na kterém byl ukřižován Ježíš, skutečně přinese uzdravení proti smrtelné nemoci hříchu. Ježíš zemřel, aby osvobodil od hříchu, a znovu vstal, aby vysvobodil své vyvolené ze zlých rukou nekajícných a vzpurných hříšníků. Přestoupení zákona obsaženého v arše přineslo smrt všem lidským tvorům na zemi. A pro vyvolené Bohem v Kristu vybrané, pro ně samotné, slitovnice umístěná nad archou obsahující přestoupený zákon přinesla triumf věčného života, do kterého vejdou v hodině prvního vzkříšení; to ze svatých vykoupených krví prolitou Ježíšem Kristem na tomto slitovnici. Jejich uzdravení ze smrti pak bude úplné. Podle Mal 4:2 jsou cherubíni obrazem nebeského Ducha Boha, kterého Zj 4 označuje symbolem „čtyř živých tvorů“. Protože léčení připojené k slitovnici je dobře umístěno pod dvěma středovými křídly dvou velkých cherubů.

Stejně jako při každoročním hebrejském obřadu „dne smíření“ byla přední a slitovnice kropena zvířecí krví kozla směrem na východ, bylo nutné, aby krev Ježíše Krista skutečně tekla i on. na stejném slitovnici. Za tímto účelem Bůh nepovolal službu lidského kněze. Vše předem naplánoval a zorganizoval tak, že nechal převézt archu a svaté věci z nejposvátnějšího místa a svatyně za časů

proroka Jeremiáše do jeskyně umístěné v suterénu na úpatí hory Golgota, pod skalami. země, šest metrů hluboká, těsně pod 50 cm krychlovou dutinou, vyhloubenou na povrchu ve skále, v níž římsí vojáci vztyčili kříž, na kterém byl ukřižován Ježíš. Přes dlouhou a hlubokou chybu, kterou vytvořilo zemětřesení zmíněné v Bibli, jeho krev doslova tekla po levé straně slitovnice, tedy po pravé straně ukřižovaného Krista. A tak ne nadarmo svědčí o těchto věcech Mt 27:51: „*A hle, chrámová opona se roztrhla na dva, shora dolů, země se třásla, skály se roztrhaly...*“. V roce 1982 vědecké zkoumání odhalilo, že vysušená krev odebraná Ronem Wyattem byla abnormálně složena z 23 chromozomů X a jednoho chromozomu Y. Božský stvořitel chtěl za sebou zanechat důkaz své božské podstaty, který je přidán do jeho posvátného rubáše. které se obraz jeho tváře a jeho těla jeví v negativu. Překročený zákon obsažený v arše tedy dosáhl úplné nápravy tím, že na svůj oltář přijal krev skutečně čistou od všech hříchů našeho Spasitele Ježíše Krista. Neboť zjevením těchto věcí Ronu Wyattovi se Bůh nesnažil uspokojit lidskou zvědavost, ale chtěl posílit doktrínu o posvěcení svého božství v Ježíši Kristu. Protože má krev odlišnou od ostatních lidí, dává důvod věřit ve svou dokonalou a čistou povahu, prostou všech forem hříchu. Potvrzuje tak, že přišel ztělesnit nového nebo „*posledního Adama*“, jak říká Pavel v 1. Korintským 15:45, protože ačkoli byl viděn, slyšen a usmrcen v těle z masa podobného našemu, neměl žádnou genetickou vazbu. s lidským druhem. Taková pozornost věnovaná detailům při realizaci jeho spásného projektu odhaluje důležitost, kterou Bůh přikládá symbolům svého učení. A lépe chápeme, proč byl Mojžíš potrestán za zkreslení tohoto božského záchranného projektu tím, že dvakrát udeřil do skály Horeb. Podruhé mu podle rozkazu od Boha stačilo jen promluvit, aby dostal vodu.

Mojžíšova hůl, manna, Mojžíšův svitek

Nm.17:10: " *Hospodin řekl Mojžíšovi: Přines hůl Áronovu **před svědectví** , aby byla uchována jako znamení pro děti vzpoury, abys ukončil jejich reptání přede mnou a aby neumřít období ."*

Exo.16:33-34: " *Mojžíš řekl Áronovi: Vezmi nádobu, dej do ní omer plný manny a polož ji **před** Hospodina, aby byla zachována tvému potomstvu. Podle příkazu, který dal YaHWéH Mojžíšovi, to Áron položil **před svědectví** , aby bylo zachováno .*

Dt 31:26: " *Vezmi tuto knihu zákona a postav ji **vedle truhly** smlouvy Hospodina, tvého Boha, a bude tam na svědectví **proti** tobě ."*

Na základě těchto veršů odpusťme apoštolu Pavlovi jeho chybu, která ho vedla k umístění těchto prvků do archy a ne vedle ní nebo před ní, v Židům 9:3-4: „*Za druhou oponou byla část svatostánku zvaného svatyně svatých , ~~obsahující zlatý oltář pro kadidlo~~ a archu smlouvy, zcela pokrytou zlatem. ~~Před archou~~ byla zlatá nádoba obsahující mannu, Áronovu hůl, která vyklíčila, a desky smlouvy .* Stejně tak kadidlový oltář nebyl ve svatyni, ale na straně chrámu před oponou. Ale prvky umístěné vedle archy byly proto, aby svědčily o zázracích, které Bůh vykonal pro svůj hebrejský lid, který se stal Izraelem, svobodným a zodpovědným národem.

Vedle archy, hůl Mojžíše a Árona, vyžaduje důvěru v pravé proroky Boží. Podle Dt 8:3 manna připomíná vyvoleným před Ježíšem, že „*člověk nebude živ pouze chlebem a vodou, ale každým slovem, které vychází z úst Jahveho*“. A toto slovo je tam také zastoupeno ve formě svitku napsaného Mojžíšem podle Božího diktátu. Oltář slitovnice nad archou učí, že bez víry v ochotnou oběť života Ježíše Krista je spojení s Bohem nemožné. Tento soubor věcí tvoří teologický základ nové smlouvy založené na lidské krvi prolité Ježíšem Kristem. A velmi logicky den, kdy v něm byl uskutečněn a uskutečněn Boží projekt, role symbolů a svátek „Jom Kippur“ neboli „den smíření“, který jej prorokoval, se stal zastaralým a zbytečným. Tváří v tvář realitě stíny blednou. Proto musel chrám, ve kterém se praktikovaly prorocké obřady, zmizet a už se nikdy neobjevit. Jak učil Ježíš, ctitel Boha ho musí uctívat „*v duchu a v pravdě*“ a mít „*volný přístup*“ k jeho nebeskému Duchu prostřednictvím Ježíše Krista. A tato adorace není spojena s žádným pozemským místem, ani v Samaří, ani v Jeruzalémě, a tím méně v Římě, Santiagu de Compostela, Lurdech nebo Mekce.

Ačkoli není víra vázána na pozemské místo, víra se projevuje skutky, které Bůh předem připravil pro své vyvolené, dokud budou žít na zemi. Symbolika svatyně zanikla na počátku pátého tisíciletí po 4000 letech hříchu. A pokud by byl Boží projekt budován přes 4000 let, vyvolení by vstoupili do zbytku Boha prorokovaného v týdenním sabatu. Ale nebylo tomu tak, protože od Zachariáše Bůh prorokoval dvě spojenectví. Druhou rozvádí a říká v Za 2:11: „*Mnoho národů se v ten den připojí k YaHWéH a stanou se mým lidem; Budu přebývat mezi vámi a poznáte, že mě k vám poslal Hospodin zástupů.*» Tato dvě spojenectví jsou znázorněna „*dvěma olivovníky*“ v Zac.4:11 až 14: „*Odpověděl jsem a řekl jsem mu: Co znamenají tyto dva olivovníky, napravo od svícnu a nalevo? Promluvil jsem podruhé a řekl jsem mu: Co znamenají dvě olivové ratolesti, které jsou blízko dvou zlatých kanálů, z nichž vytéká zlato? Odpověděl mi: Ty nevíš, co znamenají? Říkám: Ne, můj pane. A on řekl: To jsou dva pomazaní, kteří stojí před Pánem vsí země.* Při čtení těchto veršů objevím vznešenou jemnost Boha stvořitele, Ducha svatého, který inspiruje biblické slovo. Zachariáš je nucen se dvakrát zeptat, co znamenají „*dva olivovníky*“, aby mu Bůh odpověděl. Je to proto, že projekt božského spojenectví projde dvěma po sobě jdoucími fázemi, ale druhá fáze je vyučována lekcemi první. Jsou dva, ale ve skutečnosti jsou jen jeden, protože druhý je pouze vrcholem toho prvního. Jakou cenu má stará smlouva bez usmiřující smrti Mesiáše Ježíše? Nic, ani ocas hrušky, jak by řekl mnich Martin Luther. A to je příčinou tragédie, která dodnes postihuje národní Židy. V těchto verších Bůh také prorokuje jejich odmítnutí nové smlouvy odpovědí Zachariáše na otázku „*Nevíte, co znamenají? Říkám: Ne, můj pane.* Protože ve skutečnosti budou národní Židé tento význam ignorovat až do okamžiku poslední zkoušky před návratem Ježíše Krista, kde se obrátí nebo potvrdí své odmítnutí za cenu své existence.

Je zřejmé, že křesťanské obrácení pohanských národů prokázalo, že božský plán byl skutečně uskutečněn v osobě Ježíše Krista, a to je jediné znamení, které Bůh stále nabízí národním Židům, aby zůstali ve svém svatém spojenectví. Takto potvrzeno, že tato druhá nebo nová smlouva se měla vztahovat na poslední třetinu 6000 let doby pozemského hříchu. A teprve svým konečným slavným

návratem bude Ježíš Kristus označovat čas dokončení druhé smlouvy; protože až do tohoto návratu zůstává učení prorokované symboly užitečné pro pochopení celkového projektu připraveného Bohem, protože mu vděčíme za znalost doby jeho slavného návratu: začátku jara 2030. Tak v roce 1844, když jsme dali sobotu ke svým vyvoleným, Bůh čerpá z poučení vepsaných do symboliky hebrejské svatyně a Šalomounova chrámu. Odsuzuje hřích katolické neděle zděděný po císaři Konstantinovi od 7. března 321 a naznačuje potřebu nového „očistění svatyně“, které bylo skutečně jednou provždy vykonáno v Ježíši Kristu ukřižovaném a vzkříšeném. Bůh ve skutečnosti čekal až do roku 1844, aby jasněji odsoudil své odsouzení „římské neděle“. Protože jeho přijetí uvrhlo původně čistou křesťanskou víru pod kletbu hříchu, která narušuje vztah s Bohem v souladu s oznámením daným v Dan.8:12.

Posvěcení tedy nutně zahrnuje úctu ke svatému Sabatu, který je sám posvěcen Bohem od konce prvního týdne jeho stvoření pozemského systému. Zejména proto, že prorokuje vstup vyvolených do zbytku získaného Ježíšovým vítězstvím a je přítomen ve čtvrtém z deseti Božích přikázání obsažených v arše svědectví na nejsvětějším místě, svatyni, symbolu Duch nebeského Boha třikrát svatý, svatý v dokonalosti svých tří po sobě jdoucích rolí Otce, Syna a Ducha svatého. Všechno, co se tam nalézá, je drahé srdci Boha a musí být stejně drahé v myšlenkách a srdcích jeho vyvolených, jeho dětí, lidí z jeho „domu“. Tím je stanoven a identifikován výběr autentické svatosti vyvolených.

Na rozdíl od Mojžíšova zákona, který se přizpůsobuje pokroku Božího záměru, to, co je vyryto na kamenech, získává trvalou hodnotu až do konce světa. A to je případ jeho deseti přikázání, z nichž žádné nelze upravit a tím méně odstranit, jak se papežský Řím odvážil udělat pro druhé z těchto deseti přikázání. Dábelský záměr oklamat kandidáty na věčnost se objevuje v dodatku přikázání, aby bylo zachováno číslo deset. Ale božský zákaz klanět se tvorům, rytinám nebo vyobrazením byl skutečně odstraněn. Můžeme toho litovat, ale přesto nám to umožňuje demaskovat falešnou víru. Kdo se nesnaží pochopit a zůstává povrchní, logicky trpí následky svého chování; ignoruje podmínky svého soudu až do svého odsouzení Bohem.

Chrám nebo svaté místo

Opusťme náboženský nebeský aspekt viděný z nebe a podívejme se na něj pod tím, co mu náboženská svatost dává na zemi. Objevujeme ho v prvcích umístěných v „chrámové“ části „domu YaHWéH“. Ve svatostánku za Mojžíšovy doby byla tato místnost stanem setkávání. Tyto prvky jsou tři a týkají se stolu předkládání chleba, svícnu se sedmi trubiciemi a sedmi lampami a kadidlového oltáře umístěného těsně před závojem uprostřed místnosti. Přicházíme-li zvenčí, stůl s chlebem je vlevo, na severu a svícen je vpravo, na jihu. Tyto symboly jsou symboly reality, která se formuje v životě vyvolených vykoupených krví prolitou Ježíšem Kristem. Dokonale se doplňují a jsou neoddělitelné.

Zlatý svícen se sedmi lampami

Exo.26:35: " *Stůl postavíš vně opony a svícen proti stolu, na jižní straně svatostánku; a prostíš stůl na severní straně ."*

V chrámu je umístěn vlevo, na jižní straně. Symboly se čtou v průběhu času, od jihu k severu. Svícen zobrazuje Ducha a světlo Boží od počátku staré smlouvy. Svaté spojenectví je již založeno na oběti *velikonočního „beránka Božího“*, symbolizovaného a předcházeného beránky nebo mladými berany obětovanými v oběti od Adama. Ve Zj. 5:6 jsou k němu připojeny symboly svícnu: „*sedm očí, což je sedm Božích duchů poslaných po celé zemi*“ a „*sedm rohů*“, které mu připisují posvěcení moci.

Svícen je tu, aby naplnil potřebu světla vyvolených. Dostávají to ve jménu Ježíše Krista, v němž je posvěcení (= 7) božského světla. Toto posvěcení je symbolizováno číslem „sedm“ přítomným v biblickém zjevení od stvoření sedmidenního týdne od počátku. V Zachariáši Duch připisuje „*sedm očí*“ hlavnímu kameni, na kterém Zerubábel znovu postaví Šalomounův chrám zničený Babyloňany. A o těchto „*sedmi očích*“ říká: „*Těchto sedm jsou oči YaHWéH, které běží po celé zemi.*» Ve Zj. 5:6 je toto poselství připisováno Ježíši Kristu, „*Beránku Božímu*“: „*A viděl jsem uprostřed trůnu a čtyř živých tvorů a uprostřed starších beránka který tam byl jako obětovaný. Měl sedm rohů a sedm očí, což je sedm Božích duchů seslaných po celé zemi.*“ Tento verš silně potvrzuje posvěcení božství Mesiáše Ježíše. Velký stvořitel Bůh poslal sám sebe na zem, aby naplnil svou dobrovolnou smírnou obět v Ježíši. Působení tohoto božského Ducha vděčím za vysvětlení prezentovaná ve svých dílech. Světlo je progresivní a znalosti rostou s časem. Dlužíme mu veškeré pochopení jeho prorockých slov.

Oltář parfémů

Tím, že Ježíš Kristus obětuje své fyzické tělo smrti, v dokonalé normě svého ducha a celé své duše, přináší před Boha příjemnou vůni, kterou hebrejský obřad symbolizuje parfémy. Kristus je zastoupen v těchto parfémecích, ale také v roli oficianta, který je nabízí.

Těsně před oponou a čelem k truhle svědectví a jejímu slitovnici je kadidlový oltář, který svěčuje úředníkovi, veleknězi, jeho roli přímlyvce za chyby spáchané pouze jeho vyvolenými. Ježíš totiž nevzal na sebe hříchy celého světa, ale pouze hříchy svých vyvolených, kterým dal znamení své vděčnosti. Na zemi má velekněz pouze symbolickou prorockou hodnotu, protože právo přímlyvy náleží pouze Kristu Spasiteli. Přímlyva je jejím výhradním právem a má „*věčný*“ charakter podle řádu Melchisedechova, jak je dále objasněno v Dan. 8:11-12: „*Povstala k vůdci armády, vzala věčnou ~~oběť od ho~~ a zbořil místo jeho svatyně. Armáda byla vydána s věčnou ~~obětí~~ kvůli hříchu; roh hodil pravdu na zem a uspěl ve svých podnikcích*“; a v Žid 7:23. Přeskrtnutá slova „*oběť*“ *nejsou v původním hebrejském textu citována.* V tomto verši Bůh odsuzuje důsledky římské papežské vlády. Přímý vztah křesťana s Ježíšem je odkloněn ve prospěch papežského vůdce; Bůh ztrácí své služebníky, kteří ztrácejí své duše. Ve své božské dokonalosti může pouze Bůh v Kristu legitimovat jeho přímlyvu, protože nabízí jako výkupné za ty, za které se přímlyvává, svou dobrovolnou soucitnou obět, která v sobě nese příjemnou vůni pro Boží soudce Lásku a Spravedlnost, které zároveň zastupuje. čas . Jeho přímlyva není automatická, uplatňuje ji nebo ne, podle toho, zda si to prosebník zaslouží nebo ne. Přímlyva Ježíše Krista je motivována jeho soucitem s přirozenými tělesnými slabostmi svých vyvolených,

ale nikdo ho nemůže oklamat, soudí a bojuje se spravedlností a spravedlností a uznává své pravé ctitele a otroky; jací jsou jeho praví učedníci. V rituálu parfémů symbolizují příjemnou vůni Ježíše, který tak může prosit modlitby svých věrných svatých svým osobním parfémem příjemným Bohu. Princip je podobný jako při dochucování pokrmu, který se má sníst. Prorocký obraz vítězného Krista, pozemského velekněze zastarává a musí zmizet spolu s chrámem, ve kterém vykonává své náboženské obřady. Zásada přímlyvy po tomto zůstává, protože modlitby, které svatí k Bohu obrazení, jsou předkládány ve jménu a zásluhách nebeského přímlyvce Ježíše Krista a zároveň Boha v plnosti.

Stůl s ukázkovým chlebem

V chrámu je umístěna vpravo, na severní straně. Předložení představuje duchovní potravu, která tvoří život Ježíše Krista, pravou nebeskou manu danou vyvoleným. Je dvanáct chlebů, stejně jako je dvanáct kmenů v božském a lidském spojení uskutečněném v Ježíši Kristu plně Bohu (= 7) a plně Člověku (= 5); číslo dvanáct je číslo tohoto spojení mezi Bohem a člověkem, Ježíš Kristus je aplikace a dokonalý model. Právě na něm Bůh staví svá spojení na 12 patriarchách, 12 Ježíšových apoštolech, 12 kmenech zpečetěných ve Zj. Při čtení orientace na sever od „chrámu“ je tento stůl na straně nové smlouvy a na straně velkého Cherubína umístěného vlevo ve svatyni.

Náměstí

Obětní oltář

Ve Zjevení 11:2 Duch připisuje zvláštní úděl „*nádvoří*“ svatyně: „*Ale vnější nádvoří chrámu, nechejte ho v venku a neměřte to; neboť to bylo dáno národům a ty budou šlapat po svatém městě čtyřicet a dva měsíce.*“ „*Dvůr*“ označuje vnější nádvoří, které se nachází před vchodem do svatého místa nebo krytého chrámu. Nacházíme zde prvky náboženského rituálu, které se týkají fyzického aspektu bytostí. Za prvé je tu obětní oltář, na kterém se pálí obětovaná zvířata. Od příchodu Ježíše Krista, který přišel vykonat dokonalou oběť, se tento rituál stal zastaralým a skončil v souladu s prorokem Dan. 9:27: „*Uzavře s mnohými silnou smlouvu na týden a na polovinu týdne. **způsobí zastavení obětí a obětí**; ničitel bude páchat ty nejohavnější věci, dokud na ničitele nedopadne zmar a to, co bylo vyřešeno.*“ V Židům 10:6 až 9 se potvrzuje: „*Nepřijali jste zápalné oběti ani oběti za hřích*. Pak jsem řekl: *Hle, přicházím (ve svitku knihy se mluví o mně), abych činil tvou vůli, Bože. Poté, co nejprve řekl: **Oběti a dary, které jste nechťeli a nepřijali jste, ani zápalné oběti, ani oběti za hřích** (které se přinášejí podle zákona), pak řekl: Hle, přicházím plnit tvou vůli. Tím ruší první věc, aby založil druhou. Na základě této vůle jsme posvěceni obětováním těla Ježíše Krista jednou provždy.*“ Zdá se, že Pavel, předpokládaný autor této epištoly adresované „Hebrejcům“, ji napsal pod diktátem Ježíše Krista; což ospravedlňuje jeho nesmírné světlo a jeho nesrovnatelnou přesnost. Skutečně, pouze Ježíš Kristus mu mohl osobně říci: „(*ve svitku knihy je to o mně*)“. Ale verš 8 textu žalmu 40 říká: „*se svitkem knihy napsané pro mě*“. Tuto modifikaci lze tedy ospravedlnit tímto osobním jednáním Krista s Pavlem, který zůstal tři roky v Arábii izolován,

připraven a přímo poučen Duchem. A připomínám vám, že to byl již případ svitku napsaného Mojžíšem, který jej napsal pod diktátem Božím.

Moře, nádrž na mytí

Druhým prvkem náměstí je omývací nádrž, předobraz rituálu křtu. Bůh mu dává pro jeho jméno slovo „moře“. V lidské zkušenosti je moře synonymem „smrti“. Pohltila předpotopou svou potopou a utopila veškerou faraonovu jízdu, která pronásledovala Mojžíše a jeho hebrejský lid. Při křtu, nutně v úplném ponoření, má starý hříšný člověk zemřít, aby se vynořil z vody jako nové stvoření vykoupené a znovuzrozené Ježíšem Kristem, který mu přičítá jeho dokonalou spravedlnost. Jde však pouze o teoretický princip, jehož uplatnění bude záviset na povaze uchazeče, který se představí. Přichází jako Ježíš při křtu, aby konal vůli Boží? Odpověď je individuální a Ježíš přičítá nebo nepřičítá svou spravedlnost v závislosti na případě. Jisté je, že ten, kdo chce plnit svou vůli, bude s radostí a vděčností respektovat svatý Boží zákon, jehož přestoupení je hříchem. Musí-li zemřít ve vodě křtu, nepřichází v úvahu, že se znovuzrodí ve službě Kristu, leda náhodou kvůli tělesné slabosti lidské bytosti.

Vyvolení křesťané, očištění od svých hříchů a oblékli si přičtenou spravedlnost Ježíše Krista, jako kněz staré smlouvy, mohou vstoupit do svatého místa nebo chrámu, aby sloužili Bohu v Ježíši Kristu. Cesta pravého božského náboženství je tedy odhalena touto obrazovou konstrukcí, protože to jsou pouze symboly, realita se objeví v dílech, která ospravedlnění vyvolení přinesou před lidi, anděly a Boha stvořitele.

Boží plán prorokovaný v obrazech

Ve svém plánu Bůh odstranil hřích vyvolených skrze krev Ježíše Krista přivedenou do slitovnice svatyně nebo nejposvátnějšího místa. Adventistický ošetřovatel archeolog Ron Wyatt, který do roku 1982 získal povolení k výjimečným vykopávkám na místě hory Golgota v Jeruzalémě, odhalil, že Ježíšova krev ve skutečnosti stékala po levé straně slitovnice umístěné v podzemní jeskyni šest metrů pod křížem. Kristova ukřižování; věc, která se stala na úpatí hory Golgota. Při kněžském obřadu je kněz umístěn na svatyni čelem k slitovnici a nebeským věcem umístěným na nejsvětějším místě, svatyni. Proto, co je nalevo od člověka, je napravo od Boha. Stejně tak psaní hebrejštiny se provádí zprava doleva od člověka, tedy ve směru sever-jih, tedy zleva doprava od Boha. Plán dvou smluv je tedy zapsán ve čtení tohoto nejsvětějšího místa, zprava člověka doleva; nebo naopak pro Boha. Starosmluvní Židé sloužili Bohu pod symbolickým obrazem cheruba umístěným ve svatyni po jejich pravici. Během jejich spojenectví byla kreví kozla zabitého v „den smíření“ pokropena přední část a slitovnice. Kropení provedl velekněz sedmkrát prstem směrem na východ. Je pravda, že stará aliance byla východní fází jeho záchranného projektu. Hříšníci, kterým bylo odpuštěno, byli sami na východě, v Jeruzalémě. V den, kdy Ježíš prolil svou krev, padla na stejný slitovnice a nová smlouva založená na jeho krvi a jeho spravedlnosti začala pod znamením druhého cheruba umístěného na levé, jižní straně. Tedy, viděno Bohem, tento postup se odehrával z jeho levice do **jeho** „ pravice “, na stranu jeho požehnání, jak je psáno v Žalmech 110:1: „ O

Davidovi. Žalm. Slovo Hospodinovo k mému Pánu: Sed' po mé pravici, dokud nepoložím tvé nepřátele za podnož tvých nohou. A potvrzující Žd 7:17, verše 4 až 7 upřesňují: „Hospodin přísahal a nebude činit pokání: Jsi knězem navěky podle Melchisedechova způsobu. Hospodin po tvé pravici láme krále v den svého hněvu. Uplatňuje spravedlnost mezi národy: vše je plné mrtvol; láme hlavy po celé zemi. Při chůzi pije z potoka: proto zvedá hlavu.“ Tak mírný, ale spravedlivý Ježíš Kristus nutí posměvače a rebely platit cenu za jejich pohrdání za vznešené svědectví jeho soucitné lásky ke svým vykoupeným vyvoleným.

Aby se Hebrejci při vstupu na nádvoří nebo do chrámu stavěli zády k „vycházejícímu slunci“, které po celou dobu zbožňovali pohané na různých místech země, Bůh chtěl, aby svatyně byla postavena po celé délce na východě-Západní osa. Ve své šířce se tedy pravá stěna nejsvětějšího místa nacházela na „severu“ a levá na „jižní“ straně.

V Mt 23:37 si Ježíš dal podobu „slepice, která pod svými křídly chrání svá kuřátka“: „Jeruzaléme, Jeruzaléme, který zabíjíš proroky a kamenuješ ty, kdo jsou k tobě posláni, kolikrát jsem chtěl shromážďete své děti, jako slepice shromážďuje svá kuřátka pod svá křídla, a vy jste nebyli ochotni!“ Tomu učí roztažená křídla dvou cherubů pro každou ze dvou po sobě jdoucích aliancí. Podle Exo 19:4 se Bůh přirovnává k „orlu“: „Viděl jsi, co jsem udělal Egyptu a jak jsem tě nesl na orlích křídlech a přivedl ke mně“. Ve Zjevení 12:14 upřesňuje „velkého orla“: „A dvě křídla velkého orla byla dána ženě, aby mohla odletět do pouště, na své místo, kde je na čas a čas živena. a půl času daleko od tváře hada.“ Tyto obrazy ilustrují stejnou realitu: Bůh chrání ty, které miluje, protože oni milují jeho, ve dvou po sobě jdoucích aliancích, před a po Ježíši Kristu.

Konečně symbolicky hebrejský chrám představoval tělo Kristovo, tělo vyvolených a společně Kristovu nevěstu, jeho vyvolené, shromážďení vyvolených. Ze všech těchto důvodů Bůh ustanovil hygienická dietní pravidla, aby tyto různé formy chrámu byly posvěceny a respektovány; 1Kor.6:19: „Nevíte, že vaše tělo je chrámem Ducha svatého, který je ve vás, kterého máte od Boha, a že nejste vlastní? »

Zlato, nic než zlato

Musíme si také všimnout důležitosti tohoto kritéria: veškerý nábytek a náčiní, cherubíni i samotné vnitřní stěny jsou ze zlata nebo pokryté tepaným zlatem. Charakteristickým rysem zlata je jeho neměnný charakter; to je jediná hodnota, kterou tomu Bůh dává. Není divu, že ze zlata udělal symbol dokonalé víry, jejímž jedinečným a dokonalým vzorem byl Ježíš Kristus. Interiér chrámu a svatyně zobrazuje vnitřní aspekt ducha Ježíše Krista obývaného posvěcením, čistotu Ducha svatého Božího; jeho charakter byl neměnný a to bylo příčinou jeho vítězství nad hříchem a smrtí. Příklad daný Ježíšem představuje Bůh jako vzor, který mají napodobovat všichni jeho vyvolení; to je její požadavek, jediná podmínka, jak se stát individuálně i kolektivně slučitelným s věčným nebeským životem, platem a odměnou vítězů. Hodnoty, které byly jeho, se musí stát našimi, musíme se mu podobat jako klony, jak je psáno v 1. Janově 2:6: „Kdo říká, že v něm zůstává, musí také chodit, jako chodil on – stejně“. Význam zlata je nám dán v 1. Petrově 1:7: „Aby zkoušení vaší víry, která je vzácnější než zlato, které hyne (které je však zkoušeno ohněm), přineslo chválu, slávu a čest. , když se objeví

Ježíš Kristus . Bůh zkouší víru svých vyvolených. I když je zlato nezměnitelné, může obsahovat stopy nečistých materiálů a k jeho odstranění je třeba ho zahřát a roztavit. Struska nebo nečistoty pak stoupají na jeho povrch a lze je odstranit. Je obrazem zkušenosti pozemského života vykoupených učedníků, během níž Kristus vykořeňuje zlo a očisťuje je a podrobuje je různým zkouškám. A pouze pod podmínkou jejich vítězství ve zkoušce rozhoduje na konci jejich života o jejich věčném osudu velký Soudce Ježíš Kristus. Toto vítězství lze získat pouze jeho podporou a pomocí, jak prohlásil v Janovi 15:5-6 a 10 až 14: „ *Já jsem vinný kmen, vy jste ratolesti. Kdo zůstává ve mně a v kom já zůstávám, nese mnoho ovoce, neboť beze mne nemůžete nic dělat. Nežůstane-li kdo ve mně, bude vyvržen jako ratolest a uschne; pak větve nasbíráme, hodíme je do ohně a ony shoří .* ” Vyžaduje se poslušnost Božích přikázání: „ *Budete-li zachovávat má přikázání, zůstanete v mé lásce, jako jsem já zachoval přikázání svého Otce a zůstávám v jeho lásce.* ”. Umírání pro své přátele se stává dokonalým završením normy vlastní sublimované lásky: „ *Toto je mé přikázání: Milujte se navzájem, jako jsem já miloval vás.* ” *Není větší lásky než položit život za své přátele .* ” Ale toto Ježíšovo uznání je podmíněno: „ *Jste moji přátelé, budete li dělat, co vám přikazuji .* ”

Svícen se sedmi lampami byl vyroben z masivního zlata. Mohl pak pouze symbolizovat dokonalost Ježíše Krista. Zlato následně nalezené v kostelech římského katolicismu odráží tvrzení o jeho falešné víře. Proto byly naproti tomu protestantské chrámy zbaveny všech ozdob, skromných a strohých. V symbolice svatyně a chrámu přítomnost zlata dokazuje, že svatyně může představovat pouze božského Ježíše Krista. Ale v širším slova smyslu je psáno, že on je Hlava, hlava Církve, která je jeho tělem v Ef 5:23-24: „ *neboť muž je hlavou ženy, jako je hlavou Církve Kristus, který je jeho tělem a jehož je Spasitelem. Tak jako je církev podřízena Kristu, tak i ženy musí být podřízeny svým manželům ve všem.* » Ale pak Duch upřesňuje: „ *Muži, milujte své ženy, jako Kristus miloval Církev a vydal sebe samého za ni, aby ji posvětil slovem, poté, co ji očistil křtem vodou, aby vytvořil tuto Církev zjev se před ním slavný, bez poskvrny, vrásky nebo čehokoli podobného, ale svatý a bezúhonný. ”. Zde je tedy jasně vyjádřeno to, z čeho se skládá pravé křesťanské náboženství. Jeho standard není pouze teoretický, protože jde o praxi realizovanou v celé své realitě. Je vyžadován souhlas se standardem jeho zjeveného „ slova “; což znamená dodržovat Boží přikázání a obřady a znát tajemství zjevená v jeho biblických proroctvích. Toto kritérium „ *nezavrženíhodné nebo bezúhonné* “ vyvolených je připomínáno a potvrzeno ve Zj. 14:5, kde je připsáno „adventistickým“ svatým skutečného konečného Kristova návratu. Jsou označeny symbolem „ *144 000* “ zapečetěných „ Boží pečeti “ ve Zj. 7. Jejich zkušenost je zkušeností celku posvěcení. Tato studie ukazuje, že svatostánek, svatyně, chrám a všechny jejich symboly prorokovaly velký spasitelný Boží projekt. Svůj účel a naplnění našli v projevu pozemské služby Ježíše Krista zjevené lidem. Vztah, který s ním vyvolený udržuje, je tedy prorocké povahy a charakteru; nevědomý člověk se svěruje stvořiteli Bohu, který ví všechno; který buduje svou budoucnost a odhaluje mu ji.*

Studium chrámu postaveného králem Šalomounem nám právě ukázalo, že nesmíme zaměřovat „chrámovou“ část přístupnou lidem se „svatyní“ vyhrazenou

výhradně nebeskému Bohu. V důsledku toho slovo "svatyně" použité místo slova "svatost" v Dan.8:14 tentokrát ztrácí veškerou legitimitu, protože se týká nebeského místa, kde v roce 1843 není nutné žádné očištění. A naopak, slovo „svatost“ se týká svatých, kteří se musí zbavit praktikování hříchu na zemi, aby byli posvěceni nebo vybráni k vyvolení Bohem.

Při smrti Ježíše Krista Bůh roztrhl oponu, která oddělovala „chrám“ od „svatyně“, ale pouze modlitby svatých získaly duchovní přístup do nebeské svatyně, kde se za ně Ježíš přimlouval. Chránová část měla pokračovat ve své roli shromažďovacího domu pro vyvolené na zemi. Stejně tomu bylo v roce 1843, princip byl obnoven. „Chrám“ svatých zůstává na zemi a ve „svatyni“, pouze nebeské, se oficiálně obnovuje Kristova přimlůva ve prospěch pouze vybraných vyvolených adventistů. V nové alianci již proto na Zemi není „svatyně“, kde její symbol zmizí. Zůstává pouze duchovní „chrám“ vykoupených vyvolených.

Jedinou poskvrnou, která vyžadovala očištění, byly hříchy lidí na zemi, protože žádný z jejich hříchů neposkvrnil nebe. To dokázala pouze přítomnost ďábla a jeho vzpurných démonů, a proto je Ježíš Kristus vítězně v Michaelovi vyhnal z nebe a uvrhl je na zem hříchu, kde musí zůstat až do své smrti.

Po diskusi o symbolice svatosti je třeba pochopit ještě jednu věc. Jakkoli jsou tyto symboly svaté, jsou to pouze hmotné věci. Opravdová svatost je v živém, a proto byl Ježíš Kristus víc než jen chrám, který sám existoval pouze proto, aby chránil Boží zákon, obraz jeho charakteru a jeho spravedlnosti uražené pozemským hříšníkem. To, že Bůh nechal tyto věci provést Mojžíšem a jeho dělníky, má sloužit pouze jako podpora pro učení jeho vyvolených. Aby se Bůh vyhnul modlářskému chování, pověřil v roce 1982 muže, svého služebníka Rona Wyatta, aby našel a dotkl se archy *jeho* svědectví . pro něj a užitečnější, protože přišel osobně odhalit smysl záchranného projektu připraveného pro jeho vyvolené vybrané na zemi. Ron Wyatt měl dovoleno natočit Desatero přikázání, které andělé vynesli z archy, ale odmítl si film ponechat. Tato fakta dokazují, že Bůh věděl předem o jeho odmítnutí, ale tato volba nás chrání před modloslužbou, kterou by taková nahrávka mohla vyvolat u některých z jeho zranitelnějších vyvolených. Tato realita nám byla zjevena, abychom ji uchovali v myšlenkách našich srdcí jako sladké privilegium dané naším Bohem Lásky.

Oddělení Genesis

Zatímco nám studium tohoto díla odhalilo tajemství skrytá v proroctvích Daniel a Zjevení, musím vám nyní pomoci objevit proroctví, která byla odhalena v knize Genesis, což je slovo, které znamená „začátek“.

Pozornost !!! Svědectví, které si všimneme v tomto studiu knihy Genesis, pochází přímo z úst Boha, který je nadiktoval svému služebníkovi Mojžíšovi. Nevěřit tomuto příběhu představuje největší pohoršení, které lze Bohu přímo způsobit, pohoršení, které definitivně zavírá dveře do nebe, protože odhaluje naprostou absenci „víry, bez níž není možné být Bohu *milí*“ Židům 11:6.

V prologu své Apokalypsy Ježíš důrazně trval na tomto výrazu: „*Já jsem alfa a omega, počátek a konec*“, který znovu cituje na konci svého Zjevení ve Zj 22:13. Již jsme si všimli prorockého charakteru knihy Genesis, zejména pokud jde o sedmidenní týden, který prorokuje sedm tisíc let. Zde přistupuji k této knize Genesis z hlediska tématu „**odloučení**“, které ji zvláště charakterizuje, jak uvidíme.

Genesis 1

1. den -

Genesis 1:1: „*Na počátku stvořil Bůh nebe a zemi*“

Jak naznačuje slovo „*počátek*“, „*země*“ skutečně stvořil Bůh jako střed a základ nové dimenze, paralelní s formami nebeského života, které jí předcházely. Používat obraz malíře, pro něj jde o vytvoření a realizaci vytvoření nového obrazu. Ale poznamenejme již, že od svého původu jsou „*nebesa a země*“ **odděleny**. „*Nebesa*“ označují prázdný, temný a nekonečný mezihvězdný vesmír; a „*země*“ se pak objeví ve formě koule pokryté vodou. „*Země*“ neměla žádnou preexistenci do týdne stvoření, protože je stvořena na začátku nebo „*začátku*“ stvoření této specifické pozemské dimenze. Vychází z nicoty a formuje se na Boží příkaz, aby splnila úlohu, která se stala nezbytnou kvůli svobodě, která je původem hříchu spáchaného v nebi jeho úplně prvním stvořením; ten, kterého Izajáš 14:12 označuje jmény „*jitřenka*“ a „*syn úsvitu*“, se stal Satanem od té doby, co se postavil Boží autoritě. Od té doby je vůdcem stávajícího nebeského tábora rebelů a budoucího pozemského tábora.

Gn 1:2: "*Země byla beztvará a prázdná, na propasti byla tma a nad vodami se vznášel Duch Boží.*"

Jako malíř začíná nanášením podkladové vrstvy na plátno, Bůh představuje situaci, která panuje v již stvořeném nebeském životě a v pozemském životě, který vytvoří. Označuje tedy slovem „*tma*“ vše, co není v jeho schválení, co pojmenuje „*světlo*“ v absolutní opozici. Všimněme si spojení, které tento verš vytváří mezi slovem „*tma*“, vždy v množném čísle, protože jeho aspekty jsou vícenásobné, a slovem „*propast*“, které označuje zemi, která nenese žádnou formu života. Bůh použil tento symbol k označení svých nepřátel: „*bezbožných*“ revolucionářů a svobodných myslitelů ve Zj 11:7 a rebelů papežského katolicismu

ve Zj 17:8. Ale vzbouření protestanti se k nim přidali v roce 1843 a postupně přešli pod nadvládu Satana, „*anděla propasti*“ ze Zj. 9:11; k nimž se v roce 1995 připojil nevěrný adventismus.

V obrazu nabízeném v tomto verši vidíme, že „temnota“ odděluje „**ducha Božího**“ od „*vod*“, které budou v Danielovi a ve Zjevení symbolicky prorokovat o masách „*lidí, národů a jazyků*“ pod symboly. „*moře*“ v Dan.7:2-3 a Zj.13:1 a pod tím „*řek*“ ve Zj.8:10, 9:14, 16:12, 17:1-15. Rozchod bude brzy připsán původnímu „**hříchu**“, kterého se dopustí Eva a Adam. Stejně jako na daném obrázku se Bůh otírá o svět temnoty připoutaný ke vzpurným andělům, kteří následují Satana v jeho rozhodnutí zpochybnit Boží autoritu.

Gn 1,3: „*Bůh řekl: Bud' světlo! A světlo bylo*

Bůh nastavuje své měřítko „*dobra*“ podle svého vlastního a svrchovaného úsudku. Tato možnost „*dobra*“ je spojena se slovem „*světlo*“ kvůli jeho slavnému aspektu, který je viditelný všem a všem, protože dobro nevyvolává „hanebnost“, která vede člověka k tomu, aby se skrýval, aby dosáhl své špatnosti. Tuto „hanbu“ pocítí Adam po hříchu podle Gn 3 ve srovnání s Gn 2:25.

Gn 1:4: „*Bůh viděl, že světlo je dobré; a Bůh oddělil světlo od tmy.*“

Toto je **první soud** vyjádřený Bohem. Odhaluje svou volbu **dobra vyvolaného** slovem „*světlo*“ a odsouzení zla **označeného** slovem „*tma*“.

Bůh nám zjevuje účel svého pozemského stvoření a tedy i konečný výsledek, kterého jeho projekt dosáhne: definitivní **oddělení** těch, kteří milují jeho „*světlo*“ od těch, kteří dávají přednost „*tmě*“. „*Světlo a tma*“ jsou dvě možnosti, které umožňuje princip svobody, který chtěl Bůh dát všem svým nebeským i pozemským tvorům. Tyto dva protichůdné tábory mají nakonec dva vůdce; Ježíš Kristus za „*světlo*“ a Satan za „*tmu*“. A tyto dva protichůdné tábory, stejně jako dva póly země, budou mít také dva různé absolutní konce; vyvolení budou žít navždy ve světle Božím podle Zj. 21:23; a zničení Kristovým návratem, rebelové skončí jako „*prach*“ na pusté zemi, která se opět stane „*propastí*“ Gn 1:2. Vzkříšení k soudu budou definitivně zničeni tím, že budou pohlceni v „*ohnivém jezeře*“ „*druhé smrti*“ podle Zjevení 20:15.

Gn 1,5: „*Bůh nazval světlo dnem a tmou nazval nocí. A tak byl večer a bylo ráno: to byl první den.*“

Tento „*první den*“ stvoření je zasvěcen definitivnímu oddělení dvou táborů tvořených volbami „*světlo a tma*“, které se budou na zemi navzájem konfrontovat až do konečného vítězství Ježíše Krista a obnovy stvoření. „*První den*“ je tedy „*poznamenán*“ oprávněním, které Bůh dává rebelům, aby proti němu bojovali během „sedmi tisíc“ let prorokovaných celým týdnem. Je tedy ideálně vhodný k tomu, aby se stal znamením nebo „*značkou*“ falešné božské adorace, která se v průběhu šesti tisíciletí objevila mezi nevěrnými pohanskými nebo židovskými národy, ale zejména v křesťanské éře, od přijetí „dne nepřemožených“. Slunce“ jako týdenní den odpočinku uložený císařskou autoritou Konstantina I. 7. března 321. Takto se od tohoto data současná „křesťanská“ neděle stala „znamením *šelmy*“ a pokračovala v poskytování náboženské podpory. k němu papežskou římskokatolickou vírou z roku 538. Je

zřejmé, že „*alfa*“ z Genesis měla mnoho co nabídnout věrným služebníkům Ježíše Krista doby „*omega*“. A není konec.

2. den -

Gn 1:6: " *Bůh řekl: "Bud' mezi vodami prostor, který odděluje vody od vod ."*

Zde je opět otázka **oddělení** : „*vody od vod*“. Akce prorokuje **oddělení** Božích tvorů symbolizovaných „*vodami*“. Tento verš potvrzuje přirozené **oddělení** nebeského života od pozemského života a v obou případech **oddělení** „Božích synů“ od „synů ďáblových“, kteří jsou nicméně povoláni ke společnému soužití až do soudu, který byl označen smrtí Ježíše Krista za vzpurné zlé anděly a až do návratu ve slávě Ježíše Krista pro pozemšťany. Toto **oddělení** ospravedlňuje skutečnost, že člověk bude stvořen o něco níže než nebesští andělé, protože nebeská dimenze pro něj bude nepřístupná. Dějiny Země budou dlouhého třídění až do svého konce. Hřích založil nepořádek a Bůh organizuje tento nepořádek prostřednictvím selektivního třídění.

Gn 1:7: „*A Bůh učinil oblohu a oddělil vody, které jsou pod oblohou, od vod, které jsou nad oblohou. A tak to bylo .*”

Uvedený obraz **odděluje** pozemský život prorokovaný „*vodami, které jsou pod*“ od nebeského života, který je „*nad oblohou*“.

Gn 1:8: „*Bůh nazval oblohu nebem. Byl tedy večer a bylo jitro: byl druhý den .*”

Tato obloha označuje atmosférickou vrstvu, která je tvořena dvěma plyny (vodíkem a kyslíkem), které tvoří vodu, obklopuje celý povrch Země a která není pro člověka přirozeně přístupná. Bůh to spojuje s přítomností neviditelného nebeského života, což je ten případ, protože sám ďábel obdrží jméno „*kníže moci vzduchu*“ v Ef.2:2: „... *ve kterém jsi kdysi chodil, podle cesta tohoto světa, podle knížete moci vzduchu, ducha, který nyní působí v synech vzpoury*“; postoj, který měl již v nebeském světě.

3. den -

Gn 1:9: „*Bůh řekl: „Ať se shromáždí vody pod nebem na jedno místo, ať se ukáže souš. A tak to bylo .*”

Až do této doby „*vody*“ pokrývaly celou zemi, ale ještě neobsahovaly žádnou formu života mořských živočichů, který bude stvořen 5. ^{dne}. Tato přesnost dá veškerou svou autentičnost působení potopy Genesis 6, která bude schopna rozšířit podobu zvířecího mořského života na ponořené zemi; což pak ospravedlňuje tam najít mořské fosílie a lastury.

Gn 1:10: „*Bůh nazval souš zemi a množství vod nazval moře. Bůh viděl, že je to dobré .*”

Toto nové **oddělení** je Bohem posouzeno jako „*dobré*“, protože za oceány a kontinenty dává těmto dvěma termínům „*moře a země*“ roli dvou symbolů, které budou označovat katolickou křesťanskou církev a katolickou církev. Křesťanský protestant opustil první pod názvem Reformovaná církev.

Jejich **oddělení** mezi lety 1170 a 1843 je tedy Bohem posouzeno jako „ *dobré* “. A jeho povzbuzení pro své věrné služebníky v době reformace bylo zjeveno ve Zj. 2:18 až 29. V těchto verších nacházíme toto důležité objasnění veršů 24 a 25, které svědčí o výjimečné dočasné situaci: „Tobě , všem ostatním v Thyatiře, kteří nepřijímají toto učení a kteří nepoznali hlubiny Satana, jak je nazývají, vám říkám: Žádné jiné **břemeno na vás nekladu** . drž se **jen** toho, co máš, dokud nepřijdu .” Ještě jednou, prostřednictvím tohoto přeskupení, Bůh vnáší řád do nepořádku vytvořeného vzpurnými andělskými a lidskými duchy. Všimněme si tohoto dalšího učení, „ *země* “ dá své jméno celé planetě, protože „ *suchá* “ je připravena být přirozeným prostředím pro život člověka, pro kterého je toto stvoření stvořeno Bohem. Vzhledem k tomu, že mořský povrch je čtyřikrát větší než povrch suché země, mohla si planeta vzít jméno „ *moře* “ lépe zasloužené, ale ne opodstatněné v božském projektu. Slova tohoto „příslíví“: „ptáci se slétají k sobě a ptáci se slétají k sobě“, se nacházejí v těchto skupinách. Tak byli mezi lety 1170 a 1843 věrní a mírumilovní protestanti zachráněni Kristovou spravedlností, která jim byla výjimečně přičítána, aniž by poslušni sabatického odpočinku pravého sedmého dne: soboty. A právě požadavek tohoto odpočinku činí ze „ *země* “ symbol falešné křesťanské víry z roku 1843, podle Dan.8:14. Důkaz tohoto Božího soudu se objevuje ve Zj. 10:5, protože Ježíš položil „ *své nohy* “ na „ *moře a zemi* “, aby je rozdrtil svým hněvem.

Gn 1:11: " *Bůh řekl: "Vydej země zeleň, trávu nesoucí semeno a ovocné stromy nesoucí ovoce podle svého druhu, majíce v sobě na zemi své semeno." A tak to bylo . »*

Potvrzuje se priorita, kterou dal Bůh suché zemi: zaprvé dostává moc „produkovat“ „ *zeleň, trávu nesoucí semena, ovocné stromy přinášející ovoce podle svého druhu* “; všechny věci vytvořené nejprve pro potřeby člověka a za druhé pro pozemská a nebeská zvířata, která ho budou obklopovat. Bůh použije tyto výtvoření země jako symbolické obrazy k odhalení svých lekcí svým služebníkům. Člověk, stejně jako „ *strom* “, ponese ovoce, dobré nebo špatné.

Gn 1:12: „ *Země rodila zeleň, trávu nesoucí semena podle svého druhu a stromy nesoucí ovoce a mající v sobě své semeno podle svého druhu. Bůh viděl, že je to dobré.* »

V tomto 3. ^{dni} žádná chyba neposkvřuje dílo stvořené Bohem, příroda je dokonalá, považovaná za „ *dobrou* “. V dokonalé atmosférické a pozemské čistotě Země znásobuje své produkce. Plody jsou určeny bytostem, které budou žít na zemi: lidem a zvířatům, kteří zase budou přinášet ovoce podle své osobnosti.

Gen.1:13: " *Tak byl večer a bylo jitro, byl třetí den .* "

4. den -

Gn 1:14: „ *Bůh řekl: Budiž světla na nebeské klenbě, aby **oddělovala** den od noci; ať jsou znameními k označení časů, dnů a let .* "

nové **oddělení** : „ *den od noci* “. Až do tohoto čtvrtého dne nebeské těleso nezískalo denní světlo. Oddělení dne a noci již existovalo ve virtuální podobě

stvořené Bohem. Aby Bůh učinil své stvoření nezávislé na své přítomnosti, vytvoří čtvrtého dne nebeské hvězdy, které lidem umožní založit kalendáře založené na poloze těchto hvězd v mezihvězdném kosmu. Tak se objeví znamení zvěrokruhu, astrologie před svou dobou, ale bez současného věštění, které je k ní připojeno, tj. astronomie.

Gn 1:15: „ *Ať jsou světly na nebeské obloze, aby osvětlovala zemi. A tak to bylo.* ”

„ *Země* “ musí být osvětlena „ *dnem* “ i „ *nocí* “, ale „ *světlo* “ „ *dne* “ musí překonat světlo „ *nocí* “, protože je symbolickým obrazem Boha pravdy, stvořitele všeho. že žije. A posloupnost v pořadí „ *noční den* “ prorokuje jeho konečné vítězství proti všem jeho nepřátelům, kteří jsou také těmi z jeho milovaných a požehnaných vyvolených. Tato role, která spočívá v „ *osvětlování země* “, dá těmto hvězdám symbolický význam náboženského jednání vyučujícího pravdy nebo lži prezentované ve jménu Boha stvořitele.

Gn 1:16: „ *Bůh učinil dvě velká světla, větší světlo, aby vládlo nad dnem, a menší světlo, aby vládlo nad nocí; stvořil také hvězdy.* ”

Pozorně si povšimněte tohoto detailu: evokováním „ *slunce* “ a „ *měsíce* “, „ *dvě velkých svítidel* “, Bůh označuje slunce výrazem „ *největší* “, zatímco zatmění to dokazují, objevují se nám dva sluneční a lunární disky. pod stejnou velikostí, jedna překrývá druhou. Ale Bůh, který jej stvořil, ví před člověkem, že jeho malý vzhled je způsoben jeho vzdáleností od Země, Slunce je 400krát větší, ale 400krát dále než Měsíc. Touto přesností potvrzuje a potvrzuje svůj nejvyšší titul Boha stvořitele. Navíc na duchovní úrovni odhaluje svou nesrovnatelnou „ *velikost* “ ve srovnání s malostí měsíce, symbolu noci a temnoty. Aplikace těchto symbolických rolí se bude týkat Ježíše Krista zvaného „ *světlo* “ v Janovi 1:9: „ *Toto světlo bylo pravým světlem, které po příchodu na svět osvětluje každého člověka* “. Všimněme si, že starověká aliance tělesného židovského národa založená na lunárním kalendáři byla umístěna do znamení „ *temné* “ éry; to až do prvního a druhého příchodu Krista. Stejně jako oslava „ *svátků novoluní* “, čas, kdy se mizející měsíc stává neviditelným, prorokovala příchod sluneční éry Krista, kterou Mal 4:2 přirovnává ke „ *slunci spravedlnosti* “: „ *Ale pro vás, kdo se bojíte mého jména, vyjde slunce spravedlnosti a uzdravení bude pod jeho křídly; vyjdeš ven a budeš skákat jako telata ze stáje ...* “. Po staré židovské alianci se „ *měsíc* “ stal symbolem falešné křesťanské víry, postupně katolické od roku 321 a 538, poté protestantské od roku 1843 a... institucionální adventistické od roku 1994.

Verš také zmiňuje „ *hvězdy* “. Jejich světlo je slabé, ale je jich tak mnoho, že přesto osvětlují oblohu pozemských nocí. „ *Hvězda* “ se tak stává symbolem náboženských poslů, kteří zůstávají stát nebo padají jako znamení „ *6. pečeti* “ ze Zjevení 6:13, ve kterém pád hvězd přišel 13. listopadu 1833 prorokovat vyvoleným. Masivní pád protestantismu v roce 1843. Tento pád se týkal i Kristových poslů, příjemců poselství ze „ *Sard* “, kterým Ježíš prohlásil: „ *jste považováni za živé a jste mrtví* “. Tento pád připomíná Zj. 9:1: „ *Pátý anděl zatroubil na trubku. A viděl jsem hvězdu, která spadla z nebe na zem . Byl mu dán klíč od propasti .* ” Před pádem protestantů Zj. 8:10 a 11 evokuje katolicismus definitivně odsouzený Bohem: „ *Třetí anděl zatroubil na trubku. A spadla z nebe velká hvězda hořící jako pochoděň ; a padla na třetinu řek a na prameny vod.* »

Verš 11 jí dává jméno „ Pelyněk “: „ **Jméno této hvězdy je Pelyněk ; a třetí část vod se proměnila v pelyněk a mnoho mužů zemřelo u vod, protože zhořkly .** " Tato věc je potvrzena ve Zj. 12:4: „ **Jeho ocas odtáhl třetinu nebeských hvězd a vrhl je na zem. Drak se postavil před ženu, která měla родit, aby po porodu sežral její dítě .** Náboženští poslové se pak stanou obětmi poprav francouzských revolucionářů ve Zj 8,12: „ **Čtvrtý anděl zatroubil na trubku. A byla zasažena třetina slunce a třetina měsíce a třetina hvězd, takže třetina se zatměla a den ztratil třetinu svého světla a také noc .** Terčem volnomyšlenkářských revolucionářů nepřátelských vůči všem formám náboženství jsou také vždy částečně (*třetí*) „ slunce “ a „ měsíc “.

V Gn 15:5 „ hvězdy “ symbolizují „ semeno “ zaslíbené Abrahamovi: „ A když ho vyvedl, řekl: „Pohled' k nebi a spočítej hvězdy, dokážeš-li je spočítat. A on mu řekl: **Toto bude tvé semeno .** " Pozornost ! Poselství naznačuje četné množství, ale neříká nic o kvalitě víry tohoto množství, v němž Bůh najde „ mnoho povolaných, ale málo vyvolených “ podle Mt 22:14. „ Hvězdy “ opět symbolizují vyvolené v Dan. 12:3: „ **Ti, kdo jsou inteligentní, budou zářit jako nádhera nebe, a ti, kdo učí spravedlnosti mnohé, budou zářit jako hvězdy na věky věků “.**

Gn 1:17: " **Bůh je umístil na nebeskou oblohu, aby osvětlily zemi. "**

Vidíme zde z duchovního důvodu Boží trvání na této roli hvězd: „ osvětlit zemi “.

Gn 1,18: „ **aby vládl dnem a nocí a odděloval světlo od tmy. Bůh viděl, že je to dobré .** "

Bůh zde potvrzuje duchovní symbolickou roli těchto hvězd tím, že spojuje „ den a světlo “ na jedné straně a „ noc a tmu “ na straně druhé.

Gen.1:19: " **Tak byl večer a bylo jitro, byl čtvrtý den .** "

Země nyní může těžit ze světla a slunečního tepla, aby byla zajištěna její úrodnost a produkce rostlinné potravy. Ale role slunce se stane důležitou až po hříchu, který spáchají Eva a Adam. Život až do tohoto tragického okamžiku spočívá na zázračné moci Boží stvořitelské síly. Pozemský život organizuje Bůh pro tuto dobu, kdy hřích zasáhne zemi celou svou kletbou.

5. den -

Gn 1:20: " **Bůh řekl: "Ať vody urodí živé tvory v hojnosti a ať létají ptáci po zemi až k nebesům .** "

V tento 5. ^{den} Bůh dává „ vodám “ moc „ *produkovat v hojnosti živá zvířata* “ tak četná a tak rozmanitá, že moderní věda má problém je všechny vyjmenovat. Na dně propasti v naprosté tmě objevujeme neznámou formu života drobných fluorescenčních zvířat, která blikají, blikají a mění intenzitu světla a dokonce i barvu. Stejně tak se na obloze objeví animace letu „ *ptáků* “. Zde se objevuje symbol „ *křídel* “, která umožňují okřídleným tělesným zvířatům pohybovat se vzduchem. Symbol bude připojen k nebeským duchům, kteří jej nepotřebují, protože nepodléhají pozemským a nebeským fyzikálním zákonům. A v okřídleném druhu země si Bůh připíše podobu „ *orla* “, který se tyčí nejvýše ze všech druhů ptáků a létajících zvířat. „ *Orel* “ se také stává symbolem říše, krále Nabuchodonozora v Dan. 7:4 a Napoleona 1. ^{ve} Zj. 8:13: „ *Podíval jsem se a slyšel*

jsem orla letícího uprostřed z nebe , jak říká mocným hlasem: Běda, běda, běda těm, kdo přebývají na zemi, pro další zvuky trub tří andělů, které se chystají zatroubit! » Objevení se tohoto imperiálního režimu prorokovalo tři velká „neštěstí“, která postihnou obyvatele západních zemí pod symbolem posledních tří „trub“ Apo. 9 a 11, z roku 1843, kdy vstoupil v platnost výnos z Dan.8:14.

Kromě „orla“ budou ostatní „nebeští ptáci“ symbolizovat nebeské anděly, dobré a zlé.

Gn 1,21: „*Bůh stvořil velké ryby a každou živou bytost, která se hýbe, jichž vody urodily v hojnosti podle jejich druhu; stvořil také každého okřídleného ptáka podle jeho druhu. Bůh viděl, že je to dobré .*”

Bůh připravuje mořský život na stav hříchu, na dobu, kdy „největší ryby“ budou svou potravou ty nejmenší, to je plánovaný osud a užitečnost jejich hojnosti u každého druhu. „*Okřídlení ptáci*“ tomuto principu neuniknou, protože i oni se budou navzájem zabíjet kvůli jídlu. Ale před hříchem žádné mořské zvíře ani pták neublíží druhému, život je všechny oživuje a žijí spolu v dokonalé harmonii. To je důvod, proč Bůh posuzuje situaci „dobře“. Mořská „*zvířata*“ a „*ptáci*“ budou hrát po hříchu symbolickou roli. Smrtelné boje mezi druhy pak dají „*moři*“ význam „smrti“, který mu dává Bůh v rituálu omývání hebrejských kněží. Nádrž používaná k tomuto účelu bude pojmenována „*moře*“ na památku přechodu „rudého moře“, přičemž obě věci jsou předobrazem křesťanského křtu. Tím, že mu Bůh dal ve Zjevení 13:1 jméno „*šelma, která vyvstává z moře*“, ztotožňuje římskokatolické náboženství a monarchii, která jej podporuje, se shromážděním „mrtvých“, kteří zabíjejí a požírají své sousedy jako ryby. od „*moře*“. Podobně orli, jestřábi a jestřábi pohltí holuby a holubice kvůli hříchu Evy a Adama a mnoha dalších jejich lidských potomků až do návratu ve slávě Kristově.

Gn 1:22: „*Bůh jim požehnal, rka: Plodte se a množte se a naplňte vody moří; a ať se ptáci množí na zemi .*

Boží požehnání se zhmotňuje rozmnožováním, v tomto kontextu mořských živočichů a ptáků, ale brzy také lidských bytostí. Církev Kristova je také povolána, aby rozmnožila počet svých následovníků, ale tam Boží požehnání nestačí, protože Bůh volá, ale nikoho nenutí, aby odpověděl na jeho nabídku spásy.

Gen.1:23: " *Tak byl večer a bylo jitro, byl pátý den .*"

Všimněte si, že mořský život je stvořen pátý den, tedy **oddělen** od stvoření pozemského života, kvůli jeho duchovní symbolice, která se týká první formy prokletého a odpadlého křesťanství; co bude římské katolické náboženství představovat od 7. března 321, data přijetí falešného pohanského dne odpočinku, prvního dne a „dne slunce“, následně přejmenovaného na: neděli, den Páně. Toto vysvětlení je potvrzeno výskytem římského katolicismu během 5. tisíciletí a protestantismu, který se objevil během 6. tisíciletí .

6. den -

Gn 1:24: „*Bůh řekl: „Ať země vydá živá zvířata podle jejich druhu, dobytek, plazy a plazy podle jejich druhu. A tak to bylo .”*

Šestý^{den} je ve znamení stvoření pozemského života, který zase po moři „**produkuje** živá zvířata podle jejich druhu, dobytka, plazů a suchozemských zvířat, podle jejich druhu . " Bůh uvádí do pohybu proces rozmnožování všech těchto živých tvorů . Budou se šířit po povrchu země.

Gn 1:25: „ *Bůh stvořil zemskou zvěř podle jejich druhů, dobytek podle jejich druhů a všechny zeměplazy podle jejich druhu. Bůh viděl, že je to dobré .* "

Tento verš potvrzuje činnost nařízenou v předchozím. Všimněme si tentokrát, že Bůh je stvořitelem a ředitelem tohoto pozemského zvířecího života vytvořeného na Zemi. Stejně jako zvířata na moři budou suchozemská zvířata žít v harmonii až do doby lidského hříchu. Bůh považuje toto zvířecí stvoření za „ *dobré* “, ve kterém jsou vytvořeny symbolické role, a použije je ve svých prorockých poselstvích po nastolení hříchu. Mezi plazy bude hrát hlavní roli „ *had* “ jako prostředek podněcování hříchu používaného ďáblem. Po hříchu zničí pozemská zvířata navzájem druhy proti druhům. A tato agresivita ospravedlňuje ve Zj. 13:11 jméno „ *šelma, která povstala ze země* “, které označuje protestantské náboženství v jeho posledním postavení prokletém Bohem v kontextu konečné zkoušky adventistické víry ospravedlněné skutečným návratem Ježíše Krista naplánované na jaro 2030. Všimněte si však, že protestantismus nese toto prokletí ignorované zástupy od roku 1843.

Gn 1:26: " *Bůh řekl: "Učiňme člověka ke svému obrazu, podle naší podoby, a ať panuje nad mořskými rybami a nad nebeským ptactvem, nad dobyt看kem a nad po celé zemi a po všech plazech, kteří se plazí po zemi .* "

slovy „ *Udělejme to* “ spojuje se svým tvůrčím dílem věrný andělský svět, který je svědkem jeho jednání a obklopuje ho plný nadšení. Pod tématem **odloučení** si všimněte zde, seskupené do 6.^{dne}, stvoření pozemského zvířete a člověka, které je zmíněno v tomto verši 26, číslo jména Božího, číslo získané přidáním čtyř hebrejských písmen „Yod = 10 +, Hé = 5 +, Wav = 6 +, Hé = 5 = 26“; písmena, která tvoří jeho jméno, jsou přepsána „YaHWéH“. Tato volba je o to oprávněnější, že Adam, „ *udělaný k obrazu Božímu* “, „ *člověk* “ jej v pozemském stvoření symbolicky představuje jako obraz Krista. Bůh mu dává jeho fyzický a mentální aspekt, to znamená schopnost posuzovat mezi dobrem a zlem, což ho činí zodpovědným. „ *Člověk* “, stvořený ve stejný den jako zvířata, obdrží volbu své „ *podoby* “: Bůh nebo zvíře, „ *šelma* “. Avšak právě tím, že se Eva a Adam nechají svést „*zvířetem*“, „ *hadem* “, se odříznou od Boha a ztratí svou „ *podobu* “. Tím, že Bůh dává člověku vládu nad „ *plazy, kteří se plazí po zemi* “, zve člověka, aby vládl nad „*hadem*“, a proto se jím nenechal učit. Naneštěstí pro lidstvo bude Eva izolována a oddělena od Adama, když bude svedena a shledána vinnou z hříchu neposlušnosti.

Bůh svěřuje člověku celé jeho pozemské stvoření s životy, které obsahuje a produkuje v mořích, na zemi a na nebi.

Gn 1:27: " *Bůh stvořil člověka ke svému obrazu, k obrazu Božímu ho stvořil, muže a ženu stvořil .* "

6.^{dne} trvá jako ostatní, 24 hodin a zdá se, že výtvoři muže a ženy jsou zde seskupeny za účelem edukativního shrnutí jejich výtvoru. Gen.2 skutečně přebírá toto stvoření člověka odhalením mnoha akcí, které byly pravděpodobně provedeny během několika dní. Příběh této kapitoly 1 tak dostává normativní

charakter odhalující symbolické hodnoty, které chtěl Bůh dát prvním šesti dnům v týdnu.

Tento týden má o to větší symbolickou hodnotu, protože zobrazuje Boží spásný projekt. „Muž“ symbolizuje a prorokuje Krista a „ženu“, „vyvolenou církev“, která z něho vstane. Navíc před hříchem nezáleží na reálném čase, protože ve stavu dokonalosti se čas nepočítá a odpočítávání „6000 let“ začne na prvním jaře poznamenaném prvním lidským hříchem. V dokonalé pravidelnosti po sobě nepřetržitě následují 12hodinové noci a 12hodinové dny. V tomto verši Bůh zdůrazňuje podobu člověka stvořeného podle jeho vlastního obrazu. Adam není slabý, je plný síly a byl stvořen schopný odolat svodům ďábla.

Gn 1:28: „ *Bůh jim požehnal a Bůh jim řekl: Plodte se a množte se a naplňte zemi a podmaňte si ji; a panujte nad mořskými rybami a nad nebeským ptactvem a nad každým živým tvorem, který se pohybuje na zemi .* ”

Poselství je adresováno Bohem celému lidstvu, jehož původními vzory jsou Adam a Eva. Stejně jako zvířata jsou zase požehnání a povzbuzování k rozmnožování, aby rozmnožili lidské bytosti. Člověk získává od Boha vládu nad zvířecími tvory, což znamená, že se jimi nesmí nechat ovládat ze sentimentality a sentimentální slabosti. Nesmí jim ubližovat, ale žít s nimi v souladu. To v kontextu, který předchází prokletí hříchu.

Gn 1:29: " *Bůh řekl: "Hle, dávám vám každou bylinu, která nese semeno, která je na povrchu celé země, a každý strom, který nese ovoce stromu, který dává semeno." bude vaším jídlem .* "

Ve svém rostlinném stvoření Bůh zjevuje veškerou svou dobrotu a štědrost tím, že znásobí počet semen každého druhu rostlin, ovocných stromů, obilovin, bylin a zeleniny. Bůh nabízí člověku vzor dokonalé výživy, která podporuje dobré fyzické a duševní zdraví příznivé pro celý organismus a lidskou duši, a to i dnes jako za Adama. Toto téma předkládá Bůh od roku 1843 jako požadavek svých vyvolených a nabývá ještě většího významu v našich posledních dnech, kdy se jídlo stává obětí chemikálií, hnojiv, pesticidů a dalších, které ničí život, místo aby jej podporovaly.

Gn 1,30: „ *A každé zemské zvíře a všemu nebeskému ptactvu a všemu, co se hýbe na zemi a má v sobě dech života, dávám za pokrm každou zelenou bylinu. A tak to bylo .* ”

Tento verš představuje klíč, který ospravedlňuje možnost tohoto harmonického života. Všechno živé je veganské, takže nemají důvod si škodit. Po hříchu se zvířata nejčastěji napadnou kvůli jídlu, smrt je pak tak či onak zasáhne všechny.

Gn 1:31: „ *Bůh viděl vše, co učinil, a hle, bylo to velmi dobré. Tak byl večer a bylo jitro: byl šestý den .* ”

Na konci 6. ^{dne} je Bůh spokojen se svým stvořením, které je s přítomností člověka na zemi tentokrát hodnoceno jako „ **velmi dobré** “, **zatímco** na konci 5. ^{dne} bylo „ *dobré* “ .

Boží záměr **oddělit** prvních 6 dní v týdnu od 7. ^{je} demonstrován jejich seskupením v této kapitole 1 Genesis. Tímto způsobem připravuje strukturu 4. ^{příkázání} svého božského zákona, kterou ve své době předloží Hebrejům osvobozeným z egyptského otroctví. Od Adama mají lidské bytosti 6 dní v týdnu,

každý týden, aby se věnovaly svým pozemským zaměstnáním. Pro Adama to začalo dobře, ale poté, co z něj byla stvořena, žena, jeho Bohem daná „*pomocnice*“, přinese hřích do pozemského stvoření, jak odhalí Gen.3. Adam z lásky ke své ženě zase sní zakázané ovoce a celý pár se ocitne zasažený kletbou hříchu. V této akci Adam prorokuje Krista, který přijde, aby se podělil a zaplatil místo něj vinu své milované Vyvolené církve. Jeho smrt na kříži, na úpatí hory Golgota, usmíří spáchaný hřích a porazí hřích a smrt, Ježíš Kristus získá právo, aby jeho vyvolení měli prospěch z jeho dokonalé spravedlnosti. Může jim tak nabídnout věčný život ztracený od Adama a Evy. Vyvolení ve stejnou dobu společně vstoupí do tohoto věčného života na začátku 7. tisíciletí, tehdy bude naplněna prorocká role sabatu. Můžete tedy pochopit, proč je toto téma odpočinku sedmého dne uvedeno v kapitole 2 Genesis, **odděleně** od prvních 6 dnů seskupených v kapitole 1.

Genesis 2

Sedmý den

Gn 2:1: " *Tak byla dokonána nebesa a země a všechen jejich zástup ."*

Prvních šest dní je odděleno od „*sedmého*“, protože Boží stvořitelství dílo země a nebes končí. To platilo pro položení základů stvořeného života v prvním týdnu, ale ještě více pro 7000 let, které také prorokoval. Prvních šest dní oznamuje, že Bůh bude pracovat v nepřízni osudu d'ábla a jeho ničivých činů po dobu 6000 let. Jeho práce bude spočívat v přitahování svých vyvolených k sobě, aby si je vybral ze všech lidských bytostí. Dá jim různé důkazy své lásky a zachová si ty, kteří ho milují a schvalují ve všech jeho aspektech a ve všech oblastech. Protože kdo to neudělá, připojí se k prokletému táboru d'áblů. Citovaná „*armáda*“ označuje živé síly dvou táborů, které budou proti sobě a budou spolu bojovat na „*zemi*“ a na „*nebi*“, kde je symbolizují „*hvězdy na obloze*“. A tento boj o selekci bude trvat 6000 let.

Gn 2:2: " *Sedmého dne Bůh dokončil své dílo, které vykonal, a sedmého dne odpočinul ode všeho díla, které vykonal ."*

Na konci prvního týdne pozemských dějin nás Boží odpočinek učí první lekci: Adam a Eva ještě nezhřešili; což vysvětluje možnost, že Bůh zažije opravdový odpočinek. Boží odpočinek je tedy podmíněn nepřítomností hříchu v jeho tvorech.

Druhá lekce je jemnější a je skryta v prorockém aspektu tohoto „*sedmého dne*“, který je obrazem „*sedmého*“ tisíciletí velkého spasitelného projektu naprogramovaného Bohem.

Vstup do „*sedmého*“ tisíciletí, nazývaného „*tisíc let*“ ve Zj 20:4-6-7, bude znamenat dokončení výběru vyvolených. A protože Bůh a jeho vyvolení byli zachráněni naživu nebo vzkříšeni, ale všichni budou oslaveni, získaný zbytek bude důsledkem vítězství Boha v Ježíši Kristu nad všemi jeho nepřáteli. V hebrejském textu je sloveso „*odpočíval*“ „šavat“ ze stejného kořene jako slovo „*sabat*“.

Gn 2:3: " *Bůh požehnal sedmý den a posvětil ho, protože v něm odpočinul od všeho svého díla, které stvořil při jeho konání ."*

Slovo sabat není zmíněno, ale jeho obraz se již nachází ve **svěcení „sedmého dne“**. Pochopte tedy dobře příčinu tohoto **posvěcení** Bohem. Prorokuje okamžik, kdy její oběť v Ježíši Kristu dostane svou poslední odměnu: štěstí, že je obklopena všemi svými vyvolenými, kteří ve své době svědčili o své věrnosti v mučednictví, utrpení, nouzi, nejčastěji až do smrti. A na začátku „**sedmého**“ tisíciletí budou všichni naživu a už se nebudou muset bát smrti. Dokáže si někdo pro Boha a Jeho věrný tábor představit příčinu většího „**odpočinku**“, než je tento? Bůh už neuvidí trpět ty, kdo ho milují, nebude muset sdílet jejich utrpení, je to tento „**odpočinek**“, který slaví každý „**sedmý den sabatu**“ našich věčných týdnů. Toto ovoce jeho konečného vítězství bude získáno vítězstvím Ježíše Krista nad hříchem a smrtí. V sobě, na zemi a mezi ostatními lidmi vykonal sotva uvěřitelné dílo: vzal na sebe smrt, aby stvořil svůj vyvolený lid, a sobota oznámila od Adama lidstvu, že zvítězí nad hříchem, aby těm nabídl svou spravedlnost a věčný život. kteří ho milují a věrně mu slouží; něco, co Zj 6:2 hlásá a potvrzuje: „*Podíval jsem se a hle, objevil se bílý kůň. Ten, kdo na něm jel, měl luk; byla mu dána koruna a on se vydal vítězně a zvítězit*“.

Vstup do sedmého tisíciletí znamená vstup vyvolených do věčnosti Boží, a proto v tomto božském příběhu není sedmý den uzavřen výrazem „byl večer, bylo ráno, bylo ...den.“ Ve své Apokalypse dané Janovi bude Kristus evokovat toto sedmé tisíciletí a zjeví, že se bude také skládat z „tisíce let“ podle Zj. 20:2-4, jako prvních šest, které mu předcházely. Bude to čas nebeského soudu, během kterého budou muset vyvolení soudit mrtvé v prokletém táboře. Vzpomínka na hřích bude proto udržována v těchto posledních „tisíci letech“ velkého sabatu prorokovaného každý víkend. Teprve poslední soud ukončí myšlenku na hřích, když na konci sedmého tisíciletí budou všichni padlí zničeni v „ohnivém jezeře druhé smrti“.

Bůh podává vysvětlení o svém pozemském stvoření

Varování: Pomýlení lidé rozsévají pochybnosti tím, že prezentují tuto část Genesis 2 jako druhé svědectví, které by bylo v rozporu se svědectvím příběhu Genesis 1. Tito lidé nepochopili vyprávěcí metodu použitou Bohem. V Genesis 1 představuje celých prvních šest dní svého stvoření. Potom se z Genesis 2:4 vrací, aby poskytl další podrobnosti o určitých tématech, která nejsou vysvětlena v Genesis 1.

Gn 2:4: „*Toto jsou počátky nebes a země, když byly stvořeny*“

Tato další vysvětlení jsou naprosto nezbytná, protože téma hříchu musí dostat svá vlastní vysvětlení. A jak jsme viděli, toto téma hříchu je všudypřítomné ve formách, které Bůh dal svým pozemským a nebeským výdobytkům. Samotná konstrukce sedmidenního týdne v sobě nese mnohá tajemství, která Kristovým vyvoleným odhalí až čas.

Gn 2:5: „*Když Hospodin Bůh stvořil zemi a nebesa, na zemi ještě nebyl ani keř, ani nevyklíčila žádná polní tráva, neboť Hospodin Bůh neseslal na zemi déšť a nebyl nikdo, kdo by obdělával půdu* .

Všimněte si vzhledu jména „*YHWÉH*“, kterým se Bůh pojmenoval na žádost Mojžíše podle Exodus 3:14-15. Mojžíš píše toto zjevení pod diktátem

Boha, kterého nazývá „*YHWEH*“. Boží zjevení zde čerpá svůj historický odkaz z exodu z Egypta a vytvoření národa Izrael.

Za těmito zdánlivě velmi logickými detaily se skrývají prorokované myšlenky. Bůh evokuje růst rostlin, „*keřů a polních bylin*“, k nimž přidává „*děšť*“ a přítomnost „*člověka*“, který „*obdělá půdu*“. V roce 1656, po Adamově hříchu, v Gn 7:11 zničí „*děšť*“, „*potopy*“ život rostlin, „*keře a polní byliny*“ a také „*člověka*“ a jeho „*úrodu*“ způsobí zesílení hříchu.

Gn 2:6: „*Ze země však stoupala pára a zavlažovala celý povrch země* .

Než cokoli zničí, před hříchem způsobí, že „*země bude po celém svém povrchu zavlažována výparů*“. Akce je jemná a účinná a hodí se pro bezhříšný, slavný a dokonale čistý život. Po hříchu sešle nebe na znamení svého prokletí ničivé bouře a přívalové deště.

Formování člověka

Gn 2:7: " *Hospodin Bůh stvořil člověka z prachu země a vdechl do jeho chřípí dech života a člověk se stal živým tvorem* ."

Stvoření člověka je založeno na novém **oddělení** : od „*prachu země*“, jehož část je vzata k vytvoření života stvořeného k obrazu Božimu. V této akci Bůh zjevuje svůj plán získat a nakonec vybrat vyvolené lidi pozemského původu, které učiní věčnými.

Když ho Bůh stvořil, člověk je předmětem zvláštní pozornosti svého Stvořitele. Všimněte si, že ho „*formuje*“ z „*prachu země*“ a tento jediný původ prorokuje jeho hřích, jeho smrt a jeho návrat do stavu „*prachu*“. Toto božské jednání je srovnatelné s jednáním „*hrnčáře*“, který tvaruje „*hliněnou nádobu*“; obraz, který si Bůh vyžádá v Jer.18:6 a Řím.9:21. Kromě toho bude život „*člověka*“ záviset na jeho „*dechu*“, který Bůh vdechne do jeho „*nozdr*“. Je to tedy skutečně plicní „*dech*“ a ne duchovní dech, o kterém si mnozí myslí. Všechny tyto detaily jsou odhaleny, aby nám připomněly, jak křehký je lidský život, jehož prodloužení závisí na Bohu. Zůstává plodem trvalého zázraku, protože život se nachází pouze v Bohu a v něm samotném. Jeho božskou vůlí se stal „*člověk žít bytostí* .“ Prodlužuje-li se život dobrého nebo zlého člověka, je to jen proto, že to Bůh dovoluje. A když ho zasáhne smrt, je to stále jeho rozhodnutí, které je sporné.

Před hříchem byl Adam stvořen dokonalý a nevinný, měl mocnou vitalitu a vstoupil do věčného života, obklopen věčnými věcmi. Jen podoba jeho stvoření prorokuje jeho strašlivý osud.

Gn 2:8: " *Pak Hospodin Bůh vysadil zahradu v Edenu na východní straně a umístil tam muže, kterého utvořil* ."

Zahrada je obrazem ideálního místa pro člověka, který v ní nachází shromážděné všechny její okouzující nutriční a vizuální prvky; nádherné květiny, které nevadnou a nikdy neztrácejí své vůně příjemných vůní znásobené do nekonečna. Toto jídlo nabízené v zahradě nebuduje život člověka, který před hříchem není závislý na jídle. Potravu tedy člověk konzumuje pro své výhradní potěšení. Přesnost „*Bůh zasadil zahradu*“ svědčí o jeho lásce ke svému stvoření. Stává se zahradníkem, aby člověku nabídl toto nádherné místo k životu.

Slovo Eden znamená „zahrada rozkoší“ a s ohledem na Izrael jako centrální referenční bod Bůh umístí tento Eden na východ od Izraele. Pro své „radosti“ je člověk umístěn do této lahodné zahrady Bohem, svým Stvořitelem.

Gn 2:9: „*Jahve Bůh stvořil ze země stromy všeho druhu, příjemné na pohled a dobré k jídlu, **strom života uprostřed zahrady** a strom poznání dobra a zla.*“

Charakter zahrady je přítomnost ovocných stromů, které nabízejí „ready to eat“, které tvoří jejich plody s mnoha jemnými a sladkými příchutěmi. Všichni jsou tam jen pro potěšení Adama, stále sami.

V zahradě jsou také dva stromy s diametrálně odlišnými znaky: „*strom života*“, který zaujímá ústřední místo, „*uprostřed zahrady*“. Tímto způsobem je zahrada a její bujná nabídka zcela připojeny k ní. V jeho blízkosti je „*strom poznání dobra a zla*“. Již ve svém označení slovo „*zlo*“ prorokuje přístup k hříchu. Můžeme tedy pochopit, že tyto dva stromy jsou obrazy dvou táborů, které se budou na zemi hříchu navzájem konfrontovat: tábor Ježíše Krista zobrazený „*stromem života*“ proti táboru ďáblů, kteří, stejně jako jméno „*stromu*“ označuje, poznal nebo zažil postupně „*dobro*“ od svého stvoření až do dne, kdy jej „*zlo*“ přimělo vstoupit do vzpoury proti svému Stvořiteli; co Bůh nazývá „*hřešením proti němu*“. Připomínám vám, že tyto principy „*dobra a zla*“ jsou dvě možnosti nebo dva možné extrémní protikladné plody, které **naprostá svoboda** „*živé bytosti*“ produkuje. Kdyby tak první anděl neučinil, ostatní andělé by se stále vzbuřili, jak již nyní dokázala pozemská zkušenost lidského chování.

Ve vsi štědré oběti zahrady, kterou Bůh připravil pro Adama, je tento strom „*poznání dobra a zla*“, který je zde, aby vyzkoušel věrnost člověka. Tento termín „*poznání*“ musí být dobře pochopen, protože sloveso „*vědět*“ má pro Boha extrémní význam prožívání „*dobra nebo zla*“, které bude založeno na aktech poslušnosti nebo neposlušnosti. Strom v zahradě je pouze materiální oporou pro zkoušku poslušnosti a jeho ovoce pouze přenáší zlo, protože Bůh mu dal tuto roli tím, že jej představil jako zákaz. Hřích není v ovoci, ale v jeho jedení s vědomím, že to Bůh zakázal.

Gn 2:10: „*Z Edenu vyšla řeka, aby zalévala zahradu, a odtud se rozdělila na čtyři ramena.*“

nové poselství **odloučení**, stejně jako se řeka, která vytéká z Edenu, rozděluje na „*čtyři ramena*“, tento obraz prorokuje zrození lidstva, jehož potomci se rozšíří univerzálně buď na čtyři světové strany, nebo čtyři větry z nebe po celém světě. Země „*Řeka*“ je symbolem lidí, voda je symbolem lidských životů. Tímto rozdělením „*na čtyři ramena*“ rozprostře řeka vycházející z Edenu svou vodu života po celé zemi a tato myšlenka prorokuje Boží touhu rozšířit své poznání po celém svém povrchu. Jeho projekt bude dokončen podle Gen.10 oddělením Noema a jeho tří synů po skončení záplavy vod. Tito svědkové potopy budou z generace na generaci předávat vzpomínku na hrozný boží trest.

Neznáme vizuální podobu, jakou měla Země před potopou, ale před oddělením národů se obydlená země musela jevit jako jediný kontinent zalévaný pouze tímto zdrojem vody, který tryskal ze zahrady Eden. Současná vnitrozemská moře neexistovala a jsou důsledkem potopy, která na rok pokryla celou zemi. Až do potopy byl celý kontinent zavlažován těmito čtyřmi řekami a jejich přítoky

rozdávěly sladkou vodu po celém povrchu suché země. Během povodně se Gibraltarský průliv a Rudé moře zhroutily a připravily se na vznik Středozemního moře a Rudého moře napadeného slanou vodou z oceánů. Vězte, že na nové zemi, kde Bůh ustanoví své království, nebude podle Zj 21:1 moře, stejně jako již nebude smrti. Rozdělení je důsledkem hříchu a jeho nejintenzivnější forma bude potrestána ničivými vodami potopy. Čtením tohoto poselství, pouze v jeho prorockém aspektu, „*čtyři ramena*“ řeky označují čtyři národy, které charakterizují lidstvo.

Gn 2:11: „*Jméno prvního je Pišon; je to to, co obklopuje celou zemi Havila, kde se zlato nachází.*“

Jméno první řeky jménem Pishon nebo Phison znamená: hojnost vody. Oblast, kde se nacházel Bohem zasazený Eden, musela být tam, kde pramení současný Tigris a Eufkrat; pro Eufkrat k hoře Ararat a pro Tigris do Býka. Na východě a uprostřed Turecka se stále nachází obrovské jezero Van, které představuje obrovskou zásobu sladké vody. Bohatá voda svým božským požehnáním podporovala mimořádnou úrodnost Boží zahrady. Země Havila, známá svým zlatem, se podle některých nacházela na severovýchodě dnešního Turecka. Zasahovalo až k pobřeží dnešní Gruzie. Tato interpretace však představuje problém, protože podle Gn 10:7 je „*Hávila*“ „*syn Kúše*“, sám „*syn Hama*“ a označuje Etiopii nacházející se na jih od Egypta. To mě vede k nalezení této země „*Havila*“ v Etiopii nebo v Jemenu, kde byly zlaté doly, které královna ze Sáby nabídla králi Šalomounovi.

Gn 2:12: „*Zlato této země je čisté; Nachází se zde také kámen bdelium a onyx.*“

„*Zlato*“ je symbolem víry a Bůh pro Etiopii prorokuje, čistou víru. Bude to již jediná země na světě, která si zachovala náboženské dědictví královny ze Sáby po jejím pobytu u krále Šalamouna. K jejímu prospěchu dodejme také to, že ve své nezávislosti uchované během staletí náboženské temnoty, která charakterizovala národy „*křesťanské*“ západní Evropy, Etiopané zachovávali křesťanskou víru a praktikovali pravou sobotu přijatou setkáním Šalamounovým. Apoštol Filip pokřtil prvního etiopského křesťana, jak je zjeveno ve Skutcích 8:27–39. Byl eunuchem služebníkem královny Candace a celý lid přijal jeho náboženské učení. Další detail svědčí o požehnání tohoto lidu, Bůh je nechal ochránit před nepřáteli válečnou akcí, kterou podnikl a dobrovolně rozhodl slavný mořeplavec Vasco da Gama.

Potvrzuje černou barvu etiopské kůže, „*onyxový kámen*“ má „*černou*“ barvu a je složen z oxidu křemičitého; dodatečné bohatství pro tuto zemi; protože jeho použití pro výrobu tranzistorů jej dnes zvláště oceňuje.

Gn 2:13: „*Jméno druhé řeky je Gichón; je to to, co obklopuje celou zemi Kush.*“

Zapomeňme na „*řeky*“ a dejme na jejich místo lidi, které symbolizují. Tento druhý lid „*obklopuje zemi Cush*“, tedy Etiopii. Potomci Shema se vyvinou v zemi Arábie a až do Persie. Ve skutečnosti obklopuje území Etiopie, takže může být symbolizován a označen názvem „*řeka*“ „*Gihon*“. V našich posledních dnech je tato družina „*muslimským*“ náboženstvím Arábie a Persie. Konfigurace počátku stvoření je tedy reprodukována na konci času.

Gn 2:14: „*Třetí se jmenuje Hiddekel; je to to, co teče na východ od Asýrie. Čtvrtá řeka je Eufkrat.*“

„*Hiddekel*“ označuje „Tygří řeku“ a označenými lidmi by byla Indie symbolizovaná „Bengálským tygrem“; Asie a její východní civilizace falešně označovaná jako „žlutá rasa“ je proto prorokována a znepokojena a ve skutečnosti se nachází „*na východ od Asýrie*“. V Dan.12 použil Bůh symbol této lidožravé „*řeky*“ „*Tygra*“ k ilustraci adventistické zkoušky, kterou prožívali v letech 1828 až 1873 kvůli množství duchovních úmrtí, které způsobil.

Jméno „*Eufkrat*“ znamená: květinový, plodný. V proroctví Zjevení „*Eufkrat*“ symbolizuje západní Evropu a její výběžky, Ameriku a Austrálii, které Bůh představuje pod vládou římského papežského náboženského režimu, který pojmenovává svým městem „*Veliký Babylón*“. Tento Noemův potomek bude Jafetovým potomkem, který sahá na západ k Řecku a Evropě a na sever k Rusku. Evropa byla půdou, kde křesťanská víra zažila po národním pádu Izraele všechn svůj dobrý i špatný vývoj; přídavná jména „*květnatý, plodný*“ jsou oprávněná a podle znamení bude synů nemilované ženy Ley početnější než synů Ráchel, manželky, kterou Jákob miloval.

Je dobré v tomto poselství nalézt připomínku, že navzdory všem svým konečným náboženským rozdělením měly tyto čtyři typy pozemských civilizací stejného stvořitele Boha jako Otec, aby ospravedlnili svou existenci.

Gn 2:15: "*Hospodin Bůh vzal člověka a umístil ho do zahrady Eden, aby ji obdělával a střežil.*"

Bůh nabízí Adamovi zaměstnání, které spočívá v „*obdělávání a ošetřování*“ zahrady. Forma této kultivace je nám neznámá, ale byla prováděna bez únavy před hříchem. Stejně tak, bez jakékoli formy agrese v celém stvoření, jeho hlídání bylo zjednodušeno do extrému. Tato role strážce však znamenala existenci nebezpečí, které brzy nabyde skutečného a přesného aspektu: dábelské svádění lidských myšlenek ve stejné zahradě.

Gn 2,16: „*Hospodin Bůh dal člověku tento příkaz: Můžete jíst ze všech stromů zahrady;*»

Adamovi jsou volně k dispozici spousty ovocných stromů. Bůh ho naplňuje nad jeho potřeby, které spočívají v uspokojování tužeb po jídle různými chutěmi a vůněmi. Boží nabídka je pěkná, ale je to pouze první část „*příkazu*“, který dává Adamovi. Následuje druhá část této „*objednávky*“.

Gn 2:17: "*Ze stromu poznání dobra a zla však jíst nebudeš, neboť v den, kdy z něj sníš, zemřeš.*"

V Božím „*řádu*“ je tato část velmi vážná, protože představovaná hrozba bude neúprosně aplikována, jakmile bude dovršena a dovršena neposlušnost, ovoce hříchu. A nezapomínejte, že má-li být uskutečněn projekt univerzálního vyrovnání hříchu, bude muset Adam padnout. Abychom lépe porozuměli tomu, co se stane, připomeňme si, že Adam je stále sám, když ho Bůh varuje předložením svého „*rozkazu*“, aby nejedl ze „*stromu poznání dobra a zla*“ nebo aby se nenechal krmit. myšlenky d'ábla. Kromě toho mu v souvislosti s věčným životem musel Bůh vysvětlit, co znamená „*zemřít*“. Protože hrozba existuje, v tomto „*zemřeš*“. Stručně řečeno, Bůh nabízí Adamovi les, ale zakazuje mu jediný strom. A pro některé je tento zákaz sám o sobě neúnosný, tehdy strom skrývá les, jak se

říká. Jíst ze „stromu poznání dobra a zla“ znamená: žít se učením ďábla již oživeného duchem vzpoury proti Bohu a jeho spravedlnosti. Protože *zakázaný „strom“* umístěný v zahradě je obrazem jeho osoby, stejně jako „strom života“ je obrazem postavy Ježíše Krista.

Gn 2,18: „*Hospodin Bůh řekl: Není dobré být člověku sám; Pomůžu mu jako on.*“

Bůh stvořil zemi a člověka, aby odhalil svou dobrotu a zlovolnost ďábla. Jeho spásný projekt je nám odhalen ve věcech, které následují. Abychom pochopili, vězte, že člověk hraje roli Boha osobně, který ho nutí myslet, jednat a mluvit tak, jak myslí, jedná a mluví on sám. Tento první Adam je prorockým obrazem Krista, kterého Pavel představí jako nového Adama.

K odhalení zlovolnosti ďábla a Boží dobroty je nutné, aby Adam zhřešil, aby zemi ovládl ďábel a jeho zlé skutky byly všeobecně odhaleny. Pojem pár existuje pouze na zemi stvořené pro hřích, protože takto vytvořené duo je z duchovního důvodu, který prorokuje vztah božského Krista s jeho Nevěstou, která označuje jeho vyvolené. Vyvolená musí vědět, že je obětí i příjemce spásného plánu plánovaného Bohem; je obětí hříchu, který je nutný pro Boha, aby mohl nakonec odsoudit ďábla, a příjemce jeho spásné milosti, protože, vědom si své odpovědnosti za existenci hříchu, sám zaplatí cenu za hřích. hřích v Ježíši Kristu. Bůh tedy nejprve zjistil, že samota není dobrá a jeho potřeba lásky byla tak velká, že byl ochoten drazo zaplatit, aby ji získal. Tuto společnost, tuto tvář v tvář, která umožňuje sdílení, Bůh nazývá „*pomoc*“ a člověk tento termín použije, když evokuje svůj ženský lidský protějšek. Pokud jde o pomoc, způsobí jeho pád a svede ho z lásky do hříchu. Ale tato láska Adama k Evě je v obraze lásky Kristovy k jeho vyvoleným nalezeným hříšníkům, hodným věčné smrti.

Gn 2:19: „*Hospodin Bůh stvořil ze země každou polní zvěř a každé nebeské ptactvo a přivedl je k člověku, aby viděl, jak je nazve, a aby každé živé stvoření neslo jméno, které člověk by to dal.*“

Je to nadřazený, kdo dává jméno tomu, co je pro něj nižší. Bůh si dal své jméno a tím, že toto právo dává Adamovi, potvrzuje nadvládu člověka nad vším, co žije na zemi. V této první formě pozemského stvoření jsou druhy polních zvířat a nebeské ptáky redukovány a Bůh je přivádí k Adamovi, stejně jako je vedl před potopou ve dvojicích k Noemovi.

Gn 2:20: „*Ten člověk dal jména všemu dobytku, nebeskému ptactvu a všemu polní zvěři; ale pro člověka nenašel žádnou pomoc jako on.*“ Takzvaná pravěká monstra byla stvořena po hříchu, aby zesílila následky boží kletby, která zasáhne celou zemi včetně moře. V době nevinnosti je život zvířat složen z „*dobytků*“ užitečných pro člověka, „*ptáků*“ *oblohy*“ a „*polní zvířata*“ nezávislejší. Ale v této prezentaci nenašel lidský protějšek, protože ještě neexistuje.

Gn 2:21: „*Pak Hospodin Bůh způsobil, aby na člověka padl hluboký spánek, a on usnul; vzal jedno z jeho žeber a zavřel maso na jeho místě.*“

Forma této chirurgické operace dále odhaluje úsporný projekt. V Michaelovi se Bůh odstraňuje z nebes, opouští a odděluje se od svých dobrých andělů, což je norma „*hlubokého spánku*“, do kterého je Adam ponořen. V Ježíši Kristu narozeném v těle je vzato božské žebro a po své smrti a vzkříšení na svých

dvanácti apoštoly vytváří svou „pomoc“, z níž vzal tělesný aspekt a své hříchy a kterým dává své „svaté Duch“. Duchovní význam tohoto slova „pomoc“ je velký, protože dává jeho církvi, jeho vyvolenému, roli „pomoci“ při uskutečňování plánu spásy a univerzálního globálního řešení hříchu a osudu hříšníků.

Gn 2:22: " *Hospodin Bůh utvořil ženu z žebra, které vzal muži, a přivedl ji k muži .* "

Formace ženy tedy prorokuje formaci vyvoleného Krista. Neboť právě příchodem v těle tvoří Bůh svou věrnou církev, obětí své tělesné přirozenosti. Aby Bůh zachránil vyvolené z těla, musel na sebe vzít podobu v těle. A také, majíc v sobě věčný život, přišel se o něj podělit se svými vyvolenými.

Gn 2:23: „ *A muž řekl: Hle, tentokrát ta, která je kost z mých kostí a tělo z mého těla! Bude se jmenovat žena, protože byla vzata muži .* "

Bůh přišel na zem, aby přijal pozemskou normu, aby mohl o svém Vyvoleném říci to, co Adam o svém ženském protějšku, kterému dal jméno „žena“. V hebrejštině je to zřejmější, protože mužské slovo muž je „ish“ se stává „isha“ pro ženské slovo žena. V této akci potvrzuje svou nadvládu nad ní. Ale když mu byla tato „žena“ odebrána, stane se pro něj nepostradatelnou, jako by se „žebro“ odebrané z jeho těla k němu chtělo vrátit a zaujmout jeho místo. V tomto jedinečném zážitku Adam pocítí ke své ženě pocity, jaké pocítí matka k dítěti, které porodí poté, co ho nosila v lůně. A tuto zkušenost Bůh také prožívá, protože živí tvorové, které kolem sebe vytváří, jsou děti, které z něho vycházejí; což z něj dělá stejnou matku jako otce.

Gn 2:24: " *Proto muž opustí svého otce a svou matku a přilne ke své manželce a stanou se jedním tělem .* "

V tomto verši Bůh vyjadřuje svůj plán pro své vyvolené, kteří budou často muset přerušit tělesné rodinné vztahy, aby se spojili s vyvolenými požehnanými Bohem. A nezapomeňte, za prvé, v Ježíši Kristu Michael opustil svůj status nebeského Otce, aby přišel a získal lásku svých vyvolených učedníků na zemi; a to do té míry, že se zřekl používání své božské moci k boji proti hříchu a ďáblu. Zde chápeme, že témata **oddělení** a **společenství** jsou neoddělitelná. Na zemi musí být vyvolení tělesně **oddělení** od těch, které miluje, aby vstoupili do duchovního **společenství** a stali se „jedno“ s **Kristem a všemi jeho vyvolenými a jeho věrnými dobrými anděly**.

Touha „žebra“ vrátit se na své původní místo nachází svůj význam v sexuálním spojení lidských bytostí, v aktu těla a ducha, kde muž a žena fyzicky tvoří jedno tělo.

Gn 2:25: " *Muž i jeho žena byli nazí a nestyděli se .* "

Fyzická nahota netrápí každého. Existují příznivci naturismu. A na počátku lidských dějin fyzická nahota nezpůsobovala „ostudu“. Vzhled „hanby“ bude důsledkem hříchu, jako by jedení ze „stromu poznání dobra a zla“ mohlo otevřít lidskou mysl dosud neznámým a ignorovaným účinkům. Ve skutečnosti ovoce zakázaného stromu nebude původcem této změny, bude to pouze prostředek, protože ten, kdo mění hodnoty věcí a svědomí, je Bůh a on jediný. Je to on, kdo vzbudí pocit „study“, který bude hříšný pár cítit ve své mysli za

svou fyzickou nahotu, která za to nebude; protože chyba bude morální a bude se týkat pouze provedené neposlušnosti, zaznamenané Bohem.

Když shrnul učení Genesis 2, Bůh nám nejprve představil posvěcení odpočinku nebo sabatu sedmého dne, který prorokuje velký odpočinek, který bude dán v sedmém tisíciletí jak Bohu, tak jeho věrným vyvoleným. Ale tento odpočinek musel být vybojován pozemským bojem, který Bůh povede proti hříchu a ďáblu tím, že se vtělí do Ježíše Krista. Adamova pozemská zkušenost ilustrovala tento plán spásy navržený Bohem. V Kristu se stal tělem, aby stvořil svého vyvoleného z těla, který nakonec obdrží nebeské tělo podobné těm andělům.

Genesis 3

oddělení od hříchu

Gn 3,1: „*Had byl nejchytřejší ze všech polních zvířat, které Hospodin Bůh stvořil. I řekl ženě: Opravdu Bůh řekl: Nebudete jíst ze všech stromů zahrady?* »

Ubohý „*had*“ měl tu smůlu, že byl použit jako prostředek tím „nejmazanějším“ z andělů stvořených Bohem. Zvířata, o kterých plazi jako „*had*“ nemluvili; jazyk byl zvláštností obrazu Boha daného člověku. Ukaž na dobro, ďábel ho nutí mluvit k ženě v době, kdy je odloučena od manžela. Tato izolace se mu stane osudnou, protože v přítomnosti Adama by ďábel měl větší potíže přivést lidské bytosti k neposlušnosti Božího řádu.

Ježíš Kristus odhalil existenci ďábla, kterého označuje tím, že v Janovi 8:44 řekl, že je „*otcem lži a vrahem od počátku*“. Jeho slova mají za cíl otřást lidskými jistotami a k „*ano nebo ne*“, které požaduje Bůh, přidává „*ale*“ nebo „*možná*“, které odstraňuje jistoty, které dávají její sílu pravdě. Příkaz daný Bohem přijal Adam, který jej pak předal své manželce, ale ona neslyšela hlas Boha, který dal příkaz. Také její pochybnost spočívá na jejím manželovi, jako: „*Rozuměl tomu, co mu Bůh řekl?* »

Gn 3:2: " *Žena odpověděla hadovi: Jíme z ovoce stromů zahrady .* "

Zdá se, že důkazy podporují ďáblova slova; zdůvodňuje a mluví inteligentně. „*Žena*“ udělá svou první chybu tím, že zareaguje na mluvícího „*hada*“; což není normální. Za prvé, ospravedlňuje dobrotu Boha, který jim dal možnost jíst ze všech stromů, kromě toho, který je zakázán.

Gn 3:3: " *Ale o ovoci stromu, který je uprostřed zahrady, Bůh řekl: Nejezte z něj ani se ho nedotýkejte, abyste nezemřeli.* "

Adamův přenos poselství božského příkazu se objevuje ve frázi „*abys nezemřel*“. Toto nejsou přesná slova, která Bůh řekl, protože řekl Adamovi: „*v den, kdy z toho budeš jíst, zemřeš*“. Oslabení božských slov podpoří konzumaci hříchu. Ospravedlněním své poslušnosti Bohu z důvodu „*strachu*“ nabízí „*žena*“ ďáblu možnost potvrdit tento „*strach*“, který podle něj není oprávněný.

Gn 3:4: „*Had řekl ženě: Nezemřeš ;* »

A hlavní lhář je odhalen v tomto prohlášení, které je v rozporu s Božími slovy: „*nezemřeš*“.

Gn 3,5: " *Bůh však ví, že v den, kdy z toho budete jíst, se vám otevrou oči a budete jako bohové, kteří budou znát dobro a zlo .*"

Nyní musí ospravedlnit Boží příkaz, jemuž připisuje zlou a sobeckou myšlenku: Bůh tě chce udržet v nízkosti a podřadnosti. Sobecky vám chce zabránit, abyste se stali jako on. Poznání dobra a zla představuje jako výhodu, kterou si Bůh chce nechat pro sebe. Ale pokud je výhoda v poznání dobra, kde je výhoda v poznání zla? Dobro a zlo jsou absolutní protiklady jako den a noc, světlo a tma a pro Boha poznání spočívá v prožívání nebo jednání. Ve skutečnosti Bůh již dal člověku **intelektuální poznání** dobra a zla tím, že **povolil** stromy v zahradě a **zakázal** ten, který představuje „dobro a zlo“; protože je symbolickým obrazem d'ábla, který konkrétně prožíval postupně „*dobro*“ a poté „*zlo*“ tím, že se vzbouřil proti svému Stvořiteli.

Gn 3,6: „*Žena viděla, že strom je dobrý k jídlu a příjemný na pohled a že je vzácný k otevření mysli; vzala z jeho ovoce a jedla; také dala trochu svému manželovi, který byl s ní, a on z toho snědl .*"

Slova vycházející od hada mají svůj účinek, pochybnosti mizí a žena je stále více přesvědčena, že jí had řekl pravdu. Ovoce se jí zdá dobré a vizuálně příjemné, ale především je považuje za „*vzácné pro otevření inteligence*“. Dábel dosáhne požadovaného výsledku, právě naverboval stoupence svého vzpurného postoje. A tím, že jí zakázané ovoce, sama se stává stromem poznání zla. Adam , naplněný láskou ke své ženě, od níž není ochoten smířit se s **odloučením** , raději sdílí svůj katastrofální osud, protože ví, že Bůh uplatní jeho smrtelné rozhodnutí. A po konzumaci zakázaného ovoce je to celý pár, kdo bude trpět tyranskou nadvládou d'ábla. Tato vášnivá láska je však paradoxně v obraze toho, co Kristus prožije pro svou Vyvolenou, souhlasí i se smrtí pro ni. Bůh také rozumí Adamovi.

Gn 3:7: " *Oběma se otevřely oči a poznali, že jsou nazí, sešivali fíkové listy a udělali si pásy .*"

V tomto okamžiku, kdy lidský pár dovršil hřích, začalo odpočítávání 6000 let plánovaných Bohem. Za prvé, jejich vědomí je transformováno Bohem. Oči, které byly zodpovědné za touhu po ovoci „*příjemném pro pohled*“, jsou obětí nového posuzování věcí. A očekávaná a hledaná výhoda se mění v nevýhodu, protože se „*stydí*“ za svou nahotu, která do té doby nedělala problém ani jim, ani Bohu. Objevená fyzická nahota byla pouze tělesným aspektem duchovní nahoty, ve které se neposlušný pár nacházel. Tato duchovní nahota je zbavila božské spravedlnosti a vstoupila do nich sankce smrti, takže odhalení jejich nahoty bylo prvním důsledkem smrti dané Bohem. Smrt byla tedy důsledkem zažitého poznání zla; co Pavel učí tím, že říká v Ř 6:23: „*odplatou za hřích je smrt*“. Aby zakryli svou nahotu, uchýlili se vzpurní manželé k lidské iniciativě, která spočívala v „*šití fíkových listů*“ na výrobu „*pásů*“. Tato akce duchovně zobrazuje lidskou snahu o sebeospravedlnění. „*Opasek*“ se stane symbolem „*pravdy*“ v Ef.6:14. V opozici je tedy Adamův „*pás*“ z „*fíkových listů*“, symbol lži, **za** kterou se hříšník ukrývá, aby se uklidnil.

Gn 3:8: " *Potom uslyšeli hlas Boha Hospodina, jak prochází zahradou k večeru, a muž a jeho žena se skryli před přítomností Boha Hospodina mezi stromy zahrady.* "

Ten, kdo prohledává ledviny a srdce, ví, co se právě stalo a co je v souladu s jeho spásným projektem. Toto je pouze první krok, který poskytne ďáblu prostor pro odhalení jeho myšlenek a jeho ničemné povahy. Ale musí se s tím mužem setkat, protože mu má mnoho věcí, co mu může říct. Nyní člověk nespěchá, aby se setkal s Bohem, svým Otcem, svým Stvořitelem, před kterým se nyní jen snaží uprchnout, tak moc se bojí slyšet jeho výčitky. A kam se v této zahradě schovat před Božím pohledem? Opět víra, že ho „ *stromy zahrady* “ mohou skrýt před jeho tváří, svědčí o duševním stavu, do kterého Adam upadl od doby, kdy se stal hříšником.

Gn 3:9: " *Ale Hospodin Bůh zavolal člověka a řekl mu: Kde jsi?* »

Bůh moc dobře ví, kde se Adam skrývá, ale ptá se ho: " *Kde jsi?*" » podat pomocnou ruku a přitáhnout ho k přiznání jeho viny.

Gn 3:10: " *A řekl: Slyšel jsem tvůj hlas v zahradě a bál jsem se, protože jsem byl nahý a skryl jsem se.* "

Odpověď Adama je sama o sobě vyznáním jeho neposlušnosti a Bůh využije jeho slova, aby získal svůj způsob, jak prezentovat zkušenost hříchu.

Gn 3:11: „ *A Hospodin Bůh řekl: Kdo ti řekl, že jsi nahý? Jedl jsi ze stromu, ze kterého jsem ti zakázal jíst?* »

Bůh chce z Adama vymámit přiznání jeho viny. Od dedukce k dedukci jí nakonec jasně položí otázku: " *Jedla jsi ze stromu, ze kterého jsem ti zakázal jíst?*" "

Gn 3:12: " *Muž řekl: Žena, kterou jsi ke mně postavil, mi dala ze stromu a já jsem jedl.* "

I když je to pravda, Adamova odpověď není slavná. Nese v sobě znamení ďábla a už neví, jak odpovědět ano nebo ne, ale stejně jako Satan odpovídá oklikou, aby jednoduše nepřiznal svou vlastní a nesmírnou vinu. Jde tak daleko, že připomíná Bohu jeho podíl na této zkušenosti, protože mu dal svou ženu, prvního viníka, myslí si sám před sebou. Nejlepší na příběhu je, že všechno je pravda a Bůh si toho není vědom, protože hřích byl v jeho projektu nezbytný. Ale mýlí se v tom, že následováním příkladu té ženy ukázal, že jí dává přednost na úkor Boha, a to byla jeho největší chyba. Protože Božím požadavkem bylo od počátku být milován nade vše a všechny.

Gn 3:13: " *A Hospodin Bůh ženě řekl: "Proč jsi to udělala?" Žena odpověděla: Had mě oklamal a já jsem ho snědla.* "

Velký soudce se pak obrátí k ženě obviněné mužem a tam je opět odpověď ženy v souladu s realitou faktů: „ *Had mě svedl a já jsem ho snědl* “. Nechala se tedy svést a je to její smrtelná chyba.

Gn 3:14: " *A Hospodin Bůh řekl hadovi: Protože jsi to udělal, prokletý budeš nad veškerý dobytek a nade všechna polní zvířata, dny svého života.* "

Tentokrát se Bůh neptá „ *hada* “, proč to udělal, protože Bůh si je vědom, že jej jako prostředek použil Satan, ďábel. Osud, který Bůh dává „ *hadovi* “, se ve skutečnosti týká samotného ďábla. Pro „ *hada* “ to bylo okamžité, ale pro ďábla to bylo pouze proroctví, které se naplní po vítězství Ježíše Krista nad hříchem a

smrti. Podle Zj. 12:9 bylo první formou této žádosti jeho vyhnání z nebeského království a také zlých andělů z jeho tábora. Byli uvrženi na zem, kterou do své smrti nikdy neopustí a po tisíc let, izolovaný na pusté zemi, se Satan bude plazit v prachu, který přivítal ty, kteří zemřeli kvůli němu a svobodě, s ním ji zneužil. Na zemi prokleté Bohem se budou chovat jako hadi, bojácní i opatrní, protože byli poraženi Ježíšem Kristem a prchají před člověkem, který se stal jejich nepřítelem. Mužům skrytým v neviditelnosti jejich nebeských těles ublíží tím, že je postaví proti sobě.

Gn 3:15: " *Nepřátelství položím mezi tebe a ženu a mezi tvé semeno a její semeno: ona ti rozdrtí hlavu a ty jí rozdrtíš patu .* "

Aplikovaná na „hada“ tato věta potvrzuje prožitou a pozorovanou realitu. Jeho aplikace na ďábla je jemnější. Nepřátelství mezi jeho stranou a lidstvem je potvrzeno a uznáno. „ *Semeno ženy, která mu rozdrtí hlavu* “ bude semenem Krista a jeho věrných vyvolených. Skončí tak, že ho zničí, ale předtím budou mít démoni věčnou možnost „ *zraňovat patu* “ „ *ženě* “, samotné Kristově vyvolené zobrazené, nejprve touto „ *patou* “. Neboť „ *pata* “ je opěrným bodem lidského těla, stejně jako „ *úhelný kámen* “ je kamenem, na kterém je postaven duchovní chrám Boží.

Gn 3:16: " *Řekl ženě: Zvýším bolest tvého plození, budeš rodit děti s bolestí a budeš toužit po svém muži, ale on nad tebou bude panovat.* "

Než bude žena vysvobozena svou smrtí, bude muset „ *trpět ve svých těhotenstvích* “; bude „ *rodit s bolestí* “, všechny věci jsou doslova splněny a zaznamenány. Ale i zde je třeba poznamenat prorocký význam obrazu. V Janovi 16:21 a Zjevení 12:2 „ *žena v porodních bolestech* “ symbolizuje Kristovu církev v římském císařském a poté papežském pronásledování křesťanské éry.

Gn 3:17: " *A řekl muži: Protože jsi uposlechl hlasu své ženy a jedl jsi ze stromu, o kterém jsem ti přikázal, nebudeš z něj jíst." Země bude kvůli tobě prokletá. Prací z něj budete získávat výživu po všechny dny svého života.* "

Bůh se vrací k člověku a předkládá mu pravdivý popis jeho situace, kterou se hanebně snažil skrýt. Jeho vina je úplná a Adam také zjistí, že než ho vysvobodí, bude jeho smrti předcházet řada kleteb, které některé dovedou k tomu, že upřednostní smrt před životem. Prokletí země je strašná věc a Adam se to naučí tvrdě.

Gn 3:18: " *On vám bude plodit trní a trní a budete jíst polní trávu .* "

Pryč je snadné obdělávání rajské zahrady, je nahrazeno neustálým bojem proti kvakoši, *trní, trní* a plevelu, který se množí v půdě země. Tím spíše, že toto prokletí půdy urychlí smrt lidstva, protože s vědeckým „pokrokem“ se člověk v posledních dnech otráví tím, že do půdy svých plodin přidá chemický jed, aby odstranil plevel a hmyzí škůdce. Bohaté a snadno dostupné jídlo už nebude k dispozici mimo zahradu, ze které bude vyhnán stejně jako jeho oblíbená Boží manželka.

Gn 3,19: „ *V potu své tváře budeš jíst chléb, dokud se nevrátíš do země, z níž jsi byl vzat; neboť prach jsi a v prach se obrátíš .* "

Tento osud, který dopadá na člověka, ospravedlňuje formu, v níž Bůh zjevil své stvoření a své utváření právě z „ *prachu země* “. Adam na svůj a na náš úkor poznává, v čem spočívá smrt vyvolaná Bohem. Všimněme si, že mrtvý není

nic jiného než „ *prach* “ a že mimo tento „ *prach* “ nezůstává živý duch vystupující z tohoto mrtvého těla. Eccl.9 a další citace potvrzují tento smrtelný stav.

Gn 3:20: " *Adam dal své ženě jméno Eva, neboť byla matkou všech živých .* "

Zde opět Adam označuje svou nadvládu nad „ *ženou* “ tím, že jí dal její jméno „ *Eva* “ nebo „*Život*“; jméno oprávněné jako základní realita lidských dějin. Všichni jsme vzdálení potomci, narozeni z Evy, svedené manželky Adama, skrze kterou bylo přeneseno prokletí smrti a budeme až do návratu ve slávě Ježíše Krista na začátku jara 2030.

Gn 3:21: „ *Jahve Bůh udělal pro Adama a jeho ženu šaty z kůže a oblékl je jimi .* "

Bůh nezapomíná, že hřích pozemských manželů byl součástí jeho spasitelského projektu, který se nyní projeví. Po hříchu je k dispozici božské odpuštění ve jménu Krista, který bude obětován a ukřižován římskými vojáky. V této akci nevinná bytost, osvobozená od všeho hříchu, souhlasí se smrtí, aby místo nich odčinila hříchy svých jediných věrných vyvolených. Od počátku zabíjel Bůh nevinná zvířata, aby jejich „ *kůže* “ zakryly nahotu Adama a Evy. V této akci nahrazuje „ *spravedlnost* “, kterou si lidská bytost představuje, tou, kterou mu přičítá jeho plán spásy skrze víru. „ *Spravedlnost* “, kterou si člověk představuje, byla pouze klamná lež a místo ní jim Bůh připisuje „ *roucho* “ symbolizující „ *jeho pravou spravedlnost* “, „ *pás jeho pravdy* “, který je založen na dobrovolné oběti Krista a obětování svého života za vykoupění těch, kteří ho věrně milují.

Gn 3:22: „ *Jahve Bůh řekl: Hle, člověk se stal jedním z nás pro poznání dobra a zla. Zabraňme mu nyní, aby vztáhl ruku a vzal strom života, jedl a žil navěky .* "

V Michaelovi Bůh oslovuje své dobré anděly, kteří jsou svědky dramatu, které se právě odehrálo na zemi. Řekl jim: " *Hle, člověk se stal jako jeden z nás pro poznání dobra a zla .* " Den před svou smrtí použije Ježíš Kristus stejný výraz ohledně Jidáše, zrádce, který ho měl vydat náboženským Židům a poté Římanům, aby byli ukřižováni, toto v Janovi 6:70: „*Ježíš jim odpověděl: Byl Nebyl jsem to já, kdo vyvolil vás, dvanáct? A jeden z vás je démon!* ". „ *My* “ v tomto verši se stává „ *vy* “ kvůli odlišnému kontextu, ale Boží přístup je stejný. Fráze „ *jeden z nás* “ se vztahuje na Satana, který má stále volný přístup a pohyb v nebeském království Božím mezi všemi anděly stvořenými na počátku pozemského stvoření.

Potřeba zabránit člověku jíst ze „ *stromu života* “ byla požadavkem pravdy, o které přišel Ježíš dosvědčit ve svých slovech adresovaných římskému prefektovi Pontskému Pilátovi. „ *Strom života* “ byl obrazem Krista Vykupitele a jíst jej znamenalo žít se jeho učením a celou jeho duchovní osobností, brát ho jako náhradníka a osobního spasitele. To byla jediná podmínka, která mohla ospravedlnit konzumaci tohoto „ *stromu života* “. Síla života nebyla ve stromu, ale v tom, který strom symbolizoval: v Kristu. Kromě toho tento strom podmiňoval věčný život a po prvotním hříchu byl tento věčný život trvale ztracen až do konečného návratu Boha v Kristu a Michaelovi. „ *Strom života* “ a ostatní stromy tedy mohly zmizet stejně jako zahrada Boží.

Gn 3:23: " *A Hospodin Bůh ho vyhnal ze zahrady Eden, aby obdělával zemi, z níž byl vzat .*"

Stvořiteli zbývá jen vyhnat z podivuhodné zahrady lidskou dvojici, která se zformovaná z prvního Adama (slovo, které označuje lidský druh: červený = sangvinik) svou neposlušností ukázala jako nehodná. A mimo zahradu pro něj začne bolestný život, ve fyzicky i psychicky oslabeném těle. Návrat do země, která se stala tvrdou a vzpurnou, připomene lidským bytostem jejich „*prachový*“ původ.

Gn 3:24: „*Tak vyhnal Adama; a postavil na východ od zahrady Eden cherubíny, kteří mávají plamenným mečem, aby střežili cestu stromu života .*”

Už to není Adam, kdo hlídá zahradu, ale jsou to andělé, kteří mu brání ve vstupu do ní. Zahrada nakonec zmizí krátce před potopou, ke které došlo v roce 1656 od hříchu Evy a Adama.

V tomto verši máme užitečné vysvětlení pro lokalizaci umístění zahrady Eden. Strážní andělé jsou umístěni „*na východ od zahrady*“, která je tedy sama o sobě na západ od místa, kde Adam a Eva odcházejí. Předpokládaná oblast uvedená na začátku této kapitoly odpovídá tomuto vysvětlení: Adam a Eva se stahují do země jižně od hory Ararat a zakázaná zahrada se nachází v oblasti „*bohatých vod*“ Turecka poblíž jezera Van. na západ od jejich pozice.

Genesis 4

Rozdělení smrtí

Tato kapitola 4 nám umožní lépe porozumět tomu, proč bylo nutné, aby Bůh nabídl Satanovi a jeho vzpurným démonům demonstrační laboratoř, která odhalí rozsah jejich ničemnosti.

V nebi měla špatnost meze, protože nebeské bytosti neměly moc se navzájem zabíjet; protože všichni byli na chvíli nesmrtelní. Tato situace tedy Bohu nedovolila odhalit vysokou úroveň zla a krutosti, které byli jeho nepřátelé schopni. Země byla proto stvořena s cílem povolit smrt v jejích nejkrutějších podobách, jaké si mysl bytosti jako Satan dokáže představit.

Tato kapitola 4, umístěná pod symbolický význam tohoto čísla 4, kterým je univerzalita, bude tedy evokovat okolnosti prvních úmrtí pozemského lidstva; smrt je její zvláštní a jedinečný univerzální charakter mezi všemi stvořeními stvořenými Bohem. Po hříchu Adama a Evy byl pozemský život „*podívanou pro svět a pro anděly*“, jak je řečeno v 1. Kor. 4:9, inspirovaný a věrný svědek Pavel, bývalý Saul z Tarsu, první pověřený pronásledovatel církev Kristova.

Gn 4:1: „*Adam znal svou ženu Evu; počala a porodila Kaina a řekla: Stvořila jsem člověka pomocí YaHWéH .*”

V tomto verši nám Bůh zjevuje význam, který dává slovesu „*poznat*“, a tento bod je zásadní v principu ospravedlnění z víry, jak je psáno v Janovi 17:3: „

Nyní je věčný život, když tě **poznají** ., jediný pravý Bůh, a ten, kterého jsi poslal, Ježíš Kristus . Poznat Boha znamená mít s Ním láskyplný vztah, v tomto případě duchovní, ale v případě Adama a Evy tělesný. Opět podle tohoto modelu prvního páru se z této tělesné lásky zrodilo „dítě“; „dítě“ se také musí znovu narodit v našem duchovním láskyplném vztahu zakoušeném s Bohem. Toto nové narození díky skutečnému „ poznání “ Boha je zjeveno ve Zj. 12:2-5: „ A byla těhotná a křičela v porodních bolestech a porodních bolestech. ... Porodila syna, který bude vládnout všem národům železnou holí. A její dítě bylo uchváčeno k Bohu a k jeho trůnu .” Dítě narozené z Boha musí reprodukovat charakter svého Otce, ale to nebyl případ prvního syna narozeného z lidí.

Jméno Kain znamená získání. Toto jméno mu předpovídá tělesný a pozemský osud, opak duchovního člověka, kterým bude jeho mladší bratr Abel.

Všimněme si, že na tomto počátku dějin lidstva matka, která porodí, spojuje Boha s tímto narozením, protože si je vědoma, že stvoření tohoto nového života je důsledkem zázraku, který vykonal velký stvořitel Bůh YaHWÉH. V našich posledních dnech tomu tak již není nebo jen zřídka.

Gn 4,2: „ Znovu porodila jeho bratra Abela. Ábel byl pastýř a Kain byl oráč .”

Abel znamená dech. Více než Kain je dítě Ábel představováno jako kopie Adama, který jako první přijal dech plic od Boha. Ve skutečnosti svou smrtí, zavražděnou svým bratrem, představuje obraz Ježíše Krista, pravého Božího Syna, spasitele vyvolených, které vykoupí svou krví.

Profese obou bratrů potvrzují jejich opačné povahy. Stejně jako Kristus „ Abel byl pastýř “ a jako pozemský materialistický nevěřící „ Kain byl oráč “ . Tyto první děti lidských dějin zvěstují osud prorokovaný Bohem. A přišli poskytnout podrobnosti o jeho záchranném projektu.

Gn 4:3: „ Po nějaké době Kain přinesl Hospodinu oběť z plodů země; »

Kain ví, že Bůh existuje, a aby mu ukázal, že ho chce ctít, dává mu „ oběť plodů země “, tedy věci, které jeho činnost přinesla. V této roli si bere obraz množství židovských, křesťanských nebo muslimských náboženských lidí, kteří vyzdvihují své dobré skutky, aniž by se starali o to, aby se snažili poznat a pochopit, co Bůh miluje a co od nich očekává. Dárky mají smysl pouze tehdy, když je ocení ten, kdo je dostává.

Gn 4:4: „ A Ábel z ní udělal jednu z prvorozených ze svého stáda az jejich tuku. YaHWÉH příznivě pohlížel na Abela a jeho oběť; »

Ábel napodobuje svého bratra a pro své povolání pastýře přináší Bohu oběť „ z prvorozených ze svého stáda a jejich tuku “ . To se Bohu líbí, protože v oběti těchto „ **prvorozených** “ vidí očekávaný a prorokovaný obraz své vlastní oběti v Ježíši Kristu. Ve Zjevení 1:5 čteme: „... a od Ježíše Krista, věrného svědka, **prvorozeného z mrtvých** a knížete králů země!“ Tomu, který nás miluje, který nás svou krví vysvobodil z našich hříchů ... “. Bůh vidí svůj spásný projekt v Ábelově nabídce a může ho jen potěšit.

Gn 4:5: „ ale na Kaina a jeho oběť nehleděl příznivě. Kain se velmi rozhněval a jeho tvář klesla. »

Ve srovnání s Ábelovou nabídkou je logické, že Bůh by Kainovu nabídku příliš nezajímal, který stejně logicky může být pouze zklamán a zarmoucen. „

Jeho tvář je skleslá “, ale podotýkáme, že podrážděnost ho vede k „ **velmi podrážděnému** “, což není normální, protože tato reakce je plodem zklamané pýchy. Podráždění a pýcha brzy přinesou vážnější ovoce: vraždu jeho bratra Abela, který je předmětem jeho žárlivosti.

Gn 4,6: „ *A Hospodin řekl Kainovi: Proč se hněváš a proč jsi skloněný?* »

Jen Bůh zná důvod, proč upřednostnil Ábelovu nabídku. Kainovi může připadat pouze nespravedlivá Boží reakce, ale místo toho, aby se rozčiloval, měl by Boha prosit, aby mu umožnil pochopit důvod této zjevně nespravedlivé volby. Bůh zná plně Kainovu povahu, **kteřá** pro něj nevědomky hraje roli zlého služebníka Matouše. **začne bít své společníky**, *když jí a pije s opilci...* “. Bůh mu pokládá otázku, na kterou zná dokonale odpověď, ale opět tím dává Kainovi příležitost, aby se s ním podělil o příčinu svého utrpení. Tyto otázky zůstanou Kainem nezodpovězeny, proto ho Bůh varuje před zlem, které se ho zmocní.

Gn 4,7: „ *Budeš-li dobře činit, pozdvihneš svou tvář, a činiš-li zlo, hřích leží u dveří a jeho žádosti jsou pro tebe, ale ty nad ním panuješ.* »

Poté, co se Eva a Adam najedli a přijali status d'ábla tím, že „poznali dobro a zlo“, znovu se objeví, aby přitlačil Kaina, aby zabil svého bratra Abela. Jsou před ním dvě možnosti, „dobro a zlo“. „dobro“ ho povede k rezignaci a přijetí Boží volby, i když jí nerozumí. Ale volba „zla“ ho přiměje k hříchu proti Bohu tím, že přestoupí jeho šesté přikázání: „Nespáchaš vraždu“; a ne, „nezabiješ“, jak to prezentovali překladatelé. Boží přikázání odsuzuje zločin, nikoli zabíjení vinných zločinců, které učinil zákonným tím, že to nařídil, a v tomto případě příchod Ježíše Krista na tomto spravedlivém Božím soudu nic nezměnil.

Všimněte si podoby, jakou Bůh evokuje „hřích“, jako by mluvil o ženě, podle které řekl Evě v Gn 3,16: „**Tvoje touhy budou vůči tvému manželovi, ale on nad tebou bude panovat.**“. Pro Boha je pokušení „hříchu“ podobné pokušení ženy, která chce svěst svého manžela a on se nesmí nechat „ovládnout“ jí nebo jím. Tímto způsobem dal Bůh člověku příkaz, aby se nenechal svěst „**hříchem**“ reprezentovaným ženou.

Gn 4,8: „ *Kain však mluvil se svým bratrem Ábelem; ale když byli na poli, Kain padl na svého bratra Ábela a zabil ho.* »

Navzdory tomuto božskému varování Kainova přirozenost přinese své ovoce. Po výměně slov s Ábelem se Kain, vrah ve svém duchu od počátku jako jeho duchovní otec, d'ábel, „*vrhl na svého bratra Ábela a zabil ho*“. Tato zkušenost prorokuje osud lidstva, kde bratr zabije bratra, často ze světské nebo náboženské žárlivosti až do konce světa.

Gn 4,9: „ *Hospodin řekl Kainovi: Kde je tvůj bratr Ábel? Odpověděl: Nevím; jsem strážcem svého bratra?* »

Jak řekl Adamovi, který se před ním skrýval: „*Kde jsi?*“, řekl Bůh Kainovi: „*Kde je tvůj bratr Ábel?*“, vždy mu dát příležitost přiznat svou vinu. Ale hloupě, protože nemůže ignorovat, že Bůh ví, že ho zabil, bezostyšně odpoví „*nevím*“ a s neuvěřitelnou arogancí se na oplátku zeptá Boha: „*Jsem opatrovníkem svého bratra?*“ »

Gn 4,10: „ *A Bůh řekl: Co jsi to udělal? Hlas krve tvého bratra volá ze země ke mně* ”

Bůh mu dává odpověď, což znamená: nejsi jeho strážcem, protože jsi jeho vrah. Bůh dobře ví, co udělal, a představuje mu to na obrázku: „*hlas krve tvého bratra volá ze země ke mně*“. Tato obrazová formule, která dává prolité krvi hlas, který volá k Bohu, bude použita v Apo.6 k vyvolání „5. pečeti“, výkřiku mučedníků usmrcených římskými papežskými perzekucemi katolického náboženství: Apo. 6,9-10: „*Když otevřel pátou pečeť, viděl jsem pod oltářem duše těch, kteří byli zabiti pro slovo Boží a pro svědectví, které vydali. Volali mocným hlasem a říkali: Jak dlouho, svatý a pravý Mistře, otálíš se soudem a s pomstou naší krve na těch, kdo přebývají na zemi?*“. Nespravedlivě prolitá krev tedy vyžaduje pomstu viníků. Tato legitimní pomsta přijde, ale je to něco, co si Bůh vyhrazuje výhradně pro sebe. V Deu 32:35 prohlašuje: „*Má je pomsta a odplata, když jejich noha klopýtne! Neboť den jejich zkázy je blízko a to, co je čeká, se nezdržuje.*“ V Iz 61,2 je spolu s „*rokem milosti*“ „*den pomsty*“ v programu mesiáše Ježíše Krista: „... *poslal mě...vyhlásit rok milosti YaHWéH a den pomsty od našeho Boha ; utěšit všechny sužované ; ...*“. Nikdo nemohl pochopit, že „*zveřejnění*“ tohoto „*roku milosti*“ musí být odděleno od „*dne pomsty*“ o 2000 let.

Mrtví tak mohou křičet pouze ve vzpomínce na Boha, jehož paměť je neomezená.

Zločin spáchaný Kainem si zaslouží spravedlivý trest.

Gn 4:11: „*Nyní budeš proklet zemí, která otevřela svá ústa, aby přijala krev tvého bratra z tvé ruky .*»

Kain bude proklet ze země a nebude zabit. Abychom ospravedlnili tuto božskou shovívavost, musíme přiznat, že tento první zločin neměl precedens. Kain nevěděl, co to znamená zabít, a byl to hněv, který zaslepil veškeré uvažování, co ho přivedlo k fatální brutalitě. Nyní, když je jeho bratr mrtvý, lidstvo už nebude moci říci, že nevědělo, co je smrt. Zákon stanovený Bohem v Exo 21:12 pak nabude účinnosti: „*Kdo smrtelně udeří člověka, bude potrestán smrtí*“.

Tento verš také představuje tento výraz: „*země, která otevřela svá ústa, aby přijala z tvé ruky krev tvého bratra*“. Bůh zosobňuje zemi tím, že jí dává ústa, která pohlcují krev na ní prolitou. Pak k ní tato ústa promlouvají a připomínají jí smrtelný čin, který ji poskvřnil. Tento obraz bude vzat v Dt 26:10: „*Země otevřela svá ústa a pohltila je i s Kórachem, když ti, kdo se shromáždili, zemřeli a oheň pohltil dvě stě padesát mužů: sloužili lidem varování*“. Potom to bude ve Zj. 12:16: „*A země ženě pomohla a země otevřela svá ústa a pohltila řeku, kterou drak vyvrhl ze svých úst*“. „*Řeka*“ symbolizuje francouzské katolické monarchické ligy, jejichž speciálně vytvořené vojenské sbory „*draků*“ pronásledovaly věrné protestanty a pronásledovaly je do hor země. Tento verš má dvojí význam: protestantský ozbrojený odpor, pak krvavá francouzská revoluce. V obou případech výraz „*země otevřela svá ústa*“ to představuje jako přivítání krve zástupů lidí.

Gn 4,12: „*Když budete obdělávat půdu, už vám nebude dávat své bohatství. Budeš tulákem a tulákem na zemi* .»

Kainův trest je omezen na zemi, kterou jako první poskvřnil tím, že na ni prolil lidskou krev; člověka, který byl původně stvořen k obrazu Božímu. Od hříchu si zachovává své vlastnosti od Boha, ale již nemá svou dokonalou čistotu.

Činnost člověka spočívala především ve výrobě potravin obděláváním půdy. Kain si proto bude muset najít jiné způsoby, jak se nakrmit.

Gn 4:13: " *Kain řekl Hospodinu: Můj trest je příliš velký na to, abych ho unesl .*"

Což znamená: za těchto podmínek je lepší, když spáchám sebevraždu.

Gn 4,14: „ *Hle, dnes mě zavrhuješ z této země; Budu skryt před tvou tváří, budu tulákem a tulákem po zemi, a kdo mě najde, zabije mě .*"

Zde je nyní velmi hovorný a svou situaci shrnuje jako rozsudek smrti.

Gn 4:15: " *Hospodin mu řekl: "Kdyby někdo zabil Kaina, bude Kain sedmkrát pomstěn."* A Hospodin dal na Kaina znamení, aby ho nezabil ten, kdo by ho našel ."

Bůh se rozhodl ušetřit Kainův život z důvodů, které již byly uvedeny, a řekl mu, že za jeho smrt bude zapláceno, „ *pomstěno* “, „ *sedmkrát* “. Pak se zmíní o „ *znamení* “, které ho ochrání. V tomto rozsahu Bůh prorokuje symbolickou hodnotu čísla „sedm“, které bude označovat sobotu a posvěcení odpočinku, které, prorokované na konci týdnů, najdou své plné naplnění v sedmém tisíciletí jeho spasitelského projektu. Sobota bude znamením příslušnosti k Bohu stvořiteli v Ezechovi.20:14-20. A v Ezech.9 je „ *znamení* “ umístěno na ty, kdo patří Bohu, aby nebyli zabiti v hodině Božího trestu. Nakonec, aby se potvrdil tento princip chráněného **oddělení** , ve Zj. 7, „ *znamení* “, „ *pečeť živého Boha* “, přichází k „ *zapečetění čela* “ služebníků Božích a tato „ *pečeť a znamení* “ je jeho sobota sedmého dne.

Gn 4:16: " *Potom Kain odešel od Hospodina a usadil se v zemi Nod na východ od Edenu .*"

Bylo to již na východ od Edenu, kde se Adam a Eva stáhli poté, co byli vyhnáni ze zahrady Boží. Tato země zde dostává jméno Nod, což znamená: utrpení. Kainův život tak bude poznamenán duševním i fyzickým utrpením, protože odmítnutí daleko od Boží tváře zanechá stopy i v tvrdém srdci Kaina, který ve verši 13 řekl ve strachu z něho: "Budou skryt daleko od tvé přítomnosti. " *tvář* “.

Gn 4,17: „ *Kain znal svou ženu; počala a porodila Henocha. Potom postavil město a pojmenoval město po svém synovi Enochovi .*"

Kain se stane patriarchou obyvatel města, kterému dal jméno svého prvního syna: Enoch, což znamená: iniciovat, poučovat, cvičit a začít používat věc. Tento název shrnuje vše, co tato slovesa představují, a je výstižný, protože Kain a jeho potomci zahajují typ společnosti bez Boha, který bude pokračovat až do konce světa.

Gn 4:18: “ *Enoch zplodil Irada, Irad zplodil Mehujaela, Mehujael zplodil Metuschaela a Metuschael zplodil Lámecha .* »

Tato krátká genealogie se záměrně zastaví na postavě jménem Lámech, jejíž přesný význam zůstává neznámý, ale slovo z tohoto kořene se týká poučení, jako je jméno Enoch, a také pojmu moci.

Gn 4:19: „ *Lámech si vzal dvě manželky: jedna se jmenovala Ada a druhá Zilla .* »

V tomto Lámechovi nacházíme první znamení rozchodu s Bohem, podle kterého „ *muž opustí svého otce a svou matku, aby se přilnul k jeho manželce, a ti*

dva budou jedním tělem“ (viz Gn 2:24). Ale v Lamechovi se muž připoutá ke dvěma ženám a ty tři se stanou jedním tělem. Je zřejmé, že oddělení od Boha je úplné.

Gn 4:20: *„ Adah porodila Jabala, byl otcem těch, kdo bydlí ve stanech a u stád .”*

Jabal je patriarchou kočovných pastýřů, jakými jsou některé arabské národy dodnes.

Gn 4:21: *„ Jmenoval se jeho bratr Jubal; byl otcem všech, kteří hrají na harfu a na dudák . »*

Jubal byl patriarchou všech hudebníků, kteří zastávají důležité místo v civilizacích bez Boha, a to i dnes, kde kultura, vědění a umělec jsou základy našich moderních společností.

Gn 4:22: *„ Zilla porodila Tubal Kaina, který ukoval všechny nástroje z mědi a železa. Sestra Tubal Kaina byla Naama . »*

Tento verš je v rozporu s oficiálním učením historiků, kteří předpokládají dobu bronzovou před dobou železnou. Ve skutečnosti podle Boha první lidé uměli kovat železo a možná už od Adama, protože text neříká o Tubal Kainovi, že byl otcem těch, kdo kují železo. Ale tyto odhalené detaily jsou nám poskytnuty, abychom pochopili, že civilizace existuje od prvních lidí. Jejich bezbožné kultury nebyly o nic méně rafinované než naše dnešní.

Gn 4:23: *„ Lámech řekl svým ženám: Adah a Zilla, poslouchejte můj hlas! Ženy z Lamechu, slyšte mé slovo! Zabil jsem muže pro svou ránu a mladého muže pro svou modřinu. »*

Lámech se svým dvěma manželkám chlubí, že zabil muže, což ho zraňuje na Božím soudu. S arogancí a výsměchem ale dodává, že zabil i mladého muže, což jeho případ podle Božího soudu ještě zhoršuje a dělá z něj autentického „vraha“ a recidivistu.

Gn 4:24: *„ Kain bude pomstěn sedmkrát a Lámech sedmdesát sedmkrát. »*

Poté se vysmívá shovívavosti, kterou Bůh projevil ke Kainovi. Protože po zabití člověka měla být Kainova smrt pomstěna „sedmkrát“, po zabití muže a mladého muže bude Lámech pomstěn Bohem „sedmdesát sedmkrát“. Neumíme si představit tak ohavné poznámky. A Bůh chtěl lidstvu zjevit, že jeho první představitelé druhé generace, Kainův až sedmý, Lámechův, dosáhli nejvyšší úrovně bezbožnosti. A to je jeho demonstrace následku toho, že je od něj oddělen.

Gn 4:25: *„ Adam ještě znal svou ženu; a porodila syna a dala mu jméno Set, neboť řekla: Bůh mi dal jiné semeno místo Ábela, kterého zabil Kain .*

Jméno Seth vyslovované v hebrejštině „cheth“ označuje základ lidského těla. Někteří to překládají jako „ekvivalent nebo restituce“, ale v hebrejštině jsem pro tento návrh nenašel ospravedlnění. Proto ponechávám „základ těla“, protože Seth se stane kořenem nebo základním základem věrné linie, kterou Gen.6 označí výrazem „*synové Boží*“, a ponechá na „ženách“ vzpurné potomky linie Kain, který je klame, v protikladu k označení „*dcery lidí*“.

V Setovi Bůh zasévá a vzkřísí nové „*semeno*“, ve kterém je sedmý potomek, jiný Enoch, uveden jako příklad v Gn 5:21 až 24. Měl výsadu vstoupit do nebe živý, aniž by prošel smrtí. 365 let pozemského života prožitých ve věrnosti Bohu stvořiteli. Tento Enoch nesl své jméno dobře, protože jeho

„vzdělání“ bylo ke slávě Boží na rozdíl od jeho jmenovce, syna Lámecha, syna z Kainovy linie. A oba, rebel Lámech a spravedlivý Enoch, byli „sedmými“ potomky své linie.

Gn 4:26: „ *Séth měl také syna a dal mu jméno Enoš. Tehdy lidé začali vzývat jméno YaHWéH .* »

Enosch znamená: člověk, smrtelník, zlý. Toto jméno je spojeno s okamžikem, kdy lidé začali vzývat jméno YaHWéH. Spojením těchto dvou věcí nám Bůh chce říci, že člověk věrné linie si uvědomil špatnost své povahy, která je navíc smrtelná. A toto vědomí ho vedlo k tomu, že hledal svého Stvořitele, aby ho poctil a věrně mu prokázal uctívání, které se mu líbilo.

Genesis 5

Odloučení skrze posvěcení

V této kapitole 5 Bůh shromáždil linii, která mu zůstala věrná. Předkládám vám podrobné studium pouze prvních veršů, které nám umožňují pochopit důvod tohoto výčtu, který pokrývá dobu mezi Adamem a slavným Noem.

Gn 5:1: „ *Toto je kniha semene Adamova. Když Bůh stvořil člověka, stvořil ho k Boží podobě .* ”

Tento verš stanoví standard pro seznam jmen citovaných mužů. Vše je založeno na této připomenutí: „ *Když Bůh stvořil člověka, učinil ho k Boží podobě* “. Musíme tedy pochopit, že pro vstup do tohoto seznamu si člověk musí zachovat svou „ *podobu Boha* “. Můžeme tak pochopit, proč jména tak důležitá jako Kainovo jméno nejsou na tomto seznamu. Protože to není otázka fyzické podobnosti, ale podobnosti charakteru, a kapitola 4 nám právě ukázala tu Kainovu a jeho potomky.

Gn 5:2: " *Stvořil muže a ženu, požehnal jim a nazval je jménem muž, když byli stvořeni .* "

I zde připomenutí Božího požehnání muže a ženy znamená, že jména, která budou citována, byla požehnána Bohem. Naléhání na jejich stvoření Bohem zdůrazňuje důležitost, kterou přikládá uznání za Boha stvořitele, který odděluje a posvěcuje své služebníky znamením sabatu, zbytek dodržovaný během sedmého dne ze všech jejich týdnů. Zachování Božího požehnání posvěcením soboty a podoba Jeho charakteru jsou podmínky, které Bůh vyžaduje, aby lidská bytost zůstala hodna toho, aby byla nazývána „ *člověkem* “. Kromě těchto plodů se člověk stává podle jeho názoru vyvinutějším a vzdělanějším „zvířetem“ než jiné druhy.

Gn 5:3: " *Adamovi bylo sto třicet let a zplodil syna k jeho podobě podle svého obrazu a dal mu jméno Set .* "

Mezi Adamem a Sethem viditelně chybí dvě jména: jména Kaina (který není z věrné linie) a Ábela (který zemřel bez potomků). Je tak demonstrován

standard požehnaného výběru. Totéž bude platit pro všechna ostatní uvedená jména.

Gn 5:4: „*Dnů Adamových po narození Seta bylo osm set let; a zplodil syny a dcery .*”

Musíme pochopit, že Adam „*zplodil syny a dcery*“ před narozením „*Séta*“ a po něm, ale tito neprojevovali víru otce ani „*Séta*“. Připojili se ke „*zvířecím mužům*“, kteří byli nevěrní a neuctiví vůči živému Bohu. Tak mezi všemi, kdo se mu narodili, byl po smrti Ábela „*Seth*“ první, kdo se vyznamenal svou vírou a věrností Bohu Jahvemu, který stvořil a zformoval jeho pozemského otce. Ostatní po něm, kteří zůstali v anonymitě, možná následovali jeho příkladu, ale zůstávají anonymní, protože seznam vybraný Bohem je postaven na posloupnosti prvních věrných mužů každého z představených potomků. Z tohoto vysvětlení je pochopitelný již tak vysoký věk Adama, „*130 let*“, kdy se narodil jeho syn „*Seth*“. A tento princip platí pro každého z vyvolených zmíněných v dlouhém seznamu, který se zastaví u Noema, protože jeho tři synové: Sem, Cham a Jafet nebudou vyvolení, protože nebudou v jeho duchovní podobě.

Gn 5:5: „*Všech dnů, kdy Adam žil, bylo devět set třicet let; pak zemřel .*”

Jdu přímo k sedmému vyvolenému, jehož jméno je Enoch; Enoch, jehož charakter je absolutním opakem Enocha, syna Kaina.

Gn 5:21: " *Henochovi bylo pětasedesát let a zplodil Metuzaléma .* "

Gn 5:22: „*Henoch po narození Metuzaléma chodil s Bohem tři sta let; a zplodil syny a dcery .*”

Gn 5:23: " *Všech dnů Enochových bylo tři sta šedesát pět let .* "

Gn 5:24: „*Enoch chodil s Bohem; **pak už nebyl, protože ho Bůh vzal***” .

Právě s tímto specifickým výrazem z případu Enoch nám to Bůh zjevuje: předpotopní také měli svého „*Eliáše*“ vzat do nebe, aniž by prošli smrtí. Formule tohoto verše se skutečně liší od všech ostatních, které končí jako o životě Adama, slovy „*potom zemřel*“ .

Dále přichází Metúšela, muž, který žil nejdéle na Zemi, 969 let; pak další Lámech této linie požehnaný Bohem.

Gn:5:28: " *Lamechovi bylo sto osmdesát dva let a zplodil syna. .* "

Gn:5:29: " *Nazval ho Noe a řekl: Tento nás utěší pro naši únavu a těžkou práci našich rukou, pocházející z této země, kterou Hospodin proklel .* "

Abyste pochopili význam tohoto verše, musíte vědět, že jméno Noe znamená: odpočinek. Lámech si rozhodně nepředstavoval, do jaké míry se jeho slova naplní, protože „*prokletou zemi*“ viděl jen z úhlu „*naší únavy a bolestné práce našich rukou,*“ řekl. Ale v době Noema ji Bůh zničí kvůli špatnosti mužů, které nese, jak nám umožní pochopit Genesis 6. Lámech, otec Noema, byl však vyvolený, kterému stejně jako několika vyvoleným jeho doby muselo být líto, když viděl, jak zlovolnost mužů kolem nich roste.

Gn 5:30: „*Lamech žil po narození Noema pět set devadesát pět let; a zplodil syny a dcery*“

Gn 5:31: *Všech Lámechových dnů bylo sedm set sedmdesát sedm let; pak zemřel »*

Gn 5:32: " *Noe, pětisetletý, zplodil Šema, Chama a Jafeta. .* "

Genesis 6

Separace se nezdaří

Gn 6:1: " *Když se lidé na povrchu země začali množit a rodily se jim dcery,*
"

Podle poučení, které jsme se naučili dříve, je tento lidský zástup zvířecí normou, která pohrdá Bohem, který má tedy dobré důvody je také zavrhnout. Svádění Adama jeho ženou Evou se reprodukuje po celém lidstvu a je podle těla normální: dívky svádějí muže a získávají od nich to, po čem touží.

Gn 6:2: " *Synové Boží viděli, že lidské dcery jsou krásné, a vzali si za manželky ze všech, které si vybrali.* "

Tady to začíná být složité. **Oddělení** mezi zasvěcenými a bezbožnými nevěřícími nakonec mizí. Zde posvěcení logicky nazývaní „*synové Boží*“ spadají pod svádění „*dcer lidských*“ nebo „*zvířecí*“ lidské skupiny. Spojenectví prostřednictvím manželství se tak stávají příčinou zhroucení Bohem kýžené a hledané **odluky**. Právě tento nezapomenutelný zážitek ho později přivedl k tomu, že zakázal synům Izraele brát si za manželky cizí ženy. Následná povodeň ukazuje, jak moc by se tento zákaz měl dodržovat. Každé pravidlo má výjimky, protože některé ženy si vzaly pravého Boha s židovským manželem jako Ruth. Nebezpečí nespočívá v tom, že žena je cizinka, ale v tom, že vede „*Božího syna*“ k pohanské apostazi tím, že ho přiměje přijmout tradiční pohanské náboženství svého původu. Navíc je zakázán i opak, protože žena „*dcera Boží*“ se vystavuje smrtelnému nebezpečí tím, že se provdá za „*syna mužů*“, „*zvířat*“ a falešného náboženství, což je pro ni ještě nebezpečnější. Neboť každá „*žena*“ nebo „*dívka*“ je „*ženou*“ pouze během svého života na zemi a vyvolení mezi nimi obdrží jako muži asexuální nebeské tělo podobné Božím andělům. Eternity je unisex a obraz charakteru Ježíše Krista, dokonalého božského vzoru.

Manželský problém je stále přítomen. Neboť ten, kdo se ožení s někým, kdo není jeho náboženství, svědčí proti své vlastní víře, ať už je správná nebo nesprávná. Kromě toho toto jednání demonstruje lhostejnost vůči náboženství a tím i vůči Bohu samotnému. Vyvolení musí milovat Boha nade vše, aby byli hodni vyvolení. Spojenectví s cizincem se mu však nelíbí, zvolený úředník, který ho uzavřel, se stává nehodným zvolení a jeho víra se stává troufalou, iluzí, která skončí hrozným rozčarováním. Zbývá vyčerpat konečný odpočet. Pokud manželství stále představuje tento problém, je to proto, že moderní lidská společnost se nachází ve stejném stavu nemravnosti jako v době Noemovy. Toto poselství je tedy pro náš poslední čas, kdy lži dominují lidským myslím, které se zcela uzavřou před božskou „*pravdou*“.

Kvůli jeho důležitosti pro naše „*konečné časy*“ mě Bůh vedl k tomu, abych nakonec rozvinul toto poselství zjevené v této zprávě Genesis. Protože zkušenost předpotopních vyvolených je shrnuta šťastným „*začátkem*“ a tragickým „*koncem*“ v odpadlictví a ohavnosti. Tato zkušenost však také shrnuje zkušenost její poslední církve ve své institucionální formě „*Adventisté sedmého dne*“,

oficiálně a historicky požehnaná v roce 1863, ale duchovně v roce 1873, ve „Philadelphii“, ve Zj. 3:7, pro její „počátek“ a „zvracen“ Ježíšem Kristem ve Zj. 3:14 v „Laodicei“ v roce 1994, na svém „konci“, kvůli své formalistické vlašnosti a kvůli svému spojenectví s ekumenickým nepřátelským táborem v roce 1995. Boží schválení pro tuto křesťanskou náboženskou instituci je tedy stanoveno „počátkem a koncem“. Ale stejně jako v židovské smlouvě pokračovalo dvanáct apoštolů vyvolených Ježíšem, tak v adventistickém díle pokračují já a všichni, kdo přijímají toto prorocké svědectví a reprodukují skutky víry, které Bůh původně požehnal u průkopníků adventismu v roce 1843 a 1844. Upřesňuji, že Bůh žehnal motivacím jejich víry a ne standardu jejich prorockých výkladů, který měl být později zpochybněn. Praxe soboty, která se možná stane formalistickou a tradiční, sítu Božího soudu již nepožehná nic jiného než lásku k pravdě, kterou jeho vyvolení zaznamenali, „od začátku do konce“ nebo, až do skutečného slavného návratu Krista, stanovené pro naposledy na jaře 2030.

Tím, že se ve Zjevení 1:8 představuje Ježíš Kristus jako „alfa a omega“, nám Ježíš Kristus odhaluje klíč k pochopení struktury a aspektu, ve kterém nám v Bibli zjevuje svůj „soud“. vždy založené na pozorování situace „začátku“ a toho, co se objeví na „konci“, života, aliance nebo církve. Tento princip se objevuje v Dan.5, kde slova napsaná Bohem na zeď, „sečteno, očíslováno“, následované „zváženo a rozděleno“, představují „počátek“ života krále Balsazara a čas jeho „konce“. Tímto způsobem Bůh potvrzuje, že jeho soud je založen na trvalé kontrole nad posuzovaným subjektem. Byl pod jeho dohledem od svého „začátku“ nebo „alfy“ až po svůj „konec“, svou „omegu“.

V knize Zjevení a v tématu dopisů adresovaných „sedmi církvím“ stejný princip určuje „počátek a konec“ všech dotčených „církví“. Nejprve nacházíme apoštolskou církev, jejíž slavný „počátek“ je připomínán v poselství doručeném „Efezu“ a v níž ji „konec“ staví pod hrozbu, že bude odvolán Duch Boží pro nedostatek horlivosti. Naštěstí zpráva doručená ve „Smyrně“ před rokem 303 svědčí o tom, že Kristova výzva k pokání byla vyslyšena ke slávě Boží. Poté římská papežská katolická církev začíná v „Pergamu“, v roce 538, a končí v „Thyatiře“, v době protestantské reformace, ale zejména oficiálně smrti papeže Pia 6. drženého ve vězení ve Valencii, v mém městě, ve Francii, v roce 1799. Pak přichází případ protestantské víry, jejíž schválení Bohem je také časově omezené. Jeho „začátek“ je zmíněn v „Thyatira“ a jeho „konec“ je odhalen v „Sardách“ v roce 1843 kvůli praktikování neděle zděděné z římského náboženství. Ježíš nemůže být jasnější, jeho poselství „jste mrtví“ nevede ke zmatku. A za třetí pod „Filadelfií a Laodiceou“ případ institucionálního adventismu, který jsme viděli dříve, uzavírá téma poselství adresovaných „sedmi církvím“ a době epoch, které symbolizují.

Tím, že nám dnes Bůh zjevuje, jak posuzoval věci již uskutečněné, a od „počátku“ jako Genesis, nám dává klíče k pochopení toho, jak posuzuje fakta a církve v naší době. „Soud“, který vychází z naší studie, tak nese „pečeť“ Ducha jeho božství.

Gn 6:3: „Pak řekl Hospodin: Můj duch nezůstane v člověku navěky, neboť člověk je tělo a jeho dny bude sto dvacet let.“ »

Méně než 10 let před Kristovým návratem nabývá toto dnešní poselství udivující aktuálnosti. Duch života daný Bohem „*nezůstane v člověku navěky, neboť člověk je tělo a jeho dnů bude sto dvacet devět let*“ . Ve skutečnosti to nebyl význam, který Bůh dal svým slovům. Pochopte mě a rozumějte Mu: Bůh se nezříká svého šestitisíciletého projektu povolávání a vybírání vyvolených. Jeho problém spočívá v obrovské délce života, kterou dal předpotopním lidem od Adama, který zemřel ve věku 930 let, po něm se dožije 969 let další Methuschela. Pokud je to 930 let věrnosti, je to snesitelné a dokonce se to Bohu líbí, ale pokud je to arogantní a ohavný Lámech, Bůh odhaduje, že vydržet ho v průměru 120 let bude více než dost. Tato interpretace je potvrzena historií, protože od konce potopy se délka lidského života v naší době zkrátila v průměru na 80 let.

Gn 6:4: „*Obři byli v těch dnech na zemi a také poté, co synové Boží přišli k lidským dcerám a ty jim porodily děti: to jsou hrdinové, kteří byli slavní ve starověku* .

Musel jsem přidat upřesnění „*a také*“ z hebrejského textu, protože význam zprávy je transformován. Bůh nám zjevuje, že jeho první předpotopní stvoření mělo gigantickou úroveň, sám Adam musel měřit přibližně 4 nebo 5 metrů na výšku. Obhospodařování zemského povrchu se mění a snižuje. Jediný krok těchto „*obrů*“ měl hodnotu pěti našich a musel získat ze země pětkrát více potravy než dnešní člověk. Původní země byla proto rychle osídlena a osídlena po celém svém povrchu. Přesnost „*a také*“ nás učí, že tento standard „*obrů*“ nebyl pozměněn aliancemi posvěcených a zavržených, „*synů Božích*“ a „*dcer lidských*“ . Noe byl tedy sám obrem 4 až 5 metrů, stejně jako jeho děti a jejich manželky. V době Mojžíše se tyto předpotopní standardy stále nacházely v zemi Kanaán a byli to tito obři, „*Anakimové*“, kteří děsili hebrejské špiony vyslané do země.

Gn 6:5: " *Hospodin viděl, že zlovolnost lidí je na zemi veliká a že všechny myšlenky jejich srdcí jsou denně jen ke zlému* ."

Takové pozorování činí jeho rozhodnutí pochopitelným. Připomínám vám, že stvořil zemi a člověka, aby odhalil tuto špatnost ukrytou v myšlenkách jeho nebeských a pozemských tvorů. Požadovaný důkaz byl tedy dosažen, protože „*všechny myšlenky jejich srdcí byly každý den zaměřeny pouze na zlo*“ .

Gn 6:6: " *Hospodin činil pokání, že stvořil člověka na zemi, a byl zarmoucen ve svém srdci* ."

Vědět dopředu, co se stane, je jedna věc, ale zažít to v jeho naplnění je věc druhá. A v konfrontaci s realitou vládnoucího zlu se v mysli Boha může na okamžik vynořit myšlenka na pokání, přesněji řečeno na lítost, tak velké je jeho utrpení tváří v tvář této morální katastrofě.

Gn 6:7: " *A Hospodin řekl: Vyhladím z povrchu země člověka, kterého jsem stvořil, od člověka až po dobytek, plazy a nebeské ptactvo.*" *neboť lituji, že jsem je udělal* ."

Těsně před potopou si Bůh všímá triumfu Satana a jeho démonů na zemi a jejich obyvatelích. Pro něj to byla zkouška hrozná, ale dosáhl demonstrace, kterou chtěl dosáhnout. Zbývá jen zničit tuto první formu života, ve které muži žijí příliš dlouho a jsou příliš silní v obřích velikostech. Suchozemská zvířata blízka lidem, jako jsou hospodářská zvířata, plazi a ptáci, budou muset navždy zmizet s nimi.

Gn 6:8: „*Ale Noe našel milost v očích YaHWéH* .”

A podle Ezé.14 byl jediný, kdo našel milost u Boha, jeho děti a jejich manželky nebyly hodny spasení.

Gn 6:9: „ *Toto je semeno Noemovo. Noe byl ve své době **spravedlivý a přímý muž**; Noe chodil s Bohem .*”

Stejně jako Job, i Noe je Bohem posuzován jako „ *spravedlivý a přímý* “. A stejně jako spravedlivému Enochovi před ním, Bůh mu přičítá, že „ *chodí* “ s ním.

Gn 6:10: " *Noe zplodil tři syny: Sema, Chama a Jafeta .*”

Ve věku 500 let podle Gn 5:22 „ *Noe zplodil tři syny: Sema, Chama a Jafeta* “. Tito synové vyrostou, stanou se muži a vezmou si manželky. Noemovi proto budou pomáhat a pomáhat jeho synové, když bude muset postavit archu. Mezi časem jejich narození a potopou uplyne 100 let. To dokazuje, že „120 let“ verše 3 se netýká času, který mu byl poskytnut k dokončení stavby.

Gn 6:11: " *Země byla zkažená před Bohem, země byla plná násilí .*”

Korupce není nutně násilná, ale když ji násilí poznamená a charakterizuje, utrpení milujícího Boha se stává intenzivním a nesnesitelným. Toto násilí, které dosáhlo svého vrcholu, je typu, kterým se Lamech chlubil v Gn 4:23: „ *Zabil jsem muže pro svou ránu a mladého muže pro svou modřinu* “.

Gn 6:12: „ *Bůh pohlédl na zemi a hle, byla zkažená; neboť každé tělo zkazilo svou cestu na zemi .*”

Za méně než 10 let se Bůh znovu podívá na zemi a najde ji ve stejném stavu jako v době potopy, „ *všechno tělo si zkazí cestu* “. Ale musíte pochopit, co Bůh myslí, když mluví o korupci. Protože pokud je odkazem tohoto slova člověk, odpovědí je stejně mnoho jako názorů na toto téma. U Boha Stvořitele je odpověď jednoduchá a přesná. Korupcí nazývá všechny zvrácenosti, které muž a žena vnesou do řádu a pravidel, která ustanovil: V korupci už muž nepřebírá svou roli muže a žena svou roli ženy. Případ Lamecha, bigamisty, potomka Kaina, je příkladem, protože mu božská norma říká: „ *muž opustí otce a matku, aby se přilnul ke své ženě* “. Vzhled jejich tělesné stavby prozrazuje role mužů a žen. Ale abychom lépe porozuměli roli toho, co je dáno jako „ *pomoc* “ Adamovi, dávkám nám odpověď jeho symbolický obraz Církve Kristovy. Jakou „ *pomoc* “ může církev poskytnout Kristu? Jeho role spočívá ve zvyšování počtu spasených vyvolených a souhlasu s tím, že za něj budou trpět. Totéž platí pro ženu danou Adamovi. Postrádá Adamovu svalovou sílu, její úlohou je rodit a vychovávat své děti, dokud nenajdou rodinu, a tak se země zalidní, podle řádu přikázaného Bohem v Gn 1:28: „ *A Bůh jim požehnal a Bůh jim řekl: **Plod'te se a množte se a naplňte zemi a podmaňte si ji** ; a panujte nad mořskými rybami a nad nebeským ptactvem a nad každým živým tvorem, který se pohybuje na zemi .*” Moderní život se ve své zvrácenosti k této normě obrátil zády. Soustředěný městský život a průmyslová zaměstnanost společně vytvořily stále rostoucí potřebu peněz. To vedlo ženy k tomu, že opustily svou roli matek a začaly pracovat v továrnách nebo v obchodech. Špatně vychované děti se staly vrtošivými a náročnými a v roce 2021 přinášejí ovoce násilí a zcela odpovídají popisu, který Pavel Timoteovi poskytl ve 2 Tim.3:1 až 9. Vyzývám vás, abyste si našli čas na přečtení , se vši pozorností, kterou si zaslouží, v plném rozsahu dvěma epištolám, které adresoval

Timoteovi, aby v těchto dopisech našel měřítko stanovená Bohem od počátku, s vědomím, že se nemění a nezmění, dokud se nevrátí do sláva na jaře 2030.

Gn 6:13: „ *Bůh řekl Noemovi: O konci všeho těla rozhodují já; neboť naplnili zemi násilím; hle, zničím je se zemí .* ”

S nezvratně zavedeným zlem zůstává zničení obyvatel země jedinou věcí, kterou může Bůh udělat. Bůh dává poznat svému jedinému pozemskému příteli svůj hrozný projekt, protože jeho rozhodnutí bylo učiněno a definitivně rozhodnuto. Musíme si povšimnout zvláštního osudu, který Bůh dává Enochovi, jedinému, který vstupuje do věčnosti, aniž by prošel smrtí, a Noemovi, jedinému muži, který byl shledán hodným přežít vyhlazující potopu. Neboť ve *svých* slovech Bůh říká „ *mají* ...“ a „ *zničím je* “. Protože zůstal věrný, Noe nebyl ovlivněn Božím rozhodnutím.

Gn 6:14: „ *Udělej si archu z měkkého dřeva; uspořádáte tuto archu do cel a pokryjete ji zevnitř i zvenčí smolou .* ”

Noah musí přežít a ne on sám, protože Bůh chce, aby život jeho stvoření pokračoval až do konce 6000 let výběru jeho projektu. Pro zachování vybraného života během záplavy vod bude muset být postavena plovoucí archa. Bůh dává své pokyny Noemovi. Použije voděodolné měkké dřevo a oblouk bude vodotěsný nátěrem ze smoly, pryskyřice získané z borovice nebo jedle. Postaví buňky tak, aby každý druh žil odděleně, aby se vyhnul stresujícím konfrontacím pro zvířata na palubě. Pobyt v arše potrvá celý rok, ale dílo řídí Bůh, kterému není nic nemožné.

Gn 6:15: " *Uděláte to takto: Archa bude tři sta loket dlouhá, padesát loket široká a třicet loket vysoká .* ”

Pokud byl „ *loket* “ obra, mohl být pětkrát větší než u Hebrejců, což bylo přibližně 55 cm. Bůh zjevil tyto dimenze ve standardu známém Hebrejcům a Mojžíšovi, kteří obdrželi tuto zprávu od Boha. Vybudovaný oblouk byl tedy 165 m dlouhý, 27,5 m široký a 16,5 m vysoký. Oblouk ve tvaru pravoúhlé krabice byl tedy impozantní, ale postavili ho muži, jejichž velikost s ním souvisela. Protože pro jeho výšku najdeme tři patra po přibližně pěti metrech pro muže, kteří sami měřili mezi 4 a 5 m na výšku.

Gn 6:16: „ *Uděláš okno pro archu , kterou snížíš na loket nahoře; zřídíš dveře na straně archy; a postavíte nižší příběh, druhý a třetí .* »

Podle tohoto popisu byly jediné " *dveře* " archy umístěny v úrovni prvního patra " *na straně archy* ". Archa byla zcela uzavřena a pod střešou třetího patra mělo být až do konce potopy podle Gen. 8:6 zavřeno jediné okno 55 cm vysoké a široké. Obyvatelé archy žili po celou dobu potopy ve tmě a umělém světle olejových lamp.

Gn 6:17: „ *A přivedu na zem potopu vod, abych zničil každé tělo, které má dech života pod nebem; všechno na zemi zahyne .* ”

Bůh chce tímto zničením zanechat poselství varování lidem, kteří znovu osídlí zemi po potopě a až do návratu ve slávě Ježíše Krista na konci 6000 let božského projektu. Veškerý život zmizí se svou předpotopní normou. Protože po potopě Bůh postupně zmenší velikost živých bytostí, lidí a zvířat, na velikost afrických Pygmejů.

Gn 6:18: „ *Ale uzavřu s vámi svou smlouvu; vstoupíš do archy, ty a tvoji synové, tvá žena a ženy tvých synů s tebou .* »

Přicházející potopu přežilo osm, ale sedm z nich má mimořádný prospěch z konkrétního a individuálního požehnání Noema. Důkaz se objevuje v Ezechově 14:19-20, kde Bůh říká: „ *Nebo když pošlu mor do této země a vyleji na ni svou zuřivost smrtelností, abych z ní vyhladil člověka i zvíře, a mezi ním byl Noe . , Danieli a Jobe, žiju! praví Panovník Hospodin, že **nebudou spasit syny ani dcery, ale svou spravedlností zachrání své vlastní duše .*** " Budou užiteční pro znovuosídlení země, ale protože nejsou na duchovní úrovni Noema, přinášejí do nového světa svou nedokonalost, která na sebe nenechá dlouho čekat a své špatné ovoce.

Gn 6:19: " *Ze všeho živého, ze všeho těla přivedeš do archy po dvou od každého druhu, aby byly s tebou naživu: bude jeden samec a jedna samice. "*

Jeden pár na druh „ *všeho, co žije* “ je jen norma nezbytná pro reprodukci, budou to jediná přeživší z rodu suchozemských zvířat.

Gn 6:20: " *Z ptáků podle jejich druhu a z dobytka podle jejich druhu a ze všech plazů země podle jejich druhu k tobě přijdou dva od každého druhu, abys zachoval jejich život. "*

V tomto verši, ve svém výčtu, se Bůh nezmiňuje o divokých zvířatech, ale budou zmíněna jako vzata na palubu archy v Gn 7:14.

Gn 6:21: " *A ty vezmi ze všeho snědeného jídla a schovej si to u sebe, aby to bylo potravou pro tebe i pro ně .* "

Potraviny potřebné k nasycení osmi lidí a všechna zvířata na rok naloděná musela v arše zabírat velké místo.

Gn 6:22: " *Toto udělal Noe: splnil vše, co mu Bůh přikázal .* "

Noe a jeho synové věrně as podporou Boha plnili úkol, který mu Bůh svěřil. A zde si musíme pamatovat, že Země je jediný kontinent zavlažovaný pouze řekami a řekami. V oblasti hory Ararat, kde sídlí Noe a jeho synové, je pouze rovina a žádné moře. Jeho současníci proto vidí Noaha stavět plovoucí konstrukci uprostřed bezmořského kontinentu. Můžeme si pak představit ten výsměch, sarkasmus a urážky, kterými museli zasypat malou skupinu požehnanou Bohem. Posměvači se ale vyvolenému brzy přestanou posmívat a utopí se ve vodách potopy, v kterou nechtěli věřit.

Genesis 7

Konečné oddělení potopy

Gn 7:1: " *Hospodin řekl Noemovi: Vejdi ty i celý tvůj dům do archy; neboť jsem tě viděl **přímo** před sebou mezi tímto pokolením .* »

Přichází okamžik pravdy a je dokonáno konečné **oddělení** stvoření. „ *Vstupem do archy* “ budou zachráněny životy Noema a jeho rodiny. Mezi slovem „ *archa* “ a „ *spravedlností* “, kterou Bůh připisuje Noemovi, existuje souvislost . Toto spojení prochází budoucí „ *archou svědectví* “, kterou bude posvátná truhla

obsahující „ *spravedlnost* “ Boží, vyjádřenou ve formě dvou tabulek, na které jeho prst vyryje svých „ *desatero přikázání* “. V tomto srovnání jsou si Noe a jeho společníci rovni do té míry, že všichni těží ze záchrany při vstupu do archy, i když Noe je jediný, kdo si zaslouží být ztotožněn s tímto božským zákonem, jak naznačuje božská přesnost: „ *Viděl jsem máš pravdu* . “ Noe byl proto v dokonalé shodě s božským zákonem, který již v jeho zásadách učil jeho předpotopní služebníci.

Gn 7:2: „ *Vezmeš si sedm párů všech čistých zvířat, samce a jeho samici; pár zvířat, která nejsou čistá, samec a jeho samice;* »

Nacházíme se v předpotopním kontextu a Bůh evokuje rozdíl mezi zvířetem klasifikovaným jako „ *čisté nebo nečisté* “. Tato norma je tedy stará jako stvoření země a v Leviticus 11 Bůh pouze připomněl tuto měřítko, která stanovil od počátku. Bůh má tedy, stejně jako „ *šabat* “, dobré důvody, aby v naší době vyžadoval od svých vyvolených respekt k tomu, co oslavuje jeho zavedený řád pro člověka. Výběrem „ *sedmi čistých párů* “ pro jeden „ *nečistý* “ dává Bůh najevo, že dává přednost čistotě, kterou označuje svou „pečetí“, číslem „7“ posvěcení času svého pozemského záměru.

Gn 7:3: „ *také sedm párů nebeských ptáků, samce a samice, aby udrželi své pokolení naživu na tváři celé země* “.

Kvůli jejich obrazu andělského nebeského života je také zachráněno „ *sedm párů* “ „ *nebeských ptáků* “.

Gn 7:4: " *Ještě sedm dní a pošlu na zem déšť čtyřicet dní a čtyřicet nocí a zničím z povrchu země každé stvoření, které jsem stvořil.* "

Stále se uvádí číslo „ *sedm* “ (7) označující „ *sedm dní* “, které **oddělují** okamžik vstupu zvířat a lidí do archy od prvních pádů vody. Bůh způsobí nepřetržitý déšť po „ *40 dní a 40 nocí* “. Toto číslo „40“ je číslo testu. Bude se týkat „ *40 dní* “ vyslání hebrejských špiónů do země Kanaán a „ *40 let* “ života a smrti v poušti v důsledku jejich odmítnutí vstoupit do země obydlené obry. A po vstupu do své pozemské služby bude Ježíš po „ *40 dnech a 40 nocích* “ půstu vydán do pokušení ďábla . Mezi vzkříšením Krista a vylitím Ducha svatého o Letnicích bude také „ *40 dní* “.

Pro Boha je účelem tohoto přívalového deště zničit „ *bytosti, které stvořil* “. Připomíná tak, že jako Bůh stvořitel jemu patří životy všech jeho tvorů, aby je zachránil nebo zničil. Chce dát budoucím generacím hořkou lekci, na kterou nesmí zapomenout.

Gn 7:5: " *Noe vykonal vše, co mu Hospodin přikázal.* "

Věrný a poslušný Noe Boha nezklamal a splnil vše, co mu přikázal.

Gn 7:6: „ *Noemu bylo šest set let, když přišla na zem potopa vod.* »

Další podrobnosti o čase budou uvedeny, ale již tento verš umísťuje potopu do 600. ^{roku} Noemova života. Od narození prvního syna v jeho 500 ^{letech} uplynulo 100 let.

Gn 7:7: " *A Noe vstoupil do archy se svými syny, svou manželkou a manželkami svých synů, aby unikli vodám potopy.* "

Povodni unikne jen osm lidí.

Gn 7:8: " *Mezi čistou zvěří a nečistou zvěří, ptactvem a vším, co se hýbe na zemi.* "

Bůh je kladný. Vstupte do archy, pár „*všeho, co se hýbe na zemi*“, abyste byli zachráněni. Ale z které „*země*“, předpotopní nebo popotopní? Přítomný čas slovesa „*pohybuje se*“ naznačuje postdiluvickou zemi doby Mojžíšovy, na kterou se Bůh ve svém příběhu obrací. Tato jemnost by mohla ospravedlnit opuštění a úplné vyhubení určitých monstrózních druhů, nežádoucích na znovu osídlené zemi, pokud existovaly před potopou.

Gn 7:9: " *vešel do archy s Noem, po dvou, muž a žena, jak Bůh přikázal Noemovi.* "

Princip se týká zvířat, ale také tří lidských párů tvořených jeho třemi syny a jejich manželkami a jeho vlastní, která se týká jeho a jeho ženy. Boží volba vybrat pouze páry nám odhaluje roli, kterou jim Bůh svěřil: rozmnožovat se a množit se.

Gn 7:10: " *O sedm dní později byly na zemi vody potopy.* "

Podle tohoto upřesnění se vstup do archy odehrál desátého dne druhého měsíce 600. roku ^{Noemova} života, tedy 7 dní před 17. ^{naznačeným} v 11. verši, který následuje. Bylo to tohoto desátého dne, kdy sám Bůh zavřel „*dveře*“ archy před všemi jejími obyvateli, podle upřesnění citovaného ve verši 16 této kapitoly 7.

Gn 7:11: „*V šestém roce Noemova života, v druhém měsíci, sedmnáctého dne toho měsíce, v ten den vytryskly všechny prameny velké propasti a vylily se nebeské stavidla. . otevřeno* »

Bůh si vybral „*sedmnáctý den druhého měsíce*“ 600. roku Noema, aby „*otevřel okna nebes*“. Číslo **17** symbolizuje **soud** ve svém číselném kódu Bible a jejích prorocství.

Výpočet vytvořený posloupnostmi vyvolených Gen.6 umísťuje potopu do roku 1656, od hříchu Evy a Adama, tedy 4345 let před jarem roku 6001 konce světa, který bude dokončen v roce náš obvyklý kalendář na jaře 2030 a 2345 let před smírnou smrtí Ježíše Krista, která se odehrála 3. dubna 30 našeho falešného a zavádějícího lidského kalendáře.

Následující vysvětlení bude obnoveno v Gen.8:2. Tím, že Bůh v tomto verši evokuje doplňkovou roli „*pramenů hlubin*“, nám zjevuje, že potopu nezpůsobil pouze déšť přicházející z nebe. S vědomím, že „*propast*“ označuje zemi zcela pokrytou vodou od prvního dne stvoření, její „*zdroje*“ naznačují zvýšení hladiny vody způsobené samotným mořem. Tohoto jevu se dosahuje úpravou hladiny oceánského dna, která stoupá, zvedá hladinu vody, dokud nedosáhne úrovně, která první den pokrývala celou Zemi. Právě potopením propastí oceánů se 3. den suchá země vynořila z vody ^a zpětným působením byla suchá země pokryta vodami potopy. Déšť zvaný „*nebeská stavidla*“ byl užitečný pouze k tomu, aby naznačil, že trest přišel z nebe, od nebeského Boha. Později tento obraz „*zámek nebes*“ převezme opačnou roli požehnání, která pocházejí od téhož nebeského Boha.

Gn 7:12: " *Déšť padal na zem čtyřicet dní a čtyřicet nocí.* "

Tento jev musel nevěřící hříšníky překvapit. Zejména proto, že před touto potopou déšť neexistoval. Předpotopní země byla zavlažována a zavlažována jejími potoky a potoky; déšť tedy nebyl nutný, nahradila ho ranní rosa. A to vysvětluje, proč měli nevěřící potíže uvěřit záplavě vod, kterou ohlašoval Noe, jak slovy, tak skutky, protože postavil archu na suché zemi.

Čas „ 40 dní a 40 nocí “ se zaměřuje na zkušební dobu. Na druhé straně, tělesný Izrael právě z Egypta bude zkoušen během nepřítomnosti Mojžíše, kterého Bůh v tomto období držel u sebe. Výsledkem bude „zlaté tele“ roztavené se souhlasem Árona, tělesného bratra Mojžíše. Poté bude následovat „ 40 dní a 40 nocí “ průzkumu země Kanaán s následkem toho, že lidé do ní odmítnou vstoupit kvůli obrům, kteří ji obývají. Na druhé straně bude Ježíš zkoušen „ 40 dní a 40 nocí “, ale tentokrát, ač oslaben tímto dlouhým půstem, odolá d'áblu, který ho bude pokoušet, a nakonec ho opustí, aniž by dosáhl vítězství. Pro Ježíše to bylo to, co umožnilo a legitimizovalo jeho pozemskou službu.

Gn 7:13: " *Téhož dne vešel do archy Noe, Sem, Cham a Jafet, synové Noemovi a Noemova žena a s nimi tři ženy jeho synů.* "

Tento verš zdůrazňuje výběr obou pohlaví lidských pozemských tvorů. Každého muže doprovází „ jeho pomocník “, jeho žena zvaná „ manželka “. Každý pár se tak představuje k obrazu Krista a jeho církve, „jeho pomoci“, jeho Vyvoleného, kterého zachrání. Protože úkryt „archy“ je prvním obrazem spásy, který zjeví lidem.

Gn.7:14: „ oni a každé zvíře podle svého druhu, všechnen dobytek podle svého druhu, každý plaz, který se plazí po zemi podle svého druhu, každý pták podle svého druhu, každý ptáček, každý, kdo má křídla .

Zdůrazněním slova „ druh “ Bůh připomíná zákony své přirozenosti, že lidstvo v naší poslední době má potěšení v napadání, překračování a zpochybňování zvířat a dokonce i lidstva. Nemůže být větší ochránce čistoty druhu než on. A požaduje od svých vyvolených, aby sdíleli jeho božský názor na toto téma, protože dokonalost jeho původního stvoření spočívala v této čistotě a absolutním **oddělení** druhů.

Tím, že Bůh silně zdůrazňuje okřídlené druhy, navrhuje zemi a vzduch hříchu jako království podřízené d'áblu, který je sám nazýván „ knížetem moci vzduchu “ v Ef. 2:2.

Gn 7:15: " *Vstoupili do archy k Noemovi po dvou, ze všeho těla, které mělo dech života .* "

Každý pár vybraný Bohem **se odděluje** od svého druhu, aby jeho život pokračoval i po potopě. V tomto definitivním **oddělení** Bůh uvádí do činnosti princip dvou cest, které klade před svobodnou lidskou volbu: cesta dobra vede k životu, ale cesta zla vede ke smrti.

Gn 7:16: „ A vešel muž a žena ze všeho těla, jak Bůh přikázal Noemovi. Pak před ním YaHWéH zavřel dveře . »

Účel reprodukce „ druhu “ je zde potvrzen zmínkou „ samec a samice “.

Zde je akce, která dává této zkušenosti všechnu její důležitost a její prorocký charakter konce času Boží milosti: „ Pak před ním Jahve zavřel dveře “. Je to okamžik, kdy se osud života a smrti oddělují **bez** možné změny. Stejně tomu bude v roce 2029, kdy se přeživší z té doby rozhodnou ctít Boha a jeho sedmý den Sabat, totiž sobotu, nebo ctít Řím a jeho neděli prvního dne, podle předloženého ultimáta. ve formě dekretu vzbouřeného lidstva. Zde opět „ dveře milosti “ zavře Bůh, „ ten, kdo otevírá, a ten, kdo zavírá “ podle Zj.3:7.

Gn 7:17: „ Potopa byla na zemi čtyřicet dní. Vody přibývaly a pozvedly archu a ta vystoupila nad zemi .”

Oblouk je zvednutý.

Gn 7:18: " *Vody na zemi přibývaly a velmi přibývaly a archa plula na hladině vod .*"

Archa se vznáší.

Gn 7:19: " *Vody přibývaly a všechny vysoké hory pod celým nebem byly pokryty .*"

Suchá půda mizí všeobecně ponořená vodou.

Gn 7:20: " *Vody vystoupily patnáct loket nad hory a byly přikryty .*"

Nejvyšší horu té doby pokrývá přibližně 8 m vody.

Gn 7:21: " *Vše, co se hýbalo na zemi, zahynulo, ptáci i dobytek i zvířata, vše, co se plazilo po zemi, i všichni lidé .*"

Všechna zvířata, která dýchají vzduch, se utopí. Přesnost týkající se ptáků je o to zajímavější, že potopa je prorockým obrazem posledního soudu, ve kterém budou spolu s pozemskými bytostmi vyhlazeny nebeské bytosti, jako je Satan.

Gn 7:22: " *Všechno, co mělo dech, dech života v chřípí, a co bylo na suché zemi, zemřelo .*"

Všechny živé bytosti stvořené jako člověk, jehož život závisí na jeho dechu, umírají utopené. To je jediný stín nad trestem potopy, protože vina je přísně na člověku a někde je smrt nevinných zvířat nespravedlivá. Aby však vzpurné lidstvo zcela utopil, je Bůh nucen s nimi zničit zvířata, která jako oni dýchají vzduch zemské atmosféry. A konečně, abyste toto rozhodnutí pochopili, vezměte v úvahu, že Bůh stvořil zemi pro člověka stvořeného k jeho obrazu, a ne pro stvořené zvíře, aby ho obklopovalo, doprovázelo a v případě dobytka, aby mu sloužilo.

Gn 7:23: „ *Všechno stvoření, které bylo na povrchu země, bylo vyhlazeno od lidí, dobytka, plazů a nebeských ptáků; byli vyhlazeni ze země. Zůstal jen Noe a tí, kteří byli s ním v arše .*"

Tento verš potvrzuje rozdíl, který Bůh dělá mezi Noem a jeho lidskými společníky, kteří se ocitnou ve skupině se zvířaty, všichni jsou evokováni a znepokojeni tím, „ co s ním bylo. v arše .”

Gn 7:24: " *Vody byly veliké na zemi sto padesát dní .*"

„ *Sto padesát dní* “ začalo po 40 dnech a 40 nocích nepřetržitého deště, který způsobil potopu. Po dosažení maximální výšky „ *15 loket* “ neboli přibližně 8 m nad „ *nejvyššími horami* “ té doby zůstala hladina stabilní po dobu „ *150 dnů* “. Pak se bude postupně snižovat až do vyschnutí, které si Bůh přeje.

Poznámka : Bůh stvořil život v obrovském standardu, který se týkal předpotopných lidí a zvířat. Ale po potopě si jeho projekt klade za cíl úměrně zmenšit velikost všech jeho tvorů, takže životy se budou rodit v postdiluviánské normě. Když hebrejští špióni vstoupili do Kanaánu, dosvědčují, že na vlastní oči viděli hrozny tak velké, že je odnesli dva muži jejich velikosti. Zmenšení velikosti se tedy nutně týká i stromů, ovoce a zeleniny. Stvořitel tedy nikdy nepřestává tvořit, protože časem své pozemské stvoření upravuje a přizpůsobuje novým životním podmínkám, které vznikají. Vytvořil černou pigmentaci kůže lidí, kteří žijí vystaveni silnému slunečnímu záření v tropických a rovníkových oblastech Země, kde sluneční paprsky dopadají na Zemi pod úhlem 90 stupňů. Ostatní barvy

pleti jsou více či méně bílé nebo světlé a více či méně měděné v závislosti na množství slunečního záření. Ale základní Adamova červeň (červená) způsobená krví se nachází u všech lidských bytostí.

Bible neuvádí podrobné názvy žijících předpotopních druhů zvířat. Bůh ponechává toto téma tajemné, bez jakéhokoli zvláštního zjevení, každý je svobodný ve svém způsobu představování si věcí. Předkládám však hypotézu, že Bůh chtěl dát této první formě pozemského života dokonalý charakter, a proto v té době nestvořil prehistorické nestvůry, jejichž kosti dnes vědci nacházejí v půdě Země. Také uvádím možnost, že byli stvořeni Bohem po potopě, aby zesílili prokletí země pro lidské bytosti, které se od něj rychle zase odvrátí. Tím, že se od něj odříznou, ztratí svou inteligenci a velké poznání, které Bůh dal od Adama Noemovi. To až do té míry, že se člověk na určitých místech na Zemi ocitne v degradovaném stavu „jeskynního člověka“ napadeného a ohroženého divokými zvířaty, které však ve skupinách bude moci ničit s drahocennou pomocí přírodních zdrojů. špatné počasí a soucitná Boží vůle.

Genesis 8

Chvilkové oddělení obyvatel archy

Gn 8:1: „ *Bůh si vzpomněl na Noeho a všechna zvířata a veškerý dobytek, který byl s ním v arše; a Bůh způsobil, že nad zemí zavál vítr, a vody utichly .* ”

Buďte si jisti, že na to nikdy nezapomněl, ale je pravda, že toto jedinečné shromáždění životů uzavřených v plovoucí arše dodává lidstvu a živočišným druhům tak zmenšený vzhled, že se zdá, že je Bůh opustil. Ve skutečnosti jsou tyto životy naprosto bezpečné, protože Bůh na ně dohlíží jako na poklad. Jsou to nejcenější: první plody, které znovu osídlí Zemi a rozšíří se po jejím povrchu.

Gn 8:2: „ *Zřídla hlubin a nebeská okna se uzavřely a déšť již z nebe nepadal* “

Bůh tvoří vody potopy podle své potřeby. Odkud přicházejí? Z nebe, ale především z tvůrčí moci Boží. V podobě strážce zdymadel otevřel symbolická nebeská stavidla a přichází čas, kdy je znovu zavře.

Tím, že Bůh v tomto verši evokuje doplňkovou roli „pramenů hlubin“, nám zjevuje, že potopu nezpůsobil pouze déšť přicházející z nebe. S vědomím, že „ *propast* “ označuje zemi zcela pokrytou vodou od prvního dne stvoření, její „ *zdroje* “ naznačují zvýšení hladiny vody způsobené samotným mořem. Tohoto jevu se dosahuje úpravou hladiny oceánského dna, která stoupá, zvedá hladinu vody, dokud nedosáhne úrovně, která první den pokrývala celou Zemi. Právě potopením propastí oceánů se 3. den suchá země vynořila z vody ^a zpětným působením byla suchá země pokryta vodami potopy. Déšť zvaný „ *nebeská stavidla* “ byl užitečný pouze k tomu, aby naznačil, že trest přišel z nebe, od nebeského Boha. Později tento obraz „ *zámek nebes* “ převezme opačnou roli požehnání, která pocházejí od téhož nebeského Boha.

Bůh jako stvořitel mohl stvořit potopu mrknutím oka, dle libosti. Na svůj již vytvořený výtvar však raději působil postupně. Ukazuje tak lidstvu, že příroda je v jeho rukou mocná zbraň, mocný prostředek, se kterým manipuluje, aby nabídl své požehnání nebo prokletí podle toho, zda chodí v dobrém nebo zlém.

Gn 8:3: " *Vody odcházely ze země, odcházely a odcházely a vod ubývalo na konci sto padesáti dnů .* "

Po 40 dnech a 40 nocích nepřetržitého deště následovaných 150 dny stability na nejvyšší hladině začíná recese. Hladina mořské propasti pomalu klesá, ale neklesá tak hluboko jako před potopou.

Gn 8:4: " *V sedmém měsíci, sedmnáctého dne toho měsíce, truhla spočinula na horách Ararat .* "

Na konci pěti měsíců, ke dni „ *sedmnáctého sedmého měsíce* “, archa přestane plavat; spočívá na nejvyšší hoře Araratu. Toto číslo „sedmnáct“ potvrzuje konec aktu Božího soudu. Z tohoto objasnění vyplývá, že během potopy se archa nepřesunula daleko od oblasti, kde ji postavil Noe a jeho synové. A Bůh chtěl, aby tento důkaz potopy zůstal viditelný až do konce světa, na stejném vrcholu hory Ararat, na který byl a zůstal přístup ruskými a tureckými úřady zakázán. Ale v čase, který si vybral, Bůh upřednostnil pořízení leteckých snímků, které potvrdily přítomnost kusu archy zachyceného v ledu a sněhu. Dnes by satelitní pozorování mohlo tuto přítomnost silně potvrdit. Ale pozemské autority se přesně nesnaží oslavit Boha stvořitele; chovají se k němu jako nepřátelé a Bůh jim to ve vši spravedlnosti oplácí tím, že je zasáhne epidemií a teroristickými útoky.

Gn 8:5: „ *Vody stále ubývaly až do desátého měsíce. V desátém měsíci, prvního dne v měsíci, se objevily vrcholky hor .* "

Redukce vody je omezená, protože po povodni bude hladina vody vyšší než v předpotopní zemi. Starověká údolí zůstanou ponořena a získají podobu současných vnitrozemských moří, jako je Středozemní moře, Kaspické moře, Rudé moře, Černé moře atd.

Gn 8:6: " *Na konci čtyřiceti dnů Noe otevřel okno, které udělal pro archu .* "

Po 150 dnech stability a 40 dnech čekání Noah poprvé otevře malé okénko. Jeho malá velikost, jeden loket nebo 55 cm, byla oprávněná, protože jeho jediným použitím bylo vypouštění ptáků, kteří tak mohli uniknout z archy života.

Gn 8:7: " *Vypustil havrana, vyšel a vrátil se, dokud vody na zemi nevyschly .* "

Objevení suché země je vyvoláno podle řádu „ *tma a světlo* “ nebo „ *noc a den* “ na počátku stvoření. Také prvním vyslaným objevitelem je **nečistý** „ *havran* “ s „ **černým** “ peřím jako „ *noc* “. Chová se svobodně nezávisle na Noemovi, Božím vyvoleném. Symbolizuje tedy temná náboženství, která se aktivují bez jakéhokoli vztahu s Bohem.

Přesnějším způsobem symbolizuje tělesný Izrael staré smlouvy, ke které Bůh při mnoha příležitostech posílal své proroky, jako jsou příchody a odchody havrana, aby se pokusili zachránit svůj lid před praktikami hříchu. Jako „ *havran* “ tento Izrael nakonec Bohem zavržený pokračoval ve své historii **oddělené** od něj.

Gn 8:8: " Vypustil také holubici, aby viděl, zda se vody z povrchu země zmenšily ."

Ve stejném pořadí je **čistá** „ holubice “ s „ **bílým** “ peřím jako sníh poslána na průzkum. Je umístěn pod znamením „ den a světlo “. Jako taková prorokuje novou smlouvu založenou na krvi prolité Ježíšem Kristem.

Gn 8:9: „ Holubice však nenašla místo, kde by položila chodidlo své nohy, a vrátila se k němu do archy, protože na povrchu celé země byly vody. Vztáhl ruku, vzal ji a přinesl ji s sebou do archy ."

Na rozdíl od nezávislého černého „ havrana “ je bílá „ holubice “ v úzkém vztahu s Noem, který nabízí „ ruku, aby ji vzal a přivedl do archy “ s ním. Je to obraz pouta, které spojuje vyvoleného s Bohem nebes. „ Holubice “ jednoho dne přistane na Ježíši Kristu, když se objeví před Janem Křtitelem, aby se jím nechal pokřtít.

Doporučuji porovnat tyto dva biblické citáty; to z tohoto verše: „ Ale holubice nenašla místo, kde by mohla spočinout chodidlo své nohy “ s tímto veršem z Mat.8:20: „ Ježíš mu odpověděl: Lišky mají doupata a ptáci hnízda; ale Syn člověka nemá kde hlavu složit “; a tyto verše z Jana 1:5 a 11, kde mluví o Kristu, inkarnaci božského „ světla “ života , říká: „ Světlo svítí ve tmě a tma ho nepřijala .../ ...Přišla jejímu vlastnímu lidu a její vlastní lid ji nepřijal .” Stejně jako se „ holubice “ vrátila k Noemu tím, že se jím nechala vzít do „ své ruky “, vzkříšena, vystoupil Vykupitel Ježíš Kristus do nebes ke svému božství jako nebeský Otec, když za sebou zanechal poselství na zemi. o vykoupení svých vyvolených, jeho dobrá zpráva nazvaná „ věčné evangelium “ ve Zj 14:6. A ve Zj. 1:20: bude je držet „ v ruce “ v „ sedmi epochách “ prorokovaných „ sedmi církví “, kde jim dá podíl na božském posvěcení svého „ světla “ znázorněného „ sedmi svícny “.

Gn 8:10: " A čekal ještě sedm dní a znovu vypustil holubici z archy ."

Tato dvojitá připomínka „ sedmi dnů “ nás učí, že pro Noema, stejně jako pro nás dnes, byl život ustanoven a nařízen Bohem v jednotě týdne „ sedmi dnů “, což je také symbolická jednota „ sedmi tisíc “ let . svého velkého záchranářského projektu. Toto trvání na zmínce o tomto čísle „ sedmi “ nám umožňuje pochopit důležitost, kterou mu Bůh přikládá; což ospravedlňuje jeho napadení zvláště ďáblem až do návratu ve slávě Kristově, který ukončí jeho pozemskou nadvládu.

Gn 8:11: „ Holubice se k němu večer vrátila; a hle, v zobáku měl utržený olivový list. Noe tedy věděl, že vody ze země ubyly .

Po dlouhých časech „ tmy “ ohlašované slovem „ večer “ se naděje na spásu a radost z vysvobození od hříchu objeví pod obrazem „ olivovníku “, postupně starého a poté nového spojenectví. Stejně jako Noe prostřednictvím „ olivového listu “ věděl, že země, v kterou očekáváme a očekávaná, bude připravena ho přivítat, „ synové Boží “ se naučí a pochopí, že nebeské království jim bylo otevřeno **vyslancem. nebe** Ježíši Kriste.

Tento „ olivový list “ svědčil Noemovi, že klíčení a růst stromů je opět možný.

Gn 8:12: „ A čekal ještě sedm dní; a vypustil holubici. Ale nikdy se k němu nevrátila ."

Toto znamení bylo rozhodující, protože dokazovalo, že „ holubice “ zvolila pobyt v přírodě, která jí opět nabídla potravu.

Stejně jako „ holubice “ zmizí poté, co doručí své poselství naděje, poté, co dal svůj život na zemi, aby vykoupil své vyvolené, Ježíš Kristus, „Kníže pokoje “, opustí zemi a své učedníky a zanechá je svobodné a nezávislé. aby vedli jejich životy až do svého posledního slavného návratu.

Gn 8:13: „ *V šesti stech prvním roce, prvního měsíce, prvního dne toho měsíce, vyschly vody na zemi. Noe sundal z archy pokrývku a podíval se, a hle, povrch země vyschl .*

Vysušení země je stále částečné, ale slibné, takže Noe začíná otevírat střechu archy, aby se podíval na vnější stranu archy, a věděl, že uvízla na vrcholu hory Ararat, jeho vize se rozšířila velmi daleko a velmi široce nad obzorem. Při záplavě získává archa podobu líhnocího se vejce. Když se vylíhne, mládě samo rozbije skořápku, ve které bylo zavřeno. Noe dělá totéž; „ *sejme z archy kryt “*, který již nebude užitečný k ochraně před přívalovým deštěm. Všimněte si, že Bůh nepřichází otevřít dveře archy, které sám zavřel; to znamená, že nezpochybňuje ani nemění měřítko svého úsudku vůči pozemským rebelům, pro které budou dveře ke spáse a nebi vždy zavřené.

Gn 8:14: " *Druhého měsíce, dvacátého sedmého dne v měsíci, byla země suchá .* "

Země se stává znovu obyvatelnou po úplném uvěznění v arše na 377 dní ode dne nalodění a zavření dveří Bohem.

Gn 8:15: " *Pak Bůh promluvil k Noemovi a řekl: "*

Gn 8:16: " *Vyjdi z archy, ty a tvá žena, tvoji synové a ženy tvých synů s tebou .* "

Je to opět Bůh, kdo dává signál k východu z „archy “, *ten, kdo před potopou zavřel jediné „ dveře “ jejím obyvatelům.*

Gn 8,17: „ *Vyved' s sebou všechno živé ze všeho těla, které je s tebou, ptactvo i dobytek i všelikého plaza, který se plazí po zemi, plodte se a množte se na zemi .*

Scéna připomíná scénu pátého dne týdne stvoření, ale nejedná se o nové stvoření, protože po potopě je opětovné osídlení Země fází projektu prorokovaného na prvních 6000 let pozemské historie. . Bůh chtěl, aby tato fáze byla hrozná a odrazující. Dal lidstvu smrtící důkaz o účincích svého božského soudu. Důkaz, který bude připomenut ve 2. Petrově 3:5 až 8: „ *Chtějí ve skutečnosti ignorovat, že nebesa kdysi existovala slovem Božím, stejně jako země vyjmutá z vody a tvořená vodou, a těmito věcmi zanikl tehdejší svět, ponořen vodou, zatímco tímtež slovem jsou nebesa a země nyní udržovány a vyhrazeny pro oheň, pro den soudu a zkázy bezbožných lidí. Ale je tu jedna věc, milovaní, kterou nesmíš ignorovat, že u Pána je jeden den jako tisíc let a tisíc let jako jeden den. "* Předpovězená potopa ohně bude završena na konci sedmého tisíciletí u příležitosti posledního soudu otevřením planoucích zdrojů podzemního magmatu, které pokryje celý povrch země. Toto „ *jezero ohně “* citované ve Zj. 20:14-15 pohltí povrch země s jejími nevěrnými vzpurnými obyvateli a také s jejich skutky, které chtěli upřednostnit tím, že pohrdali projevenou láskou k Bohu. A toto sedmé

tisíciletí bylo prorokováno sedmým dnem týdne, podle definice „ *jeden den je jako tisíc let a tisíc let je jako jeden den* “.

Gn 8:18: " *A Noe vyšel se svými syny, svou ženou a ženami svých synů .* "

Jakmile jsou zvířata vypuštěna, zástupci nového lidstva vystupují z archy. Nacházejí světlo slunce a obrovský a téměř neomezený prostor, který jim příroda nabízí, po 377 dnech a nocích uvěznění ve stísněném a tmavém uzavřeném prostoru.

Gn 8:19: " *Všechna zvířata, každý plaz, každý pták, vše, co se hýbe na zemi, podle svého druhu, vyšlo z archy .* "

Výstup z archy prorokuje vstup vyvolených do nebeského království, ale vejdou pouze ti, kteří jsou Bohem posouzeni jako čistí. V době Noema tomu tak ještě není, protože čistí a nečistí budou žít spolu na stejné zemi a bojovat proti sobě až do konce světa.

Gn 8:20: „ *Noe postavil oltář Hospodinu; vzal ze všech čistých zvířat a ze všech čistých ptáků a obětoval zápalné oběti na oltáři .* "

Zápalná oběť je úkon, kterým vyvolený Noe projevuje Bohu svou vděčnost. Smrt nevinné oběti, v tomto případě zvířete, připomíná stvořiteli Bohu prostředky, kterými v Ježíši Kristu přijde vykoupit duše svých vyvolených. Čistá zvířata jsou hodna obrazu Kristovy oběti, která ztělesní dokonalou čistotu v celé své duši, těle i duchu.

Gn 8:21: „ *Hospodin ucítil příjemnou vůni a Hospodin si řekl v srdci: Nebudu již proklínat zemi kvůli člověku, protože myšlenky lidského srdce jsou od počátku zlé. a už nebudu bít všechno živé, jako jsem to udělal .* "

Zápalná oběť nabízená Noemem je autentickým aktem víry a poslušné víry. Protože pokud obětuje Bohu, je to odpověď na obětní obřad, který mu nařídil, dlouho předtím, než ho naučil Hebrejcům, kteří přišli z Egypta. Výraz „ *příjemná vůně* “ se netýká božského čichu, ale jeho božského Ducha, který oceňuje jak poslušnost svých věrných vyvolených, tak prorockou vizi, kterou tento obřad dává její budoucí soucitné oběti v Ježíši Kristu.

Do posledního soudu už žádná ničivá povodeň nebude. Zkušenost právě ukázala, že člověk je přirozeně a dědičně „ *zlý* “ v těle, jak řekl Ježíš o svých apoštolech v Mt. 7:11: „ *Jestliže tedy, jak jste zlí , víte, jak dávat dobré dary svým dětem čím spíše dá váš Otec, který je v nebesích, dobré dary těm, kdo ho prosí .* “ Bůh proto bude muset zkrotit toto „ *zlé* “ „ *zvíře* “, což je názor sdílený Pavlem v 1. Kor.2:14, a když v Ježíši Kristu prokáže sílu své lásky k nim, stanou se někteří z těch, kteří se *nazývají* „ *zlí* “ vyvolení , věrní a poslušní lidé.

Gn 8:22: " *Dokud bude země trvat, setí a sklizeň, zima a horko, léto a zima, den a noc nepřestanou .* "

Tato osmá kapitola končí připomenutím střídání absolutních protikladů, které řídí podmínky pozemského života od prvního dne stvoření, ve kterém Bůh svou konstitucí „*noc a den* “ zjevil pozemský boj mezi „ *tmou* “ a „... *světlo* “, které nakonec zvítězí skrze Ježíše Krista. V tomto verši uvádí tyto extrémní alternace, které jsou způsobeny tím, že samotný hřích je důsledkem svobodné volby dané těmito nebeským a pozemským tvorům, kteří ho tak mohou svobodně milovat a sloužit mu nebo ho odmítat až do té míry, že ho nenávidí. Ale

důsledkem této svobody bude život pro přívržence dobra a smrt a zničení pro ty, kdo jsou zlí, jak právě ukázala potopa.

Všechny uvedené subjekty nesou duchovní poselství:

„ *Setí a sklizeň* “: navrhnete začátek evangelizace a konec světa; obrazy, které převzal Ježíš Kristus ve svých podobenstvích, zejména v Mt 13:37 až 39: „ *Odpověď: Ten, kdo rozsévá dobré semeno, je Syn člověka; pole je svět; dobré semeno jsou synové království; koutky jsou synové toho zlého; nepřítel, který to zasel, je ďábel; sklizeň je konec světa ; kombajny jsou andělé .* ”

„ *Chlad a horko* “: „ **horko** “ je citováno ve Zj. 7:16: „ *Nebudou již hladovět ani žíznit, nebude je bít slunce ani žár* ". Ale naopak, „ *chlad* “ je také důsledkem prokletí hříchu.

„ *Léto a zima* “: to jsou dvě období extrémů, obě ve svém přebytku stejně nepříjemné jako druhé.

„ *Den a noc* “: Bůh je cituje v pořadí, které mu člověk dává, protože v jeho záměru v Kristu přichází čas dne, čas výzvy vstoupit do jeho milosti, ale po tomto čase přichází čas „ *noc, kdy nikdo nemůže pracovat* “ podle Jana 9:4, tedy změnit svůj osud, protože je od konce doby milosti definitivně stanoven na život nebo na smrt.

Genesis 9

Oddělení od normy života

Gn 9:1: „ *Bůh požehnal Noemovi a jeho synům a řekl jim: Plodte se a množte se a naplňte zemi.* »

Toto bude první role, kterou Bůh dá živým bytostem vybraným a zachráněným archou postavenou lidmi: Noemovi a jeho třem synům.

Gn 9:2: „ *Budeš postrachem a zděšením pro každou zemskou zvěř, pro každé nebeské ptactvo a pro všechny tvory, kteří se pohybují na zemi, a pro každou mořskou rybu: budou vysvobozeny do tvých rukou .* ”

Život zvířat vděčí za své přežití člověku, a proto ještě více než před potopou bude člověk moci ovládat zvířata. Kromě případů, kdy kvůli strachu nebo podráždění zvíře ztratí kontrolu, obecně se všechna zvířata bojí člověka a snaží se před ním utéct, když se s ním setkají.

Gn 9,3: " *Vše, co se hýbe a má život, bude pro tebe pokrmem , to vše ti dám jako zelenou trávu .* ”

Tato změna stravy má několik opodstatnění. Aniž bych přikládal příliš velký význam uvedenému řádu, nejprve cituji okamžitou nepřítomnost rostlinné potravy vyčerpané během potopy a země pokrytá slanou vodou, která se stane částečně sterilní, jen postupně získá svou plnou a úplnou úrodnost a svou produktivitu. Kromě toho zavedení hebrejských obětních obřadů bude ve své době vyžadovat konzumaci masa oběti obětované v prorockém vidění svaté večeře, kde se bude jíst chléb jako symbol těla Ježíše Krista, a šťáva z hroznů pila jako symbol jeho krve. Třetí důvod, méně přípustný, ale neméně pravdivý, je ten, že

Bůh chce zkrátit život člověka; a konzumace masa, které se kazí a vnáší do lidského těla prvky destruktivní pro život, bude základem úspěchu něčí touhy a rozhodnutí. Pouze zkušenost s vegetariánskou nebo veganskou stravou poskytuje osobní potvrzení. Abychom tuto myšlenku podpořili, poznamenejme, že Bůh nezakazuje člověku konzumovat **nečistá zvířata**, i když jsou škodlivá pro jeho zdraví.

Gn 9:4: " *Jenom maso s jeho duší, s jeho krví nebudete jíst .* "

Tento zákaz zůstane v platnosti i ve Staré smlouvě podle Lv 17:10-11: „ *Jestliže muž z domu Izraele nebo z cizinců, kteří se zdržují mezi nimi , bude jíst krev jakéhokoli druhu , obrátím svou tvář proti tomu, kdo jí. krve a vyříznu ho z jeho lidu .* “ a ve zprávách podle Skutků 15:19 až 21: „ *Proto jsem toho názoru, že neděláme potíže těm z pohanů, kteří se obracejí k Bohu, ale že jim píšeme Zdržujte se špíny modl, od smilstva, od věcí uškrcených a od krve . Mojžíš měl totiž po mnoho generací v každém městě lidi, kteří ho kázali, protože se to čte každý sobotu v synagógách .* ”

Bůh nazývá „ *duši* “ celé stvoření tvořené tělem z masa a duchem zcela závislým na těle. V tomto mase je motorickým orgánem mozek zásobovaný samotnou krví, která se s každým nádechem čistí kyslíkem nasávaným plicemi. V živém stavu mozek vytváří elektrické signály, které generují myšlenky a paměť, a řídí fungování všech ostatních tělesných orgánů, které tvoří fyzické tělo. Role "krev", která je navíc svým genomem jedinečná pro každou živou duši, nesmí být konzumována ze zdravotních důvodů, protože nese odpad a nečistoty vzniklé po celém těle, a z duchovních důvodů. Bůh si pro své náboženské učení vyhradil naprosto výlučně zásadu pití Kristovy krve, ale pouze v symbolizované podobě šťávy z hroznů. Je-li život v krvi, ten, kdo pije Kristovu krev, je znovu vybudován ve své svaté a dokonalé přirozenosti, podle skutečného principu, který říká, že tělo je stvořeno z toho, co vyživuje.

Gn 9:5: „ *Vězte také, že budu vyžadovat krev vašich duší, budu ji vyžadovat od každého zvířete; a budu vyžadovat duši člověka od člověka, od člověka, který je jeho bratrem .* ”

Život je pro Boha Stvořitele, který jej stvořil, to nejdůležitější. Musíme mu naslouchat, abychom si uvědomili rozhořčení, které tento zločin vůči němu, skutečnému majiteli odebraného života, vyvolává. Jako takový je jediný, kdo může legitimizovat příkaz k odebrání života. V předchozím verši Bůh zmocnil člověka, aby si vzal život zvířat, aby se stal jeho potravou, ale zde jde o zločin, vraždu, která definitivně ukončí lidský život. Tento odstraněný život již nebude mít příležitost přiblížit se k Bohu, ani být svědkem změny chování, pokud do té doby neodpovídal jeho standardu spásy. Zde Bůh pokládá základy zákona odplaty, „oko za oko, zub za zub a život za život“. Zvíře zaplatí za vraždu člověka svou vlastní smrtí a muž v Kainově stylu bude zabit, pokud zabije svého vlastního pokrevního „ *bratra* “ *Abelova typu*.

Gn 9:6: „ *Prolije-li kdo krev člověka, bude prolita jeho krev; neboť Bůh stvořil člověka ke svému obrazu .* ”

Bůh se nesnaží zvýšit počet mrtvých, protože naopak tím, že povolí usmrtit vraha, počítá s odstrašujícím účinkem a že kvůli podstupovanému riziku

se největší počet lidských bytostí naučí ovládat své chování. agresivitu, aby se nestal nájemným vrahem, který je naopak hodný smrti.

Jen ten, kdo je oživen skutečnou a autentickou vírou, si může uvědomit, co znamená „ *Bůh stvořil člověka k obrazu svému* “. Zvláště, když se lidstvo stává zrůdným a ohavným, jak je tomu dnes v západním světě a všude na zemi sváděno vědeckými poznatky.

Gn 9:7: " *A ty se plodte a množte, rozšiřte se na zemi a množte se na ní .*"

Bůh opravdu chce toto množení a z dobrého důvodu je počet vyvolených tak malý, dokonce i ve vztahu k povoláním, kteří padají na cestě, že čím větší bude počet jeho tvorů, tím více mezi nimi bude schopen najít a vybrat své vyvolené; protože podle přesnosti uvedené v Dan.7:9 je poměr zvolený jeden milion na deset miliard volaných nebo 1 na 10 000.

Gn 9:8: " *Bůh znovu promluvil k Noemovi a jeho synům, kteří byli s ním, a řekl: "*

Bůh oslovuje čtyři muže, protože když dá nadvládu mužskému zástupci lidského druhu, ponese odpovědnost za to, co dovolili ženám a dětem, které jsou pod jejich autoritou. Nadvláda je znamením důvěry, kterou Bůh nabízí lidem, ale činí je zcela odpovědnými před jeho tváří a jeho soudem.

Gn 9,9: „ *Hle, ustavuji svou smlouvu s tebou a s tvým potomstvem po tobě;*

»

Dnes je pro nás důležité, abychom si uvědomili, že jsme to „ *semeno* “, se kterým Bůh uzavřel svou „ *smlouvu* “. Moderní život a jeho atraktivní vynálezy nemění nic na našem lidském původu. Jsme dědici nového začátku, který Bůh dal lidstvu po strašlivé potopě. Smlouva uzavřená s Noem a jeho třemi syny je specifická. Zavazuje Boha, že již nebude ničit celé lidstvo vodami potopy. Poté přijde spojenectví, které Bůh uzavře s Abrahamem a které se naplní ve dvou po sobě jdoucích aspektech zaměřených doslova časově a duchovně na vykupitelskou službu Ježíše Krista. Toto spojenectví bude zásadně individuální, jako je stav spásy, o který se jedná. Během 16 století, která budou předcházet jeho prvnímu příchodu, Bůh zjeví svůj plán spásy prostřednictvím náboženských obřadů nařízených hebrejskému lidu. Potom, po uskutečnění tohoto plánu v Ježíši Kristu zjeveném v celém jeho světle, na dalších přibližně 16 století vystřídá věrnost nevěra a na 1260 let bude vládnout nejtemnější temnota pod záštitou římského papežství. Od roku 1170, kdy mohl Peter Valdo znovu praktikovat čistou a věrnou křesťanskou víru s dodržováním pravého sabatu, byli po něm vybráni méně osvětlení volení představitelé, kteří byli do reformačního díla zapojeni, ale nedokončeni. Také teprve od roku 1843 mohl Bůh dvojitým testem víry najít mezi průkopníky adventismu věrné vyvolené. Ale ještě bylo příliš brzy na to, aby plně pochopili tajemství odhalená v jeho prorocích. Znamením spojenectví s Bohem je v každém okamžiku přinášení a přijímání jeho světla, a proto dílo, které píšu jeho jménem, abych osvětlil jeho vyvolené, představuje „svědectví o Ježíši“, jeho poslední *podobě*, znamená, že jeho spojenectví je velmi skutečné a potvrzené.

Gn 9:10: „ *se všemi živými tvory, kteří jsou s vámi, jak s ptactvem, tak s dobytčím a se všemi zvířaty země, ať už se všemi, kteří vyšli z archy, nebo se všemi zvířaty země*“ .

Bohem prezentované spolenectví se týká i zvířat, všeho, co žije a bude se množit na zemi.

Gn 9:11: " *Uzavírám s vámi svou smlouvu: Voda potopy již nebude ničit tělo a nebude již žádná potopa, která by zničila zemi .*"

Lekce, kterou povodeň dala, musí zůstat jedinečná. Bůh nyní vstoupí do boje zblízka, protože jeho cílem je dobýt srdce svých vyvolených.

Gn 9,12: " *A Bůh řekl: "Toto je znamení smlouvy, kterou uzavírám mezi sebou a vámi a každou živou bytostí, která je s vámi, po všechna pokolení: "*

Toto znamení, které dává Bůh, se týká všeho živého, čistého i nečistého. Ještě to není znamení příslušnosti k jeho osobě, což bude sedmý den sabatu. Toto znamení připomíná živým bytostem jeho závazek, že je již nikdy nezničí vodami potopy; to je jeho limit.

Gn 9:13: " *Umístil jsem svůj luk v oblacích a bude to znamení smlouvy mezi mnou a zemí. "*

Věda vysvětlí fyzikální příčinu existence duhy. Jde o rozpad světelného spektra slunečního záření, které dopadá na tenké vrstvy vody nebo vysokou vlhkost. Každý si všiml, že duha se objevuje, když prší a slunce vrhá své světelné paprsky. Faktem zůstává, že déšť připomíná potopu a sluneční světlo je obrazem ocenitelného, blahodárného a uklidňujícího světla Božího.

Gn 9:14: „ *Až shromáždím mraky nad zemí, luk se objeví v oblacích; »*

Mraky byly tedy Bohem vynalezeny, aby vytvořily déšť až po potopě a zároveň jako princip duhy. V našich ohavných časech však bezbožní muži a ženy překroutili a poskvrnili toto téma duhy tím, že přijali tento symbol božského spolenectví, aby z něj učinili zkratku a emblém shromažďování sexuálních zvrhlíků. Bůh v tom musí najít dobrý důvod, aby zasáhl toto odporné a neuctivé lidstvo vůči němu a lidskému druhu. Brzy se objeví poslední známky jeho hněvu, spalující jako oheň a ničivé jako smrt.

Gn 9:15: " *A budu si pamatovat svou smlouvu mezi mnou a vámi a každým živým tvorem všeho tvorstva a vody se již nestanou potopou, aby zničily každé tělo .*"

Při čtení těchto slov laskavosti vycházejících z Božích úst měřím paradox tím, že myslím na slova, která dnes může říci kvůli lidské zvrácenosti, která dosáhla úrovně předpotopních.

Bůh dodrží své slovo, už nebude žádná záplava vody, ale pro všechny vzbouřence je pro soudný den vyhrazena záplava ohně; což nám připomněl apoštol Petr ve 2. Petrově 3:7. Ale před tímto posledním soudem a před Kristovým návratem přijde nukleární požár třetí světové války nebo "6. ^{trubka}" ze Zj 9:13 až 21, v podobě mnohočetných a zlověstných smrtících "hřibů". , odebrat útočiště nerovnosti, kterou se velká města, ať už hlavní nebo ne, na planetě Zemi stala.

Gn 9:16: *Luk bude v oblaku; a budu na to hledět, abych pamatoval na věčnou smlouvu mezi Bohem a každým živým tvorem, dokonce ze všeho těla, které je na zemi. "*

Ta doba je od nás vzdálená a mohla by ponechat novým představitelům lidstva velkou nadějí, že se vyvarují chyb spáchaných předpotopami. Ale dnes už není naděje dovolena, protože ovoce předpotopních se objevuje všude mezi námi.

Gn 9:17: " *A Bůh řekl Noemovi: Toto je znamení smlouvy, kterou ustanovuji mezi sebou a veškerým tělem, které je na zemi .* "

Bůh zdůrazňuje charakter této smlouvy, která je ustanovena „veškerým tělem“. Toto je společenství, které se bude vždy týkat lidstva v kolektivním smyslu.

Gn 9:18: „ *Synové Noemovi, kteří vyšli z archy, byli Sem, Cham a Jafet. Ham byl otcem Kanaánu .* "

Je nám dáno vysvětlení: „ *Chám byl otcem Kanaánu* “. Pamatujte, že Noe a jeho synové jsou obři, kteří zůstali velikosti předpotopních. Obři se tak budou i nadále množit, zejména v zemi „Kanaán“, kde je ke své smůle objeví Hebrejci opouštějící Egypt, protože strach způsobený jejich velikostí je odsoudí k putování 40 let pouští. a zemřít tam.

Gn 9:19: " *Toto jsou tři Noemovi synové a jejich potomci osídlili celou zemi .* "

Všimněte si, že původně měli všichni předpotopní za svůj původ jediného muže: Adama. Nový post-diluviánský život je postaven na třech lidech, Shem, Cham a Japhet. Národy jejich potomků budou proto **odděleny a rozděleny** . Každé nové narození bude spojeno s jeho patriarchou, Šemem, Chamem nebo Jafetem. Duch rozdělení se bude opírat o tyto různé původy, aby proti sobě postavil lidi spojené s tradicemi jejich předků.

Gn 9:20: " *Noe začal obdělávat zemi a sázel vinnou révu .* "

Tato činnost, celkově v rámci normality, však bude mít vážné důsledky. Protože Noe na konci své kultivace sklízí hrozny a vylisovaná šťáva zoxiduje, pil alkohol.

Gn 9:21: „ *Napil se vína, opil se a odkryl se uprostřed svého stanu. »*

Když Noé ztratí kontrolu nad svými činy, věří, že je sám, odhaluje se a zcela se svléká.

Gn 9:22: „ *Chám, otec Kanaánu, viděl nahotu svého otce a oznámil ho venku jeho dvěma bratrům. »*

Lidská mysl byla tehdy ještě velmi citlivá na tuto nahotu, kterou objevil hříšný Adam. A Cham, pobavený a jistě trochu zesměšňující, má špatný nápad oznámit svůj vizuální zážitek svým dvěma bratrům.

Gn 9:23: „ *Sem a Jafet pak vzali plášť, položili si ho na ramena, šli pozpátku a přikryli nahotu svého otce; protože jejich tváře byly odvráceny, neviděli nahotu svého otce .* "

Se všemi nezbytnými opatřeními oba bratři zakryli nahé tělo svého otce.

Gn 9:24: " *Když se Noe probudil od vína, slyšel, co mu udělal jeho mladší syn .* "

A tak ho museli učít oba bratři. A tato výpověď vzruší Noaha, který cítí, že jeho čest jako Otce byla porušena. Dobrovolně nepil alkohol a stal se obětí přirozené reakce hroznové šťávy, která časem oxiduje a jejíž cukr se mění na alkohol.

Gn 9:25: „ *A řekl: Proklet buď Kanaán! Ať je otrokem otroků svých bratrů! »*

Ve skutečnosti tato zkušenost slouží pouze jako záminka pro Boha stvořitele, aby prorokoval o potomcích Noemových synů. Neboť sám Kanaán

neměl nic společného s jednáním svého otce Chama; byl tedy nevinný svou vinou. A Noe ho proklel, který nic neudělal. Stanovená situace nám začíná odhalovat princip Božího soudu, který se objevuje v druhém z jeho deseti přikázání přečtených v Exo 20:5: „Nebudeš se jim klanět ani jim sloužit; neboť já, Hospodin, tvůj Bůh, **jsem Bůh žárlivý, který trestá nepravost otců na synech do třetího a čtvrtého pokolení těch, kdo mě nenávidí .**“ V této zdánlivě nespravedlnosti spočívá veškerá Boží moudrost. Protože, přemýšlejte o tom, pouto mezi synem a otcem je přirozené a syn se vždy postaví na stranu svého otce, když je napaden; až na vzácné výjimky. Pokud Bůh udeří otce, syn ho bude nenávidět a bránit svého otce. Prokletím syna Kanaana potrestá Noe Chama, otce, kterého zajímá úspěch jeho potomků. A Kanaán ze své strany ponese s sebou následky toho, že je synem Chamovým. Zažije proto trvalou zášť vůči Noemovi a dvěma synům, kterým žehná: Šemovi a Jafetovi. Již víme, že potomci Kanaánu budou zničeni Bohem, aby Izraeli, jeho lidu osvobozenému z egyptského otroctví (další Chamův syn: Mizraim), nabídl své národní území.

Gn 9:26: „ *A znovu řekl: Požehnaný buď Hospodin, Bůh Šémův, a Kanaán ať je jejich otrokem!* »

Noe prorokuje nad svými syny plán, který má Bůh s každým z nich. Potomci Kanaánu se tedy stanou otroky potomků Šémových. Cham se rozšíří směrem na jih a zalidní africký kontinent až po současnou zemi Izrael. Sem se bude rozšiřovat na východ a východní jih a zalidní současné arabské muslimské země. Z Chaldeje, dnešního Iráku, vzejde Abraham jako čistý Semita. Historie to potvrzuje, Afrika Kanaánu byla skutečně otrokem Arabů pocházejících ze Šema.

Gn 9:27: „ *Kéž Bůh rozšíří majetek Jafeta a ať přebývá ve stanech Šémových a Kanaán ať je jejich otrokem!* »

Japheth se rozšíří na sever, východ a západ. Po dlouhou dobu bude sever dominovat jihu. Pokřesťanstvené země severu zažijí technický a vědecký rozvoj, který jim umožní využít arabské země na jihu a zotročit národy Afriky, potomky Kanaánu.

Gn 9:28: " *Noe žil po potopě tři sta padesát let .* "

Po 350 let mohl Noe vydávat svědectví o potopě svým současníkům a varovat je před chybami předpotopních.

Gn 9:29: „ *Všech Noemových dnů bylo devět set padesát let; pak zemřel .* "

V roce 1656, v roce potopy od Adama, bylo Noemovi 600 let, zemřel tedy v roce 2006 od Adamova hříchu ve věku 950 let. Podle Gn 10:25 byla při narození „ *Pelega* “ v roce 1757 „ *země rozdělena* “, Bohem kvůli zkušenosti se vzbouřenou vzpourou krále Nimroda a jeho babylonské věže. Rozdělení nebo **oddělení** bylo důsledkem různých jazyků, které Bůh dal národům, aby se oddělily a již netvořily jednotný blok před jeho tváří a jeho vůlí. Noe tedy událost zažil a bylo mu v té době 757 let.

Když Noe zemřel, Abram se již narodil (v roce 1948, 2052 let před smrtí Ježíše Krista v roce 30 našeho běžného falešného kalendáře), ale byl v Uru v Chaldeji, daleko od Noema, který žil na severu směrem hora Ararat.

Abram, narozený v roce 1948, když bylo jeho otci Térachovi 70 let, opustil Hاران, aby odpověděl na Boží příkaz, ve věku 75 let v roce 2023, tedy 17

let po smrti Noema v roce 2006. Duchovní štafeta aliance je tak zajištěno a splněno.

Ve věku 100 let, v roce 2048, se Abram stává otcem Izáka. Zemřel ve věku 175 let v roce 2123.

Ve věku 60 let, v roce 2108, se Izák stal otcem dvojčat Ezaua a Jákoba, podle Gn 25:26.

Genesis 10

Rozdělení národů

Tato kapitola nás seznamuje s potomky tří Noemových synů. Toto zjevení bude užitečné, protože Bůh bude ve svých proroctvích vždy odkazovat na původní názvy příslušných území. Některá z těchto jmen jsou snadno identifikovatelná jako současná jména, protože si zachovala hlavní kořeny, příklady: „*Madai*“ pro Mede, „*Tubal*“ pro Tobolsk, „*Meshech*“ pro Moskvu.

Gn 10:1: „*Toto jsou potomci synů Noemových, Šemových, Chamových a Jafetových. Po potopě se jim narodili synové.* »

Synové Jafetovi

Gn 10:2: „*Synové Jafetovi byli: Gomer, Magog, Madai, Javan, Tubal, Meshech a Tiras.* »

„*Madai*“ je Média; „*Javan*“, Řecko; „*Tubal*“, Tobolsk, „*Meshech*“, Moskvu.

Gn 10:3: „*Synové Gomerovi: Aškenáz, Rifat a Togarma.* »

Gn 10:4: „*Synové Jávovi: Eliša, Taršíš, Kittim a Dodanim.* »

„*Tarshish*“ znamená Tarsus; „*Kittim*“, Kypr.

Gn 10:5: „*Jimi byly zalidněny ostrovy národů podle jejich zemí, **podle jejich jazyka**, podle jejich rodin, podle jejich národů.* »

Výraz „ostrovy národů“ se vztahuje na západní národy dnešní Evropy a jejich velké rozšíření, jako je Amerika a Austrálie.

Přesnost „**podle jazyka každého člověka**“ najde své vysvětlení ve zkušenosti s Babylonskou věží odhalenou v Gen.11.

Synové Chamovi

Gn 10:6: „*Chámovi synové byli: Kúš, Mizraim, Pút a Kanaán.* »

Cush označuje Etiopii; „*Mizraim*“, Egypt; „*Puth*“, Libye; a „*Kanaán*“, dnešní Izrael nebo starověká Palestina.

Gn 10:7: „*Synové Kúšovi: Šeba, Havila, Sabta, Raema a Sabteka. Synové Raemy: Seba a Dedan.* »

Gn 10:8: „*Kúš také zplodil Nimroda; byl to on, kdo začal být na zemi mocný.* »

Tento král „*Nimrod*“ bude stavitelem „*Babylonské věže*“, příčiny oddělení **jazyků** Bohem, které **oddělují** a izolují lidi na lidi a národy podle Gen.11.

Gn 10:9: „ *Byl to udatný lovec před Jahvem; proto se říká: Jako Nimrod, udatný lovec před YaHWéH.* »

Gn 10:10: „ *Nejprve kraloval nad Bábelem, Erechem, Akkadem a Kalne v zemi Šineár.* »

„ *Babel* “ označuje starověký Babylon; „ *Accad* “, starověká Akkadia a současné město Bagdád; „ *Svítit* “, Irák.

Gn 10:11: „ *Z té země vyšel Ashur; postavil Ninive, Rehoboth Hir, Calah,* “ „ *Assur* “ odkazuje na Asýrii. „ *Ninive* “ se stalo tím, co je nyní Mosul.

Gn 10:12: „ *a Resen mezi Ninive a Calahem; je to velké město.* »

Tato tři města se nacházela v dnešním Iráku na severu a podél řeky „Tiger“.

Gn 10:13: „ *Micrajim zplodil Ludim, Anamim, Lehabim, Naftuhim.* ”

Gn 10:14: „ *Patrusimové, Kasluhimové, z nichž pocházeli Pelištejci, a Kaftorimové.* »

„ *Filištínci* “ označují současné Palestince, stále ve válce proti Izraeli jako ve staré alianci. Jsou to synové Egypta, dalšího historického nepřítele Izraele až do roku 1979, kdy Egypt uzavřel spojenectví s Izraelem.

Gn 10:15: „ *Kanaan zplodil svého prvorozeného Sidona a Heta;* »

Gn 10:16: „ *a Jebúsejci, Emorejci a Girgašejci* “

„ *Jebus* “ označuje Jeruzalém; „ *Amorejci* “ byli prvními obyvateli území, které Bůh dal Izraeli. Přestože zůstali v obří normě, Bůh je usmrtil a vyhladil jedovatými sršněmi před zraky svých lidí, aby uvolnil místo.

Gn 10:17: „ *Hivejci, Arkovci, Sinité* “

„ *Hřích* “ odkazuje na Čínu.

Gn 10:18: „ *Arvadijci, Zemarité, Chamatité. Potom se rody Kananejců rozprchly.* »

Gn 10:19: „ *Hranice Kananejců byla od Sidonu, na straně Geraru, ke Gaze a na straně Sodomy, Gomory, Admy a Seboima až k Lese.* »

Tato starověká jména vymezují zemi Izrael na západní straně od severu, kde je Sidon, na jihu, kde se stále nachází dnešní Gaza, a na východní straně od jihu, podle zřízení Sodomy a Gomory na tomto místě. od „mrtvého moře“, na sever, kde se nachází Zeboim.

Gn 10:20: „ *Toto jsou synové Chamovi, podle jejich rodin, podle jejich jazyků, podle jejich zemí, podle jejich národů.* »

Synové Šemovi

Gn 10:21: „ *Semovi, otci všech synů Heberových a bratru staršího Jafeta, se narodili také synové.* »

Gn 10:22: „ *Semovi synové byli: Elam, Assur, Arpacšad, Lud a Aram.* »

„ *Elam* “ označuje starověký perský lid dnešního Íránu a také Árijce ze severní Indie; „ *Assur* “, starověká Asýrie dnešního Iráku; „ *Lud* “, snad Lod v Izraeli; „ *Aram* “, syrští Aramejci.

Gn 10:23: „ *Synové Aramovi: Úc, Hul, Geter a Mash.* »

Gn 10:24: „ *Arpacšad zplodil Šelacha; a Šelach zplodil Hebera.* »

Gn 10:25: „ *Heberovi se narodili dva synové: jeden se jmenoval Peleg, protože za jeho dnů byla země rozdělena, a jméno jeho bratra bylo Joktan.* »

V tomto verši nacházíme přesnost: „ protože v jeho době byla země rozdělena “. Vděčíme mu za možnost datovat v roce 1757 Adamova hříchu oddělení **jazyků** vyplývající z pokusu o vzpurné sjednocení vztyčením babylonské věže. Je to tedy doba vlády krále Nimroda.

Gn 10:26: „ Joktan zplodil Almodada, Šelefa, Hazarmaveta a Jera “

Gn 10:27: " Hadoram, Uzal, Dikla, "

Gn 10:28: " Obal, Abimael, Sheba, "

Gn 10:29: „ Ofir, Havila a Jobab. Všichni tito byli synové Jokthanovi. »

Gn 10:30: „ Bydleli od Méši na straně Sefaru až k východní hoře. »

Gn 10:31: „ Toto jsou synové Šemovi podle jejich rodin, podle jejich jazyků, podle jejich zemí, podle jejich národů. »

Gn 10:32: „ To jsou rody synů Noemových podle jejich pokolení, podle jejich národů. A z nich vzešly národy, které se po potopě rozšířily po zemi . »

Genesis 11

Rozdělení podle jazyků

Gen.11:1: " Celá země měla jeden jazyk a stejná slova . "

Bůh zde připomíná logický důsledek skutečnosti, že celé lidstvo pochází z jediného páru: Adama a Evy. Mluvený jazyk byl tedy předán všem potomkům.

Gn 11:2: " Když odcházeli od východu, našli rovinu v zemi Shinar a usadili se tam . "

Na „východě“ země „Shinear“ v dnešním Iráku byl dnešní Írán. Muži opouštějí vyšší oblasti a shromažďují se na pláni, dobře zavlažované dvěma velkými řekami, „Eufratem a Tigris“ (hebrejsky: Phrat a Hiddekel) a úrodnou. Ve své době si toto místo vybral i Abrahamův synovec Lot, aby se tam usadil, když se oddělil od svého strýce. Velká rovina podpoří výstavbu velkého města „ Babel “, které zůstane slavné až do konce světa.

Gn 11:3: „ Říkali jeden druhému: Pojd'! Uděláme cihly a upečeme je na ohni. A cihla jim sloužila jako kámen a bitumen jim sloužil jako cement .

Shromáždění muži již nebydlí ve stanech, objevují výrobu pálených cihel, které umožňují stavět trvalé obytné stavby. Tento objev je u zrodu všech měst. Během jejich otroctví v Egyptě bude výroba těchto cihel pro stavbu Ramsese pro faraona příčinou utrpení Hebrejů. S tím rozdílem, že jejich cihly nebudou pečené v ohni, ale ze země a slámy, budou sušeny na spalujícím slunci Egypta.

Gn 11:4: „ A oni znovu řekli: Pojd'me! Postavme si město a věž, jejíž vrchol sahá až k nebi , a udělejme si jméno, abychom se nerozprchli po celé zemi . "

Synové Noema a jeho potomci žili rozptýleni po zemi jako kočovníci a vždy ve stanech přizpůsobených jejich cestování. Bůh se v tomto zjevení zaměřuje na okamžik, kdy se lidé poprvé v dějinách lidstva rozhodnou usadit se na místě a ve stálých příbytcích, a tvoří tak první usedlé lidi. A toto první shromáždění je vede k tomu, aby se spojili, aby se pokusili uniknout odloučení,

které vede k hádkám, rvačkám a smrti. Od Noeho se naučili zlovolnosti a násilí předpotopních; do té míry, že je Bůh musel zničit. A aby lépe kontrolovali riziko opakování stejných chyb, myslí si, že když se těsně shromáždí na jednom místě, podaří se jim vyhnout se tomuto násilí. Říká se: v číslech je síla. Od dob Babylona všichni velcí vládci a velká nadvláda založili svou sílu na spojení a shromažďování. Předchozí kapitola citovala krále Nimroda, který byl zjevně prvním sjednocujícím vůdcem lidstva své doby, právě tím, že postavil Babel a jeho věž.

Text specifikuje: „ **věž, jejíž vrchol se dotýká nebe** “. Tato myšlenka „dotýkat se nebe“ naznačuje záměr připojit se k Bohu v nebi, abychom mu ukázali, že lidé se bez něj obejdou a že mají nápady, jak se svým problémům vyhnout a sami je vyřešit. Není to nic víc a nic méně než výzva Bohu stvořiteli.

Gn 11:5: " *Hospodin sestoupil, aby viděl město a věž, kterou stavěli lidští synové.* "

Je to pouze obraz, který nám odhaluje, že Bůh zná projekt lidstva znovu oživeného vzpurnými myšlenkami.

Gn 11:6: „ *A Hospodin řekl: Hle, oni jsou jeden lid a všichni mají jeden jazyk, a to je to, čeho se zavázali; teď už jim nic nezabrání udělat vše, co si naplánovali.* "

Situaci v době Babelu závidí současní univerzalisté, kteří sní o tomto ideálu: formovat jednotný lid a mluvit jednotným jazykem. A našim univerzalistům, jako těm, které shromáždil Nimrod, je jedno, co si Bůh o tomto tématu myslí. Avšak v roce 1747 od Adamova hříchu Bůh promluvil a vyjádřil svůj názor. Jak jeho slova naznačují, myšlenka lidského projektu ho netěší a šťve. O jejich opětovné likvidaci však nemůže být ani řeč. Ale poznamenejme, že Bůh nezpochybnuje účinnost přístupu vzpurného lidstva. Má jen jednu nevýhodu, a to pro něj: čím více se shromažďují, tím více ho odmítají, už mu neslouží, nebo v horším případě slouží falešným božstvům před jeho tváří.

Gn 11:7: „ *Pojď! Pojďme dolů a tam zmáštme jejich jazyk, aby už neslyšeli jazyk toho druhého.* "

Bůh má své řešení: „ *Zaměňme jejich jazyk, aby už neslyšeli jazyk toho druhého* “. Tato akce má za cíl způsobit božský zázrak. V okamžiku se muži vyjadřují v různých jazycích a už si nerozumí, jsou nuceni se od sebe vzdálit. Požadovaná jednotka je **rozbitá** . Rozdělení mužů, téma této studie, stále existuje, dobře provedené .

Gn 11:8: „ *A Hospodin je odtud rozptýlil po celé zemi; a přestali stavět město.* "

Ti, kteří mluví stejným jazykem, se seskupují a vzdalují se od ostatních. Lidé se tedy po této zkušenosti „ *jazyků* “ usadí na různých místech, kde najdou města z kamenů a cihel. Budou vytvořeny národy a Bůh je bude moci postavit proti sobě, aby potrestal jejich chyby. „ *Babelův* “ pokus nastolit všeobecný mír selhal.

Gn 11:9: " *Proto bylo nazváno jejich jméno Babel, protože tam Hospodin zmátl jazyk celé země a odtud je Hospodin rozptýlil po celé zemi.* "

Jméno „Babel“, které znamená „zmatek“, si zaslouží být známé, protože lidem svědčí o tom, jak Bůh reagoval na jejich pokus o univerzální spojení: „

zmatek jazyků “. Lekce měla za cíl varovat lidstvo až do konce světa, protože Bůh chtěl tuto zkušenost odhalit ve svém svědectví, nadiktovaném Mojžíšovi, který tak napsal první knihy své svaté Bible, kterou čteme dodnes. Bůh tak nemusel proti tehdejší rebelům použít násilí. Ale nebude to stejné, na konci světa, kde budou poslední přeživší rebelové po třetí světové válce zničeni slavným návratem Ježíše Krista, reprodukcí toto univerzální shromáždění odsouzené Bohem. Budou se pak muset vypořádat s „jeho hněvem“, když se navíc rozhodli zabít jeho poslední vyvolené, protože od jeho stvoření světa zůstanou věrní jeho posvěcenému sabatu. Lekce, kterou dal Bůh, lidstvo nikdy nerespektovalo a po celé zemi se neustále tvořila velká města, dokud je Bůh nenechal zničit jinými národy nebo rozsáhlými smrtícími epidemiemi.

Potomci Shema

Vůči Abrahamovi, otci věřících a současných monoteistických náboženství

Gn 11:10: „ *Toto je semeno Semovo. Stoletý Šem zplodil Arpacchada dva roky po potopě .*

Syn Shema, Arpacshad se narodil v roce 1658 (1656 + 2)

Gn 11:11: „ *Sem žil po narození Arpacchada pět set let; a zplodil syny a dcery .*”

Shem zemřel v roce 2158 ve věku 600 (100 + 500)

Gn 11:12: „ *Arpacchad, třicet pět let, zplodil Šelacha .*”

Syn Arpacschad, Šelach se narodil v roce 1693 (1658 + 35).

Gn 11:13: „ *Po Šelachově narození žil Arpacchad čtyři sta tři let; a zplodil syny a dcery .*”

Arpacschad zemřel v roce 2096 ve věku 438 (35 + 403)

Gn 11:14: „ *Šelach, třicetiletý, zplodil Hebera .*”

Héber se narodil v roce 1723 (1693 + 30)

Gn 11:15: „ *Šelach žil po Heberově narození čtyři sta tři roky; a zplodil syny a dcery .*”

Šelach zemřel v roce 2126 (1723 + 403) ve věku 433 (30 + 403)

Gn 11:16: „ *Heber, třicet čtyři let, zplodil Pelega .*”

Péleg se narodil v roce 1757 (1723 + 34). **V době jeho narození, podle Gn 10:25, byla „země rozdělena“ mluvenými jazyky stvořenými Bohem, aby rozdělily a oddělily muže shromážděné v Babelu.**

Gn 11:17: „ *Po narození Pelega žil Heber čtyři sta třicet let; a zplodil syny a dcery .*”

Héber zemřel v roce 2187 (1757 + 430) ve věku 464 (34 + 430)

Gen.11:18: „ *Peleg, třicetiletý, zplodil Rehu .*”

Rehu se narodil v roce 1787 (1757 + 30)

Gn 11:19: „ *Peleg žil po narození Rehu dvě stě devět let; a zplodil syny a dcery .*”

Péleg zemřel v roce 1996 (1787 + 209) ve věku 239 (30 + 209). Zaznamenává brutální zkrácení života pravděpodobně kvůli povstání Babylonské věže uskutečněné v jeho době.

Gen.11:20: " *Rehu, třicet dva let, zplodil Seruga .* "

Serug se narodil v roce 1819 (1787 + 32)

Gn 11:21: „ *Rehu žil po narození Serug dvě stě sedm let; a zplodil syny a dcery .* "

Rehu zemřel v roce 2096 (1819 + 207) ve věku 239 (32 + 207)

Gn 11:22: " *Serug, třicetiletý, zplodil Náchora .* "

Nachor se narodil v roce 1849 (1819 + 30)

Gn 11:23: „ *Serug žil po narození Náchora dvě stě let; a zplodil syny a dcery .* "

Serug zemřel v roce 2049 (1849 + 200) ve věku 230 (30 + 200)

Gn 11:24: " *Náchor, devětadvacetiletý, zplodil Teracha .* "

Térach se narodil v roce 1878 (1849 + 29)

Gn 11:25: „ *Po narození Teracha žil Náchor sto devatenáct let; a zplodil syny a dcery .* "

Nachor zemřel v roce 1968 (1849 + 119) ve věku 148 (29 + 119)

Gn 11:26: " *Terach, sedmdesátiletý, zplodil Abrama, Náchora a Hárana .*

"

Abram se narodil v roce 1948 (1878 + 70)

Abram bude mít svého prvního legitimního syna Izáka, když mu bude 100 let, v roce 2048 , podle Gn 21:5: „ *Abrahamovi bylo sto let, když se mu narodil syn Izák .* “

Abram zemře v roce 2123 ve věku 175 let , podle Gen.25:7: „ *Toto jsou dny let života Abrahamova: žil sto sedmdesát pět let* » .

Gn 11:27: „ *Toto jsou potomci Teracha. Terach zplodil Abrama, Náchora a Hárana. Háran zplodil Lota .*

Všimněte si, že Abram je nejstarší ze tří Terahových synů. Je to tedy on, kdo se narodil, když bylo jeho otci Terahovi 70 let, jak je uvedeno ve verši 26 výše.

Gn 11:28: " *A Háran zemřel před svým otcem Terachem v zemi svého narození v chaldejském Uru .* "

Tato smrt vysvětluje, proč bude Lot později doprovázet Abrama na jeho cestách. Abram ho vzal pod svou ochranu.

V chaldejském Uru se narodil Abram a v chaldejském Babylóně byl vzpurný Izrael veden do zajetí v době proroka Jeremiáše a proroka Daniela.

Gn 11:29: " *Abram a Náchor si vzali ženy: jméno Abramovy ženy bylo Sarai a jméno Náchorovy ženy bylo Milka, dcera Hárana, otce Milky a otce Jiscaha .* "

Spojenectví této doby jsou velmi příbuzná: Nachor si vzal Milcah, dceru svého bratra Harana. Byla to norma a poslušnost vůči povinnosti, která měla za cíl zachovat čistotu rasy potomků. Izák na oplátku pošle svého sluhu, aby našel manželku pro svého syna Izáka v blízké rodině aramejského Labana.

Gen.11:30: " *Saraj byla neplodná: neměla děti .* "

Tato sterilita umožní Bohu stvořiteli odhalit jeho tvůrčí sílu; tím, že je schopná porodit dítě, když jí bude téměř sto let jako jejímu manželovi Abramovi. Tato sterilita byla nezbytná na prorocké úrovni, protože Izák je prezentován jako typ nového Adama, kterého Ježíš Kristus ve své době inkarnuje; oba muži byli ve

své době „syny Božího zaslíbení“. Proto si vždy kvůli své prorocké roli „Božího syna“ nevybere svou manželku sám, protože v těle Ježíše je to Bůh, kdo si vybírá své apoštoly a své učedníky, totiž Ducha Otce, který je v něm. a kdo ho oživuje.

Gn 11:31: „*Terach vzal svého syna Abrama a Lota, syna Háranova, syna svého syna, a svou snachu Sarai, manželku jeho syna Abrama. Společně odešli z chaldejského Uru do kenaanské země. Přišli do Cháranu a bydleli tam .*

Celá rodina, včetně Abrama, se usadila na severu země, v Charanu. Tento první pohyb je vede k tomu, aby se přiblížili místu zrodu lidstva. Oddělují se od velkých měst, již velmi zalidněných a již velmi vzpurných, od úrodné a prosperující roviny.

Gn 11:32: „*Dnů Teracha bylo dvě stě pět let; a Terach zemřel v Cháranu .* Térach se narodil v roce 1878 a zemřel ve věku 205 let v roce 2083.

Na závěr studia této kapitoly poznamenejme, že projekt zkrácení délky života na 120 let je na dobré cestě k úspěchu. Mezi „600 lety“ Šema a „148 lety“ Náchora nebo „175 lety“ Abrahama je zkrácení života zřejmé. Asi o 4 století později se Mojžíš dožije přesně 120 let. Číslo uvedené Bohem bude získáno jako dokončený model.

Ve zkušenosti, kterou prožil Abraham, Bůh ukazuje, co je on sám připraven udělat, aby vykoupil životy svých vyvolených, které si vybírá ze všech svých lidských tvorů podle toho, zda zachovávají jeho obraz o něm. V této historické scéně je Abraham Bůh v Otcí, Izák, Bůh v Synu a naplnění bude učiněno v Ježíši Kristu a na jeho dobrovolné oběti se zrodí nová smlouva.

Genesis 12

Odloučení od pozemské rodiny

Gn 12:1: „*Hospodin Abramovi řekl: Jdi ze své země, ze své vlasti a z domu svého otce do země, kterou ti ukážu .*”

Na Boží příkaz se Abram chystá opustit svou pozemskou rodinu, dům svého otce, a my v tomto příkazu musíme vidět duchovní význam, který Bůh dal v Gn 2:24 svým slovům, která říkala: „*C 'Proto člověk opustí otce a matku a přilne ke své manželce a stanou se jedním tělem . Abram musí „opustit svého otce a matku“ , aby vstoupil do prorocké duchovní role Krista, pro kterého platí pouze „Nevěsta“ , jeho shromáždění vyvolených. Tělesná pouta jsou překážkami duchovního pokroku, kterým se vyvolení musí vyhnout, aby uspěli ve vytvoření symbolického obrazu „jednoho těla“ s Ježíšem Kristem, stvořitelem Bohem YaHWÉH.*

Gn 12:2: „*Učiním tě velkým národem a požehnám ti; Učiním tvé jméno velkým a ty budeš zdrojem požehnání .*”

Abram se stane prvním z patriarchů Bible, uznávaným monoteistou jako „otce věřících“. Je také v Bibli, prvním služebníkem Božím, jehož podrobnosti o jeho životě budou podrobně sledovány a odhaleny.

Gn 12:3: „ Požehnám těm, kdo vám žehnají, a těm, kdo vám budou proklínat, budu proklínat; a všechny rodiny země budou ve vás požehnány .”

Abramovy cesty a setkání o tom poskytnou důkaz a již v Egyptě, když chtěl faraon spát se Sarai, věřil, že je to jeho sestra podle toho, co Abram řekl, aby chránila jeho život. Ve vidění mu Bůh dal vědět, že Sarah byla manželkou proroka a že málem zemřel.

Druhá část tohoto verše, „ v tobě budou požehnány všechny rodiny země “, najde své naplnění v Ježíši Kristu, synu Davida z kmene Juda, syna Izraele, syna Izáka, syna Abrama. Právě na Abramovi Bůh postaví svá dvě po sobě jdoucí spojenectví, která představují měřítko jeho spasení. Protože tyto standardy se musely vyvinout, aby přešly od symbolického typu ke skutečnému typu; podle toho, zda hříšný člověk žije před Kristem nebo po něm.

Gn 12:4: „ Abram šel, jak mu řekl Hospodin, a šel s ním i Lot. Abramovi bylo sedmdesát pět let, když vyšel z Cháranu .

Ve svých 75 letech má Abram již dlouhou životní zkušenost. Tuto zkušenost musíme získat, abychom naslouchali Bohu a hledali ho; což se děje po objevení kleteb lidstva odděleného od něj. Pokud ho Bůh povolal, je to proto, že ho Abram hledal, takže když se mu Bůh zjeví, spěchá ho poslechnout. A tato spásná poslušnost bude potvrzena a připomenuta jeho synovi Izákovi v tomto verši citovaném v Gn 26:5: „ **Protože Abraham uposlechl mého hlasu a dodržoval mé příkazy, má přikázání, moje nařízení a moje zákony** “. Abram si mohl tyto věci ponechat pouze tehdy, kdyby mu je Bůh předložil. Toto svědectví od Boha nám odhaluje, že bylo vykonáno mnoho věcí, které nejsou zmíněny v Bibli. Bible nám předkládá pouze souhrn dlouhých existencí lidských životů. A mužský život 175 let, jen Bůh může říct, co prožila minutu po minutě, vteřinu po vteřině, ale nám stačí shrnutí toho podstatného.

Boží požehnání dané Abramovi tedy spočívá na jeho poslušnosti a veškeré naše studium Bible a jejích prorockví by bylo marné, kdybychom nechápali důležitost této poslušnosti, protože Ježíš Kristus nám dal svůj příklad jako příklad v Janovi 8:29: „ Ten, který mě poslal, je se mnou; nenechal mě samotného, protože vždy dělám to, co se mu líbí .” Je to stejné s kýmkoli; každý dobrý vztah je dosažen tím, že děláte „ to, co je příjemné “ tomu, koho chcete potěšit. Proto víra, ať je to pravé náboženství, není složitá věc, ale jednoduchý typ vztahu, který se líbí Bohu i sobě.

V našich posledních časech se objevuje znamení neposlušnosti dětí vůči jejich rodičům a vůči národním autoritám. Bůh organizuje tyto věci, aby dospělým, kteří jsou vzpurní, nevděční nebo lhostejní k němu, objevili to, co on sám zažívá kvůli jejich špatnosti . Takže činy stvořené Bohem křičí mnohem hlasitěji než křik a řeči, aby vyjádřily své spravedlivé rozhořčení a spravedlivé výčitky.

Gn 12:5: „ Abram vzal svou ženu Sarai a syna svého bratra Lota se vším majetkem, který měli, a služebníky, které získali v Cháranu. Odešli do kenaanské země a přišli do kenaanské země .”

Charan se nachází severovýchodně od Kanaánu. Abram jde tedy z Cháranu na západ a pak na jih a vchází do Kanaánu.

Gn 12:6: " *Abram prošel zemí do místa zvaného Šekem, k dubům Móre.*"
Kananejci byli tehdy v zemi ."

Měli bychom si to pamatovat? „*Kananejci*“ jsou obři, ale co potom samotný Abram? Neboť potopa byla stále velmi blízko a Abram mohl mít docela dobře velikost obra. Při vstupu do Kanaánu nehlásí přítomnost těchto obrů, což je logické, pokud je on sám stále v této normě. Abram sestupuje na jih a překračuje dnešní Galileu a přichází do dnešní Samaří, do Sichemu. Tato země Samaří bude místem evangelizace, kterou upřednostňuje Ježíš Kristus. Tam najde víru v „samaritskou ženu“ a její rodinu, k nimž poprvé k jejich velkému překvapení směl vstoupit Žid.

Gn 12:7: " *Abramovi se zjevil Hospodin a řekl: Tvému potomstvu dám tuto zemi. A Abram tam postavil oltář Hospodinu, který se mu zjevil ."*

Bůh si nejprve vyvolil dnešní Samaří, aby se ukázal Abramovi, který toto setkání posvětil tím, že tam postaví oltář, prorocký symbol kříže Kristova mučení. Tato volba naznačuje spojení s budoucí evangelizací země Ježíšem Kristem a jeho apoštoly. Právě z tohoto místa mu Bůh oznamuje, že dá tuto zemi svým potomkům. Ale který, židovský nebo křesťanský? Navzdory historickým faktům ve prospěch Židů se zdá, že se tento slib týká Kristových vyvolených pro naplnění na nové zemi; neboť Kristovi vyvolení jsou také podle zásady ospravedlnění z víry semenem zaslíbeným Abramovi.

Gn 12:8: „*Odtamtud se přestěhoval na horu na východ od Bét-elu a rozbil své stany s Bételem na západě a Ajem na východě. Postavil tam také oltář pro Hospodina a vzýval jméno Hospodinovo ."*

Abram sestupoval na jih a utábořil se v horách mezi Bételem a Ajem. Bůh upřesňuje orientaci dvou měst. Bétel znamená „dům Boží“ a Abram jej umísťuje na západ v orientaci, která bude dána svatostánku a jeruzalémskému chrámu, takže při vstupu k Boží svatosti, jeho domu, se k němu úředníci obracejí zády. vycházející slunce, které vychází na východě, na východě. Na východě je město Aï, jehož kořen znamená: hromada kamene, ruina nebo kopec a památka. Bůh nám zjevuje svůj soud: naproti vchodu vyvolených do Božího domu jsou na východě jen trosky a hromady kamení. Na tomto obrázku měl Abram před sebou otevřené dvě cesty ke svobodě: na západ, Bétel a život, nebo na východ, Aj a smrt. Naštěstí si už vybral život s YaHWéH.

Gn 12:9: " *Abram pokračoval ve svých cestách a postupoval směrem na jih ."*

Všimněte si, že při tomto prvním přechodu Kanaánu Abram nejde k „Jebusu“, jménu budoucího Davidova města: Jeruzalém, které tak zcela ignoruje.

Gn 12:10: „*V zemi nastal hlad; Abram sestoupil do Egypta, aby tam pobýval, protože v zemi byl velký hlad ."*

V době, kdy se Josef, syn Jákobův z Izraele, stal prvním egyptským vezírem, byl to hlad, který přivedl Abrama do Egypta. Zkušenosti, které tam měl, jsou popsány ve zbývajících verších této kapitoly.

Abram je mírumilovný a dokonce bojácný muž. Báł se, že bude zabit, aby si vzal svou ženu Saraï, která byla velmi krásná, a rozhodl se ji představit jako svou sestru, což je polopravda. Touto lstí se mu faraon zalíbil a přikryl ho zbožím, které mu dá bohatství a moc. Bůh udeří faraóna ranami a on se dozví, že Saraï je

jeho manželka. Poté pronásleduje Abrama, který opouští Egypt bohatý a mocný. Tato zkušenost prorokuje pobyt Hebrejů, kteří poté, co byli otroky Egypta, jej opustí a vezmou si jeho zlato a bohatství. A tato síla se mu bude brzy velmi hodit.

Genesis 13

Abramovo oddělení od Lota

Abram, jeho rodina a Lot, jeho synovec, se vrátili z Egypta a vrátili se do Bételu na místo, kde postavil oltář, aby vzýval Boha. Zatímco jsou všichni na tomto místě mezi Bethel a Ajbe, mezi „domem Božím“ a „zříceninou“. Po hádkách mezi jejich služebníky se Abram odděluje od Lota, kterému dává na výběr směr, kterým se chce vydat. A Lot využil příležitosti a vybral si rovinu a její úrodnost slibující blahobyt. Verš 10 říká: „*Lot pozvedl oči a uviděl celou rovinu Jordánu, která byla zcela zavlažována. Než Jahve zničil Sodomu a Gomoru, byla až do Sóar zahrada Hospodinova, jako země Egyptská* . Přitom volí „zříceninu“ a objeví ji, až Bůh zasáhne ohněm a sírou města tohoto údolí, která jsou dnes částečně pokryta „Mrtvým mořem“; trest, z něhož unikne i se svými dvěma dcerami, díky Boží milosti, která mu pošle dva anděly, aby ho varovali a přiměli ho opustit Sodomu, kde bude žít. Ve verši 13 čteme: „*Lidé v Sodomě byli zlí a velcí hříšníci proti Hospodinu* .

Abram tedy zůstává poblíž Bételu, „domu Božího“ na hoře.

Gn 13:14 až 18: " *Když se od něj Lot oddělil, řekl Hospodin Abramovi: Zvedněte oči a z místa, kde jste, pohledte na sever a na jih, na východ a na západ; neboť celou zemi, kterou uvidíš, dám tobě a tvému potomstvu navěky. **Učiním tvé semeno jako prach země** , takže **pokud někdo dokáže spočítat prach země** , bude sečteno i tvé semeno. Vstaň, cestuj po délce a šířce země; neboť já ti to dám . Abram rozbil své stany a přišel bydlet mezi duby Mamre, které jsou blízko Hebronu. A postavil tam oltář Hospodinu ."*

Abram ponechal volbu na Lotovi a dostává část, kterou mu Bůh chce dát, a tam znovu obnovuje svá požehnání a svá zaslíbení. Srovnání jeho „*semínka*“ s „*prachem země*“, původ a konec těla a ducha lidské duše, podle Gn 2:7, bude potvrzeno srovnáním „*hvězd nebes*“ v Gen. 15:5.

Genesis 14

Oddělení mocí

Čtyři králové z východu přicházejí válčit proti pěti králům údolí, kde se nachází Sodoma, v níž žije Lot. Pět králů je zbito a zajato stejně jako Lot. Varován, Abram mu přichází na pomoc a osvobozuje všechny zajaté rukojmí. Všimněme si zajímavosti následujícího verše.

Gn 14:16: „*Přinesl zpět všechno bohatství; přivedl zpět i svého bratra Lota se svým zbožím, stejně jako ženy a lidi* ."

Ve skutečnosti zasáhl Abram pouze kvůli Lotovi. Ale vyprávěním faktů Bůh tuto skutečnost maskuje, aby vyvolal svou výčitku vůči Lotovi, který se špatně rozhodl žít ve městě bezbožníků.

Gn 14:17: " *Když se Abram vítězně vrátil z Chedorlaomeru a od králů, kteří byli s ním, vyšel mu sodomský král naproti do údolí Shaweh, což je údolí královské.* "

Vítězi je třeba poděkovat. Slovo „Shavéh“ znamená: prostý; přesně to, co Lota svedlo a ovlivnilo jeho volbu.

Gn 14:18: " *Melchisedech, král Salemu, přinesl chléb a víno, byl knězem Boha Nejvyššího .* "

Tento král Salemu byl „knězem Nejvyššího Boha“. Jeho jméno znamená: „Můj král je spravedlnost“. Jeho přítomnost a jeho zásah jsou důkazem kontinuity uctívání pravého Boha na zemi od konce potopy, která stále zůstává velmi přítomná v myšlenkách lidí Abramovy doby. Ale tito ctitelé pravého Boha nevědí nic o spásném projektu, který Bůh zjeví prostřednictvím prorockých zkušeností, které prožil Abram a jeho potomci.

Gn 14:19: „ *A požehnal Abramovi a řekl: Požehnán buď Abram od Boha nejvyššího, Pána nebe a země!* »

Požehnání tohoto oficiálního zástupce Boha dále potvrzuje požehnání, které Bůh dal přímo Abramovi osobně.

Gn 14:20: „ *Požehnán buď Bůh nejvyšší, který vydal tvé nepřátele do tvých rukou! A Abram mu dal desátek ze všeho .* "

Melchisedech žehná Abramovi, ale dává si pozor, aby jeho vítězství nepřipisoval jemu; připisuje to „ *Nejvyššímu Bohu, který vydal své nepřátele do jeho rukou* “. A máme konkrétní příklad Abramovy poslušnosti vůči zákonům Božím, protože „ *dal desátek ze všeho* “ Melchisedekovi, jehož jméno znamená: „Můj král je spravedlnost“. Tento zákon desátku tedy existoval již od konce potopy na zemi a pravděpodobně ještě před „potopou“.

Gn 14:21: " *Král Sodomy řekl Abramovi: Dej mi lidi a vezmi si bohatství .* "

Sodomský král je zavázán Abramovi, který vysvobodil svůj lid. Za svou službu si tedy chce královsky zaplatit.

Gn 14:22: " *Abram sodomskému králi odpověděl: Pozvedám svou ruku k Hospodinu, Bohu nejvyššímu, pánu nebe a země: "*

Abram využívá situace, aby připomněl zvrácenému králi existenci „ *YHWÉH Nejvyššího Boha* “, jedinečného „ *Mistra nebe a země* “; což z něj dělá výhradního vlastníka veškerého bohatství, které král získává svou špatností.

Gn 14:23: „ *Nevezmu nic, co je tvé, ani nit, ani šněrovadlo, abys neřekl: Obohatil jsem Abrama. Nic pro mě !* »

V tomto postoji Abram dosvědčuje sodomskému králi, že do této války přišel jen proto, aby zachránil svého synovce Lota. Abram odsuzuje jako Bůh tohoto krále, který žije ve zlu, zvrácenosti a násilí. A dává mu to jasně najevo tím, že odmítá své nedůstojně získané bohatství.

Gen.14:24: " *Jen to, co jedli mladí muži, a podíl mužů, kteří šli se mnou, Aner, Eškol a Mamre: vezmou si svůj podíl .* "

Ale tato volba Abrama se týká pouze jeho, služebníka Božího, a jeho služebníci si mohou vzít svůj díl z nabízeného bohatství.

Genesis 15

Separace Covenantem

Gen.15:1: " *Po těchto událostech stalo se slovo Hospodinovo k Abramovi ve vidění a řekl: Abrame, neboj se; Jsem tvůj štít a tvá odměna bude velmi velká .* "

Abram je mírumilovný muž, který žije v brutálním světě, také ve vizi Bůh, jeho přítel YaHWéH, ho přichází ujistit: „Jsem tvůj štít a tvá odměna bude velmi velká“.

Gn 15:2: " *Abram odpověděl: Pane, Hospodine, co mi dáš? jdu bez dětí; a dědicem mého domu je Eliezer z Damašku .* "

Abram dlouhou dobu trpěl tím, že nemohl být otcem kvůli neplodnosti Sarai, své legitimní manželky. A ví, že až zemře, jeho majetek zdědí blízký příbuzný: „*Eliezer z Damašku*“. Povšimněme si jen letmo, jak staré je toto město „*Damašek*“ v Sýrii.

Gn 15:3: " *A Abram řekl: Hle, nedal jsi mi semeno, a ten, kdo se narodí v mém domě, bude mým dědicem .* "

Abram nerozumí slibům učiněným pro jeho potomstvo, protože žádné nemá, protože je bezdětný.

Gn 15:4: " *Pak k němu zaznělo slovo Hospodinovo: Nebude tvůj dědic, ale ten, kdo vzejde z tvého těla, bude tvým dědicem .* "

Bůh mu říká, že se skutečně stane otcem dítěte.

Gn 15:5: " *Když ho vyvedl, řekl: "Pohled' k nebi a sečti hvězdy, můžeš-li je spočítat." A on mu řekl: Toto bude tvé semeno .* "

U příležitosti této vize dané Abramovi nám Bůh zjevuje symbolický klíč k významu, který duchovně dává slovu „*hvězda*“. Původně citovaná v Gn 1:15, „*hvězda*“ má úlohu „*osvětlovat zemi*“ a tato role je již rolí Abrama, kterého Bůh za tímto účelem povolal a vyčlenil, ale bude to také role všech věřících, kteří bude požadovat svou víru a službu Bohu. Všimněte si, že podle Dan 12:3 bude status „*hvězd*“ dán vyvoleným při jejich vstupu do věčnosti: „**Ti, kdo jsou inteligentní, budou zářit jako nebeská nádhera a ti, kdo učí spravedlnosti, zástup bude zářit jako hvězdy, navždy a navždy .**“ Obraz „*hvězdy*“ je jim jednoduše připisován kvůli jejich výběru Bohem.

Gn 15:6: " **Abram doufal v Hospodina, který mu to počítal za spravedlnost .** "

Tento veršovaný kurz tvoří oficiální prvek definice víry a principu ospravedlnění vírou. Protože víra není nic jiného než osvícená, oprávněná a důstojná důvěra. Důvěra v Boha je legitimní pouze v osvíceném poznání jeho vůle a všeho, co se mu líbí, bez čehož se stává nelegitimní. Důvěřovat Bohu znamená věřit, že žehná pouze těm, kdo Ho poslouchají, podle příkladu Abrama a dokonalého příkladu Ježíše Krista.

Tento Boží soud nad Abramem prorokuje ten, který přinese všem těm, kteří budou jednat jako on, ve stejné poslušnosti božské pravdě navrhované a požadované ve své době.

Gn 15:7: " *Hospodin mu znovu řekl: Já jsem Hospodin, který jsem tě vyvedl z chaldejského Uru, abych ti dal tuto zemi do vlastnictví .*"

Jako preambuli k představení své smlouvy s Abramem Bůh Abramovi připomíná, že ho vyvedl z chaldejského Uru. Tato formule je modelována na základě prezentace prvního z Božích „deseti přikázání“ citovaných v Exo.20:2: „ *Já jsem Jahveh, váš Bůh, který jsem vás vyvedl z egyptské země, z domu otroctví* “

Gn 15:8: “ *Abram odpověděl: Pane, Hospodine, podle čeho poznám, že to budu vlastnit? »*

Abram žádá YaHWéH o znamení.

Gn 15:9: " *A Hospodin mu řekl: Vezmi tříletou jalovici, tříletého kozla, tříletého berana, hrdličku a holubici .*"

Gn 15:10: „ *Abram vzal všechna tato zvířata, rozřízl je uprostřed a postavil každý kus proti sobě; ale o ptáky se nepodělil .*

Boží odpověď a Abramovo jednání vyžadují vysvětlení. Tento obětní obřad je založen na myšlence sdílení, která se týká dvou stran, které se zapojí do spojenectví, tedy: sdílejme společně. Zvířata vyříznutá uprostřed symbolizují tělo Kristovo, které, protože je jedno, bude duchovně sdíleno mezi Bohem a jeho vyvolenými. Ovce jsou obrazem člověka a Krista, ale ptáci nemají tento obraz člověka, kterým bude Kristus poslaný Bohem. To je důvod, proč se jako nebeský symbol objevují ve smlouvě, ale nejsou odříznuti. Ježíšovo usmíření za hřích bude příznivé pouze pro pozemské vyvolené, nikoli pro nebeské anděly.

Gen 15:11: „ *Dravci padali na mrtvá těla; a Abram je vyhnal .*"

V projektu prorokovaném Bohem budou pouze mrtvoly bezbožných a vzbouřenců vydány jako potrava pro dravé ptáky při návratu ve slávě Krista Spasitele. Na konci času se tento osud nebude týkat těch, kdo uzavřou smlouvu s Bohem v Kristu a jeho zákony. Protože takto vystavené mrtvoly zvířat jsou velmi svaté pro Boha a pro Abrama. Abramovo gesto je oprávněné, protože fakta nesmí odporovat proroctví, které se týká budoucnosti a konečného osudu Kristovy svatosti.

Gn 15:12: „ *Při západu slunce na Abrama padl hluboký spánek; a hle, přišel na něj strach a velká temnota .*"

Tento spánek není normální. Je to „ *hluboký spánek* “, jako ten, do kterého Bůh uvrhl Adama, aby z jednoho z jeho žeber vytvořil ženu, svou „ *pomoc* “. V rámci spojenectví, které uzavírá s Abramem, mu Bůh zjeví prorocký význam této „ *pomoci* “, která bude předmětem Boží lásky v Kristu. Ve skutečnosti ho Bůh nechává zemřít, aby vstoupil do své věčné přítomnosti, pouze naoko, a tak předvídá jeho vstup do věčného života, tedy do života pravého, podle zásady, že žádný člověk nemůže vidět Boha a žít.

„ *Velká temnota* “ znamená, že ho Bůh činí slepým vůči pozemskému životu, aby si ve své mysli vytvořil virtuální obrazy prorocké povahy, včetně zjevení a přítomnosti samotného Boha. Takto ponořený do temnoty Abram pociťuje legitimní „ *strach* “. Navíc podtrhuje imponující charakter Boha stvořitele, který k němu mluví.

Gn 15:13: " *A Hospodin řekl Abramovi: Věz, že tvoji potomci budou cizinci v zemi, která nebude jejich; tam budou zotročeni a čtyři sta let budou utlačováni .“*

Bůh zvěštuje Abramovi budoucnost, osud vyhrazený jeho potomkům.

„... *vaši potomci budou cizinci v zemi, která nebude jejich* “: to je Egypt.

„... *budou tam zotročeni* “: při změně nového faraona, který neznal Josefa, Hebrejce, který se stal velkovezírem svého předchůdce. Toto zotročení bude dokončeno v době Mojžíše.

„... *a budou utlačováni po čtyři sta let* “: Toto není jen egyptský útlak, ale obecněji útlak, který postihne potomky Abrama, dokud nebudou mít majetek v Kanaánu, jejich národní zemi zaslíbené Bohem.

Gn 15:14: " *Ale já budu soudit národ, kterému slouží, a pak přijdou s velkým bohatstvím ."*

Cílovým národem je tentokrát pouze Egypt, který opustí a fakticky si vezme veškeré jeho bohatství. Všimněte si, že v tomto verši Bůh nepřipisuje Egyptu „útlak“ citovaný v předchozím verši. To potvrzuje skutečnost, že zmíněných „*čtyři sta let*“ se nevztahuje pouze na Egypt.

Gn 15:15: " *V pokoji půjdeš ke svým otcům, budeš pohřben po šťastném stáří ."*

Všechno se stane, jak mu Bůh řekl. Bude pohřben v Hebronu v jeskyni Machpelah na pozemku, který Abram za svého života koupil od Chetity.

Gn 15:16: „ *Ve čtvrté generaci se sem vrátí; neboť nepravost Emorejců ještě nedosáhla vrcholu ."*

Mezi těmito Emorejci mají Chetitě dobré vztahy s Abramem, kterého považují za představitele velkého Boha. Dohodli se tedy, že mu prodají pozemek pro jeho hrobku. Ale za „*čtyři generace*“ nebo „*čtyři sta let*“ bude situace jiná a kananejské národy dosáhnou prahu vzpoury, kterou Bůh nepodporuje, a všichni budou zničeni, aby přenechali svou zemi Hebrejům, kteří ji dosáhnou. jejich národní půda..

Abychom lépe porozuměli tomuto katastrofálnímu projektu pro Kananejce, musíme si pamatovat, že Noe proklel Kanaana, který byl prvním synem jeho syna Chama. Zaslíbená země byla proto osídlena tímto potomkem Chamovým prokletým Noemem a Bohem. Jejich zničení bylo jen otázkou času, který Bůh určil k uskutečnění svých záměrů na zemi.

Gn 15:17: „ *Když slunce zapadlo, nastala hluboká tma; a hle, byla to dýmající pec a mezi rozdělenými zvířaty šlehaly plameny ."*

Při tomto obřadu je zakázáno zapalování ohně lidmi. Za to, že se Áronovi dva synové odvážili překročit tuto zásadu, budou jednoho dne pohlčeni Bohem. Abram požádal Boha o znamení a to přišlo v podobě nebeského ohně, který procházel mezi zvířaty rozseknutými na dvě části. Takto Bůh dosvědčuje své služebníky, jako byl prorok Eliáš, před proroky Baalů podporovanými cizí královnou a manželkou krále Achaba jménem Jezábel. Jeho oltář se utopil ve vodě, oheň seslaný Bohem pohltil oltář a vodu připravenou Eliášem, ale oltář falešných proroků bude svým ohněm ignorován.

Gn 15:18: " *V ten den Hospodin uzavřel smlouvu s Abramem a řekl: "Tvému potomstvu dávám tuto zemi od egyptské řeky až po velikou řeku Eufrat. "*

Na konci této 15. kapitoly tento verš potvrzuje, že jeho hlavním tématem je skutečně aliance, **kteřá odděluje vyvolené od ostatních lidí**, aby sdíleli toto spolenectví s Bohem a sloužili mu.

Hranice země zaslíbené Hebrejcům přesahují hranice, které národ obsadí po dobytí Kanaánu. Bůh však do své nabídky zahrnuje nesmírné pouště Sýrie a Arábie, které se na východě připojují k „*Eufratu*“, stejně jako poušť Šur, která odděluje „*Egypt*“ od Izraele. Mezi těmito pouštěmi získává zaslíbená země podobu Boží zahrady.

V prorockém duchovním čtení „*řeky*“ symbolizují národy, takže Bůh může prorokovat o potomstvu Abrama, o Kristu, který najde své ctitele a své vyvolené za Izraelem a Egyptem, na západě v „Evropě“ symbolizovaném ve Zjevení 9: 14 pod názvem „*velká řeka Eufrat*“.

Gn 15:19: „*země Kenitů, Kenizejců, Kadmonitů*“

Gn 15:20: „*z Chetejců, z Perizejců, z Refaimů*“ ,

Gn 15:21: " *Amorejců, Kananejců, Gírgašejců a Jebúsejců .*"

V době Abrama tato jména označují rodiny shromážděné ve městech, která tvoří a obývají zemi Kanaán. Mezi nimi jsou Refaimové, kteří si více než ostatní zachovali obří standard předpotopních, když Jozue obsadil území „*o čtyři generace*“ nebo „*čtyři sta let*“ později.

Abram je patriarchou dvou smluv Božího plánu. Jeho sestup skrze tělo zplodí četné potomky, kteří se narodí lidem vyvoleným Bohem, ale ne vyvoleným jím. Výsledkem je, že tato první aliance založená na těle zkresluje jeho spasitelný projekt a mate jeho chápání, protože spása bude spočívat pouze na aktu víry ve dvě aliance. Obřízka těla nezachránila hebrejského člověka, i když to Bůh vyžadoval. Spasení mu umožnilo jeho poslušné skutky, které odhalily a potvrdily jeho víru a důvěru v Boha. A je to totéž, co podmiňuje spasení v nové smlouvě, ve které je víra v Krista oživována skutky poslušnosti přikázání, obřadů a božských zásad zjevených Bohem v celé Bibli. V naplněném vztahu s Bohem je učení litery osvětleno inteligencí ducha; proto Ježíš řekl: „*Litera zabíjí, ale Duch oživuje*“.

Genesis 16

Oddělení podle legitimacy

Gn 16:1: „*Sáraj, manželka Abramova, mu neprodila děti. Měla egyptskou služebnici jménem Hagar .*

Gn 16:2: " *A Saraj řekla Abramovi: Hle, Hospodin mě učinil neplodnou." Pojd', prosím, k mému služebníkovi; možná přes ni budu mít děti. Abram naslouchal hlasu Sarai .*"

Gn 16:3: " *Sáraj, Abramova žena, tedy vzala Egyptanku Hagar, svou služku, a dala ji za ženu Abramovi, svému muži, poté, co Abram bydlel deset let v zemi Kanaán. "*

Je pro nás snadné kritizovat tuto nešťastnou volbu kvůli Saraiově iniciativě, ale podívejme se na situaci, jak se předvedla požehnanému páru.

jeho lůna narodí dítě . Neřekl mu však o své manželce Sarai, která byla neplodná. Kromě toho se Abram neptal svého Stvořitele na podrobnosti o jeho prohlášení. Čekal, až k němu Bůh promluví podle jeho svrchované vůle. A tam musíme pochopit, že tento nedostatek vysvětlení byl přesně zamýšlen k tomu, aby vyprovokoval tuto lidskou iniciativu, kterou Bůh vytváří nelegitimní protějšek ve smyslu příslibu požehnání, ale užitečného, aby jej postavil před budoucnost Izraele postaveného na Izákovi, válečnou a protestující konkurenci, protivníka a dokonce i nepřítele. Bůh chápal, že kromě dvou cest, dobra a zla, které se člověk rozhoduje, jsou „mrkev a hůl“ stejně nezbytné jako jedna druhá, aby „oslíka“ posunuly vpřed.“ » vzdorovitý. Narození Izmaela, rovněž syna Abrama, podpoří formování arabského štábu až do jeho poslední podoby v dějinách, náboženství, islámu (podřízení; vrchol pro tento přirozeně a dědičně vzpurný lid).

Gn 16:4: „ Šel k Hagar a ona počala. Když se viděla těhotná, podívala se na svou paní s opovržením .

Tento pohrdavý postoj Hagar, Egyptanky vůči její milence, dodnes charakterizuje arabské muslimské národy. A přitom se tak úplně nemylí, protože západní svět ignoroval nesmírnou výsadu být evangelizován ve jménu božského Krista Ježíše. Aby toto falešné arabské náboženství nadále hlásalo, že Bůh je velký, když ho Západ vymazal z rejstříků svých myšlenek.

Obraz uvedený v tomto verši zobrazuje přesnou situaci našeho posledního času, protože západní křesťanství, byť pokřivené, jako Sarai již nerodí syny a propadá se do duchovní sterility temnoty. A říká se: v zemi slepých jsou králové jednookí.

Gn 16:5: " A Saraj řekla Abramovi: *Urážka, která se mi stala, je na tobě.* Vložil jsem svého služebníka do tvého lůna; a když viděla, že je těhotná, podívala se na mě s opovržením. Ať Hospodin soudí mezi mnou a tebou! »

Gn 16:6: *Abram řekl Saraj: Hle, tvá služebnice je ve tvé moci, nalož s ní, jak uznáš za vhodné. Pak s ní Sarai špatně zacházela; a Hagar před ní utekla .*

Abram přebírá svou odpovědnost a neobviňuje Sarai z toho, že byla inspirací pro toto nelegitimní narození. Legitimita tedy od počátku vnucuje svůj zákon nelegitimitnosti a podle této lekce budou od nynějška sňatky spojovat pouze lidi ze stejné nejbližší rodiny až do Izraele budoucnosti a jeho národní podoby získané po odchodu z Izraele Otroctví Egypt.

Gn 16:7: " *Anděl Hospodinův ji našel u pramene vody na poušti, u pramene, který je na cestě do Šúru .*

Tato přímá výměna mezi Bohem a Hagar je možná pouze díky Abramovu požehnanému stavu. Bůh ho najde v poušti Schur, která se stane domovem kočovných Arabů, kteří žijí ve stanech a neustále hledají potravu pro své ovce a velbloudy. Zdroj vody byl Hagariným prostředkem k přežití a ona se setkává s „pramenem vod života“, který ji přichází povzbudit, aby přijala své postavení služebnice a svůj plodný osud.

Gn 16:8: " *Řekl: Hagar, služebnice Sarai, odkud jsi přišla a kam jdeš? Odpověděla: Prchám ze Sarai, má paní .*

Hagar odpovídá na dvě otázky: kam jdeš? Odpověď: Utíkám. Odkud jsi ? Odpověď: od Sarai, mé paní.

Gn 16:9: " *Anděl Hospodinův jí řekl: Vrať se ke své paní a pokoř se pod její rukou .* "

Velký soudce mu nenechává na vybranou, nařizuje návrat a pokoru, protože skutečný problém skutečně způsobilo pohrdání projevované jeho milenkou, která kromě své sterility zůstává jeho legitimní milenkou a je třeba jí sloužit a respektovat.

Gn 16:10: " *Anděl Hospodinův mu řekl: Rozmnožím tvé potomstvo a bude tak početné, že je nebude možné sečíst .* "

YaHWéH ho povzbuzuje tím, že mu nabízí „mrkev“. Slibuje mu potomstvo „ *tak početné, že je nemůžeme spočítat* “. Nenechte se mýlit, tento zástup bude tělesný a ne duchovní. Neboť věštby Boží ponosou až do ustavení nové smlouvy pouze hebrejští potomci. Ale samozřejmě, každý upřímný Arab může vstoupit do Boží smlouvy tím, že přijme Jeho měřítka napsaná Hebrejci v Bibli. A od svého vzniku muslimský Korán toto kritérium nesplňuje. Obviňuje, kritizuje a překrucuje biblické pravdy ověřené Ježíšem Kristem.

Tím, že pro Izmaela použijeme výraz již použitý pro Abrama, „ *tak početný, že je nelze spočítat* “, chápeme, že jde pouze o lidské množení a ne o vyvolené vybrané pro věčný život. Bohem navrhovaná přirovnání vždy podléhají podmínkám, které musí být splněny. Příklad: „ *hvězdy na obloze* “ se týkají jakékoli náboženské činnosti, která spočívá v „ *osvětlování země* “. Ale jaké světlo? Pouze světlo pravdy legitimizované Bohem činí „ *hvězdu* “ hodnou „ *zářit navždy* “ na nebesích, podle Dan. 12:3, protože budou **skutečně** „ *inteligentní* “ a budou **skutečně** „ *učení spravedlnosti* “ podle Bůh.

Gn 16:11: „ *Anděl Hospodinův mu řekl: Hle, jsi těhotná a porodíš syna a dáš mu jméno Izmael; neboť Hospodin tě vyslyšel v tvém soužení .* "

Gn 16:12: „ *Bude jako divoký osel; jeho ruka bude proti všem a ruka všech bude proti němu; a bude bydlet naproti všem svým bratrům .* "

Bůh přirovnává Izmaela a jeho arabské potomky k „ *divokému oslu* “, zvířeti proslulému svým neposlušným a tvrdohlavým charakterem; a navíc brutální, protože se mu říká „ *divoch* “. Nenechá se proto ochočit, ochočit ani přemluvit. Zkrátka nemiluje a nenechá se milovat a v genech si nese agresivní dědičnost vůči vlastním bratrům i cizím lidem. Tento soud ustanovený a zjevený Bohem má velký význam v této době konce, abychom pochopili trestající roli pro Boha islámského náboženství, proti němuž bojovalo falešné křesťanství v dobách, kdy křesťanské „světlo“ bylo pouze „světlo“ . *tma* “. Od svého návratu na půdu svých předků se Izrael znovu stal jeho cílem, stejně jako křesťanský Západ chráněný americkou mocí, kterou, aniž by se příliš mýlili, nazývají „velkým Satanem“. Je pravda, že malý „satan“ dokáže rozpoznat „toho velkého“.

Porodem Ishmaela, jména, které znamená „Bůh slyšel“, dítěte sporu, Bůh vytváří další **oddělení** v Abramově rodině. Přidává to kletbu jazyků vytvořených v Babelské zkušenosti. Ale pokud si připraví prostředky k potrestání, je to proto, že předem zná vzpurné chování lidí v jeho dvou po sobě jdoucích aliancích až do konce světa.

Gn 16:13: „ *Nazvala Atta El roi jménem Hospodina, který k ní mluvil; neboť řekla: Viděla jsem tu něco poté, co mě viděl? »*

Jméno Atta El Roï znamená: Ty jsi vidící Bůh. Ale již tato iniciativa dát Bohu jméno je pobouřením proti jeho nadřazenosti. Zbytek tohoto verše přeložený mnoha různými způsoby se scvrkává na tuto myšlenku. Hagar tomu nemůže uvěřit. Ona, malá služebnice, byla předmětem pozornosti velkého Boha stvořitele, který vidí osud a zjevuje ho. Čeho se po této zkušenosti může bát?

Gen 16:14 *Proto byla tato studna nazývána studnicí krále Lachaje; je to mezi Kaděsem a Baredem .*

Pozemská místa, kde se Bůh zjevil, jsou prestižní, ale pocty, které jim lidé vzdávají, jsou často způsobeny jejich modlářským duchem, který je s Ním nesmiřuje.

Gen 16:15 " *Agar porodila Abramovi syna; a Abram dal jméno Izmael synovi, kterého mu porodila Hagar .*"

Ismael je skutečně Abramův autentický syn a zejména jeho první dítě, ke kterému se přirozeně přilne. Ale on není synem zaslíbení, které Bůh oznámil dříve. A přece, zvolené Bohem, jméno „ *Izmael* “, které je mu dáno nebo „ *Bůh slyšel* “, je založeno především na utrpení Hagar, oběti rozhodnutí učiněných jeho paní a jeho pánem. Ale ve druhém smyslu je to také založeno na omylu Abrama a Sarai, kteří na okamžik uvěřili, že tento syn, počatý Egyptankou Hagar, byl potvrzením, „naplněním“ a uskutečněním Božího oznámení. Chyba bude mít krvavé následky až do konce světa.

Bůh vstoupil do hry lidského myšlení a pro něj je splněno to podstatné: dítě sporu a konfliktního **oddělení** je živé.

Gn 16:16: " *Abramovi bylo osmdesát šest let, když Hagar porodila Abrama Izmaela .*"

„Ishmael“ se tedy narodil v roce 2034 (1948 + 86), když bylo Abramovi 86 let.

Genesis 17

Oddělení obřízkou: znamení v těle

Gn 17:1: „ *Když bylo Abramovi devadesát devět let, zjevil se Abramovi Hospodin a řekl mu: Já jsem Bůh všemohoucí. Kráčeš před mou tváří a bud' bezúhonný .*"

V roce 2047, ve věku 99 a Izmaelovi 13, je Abram v duchu navštěvován Bohem, který se mu poprvé představuje jako „ *Všemohoucí Bůh* “. Bůh připravuje akci, která odhalí tuto „všemocnou“ postavu. Zjevení Boha je převážně verbální a sluchové, protože jeho sláva zůstává neviditelná, ale podobný obraz jeho osoby lze vidět, aniž by zemřel.

Gn 17:2: " *Uzavřu svou smlouvu mezi sebou a tebou a rozmnožím tě do nekonečna .*"

Bůh obnovuje zaslíbení jeho rozmnožení, tentokrát specifikuje „ *do nekonečna* “, ať je to „ *prach země* “ a „ *hvězdy na obloze* “, které „ *nikdo nemůže spočítat* “.

Gn 17:3: „ *Abram padl na tvář; a Bůh k němu promluvil a řekl :*

Abram si uvědomil, že ten, kdo k němu mluví, je „Všemohoucí Bůh“, padne na tvář, aby se na Boha nedíval, ale poslouchá jeho slova, která těší celou jeho duši.

Gn 17:4: „ *Toto je má smlouva, kterou s vámi uzavírám. Staneš se otcem mnoha národů . »*

Toho dne byla posílena smlouva uzavřená mezi Bohem a Abramem: „ *Staneš se otcem množství národů .*

Gn 17:5: „ *Už se nebudeš jmenovat Abram; ale tvé jméno bude Abraham, neboť jsem tě učinil otcem mnoha národů . »*

Změna jména z Abram na Abraham je rozhodující a ve své době totéž udělá Ježíš tím, že změní jména svých apoštolů.

Gn 17:6: „ *Učiním tě hojně plodit, učiním z tebe národy; a králové z tebe vyjdou . »*

Abram je prvním otcem arabských národů v Izraelu, v Izákovi, bude otcem Hebrejů, synů Izraele; a v Midianu bude otcem potomků Midian; kde Mojžíš najde svou ženu Zipporu, dceru Jetro.

Gn 17:7: " *Ustanovím svou smlouvu mezi sebou a tebou a tvým potomstvem po tobě po jejich pokolení: bude to věčná smlouva, že budu Bohem tobě a tvému potomstvu po tobě. "*

Bůh nenápadně volí slova své smlouvy, která budou „věčná“, ale ne věčná. To znamená, že aliance uzavřená s jeho tělesnými potomky bude mít omezenou dobu trvání. A této hranice bude dosaženo, když božský Kristus při svém prvním příchodu a lidské inkarnaci ustanoví na své dobrovolné smířčí smrti základ nového spojení, které bude mít věčné důsledky.

V tomto okamžiku je třeba si uvědomit, že všichni prvorození lidé, na které se od začátku zaměřovali a jmenovali, ztrácejí svou legitimitu. To byl případ Kaina, prvorozeného Adamova, Izmaela, prvorozeného, ale nemanželského syna Abrama, a po něm to bude případ Ezaua prvorozeného Izáka. Tento princip selhání prvorozených prorokuje selhání židovské tělesné aliance. Druhá smlouva bude duchovní a bude přínosem pouze pro skutečně obrácené pohany, navzdory klamnému zdání způsobenému falešnými lidskými nároky.

Gn 17:8: „ *Tobě a tvému potomstvu po tobě dám zemi, kde bydlíš jako cizinec, celou zemi Kanaán, do věčného vlastnictví a budu jejich Bohem.*

Stejně tak země Kanaán bude dána „ *do věčného vlastnictví* “, dokud bude Bůh vázán svou smlouvou. A odmítnutím Mesiáše Ježíše bude zrušeno, také 40 let po tomto pobouření bude národ a jeho hlavní město Jeruzalém zničen římskými vojáky a přeživší Židé budou rozptýleni do různých zemí světa. Protože Bůh specifikuje podmínku smlouvy: „ *Budu jejich Bohem* “. Také, když je Ježíš jako poslaný Bohem oficiálně odmítnut národem, Bůh bude moci rozbít své spojení s naprostou legitimitou.

Gn 17:9: " *Bůh řekl Abrahamovi: Budeš zachovávat mou smlouvu, ty i tvé potomstvo po tobě, po jejich pokolení . "*

Tento verš kroutí krkem všem těmto náboženským nárokům, které činí Boha Bohem monoteistických náboženství shromážděných v ekumenické alianci navzdory jejich neslučitelným a protichůdným učením. Bůh je vázán pouze svými

vlastními slovy, která stanoví základ jeho smlouvy, jakési smlouvy uzavřené s těmi, kdo ho výhradně poslouchají. Pokud člověk dodržuje svou smlouvu, potvrzuje ji a rozšiřuje. Ale člověk musí následovat Boha ve svém projektu postaveném na dvou po sobě jdoucích fázích; první je tělesný, druhý je duchovní. A tato pasáž od prvního k druhému testuje individuální víru lidí, a především víru Židů. Odmítnutím Krista porušuje židovský národ svou smlouvu s Bohem, který otevírá dveře pohanům a mezi nimiž jsou ti, kteří konvertují ke Kristu, jím adoptováni a připisováni Abrahamovi jako duchovní synové. Všichni, kdo dodržují jeho smlouvu, jsou tedy tělesně nebo duchovně syny nebo dcerami Abrahamovými.

V tomto verši vidíme, že Izrael, budoucí národ toho jména, má svůj zdroj v Abrahamovi. Bůh se rozhodl učinit ze svých potomků lid „oddělený“ pro pozemskou demonstraci. Nejde o spasený lid, ale o ustavení lidského shromáždění, které představuje pozemské kandidáty pro výběr vyvolených spasených budoucí Boží milostí, kterou získá Ježíš Kristus.

Gn 17:10: " *Toto je má smlouva, kterou zachováš mezi mnou a tebou a tvým potomstvem po tobě: Každý muž mezi vámi bude obřezán .* "

Obřízka je znamením smlouvy uzavřené mezi Bohem, Abrahamem a jeho potomstvem, jeho tělesnými potomky. Jeho slabinou je jeho kolektivní forma, která se vztahuje na všechny jeho potomky, oživené vírou nebo ne, poslušné nebo ne. Na druhé straně v nové alianci bude selekce vírou podrobená zkoušce individuálně prožita vyvolenými, kteří pak získají věčný život v sázce v této alianci. K obřízce musíme přidat neblahý důsledek: muslimové jsou také obřezáni od svého patriarchy Izmaela a dávají této obřízce duchovní hodnotu, která je vede k tomu, aby si nárokovali právo na věčnost. Obřízka má však pouze trvalé, nikoli věčné tělesné účinky.

Gn 17:11: „ *Budete se obřezávat; a bude to znamením spojenectví mezi mnou a tebou .*

Je to skutečně znamení spojenectví s Bohem, ale jeho účinnost je pouze tělesná a verše 7, 8 a následující verš 13 potvrzují jeho jediné „**trvalé**“ použití.

Gn 17:12: " *Až bude každému mužskému pohlaví osm dní podle vašich pokolení, bude obřezán každý mužského pohlaví mezi vámi, ať se narodil v domě, nebo byl koupen za peníze od kteréhokoli syna cizince."* *aniž byste patřili ke své rase .*

Něco stále velmi překvapivého, ale navzdory své věčné povaze to přesto představuje proroctví, které odhaluje Boží projekt pro 8. tisíciletí . To je důvod pro volbu „osmi dnů“, protože prvních sedm dní symbolizuje pozemský čas výběru vyvolených šesti tisíc let a soud sedmého tisíciletí. Tím, že Bůh na zemi zorganizuje úzké spojenectví s židovským národem a jeho počátečním zárodkem Abramem, odhaluje obraz budoucí věčnosti vyvolených osvobozených od tělesné sexuální slabosti soustředěné na předkožku odříznutou od mužů. Potom, stejně jako vyvolení pocházejí ze všech původů národů země, ale pouze v Kristu, ve staré smlouvě musí být obřízka aplikována i na cizince, když chtějí žít se stranou, kterou Bůh vyvolil.

Hlavní myšlenkou obřízky je naučit, že v Božím věčném království se lidé již nebudou rozmnožovat a tělesné touhy již nebudou možné. Apoštol Pavel dále

srovnává obřízku těla ve staré smlouvě s obřízkou srdcí vyvolených v nové smlouvě. V této perspektivě naznačuje čistotu těla a srdce, které se dává Kristu.

Obřízka znamená **řezat** a tato myšlenka odhaluje, že Bůh chce se svým stvořením navázat jedinečný vztah. V „žárlivém“ Bohu požaduje výlučnost a prioritu lásky svých vyvolených, kteří musí v případě potřeby přerušit lidské vztahy kolem sebe, které škodí jejich spáse, a přerušit pouta s věcmi a lidmi, kteří poškozují jejich vztah s mu. Jako pedagogický prorocký obraz se tento princip týká především jeho tělesného Izraele a jeho duchovního Izraele všech dob, který se zjevuje v Ježíši Kristu v jeho dokonalosti.

Gn 17:13: „ *Narozený v domě a koupený za peníze bude obřezán; a má smlouva bude ve vašem těle věčnou smlouvou* » .

Bůh trvá na této myšlence: legitimní dítě a nemanželské dítě k němu mohou být připoutány, protože tak prorokuje dvě aliance svého spásného projektu... Potom naléhání poznamenané návratem výrazu „získané vzal peníze“ prorokuje Ježíš Krista, který bude vzbouřenými náboženskými Židy odhadován na 30 denárů. A tak Bůh za 30 denárů nabídne svůj lidský život na vykoupení židovských a pohanských vyvolených ve jménu svého svatého společenství. *Ale připomíná se „ věčná “* povaha znamená obřízky a přesnost „ *ve vašem těle “* potvrzuje její momentální charakter. Neboť tato smlouva, která zde začíná, skončí, když se zjeví Mesiáš, „ *aby skoncoval s hříchem “*, podle Dan 7:24.

Gn 17:14: " *Neobřezaný muž, který nebyl obřezán v těle, bude vyobcován ze svého lidu; poruší mou smlouvu.* "

Respekt k pravidlům stanoveným Bohem je velmi přísný a nepřipouští žádné výjimky, protože jejich prohřešky zkreslují jeho prorocký projekt, a on ukáže tím, že zabráni Mojžíšovi vstoupit do Kanaánu, že tato chyba je velmi velká. Neobřezaný v těle není legitimnější žít v pozemském židovském lidu, než by byl neobřezaný v srdci v budoucím věčném nebeském království Božím.

Gn 17:15: „ *Bůh řekl Abrahamovi: Sára už nebudeš nazývat svou ženou Sarai; ale její jméno bude Sarah .* "

Abram znamená otec lidu, ale Abraham znamená otec zástupu. Podobně Sarai znamená vznešená, ale Sarah znamená princezna.

Abram je již otcem Izmaela, ale změna jeho jména Abraham je ospravedlněna rozmnožením jeho potomstva v Izákovi, synovi, kterého mu Bůh oznámí, nikoli v Izmaelovi. Ze stejného důvodu bude neplodná Sarai plodit a rodit zástupy prostřednictvím Izáka a její jméno se stane Sarah.

Gn 17:16: „ *Požehnám jí a dám ti z ní syna; Požehnám ji a stanou se národy; z ní vzejdou králové národů .* "

Abram chodí s Bohem, ale jeho každodenní život je pozemský a založený na pozemských přírodních podmínkách, nikoli na božských zázracích. Také ve své myšlence dává Božím slovům pocit požehnání, jímž Sarai získala syna prostřednictvím své služebné Hagar.

Gn 17:17: „ *Abraham padl na tvář; zasmál se a řekl si v srdci: Narodí se syn sto let starému? a porodila by Sarah, devadesátiletá? »*

Uvědomil si, že Bůh může znamenat, že Sarai bude schopná rodit děti, i když je neplodná a je jí už 99 let, v duchu se zasmál. Situace je na pozemské

lidské úrovni tak nepředstavitelná, že se tento reflex jeho myšlení zdá přirozený. A dává smysl svým myšlenkám.

Gn 17:18: „ *A Abraham řekl Bohu: Ó! ať žije Ismael před tvou tváří!* »

Je jasné, že Abraham uvažuje tělesně a že své množení chápe pouze prostřednictvím Izmaela, syna, který se již narodil a je mu 13 let.

Gn 17:19: „ *Bůh řekl: Sára, tvá žena, ti jistě porodí syna; a dáš mu jméno Izák. Uzavřu s ním svou smlouvu jako věčnou smlouvu pro jeho potomstvo po něm* .”

Bůh zná Abrahamovy myšlenky, kárá ho a obnovuje oznámení, aniž by ponechal sebemenší šanci na chybu ve výkladu.

Pochybnost vyjádřená Abrahamem o zázračném narození Izáka prorokuje pochybnost a nevíru, kterou lidstvo projeví vůči Ježíši Kristu. A pochybnost bude mít podobu oficiálního odmítnutí ze strany Abrahamova tělesného potomstva.

Gen 17:20 *O Izmaelovi, slyšel jsem vás. Hle, požehnám mu a učiním ho plodným a velmi ho rozmnožím; zplodí dvanáct knížat a učiním z něj velký národ* .”

Ishmael znamená, že Bůh slyšel, také v tomto zásahu Bůh stále ospravedlňuje jméno, které mu dal. Bůh jej učiní plodným, rozmnoží se a vytvoří velký arabský národ složený z „dvanácti princů“. Toto číslo 12 je podobné 12 synům Jáкова z jeho svaté aliance, kteří budou následovat 12 apoštolů Ježíše Krista, ale podobné neznamena totožné, protože potvrzuje božskou pomoc, ale ne spasitelné spojenectví týkající se jeho projektu věčného života. Kromě toho budou Izmael a jeho potomci nepřátelští vůči všem, kdo vstoupí do Božího svatého spojenectví, postupně Židům a poté křesťanům. Tato škodlivá role bude schvalovat nelegitimní porod stejně nelegitimními procesy, které si představuje sterilní matka a příliš samolibý otec. To je důvod, proč tělesní synové Abrahama ponесou stejné prokletí a nakonec budou trpět stejným odmítnutím od Boha.

Poté, co poznali Boha a jeho hodnoty, si potomci Ismaela mohou vybrat žít podle jeho pravidel, dokud nevstoupí do židovské aliance, ale tato volba zůstane individuální jako věčná spása, která bude nabídnuta vyvoleným. Stejně jako ostatním lidem všeho původu jim bude nabídnuta spása v Kristu a bude jim otevřena cesta do věčnosti, ale pouze na poslušném standardu Krista Spasitele, ukřížovaného, mrtvého a vzkříšeného.

Gn 17:21: " *Uzavřu svou smlouvu s Izákem, kterého vám Sára porodí příští rok touto dobou* . ”

Izmaelovi bylo v době tohoto vidění podle verše 27 13 let, a proto mu bude 14 let, když se narodí Izák. Bůh však trvá na tomto bodu: jeho smlouva bude uzavřena s Izákem, nikoli s Izmaelem. A porodí ho Sarah.

Gn 17:22: " *Když k němu domluvil, Bůh se povýšil nad Abrahama* . ”

Boží zjevení jsou vzácná a výjimečná, a to vysvětluje, proč si lidské bytosti nezvyknou na božské zázraky a proč stejně jako Abraham zůstává jejich uvažování podmíněno přírodními zákony pozemského života. Jeho poselství doručeno, Bůh se stahuje.

Gn 17:23: " *Abraham vzal svého syna Izmaela a všechny, kteří se narodili v jeho domě, i všechny, které koupil za peníze, všechny muže z rodu Abrahamova; a ještě téhož dne je obřezal podle příkazu, který mu dal Bůh* . ”

Rozkaz daný Bohem je okamžitě vykonán. Jeho poslušnost ospravedlňuje jeho smlouvu s Bohem. Tento mocný pán starověku si kupoval služebnictvo a status otroka existoval a nebyl zpochybňován. Ve skutečnosti to, co bude téma zpochybňovat, je použití násilí a špatné zacházení se služebnictvem. **Stav otroka je také stavem všech vykoupných Ježíšem Kristem, a to i dnes .**

Gn 17:24: " *Abrahamovi bylo devadesát devět let, když byl obřezán .* "

Toto objasnění nám připomíná, že poslušnost vyžaduje Bůh od lidí bez ohledu na jejich věk; od nejmladších po nejstarší.

Gn 17:25: " *Jeho syn Izmael měl třináct let, když byl obřezán .* "

Bude tedy o 14 let starší než jeho bratr Isaac, což mu zajistí schopnost způsobit skutečnou újmu svému mladšímu bratrovi, synovi legitimní manželky.

Gn 17:26: " *Téhož dne byl obřezán Abraham a jeho syn Izmael .* "

Bůh připomíná legitimitu Izmaela vůči Abrahamovi, který je jeho otcem. Jejich společná obřízka je stejně zavádějící jako tvrzení jejich potomků, kteří tvrdí, že jsou od stejného Boha. Protože k nároku na Boha nestačí mít stejného předka tělesného otce. A když nevěřící Židé tvrdí toto spojení s Bohem kvůli svému otci Abrahamovi, Ježíš tento argument odmítne a přičte jim od počátku ďábla, Satana, otce lži a vraha. To, co Ježíš řekl vzbouřeným Židům své doby, platí právě tak pro naše arabské a muslimské nároky.

Gn 17:27: " *A všichni muži jeho domu, ať se narodili v jeho domě nebo získali za peníze od cizích, byli s ním obřezáni .* "

Po tomto modelu poslušnosti uvidíme, že neštěstí Židů opouštějících Egypt bude vždy pocházet z jejich podcenění této poslušnosti, kterou Bůh požaduje absolutně, ve všech dobách a až do konce světa.

Genesis 18

Oddělení nepřátelských bratrů

Gen.18:1 : " *Hospodin se mu zjevil mezi duby Mamre, když seděl u vchodu do svého stanu v denním žáru .* "

Gn 18:2: „ *Pozdvihl oči a podíval se, a hle, tři muži stáli u něj. Když je uviděl, běžel jim vstříc od vchodu do svého stanu a poklonil se až k zemi .* "

Abraham je stoletý muž, ví, že už je starý, ale udržuje si dobrou fyzickou kondici, protože svým návštěvníkům „ *běží vstříc* “. Poznal je jako nebeské posly? Můžeme to předpokládat, protože se před nimi „ *klaní k zemi* “. Ale to, co vidí, jsou „tři muži“ a v jeho reakci pak můžeme vidět jeho smysl pro spontánní pohostinnost, který je plodem jeho přirozené láskyplné povahy.

Gn 18:3: " *A řekl: Pane, našel-li jsem v tvých očích přízeň, prosím, neodcházej od svého služebníka .* "

Nazývat návštěvníka „pánem“ bylo výsledkem Abrahamovy velké pokory a opět neexistuje žádný důkaz, že by si myslel, že oslovuje Boha. Protože tato Boží návštěva ve zcela lidském vzhledu je výjimečná, protože ani Mojžíš nebude oprávněn spatřit „ *slávu* “ Boží tváře podle Exo.33:20 až 23: „ *YHWEH říká: Nebudete schopni aby viděl mou tvář, protože člověk mě nemůže vidět a žít.* "

Hospodin řekl: Zde je místo blízko mne; budeš stát na skále. Až pomine má sláva, postavím tě do skalní prohlubně a přikryji tě svou rukou, dokud nepřejdu. A když obrátím ruku, uvidíš mě za sebou, ale můj obličej nebude vidět ." Je-li vize Boží „slávy“ zakázána, nezakazuje si, aby se přiblížil ke svým stvořením jako člověk. Bůh to dělá, aby navštívil Abrahama, svého přítele, a bude to dělat znovu v podobě Ježíše Krista od jeho embryonálního početí až do své usmiřující smrti.

Gn 18:4: „*Ať vám někdo přinese trochu vody na umytí nohou; a odpočívej pod tímto stromem .*”

Verš 1 objasnil, že je horko a pocení nohou je pokryto zemitým prachem ospravedlňuje mytí nohou návštěvníků. Je to pro ně příjemná nabídka. A tato pozornost je Abrahamovi ke cti.

Gn 18:5: „*Půjdu a vezmu kousek chleba, abych posílil tvé srdce; poté budete pokračovat v cestě; neboť proto procházíš kolem svého služebníka. Odpověděli: Udělejte, jak jste řekl .*”

Zde vidíme, že Abraham tyto návštěvníky neidentifikoval jako nebeské bytosti. Pozornost, kterou jim projevuje, je proto svědectvím o jeho přirozených lidských kvalitách. Je pokorný, milující, jemný, velkorysý, nápomocný a pohostinný; věci, které ho Bohu milují. V tomto lidském aspektu Bůh schvaluje a přijímá všechny jeho návrhy.

Gn 18:6: "*Abraham rychle vešel do svého stanu k Sáře a řekl: "Rychle, tři měřice jemné mouky, zadělej ji a udělej koláče ."*

Jídlo je užitečné pro tělesné tělo a když Abraham viděl před sebou tři těla z masa, nechal připravit jídlo, aby obnovil fyzickou sílu svých návštěvníků.

Gn 18:7: "*A Abraham běžel ke svému stádu, vzal něžné a dobré tele a dal je služebníkově, který si pospíšil, aby je připravil ."*

Výběr něžného telete dále ukazuje jeho velkorysost a přirozenou benevolenci; jeho potěšení potěšit bližního. K dosažení tohoto výsledku nabízí svým návštěvníkům to nejlepší.

Gn 18:8: „*A vzal ještě smetanu a mléko s teletem, které bylo připraveno, a postavil je před ně. Sám stál vedle nich pod stromem. A jedli ."*

Tato chutná jídla jsou prezentována kolemjdoucím cizím lidem, lidem, které nezná, ale s nimiž zachází jako se členy své vlastní rodiny. Inkarnace návštěvníků je velmi reálná, protože jedí jídlo vyrobené pro člověka.

Gn 18:9: "*Řekli mu: "Kde je tvá žena Sára?" Odpověděl: Je tam, ve stanu .*

Když hostitelova zkouška proběhla k Boží slávě a jeho vlastní slávě, návštěvníci odhalují svou pravou povahu tím, že pojmenují jméno jeho manželky „Sára“, které mu Bůh udělil v jeho předchozí vizi.

Gn 18:10: "*Jeden z nich řekl: "Vrátím se k tobě v ten samý čas." a hle, Sára tvá žena bude mít syna. Sarah poslouchala u vchodu do stanu, který byl za ním .*

Všimněme si, že ve vzhledu tří návštěvníků není nic, co by identifikovalo YaHWéha od dvou andělů, kteří ho doprovázejí. Nebeský život se zde projevuje a odhaluje rovnostářský smysl, který tam vládne.

Zatímco jeden ze tří návštěvníků oznamuje brzké narození Sáro, ona od vchodu do stanu poslouchá, co se říká, a text upřesňuje, kdo „*stál za ním*“; což

znamená, že ji neviděl a lidsky si její přítomnost nemohl uvědomovat. Ale nebyli to muži.

Gn 18:11: " *Abraham a Sára byli staří a pokročilí a Sára už nemohla doufat, že bude mít děti .* "

Tento verš definuje normální lidské podmínky společné celému lidstvu.

Gn 18:12: " *A zasmála se v sobě a řekla: Ted', když jsem stará, budu ještě toužit? Můj pán je také starý .* "

Všimněte si znovu přesnosti: „ *Zasmála se v sobě* “; takže ho nikdo neslyšel smát se, kromě živého Boha, který zkoumá myšlenky a srdce.

Gn 18:13: " *Hospodin Abrahamovi řekl: Proč se tedy Sára smála, když říkala: Opravdu budu mít dítě, i když jsem stará? »*

Bůh využívá příležitosti k odhalení své božské identity, což ospravedlňuje zmínku o YaHWéH, protože je to on, kdo v tomto lidském vzhledu promlouvá k Abrahamovi. Pouze Bůh může znát Sářiny skryté myšlenky a nyní Abraham ví, že Bůh k němu mluví.

Gn 18:14: „ *Je něco úžasného ze strany YaHWéH? V určený čas se k tobě vrátím, ve stejnou dobu; a Sarah bude mít syna .* "

Bůh se stává autoritářským a jasně obnovuje svou předpověď ve jménu YaHWéH svého božství.

Gn 18:15: „ *Sára lhala a řekla: Nesmál jsem se. Protože se bála. Ale on řekl: Ty ses naopak smál .*

„ *Sára lhala* “ říká text, protože Bůh slyšel její tajnou myšlenku, ale z jejich úst nevyšel žádný smích; takže to byla jen malá lež Bohu, ale ne člověku. A pokud ji Bůh kárá, je to proto, že nepřipouští, že Bůh ovládá její myšlenky. Dává důkaz a jde tak daleko, že mu lže. Proto trvá na tom, že říká: „ *Naopak (to je falešné), vy jste se smáli .* Nezapomínejme, že člověkem požeňnaným Bohem je Abraham a ne Sára, jeho legitimní manželka, která má prospěch pouze z požeňnaní svého manžela. Jeho myšlenky již vyústily v prokletí narození Izmaela, budoucího dědičného nepřítele a konkurenta Izraele; je pravda uskutečnit božský projekt.

Gn 18:16: „ *A tito muži povstali, aby odešli, a podívali se na Sodomu. Abraham šel s nimi, aby je doprovázel .*

Nebeští návštěvníci, uhašení, živení a obnovení budoucího narození legitimního syna Izáka Abrahamovi a Sáře, prozrazují Abrahamovi, že jejich návštěva na zemi má na mysli také další poslání: týká se Sodomy.

Gn 18:17: " *Pak Hospodin řekl: Mám skrýt před Abrahamem, co mám dělat?... "*

Zde máme přesnou aplikaci tohoto verše z Amose 3:7: „ *Neboť Hospodin, Jahve, nedělá nic, aniž by zjevil své tajemství svým služebníkům prorokům* “.

Gn 18:18: " *Abraham se jistě stane velkým a mocným národem a v něm budou požeňnány všechny národy země .* "

Vzhledem k obvyklé ztrátě významu, která se vztahuje na příslovce „ *zajisté* “, připomínám, že to znamená: určitým a absolutním způsobem. Než Bůh odhalí svůj destruktivní projekt, spěchá, aby Abrahama před jeho tváří ujistil o svém vlastním postavení a obnovil požeňnaní, která mu udělí. Bůh začíná mluvit

o Abrahamovi ve třetí osobě, aby ho povýšil do hodnosti velké historické postavy lidstva. Takto svým tělesným a duchovním potomkům ukazuje model, kterému žehná a který připomíná a definuje v následujícím verši.

Gn 18:19: " *Neboť jsem si ho vyvolil, aby svým synům a svému domu po něm přikázal zachovávat Hospodinovu cestu ve spravedlnosti a spravedlnosti; přízeň Abrahamovi zaslíbení, která mu dal...* "

To, co Bůh popisuje v tomto verši, má velký rozdíl oproti Sodomě, kterou zničí. Až do konce světa budou jeho vyvolení jako tento popis: držet se cesty YaHWéH spočívá v praktikování spravedlnosti a práva; pravou spravedlnost a pravou spravedlnost, kterou Bůh postaví na textech zákona, aby učil svůj lid Izrael. Respekt k těmto věcem bude podmínkou, aby Bůh respektoval své sliby požehnání.

Gn 18:20: " *A Hospodin řekl: Křik proti Sodomě a Gomoře sílí a jejich hřích je veliký.* "

Bůh vynáší tento soud nad Sodomou a Gomořou, městy králů, kterým Abraham přišel na pomoc, když byli napadeni. Ale bylo to také v Sodomě, kde se jeho synovec Lot rozhodl usadit se svou rodinou a svými služebníky. Bůh zná pouto připoutanosti, které má Abraham ke svému synovci, a proto znásobuje formy pozornosti vůči starému muži, aby mu oznámil své záměry. A k tomu se snižuje na úroveň člověka, aby se co nejvíce polidštil, aby se dostal na úroveň lidského uvažování Abrahama, jeho služebníka.

Gn 18:21: „ *Proto sestoupím a uvidím, zda jednali zcela podle zprávy, která mi přišla; a pokud ne, budu to vědět.* "

Tato slova jsou v rozporu se znalostí Sářiných myšlenek, protože Bůh nemůže ignorovat míru nemravnosti dosažené v těchto dvou městech roviny a jejich hojnou prosperitu. Tato reakce odhaluje péči, kterou věnuje tomu, aby jeho věrný služebník přijal spravedlivý rozsudek jeho soudu.

Gn 18:22: „ *Ti muži odešli a šli do Sodomy. Ale Abraham stále stál v přítomnosti YaHWéH.* ”

Oddělení návštěvníků zde Abrahamovi umožňuje identifikovat mezi nimi živého Boha, YaHWéH, přítomného s ním v prostém lidském vzhledu, který vybízí k výměně slov. Abraham dostane odvahu do té míry, že se zapletl s Bohem do jakési dohody, aby získal spásu dvou měst, z nichž jedno obývá jeho drahý synovec Lot.

Gn 18:23: " *Abraham přistoupil a řekl: Chceš také zahubit spravedlivého s bezbožnými? »*

Otázka, kterou položil Abraham, je oprávněná, protože lidstvo ve svých kolektivních akcích spravedlnosti způsobuje smrt nevinných obětí, které se nazývají vedlejší škody. Ale pokud lidstvo nedokáže rozlišit, Bůh to dokáže. A poskytne o tom důkaz Abrahamovi a nám, kdo čteme jeho biblické svědectví.

Gen.18:24: " *Snad je uprostřed města padesát spravedlivých: Zničíš je také a neodpustíš městu kvůli padesáti spravedlivým, kteří jsou uprostřed něj?* " »

Abraham je ve své jemné a láskyplné duši plný iluzí a představuje si, že v těchto dvou městech je možné najít alespoň 50 spravedlivých lidí, a těchto 50 možných spravedlivých vyzývá, aby získali od Boha milost dvou měst v zemi.

samotné jméno jeho dokonalé spravedlnosti, která nemůže udeřit nevinného s viníkem.

Gn 18:25: „ *Usmrtit spravedlivého s bezbožným, aby bylo se spravedlivým jako s bezbožným, ať je to od vás daleko! Daleko od tebe ! Nebude ten, kdo soudí celou zemi, vykonávat spravedlnost? »*

Abraham tedy uvažuje o vyřešení problému tím, že připomene Bohu, co nemůže udělat, aniž by popřel svou osobnost, která je tak spjata se smyslem pro dokonalou spravedlnost.

Gn 18:26: " *A Hospodin řekl: Jestliže najdu v Sodomě uprostřed města padesát spravedlivých, odpustím kvůli nim celému městu .* "

S trpělivostí a laskavostí nechal YaHWéH Abrahama mluvit a ve své odpovědi mu dává za pravdu: pro 50 spravedlivých nebudou města zničena.

Gn 18:27: " *Abraham odpověděl: "Hle, odvážil jsem se promluvit k Hospodinu, já, který jsem prach a popel ."*

Je to myšlenka na „ *prach a popel* “, že po zničení dvou měst v údolí zůstanou bezbožní muži? Přesto Abraham vyznává, že on sám není nic jiného než „ *prach a popel* “.

Gn 18:28: „ *Možná bude chybět pět z padesáti spravedlivých, protože pět zničíte celé město? A Hospodin řekl: Nezničím to, najdu-li tam čtyřicet pět spravedlivých .*

Abrahamova smělost ho povede k tomu, že bude pokračovat ve vyjednávání tím, že pokaždé sníží počet vyvolených, které se případně najdou, a zastaví se ve verši 32 na počtu deseti spravedlivých. A pokaždé Bůh udělí svou milost kvůli počtu, který navrhl Abraham.

Gn 18:29: „ *Abraham k němu dále mluvil a řekl: Možná tam bude čtyřicet spravedlivých. A Hospodin řekl: Pro těch čtyřicet nic neudělám .*

Gn 18:30: " *Abraham řekl: Nehněvej se Hospodin, a já promluvím." Snad tam bude třicet spravedlivých. A Hospodin řekl: Nic neudělám, najdu-li tam třicet spravedlivých .*

Gn 18:31: " *Abraham řekl: Hle, odvážil jsem se promluvit k Hospodinu." Možná tam bude dvacet spravedlivých. A Hospodin řekl: Nezničím to kvůli těm dvaceti .*

Gn 18:32: " *Abraham řekl: Nehněvej se Hospodin a nebudu mluvit více než tentokrát." Možná tam bude deset spravedlivých. A Hospodin řekl: Nezničím to kvůli těmto deseti spravedlivým .*

Zde končí vyjednávání Abrahama, který chápe, že je třeba stanovit hranici, za kterou by jeho naléhání bylo nerozumné. Zastaví se u počtu deseti spravedlivých. Optimisticky věří, že v těchto dvou zkorumpovaných městech se musí najít takový počet spravedlivých lidí, pokud počítáme jen Lota a jeho příbuzné.

Gn 18:33: „ *Když skončil s Abrahamem, Hospodin odešel. A Abraham se vrátil do svého příbytku .* "

Pozemské setkání dvou přátel, jednoho nebeského a Všemohoucího Boha a druhého, člověka, prachu země, končí a každý se vrací ke svému zaměstnání. Abraham směrem ke svému obydlí a YaHWéH směrem k Sodomě a Gomoře, na které dopadne jeho ničivý soud.

Abrahám ve své výměně s Bohem odhalil svůj charakter, který je k obrazu Božímu, který se zajímá o to, aby se naplnila pravá spravedlnost a zároveň dal životu jeho silnou vzácnou hodnotu. To je důvod, proč vyjednávání jeho služebníka mohlo jen potěšit a rozradostnit srdce Boží, které plně sdílí jeho city.

Genesis 19

Oddělení v případě nouze

Gn 19:1: „ *Ti dva andělé přišli do Sodomy večer; a Lot seděl u brány Sodomy. Když je Lot uviděl, vstal jim vstříc a padl tváří k zemi .* ”

V tomto chování poznáváme dobrý vliv Abrahama na jeho synovce Lota, protože projevuje stejnou ohleduplnost vůči procházejícím návštěvníkům. A dělá to s o to větší pozorností, že zná špatnou morálku obyvatel města Sodoma, ve kterém se usadil.

Gn 19:2: " *Potom řekl: Hle, páni moji, vejděte prosím do domu svého služebníka a přenocujte tam." umyjte si nohy; vstaneš brzy ráno a budeš pokračovat v cestě. Ne, odpověděli, strávíme noc na ulici .* ”

Lot si dává za povinnost vítat lidi procházející jeho domovem, aby je ochránil před nestydatými a zlomyslnými činy zkorumpovaných obyvatel. Nacházíme stejná uvítací slova, která Abram pronesl ke svým třem návštěvníkům. Lot je skutečně spravedlivý muž, který se nenechal zkazit soužitím se zvrácenými bytostmi tohoto města. Dva andělé přišli zničit město, ale než je zničí, chtějí zmást zlovolnost obyvatel tím, že je přistihnou při činu, v aktivní demonstraci jejich ničemnosti. A k dosažení tohoto výsledku jim stačí, když stráví noc na ulici, aby je Sodomité napadli.

Gn 19:3: „ *Ale Lot na ně tolik naléhal, že k němu přišli a vešli do jeho domu. Uspořádal jim hostinu a upekl nekvašené chleby. A jedli .* ”

Lotovi se je proto podaří přesvědčit a oni přijmou jeho pohostinnost; což mu stále dává příležitost prokázat svou štedrost, jako to dělal Abraham před ním. Tato zkušenost je učí objevovat krásnou duši Lota, spravedlivého muže uprostřed nespravedlivých.

Gn 19:4: „ *Ještě nešli spát, když obyvatelé města, obyvatelé Sodomy, obklíčili dům, od dětí až po starce; celá populace běžela .* ”

Ukázka ničemnosti obyvatel předčí očekávání dvou andělů, protože je přicházejí hledat i do domu, kde je Lot přivítal. Všimněte si úrovně nakažlivosti této špatnosti: „ *od dětí po staré lidi* “. Rozsudek YaHWéH je tedy zcela oprávněný.

Gn 19:5: " *Zavolali Lota a řekli mu: "Kde jsou muži, kteří k tobě přišli této noci?" Přiveď je k nám, ať je poznáme .* ”

Naivní lidé mohou být záměry Sodomitů oklamáni, protože nejde o žádost o seznámení, ale o poznání v biblickém smyslu výrazu příkladu „Adam poznal svou ženu a ta porodila syna“. Zkaženost těchto lidí je proto úplná a bez nápravy.

Gn 19:6: " *Lot k nim vyšel ke dveřím domu a zavřel za sebou dveře .* ”

Odvážný Lot, který sám spěchá, aby se setkal s ohavnými bytostmi a který se stará o to, aby za sebou zavřel dveře svého domova, aby ochránil své návštěvníky.

Gn 19:7: „*A řekl: Moji bratři, prosím, nečiňte zle; »*

Dobrý člověk nabádá bezbožné, aby nepáchali zlo. Říká jim „bratři“, protože jsou to muži jako on a uchoval si v sobě naději, že některé z nich zachrání před smrtí, ke které je jejich chování směřuje.

Gn 19:8: „*Hle, mám dvě dcery, které nikdy nepoznaly muže; Přivedu je k vám ven a vy si s nimi můžete dělat, co chcete. Jen těm mužům nic nedělejte, protože přišli do stínu mé střechy .*”

Pro Lota dosáhlo chování Sodomitů výšek, kterých se v této zkušenosti nikdy předtím nedosáhlo. A aby ochránil své dva návštěvníky, přichází nabídnout místo nich své dvě ještě panenské dcery.

Gn 19:9: „*Řekli: Odejďte! Znovu řekli: Tento přišel jako cizinec a chce působit jako soudce! No, uděláme vám to hůř než oni. A násilím na Lota přistoupili, aby vylomili dveře .*”

Lotova slova shromážděnou smečku neuklidní a tyto monstrózní bytosti se prý chystají udělat horší věci jemu než jim. Poté se pokusí vylomit dveře.

Gn 19:10: " *Muži vztáhli ruce a přivedli k nim Lota do domu a zavřeli dveře .*"

Když je sám odvážný Lot v nebezpečí, andělé zasáhnou a přivedou Lota dovnitř domu.

Gn 19:11: " *A oslepili ty, kteří byli u dveří domu, od nejmenšího po největšího, takže se marně snažili najít dveře .*"

Venku jsou nejbližší vzrušení lidé oslepeni; obyvatelé domu jsou tedy chráněni.

Gn 19:12: „*Ti muži řekli Lotovi: Koho tu ještě máš? Zetě, syny a dcery a vše, co vám ve městě patří, vyved'te je z tohoto místa .*"

Lot našel přízeň v očích andělů a Boha, který je poslal. Aby byl jeho život zachráněn, musí „**vypadnout**» města a údolí roviny, protože andělé zničí obyvatele tohoto údolí, které se stane zónou ruin jako město Aj. Oběť andělů se vztahuje na vše, co k němu patří v živých lidských tvorech.

V tomto tématu **odloučení je** božský příkaz „**vyjít ven**“ trvalý. Protože nabádá své tvory, aby **se oddělili** od zla ve všech jeho formách, jako jsou falešné křesťanské církve. Ve Zjevení 18:4 nařizuje svým vyvoleným, aby „**šli ven**» „*Babylonu velkého*“, což se týká zaprvé katolického náboženství a zadruhé mnohotvárného protestantského náboženství, pod jehož vlivem zůstali až do této chvíle. A stejně jako u Lota bude jejich život zachráněn pouze tím, že okamžitě uposlechnou Boží příkaz. Protože jakmile bude vyhlášen zákon, který učiní nedělní odpočinek prvního dne povinným, skončí doba milosti. A pak už bude pozdě změnit svůj názor a postoj k tomuto problému.

Zde upozorňuji na nebezpečí, které představuje odkládání nutného rozhodování na později. Náš život je křehký, můžeme zemřít kvůli nemoci, nehodě nebo útoku, věci, které se mohou stát, pokud Bůh neocení naši pomalost reagovat, a v tomto případě konec času kolektivní milosti ztrácí veškerou svou důležitost. , protože kdo zemře před ní, umírá ve své nespravedlnosti a ve svém

odsouzení Bohem. Pavel si je tohoto problému vědom a říká v Žid 3:7-8: „*Uslyšíte-li dnes jeho hlas, nezatvrzujte svá srdce jako při vzpouře...*“. Vždy je tedy naléhavé odpovědět na Boží nabídku a Pavel zastává tento názor podle Židům 4:1: „*Bojme se tedy, dokud ještě trvá zaslíbení vstoupit do jeho odpočinku, že kdokoli z vás Zdá se, že nepřišel příliš pozdě .*“

Gn 19:13: „*Neboť toto místo zničíme, protože křik proti jeho obyvatelům je veliký před Hospodinem. YaHWéH nás poslal, abychom to zničili .*“

Tentokrát se čas krátí, andělé oznámili Lotovi důvod své přítomnosti v jeho domě. Město musí být rychle zničeno rozhodnutím YaHWéH.

Gn 19:14: „*Lot vyšel a promluvil ke svým zeťům, kteří mu vzali dcery: Vstaňte, řekl, odejděte z tohoto místa; neboť YaHWéH zničí město. Ale v očích jeho zeťů se zdálo, že si dělá legraci .*“

Lotovi zeťové rozhodně nebyli na úrovni špatnosti ostatních Sodomitů, ale pro spasení se počítá pouze víra. A evidentně ho neměli. Víra jejich tchána je nezajímala a náhlá myšlenka, že Bůh YaHWéH je připraven zničit město, byla pro ně prostě neuvěřitelná.

Gn 19:15: „*Od úsvitu naléhali andělé Lota: "Vstaň, vezmi svou ženu a své dvě dcery, které tu jsou, abys nezhynul v ruinách města. "*“

Zničení Sodomy vede k srdcervoucím **rozchodům** , které odhalují víru a absenci víry. Lotovy dcery si musí vybrat, zda budou následovat svého otce nebo svého manžela.

Gn.19:16: „*A když otálel, muži ho vzali za ruku, jeho, jeho ženu a jeho dvě dcery, protože ho Hospodin ušetří; Odvedli ho a nechali za městem .*“

V této akci nám Bůh ukazuje „*značku vzatou z ohně*“. Ještě jednou je to pro spravedlivého Lota, že Bůh zachraňuje s ním jeho dvě dcery a jeho manželku. Takto vytržení z města se ocitnou venku, svobodní a živí.

Gn 19:17: „*Když je vyvedl, jeden z nich řekl: „Zachovej si život; neohlížej se za sebe, ani se nezastavuj na celé pláni; uteč na horu, abys nezhynul .*“

Spása bude na hoře, volba ponechána na Abrahamovi. Lot tak může pochopit a litovat své chyby, když si vybral plán a její prosperitu. Jde mu o život a bude si muset pospíšit, pokud chce být v bezpečí, až boží oheň zasáhne údolí. Je mu nařízeno neohlížet se. Rozkaz je třeba brát doslova a obrazně. Budoucnost a život leží před těmi, kdo přežili Sodomu, protože za nimi brzy nebude nic jiného než rozžhavené trosky zapálené sirnými kameny hozenými z nebe.

Gn 19:18: „*Lot jim řekl: Ach! ne, Pane! »*

Rozkaz vydaný andělem Lota děsí.

Gn 19:19: „*Hle, našel jsem milost ve tvých očích a ty jsi mi prokázal velikost svého milosrdenství, když jsi mi zachránil život; ale nemohu uniknout na horu, než mě postihne neštěstí, a zahynu .*“

Lot zná tento kraj, kde žije, a ví, že dostat se na horu mu zabere hodně času. To je důvod, proč prosí anděla a nabízí mu jiné řešení.

Gn 19:20: „*Hle, toto město je dost blízko, abych se do něj uchýlil, a je malé. Ach ! že tam můžu utéct,... není to málo?... a že moje duše žije! »*

Na konci údolí je Tsoar, slovo, které znamená malý. Přežila tragédii údolí, aby mohla sloužit jako útočiště pro Lota a jeho rodinu.

Gn 19:21: " *A řekl mu: Hle, i já tobě uděluji tuto milost a nezničím město, o kterém mluvíš .* "

Přítomnost tohoto města stále svědčí o této dramatické epizodě, která postihla města v údolí nížiny, kde se nacházela dvě města Sodoma a Gomora.

Gn 19:22: „ *Pospěšte si a uchovejte se tam, neboť nemohu nic dělat, dokud tam nepřijdete. Proto bylo tomuto městu dáno jméno Zoar .* "

Anděl je nyní závislý na jeho dohodě a počká, až Lot vstoupí do Zoaru, aby udeřil do údolí.

Gn 19:23: " *Slunce vycházelo na zemi, když Lot vstoupil do Sóaru .* "

Pro Sodomity jako by byl ohlašován nový den za krásného východu slunce; den jako každý jiný...

Gn 19:24: " *Pak Hospodin přšel sírou a ohněm z nebe na Sodomu a na Gomoru od Hospodina .* "

Tento zázračný božský čin získal mocné svědectví díky objevům adventistického archeologa Rona Wyatta. Identifikoval místo města Gomora, jehož obydlí se opírala o sebe na západním svahu hory, která lemují toto údolí. Podloží tohoto místa je tvořeno sirnými kameny, které se při vystavení ohni vznítí dodnes. Božský zázrak je tak plně potvrzen a hoděn víry vyvolených.

Na rozdíl od toho, co se často myslelo a říkalo, Bůh nepovolal ke zničení tohoto údolí jadernou energii, ale kameny ze síry a čisté síry, odhadované na 90% čistotu, což je podle odborníků výjimečné. Nebe nenese mraky síry, takže mohou říci, že toto zničení je dílem Boha stvořitele. Může vytvořit jakoukoli hmotu podle svých potřeb, protože stvořil zemi, nebe a vše, co obsahují.

Gn 19:25: " *Zničil ta města a celou rovinu a všechny obyvatele měst a rostliny země .* "

Co může přežít na místě vystaveném dešti kamenů planoucí síry? Nic, kromě kamenů a sirných kamenů, které jsou stále přítomné.

Gn 19:26: " *Lotova žena se ohlédla a stala se solným sloupem .* "

Toto ohlédnutí Lotovy ženy odhaluje lítost a trvalý zájem o toto prokleté místo. Tento stav myslí se Bohu nelíbí a dává to najevo tím, že své tělo proměňuje v solný sloup, obraz absolutní duchovní sterility.

Gn 19:27: " *Abraham vstal časně ráno, aby šel na místo, kde stál před Hospodinem .* "

Abraham, aniž by si byl vědom dramatu, které se odehrálo, přichází k dubu Mamre, kde přivítal své tři návštěvníky.

Gn 19:28: „ *Pohlédl na Sodomu a Gomoru a na celé území té roviny; a hle, viděl ze země stoupat kouř jako kouř z pece .* "

Hora je vynikající observatoř. Abraham ze své výšky dominuje kraji a ví, kde se nachází údolí Sodoma a Gomora. Pokud je půda místa stále žhnoucí ohniště, stoupá nad ním štiplavý kouř způsobený sírou a spotřebou veškerého materiálu nasbíraného ve městě člověkem. Místo je odsouzeno k sterilitě až do konce světa. Najdeme tam jen skály, kameny, sirné kameny a sůl, hodně soli, která podporuje sterilitu půdy.

Gn 19:29: „ *Když Bůh ničil města na rovině, vzpomněl si na Abrahama; a způsobil, že Lot unikl uprostřed neštěstí, čímž vyvrátil města, kde se Lot usadil .* "

Toto objasnění je důležité, protože nám odhaluje, že Bůh zachránil Lota jen proto, aby potěšil Abrahama, svého věrného služebníka. Nepřestal mu proto vyčítat jeho volbu pro prosperující údolí a jeho zkažená města. A to potvrzuje, že byl skutečně zachráněn před osudem, který Sodoma znala jako „značku vytrženou z ohně“, nebo-li velmi přesně.

Gn 19:30: „ *Lot odešel ze Sóaru do výšin a usadil se na hoře se svými dvěma dcerami, protože se bál zůstat v Sóaru. On a jeho dvě dcery žil v jeskyni .* ”

Potřeba **oddělení** je nyní Lotovi jasná. A je to on, kdo se rozhodne nezůstat v Sóaru, který, i když „malý“, byl také osídlen lidmi, kteří byli před Bohem zkažení a hříšní. Na druhou stranu jde na horu a daleko od jakéhokoli pohodlí žije se svými dvěma dcerami v jeskyni, přirozeném bezpečném úkrytu, který nabízí Boží stvoření.

Gn 19:31: *Starší řekl mladšímu: Náš otec je starý; a v zemi není žádný muž, který by k nám přišel, podle zvyku všech zemí .* ”

Na iniciativách dvou Lotových dcer není nic skandálního. Jejich motivace je ospravedlněna a schválena Bohem, protože jednájí s cílem dát potomstvo svému otci. Bez této motivace by byla iniciativa incestní.

Gn 19:32: " *Pojďte, dejte svému otci pít víno a lehněme si s ním, **abychom zachovali rod svého otce .*** ”

Gn 19:33: „ *Tak dali svému otci té noci pít víno; a nejstarší šla spát ke svému otci: nevyšiml si ani toho, kdy si lehla, ani když vstala ...* “

Gn 19:34: „ *Druhého dne řekl starší mladšímu: Hle, minulou noc jsem spal se svým otcem; nechme ho ještě dnes v noci napít vína a jdeme s ním spát, **abychom zachovali rod našeho otce .*** ”

Gn 19:35: „ *Té noci dali svému otci znovu pít víno; a nejmladší s ním šel spát: nevyšiml si, ani když si lehla, ani když vstávala .* ”

Lotovo naprosté bezvědomí v této akci dává přístupu obraz umělého oplodnění aplikovaného na zvířata a lidské bytosti v naší konečné době. Není tu sebemenší hledání potěšení a ta věc není o nic víc šokující než spojení bratrů a sester na počátku lidstva.

Gn 19:36: " *Dvě Lotovy dcery otěhotněly se svým otcem .* ”

U těchto dvou Lotových dcer zaznamenáváme výjimečné vlastnosti sebeobětování ve prospěch otcovy cti. Jako neprovdané matky budou své dítě vychovávat samy, oficiálně bez otce, a zřikají se tak braní manžela, druha, družku.

Gn 19:37: " *Prvorozený porodil syna a dal mu jméno Moáb; je otcem Moábců až do dnešního dne .* ”

Gn 19:38: " *Nejmladší také porodila syna a dal mu jméno Ben Ammi; je otcem Ammonitů až do dnešního dne .* ”

V proroctví Daniela 11:41 najdeme zmínku o potomcích dvou synů: „ *Vejde do nejkrásnější země a mnozí padnou; ale Edom, **Moáb** a přední syn **Ammon** budou z jeho ruky vysvobozeni .* ” Tělesné a duchovní pouto tedy spojí tyto potomky s Izraelem založeným na Abrahamovi, kořen hebrejského lidu po Heberovi. Ale tyto společné kořeny podnítl hádky a postaví tyto potomky proti národu Izrael. V Sofonjášovi 2:8 a 9 Bůh prorokuje neštěstí pro Moáb a syny Ammon: „ *Slyšel jsem hanobení Moaba a urážky synů Ammon, když zlořečili mému lidu a arogantně povstali proti jeho hranicím. To je důvod, proč jsem*

naživu! praví Hospodin zástupů, Bůh Izraele, Moáb bude jako Sodoma a synové Ammon jako Gomora, místo pokryté trním, solný důl, věčná poušť; zbytek mého lidu je vydrancuje, zbytek mého národa je bude vlastnit ."

To dokazuje, že Boží požehnání bylo pouze na Abrahamovi a že ho nesdíleli jeho bratři narození od stejného otce Teracha. Pokud mohl Lot těžit z Abrahamova příkladu, nebude tomu tak pro jeho potomky narozené z jeho dvou dcer.

Genesis 20

Oddělení postavením proroka Božího

Po obnovení zkušenosti s faraónem, o níž se píše v Genesis 12, představuje Abraham svou manželku Sáru jako svou sestru Abimelechovi, králi Geraru (dnešní Palestina poblíž Gazy). Boží reakce, která ho potrestá, ho opět přiměje zjistit, že manžel Sarah je jeho prorok. Síla a strach z Abrahama se tak rozšířily po celém regionu.

Genesis 21

Oddělení legitimního a nelegitimního

Odloučení skrze **obět'** toho, co milujeme

Gn 21:1: " *A Hospodin navštívil Sáru, jak mluvil, a Hospodin Sáře učinil, jak mluvil.*" »

Touto návštěvou Bůh ukončí Sarahinu dlouhou neplodnost.

Gn 21:2: „ *A Sára počala a porodila Abrahamovi syna v jeho stáří, v určený čas, o kterém k němu Bůh mluvil.* »

Iz.55:11 to potvrzuje: „ *Tak je to s mým slovem, které vychází z mých úst: nevrátí se ke mně prázdné, aniž bych vykonal mou vůli a uskutečnil své plány* “; zaslíbení dané Abrahamovi je dodrženo, verš je tedy oprávněný. Tento syn přichází na svět poté, co Bůh oznámí jeho narození. Bible ho představuje jako „syna zaslíbení“, což z Izáka dělá prorocký typ mesiášského „Syna Božího“: Ježíše.

Gn 21:3: " *A Abraham nazval jméno svého syna, který se mu narodil a kterého mu porodila Sára, Izák.*" »

Jméno Izák znamená: směje se. Abraham i Sára se zasmáli, když slyšeli, jak Bůh oznamuje jejich budoucího syna. Pokud je smích radosti pozitivní, není tomu tak u posměšného smíchu. Ve skutečnosti oba manželé reagovali stejně jako oběti lidských předsudků. Protože se smáli při pomyšlení na lidské reakce svého okolí. Od potopy se délka života výrazně zkrátila a pro lidi znamená věk 100 let pokročilá stáří; ten, kde od života očekáváme málo. Ale věk neznamená nic v kontextu vztahu s Bohem stvořitelem, který stanovuje meze všech věcí. A

Abraham to ve své zkušenosti objevuje a dostává prostřednictvím Boha bohatství, čest a otcovství, tentokrát legitimní.

Gn 21:4: „ *A Abraham obřezal svého syna Izáka, když mu bylo osm dní, jak mu Bůh přikázal.* »

Na druhé straně je legitimní syn obřezán. Boží příkaz je uposlechnut.

Gn 21:5: „ *A Abrahamovi bylo sto let, když se mu narodil jeho syn Izák.* »

Ta věc je pozoruhodná, ale ne podle předpotopních měřítek.

Gn 21:6: „ *Sára řekla: Bůh mi dal důvod k smíchu; kdo to uslyší, bude se smát se mnou.* »

Sarah považuje situaci za směšnou, protože je člověkem a obětí lidských předsudků. Ale tato touha smát se také odráží nečekanou radost. Stejně jako její manžel Abraham získává možnost porodit ve věku, kdy si to z hlediska lidské normality již nelze představit.

Gn 21:7: „ *A řekla: Kdo by řekl Abrahamovi: Sára bude kojit syny? Nebo jsem mu porodila syna v jeho stáří.* »

Ta věc je skutečně výjimečná a zcela zázračná. Když se na tato slova Sáry podíváme na prorocké úrovni, můžeme vidět v Izákovi syna, který prorokuje novou smlouvu v Kristu, zatímco Izmael prorokuje syna první smlouvy. Svým odmítnutím Krista Ježíše bude tento přirozený syn narozený podle těla znamením obřizky Bohem odmítnut ve prospěch křesťanského syna vybraného prostřednictvím víry. Stejně jako Izák se i zakladatel nové smlouvy Kristus zázračně narodí, aby zjevil a zastupoval Boha v lidském vzhledu. Naproti tomu Ismael je koncipován výhradně na tělesných základech a přísně lidských chápáních.

Gn 21:8: „ *A dítě vyrostlo a bylo odstaveno; A Abraham uspořádal velikou hostinu v den, kdy byl Izák odstaven.* »

Z kojeneho dítěte se stane dospívající dítě a otci Abrahamovi se otevírá budoucnost plná příslibů a štěstí, které radostně oslavuje.

Gn 21:9: „ *A Sára viděla syna Egyptanky Hagar, kterého porodila Abrahamovi, jak se směje; a řekla Abrahamovi :*

Smích jednoznačně zaujímá v životě pozhnaného páru velké místo. Ismaelova nevraživost a žárlivost vůči Izákovi, legitimnímu synovi, ho vede k smíchu a zesměšňování. Pro Sarah byla dosažena hranice únosnosti: po matčině výsměchu přichází výsměch syna; Tohle je moc.

Gn 21:10: „ **Vyžeň tuto služebnou a jejího syna; nebo syn této služebnice nebude dědit s mým synem, s Izákem.** »

Chápeme Sarahino podráždění, ale podívej se se mnou výše. Sára prorokuje nehodnost prvního spojení, které nezdědí s vyvolenými nové, založené na víře ve spravedlnost Krista Ježíše.

Gn 21:11: „ *A bylo to velmi zlé v očích Abrahama pro jeho syna.* »

Abraham nereaguje jako Sarah, protože jeho pocity sdílí jeho dva synové. Narození Izáka neodstraní 14 let náklonnosti, která ho váže k Izmaelovi.

Gn 21:12: „ *Bůh řekl Abrahamovi: „Ať se ti to nestane zlé kvůli dítěti a kvůli tvé otrokyni. Ve všem, co ti Sára řekla, poslouvej její hlas, neboť v Izákovi budeš nazýván semenem.* »

V tomto poselství Bůh připravuje Abrahama, aby přijal odcizení Izmaela, svého nejstaršího syna. Toto **oddělení** je v Božím prorockém projektu; protože prorokuje selhání staré Mojžíšovy smlouvy. Jako útěchu v Izákovi rozmnoží své potomky. A naplnění tohoto Božího slova bude prostřednictvím ustanovení nové smlouvy, kde budou „ vyvolení “ „ povolání “ poselstvím věčného Božího evangelia v Ježíši Kristu.

Izák tak bude paradoxně patriarchou staré smlouvy a je to především v Jákobovi, jeho synovi, že podle těla a znamení obřizky bude na svých základech založen Boží Izrael. Ale paradoxem je, že tentýž Izák pouze prorokuje poučení o nové smlouvě v Kristu.

Gn 21:13: „ *A také ze syna služebnice učiním národ, protože je vaším semenem.* »

Ismael je patriarchou mnoha národů Blízkého východu. Dokud se Kristus neobjevil pro svou pozemskou spásnou službu, patřila duchovní legitimita výhradně potomkům těchto dvou synů Abrahamových. Západní svět žil v mnoha formách pohanství, ignoroval existenci velkého Boha stvořitele.

Gn 21:14: „ *A Abraham vstal časně ráno, vzal chléb a měch vody a dal je Hagar, položil je na její rameno, dal jí to dítě a poslal ji pryč. A šla a toulala se po poušti Bersabé.* »

Boží zásah Abrahama uklidnil. Ví, že nad Hagar a Ismaelem bude bdít sám Bůh a souhlasí s tím, že se od nich **oddělí**, protože důvěřuje Bohu, že je ochrání a povede. Neboť on sám byl dosud chráněn a veden Ním.

Gn 21:15: " *A když se voda v měchu vyčerpala, hodila dítě pod jeden z keřů.* "

V poušti Beersheba se odnesená voda rychle spotřebuje a bez vody vidí Hagar smrt pouze jako konečný výsledek své nešťastné situace.

Gn 21:16: „ *šel a posadil se naproti, na dosah luku; neboť řekla: Ať nevidím to dítě umírat. A ona seděla naproti, pozvedla hlas a plakala.* »

V této extrémní situaci Hagar podruhé prolévá slzy před Boží tváří.

Gn 21:17: „ *A Bůh uslyšel hlas dítěte a anděl Boží zavolal z nebe Hagar a řekl jí: Co je ti, Hagar? Nebojte se, protože Bůh slyšel hlas dítěte tam, kde je.* »

A podruhé Bůh zasahuje a promlouvá k ní, aby ji uklidnil.

Gn 21:18: „ *Vstaň, zvedni dítě a vezmi ho do ruky; neboť z něho učiním velký národ.* »

Připomínám vám, že dítě Ismael je teenager ve věku 15 až 17 let, ale přesto je to dítě podřízené své matce Hagar a ti dva už nemají vodu k pití. Bůh chce, aby podporovala svého syna, protože ho čeká mocný osud.

Gn 21:19: „ *A Bůh jí otevřel oči a spatřila studnici vody; I odešla, naplnila kůži vodou a dala dítěti pít.* »

Výsledkem zázraku nebo ne, tato studna vody se objeví v nezbytnou chvíli, aby dala Hagar a jejímu synovi chuť do života. A za svůj život vděčí mocnému Stvořiteli, který otevírá nebo uzavírá vizi a inteligenci věcí.

Gn 21:20: „ *Bůh byl s dítětem, vyrostlo, usadilo se na poušti a stalo se střelcem.* »

Poušť tedy nebyla prázdná, protože Ismael lovil zvířata, která zabíjel lukem, aby je snědl.

Gn 21:21: „ *A bydlel na poušti Paran; a jeho matka mu vzala ženu z egyptské země.* »

Pouto mezi Izmaelity a Egyptany proto posílí a časem se Ismaelovo soupeření s Izákem zvýší natolik, že se z nich stanou trvalé přirozené nepřátele.

Gn 21:22: „ *A stalo se toho času, že Abimelech a Pikol, velitel jeho vojska, promluvili k Abrahamovi a řekli; Bůh je s vámi ve všem, co děláte.* »

Zkušenosti způsobené představením Sáry jako jeho sestry, věci zaznamenané v Gn 20, naučily Abimelecha, že Abraham je prorok Boží. Nyní se ho bojí a bojí.

Gn 21:23: „ *A nyní mi zde při Bohu přísahej, že se mnou, ani s mými dětmi, ani s mými vnoučaty nebudete jednat křivě, podle laskavosti, kterou jsem vám prokázal, budete se mnou jednat a do země, ve které jste pobývali.* »

Abimelech už nechce být obětí Abrahamových triků a přeje si od něj získat pevné a rozhodné závazky k mírovému spojení.

Gn 21:24: „ *A Abraham řekl: Přísahám.* »

Abraham nemá s Abimelechem žádný špatný úmysl a může tak souhlasit s touto smlouvou.

Gn 21:25: „ *A Abraham pokáral Abimelecha kvůli studni s vodou, kterou Abimelechovi služebníci násilím zabrali.* »

Gn 21:26: „ *A Abimelech řekl: "Nevím, kdo to udělal, a neupozornil jsi mě na to, a já jsem o tom slyšel až dnes."* »

Gn 21:27: „ *A Abraham vzal ovce a dobytek, dal je Abimelechovi a oba uzavřeli smlouvu.* »

Gn 21:28: „ *A Abraham oddělil od stáda sedm mladých ovcí;* »

Abrahámův výběr „sedmi ovcí“ svědčí o jeho spojení s Bohem stvořitelem, kterého tak chce spojit se svým dílem. Abraham se usadil v cizí zemi, ale chce, aby plody jeho práce zůstaly jeho majetkem.

Gn 21:29: „ *A Abimelech Abrahamovi řekl: "Co je těch sedm mladých ovcí, které jsi oddělil?"* »

Gn 21:30: „ *A řekl: Vezmeš mi těchto sedm mladých ovcí z ruky, aby mi bylo na svědectví, že jsem tuto studnu vykopal.* »

Gn 21:31: „ *Nazvali to místo tedy Beer-šeba, protože tam oba přísahali.* »

Sporná studna byla pojmenována podle slova „šeba“, které je kořenem čísla „sedm“ v hebrejštině a které najdeme ve slově „šabat“, které označuje sedmý den, naši sobotu posvěcenou Bohem o týdenním odpočinku. od počátku svého pozemského stvoření. Aby se zachovala památka na toto spojení, byla studna nazývána „studna sedmi“.

Gn 21:32: „ *A uzavřeli smlouvu v Bersabé. I vstal Abimelech a Pikol, velitel jeho vojska, a vrátili se do země Pelištejců.* »

Gn 21:33: „ *A Abraham zasadil tamaryšek v Bersabé; a tam vzýval jméno Hospodina, Boha věčného.* »

Gn 21:34: „ *A Abraham pobýval dlouhou dobu v zemi Pelištejců.* »

Bůh pro svého služebníka zorganizoval podmínky míru a míru.

Genesis 22

Obětované odloučení otce a jediného syna

Tato kapitola 22 představuje prorocké téma Krista nabízeného jako oběť Bohem jako Otcem. Zobrazuje princip spásy připravovaný v tajnosti Bohem od počátku jeho rozhodnutí vytvořit naproti sobě svobodné, inteligentní a autonomní protějšky. Tato oběť bude cenou, kterou zaplatí za to, aby se mu jeho stvoření vrátila láska. Vyvolení budou ti, kteří odpovéděli na Boží očekávání s naprostou svobodou volby.

Gn 22:1: „*Po těchto věcech zkušel Bůh Abrahama a řekl mu: Abrahame! A on odpověděl: Tady jsem!*»

Abraham je velmi poslušný Bohu, ale jak daleko může tato poslušnost zajít? Bůh již zná odpověď, ale Abraham za sebou musí zanechat, jako svědectví pro všechny vyvolené, konkrétní důkaz své příkladné poslušnosti, která ho činí tak hodným lásky svého Boha, která z něj činí patriarchu, jehož potomstvo bude sublimováno narozením Krista Ježíše.

Gn 22:2: „*Bůh řekl: Vezmi svého syna, svého jediného syna, toho, kterého miluješ, Izáka; jdi do země Moria a obětuj ho tam jako zápalnou oběť na jedné z hor, o které ti budu vyprávět.*»

Bůh záměrně tlačí na to, co bolí, až na hranici únosnosti pro tohoto staříka starého muže. Bůh mu zázračně dopřál radost z toho, že se jemu a jeho zákonnému manželce Sarah narodil syn. Také před svým okolím skryje neuvěřitelnou Boží prosbu: „*Nabídněte svého jediného syna jako oběť*“. A Abrahamova pozitivní odpověď bude mít věčné důsledky pro celé lidstvo. Neboť poté, co Abraham souhlasil s obětováním svého syna, Bůh sám se již nebude moci vzdát svého plánu spásy; kdyby mohl uvažovat o tom, že to vzdá.

Všimněme si zajímavosti přesnosti: „*na jedné z hor, kterou vám povím*“. Toto přesné místo je naprogramováno k přijímání Kristovy krve.

Gn 22:3: „*Abraham časně ráno vstal, osedlal osla a vzal s sebou dva služebníky a svého syna Izáka. Naštípil dříví k zápalné oběti a vydal se na místo, které mu Bůh řekl.*»

Abrahám se rozhodl tento exces uposlechnout a se smrtí v duši zorganizoval přípravu krvavého obřadu nařízeného Bohem.

Gn 22:4: „*Třetího dne Abraham pozdvihl oči a spatřil to místo zdaleka.*»
Země Morija je tři dny chůze od místa, kde bydlí.

Gn 22:5: „*A Abraham řekl svým služebníkům: Zůstaňte zde s oslem.*“ *Já a mladý muž půjdeme tak daleko, abychom uctívali, a vrátíme se k vám.*»

Hrozný čin, který se chystá spáchat, nepotřebuje žádné svědky. On _ se proto **oddělí** od svých dvou služebníků, kteří budou muset čekat na jeho návrat.

Gn 22:6: „*Abraham vzal dříví k zápalné oběti, naložil je na svého syna Izáka a v ruce nesl oheň a nůž. A oba šli spolu.*»

V této prorocké scéně, stejně jako Kristus bude muset nést těžké „patibulum“, ke kterému budou přibita jeho zápěstí, je Izák naložen dřevem, které po zapálení pohltí jeho obětované tělo.

Gn 22:7: „ *Izák pak promluvil ke svému otci Abrahamovi: Otče můj! A on odpověděl: Tady jsem, můj synu! Izák odpověděl: Tady je oheň a dřevo; ale kde je beránek k zápalné oběti?* »

Izák byl svědkem mnoha náboženských obětí a právem je překvapen nepřítomností zvířete, které má být obětováno.

Gn 22:8: *Abraham řekl: Můj synu, Bůh si opatří beránka k zápalné oběti. A oba šli spolu.* »

Tato Abrahamova odpověď byla přímo inspirována Bohem, protože velkolepě prorokuje obrovskou oběť, kterou Bůh přinese tím, že se obětuje na ukřižování v lidském těle, a tak zajišťuje potřebu vyvolených hříšníků účinného a spravedlivého Spasitele v božské dokonalosti. Ale Abraham nevidí tuto spasitelnou budoucnost, tuto roli Krista Spasitele prorokovanou zvířetem obětovaným Jahvem, všemohoucím Bohu stvořiteli. Tato reakce mu jednoduše umožňuje získat čas, protože se s hrůzou dívá na zločin, který bude muset spáchat.

Gn 22:9: „ *Když přišli na místo, o kterém k němu Bůh mluvil, postavil tam Abraham oltář a upravil dřevo. Svázal svého syna Izáka a postavil ho na oltář na vrcholu dřeva.* »

Bohužel pro Abrahama před oltářem již neexistuje způsob, jak před Izákem skrýt, že je to on, kdo bude ovcí obětí. Pokud se otec Abraham projevil jako vznešený v tomto mimořádném přijetí, Izákovo poslušné chování je odrazem toho, čím by byl Ježíš Kristus ve své době: vznešený ve své poslušnosti a sebeobětování.

Gn 22:10: „ *A Abraham napřáhl ruku a vzal nůž, aby zabil svého syna.* »

Všimněte si, že Bůh, aby reagoval, čeká až do posledního konce zkoušky, aby vydal svědectví o své vyvolené skutečné hodnotě a autenticitě. „ *Nůž v ruce* “; zbývá jen zabít Izáka jako mnoho již obětovaných ovcí.

Gn 22:11: „ *Tehdy na něj zavolal anděl Hospodinův z nebe a řekl: Abrahame! Abrahame! A on odpověděl: Tady jsem!* »

Prokázání Abrahamovy poslušné víry je provedeno a dokonale provedeno. Bůh ukončí utrpení starého muže a jeho syna, který je tak hoden jeho a jeho lásky.

Všimněte si, že kdykoli je zavolán Bohem nebo jeho synem, Abraham vždy odpoví: „ *Tady jsem* “. Tato spontánní reakce, která z něj vyvěrá, svědčí o jeho velkorysé a otevřené povaze vůči bližnímu. Kromě toho je v kontrastu s postojem Adama, který se ocitl v situaci hříchu a který se skryl před Bohem, až do té míry, že mu Bůh musel říci: „ *Kde jsi?* ”.

Gn 22:12: „ *A anděl řekl: Nevztahuj na dítě svou ruku a nic mu nedělej; neboť nyní vím, že se bojíš Boha a svého jediného syna jsi mi neodepřel.* »

Prokázáním své věrné a poslušné víry může být Abraham v očích všech a až do konce světa být Bohem ukazován jako vzor pravé víry až do příchodu Krista, který ho inkarnuje. obrátit se v božskou dokonalost. Právě v tomto modelu dokonalé poslušnosti se Abraham stává duchovním otcem pravých věřících záchráněných prolitou krví Ježíše Krista. V této zkušenosti Abraham právě sehrál

roli Boha Otce, který jako skutečnou a smrtelnou oběť nabídne svého jediného syna jménem Ježíš Nazaretský.

Gn 22:13: „*Abraham pozdvihl oči a uviděl za sebou berana, drženého v keři za rohy; Abraham šel, vzal berana a obětoval jej jako zápalnou oběť místo svého syna.* »

V tomto bodě si Abraham může uvědomit, že jeho odpověď Izákovi, „*můj synu, Bůh si opatří beránka k zápalné oběti*“, byla inspirována Bohem, protože „*beránek*“, ve skutečnosti „*mladý beran*“, je skutečně „*poskytován*“ Bohem a nabízen jím. Všimněte si, že zvířata obětovaná YaHWéH jsou vždy muži kvůli odpovědnosti a nadvládě dané člověku, muži Adamovi. Kristus Vykupitel bude také muž.

Gn 22:14: „*Abraham nazval toto místo YaHWéH Jireh. Proto se dnes říká: Na hoře YaHWéH bude viděn.* »

Jméno „*YaHWéH Jireh*“ znamená: YaHWéH bude vidět. Přijetí tohoto jména je pravdivé prorocství, které oznamuje, že v zemi Moria bude velký neviditelný Bůh, který vzbuzuje strach a bázeň, spatřen v méně impozantním lidském vzhledu, aby přinesl a získal spásu vyvolených. A původ tohoto jmenování, obětování Izáka jako oběť, potvrzuje pozemskou službu „*Beránka Božího, který snímá hříchy světa*“. Vzhledem k Božímu zájmu o jeho úctu k reprodukováným a opakovaným typům a modelům je pravděpodobné a téměř jisté, že Abraham přinesl svou oběť právě na místě, kde měl být o 19 století později Ježíš ukřižován, na úpatí hory Golgota, mimo Jeruzalém, město, jen na čas, svaté.

Gn 22:15: „*Anděl Hospodinův podruhé zavolal Abrahama z nebe,*“

Tato hrozná zkouška bude poslední, kterou bude muset Abraham podstoupit. Bůh v něm našel hodného vzorného patriarchu poslušné víry a dal mu to poznat.

Gn 22:16: „*a řekl: Při sobě přísahám, slovo Hospodinovo! Protože jsi to udělal a nezadržel jsi svého syna, svého jediného syna,*“

Bůh zdůrazňuje tato slova „*tvůj jediný syn*“, protože prorokují jeho budoucí oběť v Ježíši Kristu podle Jana 3:16: „*Bůh tak miloval svět, že dal svého jednorozeného Syna, aby každý, kdo v něho věří, zahynout, ale mít život věčný.*“

Gn 22:17: „*Požehnám ti a rozmnožím tvé potomstvo jako hvězdy na nebi a jako písek na břehu moře; a vaši potomci budou vlastnit bránu svých nepřátel.* »

Pozornost! Abrahámovo požehnání se nedědí, je jen pro něj a každý muž či žena z jeho potomků si musí Boží požehnání zasloužit. Neboť Bůh mu slibuje početné potomstvo, ale z tohoto potomstva budou Bohem požehnáni pouze vyvolení, kteří budou jednat se stejnou věrností a stejnou poslušností. Potom můžete změřit veškerou duchovní nevědomost Židů, kteří se hrdě prohlašovali za syny Abrahama, a tedy za syny, kteří si zasloužili dědictví jeho požehnání. Ježíš je vyvrátil tím, že jim ukázal kameny a řekl, že z těchto kamenů může Bůh dát Abrahamovi potomky. A připsal je za otce, nikoli Abrahama, ale ďábla.

Při dobytí země Kanaán Jozue získá bránu svých nepřátel, z nichž první padla, bylo město Jericho. Nakonec s Bohem získají vyvolení svatí dveře k poslednímu nepříteli: „*Velkému Babylonu*“ podle různých učeních zjevených v Apokalypse Ježíše Krista.

Gn 22:18: „ V tvém potomstvu **budou požehnány** všechny národy země , protože **jsi uposlechl mého hlasu.** »

Jsou to skutečně „ všechny národy země “, protože nabídka spásy v Kristu je nabízena všem lidským bytostem, každého původu a všem lidem. Ale tyto národy také vděčí Abrahamovi za to, že byly schopny objevit božská orákula zjevená hebrejskému lidu vycházejícímu z egyptské země. Spasení v Kristu je dosaženo dvojitým požehnáním Abrahama a jeho potomstva reprezentovaného hebrejským lidem a Ježíšem Nazaretským, Ježíšem Kristem.

Je žádoucí v tomto verši jasně poznamenat požehnání a jeho příčinu: poslušnost schválenou Bohem.

Gn 22:19: „ Když se Abraham vrátil ke svým služebníkům, vstali a šli spolu do Bersabé; neboť Abraham bydlel v Bersabé. »

Gn 22:20: " Po těchto věcech bylo Abrahamovi oznámeno: Hle, i Milka porodila syny Náchorovi, tvému bratru. "

Následující verše jsou určeny k přípravě spojení s „ Rebekou “, která se stane ideální manželkou, kterou Bůh vybral pro věrného a poslušného Izáka. Bude vzata z Abrahamovy blízké rodiny v potomcích jeho bratra Nachora.

Gen.22:21: " Uc, jeho prvorozený, Buz, jeho bratr Kemuel, otec Arama ,"

Gn 22:22: „ Kesed, Hazo, Pildaš, Jidlaf a Bethuel. »

Gn 22:23: “ Betuel zplodil **Rebeku** . Toto je osm synů, které Milka porodila Náchorovi, Abrahamovu bratru . »

Gn 22:24: „ Jeho konkubína, jménem Reuma, také porodila Tebacha, Gahama, Tachaše a Maaku. "

Splnění zaslíbení daných Abrahamovi

Genesis 23 vypráví o smrti a pohřbu jeho manželky Sary v Hebronu, v jeskyni Machpela. Abraham se zmocnil pohřebiště na půdě Kanaánu, zatímco čekal, až Bůh dá celou zemi jeho potomkům asi o 400 let později.

Potom, v Gn 24, si Abraham stále zachovává roli Boha. Aby zůstal **oddělený** od místních pohanských národů, pošle svého služebníka na vzdálené místo ke své nejbližší rodině, aby našel manželku pro svého syna Izáka a nechají Boha, aby za ně vybral. Stejně tak Bůh vybere vyvolené, kteří budou představovat nevěstu Krista, Syna Božího. V tomto výběru s tím člověk nemá nic společného, protože iniciativa a soud patří Bohu. Boží volba je dokonalá, bezúhonná a účinná, jako Rebeka, vyvolená manželka, milující, inteligentní a krásného vzhledu a především duchovní a věrná; perla, kterou by měli hledat všichni duchovní muži, kteří si chtějí vzít ženu.

Jakuba a Ezaua

Později, podle Gen.25, je Rebeka původně neplodná jako Abramova žena Sarai před ní. Tato sdílená sterilita je způsobena skutečností, že obě ženy ponесou požehnané potomstvo Kristu, který sám bude Bohem zformován v lůně mladé panenské dívky jménem Marie. Tímto způsobem je linie Božího spásného projektu poznamenána jeho zázračným činem. Rebekah trpící touto přirozenou sterilitou apeluje na YaHWéH a získává od něj dvě dvojčata, která bojují v jejím lůně. Znepokojená se ptá Boha na tuto věc: „*A řekl jí YaHWéH : Dva národy jsou ve tvém lůně a dva národy se oddělí od tvého lůně; jeden z těchto lidí bude silnější než druhý a větší bude podléhat menšímu .*» Porodí dvě dvojčata. Kvůli jeho intenzivní chlupatosti a byl celý „červený“, odtud jméno „Edom“, které dostalo jeho potomstvo, nejstarší se jmenuje „Ezau“, což je jméno, které znamená „chlupatý“. Nejmladší se jmenuje „Jakub“, což znamená: „Podvodník“. Již tato dvě jména prorokují jejich osudy. „Velu“ prodá své prvorozenství nejmladšímu za šťavnatý pokrm „roux“ nebo červenou čočku. Prodává toto prvorozenství, protože podceňuje jeho reálnou hodnotu. Naopak duchovní „Podvodník“ prahne po tomto titulu, který není jen čestný, protože je s ním spojeno Boží požehnání. „Podvodník“ je typem těch násilnických lidí, kteří chtějí za každou cenu přinutit nebeské království, aby se ho zmocnilo, a Ježíš měl na paměti, že na toto téma mluvil. A když vidí tuto vroucí horlivost, srdce Boží se velmi raduje. Také škoda pro „Chlupatého“ a tím lépe pro „Podvodníka“, protože je to on, kdo se stane „Izraelem“ z Božího rozhodnutí. Nenechte se mýlit, Jákob není obyčejný podvodník a je to pozoruhodný muž, protože neexistuje žádný jiný biblický příklad jeho odhodlání získat Boží požehnání a podvádí pouze k dosažení tohoto cíle.“ Takže ho můžeme všichni napodobovat a věrné nebe bude mít radost. Ezau bude mít za své potomky lid „Edom“, jméno, které znamená „červený“, se stejným kořenem a významem jako Adam, tento lid bude protivníkem Izraele, jak oznámilo božské proroctví.

Upřesňuji, že barva „červená“ označuje hřích pouze v prorockých obrazech spásného projektu zjeveného Bohem a toto kritérium platí pouze pro herce jeho inscenací, jako je „Ezau“. V temných dobách středověku byly zabíjeny rusovlasé děti považované za zlé. To je důvod, proč, podotýkám, červená barva nečiní obyčejného člověka hříšnějším než bruneta nebo blondýna, protože hříšník

se pozná podle špatných skutků své víry. Má tedy pouze symbolickou hodnotu, že „červená“, barva lidské krve, je symbolem hříchu, podle Iz.1:18: „*Pojďte a prosme! říká YaHWéH. Jsou-li vaše hříchy jako šarlat, budou bílé jako sníh; jsou-li červené jako purpur, budou jako vlna.*» Podobně Ježíš ve své Apokalypse, svém Zjevení, spojuje červenou barvu s lidskými nástroji, které slouží, nevědomky či nevědomě, ďáblu, Satanovi, prvnímu hříšníkovi života stvořenému Bohem; příklady: „*červený kuň*“ ze Zjevení 6:4, „*červený nebo ohnivě červený drak*“ ze Zjevení 12:3 a „*šarlatové zvíře*“ ze Zjevení 17:3.

Nyní, když má Jákob toto prvorozenství, bude jako Abrahamův nástupce prožívat životní zkušenosti, které prorokují Boží plány.

Ze strachu před hněvem svého bratra Ezaua opustil svou rodinu z dobrého důvodu, podle Gn 27:24, protože se ho rozhodl zabít poté, co odvrátil požehnání svého umírajícího otce, „oklamaného“ vyvést z mysli Rebeky jeho manželky. Při tomto únosu odhalují dvě jména dvojčat jejich důležitost. Protože „*Tempeur*“ použil chlupatou kůži, aby oklamal Izáka, který oslepl, a tak se vydával za svého přirozeně „chlupatého“ staršího bratra. Duchovní lidé se navzájem podporují a Rebeka byla spíš jako Jákob než Ezau. V této akci Bůh odporuje lidské a tělesné volbě Izáka, který dal přednost Ezauovi, lovcí, který mu přinesl zvěř, které si vážil. A Bůh uděluje prvorozenství tomu, kdo je toho nejvíce hoden: Jákobovi podvodníkovi.

Když Jacob dorazí k Lábanovi, svému aramejskému strýci, Rebečině bratrovi, aby pro něj pracoval, zamiluje se do Ráchel, nejmladší, ale nejkrásnější z Lábanových dcer. Co neví, je, že v jeho skutečném životě ho Bůh nutí hrát prorockou roli, která musí prorokovat jeho spasitelný projekt. Po „sedmi letech“ práce na získání své milované Ráchel mu Laban vnucuje svou nejstarší dceru „Leah“ a dává mu ji za manželku. Aby získal a oženil se s Rachel, bude muset pro svého strýce pracovat „dalších sedm let“. V této zkušenosti „Jakub“ prorokuje, co bude muset Bůh ve svém spásném projektu podstoupit. Neboť i on uzavře první spojenectví, které nebude v souladu s touhou jeho srdce, protože zkušenost tělesného a národního Izraele nebude poznamenána úspěchem a slávou, kterou si jeho dobrota zaslouží. Posloupnosti „soudců“ a „králů“ vždy končí špatně, navzdory několika vzácným výjimkám. A vytouženou manželku hodnou jeho lásky získá pouze jako druhé spojenectví poté, co projeví svou lásku a odhalí svůj plán spasení ve službě Ježíše Krista; jeho učení, jeho smrt a jeho vzkříšení. Všimněte si, že lidské a božské preference jsou zcela opačné. Jákobovou milovanou je neplodná Ráchel, ale Boží je plodná Lea. Tím, že dal Jákobovi nejprve Leu za manželku, dal Bůh svému prorokovi zažít zklamání, které oba zažijí ve svém prvním spojenectví. V této zkušenosti Bůh oznamuje, že jeho první spojenectví bude hrozné selhání. A odmítnutí Mesiáše Ježíše jeho potomky potvrdilo toto prorocké poselství. Leah, která nebyla milovanou vyvolenou ženichem, je obrazem, který prorokuje vyvolené nové aliance, kteří pohanského původu žili dlouhou dobu v nevědomosti o existenci jedinečného Boha stvořitele. Leina plodná povaha však prorokovala smlouvu, která přinese mnoho ovoce k Boží slávě. A Izajáš 54:1 potvrzuje: „*Raduj se neplodná, která více neneseš! Nechť propuká tvá radost a tvá radost, ty, kdo už nemáš bolest! Neboť synů opuštěné bude početnější než synů její vdané, praví Hospodin.*“ Zde opuštěný

prorokuje skrze Leu novou smlouvu a vdaná skrze Rachel, starohebrejskou smlouvu.

Jákob se stává Izraelem

Když Jákob a jeho příslušníci opustili bohatého a prosperujícího Lábana, vrací se ke svému bratru Ezauovi, jehož spravedlivého a pomstychtivého hněvu se bojí. Jedné noci se mu zjeví Bůh a bojují proti sobě až do svítání. Bůh ho nakonec zraní do kyčle a řekne mu, že od nynějška se bude jmenovat „Izrael“, protože z něj vyšel vítězně v boji s Bohem a lidmi. V této zkušenosti chtěl Bůh vykreslit obraz bojující duše Jákoba v jeho boji víry. Bůh mu dal jméno Izrael a dostává to, po čem zoufale toužil a hledal: své požehnání od Boha. Abrahamovo požehnání v Izákovi se tak zformovalo prostřednictvím ústavy tělesného Izraele, který, postavený na Jákobovi, který se stal Izraelem, se po odchodu z egyptského otroctví brzy stane obávaným národem. Milost Boží připravila Ezaua a oba bratři se ocitnou v pokoji a radosti.

Se svými dvěma manželkami a jejich dvěma služebníky se Jacob ocitl jako otec 12 chlapců a pouze jedné dívky. Zpočátku sterilní jako Sarai a Rebeka, ale modloslužebná, Rachel získá od Boha dvě děti, Josepha nejstaršího a Benjamina nejmladšího. Zemřela při porodu svého druhého dítěte. Prorokuje tak konec staré smlouvy, která skončí ustavením nové smlouvy založené na smířčí krvi Ježíše Krista. Ale ve druhé aplikaci tyto smrtelné okolnosti prorokují konečný osud jeho vyvolených, kteří budou spaseni jeho šťastným zásahem, až se vrátí ve svém slavném božském aspektu v Michaelu Ježíši Kristu. Tento obrat situace posledních vyvolených je prorokován změnou jména dítěte, které umírající matka volalo „*Ben-Oni*“ neboli „syn mého zármutku“, je přejmenováno na *Jacoba, otce*, „*Benjamin*“ » buď „pravý syn“ (pravá strana), nebo požehnaný syn. V konfirmaci v Mt 25:33 umístí Ježíš Kristus „*své ovce po své pravici a kozly po své levici*“. Toto jméno „*Benjamin*“ vybral Bůh pouze pro svůj prorocký projekt, tedy pro nás, protože pro Jákoba nemělo žádný význam; a pro Boha si modloslužebná Rachel nezasloužila kvalifikátor „*právo*“. Tyto věci týkající se konce světa jsou rozvinuty ve vysvětleních Zj 7:8.

Obdivuhodný Josef

V dějinách Izraele bude úloha, kterou Bůh dává Josefovi, vést k tomu, aby ovládl své bratry, kteří ho podráždění jeho duchovní nadvládou prodali arabským obchodníkům. V Egyptě si ho vážili jeho poctivosti a loajality, ale manželka jeho pána ho chtěla zneužít, když se mu postavil na odpor, ocitl se ve vězení. Tam, vysvětlující sny, ho události zavedou do nejvyšší hodnosti pod faraónem: prvního vezíra. Toto povýšení je založeno na jeho prorockém daru pro Daniela po něm. Díky tomuto daru byl oceněn faraonem, který mu svěřil Egypt. Během hladomoru odejdou Jákobovi bratři do Egypta a tam se Josef usmíří se svými ničemnými bratry. Jákob a Benjamin se k nim připojí a takto se Hebrejci usadí v Egyptě v oblasti Gošen.

Exodus a věrný Mojžíš

Zotročení naleznou Hebrejci v Mojžíšovi, hebrejském dítěti, jehož jméno znamená „zachráněno z vod“ Nilu, vychované a adoptované faraónovou dcerou, Bohem připravenou vysvoboditelkou.

Zatímco se podmínky jejich otroctví přitvrzují a zvyšují, Mojžíš na obranu Hebrejce zabije Egyptana a ten uprchne z Egypta. Jeho cesta ho zavede do Midianu v Saúdské Arábii, kde žijí potomci Abrahama a Ketura, jeho druhá manželka, provdaná po smrti Sára. Mojžíš se o 40 let později oženil se Zipporou, nejstarší dcerou svého tchána Jetra, a setkal se s Bohem, když pásł svá stáda k hoře Horeb. Stvořitel se mu zjevuje v podobě žhnoucího keře, který hoří, ale nespotřebovává se. Prozradí mu svůj plán s Izraelem a pošle ho do Egypta, aby vedl odchod svého lidu.

K tomu, aby faraóna donutili nechat své vzácné otroky volně odejít, bude zapotřebí deset ran. Ale je to desátý, který nabude velkého prorockého významu. Neboť Bůh usmrtil všechny prvorozené egyptské, lidi i zvířata. A ve stejný den slavili Hebrejci první Pesach ve své historii. Velikonoce prorokovaly smrt Mesiáše Ježíše, „*prvorozeného*“ a čistého a neposkvrněného „*Beránka Božího*“, obětovaného jako „*beránka*“ zabitého v den exodu z Egypta. Po oběti Izáka, kterou Bůh vyžádal od Abrahama, je Velikonoce exodu z Egypta druhým prorockým oznámením smrti Mesiáše (Pomazaného) Ježíše, nebo, řecky řečeno, Ježíše Krista. Exodus z Egypta byl dokončen 14. ^{dne} prvního měsíce roku, kolem 15. ^{století} před naším letopočtem, asi 2500 let po hříchu Evy a Adama. Tato čísla potvrzují dobu „400 let“ „*čtyř generací*“, kterou Bůh dal Amorejčům, obyvatelům země Kanaán.

Pýcha a vzpurný duch faraóna zmizí s jeho armádou ve vodách „rudého moře“, které tak najde svůj smysl, protože se před nimi po otevření zavře, aby umožnilo Hebrejům vstoupit na území Saúdské Arábie. jižním konci egyptského poloostrova. Bůh se vyhýbá Midianu a vede svůj lid pouští k hoře Sinaj, kde jim představí svůj zákon „deseti přikázání“. Před jediným pravým Bohem je nyní Izrael učeným národem, který musí být podroben zkoušce. Za tímto účelem je k němu Mojžíš povolán na hoře Sinaj a Bůh ho tam drží 40 dní a nocí. Dává mu dvě tabulky zákona vyryté jeho božským prstem. V táboře hebrejského lidu prodloužená nepřítomnost Mojžíše upřednostňuje vzpurné duchy, kteří vyvíjejí tlak na Árona a nakonec ho přinutí přijmout odlití a tvarování „zlatého telete“. Tato zkušenost sama o sobě shrnuje chování vzpurných lidí všech dob vůči Bohu. Jejich odmítnutí podříditi se jeho autoritě je vede k tomu, že raději pochybují o jeho existenci. A mnohonásobné Boží tresty nic nemění. Po těchto 40 dnech a nocích zkoušek strach z kanaánských obrů odsoudí lidi k putování pouští po dobu 40 let a pouze z této zkoušené generace, Jozue a Káleb, budou moci vstoupit do zaslíbené země, kterou nabízí Bůh. kolem roku 2540 od Adamova hříchu.

Hlavní postavy v příběhu Genesis jsou herci v inscenaci organizované Bohem stvořitelem. Každý z nich předává, ať už pro prorocký účel nebo ne, ponaučení a tuto myšlenku podívané potvrdil apoštol Pavel, který v 1. Kor. 4:9 řekl: „Neboť Bůh, jak se mi zdá, *učinil*, *apoštolové*, *poslední z lidí*, svým

způsobem odsouzení k smrti, protože jsme byli podívanou pro svět, pro anděly a pro lidi . » Od té doby napsala posel Páně Ellen G. White svou slavnou knihu s názvem „Tragédie věků“. Myšlenka „*podívané*“ je tedy potvrzena, ale po „*hvězdách, hvězdách*“ svaté knihy je řada na každém z nás, abychom sehráli svou vlastní roli s vědomím, že poučení svými zkušenostmi jsme mají povinnost napodobovat jejich dobré skutky, aniž by reprodukovali jejich chyby. Pro nás, stejně jako pro Daniela (mým soudcem je Bůh), zůstává Bůh „naším soudcem“, soucitným, jistě, ale „soudcem“, který nikomu nečiní žádnou výjimku.

Zkušenost židovského národního Izraele je katastrofální, ale není o nic víc než zkušenost křesťanské víry naší doby, která končí rozsáhlým odpadnutím od víry. Neměli bychom být překvapeni touto podobností, protože Izrael staré smlouvy byl pouze mikrokosmem, vzorkem lidských bytostí, které obývají celou Zemi. Proto tam byla pravá víra stejně vzácná jako v nové smlouvě postavené na Spasiteli a „*Věrném svědku*“ Ježíši Kristu.

Z Bible obecně

Celá Bible, diktovaná a poté inspirovaná Bohem jeho lidským služebníkům, nese prorocká lekce; od Genesis po Zjevení. Bohem vybraní herci jsou nám představováni takoví, jací skutečně jsou ve své pravé přirozenosti. Aby však v této věčné podívané sestavili prorocká poselství, Bůh stvořitel se stává Organizátorem událostí. Po odchodu z Egypta dává Bůh Izraeli svobodný aspekt svého nebeského zákona na 300 let, čas „soudců“, který končí kolem roku 2840. A v této svobodě, návrat k hříchu, zavazuje Boha potrestat svůj lid „sedm časy“, které nakonec vydá Pelištejcům, jejich dědičným nepřátelům. A „sedmkrát“ vyvolává „osvoboditele“. Bible říká, že v těch dnech si „*každý dělal, co chtěl*“. A tato doba naprosté svobody byla nezbytná k tomu, aby bylo odhaleno ovoce, které nese každý člověk. Je to stejné v našich „*časech konce*“. Těchto tři sta let svobody poznamenaných neustálým návratem Hebrejů k hříchu nás Bůh zve, abychom je porovnali s třemi sty lety života spravedlivého Enocha, kterého nám představuje jako příkladný vzor svého vyvoleného: „*Henoch chodil s Bohem tři sta let, pak už nebyl, protože ho Bůh vzal*“; s ním tím, že ho nechá vstoupit nejprve do své věčnosti jako po něm Mojžíš a Eliáš a svatí vzkříšení při Ježíšově smrti, přede všemi ostatními vyvolenými, včetně apoštolů Ježíše Krista; všichni budou proměněni nebo vzkříšení posledního dne.

Po čase „soudců“ přišel čas králů a tam opět Bůh dává svým prvním dvěma aktérům prorockou roli, která potvrzuje poselství o postupu zla ke konečnému dobru, tedy z noci nebo temnoty . směrem ke světlu. Takto tyto dva muži, Saul a David, prorokovali celkový projekt plánu spásy připravený pro pozemské vyvolené, tedy dvě fáze nebo dvě po sobě následující svatá spojenectví. Vezměte to se mnou, David se stane králem až po smrti krále Saula, stejně jako smrt staré věčné smlouvy umožňuje Kristu ustanovit svou novou smlouvu, svou vládu a svou věčnou nadvládu.

Toto téma jsem již zmínil, ale rád bych vám připomněl, že pozemské monarchie nemají božskou legitimitu, protože Hebrejci žádali Boha, aby měl krále „*jako ostatní pozemské národy*“, oni, „*pohan*“. Což znamená, že model těchto

králů je typu satanských hodnot a není božský. Jak je pro Boha král mírný, pokorný srdcem, plný sebeobětování a soucitu, dělá se služebníkem všech, tak je od ďábla drsný, pyšný, sobecký a pohrdavý a vyžaduje aby obsluhovali všichni. Bůh, nespravedlivě zraněný jeho odmítnutím ze strany svého lidu, vyhověl jeho prosbě a pro jeho neštěstí mu dal krále podle měřítek ďábla a všech jeho nespravedlností. Od té doby pro jeho lid Izrael, **ale pouze pro něj**, získala královská moc svou božskou legitimitu.

Verbální nebo písemný projev je prostředkem výměny mezi dvěma jednotlivými lidmi. Bible je slovo Boží v tom smyslu, že Bůh shromáždil svědectví nadiktovaná nebo inspirovaná svým služebníky, aby předal své lekce svým pozemským tvorům; svědectví jím v průběhu času třídila, vybírala a seskupovala. Neměli bychom být překvapeni, když si všimneme nedokonalosti spravedlnosti na zemi, protože odříznutí od Boha mohou lidé ustanovit svou spravedlnost pouze literou zákona. Bůh nám skrze Ježíše říká, že „*litera zabíjí, ale duch oživuje*“, tento dopis. Svatá písmena Bible proto mohou být pouze „*svědky*“, jak je uvedeno ve Zj. 11:3, ale v žádném případě „*soudci*“. Když Bůh uznává, že litera zákona není schopna vynést spravedlivý soud, zjevuje pravdu, která spočívá pouze na božské přirozenosti jeho osoby. On jediný může vynést spravedlivý úsudek, protože jeho schopnost analyzovat tajné myšlenky myslí jeho tvorů mu umožňuje znát motivace těch, které soudí, věci skryté a ignorované jinými tvory. Bible proto poskytuje pouze základ pro svědectví používaná k soudu. Během „*tisíc let*“ nebeského soudu získají vybraní svatí přístup k motivacím souzených duší. S Ježíšem Kristem tak budou schopni vynést dokonalý rozsudek, který je nezbytný, protože konečný verdikt stanoví délku doby utrpení, které utrpěli při druhé smrti. Toto poznání skutečné motivace viníka nám umožňuje lépe pochopit Boží shovívavost vůči Kainovi, prvnímu pozemskému vrahovi. Podle jediného písemného svědectví v Bibli byl Kain dohnán k žárlivosti Boží volbou požeňnat Ábelově oběti a pohrdat oběti Kaina, aniž by Kain znal důvod tohoto rozdílu, který byl duchovní, a stále byl ignorován. Tak se věci mají, život se skládá z nesčetných parametrů a podmínek, které může identifikovat a posoudit pouze Bůh s plnou znalostí faktů. To znamená, že pro lidi zůstává Bible, jediná kniha, která v dopisech představuje základy zákona, který soudí jejich činy, zatímco čeká, až budou jejich tajné myšlenky odhaleny vyvoleným svatým v nebi. Úlohou dopisu je však odsoudit nebo posoudit čin. Proto Ježíš ve svém Zjevení lidem připomíná důležitost jejich „*skutků*“ a málokdy mluví o jejich víře. V Jakubovi 2:17 apoštol Jakub připomněl, že „*bez skutků je víra mrtvá*“, což také potvrzuje tento názor, Ježíš mluví pouze o dobrých nebo špatných „*skutcích*“ vytvořených vírou. A aby tyto skutky byly vytvářeny vírou, jsou výhradně těmi, o nichž Bible učí podle božských zákonů. K dobrým skutkům ceněným katolickou církví se nepřihlíží, protože jde o díla humanistického charakteru a inspirace.

V době konce je Bible totálně opovrhovaná a lidská společnost představuje globalizovaný mystifikační a lživý aspekt. Tehdy slovo „*pravda*“, které charakterizuje Bibli svatou, slovo živého Boha, a v širším měřítku její globální univerzální projekt, nabývá plné důležitosti. Protože pohrdání touto jedinečnou „*pravdou*“ vede lidstvo k tomu, aby se stavělo na lži ve všech vztahových, sekulárních, náboženských, politických či ekonomických oblastech.

Tento článek, který vzniká o sabatu 14. srpna 2021, zítra, 15. srpna, na velkých shromážděních vzdají oběti oklamané falešným náboženstvím hold nejuspěšnější satanské mystifikaci jeho kariéry, protože použil „hada“ jako médium v „Edenu“: její podoba pod obrazem „Panny Marie“. Ta pravá už nebyla panna, protože po Ježíšovi porodila syny a dcery; bratři a sestry Ježíšovy. Ale lži umírá a odolá i těm nejlepším biblickým argumentům. Nevadí, po tomto 15. srpnu zbude jen na tuto nehoráznost, nanejvýš osm oslav, které mají podráždít Boha a probudit jeho spravedlivý hněv, který dopadne na hlavy viníků. Všimněte si, že v tomto zjevení byly vybrány děti, aby potvrdily vizi „panny“. Jsou tak nevinní, jak lidé říkají a předstírají? Narozeným hříšníkům je neprávem přisuzována nevinnost, ale nemůžeme je proto obviňovat ze spoluviny. Vize, kterou tyto děti obdržely, byla velmi skutečná, ale ďábel je také velmi skutečný vzpurný duch a Ježíš Kristus mu věnoval mnoho svých slov, aby před ním varoval své služebníky. Historie svědčí o své klamně svůdné síle, která vede své svedené a oklamané oběti k „*druhé smrti*“. Uctívání ďábla v celé papežské a římskokatolické církvi Bůh odsuzuje v tomto verši ze Zj. 13:4: „**A uctívali draka, protože dal moc šelmě ; klaněli se šelmě a říkali: Kdo je jako ta šelma a kdo může bojovat proti ní?**“. Ve skutečnosti teprve po skončení této „adorace“ omezující a pronásledující „šelmy“ skutečných vyvolených svatých Ježíše Krista, v době tolerance, kterou na ni okolnosti uvalily, začíná tato adorace. svůdnými prostředky zjevení ďábelské „panny“; „žena“ nahradit „had“ po „had“ svedl „ženu“, která svedla svého manžela. Princip zůstává stejný a je stále stejně účinný.

Čas poslední volby

Toto studium božských zjevení končí analýzou knihy Genesis, která nám odhalila, kdo je Bůh ve všech aspektech svého charakteru. Právě jsme viděli, jak odhodlaně požaduje od svých tvorů poslušnost tím, že Abram podrobuje mimořádné zkoušce víry, když mu bylo téměř sto let; tento božský požadavek tedy již není třeba prokazovat.

V době poslední volby navržené Bohem od jara 1843, přesněji vyžadované od 22. října 1844, je dodržování sabatu Bohem vyžadováno jako důkaz lásky, kterou mu projevují jeho praví vyvolení svatí. Univerzální duchovní situace je tak prezentována formou jediné otázky, která je adresována výhradně všem členům náboženských, křesťanských organizací.

Otázka, která vás zabíjí nebo nutí žít věčně

Je císař, král nebo papež zmocněn a oprávněn měnit slova vyřčená a napsaná Bohem nebo podle jeho diktátu, jak to dělal Mojžíš?

Když Ježíš vše předvídal, dokonce i tuto otázku, dal předem svou odpověď, když řekl v Mt 5:17-18: „Nemyslete si, že jsem přišel zrušit zákon nebo proroky; Nepřišel jsem zrušit, ale naplnit. Neboť vpravdě vám pravím, dokud nepomine nebe a země, **nepomine ani jediné písmenko ani jediná čárka ze zákona, dokud se vše nestane** . » Tentýž Ježíš také oznámil, že jeho slova, která řekl, nás budou soudit v Janovi 12:47 až 49: „*Slyší-li někdo má slova a nezachovává je, nejsem to já, kdo ho soudí; neboť jsem nepřišel svět soudit, ale*

spasit svět. Kdo mě odmítá a nepřijímá má slova, má svého soudce; slovo, které jsem mluvil, ho bude soudit v poslední den . Neboť jsem o sobě nemluvil; ale Otec, který mě poslal, mi sám předepsal, co mám říkat a hlásat. »

Toto je Boží pojetí jeho zákona. Ale Dan 7:25 odhalil, že **záměrem "změnit"** to bylo objevit se v křesťanské éře, když se o římskokatolickém papežství říká: " *Bude mluvit proti Nejvyššímu, bude utlačovat svaté Nejvyššího.* " - *Vysoce a bude doufat, že změní dobu a zákon ; a svatí budou vydáni do jeho rukou na čas a časy a na polovinu času. »* Pohoršení, které ustane a které bude umět spravedlivě potrestat podle verše 26, který následuje: „ *Pak přijde soud a bude mu odňato jeho panství, které bude navždy zničeno a zničeno.* » Tyto „ časy “ neboli prorocké roky ohlašují jeho pronásledovací vládu završenou na 1260 let, od roku 538 do roku 1798.

Tento „ **úsudek** “ se provádí v několika fázích.

První fáze je přípravná; je dílem oddělení a posvěcení „adventistické“ víry ustanovené Bohem od jara 1843. Adventismus je **oddělen** od katolického a protestantského náboženství. Ve Zjevení se tato fáze týká období „ *Sard, Filadelfie a Laodiceje* “ ve Zj. 3:1-7-14.

Druhá fáze je vymahatelná: „ *sejmeme mu nadvládu* “. Je to slavný návrat Ježíše Krista očekávaný na jaře roku 2030. Zvolení adventisté vstupují do věčnosti **oddělení** od nehodných katolických, protestantských a adventistických rebelů, kteří umírají na zemi. Akce je dokončena na konci „ *Laodicejské* “ éry Zjevení 3:14.

Třetí fází je soud nad padlými mrtvými, prováděný vyvolenými, kteří vstoupili do nebeského království Božího. Oběti se stali soudci a odděleně je souzen život každého z rebelů a je vyřčen konečný rozsudek úměrný jejich vině . Tyto věty určují délku doby „ *mučení* “, kterou způsobí akce jejich „ *druhé smrti* “. Ve Zjevení je toto téma předmětem Zj. 4; 11:18 a 20:4; to od Dan.7:9-10.

Za čtvrté, na konci sedmého tisíciletí, velká sobota pro Boha a jeho vyvolené v Kristu, přichází fáze výkonu rozsudků vynesných Kristem a jeho vyvolenými. V zemi hříchu, kde jsou vzkríšení, jsou odsouzení rebelové zničeni „ *navždy* “ „ *ohněm druhá smrt* “. Ve Zjevení je tento výkonný rozsudek neboli „poslední soud“ tématem Zjevení 20:11-15.

V době poslední volby se definitivně **oddělují dvě nesmiřitelné náboženské koncepce** , protože jsou proti sobě. Kristovi vyvolení slyší jeho hlas a přizpůsobují se jeho požadavkům v době, kdy k nim mluví a volá je. Na druhé pozici jsou křesťané, kteří následují staleté náboženské tradice, jako by pravda byla otázkou času a nikoli inteligence, uvažování a svědectví. Tito lidé nechápali, co „ *nová smlouva* “ představovala proroka Jeremiáše v Jer.31:31 až 34: „ *Hle, přicházejí dny, praví Hospodin, kdy udělám s domem Izraele a domem Judy nová smlouva, ne jako smlouva, kterou jsem uzavřel s jejich otci, v den, kdy jsem je vzal za ruku, abych je vyvedl z egyptské země, smlouvu, kterou porušili, ačkoli jsem byl jejich pánem, říká YaHWéH. Ale toto je smlouva, kterou uzavřu s domem Izraele po oněch dnech, praví Hospodin: **Svůj zákon vložím do jejich nitra, napíšu ho na jejich srdce** . a já budu jejich Bohem a oni budou mým lidem. Tento už nebude učit svého bližního, ani svého bratra, říkat: *Poznej YHWH! Nebo mne poznají**

všichni, od nejmenšího až po největšího, praví Hospodin; Neboť odpustím jejich nepravost a na jejich hřích již nevzpomenu . » Jak může Bůh uspět v „psaní do srdce« člověka láska k jeho svatému zákonu, něco, co norma staré smlouvy nedokázala získat? Odpověď na tuto otázku a jediný rozdíl mezi těmito dvěma aliancemi přichází v aspektu projevu božské lásky uskutečněné smírnou smrtí náhradníka Ježíše Krista, v němž byl inkarnován a zjeven. Ježíšova smrt však poslušnost neukončila, ale naopak dala vyvoleným důvody k ještě větší poslušnosti vůči Bohu, který je schopen tak silně milovat. A když si získá srdce člověka, je dosaženo cíle, který Bůh hledá; získá vyvolený způsobilý a hoden sdílet svou věčnost.

Poslední poselství, které vám Bůh v tomto díle předložil, je předmětem **oddělení** . Toto je zásadní bod, který dělá veškerý rozdíl mezi vyvoleným a povoláním. Ve své normální povaze se člověk nerad nechává rušit ve svých zvycích a svých představách o věcech. Toto narušení je však nezbytné, protože člověk zvyklý na zavedenou lež, aby se stal jejím vyvoleným, musí být vykořeněn a odkloněn, aby se přizpůsobil pravdě, kterou mu Bůh ukazuje. To je pak to **oddělení od těch, které Bůh neschvaluje, je nutné** . Vyvolený musí prokázat svou schopnost konkrétně zpochybnit své myšlenky, své zvyky a své tělesné vazby s bytostmi, jejichž osudem nikdy nebude věčný život.

Pro volené úředníky je náboženská priorita vertikální; cílem je vytvořit pevné pouto s Bohem stvořitelem, i když je to na úkor lidských vztahů. Pro padlé je náboženství horizontální; dávají přednost spojení navázanému s jinými lidmi, i když je to ke škodě Boha.

Adventismus sedmého dne: Odloučení, jméno, historie

Poslední vyvolení křesťanské víry se duchovně shromažďují, aby vytvořili Izrael „12 kmenů“ ze Zj.7. Jejich výběr byl proveden řadou testů víry na základě zájmu o prorocké slovo, které oznamuje v Dan. 8:14 datum 1843. Mělo to znamenat obnovení křesťanství Bohem, dokud nebude představováno katolickou vírou. od roku 538 a protestantskou vírou vyplývající z doby reformace od roku 1170. Verš Dan.8:14 byl vykládán jako zvěstování slavného návratu Krista, jeho příchod, který způsobil jeho „čekání“, latinsky „adventus“ odtud adventistické jméno, které bylo dáno této zkušenosti a jejím následovníkům v letech 1843 až 1844. Tato zpráva zjevně nemluvila o sabatu, ale pouze zdánlivě, protože návrat Krista bude znamenat vstup do sedmého tisíciletí, velkého sabatu. prorokován každý týden v sobotu sedmého dne: v sobotu Židů. Nevědomí si této souvislosti, první adventisté objevili důležitost, kterou Bůh přikládá sabatu, až po této době zkoušky. A když to pochopili, průkopníci pevně učili pravdu o sabatu, na kterou pamatujeme ve jménu vytvořené církve „sedmého dne“. Postupem času však dědicové díla nepřikládali sobotě takovou důležitost, jakou jí Bůh přikládá, tím, že její exibilitu přisuzovali době návratu Ježíše Krista místo toho, aby ji připisovali k datu 1843 uvedenému v Danielově proroctví. Odkládání takového základního božského požadavku představovalo chybu, jejímž důsledkem bylo v roce 1994 odmítnutí Bohem organizace a jejích členů, které vydal do povstaleckého tábora jím odsouzeného již od roku 1843. Tato smutná zkušenost a toto selhání

posledního úředníka instituce křesťanské víry svědčí o této neschopnosti falešného křesťanství přijmout **oddělení lidských pout** . Nepřítomnost lásky k božské pravdě, a tedy k Bohu samotnému, je sporná, a toto je poslední lekce v dějinách křesťanské víry, kterou vám mohu vysvětlit, abych vás učil a varoval, ve jménu všemohoucího Boha. , YaHWéH-Michael-Ježíš Kristus.

Nakonec, stále na stejné téma, protože mě to stálo bolestné duchovní odloučení, připomínám vám tento verš z Mt 10:37 a protože verše, které mu předcházejí, jasně shrnují oddělovací charakter pravé křesťanské víry. , zmiňuji je všechny od verše 34 do verše 38:

*„ Nemyslete si, že jsem přišel přinést mír na zemi; Nepřišel jsem přinést mír, ale meč. Neboť jsem přišel rozdělit mezi muže a jeho otce, mezi dceru a její matku a mezi snachu a její tchyni; a nepřátelé člověka budou nepřáteli jeho vlastní domácnosti. **Kdo miluje svého otce nebo svou matku více než mě, není mě hoden , a kdo miluje svého syna nebo svou dceru více než mne, není mě hoden ; kdo nese svůj kříž a následuje mě, není mě hoden.** »* Tento verš 37 ospravedlňuje Abrahamovo požehnání; svědčil, že miluje Boha více než svého tělesného syna. A tím, že jsem připomněl adventistickému bratrovi jeho povinnost, tím, že jsem mu citoval tento verš, naše cesty se rozešly a já jsem obdržel zvláštní požehnání od Boha. Tehdy mě tento „bratr“ nazval fanatikem a od této zkušenosti šel tradiční adventistickou cestou. Ten, kdo mě seznámil s adventismem a výhodami vegetariánství, později zemřel na Alseimerovu chorobu, zatímco já jsem stále v dobrém zdraví, jsem naživu a aktivní ve službě svému Bohu, je mi 77 let a neuchyluji se ani k lékařům, ani k lékům. Veškerá sláva patří Bohu stvořiteli a jeho vzácné radě. V pravdě !

Abychom shrnuli **historii adventismu**, musíme si připomenout následující fakta. Pod tímto „adventistickým“ jménem Bůh seskupuje své poslední svaté po dlouhé nadvládě katolické víry, která **nábožensky legitimizovala** neděli ustanovenou pod svým pohanským názvem „den nepřemoženého slunce“ Konstantinem I. ^{dne} 7. března 321. raní adventisté byli protestanti nebo katolíci, kteří oddaně ctili zděděnou křesťanskou neděli. Byli tedy Bohem vybráni svým chováním, byli potěšeni návratem Ježíše Krista, který jim byl postupně oznámen na jaro 1843 a 22. října 1844. Teprve po tomto výběru jim světlo soboty dalo. prezentovány. Také jejich výklady proroctví Daniela a Zjevení obsahovaly obrovské chyby, které v této práci opravuji. Bez znalosti sabatu vytvořili průkopníci teorii takzvaného „vyšetřovacího“ soudu, kterou nikdy nebyli schopni zpochybnit; i poté, co jim bylo dáno světlo v sobotu. Pro ty, kteří nevědí, připomínám, že podle této teorie od roku 1843, pak 1844, v nebi Ježíš zkoumá knihy svědectví, aby vybral své poslední vyvolené, kteří musí být spaseni. Přesto jasná identifikace nedělního hříchu dala přesný význam poselství Dan 8:14, dokonce i v jeho špatně přeložené formě „ **očištění svatyně** “. A tento špatný překlad vyvolal neřešitelné spory, protože tento výraz se týkal především naplnění smírnou smrtí Ježíše Krista podle Žid 9:23: „Bylo tedy nutné, protože obrazy věcí, které jsou v nebesích, **měly být očištěny tímto způsobem, zda nebeské věci samy byly očištěny obětmi, které jsou lepší než tyto . Neboť Kristus nevstoupil do svatyně vytvořené rukama podle té pravé, ale do samého nebe, aby se za nás nyní ukázal před tváří Boží .**“ Tedy vše, co mělo být očištěno v nebi, bylo očištěno

smrti Ježíše Krista: vyšetřovací soud tedy již nemá žádný logický význam. Po smrti a vzkříšení Ježíše žádný hřích ani hříšník nevstoupí do nebe, aby je znovu poskvrnil, protože Ježíš očistil svou nebeskou oblast tím, že zahnal Satana a jeho andělské následovníky na zem, podle Zjevení 12:7 ve 12 a zejména ve verši 9: „ *A byl svržen velký drak, prastarý had, zvaný ďábel a Satan, který svádí celou zemi, byl svržen na zem a jeho andělé byli svrženi s ním.* »

Druhý omyl oficiálního adventismu také pocházel z původní neznalosti úlohy sabatu a nabyl velkého významu mnohem později. Adventisté nesprávně zaměřili svou pozornost na čas poslední, poslední zkoušky víry, která se ve skutečnosti bude týkat pouze těch, kteří budou v době skutečného návratu Ježíše Krista ještě naživu. Zejména se mylně domnívali, že neděle se stane „ *znakem šelmy* “ až v době této poslední zkoušky, a to vysvětluje hledání přátelství s praktikujícími prokleté neděle Bohem ve skutečnosti od jeho původu. Důkazem, který uvádím, je existence „sedmi trubek“ ze Zj. 8, 9 a 11, z nichž prvních šest varuje po roce 321 během křesťanské éry lidi před jejich praktikováním hříchu zavržené neděle Bůh. Což již zjevil Dan.8:12 slovy: „ *Vojsko bylo vydáno s věčnou obětí-pro hřích ; roh hodil pravdu na zem a uspěl ve svých podnicích.* » Tímto „ *hříchem* “ již byla praxe neděle občansky zděděná od Konstantina I. ^{od} roku 321 a nábožensky ospravedlněná papežským Římem od roku 538, „ *znamení šelmy* “ citované v Apo.13:15; 14:9-11; 16:2. V roce 1995, poté, co jsem v letech 1982 až 1991 projevil odmítnutí prorockého světla, které jsem navrhoval, se oficiální adventismus dopustil vážné chyby, když uzavřel spojenectví s deklarovanými a zjevenými Božími nepřáteli. Příklad četných výtek, které Bůh adresoval starověkému Izraeli za jeho spojenectví s Egyptem, symbolický obraz typického hříchu, je v této akci zcela ignorován; což činí adventistický hřích ještě větším.

Ve skutečnosti, když si adventisté uvědomili roli sabatu a důležitost, kterou dává titulu Boha Stvořitele, měli jasně identifikovat své náboženské nepřátele a vyhýbat se jakémukoli bratrskému spojenectví s nimi. Protože **sobotní** sobota je „ *pečeť živého Boha* “ ze Zj 7:2, královské znamení Boha stvořitele, jeho protivník, neděle, mohla být pouze „ *znakem šelmy* “ ze Zj 13:15. .

Připomínám zde, že příčin pádu oficiálního institucionálního adventismu je mnoho, ale hlavní a nejzávažnější se týká odmítnutí světla vrhaného na pravdivý překlad Daniela 8:14 a pohrdání zcela novým vysvětlením Daniela 12. , jehož lekcí je zdůraznit božskou legitimitu adventismu 7. ^{dne} . Pak přichází chyba, že nevložíli svou naději do návratu Ježíše Krista ohlášeného na rok 1994; jak to udělali průkopníci díla v letech 1843 a 1844.

Hlavní soudy Boží

Jeho stvoření země a nebe bylo dokončeno, šestého dne Bůh instaluje člověka na zemi. A právě kvůli neposlušnému chování lidstva, a tedy i hříchu, je Bůh postupně během jeho sedmi tisícileté historie vystaví svým četným soudům. S každým z těchto úsudků dochází ke změnám a jsou vnímány konkrétním a

viditelným způsobem. Excesy následované lidstvem vyžadují tyto božské zásahy, jejichž cílem je vrátit je zpět na cestu pravdy schválené jeho suverénním soudem.

Soudy Staré smlouvy .

1. soud: Bůh soudí hřích spáchaný Evou a Adamem, kteří jsou prokleti a vyhnáni z „*rajské zahrady*“.

2. soud: Bůh ničí vzpurné lidstvo vodami celosvětové „*potopy*“.

3. soud: Bůh **odděluje** lidi různými jazyky po jejich povýšení z „*Babylonské věže*“.

4. ^{soud} : Bůh uzavře spojení s Abramem, který se pak stane Abrahamem. V této době Bůh ničí **Sodomu** a Gomoru, města, kde se praktikuje extrémní hřích; odporné a ohavné „*vědomí*“.

5. soud: Bůh vysvobodí Izrael z egyptského otroctví, Izrael se stane svobodným a nezávislým národem, kterému Bůh předkládá své zákony .

6. soud: Bůh pod jeho vedením a působením 7 ^{osvobozujících} soudců po 300 let osvobozuje Izrael napadený svými nepřáteli kvůli hříchu.

7. soud: Na žádost lidu a pro jejich prokletí je Bůh nahrazen pozemskými králi a jejich dlouhými dynastiemi (králové judští a králové Izraele) .

8. ^{soud} : Izrael je deportován do Babylóna.

9. ^{soud} : Izrael odmítá božského „*Mesiáše*“ Ježíše – konec staré smlouvy. Nová smlouva začíná na dokonalých doktrínálních základech.

10. soud: Národní stát Izrael ^{zničili} Římané v roce 70.

Soudy Nové smlouvy .

Ve Zjevení se o nich zmiňuje „*sedm trubek*“.

První ^{rozsudek} : Invaze barbarů po roce 321 mezi lety 395 a 538.

2. soud: Nastolení dominujícího papežského náboženského režimu ^{v roce} 538.

3. soud: *Náboženské války*: staví proti katolíkům protestantské reformátory, které Bůh neschvaluje: „*pokrytci*“ z Dan.11:34.

4. rozsudek: Francouzský revoluční ateismus svrhává monarchii a ukončuje římskokatolický despotismus .

5. ^{rozsudek} : 1843-1844 a 1994.

– Začátek: Dekret Dan. 8:14 vstupuje v platnost – vyžaduje dokončení díla zahájeného reformací od roku 1170 Petra Valda, dokonalého příkladu. Protestantská víra padá a adventismus se vítězně rodí: řeholníci praxe římské neděle je odsouzena a praxe sobotního sabatu je ospravedlněna a vyžadována Bohem v Ježíši Kristu od roku 1843. Dílo reformy je tak dokončeno a dokončeno.

– Konec: „*vyzvracena*“ Ježíšem, institucionálně zemřela v roce 1994 v souladu s poselstvím adresovaným „*Laodicei*“ . Boží soud začal tím, že jeho dům prošel osudnou zkouškou prorocké víry. Nesouhlasný bývalý zvolený úředník se připojil k táboru katolických a protestantských rebelů.

6. rozsudek: „*6. trubka*“ je uskutečněna ve formě třetí světové války, tentokrát jaderné, popsané v Dan.11:40 až 45. Přeživší organizují konečnou univerzální vládu a obnovují zbytek prvního povinného dne do dekret. V důsledku

toho byl odpočinek sedmého dne sabatu, soboty, zakázán, nejprve zakázán pod trestem společenských sankcí a nakonec trestán smrtí novým výnosem.

7. soud: předcházel čas posledních sedmi ran popsanych ve Zj. 16, na jaře roku 2030 slavný Kristův návrat ukončuje přítomnost lidské pozemské civilizace · Lidstvo je vyhlazeno. Pouze Satan zůstane vězněm na pusté zemi, „propasti“ ze Zj 20, po „tisíc let“.

8. soud: Vzati do nebe Ježíšem Kristem, jeho vyvolení přistoupí k soudu bezbožných mrtvých · Toto je rozsudek citovaný ve Zj. 11:18.

9. ^{soud} : Poslední soud; zlí mrtví jsou vzkříšeni, aby trpěli standardem „druhé smrti“ kvůli „ohnivému jezeru“, které pokrývá zemi a stravuje s nimi každou stopu skutků způsobených hříchem.

10. ^{soud} : Poskvrněná země a nebesa jsou obnoveny a oslaveny. Přivítejte vyvolené v novém, věčném Božím království!

Božské od A do Z, od Aleph po Tav, od alfy po omegu

Bible nemá nic společného s jinými knihami napsanými lidskými bytostmi kromě její povrchové vizuální podoby. Protože ve skutečnosti vidíme pouze jeho povrch, který čteme podle konvencí psaní specifických pro jazyky hebrejštiny a řečtiny, ve kterých nám byly předány původní texty. Ale při psaní Bible Mojžíš používal archaickou hebrejštinu, jejíž písmena abecedy se lišila od současných písmen, během vyhnanství v Babylóně byla nahrazena písmeno za písmenem, aniž by to způsobilo problémy. Ale písmena byla slepená dohromady bez mezer mezi slovy, což neumožňovalo jejich čtení. Ale za touto nevýhodou se skrývá výhoda tvoření různých slov v závislosti na volbě písmene zvoleného pro označení jeho začátku. To je možné a bylo to prokázáno, což dokazuje, že Bible skutečně daleko přesahuje možnosti lidské představivosti a úspěchu. Pouze myšlenka a paměť neomezeného stvořitele Boha mohla vymyslet takové dílo. Protože toto pozorování četných čtení Bible odhaluje, že každé slovo, které se tam objeví, bylo vybráno a inspirováno Bohem různými pisatelům jeho knih v průběhu času až do toho posledního, jeho Zjevení nebo Apokalypsy.

Kolem roku 1890 ruský matematik Yvan Panin prokázal existenci číselných čísel v různých aspektech konstrukce biblických textů. Protože hebrejštiny a řečtiny mají společnou skutečnost, že písmena jejich abeced se používají také jako číslice a čísla. Demonstrace Yvana Panina značně zhoršily vlnu lidí, kteří neberou Boží Bibli vážně. Protože pokud tyto objevy nemají žádný vliv na to, aby lidé byli schopni milovat Boha, přesto jim berou jakoukoli legitimitu nevěřit v jeho existenci. Yvan Panin demonstroval, jak bylo číslo „sedm“ všudypřítomné v celé konstrukci Bible, zejména v jejím prvním verši, v Gen.1:1. Tím, že jsem sám prokázal, že sedmý den sabatu je „pečeť živého Boha“ ze Zj 7:2, tato práce jen potvrzuje důkazy objevené tímto skvělým matematikem, který nabídl náročným vědcům své i naší doby nesporné vědecké důkazy. .

Od Yvana Panina moderní výpočetní technika analyzovala 304 805 znaků písmen, které tvoří Písmo jediné starověké aliance a software nabízí nespočet různých čtení umístěním každého písmene na obrovskou šachovnici, jejíž možnosti zarovnání začínají jedinou horizontální čárou 304805 písmen, až

nakonec získáte jedinou svislou čáru z těchto 304805 písmen; a mezi těmito dvěma krajními zarovnáními všechny nesčetné mezikombinace. Objevujeme zprávy týkající se pozemského světa, jeho mezinárodních událostí a jmen starověkých i moderních lidí a možnosti jsou obrovské, protože jediným imperativem je zachovat identickou mezeru (od 1 do n...) mezi každým písmenem vytvořených slov. Kromě horizontálního a vertikálního zarovnání existuje množství šikmých zarovnání, shora dolů a zdola nahoru, zprava doleva a zleva doprava.

Proto při představě oceánu potvrzují, že naše znalost Bible je na úrovni jeho povrchu. Co bylo skryto, bude odhaleno vyvoleným během věčnosti, do které vstoupí. A Bůh bude stále udivovat své milované svou nesmírnou neomezenou mocí.

Tyto oslnivé ukázky bohužel nejsou schopny změnit srdce lidských bytostí tak, aby začaly milovat Boha „*celým svým srdcem, celou svou duší, celou svou silou, celou svou myslí*“ (Dt 6:5; Mat . 22:37); podle jeho spravedlivé žádosti. Pozemská zkušenost to potvrdí, výčitky, důtky a tresty lidí nemění, a proto je Boží spásný projekt od počátku svobodného života založen na tomto verši: „dokonalá láska vyhání strach“ (1 Jan 4,18) .). Výběr vyvolených je založen na jejich projevu dokonalé lásky k Bohu, jejich Nebeskému Otci. V této „*dokonalé lásce*“ již není potřeba zákona ani přikázání, a první, kdo to pochopil, byl starý Enoch, který ukázal Bohu svou lásku tím, že s ním „*chodil*“, dával si pozor, aby nic neudělal, aby se mu nelíbil. Protože poslouchat znamená milovat a milovat spočívá v poslušnosti s cílem poskytnout milovanému potěšení a radost. Ve své božské dokonalosti Ježíš zase přišel potvrdit tuto lekci „*pravé*“ lásky po prvních lidských vzorech, Abrahamovi, Mojžíšovi, Eliášovi, Danielovi, Jobovi a mnoha dalších, jejichž jména zná pouze Bůh.

Deformace způsobené časem

Na zemi neexistuje jediný jazyk, který by neprošel vývojem a proměnami způsobenými zvráceným duchem lidstva. A v této věci hebrejštiny neunikla této lidské zvrácenosti, takže hebrejský text, který považujeme za původní, již není ničím jiným než originálem Mojžíšových spisů v částečně zkráceném stavu. Za tento objev vděčím práci Ivana Panina a skutečnosti, že ve verzi hebrejského textu, kterou použil v roce 1890, v Gen.1:1, digitalizoval slovo Bůh hebrejským výrazem „*elohim*“. V hebrejštině je „*elohim*“ množné číslo od „*eloha*“, což znamená bůh v jednotném čísle. Existuje třetí forma: „*Él*“. Používá se ke spojení slova Bůh se jmény: Daniel; Samuel; Bethel; atd... Tyto výrazy označující pravého Boha mají v našich překladech velké písmeno, které označuje rozdíl mezi pravým Bohem a falešnými pohanskými bohy lidí.

Bible správně a naléhavě zdůrazňuje skutečnost, že Bůh je „*jeden*“, což z něj činí „*eloha*“, jediné pravé „*eloha*“. To je důvod, proč nám Bůh tím, že si připisuje množné číslo „*elohim*“, v Genesis 1 a jinde, posílá poselství, kterým se právem prohlašuje za otce mnoha životů, které existovaly před stvořením našeho pozemského systému. nebo dimenze a všech životů, které se objeví na zemi. Tyto již stvořené nebeské životy byly již rozděleny hříchem, který se objevil v jeho

prvním svobodném stvoření. Tím, že se Bůh stvořitel označuje slovem „elohim“, potvrzuje svou autoritu nad vším, co žije a je z něho zrozeno. Právě v této funkci bude později schopen v Ježíši Kristu nést hříchy množství svých vyvolených a zachránit pouze svou smírnou smrtí množství lidských životů. Slovo „elohim“, množné číslo, tedy označuje Boha v jeho tvůrčí síle všeho živého. Tento termín také prorokuje četné role, které bude hrát ve svém projektu spásy, ve kterém je již převážně a postupně „*Otec, Syn a Duch svatý*“, který bude po křtu jednat, aby očistil a posvětil životy svých vyvolených. Toto množné číslo se také týká různých jmen, která Bůh ponese: Michael pro své anděly; Ježíš Kristus pro své vyvolené lidské bytosti zakoupené jeho krví.

Jako příklad zkreslení způsobených lidskou zvráceností uvádím sloveso „požehnat“, vyjádřené v hebrejštině kořenem „brq“ a jehož výběr použitých samohlásek bude nakonec přeložen jako „žehnat“ nebo „proklínat“. Toto zvrácené překroucení překrucuje význam poselství o Jobovi, kterému jeho žena ve skutečnosti říká „*požehnej Bohu a zemři*“, a ne „*proklínej Boha a zemři*“, jak navrhuje překladatelé. Dalším příkladem zákeřné perverzní změny je ve francouzštině výraz „určitě“, který původně znamená jistý a absolutní, v lidském myšlení převzal význam „možná“, zcela opačný. A tento poslední příklad si zaslouží být citován, protože nabude na důležitosti a bude mít vážné důsledky. Ve slovníku „petit Larousse“ jsem zaznamenal změnu týkající se definice slova „neděle“. Ve verzi z roku 1980 byl představen jako první den v týdnu, ve verzi následujícího roku se stal sedmým dnem. Děti Boha pravdy se proto musí mít na pozoru před evolučními konvencemi zavedenými lidmi, protože na rozdíl od nich se velký Bůh stvořitel nemění a jeho hodnoty se nemění, stejně jako řád věcí a věcí. čas, který ustanovil od svého založení světa.

Zvrácená díla lidstva poznamenala i hebrejský text Bible, kde jsou samohlásky neprávem přiřazeny bez následků pro spásu, ale aby ochránil její oficiální verzi, připravil Bůh numerickou metodou prostředek k identifikaci skutečného textu od falešného. To nám umožní ověřit a zaznamenat existenci četných číselných údajů, které jedinečně charakterizují autentickou biblickou verzi, v hebrejštině i v řečtině, jejíž znaky nebyly od 2. století před naším letopočtem ^{upraveny}.

Duch obnovuje pravdu o ospravedlnění vírou (vlastní vírou)

Právě jsem zmínil překroucení biblického textu; věci kvůli více překladatelům původních spisů. Aby osvětlil své lidi v posledních časech, Duch pravdy obnovuje jejich pravdu a nasměřuje mysl svých vyvolených k textům, kde stále přetrvávají značné zkreslení. Toho bylo právě dosaženo o tomto sabatu 4. září 2021 do té míry, že jsem mu dal jméno „křišťálový sabat“. Výběr tématu ke studiu jsem nechal na rwandské sestře, se kterou sdílíme pokrok našich sabatů online. Navrhla „ospravedlnění vírou“. Studie nám přinesla některé skutečně důležité objevy, díky nimž je naše chápání tohoto tématu velmi jasné.

V Bibli, v 1Pt 1:7, Duch symbolizuje víru očistěným zlatem: „*že zkouška vaší víry, která je vzácnější než zlato, které hyne, ačkoli je zkoušeno ohněm, vyústí ve chválu, slávu a čest, když Zjevuje se Ježíš Kristus .*“ Již z tohoto přirovnání

chápeme, že víra, pravá víra, je věc nesmírně vzácná, všude najdeme oblázky a kameny, což u zlata neplatí.

Potom jsme od verše k verši nejprve zachovali, že: „ *bez víry není možné líbit se Bohu* “, podle Žid 11:6: „ *A bez víry není možné se mu líbit; neboť ten, kdo přichází k Bohu, musí věřit, že Bůh existuje a že odměňuje ty, kdo ho hledají.* » S vírou jsou spojena dvě nauky: víra v její existenci, ale také jistota, že žehná „ *těm, kdo ji hledají* “, upřímně, důležitý detail, na kterém se nedá oklamat. A protože cílem víry je líbit se Mu, vyvolený odpoví na Boží lásku tím, že uposlechne všechny Jeho obřady a přikázání, které předkládá ve jménu své lásky ke svým stvořením. Ovoce tohoto pouta lásky, které jako magnet spojuje ty, kdo se navzájem milují a milují Boha v Kristu, nám představuje slavné učení citované v 1. Korintském 13, které popisuje pravou lásku milou Bohu. Po tomto čtení jsem si vzpomněl na neméně slavné poselství uvedené v Habakuk 2:4: „... *spravedlivý bude žít z víry své* “. Ale v tomto verši nám překlad navržený Louisem Segondem říká: „ *Hle, jeho duše je nafoukaná, není v něm vzpřímená; ale spravedlivý bude žít z víry své.* » Po dlouhou dobu pro mě tento verš představoval problém, který jsem se nesnažil vyřešit. Jak může být člověk „ *nafoukaný* “ *pýchou* Bohem posouzen jako „ *spravedlivý* “? Ten, který podle Pro.3:34, Jakuba 4:6 a 1. Petra 5:5 „ *odporuje pyšným, ale dává milost pokorným* “? Řešení se objevilo tak, že jsme v hebrejském textu našli slovo „ *nevěřící* “ místo slova „ *oteklý* “ citovaného v Segondu a s překvapením jsme našli v „katolické“ verzi Vigouroux dobrý a tak logický překlad, který dokonale objasňuje poselství od Ducha. Duch totiž v Habakuku inspiruje poselství ve stylu inspirovaném již u krále Šalamouna v podobě jeho přísloví, v nichž staví do protikladu parametry absolutních protikladů; zde v Habakuku „ *nevěra* “ a „ *víra* “. A podle Vigouroux a latinského vulgátského základu jeho překladu verš zní: „ *Hle, ten, kdo je nevěřící, nemá v sobě (správnou) duši; ale spravedlivý bude žít z jeho víry.* » Tím, že Louis Segond přisuzuje obě části verše stejnému tématu, překrucuje poselství Ducha a jeho čtenáři nemohou pochopit pravé poselství dané Bohem. Poté, co byla věc opravena, nyní zjistíme, jak Habakuk přesně popisuje „adventistické“ procesy z let 1843-1844, 1994 a konečné datum, které se týká skutečného konečného návratu Krista, jaro 2030. Opravdu, toto nedávné nové světlo který stanoví návrat Krista na rok 2030 nám umožňuje lépe porozumět a ověřit po sobě jdoucí adventistické zkušenosti již potvrzené ve Zj. 10:6-7 výrazem: „Už nebude žádné zpoždění ... ale *tajemství Boží bude splněno* .” Pro tuto ukázkou беру text Habakuků 2 od jeho začátku s proložením vysvětlujícími komentáři.

Verze L.Segond mnou upravená

Verš 1: „ *Budu na svém stanovišti a budu stát na věži; Budu sledovat, co mi YaHWéH řekne a co odpovím ve své argumentaci.* »

Všimněte si postoje „čekání“ proroka, který bude charakterizovat adventistický soud, jak nám Duch říká v poselství Dan 12:12: „ *Blaze tomu, kdo čeká do 1335 dnů* “. Abychom jasně porozuměli, význam tohoto „ *argumentu* “ je nám dán v předchozí kapitole, kde problémem, který nastolil Habakuk, je prodloužení prosperity bezbožných na zemi: „ *Vyprázdní za to svou síť a zabije... on vždy národy, aniž by šetřil?* » (Hab 1:17). V této reflexi a v tomto tázání Habakuk zobrazuje chování všech lidí, kteří provádějí totéž pozorování až do

konce světa. Bůh také předloží svou odpověď tím, že prorocky navrhne téma návratu Ježíše Krista, což definitivně ukončí nadvládu ničemných, pohrdavých, nevěřících, nevěrných a vzpurných.

Verš 2: „*Hospodin ke mně promluvil a řekl: Napište proroctví, vyryjte je na desky, aby se běžně četlo.*»

V letech 1831 až 1844 představil William Miller tabulky shrnující svá prohlášení, která prorokovala návrat Ježíše Krista nejprve na jaře 1843 a poté na podzim 1844. V letech 1982 až 1994 jsem také navrhoval a stále navrhuji adventistům a dalším lidem, na čtyřech tabulkách shrnutí nových prorockých světél inspirovaných Pánem Pravdy pro náš „*čas konce*“. Jestliže skutečné důsledky spojené s touto zkouškou roku 1994 byly pochopeny až po vyznačeném čase, jako tomu bylo v roce 1844, je datum a jeho výpočet dodnes ověřen Duchem živého Boha.

Verš 3: „*Je to proroctví, jehož čas je již určen*“

Tento čas určený Bohem je zjeven od roku 2018. Tento stanovený čas je zaměřen na datum návratu Ježíše Krista a je jaro 2030.

„*Kráčí ke svému konci a nebude lhát;*»

Návrat vítězného Krista bude dokonán v jeho pravý čas a proroctví, které ho ohlašuje, „*nebude lhát*“. Ježíš Kristus se určitě vrátí na jaře 2030.

„*Pokud se to zdrží, počkejte na to, protože se to stane, určitě se to stane.*»

Pokud bylo datum stanoveno Bohem, pro něj bude pravý návrat Krista uskutečněn v tomto pevně stanoveném čase, který do roku 2018 znal jen on. Navrhované zpoždění, „*pokud se zdržuje*“, se tedy může týkat pouze lidí, protože Bůh si vyhrazuje právo používat falešná oznámení o návratu Ježíše Krista, která mu umožní postupně v letech 1843, 1844, 1994 až do našeho posledního času testovat víru křesťanů, kteří se prohlašují za jeho spásu, což mu umožňuje vybrat si své vyvolené. Tato falešná očekávaná oznámení o návratu Ježíše Krista používá Bůh k tomu, aby až do konce světa oddělil „*pšenici od plev, ovce od koz*“, *věřící od nevěřících, věřící od nevěřících.*», *vyvolení padlých.*

Verš potvrzuje parametr adventistického „*čekání*“, který zůstává popisným prvkem posledních svatých oddělených a zpečetěných praxí pravého sedmého dne sabatu od podzimu 1844, konce druhého adventistického testu. V tomto verši Duch zdůrazňuje pojem **jistoty**, který charakterizuje tento návrat Krista vítěze, osvoboditele a mstitele.

Verze Vigouroux

Verš 4: „*Hle, kdo je nevěřící, nemá v sobě pravou duši; ale spravedlivý bude žít z jeho víry.*»

Toto poselství odhaluje soud, který Bůh provádí nad lidmi vystavenými čtyřem adventistickým soudům spojeným s daty 1843, 1844, 1994 a 2030. Boží verdikt je ostrý v každé z epoch. Prostřednictvím prorockého oznámení Bůh odhaluje „*pokrytce*“ křesťany, kteří odhalují svou „*nevěřící*“ povahu tím, že pohrdají prorockými prohlášeními svých vyvolených poslů nebo svých proroků. V ostrém kontrastu vzdávají vyvolení slávu Bohu tím, že přijímají Jeho prorocká poselství a poslouchají nové pokyny, které zjevují. Tato poslušnost, kterou Bůh považuje za „*příjemnou*“, je zároveň považována za hodnou zachování spravedlnosti připisované jménu Ježíše Krista.

Pouze tato poslušná víra „z lásky“ k Bohu je považována za hodnou vstupu do budoucí věčnosti. Jen ten, koho krev Kristova očistí od jeho hříchů, je spasen „ svou vírou “. Protože odpověď víry je osobní, proto Ježíš adresuje svá poselství jednotlivě svým vyvoleným, příklad: Mt 24:13: „ Kdo však vytrvá až do konce, bude zachráněno .” Víra se může stát kolektivní, pokud splňuje jediný standard. Ale pozor! Lidská tvrzení jsou zavádějící, protože pouze Ježíš rozhoduje o tom, kdo bude spasen nebo ztracen, podle svého úsudku o víře, kterou projeví kandidáti toužící vstoupit do nebe.

Stručně řečeno, v těchto verších Habakuka Duch zjevuje a potvrzuje úzké a **neoddělitelné pouto** „ víry “ a „ skutků “, které vytváří; něco, co již vznesl apoštol Jakub (Jak. 2:17: „ *Tak je to s vírou: když nemá skutky, je sama o sobě mrtvá* .“); z čehož vyplývá skutečnost, že od počátku evangelizace bylo téma víry nepochopeno a špatně vykládáno. Někteří, jako dnes, k tomu příkládali pouze aspekt víry, ignorující svědectví děl, která mu dávají jeho hodnotu a jeho život. Chování lidí, kterým Bůh dává na vědomí svá oznámení o návratu Ježíše Krista, odhaluje pravou povahu jejich víry. A v době, kdy Bůh vylévá své velké světlo na své poslední služebníky, již neexistuje žádná omluva pro nikoho, kdo nechápe nové požadavky stanovené Bohem od roku 1843. Spasení z milosti pokračuje, ale od tohoto data prospívá vyvoleným vybraným Ježíšem Kristem prostřednictvím svědectví skutečných projevů lásky, kterou mu prokazují. Zpočátku byl sabat znamením tohoto božského požehnání, ale od roku 1844 už nikdy nebyl sama o sobě dostačující, protože lásku k jeho prorocké pravdě, zjevené mezi lety 1843 a do roku 2030, Bůh také vždy vyžadoval. Ve skutečnosti mají nová světla přijatá od roku 2018 úzkou souvislost se sabatem sedmého dne, který se stal prorockým obrazem sedmého tisíciletí, které začne návratem Ježíše Krista na jaře roku 2030. Od roku 2018 „ospravedlnění víra « se uskutečňuje a prospívá povoláním, kteří se stávají vyvolenými tím, že projevují svou lásku k Bohu a všem jeho starým i novým světlům zjeveným ve jménu Ježíše Krista, jak učí Mat. 13:52: „*A řekl jim: je tedy každý zákoník, který poznává království nebeské, jako hospodář, který vynáší ze svého pokladu nové i staré věci* . Každý, kdo miluje Boha, může jen milovat objevování jeho projektů a jeho tajemství, která byla lidmi dlouho skryta a ignorována.

Habakuk a první příchod Mesiáše

Toto proroctví se naplnilo také pro židovský národ Izrael, kterému oznámilo první příchod Mesiáše. Čas tohoto příchodu byl pevně stanoven a oznámen v Dan.9:25. A klíč k jejímu výpočtu byl nalezen v knize Ezdráš, v kapitole 7. Ukazuje se, že Židé zařadili knihu Daniel mezi historické knihy a ta předcházela knize Ezdráš. Ale tímto způsobem byla jeho prorocká role redukována a pro čtenáře méně viditelná. Ježíš byl prvním prorokem, který upozornil své apoštoly a učedníky na Danielova proroctví.

Oznámené zpoždění „ *pokud se to zdrží, čekej na to* “ se také naplnilo, protože Židé čekali na mesiáše, který byl mstitelem a osvoboditelem Římanů, a spoléhali na Izajáše 61, kde Duch říká o Kristu ve verši 1. : „ *Duch Páně, Jahve, je nade mnou, neboť Hospodin mě pomazal, abych nesl dobrou zprávu chudým; Poslal mě, abych uzdravil ty, kdo mají zlomené srdce, abych vyhlásil zajatcům svobodu a*

věznům vysvobození; ". Ve verši 2 Duch specifikuje: „ **Vyhlásit rok přízně od YaHWéH a den pomsty od našeho Boha ; Utěšovat všechny sužované; "** Židé nevěděli, že mezi „ *rokem milosti* “ a „ *dnem pomsty* “ muselo ještě uplynout 2000 let, aby lid přivedl k návratu Krista vítěze, osvoboditele a mstitele, podle Izajáše 61:2. Toto ponaučení je jasně vidět ve svědectví citovaném v Lukáši 4:16-21: „ *Šel do Nazaretu, kde byl vychován, a podle svého zvyku vstoupil v sobotu do synagogy. Vstal, aby četl, a dostal knihu proroka Izaiáše. Když ji rozvinul, našel místo, kde bylo napsáno: Duch Páně je nade mnou, protože mě pomazal, abych kázal chudým dobrou zprávu; Poslal mě, abych uzdravil ty, kdo mají zlomené srdce, abych oznámil vysvobození zajatým a navrácení zraku slepým, osvobodil utlačované, abych vyhlásil rok Hospodinovy přízně. Potom knihu sroloval, podal ji sluhovi a posadil se.* » Tím, že zde přestal číst, potvrdil, že jeho první příchod se týkal pouze tohoto „ **roku milosti** “, který oznámil prorok Izajáš. Verš 21 pokračuje: „ *Všichni, kteří byli v synagoze, na něj pohlédli. Potom jim začal říkat: Dnes se naplnilo Písmo, které jste právě slyšeli.* » Ignorovaný a nepřečtený „ **den pomsty** “ **byl Bohem stanoven na jaro roku 2030 pro svůj druhý příchod, tentokrát v celé své božské moci.** Ale před tímto návratem se muselo Habakukovo proroctví naplnit „ *zdržením* “ prostřednictvím „adventistických“ procesů v letech 1843-1844 a 1994, jak jsme právě viděli.

Závěrečné věnování

Čelit pravdě

Na jaře 2021, na začátku božského roku, bohaté, ale falešně křesťanské západní lidstvo právě prokázalo svou touhu zachovat životy starých lidí, i když za cenu národního ekonomického zmaru. To je důvod, proč jej Bůh doručí do třetí světové války, která vezme mnoho životů lidem všech věkových kategorií, s vědomím, že na tento druhý boží trest neexistuje žádný lék ani vakcína. Před námi bude za 8 let rok 6000 pozemského stvoření, jehož konec bude ve znamení návratu Ježíše Krista. Triumfálně a vítězně zavede své vykoupené, své žijící vyvolené a ty, které vzkřísí, do svého nebeského království a zničí veškerý lidský život na zemi, na kterém nechá samotného, izolovaného v temnotě, vzpurného anděla od počátku. , Satan, ďábel.

Pro přijetí tohoto programu je nezbytná víra v princip 6000 let. Přesné výpočty z čísel uvedených v Bibli byly znemožněny kvůli „nejasnosti“ ohledně data Abrahamova narození (jediné datum pro tři syny Teracha: Gn 11:26). Ale sled posloupností lidských generací od Adama až po návrat Krista potvrzuje přiblížení se tomuto číslu 6000. Tím, že dáváme svou víru tomuto kulatému, přesnému číslu, připisujeme tuto volbu „inteligentní“ bytosti, tedy Bůh stvořitel, zdroj veškeré inteligence a života. Podle zásady „sabatů“ uvedené v jeho čtvrtém přikázání dal Bůh člověku „šest dní“ a šest tisíc let, aby vykonal veškerou svou práci, ale sedmý den a sedmé tisíciletí jsou „posvátnými“ časy odpočinku. odděleně) pro Boha a jeho vyvolené.

inteligentním nebo *moudrým* “ chováním jeho vyvolených, kteří mají prospěch ze všeho, co Bůh říká, prorokuje nebo si myslí (viz Daniel 12:3: „ A moudří budou zářit jako nádhera rozlohy a ti, kteří učili spravedlnosti zástupy, jako hvězdy, na věky věků. “ Takto ospravedlňují Boží volbu, aby měli prospěch z jeho vykupitelské spravedlnosti projevené v Ježíši Kristu.

Abych toto dílo uzavřel, těsně před nadcházejícím dramatem bych zase rád věnoval všem pravým dětem Božím, které jej budou číst a přijmou ho s vírou a radostí, tento verš z Jana 16:33, který byl věnován dvěma různými zdroji u příležitosti mého křtu 14. června 1980; jeden na mém křestním listu z ústavu, druhý na předmluvě ke knize „Ježíš Kristus“, kterou mi při této příležitosti nabídl můj tehdejší společník služby, téměř do věku, kdy Ježíš obětoval svůj život : „ *Toto jsem k vám mluvil, abyste ve mně měli pokoj. Budete mít soužení ve světě; ale seber odvahu, dobyl jsem svět .* ”

Samuel, požehnaný služebník Ježíše Krista, „Opravdu“!

Poslední hovor

Když píšu toto poselství, na konci roku 2021 se svět stále těší značnému a oceňovanému univerzálnímu náboženskému míru. Na základě mých znalostí rozluštných prorockých zjevení připravených Bohem však bez nejmenších pochyb prohlašuji, že se připravuje strašlivá světová válka a je na dobré cestě, aby byla dokončena během příštích 3 až 5 let. Tím, že ji Duch představuje pod symbolickým názvem „šestá trubka“ ve Zjevení 9, nám připomíná, že již přišlo pět hrozných trestů, aby potrestaly zanechání věrnosti Ježímu svatému Sabatu a dalším jeho obřadům nerespektovaným od 7. března 321. tresty nesmrtelného Boha pokrývaly 1600 let lidských dějin organizované podle božského náboženského programu. Jeho šestý trest přichází, aby naposledy varoval křesťanství vinné z nevěry vůči němu. Kromě Boha a jeho spásného projektu nemá lidský život žádný smysl. To je důvod, proč „trubky“ mající postupný charakter odhalený analogií v Leviticus 26, vražedná intenzita „šesté“ dosáhne výšin hrůz, kterých se lidstvo dlouho obávalo a kterých se děsilo. „Šestá trubka“ se týká konečné světové války, která vyhladí množství lidských bytostí, „třetinu lidí“ podle Zjevení 9:15. A tohoto poměru lze doslova dosáhnout ve válce, kde se proti sobě postaví 200 000 000 ozbrojených, vycvičených a vybavených profesionálních bojovníků, podle přesnosti uvedené ve Zj 9:16: „Počet jezdců v armádě byl dvě myriády myriád: *Slyšel jsem jejich počet*“; tj. $2 \times 10\,000 \times 10\,000$. Před tímto posledním konfliktem, během 20. ^{století}, byly obě světové války v letech 1914-1918 a 1939-1945 předzvěstí velkého trestu, který se blíží k ukončení doby svobodných národů a nezávislosti. Bůh nezajistil útočiště pro své vyvolené, ale zanechal nám dostatečně jasné náznaky, abychom utekli z oblastí, na které se jeho božský hněv prioritně zaměřuje. Bude řídit údery, které musí zasadit lidské bytosti povolané k tomuto úkolu. Nikdo z nich ale nebude patřit k jeho vyvoleným. Nevěřící rebelové nebo nevěřící rozptýlení po celé zemi budou nástroji a oběťmi jeho božského hněvu. Druhá světová válka byla vedena mezi západními národy, jejichž náboženství byla křesťanská a vzájemně si konkurující. Ale v nadcházející Třetí bude motiv střetů v podstatě náboženský, postaví proti sobě navzájem si konkurující náboženství, která spolu nikdy nebyla doktrinálně kompatibilní. Pouze mír a obchod umožnily, aby tato iluze narůstala. Ale v čase zvoleném Bohem, podle Zj. 7:2-3, bude démonická univerzálnost, kterou mají andělé Boží, uvolněna, aby „škodila zemi a moři“ nebo, dekodované symboly, „aby škodit“ protestantům a katolíkům“, kteří jsou nevěrní Ježíši Kristu. Velmi logicky se nevěrná křesťanská víra stává hlavním terčem hněvu spravedlivého soudce Ježíše Krista; stejně jako ve staré smlouvě byl Izrael trestán za své neustálé nevěry až do svého národního zničení v roce 70. Paralelně s touto „šestou trubkou“ potvrzuje proroctví Dan. 11:40 až 45 evokací „tří králů“, implikace tří náboženství monoteismu: evropského katolicismu, arabského a severoafrického islámu a ruského pravoslaví. Konflikt skončil obratem situace v důsledku zásahu amerického protestantismu, který nebyl jmenován králem, ale

byl navržen jako tradiční potenciální nepřítel Ruska. Odstraněním konkurenčních mocností se otevírá přístup k jeho poslední nadvládě pod názvem „ *the šelma, která vystupuje ze země* „,“ popsané ve Zj. 13:11. Upřesněme, že v tomto závěrečném kontextu se americká protestantská víra stala menšinou, přičemž římskokatolická víra je většinou v důsledku postupných hispánských imigrací. V roce 2022 je její prezident irského původu sám katolík, stejně jako zavražděný prezident John Kennedy.

Ve Zjevení 18:4 ve Všemohoucím Bohu Ježíš Kristus přikazuje všem, kdo věří a doufají v něho, jeho vyvolené, aby „ *vyšli z Velkého Babylóna* “. „ *Babylon* “, ztotožněný s důkazy v tomto díle papežské římskokatolické církvi, je souzen a odsouzen kvůli „ *jejím hříchům* “. Historickým dědictvím „ *jeho hříchů* “ se vina katolicismu rozšiřuje na protestanty a pravoslavné lidi, kteří svou náboženskou praxí ospravedlňují nedělní odpočinek zděděný z Říma. Odchod z Babylonu znamená opuštění „ *svých hříchů* “, z nichž nejdůležitější, protože z něj Bůh činí poznávací „ *znak* “: týdenní den odpočinku, první den týdne božského řádu, římskou neděli.

V tomto poselství, vzhledem k naléhavosti doby, naléhám na syny a dcery Boží, aby opustili severní zónu Francie se středem v jejím hlavním městě Paříži. Protože bude brzy zasažena Božím hněvem, trpícím „*ohněm z nebe*“, tentokrát nukleárním, jako město „ *Sodoma* “, ke kterému jej přirovnává ve svém Zjevení ve Zj. 11:8. Označuje ho také názvem „ *Egypt* “, symbolickým obrazem „ *hřichu* “, kvůli vzpurnému postoji jeho bezbožného závazku, který se staví proti Bohu, jako faraon v historickém popisu exodu hebrejského lidu. Ve válečné situaci, kdy jsou silnice přerušeny a zakázané, nebude možné opustit cílovou oblast a uniknout smrtelné tragédii.

Samuel služebník živého Boha, Ježíše Krista

Ti, kteří chtějí nejprve odhalit to, co je uvedeno na konci této práce, budou mít potíže pochopit, proč jsem tak přesvědčen o neodvolatelné povaze bezprostředního zničení Francie a Evropy. Ale ti, kteří ji četli, od jejího začátku do konce, budou během čtení shromažďovat důkazy, které se neustále hromadí, až do té míry, že jim umožní sdílet neotřesitelné přesvědčení, že „Duch Boží vybudoval ve mně a ve všech, kdo k němu patří; v pravdě. JEMU patří veškerá SLÁVA.

Špatná překvapení přijdou jen od těch, kteří tvrdošijně odmítají uznat jeho nesrovnatelnou moc, nejpočetnější, a jeho schopnost vést vše podle svého plánu až do jeho dokonalého uskutečnění.

Toto dílo zde uzavírám, ale inspirace, kterou mi Ježíš stále dává, je neustále zaznamenána a zaznamenávána ve formě poselství prezentovaných v díle „ **Nebeská mana posledních adventistických chodců** “.